Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	først af det Persianiske i det Franske oversat ved Petis de la Croix ; men nu efter mange Elskeres Begiering paa Dansk udgiven.
Titel | Title:	Tusende og en Dag, hvorudi paa en fornøielig Maade fortælles allehaande selsomme persianiske Historier og forunderlige Hændelser, saavel som behagelige Elskovs Begivenheder, tilligemed de østerlandske...
Udgavebetegnelse | Edition Statement:	2. forbedrede Oplag.
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : F. C. Pelt, 1759
Fysiske størrelse | Physical extent:	830 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

PUBLIC DOMAIN

58,-437.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

1 1 58 0 8 147195

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
130024029221

5035

Tusende Og En Dag,

Hvorudi
Paa en fornøielig Maade fortælles allehaande selsomme Persianiske Historier og forunderlige Hændelser, saavel som behagelige Elskovs Begivenheder, tilligemed de Osterlandske Folkes Ceremonier og Sædvane.

Først
af det Persianiske i det Franske oversat
ved
Hr. PETIS de la CROIX,
Medlem af det Kongel. Franske Academie.
Men nu efter mange Elskeres Begiering
paa Dansk udgiven.

Andet forbedrede Oplag.

Første Deel.

Kiøbenhavn, 1759.
Bekostet af Fr. Chr. Pelt, Boghandler paa Børsen i No. 22 og 23.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Tusende og en Dag,

Persianske Historier.

Det Kongerige Caschmire, som ligger imellem Indien og Thebet, er i forrige Tider bleven regieret af en Konge ved Navn Togrul Bey. Denne Konge havde baade en Prints og en Printsesse, hvilke i adskillige Henseender satte hele Verden i Forundrung. Printsens Navn var Farrukhrouz, og man kan sige, at han ved sit Helte Mod og mange andre Dyder giorde sig elsket og æret af enhver: Hans Søster, Printsessen, havde det Navn Farukhnaz, og var af saa smuk en Skabning, at hun kunde passere for et

haver Hiorten i Steden for at hielpe hende ud, ladet hende blive siddende og omkomme derudi. Da nu Printsessen vaagnede, gik denne Drom hende nær til Hierte, og hun ansaae den af større Betydenhed, end at holde den alene for en blot Virkning af Phantasien. Det er en Drom, sagde hun, som den store Kesaya (*) haver sendt mig, for derved at betyde mig, at alle Mandfolk ikke ere andet end Forrædere; Efterdi de med Utroskab og Utaknemmelighed pleie at belønne Fruentimmerets heftige Kierlighed.

Som hun nu ganske var indtaget af disse Tanker, saa gik hun (af Frygt for at blive gift med en af de Forster, hvis Gesanter nu skulde have Audients) lige til Kongen, hendes Fader, og uden at aabenbare det Had hun i Almindelighed havde fattet til alle Mandfolk, bad ham med sine grædende Taare, at han ei uden hendes Vidende og Samtykke vilde love hende bort til nogen. Hvad for en Bøn kan nu have større Eftertryk, end et Barns, der med vemodige Taare, giores til en Fader? Og hvis Hierte kunde snarere bevæges ved saadan Bøn, end en Fader, der bær Kierlighed for sine Børn? Altsaa

(*) Kesaya var den Guds Navn, som i Caschmire blev tilbedet.

Altsaa var Kongen ganske villig til at give hende følgende Svar: Nei, min elskelige Printsesse, jeg skal ikke tvinge eder det allerringeste, og omendskiønt en Fader i disse Tilfælde pleier at disponere selv, uden at tage Børnene i Raad med sig, saa sværer jeg eder dog til ved den store Kesaya, at ingen Prints, om han end og var en Søn af Sultanen i Indien, skal faae eder til Gemal, uden I selv vil samtykke i Partiet, og give eders Ja dertil. Printsessen, som fuldkommen vidste hvad Magt der laae i denne Eed, forlod sig paa Kongens, hendes Faders Løfte, og begav sig med Fornøielse tilbage til sit Gemak, dog i det faste Forsæt, at hun vilde give alle dem Kurven, som begierede hende til ægte. Ikke længe derefter blev Gesandterne een efter anden indladt til Audients og det manglede ikke, at jo enhver af dem med mueligste Veltalenhed søgte at recommendere deres høie Principal, hvis Ærende de vare sendte udi. Kongen efterlod vel ikke heller, at giøre dennem al optænkelig Ære, men han maatte derhos lade dem forstaae, at det ikke var ham, men Printsessen, hans Datter, der skulde give dem det forlangte Svar; Efterdi han eengang, ved den store Kesaya, havde forsikret, at han ikke vilde give hende bort til nogen, som hun ingen Tilbøielighed eller Kierlighed havde til.

I saadan Henseende maatte de addressere sig til Printsessen selv, og enhver giorde sig U-

mage paa det beste at procurere deres Herres Sag, men de kunde ikke nokſom forundre ſig, da de fornam, at de alleſammen havde udrettet ligemeget, og altſaa, ſaae ſig nød til med uforrettet Sag, at reiſe hiem igien.

Togrul-Bey; (Thi ſaa hed Kongen) ſom var en klog og ſkarpſindig Herre, lod vel Geſandterne reiſe bort, med det Svar Printſeſſen havde givet dem, men dog ikke uden ſtorſte Smerte og Bedrovelſe; Thi han ſaae dybere og længere ind i Tingen end de andre, og han kunde lettelig foreſtille ſig, at det vilde foraarſage ham adſkillige Ulejligheder, i det ſaa mange ſtore Potentater ikke lod ſaa foragtelig et Svar blive uhevnet, og altſaa ſpaaede han ſig ſelv, derved at have paadraget ſig en blodig Krig. At bryde den Eed, ſom han engang havde ſvoret, og indlade ſig i Krig med mægtige Potentater, var tvende Ting ſom ſatte hans Sind i en ubeſkrivelig Urolighed, af hvilke han dog abſolute maatte udvælge det ene. Hint var ham ſærdeles afſkyeligt, og dette maatte han anſee ſom et uomgiengelig Uheld: dog ſyntes han i Begyndelſen, at det ene Onde ventelig kunde hemmes ved det andet. De vanſkeligſte Sager, ſagde Kongen fremdeles ved ſig ſelv, pleier ofte at bilegges ved et Fruentimmers Liſtighed, og naar en Mands Perſon ikke kan reuſſere i en eller anden Vanſkeligheds Afhielpelſe, ſaa kan Sagen under et Fruentimmers

For-

Forvaltelse faae det allerønskeligste Udfald. I saadan Henseende besluttede Kongen ikke med Soldater, men med et listig Fruentimmer at forekomme det Blod-Bad, som de fortornede Forsters Vrede truede ham med; og for at giøre en Begyndelse herpaa, befalede han strax, at man skulde lade Printsessens Hof-Mesterinde Sutlumene, komme ind til ham; hun var en Dame, som var temmelig til Aarene, og man kunde sige om hende, at hun i Forstand og Snedighed overgik alle de andre Damer. Kongen saae i Begyndelsen ganske mildt til hende; dog saaledes, at hun kunde slutte, at Kongen havde hende mistænkt for noget. Sutlumene! sagde han til hende, jeg kan ikke nokſom forundre mig over Printsessens Fornuft, men jeg maatte dog gierne vide, hvo der er Aarsag til den Afskye, som hun har fattet for at giftes? er det ikke eder, som er skyld derudi? negt det ikke, men tilstaae det rent ud, om det skeer efter eders Raad og Tilskyndelse? Nei! nei! allernaadigste Konge, svarede Hof-Mesterinden, hvorledes skulde jeg raade Printsessen fra at gifte sig, da Eders Majestet veed, at der er intet, som jeg høiere elsker end Giftermaal, og har desuden altid været en Elskere af Mand-Folk? nei, det er snarere en Drom, som dertil har været Aarsag. Hvad? en Drom? svarede Kongen; skulde det ogsaa være mueligt at en Drom kan have saadan Virkning? ja, det er visselig en Drom, som er skyld derudi, sagde

Hof-Mesterinden Sutlumene fremdeles; og efterat hun vidtloftig havde fortalt Kongen Drommens Beskaffenhed, forestilte hun ham omsider, hvorledes den Hiort, som Printsessen i Dromme havde seet, ikke vilde redde Hinden af Garnet, endskiønt samme Hind havde tilforn hiulpet hannem; At dette, siger jeg, har bragt hende paa de Tanker, at alle Elskere iblant Mand-Kiønnet vare utro, Falske og Utaknemmelige, hvorudover hun besluttede, med Foragt at anhøre alle Beileres Veltalenhed.

Denne Hof-Mesterindens Fortælling satte Kongen endnu i større Forundring, allerhelst da han ikke kunde bilde sig ind, at en Drom af saadan Beskaffenhed skulde formaae at giøre Printsessen afskyelig for Giftermaal, og komme hende til at gribe til saa underlig en Resolution. Ak! min kiere Sutlumene, sagde Kongen fremdeles; hvad skal man giøre, at man kan faae Printsessen til at ophøre med det Had, som hun har fatte imod Mand-Kiønnet? mon det ikke er mueligt, at bringe hende paa andre Tanker? Jo man skulde haabe det, svarede Hof-Mesterinden, og dersom Eders Majestæt vil overdrage den Sag til mig, tviler jeg ingenlunde paa, at jeg jo med god Udgang skal sætte den i Verk. Men paa hvad Maade skulde det lade sig giøre? spurgte Kongen fremdeles: Jeg veed, svarede Hof-Mesterinden, mangfoldige Historier, og naar jeg søger Leilighed til at for-

fortælle samme for Printsessen, haaber jeg at hun snart skal forandre sine Tanker, og blive anderledes sindet imod de gode Mand-Folk; Thi naar jeg i en Historie efter en anden fortæller hende hvorledes der findes mange oprigtige Elskere, og derved overbeviser hende om, hvor urimeligt det er at slutte, at der ikke skulde findes Mand-Folk, hvis Ærlighed et Fruentimmer kunde slaae sin Lid til; saa skal dette formodentlig giøre en god Virkning, lad mig ikkun raade for Sagen, saa skal hun snart vise sig villig til at afstaae sin Vildfarelse. Kongen var vel tilfreds med hendes Tilbud, og der var intet, som han heller ønskede, end at Hof-Mesterinden ikkun maatte være saa lykkelig at opfylde hvad hun lovede. Tiden som hun til dette Forehavende vilde betiene sig af, var om Morgenen, naar Printsessen gik i Bad; Thi om Middagen naar Taffelet var til Ende, pleiede hun tillige med Kongen, Printsen og de fornemste ved Hoffet at divertere sig med Musiqven. Morgenen derefter gik hun med Printsessen i Bad, i det hun foregav, at hun vilde fordrive hende Tiden, udbad hun sig den Frihed at maatte fortælle Printsessen en Historie, og forsikrede derhos, at hun skulle finde Behag i den. Som nu Printsessen ikke alene selv var curieux for at vide, hvad det skulle være for en Historie, mens endog var saa naadig, dermed at vilde giøre sine Fruentimmer en Fornøielse, hvilke hun vel vidste var meget begierlige

lige efter at høre lystige Historier fortælles, saa gav hun strax sit Minde dertil, og Sutlumene begyndte en Historie saaledes:

Historie

Om

Abulcasem Bafry.

Efter Historie-Skrivernes eensstemmige Beretning, skal Calife Haroun Alraschid ikke alene have været den mægtigste af alle regierende Forster, mens endog den fuldkommeste i Henseende til Dyder, saa fremt han ikke derhos havde givet sin Vrede for meget Rum, og ei funden Behag i sin egen Berømmelse. Han havde gemeenligen dette Ordsprog: Jeg troer ikke, at der kan findes nogen Prints der er saa ædelmodig som jeg. Giafar som var Stor-Vezier hos ham, maatte saa ofte høre saadan hans Pralerie, at han omsider ikke kunde længer holde sig, han jo maatte sige ham denne Feil saaledes: Stormægtigste Monark og Herfker over den ganske Verden! jeg beder at det allernaadigst maatte tillades mig, i dybeste Ydmyghed at erindre Deres Majestæt, at de dog ikke saa ofte berømmer sig selv. Deres Berømmelse bliver jo ikke alene af deres egne Under-

Undersaatter, men endog af utallige andre nok-som udbredet; Hine kan ikke nokſom takke Him-melen, at de har den Lykke at være født i Deres Majestæts Lande og under deres berømmelige og lyksalige Regiering, disse ere glade, at de have forladt deres eget Fæderne-Land, og givet sig under deres høie Beskiermelse.

Calife blev noget fortrydelig over denne Er-indring, og derfor strax spurgte Vezíren om han da ogsaa kiendte nogen der var saa ædel-modig som han? ja visselig, svarede Giafar, der er til Basra en ung Herre, som kaldes Abul-casem; denne Herre, om han endskiønt lever temmelig indgetogen, saa findes han dog alle Tider i den største Herlighed, og han er, for-uden at undtage Eders Majestæt selv, langt mere ædelmodig, end nogen Potentat i Verden. Over disse Ord skiftede Calife Farver i sit An-sigt, og hans Øine brendte ligesom af Vrede. Hvad? Forvovne! sagde han, veed du ikke, at en Undersaat som understaaer sig at berette en Mornark det, som i sig selv er Usandfærdigt, fortiener at miste Livet? der er ikke, svarede Stor-Vezíren, den mindste Usandfærdighed i min Beretning; Thi paa min sidste Reise til Basra har jeg selv havt den Naade at tale med denne Abulcasem, og jeg kan forsikre, at om jeg endskiønt tit og ofte har seet og betragtet Eders Majestæts store Rigdom, og det altsaa ikke var usædvanligt for mig, saa kunde jeg dog

ikke

ikke nokſom forundre mig over den ubeſkrivelige Skat og Rigdom, ſom jeg der fandt for mig, og den ſtore Ædelmodighed, ſom der tillige fandtes hos denne Herre, ſatte mig ikke i en mindre Forundring.

Da nu Calife Haroun Alraſchid hørte dette, kunde han ikke længer holde ſig, at han jo udi ſin Vrede maatte give Stor-Veziren følgende Irretteſættelſe: Tør du uforſkammede ſætte en Perſon af ringere Stand i Lighed med mig? Jeg ſvær dig til at din Forvovenhed ſkal ikke gaae ustraffet bort. Han vinkede derpaa af Capitainen ved Gvarden, og befalede ham, at han ſkulde ſætte Stor-Veziren Giafar i Fængſel, hvorpaa han ufortovet forfoiede ſig ind i ſin Gemals Zobeides Gemak, og det er ikke at udſige, hvor forſkrekket hun blev, da hun ſaae Calife ſee ſaa vred og forbittret ud. Hvad kan vel, ſagde hun til ham, være Aarſag til den Forvirring, ſom Eders Majeſtæt for nærværende Tid befinder ſig udi? Calife fortalte hende alt hvad der var tildraget ſig, og det med ſaadan Heftighed, at hun let kunde ſee, hvor ſtor Unaade Stor-Veziren havde paadraget ſig. Men hun, ſom en fornuftig Forſtinde, forſomte ikke at raade ham, at han ikke ſkulde hevne ſig paa Veziren, førend han først lod hans Foregivende ved andre underſøge, og derved kom i Erfaring om, hvor vidt det havde Grund eller ikke. Befandtes det at være falſk

og

og urigtig, fortiener det exemplariter at straffes, men skulde det derimod komme overeens med Sandhed, hvilket hun dog ikke lettelig kunde indbilde sig, saa var hans Forseelse ikke større end at den jo kunde pardonneres, og det altsaa for den nærværende Tid var ubillig, at tractere ham som en Misdædere, saa længe det endnu var uvist, om han havde fortient det eller ikke. Calife blev ved disse fornuftige Erindringer noget mere lemfældig, og han tilstod, at det var billigt, man dog maatte vise saa stor Naade imod saadan en Minister, som Giafar hidtil havde været. Ja, jeg vil endnu giøre det som mere er, sagde han fremdeles: Thi som det ikke er, at lide paa, at den som jeg sender i dette Ærende, forretter det med den Troskab, som jeg gierne ønskede, og hvo veed, om samme af et Privat Had til min Vezier, kunde give mig en falsk Relation? Altsaa vil jeg selv paatage mig denne Reise, for at erkyndige mig om Abulcasems Tilstand. Jeg skal strax ved min Ankomst søge at giøre mig bekient med ham, og dersom jeg befinder hans Ædelmodighed saa stor, som Veziren har afmaled mig den, saa tor han ikke ved at frygte for min Unaade: Men dersom jeg derimod erfarer det som er tvert imod, skal det uomgiengelig koste ham hans Liv.

Neppe var denne Resolution fattet, at man jo strax giorde saadanne Anstalter til hans Reise, at han Morgenen derefter, førend det endnu

blev

blev Dag begav sig paa Veien, og paa det denne hans Reise destobedre maatte forties, reiste han uden noget Følgeskab allene bort, endskiønt hans Gemal giorde sig al muelig Flid for at raade ham derfra. Saa snart han var ankommen til Basra, steeg han af ved det første Vertshuus som han forefandt; Verten spurgte han strax, om det var sandt, at der i samme Stad boede en ung Person ved Navn Abulcasem, som i Herlighed og Ædelmodighed overgaaer Konger og Forster? Ja min Herre, svarede Verten; Thi jeg kan forsikre Eder, at om jeg havde hundrede Hoveder, og i hver Mund hundrede Tunger, var jeg dog ikke i Stand til at give en mægtig Beskrivelse paa hans Ædelmodighed. Som nu Calife var træt af sin lange Reise, saa lod han sig denne gang noie med den Efterretning han allerede havde faaet, og esterat han havde spiset saa meget, som han lystede, begav han sig til Rolighed. Dog tillod hans Curiositet ham ikke at sove meget rolig, hvorudover det endda ikke var Dag da han igien stod op, og iførte sig sine Klæder. Ved Solens Opgang gik han ud i Byen, og i det han kom forbi en Skræders Boed, spurgte han sig der for, hvor Abulcasem boede? Skræderen forundrede sig over dette Spørsmaal og svarede: Min Ven! I maa være kommen lang Veis fra og aldrig tilforn have været i Basra, efterdi I ikke veed hvor Abulcasem boer, da dog hans Boelig er mere bekiendt

kiendt end det Kongelige Slot. Calife sagde, at han var fremmed og ubekiendt der paa Stæden, og at ham altsaa skeedte en stor Tieneste, i fald man vilde lade en vise ham hen til bemeldte Abulcasem. Skræderen lod strax en af sine Drenge følge med ham, som endelig gav ham den forlangte Efterretning. Stedet, hvor Abulcasem boede, var et stort og overmaade prægtig Pallads, det var opbygt af firekantede Stene, og Portalen, som bestod af det deiligste Jasperte Marmor, var i Særdeleshed fortreflig. Calife blev ved at gaae indtil det yderste Forgemak, som stod fuldt af Tienere, saa vel Slaver som Frigivne, hvilke alle vare færdige paa første Ordre at opvarte Abulcasem med Musiqve. En af disse raabte Calife til sig, og bad ham at han vilde anmelde hannem for Abulcasem, og sige, at der var en Fremmed, som vilde have den Ære at tale med ham. Som nu Tieneren let kunde læse i Califes Ansigt, at han ikke maatte være af en ringe Herkomst, saa skyndte han sig desto mere, at anmelde hannem hos sin Herre, saa at det ikke tog lang Tid bort, inden Abulcasem kom ud til ham, tog ham ved Haanden og førte ham ind i en prægtig meubleret Sal. Calife aabenbarede ham strax i Begyndelsen Aarsagen til hans Ankomst, og sagde, at han ikke har kundet undlade, han jo maatte giøre en Reise hertil, for at have Leilighed til at omgaaes en Herre, som han havde

hørt saa meget berømmeligt tale om. Abulcasem takkede paa det allerhøfligste, for saadan hans Compliment, og efterat han havde bedet ham sidde ned hos sig, spurgte han, hvo han var, hvorfra han var kommen, og hvor han havde indlogeret sig? Calife svarede, at han var en Kiøbmand fra Bagdad, og havde taget Logemente i det første Værtshuus han kom til der i Byen.

Da de nu saaledes paa nogen Tid havde discoureret med hinanden, kom 12 Pager gaaende ind paa Salen som alle vare klædte i hvide Klæder, og havde adskillige Flasker, af Agat-Steen, Crystal, og Rubiner, at bære, hvilke vare fyldte med rare og kostbare Drikke. Efter disse kom 12 deilige Slavinder, hvoraf nogle paa fine Porcellains Skaale indbar adskillige slags Frugter, og de andre præsenterede dem allehaande slags Confecturer, som paa det allernetteste paa Guld Fadde vare fordeelte; En af Pagerne blev derpaa beordet at give Calife noget af det indbragte, og da han smagede samme, maatte han tilstaae, at omendskiønt han i Orienten var vant til alle optænkelige Delicatesser, havde han dog sin Livs-Tid ikke smagt noget, der var saa delicat som dette. Om Middagen da Tiden var, at man skulde holde Taffel, ledsagede Abulcasem ham ind i en anden Sal, hvor Taffelet allerede stod dekket, og forsynet

med

med de allerdelicateste Retter, som alle i pure Guld-Fade vare opbaarne. Efterat Taffelet var til Ende, begav de sig atter i en anden Sal, som endnu langt prægtigere var meubleret end de andre; i denne Sal stod en Deel Guld-Pocaler, som rigelig var besat med Ædelstene, og fyldte med adskillige Slags kostbare Vine, ligesom der og fandtes en god Forraad paa rare Confecturer. Imidlertid de betiente sig af disse Vine, lod en Deel Sangere og Musikantere sig til syne, som paa adskillige Instrumenter formerede en saa behagelig Musique, at Calife deraf ligesom blev henrykt. Jeg har ved mit eget Hof, sagde han ved sig selv, de fortrefligste Sangere, men jeg kan ikke negte, at disse jo overgaae alle andre, og at mine ikke i det allerringeste kan lignes imod disse; Men jeg maatte gierne vide, hvorledes en Privat Person kan have Raad til at leve i saa stor Herlighed. Der var i Besynderlighed en af Sangerne, som han fandt meest Behag udi, og i det han med Andagt sad og hørte paa ham, kom Abulcasem, som nylig havde forladt sin Giest, igien ind, havende en Stav i den ene Haand, og et Træe i den anden; Hvorpaa Stammen var af Solv, Greene og Bladene af Smaragder, og Frugterne af Rubiner. Oven i Toppen af dette Træe sad en Fugl af puurt Guld, som var giort meget konstig, og inden udi var den fyldet med Ambra, Spiritus Aloes og andre vellug-

tende Ligveurer. Bemeldte Træ satte han need ved Califes Fødder, og efterat han med Staven havde rørt ved Fuglens Hoved, bredte den Vingerne og Rumpen ud, og i det samme sprang de vellugtende Ligveurer ud og perfumerede den ganske Sal. Calife kunde ikke blive træt af, at betragte dette Træ tillige med Fuglen, og han sad endnu i fuld Forundring derover, da Abulcasem tog det bort igien.

Dette stødte Calife sig over, og sagde ved sig selv: Hvad mon dette skulde betyde? Mig synes dette Menneske veed ikke nær saa got at opføre sig, som jeg havde ventet: Han tager Træet bort fra mine Øine, da han dog seer, at jeg med Forundring betragtede det. Maaskee han bilder sig ind, at jeg vilde bede ham forære mig samme? Nei min gode Giafar, jeg frygter for, at du har giort ham Uret, da du gav ham Titel af Ædelmodig.

Calife sad endnu og giorde sig adskillige Tanker, da Abulcasem igien kom ind i Salen, og havde en liden Page efter sig, som havde en Brocades Klædning paa, der rigelig var besat med Diamanter. Denne Page bar et Bæger i Haanden som var giort af en eeneste Rubin, hvilken var fyldt med en delicat rød Vin, som han overleverede Calife. Saa snart nu denne Første havde smagt Vinen, og igien vilde levere

vere Bægeret til Pagen for at faae det fyldt igien, blev han med Forundring vaer, at Bægeret var lige saa fuldt, som for, hvorudover han igen satte det til Munden og tømmede det ud til den sidste Draabe; men da han anden gang vilde levere det fra sig, mærkede han, at det fyldtes af sig selv uden at nogen skienkede en eeneste Draabe derudi.

Over denne Hændelse geraadede Calife i største Forundring; saa at i hvor meget han forundrede sig over det besynderlige Træ, glemte han det dog ved denne Leilighed, og spurgte allene, hvorledes det gik til med bemeldte Bæger? Min Herre, svarede Abulcasem, det er et Stykke, som er forfærdiget af en gammel Konstner, der har havt en stor Indsigt i Naturens forborgne Ting; Men disse Ord vare neppe udtalte, førend han tog Pagen med sig og igien gik bort med Bægeret. Herudover blev Calife Vred, og brast ud i disse Ord: Jeg troer visselig, at dette Menneske er forrykt; Han bringer mig alle sine Curiositeter frem, endskiønt jeg ikke forlanger det af ham, han legger mig dem for Øine, og naar han seer, at jeg med den største Andagt betragter dem og forundrer mig over dem, tager han dem bort igien. Hvad skal man kalde saadant? Er det ikke en lumpen Maade at begegne honnette Folk paa? Ak min gode Giafar, jeg skal siden lære dig bedre at domme om Folkes Væsen.

Calife var saa forvirret, at han ikke vidste hvad han skulde tænke om Abulcasems Opførsel, ja han begyndte alt at giøre sig en slettere Tanke om ham, da han saae ham tredie gang komme ind i Salen og havde et Fruentimmer med sig, hvis Klæder var saa overflødig besat med Perler og Ædelsteene, at man neppe skulde sige hvad de vare af, dog gav hendes naturlige Deilighed en langt større Glands fra sig end de andre Zirater. Calife, som strax ved hendes Ankomst med Forundring betragtede dette Engle-Syn, blev endnu mere Charmeret, da han fornam, at hun gik hen til ham, og bærede ham med en Compliment. Han lod hende sidde need hos sig, og Abulcasem befalede derpaa, at man skulde bringe en velstemmet Lut frem. Ordren var ikke saa snart udstædt, at man jo strax indbragte en Lut af Aloe Træ, Elfenbeen, Sandel- og Ibenholt, hvilken han leverede det smukke Fruentimmer, som tracterede den saa extraordinair, at Calife, som var en stor Kiendere af Musiqven, derover faldt i største Forundring. Ak min kiere Ven! raabte han, eders Lykfalighed er saa stor, at man snart maatte misunde eder den; De allermægtigste Konger i Verden, ja end ikke Keiseren selv, der dog er en Herfker over alle Ting, kan berømme sig af at besidde saa stor Lykfalighed.

Saa

Saa snart nu Abulcasem merkede, at hans Giest var indtaget af denne Skionhed, tog han hende ved Haanden og gik atter bort. Dette chagrinerede Calife igien paa nye, og der fattedes ikke meget udi, at han jo denne gang virkelig havde lagt sin Fortrydelse frem for Dagen: Men han tvang sig det meeste han kunde, og da Abulcasem kom tilbage, tilbragte de det øvrige af Dagen med adskillige Forlystelser. Omsider blev det Aften, og Califes Øine mindte ham om at tragte efter Hvile, hvorudover han tog Afsked og sagde: Ædelmodige Abulcasem! Jeg er eder uendelig forbunden for eders gode Opvartning; og lad det ikke fortryde eder, at jeg nu begiver mig hiem, at jeg ikke længer skal falde eder besværlig. Abulcasem vilde ikke opholde sin Giest imod sin Villie, giorde ham derfor sin Compliment, og fulgte ham lige ud til Døren, hvor han tusende gange bad ham om Forladelse, at han ikke kunde bevise ham saa stor Ære, som han fortienede.

Paa Hiemveien havde Calife nok at bestille, med at tænke paa denne Sag: Jeg tilstaaer gierne, sagde han ved sig selv, at Abulcasem i Henseende til Herlighed har bragt det høiere end Konger og Forster, men hvad Ædelmodighed angaaer, seer jeg ikke, hvad der kan bevæge Vizieren til at ligne ham med mig. Thi dersom han endda havde foræret mig det ringe-

ste af det han viste mig, saa kunde man dog have seet et Tegn til, at han var Ædelmodig, allerhelst da han noksom kunde føle og tage paa, hvor hoilig jeg forundrede mig over Træet, Bægeret og Slavinden. Nei han er visselig en stor Pralere, og han søger selv et slags Fornøielse i at vise sin Rigdom frem; Men hvorfor gior han det? Intet for andet, end for derved at vise sin forfængelige Hovmod; folgelig er han et gierrigt Menneske, og jeg kan ikke pardonnere Giafar, at han har givet mig saa falsk Beretning om ham.

Imedens Calife giorde sig saadanne Efterstanker, kom han omsider hiem i sit Logemente; Men ak! hvor henrykt blev han ikke, da han ved sin Ankomst fandt de skionneste Silke Tapeter for sig, kostbare Telter, samt et stort Antal af Betienterer, saavel Slaver som Frigivne, Heste, Muul-Æseler, Cameeler, og over alt dette fandt han ogsaa det kostbare Træ, saa vel som Bægeret og den prægtige iklædte Slavinde med sin Lut.

Alle Betienterne kastede sig strax ned for hans Fodder, og Slavinden overleverede ham derpaa et Silke Papier, hvilket han læste og var af saadan Indhold: „ Høitærede Giest! „ jeg er ikke saa lykkelig at have nogen Bekiend„skab til dem, og mueligt jeg ikke har havt

„ den

„ den Høiagtelse for dem, som jeg burde; alt-
„ saa beder jeg, at de Feil, som jeg i saa fald
„ kan have begaaet, ikke maae blive udtydet til
„ det Verste. Nærværende ringe Præsent,
„ som jeg har den Ære at sende dem, vilde de
„ gunstigst imodtage: Træet, Fuglen, Be-
„ geret og den smukke Slavinde var allerede
„ deres, da jeg mærkede de stod dem an; Thi
„ saa snart mine Giester faae Lyst til deslige
„ Ting, hører de ikke længer mig til, men dem ꝛc.

Da nu Calife havde læst dette Brev kunde han ikke noksom forundre sig over Abulcasems Gavmildhed, og han maatte tilstaae, at han hidindtil havde giort sig urigtige Begreber om hans Væsen. Mange tusende Velsignelser være min Vizier tilsonket, sagde han ved sig selv, thi han er Aarsag, at jeg nu er kommen ud af Drommen. Ak Haroun Alraschid! berom dig nu ikke mere, at du er den allerherligste og ædelmodigste der er til i Verden, efterdi endog, en af dine Underdaner, derudi saa mærkelig overgaaer dig. Men hvorledes hænger dette sammen? og hvorledes kan saadan et Menneske have Raad til at giøre deslige Foræringer? jeg burde vel have spurgt ham om, hvor han var kommet til saa stor en Rigdom, dog hvad derudi er forsomt kan endnu oprettes; Thi jeg kan ikke overtale mig til at reise hiem til Bagdad, forend jeg har faaet en fuldkommen Op-

lysning, hvorledes det kan gaae til, at en Undersaat i mit Rige kan leve prægtigere end jeg selv. Det vil altsaa være fornoden, at jeg besøger ham igien, og gior min Flid at faae ham overtalt til at sige mig, paa hvad Maade han er bleven sat i saa lyksalig en Tilstand.

Morgenen derefter forføiede han sig igien hen til Abulcasem, og var saa lykkelig at treffe ham ganske alene. Ak! Allerkiereste Abulcasem, sagde han til ham: Eders Præsent er saa stor, at jeg ikke kan tage derimod, uden at misbruge eders Godgiorenhed: tillad derfore, at jeg sender den tilbage, og vær forsikret, at eders gode Medfart har giort mig eder allerede forbunden nok, saa at jeg ikke fattes Aarsag til at berømme eders Ædelmodighed i Bagdad.

Min Herre! svarede Abulcasem, ligesom han var bleven noget fortrydelig, I maae uden Tvil være misfornøiet med min Opførsel, og det feiler ikke, at jeg jo maae have fortørnet eder, enten i et eller andet, efterdi I ikke vil værdige mig saa meget at tage imod min Foræring. Ikke det allermindste, svarede Calife: Thi Himmelen skal være mit Vidne til, at eders ugemene Høflighed har ligesom sat mig uden for mig selv: men eders Foræringer ere saa kostbare, at de ere mere end Kongelige, og dersom det er tilladt derom at sige hvad jeg tænker, saa

synes

synes mig, at det var bedre, I menagerede eders Rigdom, og tænkte, at den ogsaa engang i Tiden kunde faae Ende.

Abulcasem, som kun loe af denne Erindring, svarede Calife saaledes: Min Herre! det er mig en Fornøielse at erfare, at jeg ikke ved en eller anden Forseelse har givet eder Aarsag til at refusere min Foræring. Men paa det jeg desbedre kan forbinde eder til at tage derimod, saa kan jeg sige eder, at jeg uden min allerringeste Skade kan hver Dag giøre saadan en Præsent, om den endog var endnu større. Jeg veed nok, at dette kommer eder noget forunderlig for, men I skal snart befinde at det i Sandhed saaledes forholder sig, naar jeg har fortalt eder de forunderlige Aventurer som mig er hændet. Saa snart disse Ord var udtalt, ledte han Calife ind i en stor Sal, som var tusende gange saa prægtig meubleret, som de han Dagen tilforn havde seet, og desuden med adskillige vellugtende Sager perfumeret, kort at sige, Calife kunde ikke indbilde sig, at han var i en Civil Mands Huus, men meget mere, at det var et Kongelig Pallads, som han befandt sig paa, allerhelst da han paa denne Sal fik Øie paa en Guld-Throne med de kostbareste Fod-Tapeter. Abulcasem bad ham stige op paa Thronen, og da han selv havde sat sig hos ham, fortalte han sin Historie paa følgende Maade:

Min

Min Fader hedte Abdelaziz, og var en Juveleer i Caire. Hans Formue var saa anseelig, at han frygtede, den gierrige Sultan i Ægypten skulde have bemægtiget sig hans Midler, hvorudover han forlod sit Fæderne-Land, og derefter etablerede sig til Basra, hvor han fik en rig Kiøbmands eneste Datter til ægte.

Disse mine Forældre havde i deres Ægteskab ingen flere Børn end mig alene, og altsaa blev jeg, ved deres Død, eneste Arving til deres store Midler, hvorved jeg saae mig sat i en ret lyksalig Tilstand. Jeg var samme Tid endnu ung, og følgelig vant til at dependere, hvorudover jeg paa en kort Tid forødte alle mine Capitaler. Da jeg nu derved saae mig bragt i en yderlig Elendighed, begyndte jeg, som gierne pleier at skee, at fortryde min forige Leve-Maade, og moralisere over mit ufornuftige Forhold, men det var for sildig taget, og der var ingen Haab for mig om nogen Opreisning.

Som jeg nu tilforn i Basra havde giort adskillige Figurer, saa er det let at slutte, at det ikke vilde gaae an, længer at opholde mig der, men maatte begive mig et andet Steds hen, efterdi det syntes mig fordrageligere at lide ondt paa fremmede Stæder, end hos dem der alle kiendte mig. Det eneste jeg havde tilovers af min Formue, var det Huus, som jeg boede udi,

og

og da jeg havde solgt samme, gav jeg mig i Compagnie med nogle Kiøbmænd, og reiste først til Mouſſel, derfra til Damas, siden igiennem de Arabiſke Ørkener over det Bierg Pharan til Stor-Caire.

De smukke Huſe og prægtige Moſqveer, som jeg saae i denne Stad, satte mig i en ugemeen Forundring, og naar jeg tænkte paa, at det juſt var den Stad som min Fader Abdelaziz havde levet saa lyksalig udi, kunde jeg umuelig holde mig for Graad. Ak min kiere Fader! sagde jeg ved mig selv, kunde I nu oplade eders Øine og see, hvad for en Elendighed eders Søn lever udi, o! hvor vilde det da ikke smerte eder. I saadanne kummerfulde Tanker kom jeg ned ved Bredden af den Flod Nilus bag ved Sultanens Pallads, hvor jeg saae en ung Dame staae i Vinduet, hvis Deilighed var saa stor, at hun ganske forblindede mine Øine. Jeg blev staaende ganske stille for at kunde ret og neie betragte hende, men saa snart hun blev mig vaer, betog hun mig den Fornøielse, som jeg havde i at see paa hende. Som det nu lakkede mod Aften og jeg endnu ingen Logement havde bestilt mig, gik jeg omkring i Naboe-Lauget for dermed at see mig forsynet.

Dette fik jeg vel omsider, men det var mig ikke mueligt om Natten at faae Søvn i mine

Øine

Øine. Den unge Dames deilige Skikkelse stod mig ligesom levende afskildret for mine Øine, og jeg mærkede alt, at mit Hierte ikke længer var mit, men hendes. Ak vilde dog Himmelen, sagde jeg ved mig selv, at jeg aldrig havde seet hende, eller og, at hun ikke havde blevet mig vaer; Thi saa havde maaskee denne sode Ild ikke saa hastig kommet til at brænde, eller jeg dog i det mindste længer kunde havt den Fornøielse at betragte hendes Deilighed.

Morgenen derefter forsømte jeg ikke igien at indfinde mig under hendes Vinduer, i det Haab atter at faae et Blink af hendes Deilighed; Men det var denne gang forgieves; Thi hun vilde ikke lade sig til syne. Dette bekymrede mig vel en Deel, dog lod jeg ikke derfor Modet falde, men forfoiede mig om anden Morgen derhen igien, og jeg var da saa lykkelig, at hun aabnede sit Vindue og gav mig Leilighed til at see sig; Men hvad skeedte? saa snart hun blev mig vaer, tiltalede hun mig saaledes: Forvovene og dumdristige Menneske! hvorledes er du kommen herhid? veed du ikke hvor strengelig en Mands-Person er forbuden, at indfinde sig under disse Vinduer? Pak dig derfore bort fra dette Øieblik af; Thi saa fremt Sultanens Officierer faaer dig at see, vil det visseligen koste dig dit Liv.

Dette

Dette var vel en haard Erindring, men den var dog ikke god for saa aldeles at betage mig Modet, at jeg jo, efter aflagde Compliment, aabenbarede hende, at jeg var en fremmed reisende Person, og altsaa var ukyndig i dette Lands-Skikke; og at om jeg endskiont vidste dem, saa forhindrede dog hendes Deilighed mig fra at efterleve dem. Ak Forvovene, svarede hun, jeg skal strax give mine Slaver Ordre, at afstraffe din Dumdristighed; og dette var ikke saa snart udtalt, at hun jo forsvant for mine Øine, hvorudover jeg stod i Frygt, at jeg efter hendes Ordre virkelig skulde bleven helset af hendes Slaver.

Imidlertid bekymrede jeg mig ikke saa meget derom; Thi Damens Vrede stod mig mere for Hovedet, og jeg saae ingen Leilighed til at formilde samme. Omsider maatte jeg resolvere til at gaae hiem; Men ak Himmel! hvor lang og urolig var mig ikke den paafølgende Nat; Thi den søde Lue, som udspredte sig i alle mine Aarer, foraarsagde mig en hidsig Feber, i hvilken Paroxysmo jeg hart ad gik fra Forstanden.

Nu havde det seet slet ud for mig, dersom en Længsel efter at see bemeldte Dame, og et Haab om at ansees med naadigere og mildere Øine, ikke igien havde styrket mit matte Lege-

me

me: Og endskiont jeg ikke kunde være vis paa, at min Sag skulde faae et bedre Udfald, var det mig dog ikke mueligt at efterleve hendes strenge Ordre. Det var derfore neppe bleven Dag, førend jeg igien indfandt mig under hendes Vinduer, og jeg var saa lykkelig, at hun kort derefter præsenterede sig i samme; Men det er ikke at udsige, hvor forbittret hun saae ud, da hun ved et Diekast blev min Person vaer. Ulykkalige! sagde hun til mig, tør du endnu lade dig see her paa dette Sted, da du saa sterk er bleven truet og formanet til at blive borte? begiv dig dog bort i dette Øieblik, og vær forsikret, at min Medlidenhed driver mig til endnu at aabenbare dig, at din Fordervelse er nær for Haanden, saa fremt du opholder dig her længer. Da hun nu merkede, at jeg alt blev staaende og ikke vilde til at gaae, raabte hun fremdeles: Hvad er det som du bier efter? Ak er det itke mueligt, at mine Erindringer kan forskrekke dig, da du dog er saa nær ved din Fordervelse?

Havde min Kierlighed ikke været saa sterk som den virkelig var, saa havde mit Mod sandelig paa en gang forgaaet mig; Men i Stæden for at parere hendes Ordre, blev jeg ved at see paa bemeldte Dame, og paa bevægeligste Maade svarede hende saaledes: Hvorledes er det mueligt, at saa smuk en Dame skulde falde

paa

paa de Tanker, at en ulykſalig, der uden Afladelſe tilbeder hendes Deilighed, ſkulde kunde frygte ſig for Døden? Nei jeg vil tuſende gange heller dee end leve foruden Eder. Nu vel an da, ſagde hun, efterdi jeg finder eder ſaa beſtandig, ſaa kan I ikkun den øvrige Tid af Dagen opholde eder i Byen, og imod Aften igien indfinde eder under mine Vinduer, hvorpaa hun gik bort, og jeg paa min Side ſvevede imellem Frygt og Haab, og jeg kunde ikke forhindre, at jo et ſlags Angſt og Banghed ledſagede min Kierlighed.

Men havde jeg tilforn viſt mig uvillig til at efterleve hendes Villie, ſaa er det let at ſlutte, at jeg denne gang deſto nøiere holt mig ſamme efterretlig. Det Haab jeg giorde mig om Printſeſſens Kierlighed forſødede min Elendighed, og jeg kan ſige, at jeg næſten ikke mere tænkte paa den. Jeg tør ikke ved, ſagde jeg ved mig ſelv, længer at begræde min Elendighed; Thi for nærværende Tid kan jeg priſe mig lige ſaa lykſalig, ſom jeg for var ulykſalig; Altſaa gik jeg hiem med et fornøiet Sind, og var omhyggelig for, at pynte og parfumere mig paa det allerbeſte.

Imod Aften, da jeg kunde ſynes det var Tid, begav jeg mig efter Ordre igien hen paa bemelte Sted, og jeg fandt ved min Ankomſt

en Stige, som jeg kunde betiene mig af, hvilken jeg og steeg op paa, og kom endelig ind igiennem tvende Gemakker i det tredie, hvilket var overmaade prægtig og net indrettet, ligesom der og midt i samme Gemak fandtes en smuk Throne af det pure Solv. Men jeg bekymrede mig ikkun lidet om saadanne Ziraater; Thi den deilige Dame var det mig alene om at giøre, intet uden hun kunde giøre mit Liv lyksalig; Ja hvor mange Yndigheder havde hun ikke hos sig? Alt det, der fortiener Navn af Deilighed, var her samlet ligesom i et Centrum, saa det skal være vanskeligt at sige, enten Naturen i hendes Dannelse har vildet viist et Mester-Stykke, eller og Heftigheden af min Kierlighed har hindret mig fra at see de Ufuldkommenheder, der kan have været hos hende.

Hun indfandt sig omsider i bemeldte Gemak, og jeg maatte efter hendes Ordre sætte mig paa Thronen hos hende. Det første, som hun spurgte mig om, var, hvo jeg var, og dette besvarede jeg med at fortælle hende mine Aventure, hvilke hun med største Agtsomhed anhørte. Den Medlidenhed, som hun havde med mig, var saa kiendelig, at jeg ikke kunde kalde den i Tvil, og saadan hendes ædelmodige Gemyt giorde mig endnu mere forelsket i hende. Madame! sagde jeg, hvor ulyksalig jeg end er, saa anseer jeg

mig

mig dog lykſalig derudi, at ſaa ſtor en Dame vil have Medlidenhed med mig og forbarme ſig over mig.

Vi kom omſider ind i ſaa dyb en Diſcours med hinanden, at hun ganſke aabenhiertig tilſtod, hvorledes hendes Tilbøielighed imod mig ikke havde været mindre end min imod hende, og at ſaadant ikke alene var Aarſag udi, at hun ei havde vildet ſee paa min Fordervelſe, men endog derudi, at hun ſaa ofte lod ſig ſee i Vinduer. Hun tilbød ſig omſider at fortælle mig ſin Hiſtorie, paa hvilken hun og ſtrax giorde ſaadan en Begyndelſe.

Mit Navn er Dardane, og jeg er fød til Damas, min Fader var Vizier hos den endnu regierende Forſte, og heed Behruz. Som nu hans fornemſte Diemerke ſigtede ſtedſe til ſin Forſtes og det almindelige Beſte, ſaa fik han alle dem til Fiender, ſom var anderledes ſindede, hvilke tilig og ſildig tragtede efter at ſtyrte ham i Kongens Unaade. De bragte det ogſaa omſider ſaa vidt, at den arme Behruz efter ſin lange og tro Tieneſte blev forbuden at komme til Hove, hvorudover han begav ſig uden for Byen paa ſit Gods, og i ſin Eenlighed ſorgede alene for min Opdragelſe; Men han høſtede dog ikke Frugten af ſin Moie; Thi han forlod det timelige, da jeg endnu ikke var kommet til Forſtands Aar.

Neppe var min Fader død, da min Moder begyndte at giøre al hans efterladte Formue i Penge, og reiste med sin Courtisan lige ad Indien til, efterat de havde solgt mig til en Slave-Handler. Denne Mand bragte mig tillige med andre Slavinder til Caire, hvor han iklædte os meget prægtig og præsenterede os siden for den Ægyptiske Sultan.

Een af os efter den anden maatte fremstilles for hans Throne, og jeg havde den Ære, at han strax blev forelsket i mig; Thi saa snart han saae mig, steeg han need af Thronen, gik hen til mig, og sagde: Ak hvilken Deilighed! Hvike glinsende Øine! Hvilke rosenrode Læber! Jeg har, sagde han til Slave-Handleren, ikke seet hendes lige i al den Tid jeg har handlet med dig. Du maa begiere for hende hvad dig lyster; Thi jeg troer ikke, at jeg nokſom kan betale dig saa stor en Deilighed. Ja han var saa glad, at han strax lod ham betale en stor Summa Penge for mig, og lod ham med de andre Slavinder reise bort igien. Derefter lod han Obersten over Gildingerne kalde til sig, og befalede ham at indromme mig et a parte Kammer, hvilket han ogsaa giorde, og jeg kan ikke negte, at han jo anviste mig det allerprægtigste. Jeg var neppe kommen ind i Gemakket, at der jo indfandt sig et stor Antal Slavinder, hvoraf nogle bragte mig kostbare Klæder, andre adskil-

lige

lige Forfriskninger, og nogle af dem havde deres Harper med sig, som de skulde spille paa. De gav mig strax tilkiende, at Sultanen havde bevordet dem alle til min Tieneste, og at han fremdeles ville have Omsorg for mit Beste.

Kort derefter besøgte Sultanen mig selv, og med adskillige passionerede Ord gav mig sin Kierlighed tilkiende; Og endskiont jeg, som var ung og ikke vant til saadanne Forslag, besvarede dem noget ubeskedentlig, saa blev han dog ikke forrrydelig derover, men hans Kierlighed til mig blev immer større. In Summa; Jeg var Sultanens Favoritinde. Over dette blev alle de andre Slavinder jaloux; Thi de meente paa deres Viis, at de var lige saa smuk som jeg, ja det er ikke at udsige, hvor stor Umage de nu i 3 Aar har giort sig for at giore mig forhadt hos Sultanen, men jeg har taget mig saa vel i agt, at al deres Efterstræbelse hidindtil har været dem forgieves. Jeg siger ikke, at jeg er fornøiet med min nærværende Tilstand; Thi det er mig ikke mueligt, at elske Sultanen, og jeg er just ikke saa ærgierig, at jeg skulde lade mig forblinde af den Ære han beviser mig, men da mine Rivaler gior sig Umage for, at spilde min Credit, saa udfordrer Politessen, at jeg maa holde gode Miner, for desto bedre at kunde giore dem til skamme, hvilket gierne kan pardonneres hos et Fruentimmer.

Den Gremmelse, som jeg merker hos mine Rivaler, gior mig større Fornoielse end Sultanens kierligste Caresser, endskiont jeg ikke negter, at han jo kan være værd at elske. Men det er slutteligt, at det ikke dependerer af os selv hvem man vil elske, efterdi Kierligheden ikke gierne lader sig twinge til at falde paa enhver Ting. Imidlertid synes det ligesom jeg havde for beholdt og giemt min Kierlighed til Eder; Thi jeg kan forsikre Eder, at J er den første, som har opvakt denne søde Passion hos mig. Denne behagelige Samtale, sagde Abulcasem, gav mig ligesom en fuldkommen Forsikring, om at naae det lyksalige Maal, som jeg sigtede til, og jeg paa min Side forsømte ikke at beskrive Heftigheden af den Kierlighed, som jeg igien bar til hende, og sagde, at der var intet, som jeg heller ønskede end snart at nyde Frugten af denne lyksalige Alliance. Mine kierlige Forestillinger bevægede hende ogsaa til Medlidenhed, men som Skiebnen finder Fornoielse i at lade de Ulyksalige glæde sig med et falsk og bedrageligt Haab, saa fik jeg snart de smerteligste Prover paa, at min Ulykke endnu ikke havde tumled nok med mig; Thi hvad skeete? I det den yndige Dame var i Begreb med at stille min inderlige Længsel, kom der nogen, som med en sterk Magt bankede paa hendes Dor. Nu er det let at slutte, at vi derover ikke lidet blev forskrekket; Ak Himmel! sagde den deilige Da-

me

me, vi er forraadt; Thi det er Sultanen selv, som er ved Døren.

Havde nu Stigen, som jeg betiente mig af til at komme op, været giort fast ved Vinduerne i det Gemak hvori vi var, saa havde det været mig en let Sag at sette[t] min Person i Sikkerhed, men nu hængte Stigen ved de Vinduer, hvor Calife var, og altsaa var der ikke andet for, end at underkaste mig hvad Skiebnen maatte have besluttet over mig. Imidlertid faldt jeg dog paa, at skiule mig under Dardane Throne, imedens hun gik hen at lukke Sultanen op.

Saa snart Døren blev aabnet, traade Sultanen ind i Gemakket, ledsaget af en Deel sorte Gildinger, som alle havde brændende Fakler i Haanden for at lyse ham. Han var saa forbittret, at han strax raabte: Hvad er det for et Menneske, som du har hos dig, du forbandede, man har berettet mig, at han paa en Stige skal være kommet her ind af dine Vinduer, og da jeg endnu finder Syn for Sagen, saa tvivler jeg aldeles ikke om dens Rigtighed. Dardane blev saa forskrekket over disse Ord, at hun ikke kunde tale, og hvad kunde det have hiulpen, om hun endskiont havde søgt at undskylde eller negte Sagen? Den Frygt, man kunde læse i hendes Ansigt, var jo, af Mangel paa andet, alene nok til at domme hende skyldig. Her

maae søges allevegne, sagde Sultanen fremdeles, paa det saadan Forvovenhed ikke skal undgaae min retfærdige Hevn. Gildingerne efterlevede hans Ordre, og da de fandt mig liggende under Thronen, slæbede de mig ud og nedlagde mig ved Sultanens Fødder. Denne tiltalede mig strax i sin Vrede saaledes: Hvad har bevæget dig til at komme her? Mon der i saa Folkerig en Stad, som Caire er, ikke har været Fruentimmer nok for dig, at du just for den Sags Skyld skulde snige dig ind paa mit Pallads.

Ak Himmel! hvor jeg skielvede ved denne Erindring, og der fattedes ikke meget udi, at jeg jo havde faldet hen i Afmagt. Ja jeg troer visselig, at dersom saadan en Hendelse arriverede eder til Bagdad, og I paa samme Maade af den store Haroun Alraschid blev angrebet paa hans Pallats, (forlad mig, at jeg taler saa frit) skulde eders Tilstand maaskee ikke blive et Haar bedre. Jeg havde ikke Kræfter til at tale for mig, men blev liggende ved hans Fødder og ventede paa intet andet end den visse Død. Det var ogsaa temmelig nær derved; Thi Sultanen drog sin Sabel ud, og stod færdig at give mig mit Livs-Brod, da en gammel Dame ved Navn Mulastre kom løbende og sagde: Hvad er det de gior, Naadigste Keiser, leg ikke Haand paa dem, og besmit ikke deres

Hæn-

Hænder med saa uværdig et Blod. De fortiener jo ikke engang, at Jorden skulle skiule deres Legemer, efterdi den ene har været saa forvoven, at sætte den Respect til Side, som han burde have for Eders Majestæt, og den anden saa utro, at hun vilde overlade det til andre, som tilkom Eders Majestæt allene, befal derfor langt heller, at man kaster dem begge levende ud i Floden, paa det deres Legemer kan tiene Fiskene til Fode. Sultanen viste sig strax villig til at efterfølge hendes Raad, og Gildingerne kastede os begge ud igiennem Vinduet i Floden, paa et Sted hvor Strømmen gik sterkest. Dette Fald var saa forskrekkelig, at næsten al Sind og Sands derved forgik mig: Dog efterdi jeg havde tilforn øvet mig i at svømme, bragte jeg det saa vidt, at jeg kom i Land paa den anden Side af Floden, som var lige over for det ulykkalige Pallads. Da jeg nu havde overstaaet denne store Fare, begyndte jeg igien at tænke paa den deilige Dame, som jeg i Dødens Angest ganske havde forglemt, og som en retskaffen Kierlighed sætter Frygt for Døden til Side, saa steeg jeg igien ud i Floden, og med en forunderlig Dristighed følgede Strømmen, for at opsøge hendes Legeme, hvis Fordervelse jeg havde været Aarsag udi; Men jeg var ikke saa lykkelig at finde det jeg søgte efter, og da mine Kræfter ikke tillod mig at holde det længer ud, saa begav jeg mig igien til Lands, for at

conservere mit eget Liv, det jeg dog sellers forgieves havde maattet anvende.

Jeg kunde umuelig bilde mig andet ind end at jo den deilige Dame ynkelig var omkommet, og jeg kunde ikke stille mig selv tilfreds, at jeg havde været Skyld i hendes Død: Altsaa græd jeg bitterlig, slog mine Hænder tilsammen og sagde: Ak min allersødeste Dardane! Du havde jo endnu været levende, saafremt jeg ved min Kierlighed ikke havde berøvet dig dit Liv? Ak hvad vilde jeg dog i Caire? Og hvorfor er min Kierlighed faldet paa saa yndig en Person? Kunde jeg dog ikke have vidst forud, at den, der er ulykkalig, pleier gierne at giøre andre ulykkelig med sig? Kort at sige: min Smerte og Bedrøvelse var saa stor, at det ikke var mig mueligt længer at opholde mig til Caire, hvor denne ulykkalige Hændelse havde arriveret mig, hvorudover jeg besluttede at reise til Bagdad.

Efter nogle Dages-Reise kom jeg imod Aften til et stort Bierg, bag hvilket laae en ansee-lig Stad. Her satte jeg mig ned, i det Forsæt at hvile der Natten over; Jeg faldt ogsaa i Søvn, og da jeg om Morgenen ved anbrekkende Dag igien vaagnede, hørte jeg nogle faa Skrit fra mig et ynkelig Raab, hvilket, da jeg nøie gav agt derpaa, kom mig for ligesom et Fruentimmers Røst, der ilde blev medhandlet

let. Jeg stod altsaa strax op af mit Leie, og da jeg kom lidet bedre frem, blev jeg en Person vaer, som grov en Hule i Jorden.

Som jeg nu nok syntes at vilde vide, hvortil denne Hule skulde bruges, saa skiulte jeg mig bag en Busk, for at see Udfaldet derpaa. Hulen blev omsider færdig, og jeg saae, at han nedlagde noget derudi, som han igien tildekkede med Jord, og derpaa gik sin Vei. Saasnart han var kommen saa langt bort, at jeg med nogen Sikkerhed kunde gaae derhen, gik jeg hen til Stæden, og da jeg havde faaet Jorden opkast, fandt jeg en Lærrets Sæk derudi, som var ganske blodig, og i denne Sæk laae et Fruentimmer indsyobt, som syntes ligesom at drages med Døden. Endskiønt nu hendes Klæder temmelig var farvet med Blod, kunde jeg dog let skionne, at hun ikke var af en ringe Herkomst, men en Dame af Qvalite. Ak! hvad har det været for en grum Haand, raabte jeg, som saaledes har medhandlet dette Menneske? Ak at dog Himmelen vilde lade saadan en Mordere faae sin fortiente Løn.

Damen, som efter mine Tanker, var nærmere død end levende, hørte disse mine Ord, og sagde: Ak Muselmand! vær saa barmhiertig og kom mig til Hielp i min Elendighed. Elsker du din Skabere, saa rek mig en Draabe

be Vand at lædske min Torst paa. Jeg løb i en Hast hen og fik noget Vand til hende, og da hun havde drukket, oplod hun sine Øine og saae paa mig; Min Ven, sagde hun, siden du til min Lykke i rette Tid er kommet mig til Hielp, saa forsøg, om det ikke er mueligt paa nogen Maade at stille mig Blodet. Jeg troer ikke, at mine Saar ere dødelige, stræb derfor at redde mit Liv, og vær forsikret, at det ikke skal fortryde dig.

Jeg rev derpaa et Stykke af mine Klæder, og da jeg dermed havde forbunden hendes Saar, bad hun mig fremdeles, at jeg vilde endnu være saa barmhiertig og bringe hende ind i Staden, for der at lade hende fuldkommen curere. Allerdeiligste, svarede jeg, jeg er en Fremmed og ganske ubekiendt i Staden, naar man nu vil spørge mig, hvorledes jeg er kommen til et saa ilde medhandlet og saaret Fruentimmer, hvad skal jeg da svare? Du kan jo svare, sagde hun, at jeg er din Søster, og for Resten intet bekymre dig om noget.

Hendes Elendighed bevægede mig til Medynk, og jeg tilstaaer, at det ikke var mig mueligt, at forlade hende i den Tilstand, hvori hun befant sig; Jeg fik hende altsaa op paa Ryggen og bar hende ind i Byen, hvor jeg i et Værts-Huus leiede Logement til hende, og antog en

Bar-

Barber, der igien skulde curere hende. Denne Barber forsikrede, at hendes Saar ikke vare dødelige, og han viste det i Gierningen, i det han paa en Tid af fire Uger fuldkommen helbredede hende. Da hun nu saaledes var kommen til sin forrige Helbred igien, forlangte hun Pen og Blek, og efterat hun havde skreven et Brev færdig, leverede hun mig samme, og sagde: Gak hen paa det Sted, hvor Kiøbmændene forsamles, sporg der efter Mabyar, naar du finder ham, saa overlever ham dette Brev, og tag det med dig tilbage, som han giver dig.

Jeg befordrede Brevet rigtig, og han læste det med storste Agtsomhed, ligesom han ogsaa kysse de samme, da det var igiennemlæst. Han gik derpaa hen og fyldte to store Punge med Zeqviner, hvilke han bad mig at levere til bemelte Dame. Jeg tog derimod, og da jeg havde overleveret samme, bad hun mig at leie os et Huus, hvilket jeg og giorde, og vi flyttede begge strax derudi. Hun skrev atter et Brev færdig, som jeg ligeledes maatte levere til bemeldte Kiøbmand, i Følge af hvilket jeg bekom fire Punge fuld af Guld tilbage med mig. For disse Penge bad hun mig kiøbe Klæder til vores fælleds Nytte samt nogle Slaver, som vi til vores Opvartning kunde betiene os af.

I Huset passerede jeg stedse for denne Dames Broder, og jeg levede saaledes med hende, som jeg havde været det virkelig, endskiønt hun af Naturen var prydet med et smuk Ansigt, og et Væsen som kunde formaae at opvække de søde Passioner. Men den skiønne Dardane stod mig stedse for Hovedet, og mit Sind var saa aldeles henvendt til, at jeg i Steden for paa ny at engagere mig her, tit og ofte fattede den Resolution, at ville undvige, hvilket hun dog ved sine indstændige Bønner stedse forhindrede mig fra. Bliv endnu noget hos mig, min oprigtige, sagde hun, efterdi jeg endnu i en og anden Tilfælde behøver din Hielp; Du skal snart faae at vide hvo jeg er, og Himmelen skal være mit Vidne, at jeg ei skal lade din Tieneste blive ubelønnet.

Altsaa maatte jeg imod min Villie forblive hos hende, endskiønt jeg ikke kan negte, at al den Tieneste, som jeg viste hende, var allene en Virkning af min medfødte Ædelmodighed. Vel var jeg curieux for at vide, hvo hun var, og af hvad Aarsag hun paa saa mordisk en Maade var bleven medhandlet, men det var mig ikke mueligt at faae nogen Oplysning derom, endskiønt jeg dog bragte det paa Discours, og gav hende Anledning til at aabenbare det.

Een-

Engang gav hun mig en Pung fuld Zeqviner, og bad mig at gaae hen til en Kiøbmand ved Navn Namahrau for at kiøbe noget Tøi hos ham. Han vil, sagde hun, legge dig Mængde af alle Slags for, og naar du har udvalgt det du deraf vil have, saa lad ham sige dig Prisen, hvilken du strax skal betale uden at afprutte ham det allerringeste. I øvrigt maae du vise dig høflig imod ham, og legge Vind paa at befalde ham. Jeg erkyndigede mig altsaa om denne Kiøbmands Boed, og da man viste mig samme, fandt jeg ham selv siddende i Boden. Han var meget artig, og saae ud til endnu at være ung, hans Taille var meget net, og Naturen havde ziret hans Hoved med et sort kryllet Haar, ligesom han ogsaa var net iklædt og havde Ørenringe i sine Ørne, samt Ringe paa sine Fingre, som med Diamanter var besat. Jeg satte mig efter Anmodning ned hos ham, og bad ham at lade mig see nogle af sine Vahre. Han lagde mig derpaa adskillige Sorter for, og da jeg af samme havde udvalgt mig trende Stykker, spurgte jeg ham hvad de skulde koste, hvilket han strax sagde mig, og jeg betalte ham strax hvad han forlangte, uden mindste Rabbat. Da jeg dermed var til Ende, tog jeg paa det høfligste Afskeed med ham, og lod min Slave, som jeg havde med mig, bære det tilforhandlede Tøi hiem.

Tvende

Tvende Dage derefter leverede Damen mig endnu en Pung med Guld-Mynt, og bad mig, at jeg igien vilde gaae hen til Namahrau for at kiøbe nogle andre Stykker Tøi. Hun gav mig derhos denne Erindring, at jeg ikke maatte tinge med ham, men betale ham rigtig alt hvad han forlangede. Saa snart nu Kiøbmanden saae mig, vidste han strax min Handel, og derfor i en Hast lagde mig de kostbareste af sine Vahre for, og da jeg deraf havde udvælget hvad jeg vilde, rystede jeg Pengene ud paa Bordet, og bad ham tage saa mange deraf, som han skulde have. Denne Maade at betale paa befaldt Kiøbmanden overmaade vel, hvorudover han sagde: Min Herre! maatte jeg have den Ære at see ham engang hos mig ved mit Taffel, skulde det være mig en Fornøielse. Hiertelig gierne, svarede jeg, og maaskee i Morgen, i fald det hannem saa behager. Kiøbmanden forsikrede, at jeg skulde være ham hiertelig velkommen, og jeg paa min Side takkede med saa stor Veltalenhed, som jeg allermest formaatte.

Da jeg nu ved min Hiemkomst fortalte Damen, at Kiøbmanden havde buden mig til Bords hos sig Dagen efter, blev hun saa fornøiet, at hun sprang af Glæde. Forsøm da ikke, sagde hun, at gaae til ham, og byd ham igien til Giest hos dig næsten Dagen efter. Siig, at

du vil igien vederlegge hans Godhed, og jeg skal imidlertid giøre Anstalt til et prægtig Maaltid. Jeg kunde umuelig begribe, hvorledes dette kunde foraarsage hende saa stor Fornøielse; Thi endskiønt jeg sluttede mig til, at der var noget som hun derved søgte at faae udrettet, saa hørte der dog Hexerie til at giette hvad det var, allerhelst da jeg var fremmed i alle Ting, og aldeles intet var bekiendt af hendes Fata. Jeg indfandt mig rigtig hos Kiøbmanden paa bestemte Tid, og jeg kan ikke negte, at han jo overmaade høflig tog imod mig og særdeles prægtig tracterede mig. Da nu Maaltidet var til Ende, og det øvrige af Dagen med adskillige Discourser var til Ende bragt, indbød jeg ham til Giest hos mig om anden Dagen, hvilket han og lovede mig, og paa det han desto bedre kunde finde mig, betydede jeg ham omstændelig hvor mit Logie var.

Kiøbmanden holt rigtig Ord, og indfant sig hos mig til den Tid jeg havde budet ham. For nu ikke at spilde Tiden, satte vi os strax til Taffel, og vi forsømte ikke at betiene os af de rare Vine, som dertil var bleven anskaffet. Hvad Damen angaaer, da holdt hun sig stedse affides, og vilde ikke være til Stæde; Dette havde hun sagt mig forud, og derhos befalet mig paa beste Maade at accommodere ham, og umuelig tillade at han om Aftenen gik hiem.

I saadan Henseende nødte jeg ham til at blive hos mig, endskiønt han ugierne vilde til i denne Post at fyldestgiøre min Begiering. Vi drak nu med hinanden indtil hen imod Midnat, og som det da var høi Tid at forføie sig til Sengs, ledsagede jeg ham ind i et Kammer, hvor der stod en Seng opredt til hans Tieneste, hvornæst jeg tog Afskeed med ham og lagde mig siden selv til Hvile. Den megen Vin jeg havde drukket, foraarsagde, at jeg i en Hast faldt i Søvn, men min Søvn varede dog ikkun ganske kort; Thi Damen kom løbende ind i mit Kammer og vakte mig op, havende et tændt Lys i den ene Haand og en Dolk i den anden. Staae op, raabte hun, at du kan see, hvorledes din Giest svømmer i sit eget Blod.

Jeg blev overmaade forskrekket ved denne uformodentlige Tidende, hvorudover jeg strax sprang ud af Sengen, klædte mig paa, og følgede med hende i det Kammer, som Kiøbmanden til sin Natte-Leie var anviist; Men ak! hvad for et Spectakel fik jeg her at see! Hvad er det, I har giort barbariske Dame, raabte jeg, hvorledes har I kundet overtale eder til at begaae saa skammelig en Gierning, og bruge mig som et Instrument til at faae eders rasende Passioner stillet? Bliv ikke bange, svarede hun, og fortryd ikke, at du har været mig behielpelig i at hævne mig paa denne onde Mand.

Han

Han var en Forræder, og du skal ikke have den allermindste Medlidenhed med ham, naar jeg har aabenbaret dig hans Forseelse, der har været Aarsag til min Ulykke.

At I nu desto bedre maatte underrettes om denne Sag, saa kan jeg berrette eder, at jeg er en Datter af den regierende Konge her i Landet, og da jeg engang efter min Sædvane gik i Bad, fik jeg af en Hændelse denne Kiøbmand at see i sin Bod. Hans deilige Skabning og andre naturlige Fuldkommenheder, som der fandtes hos ham, havde saadan Virkning i mit Sind, at jeg strax blev forelsket i ham, og jeg maatte vende mig hvorhen jeg vilde, saa svevede han mig stedse i Tankerne og stod ligesom afskildret for mine Øine. Det manglede vel ikke, at jeg jo søgte at udslukke denne Ild, ved at forestille mig den store Ulighed, der var imellem ham og mig, men det var altsammen forgieves; Thi jeg merkede, at saadanne Passioner vilde have sit fri Løb, og at det ikkun var at legge Tønder til Ilden, naar man vilde dempe dem. Kort at sige, Kierligheden var Mester, og som jeg ingen Udveie saae til at samles med den jeg saa inderlig elskte, saa faldt jeg derover i en stor Sygdom, af hvilken jeg vist nok havde dødt, saa fremt min Hof-Mesterinde ikke havde forstaaet sig bedre paa saadan Svaghed, end vore Medici. Hun brag-

te det derhen, at hun ved sine lange Samtaler fik mig til at bekiende, at hun havde giettet Aarsagen til min Svaghed, og at den fornemmelig reiste sig af en hæftig Forelskelse i Namahran.

Bemelte Dame havde ikke saa snart faaet Underretning om min Svagheds Beskaffenhed, at hun jo strax, af Medynk over mig, lovede at see mig hiulpen; I hvilken Henseende hun og samme Aften fik Namahran klædt udi Fruentimmer Klæder, og saaledes ledsagede ham ind i Gemakket til mig. Nu er det let at slutte, hvor fornøiet jeg blev, da jeg saa lykkelig fik min Elskelige til mig, og den Forlystelse, som vi havde med hinanden, gav mig en fuldkommen Restitution af min store Svaghed. Han forblev hos mig i trende Dage, og jeg kan forsikre, at de vare for mig som det ikkun havde været trende Timer, dog forsømte han ikke i samme Habit tit og ofte derefter at besøge mig.

Engang kom der mig en Lyst paa, at ville giøre ham en Gienbesøgelse, og det paa saadan en Tid, som han ikke skulde ventet min Komme, ei paatvilende, at jo samme skulle være ham et et besynderlig Bevis paa den store Kierlighed, som jeg havde til ham. I saadan Henseende begav jeg mig en Aften ganske alene i hans

Huus,

Huus, og saa snart jeg bankede paa hans Dør, kom en Tienere og lukte mig op, som spurgte mig, hvo jeg var, og hvem jeg vilde tale med? Jeg svarede strax, at jeg var en Dame der i Staden, og at jeg vilde tale med hans Herre. Da gaaer det ikke vel an denne gang, svarede han; Thi han har allerede et Fruentimmer hos sig, hvorudover det vil være raadeligt, at I opsætter Eders Besøgelse til i Morgen.

Da jeg nu hørte det Ord Fruentimmer, blev jeg strax overmaade jaloux, ja jeg tilstaaer, at jeg derover blev ligesom et rasende Menneske; Thi i Stæden for at gaae bort løb jeg lige ind i Salen; Men ak! hvor skar det mig ikke i mit Hierte, da jeg saae ham siddende ved Bordet med et andet ordinair, dog smuk Fruentimmer hos sig, og divertere sig under Pokalerne med Elskovs Arier. Dette Diesyn giorde mig saa forbittret, at jeg strax gik løs paa min Rival, og slog hende med knytte Næver lige i sit Ansigt, ja jeg troer sikkerlig, at hun havde blevet et Offer for min Vrede, dersom hun ikke af en Hændelse havde sluppen mig af Hænderne og taget Flugten; Thi mit Raserie var saa hæftig, at jeg den gang havde de Kræfter, som jeg hverken for eller siden haver havt.

Hvad Kiøbmanden angaaer, da gik han ikke heller ram forbi, men som han strax kaste-

de sig need for mine Fodder og bad om Naade, med Forsikring, at han aldrig mere vilde være mig Utro, saa lod jeg mig igien formilde, og det kom saa vidt, at vi drak nogle Glas Vin sammen, hvilket gjorde mig uformodentlig noget fortumlet i Hovedet, efterdi Vinen pleier snarest at kunde giøre sin Virkning hos den, som er urolig i Sindet. Da nu Kiøbmanden merkede dette, ansaae han det for en bequem Leilighed til at hævne sig paa mig, og altsaa i en Hast drog sin Kniv ud, med hvilken han gav mig nogle Stød, saa at jeg fald om paa Gulvet, og laae lige som et dødt Menneske. Kiøbmanden kunde heller ikke see andet, end at jeg jo virkelig var død, hvorudover han stak mig i en Sek, og bar mig paa sin Ryg uden for Byen, paa det Sted, hvor du kom mig til Hielp og reddede mit Liv.

Mahyar, som du leverede mine Breve, sagde hun fremdeles, er en Kiøbmand ved vores Hof, hvilken jeg strax aabenbarede min Tilstand, men derhos befalede ham, at holde samme hos sig selv indtil jeg fuldkommen havde hævnet mig. Dette er da alt hvad jeg i Henseende til mine Aventure kan fortælle dig; Aarsagen hvorfor jeg ikke tilforn har vildet oplyse dig derom, har intet været andet end en Frygt, at du skulde giøre dig en Samvittighed over at levere mig bemelte Skyld-Offer: Dog haaber

jeg,

jeg, at du ikke skal ansee det for ubilligt, men meget mere berømme mig at jeg har havt Mod til at skille den Menedige Namahran ved Livet, allerhelst da jeg veed, at du selv er en Hadere af Falskhed. Nu vil vi, saa snart det bliver Dag, begive os til Hoffet, at jeg kan fortælle Kongen min Fader, hvad mig er vederfaret, og da han hiertelig elsker mig, saa er jeg vis paa, at han ikke alene tilgiver og forlader mig min Forseelse, men endog rigelig belønner dig for den Tieneste, som du har bevist mig.

Jeg forlanger aldeles ingen Belønning, svarede jeg; Thi at jeg har reddet eders Liv, min Printsesse, fortryder jeg ingenlunde paa, men det, der alene gior mig Ont, er at jeg haver giort mig saa stor Umage for at være eder behielpelig i den forsvede Hævn. I har betient eder af min Tienstagtighed til et Forræderie, da I langt heller paa en lovligere Maade kunde ladet mig fuldføre Hevnen, og I kunde være vis paa, at jeg skulle have vovet mit Liv og Blod for eders skyld.

Men at jeg fremdeles kan fortælle eder mit Levnets-Løb, sagde Abulcasem til Calife, saa vil jeg ikke være alt for vidtløftig i dette, men alene sige, at omendskiønt jeg vel troer, at Namahran ikke uden billig Aarsag er bleven afstraffet, saa har jeg dog en inderlig Fortry-

delse derover, at han af mig skulde fores til Slagter-Bænken, hvorudover jeg ikke kunde tage imod Printsessens Løfter, men resolverede til at reise bort fra hende. Jeg giorde mig selv samme Dag færdig til at reise, og som der just reiste nogle Kiøbmænd til Bagdad, giorde jeg dennem Compagnie, og var saa lykkelig, at jeg efter faa Dages Reise kom til Bagdad, skiønt i en meget elendig Tilstand; Thi jeg havde ingen Penge at leve af. Min hele Capital bestod i en Zeqvin, hvilken jeg lod vexle, og kiøbte mig nogle Desmer-Kugler, og adskillige slags Sukker-Bager-Verk, og noget vellugtende Balsam, hvorefter jeg gik hen til en Kiøbmand, som skienkede Fyqvaa; (det er en Drik, som bliver tillavet af Byg og torre Vindruer) og som de fornemste Herrer der i Byen søgte paa dette Stæd, saa præsenterede jeg dem den Kram, jeg havde med mig, og de betalede mig saa resonabel at jeg deraf magelig kunde have mit Livs-Ophold.

Da jeg nu engang efter min Sædvane kom ind med mine Vare i bemælte Verts-Huus, hendte det sig, at der i en Krog sad en gammel Herre, som jeg ikke havde observeret. Denne lod ligesom han blev moqveret over, at jeg ikke ogsaa kom til ham, hvorudover han raabte paa mig og sagde: Af hvad Aarsag byder I mig ingen af eders Vare? Meen I, at der er ingen Ærlig-

Ærlighed hos mig, eller at jeg ingen Penge har at betale eder med? Min Herre! svarede jeg: Jeg beder om Forladelse, at det ei er skeet, men jeg kan derhos forsikre, at jeg ikke har seet dem forend nu, imidlertid er mine Vare til deres Tieneste: Herpaa leverede jeg ham min Kurv, og da han deraf havde udsøgt sig hvad han vilde have, bad han mig at sidde ned hos sig, hvilket jeg og giorde, hvorved han tog Leilighed til at spørge mig, hvor jeg var, og hvad jeg hedte? Jeg sukkede ved dette Spørsmaal, og bad ham at han vilde forskaane mig fra at svare derpaa, efterdi det ikke kunde skee, uden paa ny igien at oprive de Saar, som nylig var lægte. Den ynkelige Maade, paa hvilken disse Ord bleve udtalte, bevægede ham til, at fritage mig fra den begyndte Materie, og at begynde en anden Samtale, efterat vi saaledes længe havde siddet og talet med hinanden, gav han mig 10 Zeqviner, og derpaa forlod mig.

Denne besynderlige Gavmildhed satte mig i en ugemeen Forundring; Thi de fornemste Herrer havde neppe budet mig en Zeqvin, hvorudover jeg ikke vidste hvad jeg der om skulde tænke. Dagen derefter begav jeg mig igien til bemeldte Stæd, og som den gamle Herre allerede der var ankommen, saa gik jeg først hen til ham, og presenterede mine Vare. Han udsøgte sig strax noget deraf, og efter at jeg havde

sat mig ned hos ham, bad han mig paa saa bevegelig en Maade, at jeg vilde fortelle ham min Historie, saa det ikke var mig mueligt længer at negte det.

Altsaa fortalte jeg ham alt hvad mig var vederfaret, uden at fortie det allerringeste. Jeg har, svarede han, meget vel kiendt eders Fader, og hvad mig angaaer, saa er jeg en Kiøbmand fra Basra, men det har behaget Himmelen, at jeg hverken har nogen Arvinger, og ei heller kan vente mig nogen; Og da jeg har fattet stor Kierlighed for eder, saa vil jeg fra denne Tid af antage eder som mit eget Barn; Lad eders forrige Ulykkalighed derfor ikke mere bedrøve eder; Thi I skal i mig finde en Fader, der er rigere end eders Fader nogen Tider haver været, og I kan være vis paa, at jeg ikke mindre elsker eder end han. Det er let at slutte, hvor taknemmelig jeg viste mig for saadan hans gode Løfte, allerhelst, da han virkelig opfyldte det, og tog mig strax hiem med sig udi sit Logemente, hvor han leiede et prægtig Kammer for mig, og beskikkede en stor Mængde Slaver til min Opvartning og Tieneste. Man bar ogsaa Omsorg for at anskaffe mig de kostbareste Klæder, saa at jeg ikke skulle sige andet, end min Fader Abdelaziz endnu levede, efterdi ingen kunde kiende det paa mig, at jeg nogen

Tid

Tid havde været i saa stor Elendighed, som jeg nylig var udi.

Efterat den gamle Herre til Bagdad havde expederet sine Forretninger og afsat de Vare, som han did havde taget med sig, reiste vi strax til Basra. Mine Venner, som havde forestillet sig aldrig at see mig mere, kunde ikke noksom forundre sig, da de saae mig sat i saa lykkalig en Tilstand, og horte, at den gamle Herre havde giort mig til sin Arving, som af enhver blev holdt for den allerrigeste i det ganske Basra. Jeg paa min Side efterlod ikke, ved allehaande Kierligheds Beviisninger, at giore mig elskværdig hos ham, hvori jeg ogsaa var saa lykkelig, at han engang sagde til mig: Det glæder mig storlig, Abulcasem, at jeg traf dig i Bagdad; Thi du er visselig al den Godhed værd, som jeg har foresat mig at bevise dig. Dette opmuntrede mig til, fremdeles at see mig conserveret i hans Yndest, hvorudover jeg holt mig ganske i Stilhed, og havde ingen Omgiengelse med nogen af min Alder, men forblev stedse i den gamles Compagnie, og var snart ingen Øieblik fra ham.

Omsider faldt han i saa stor en Sygdom, at ingen Læge kunde give ham Haab om et længer Liv, og som han selv kunde merke, at hans Død var for Haanden, befalede han sine Folk

at

at gaae ud af det Kammer han laae udi, og dernæst holt følgende Tale til mig: Min Søn! Det er nu paa Tiden at aabenbare dig en Hemmelighed, der ikke er af liden Vigtighed. Dersom jeg ikke havde større Rigdom, end dette Huus og den Formue, som derudi forefindes, saa vilde det efter mine Tanker ikkun blive en middelmaadig Arv for dig: Men du maae vide, at alt dette, endskiønt det kunde nok passere for en Kiøbmand, kan dog ikke lignes imod den Skat, som jeg andre uafvidende besidder, og jeg nu vil aabenbare dig. Jeg kan ikke sige formedelst hvem eller paa hvad Maade jeg er kommen til den; Thi jeg veed det ikke selv; Men dette alene er mig bevist derom, at min beste Fader, da han laae paa sit yderste, gav mig Underretning om hvor den var.

Dog forend jeg aabenbarer dig samme, sagde han fremdeles, maa jeg give dig nogle Regler, som du ikke maa forglemme: Jeg har merket dig af, at du er af et ædelmodigt Naturel, og altsaa frygter jeg, at naar du bliver Eiere af mine store Midler, du da skal følge denne din naturlige Tilbøielighed, og følgelig snart giøre Ende paa den. Alle Fremmede, som der kommer til dig, vil du paa det prægtigste tage imod, beskienke dem med en kostbar Foræring, og ikke lade nogen gaae trøstelos fra dig, som er nødliden og forlanger din Hielp;

Men

Men alt dette, omendskiont man ikke kan laste det, vil dog styrte dig engang i en yderlig Forderdelse; Thi jeg kan sige dig forud, at din herlige Levemaade vil drage dig Kongens Had, og hans Ministrers Gierrighed paa Halsen. De falder strax paa de Tanker, at du besidder en forborgen Skat, og de skal ikke spare nogen Umage for at faae at vide hvor den er. Paa det du nu kan forebygge dette Onde, saa maa du folge mit Exempel. Jeg, saa vel som min Fader og Beste-Fader, har stedse øvet vor Professjon, og derhos besiddet denne Skat i al Stilhed, uden at giore saadanne Depencer eller Figurer, som kunde opvekke Folkes Eftertanke.

Disse hans Formaninger anhørte jeg med storste Agtsomhed, og giorte mit Løfte, at jeg vilde holde mig samme efterretlig, hvorpaa han aabenbarede mig Stæden hvor Skatten laae, og forsikrede, at hvor stor jeg end kunde indbilde mig den at være, den dog i sig selv skulde befindes langt større. Da han nu kort derefter døde, og jeg som hans eneste Arving efter min Skyldighed havde besørget hans Jorde-Færd, forføiede jeg mig hen til den anviste Skat, for at tage samme udi Diesyn, men jeg kan ikke udsige, hvor høilig jeg forundrede mig, da jeg kastede mine Øine paa den. Den kan vel ikke kaldes uendelig, men den er dog i det mindste saa stor, at om jeg endskiont levede læn-

længer end et Menneske ordinair kan leve, saa kunde jeg dog ikke naae Bunden paa den. Imidlertid er Kiøbmandens Spaadom gaaet rigtig for sig; Thi jeg maa tilstaae, at jeg har holdt mit Løfte meget slet, efterdi jeg snart gior enhver deelagtig i min Rigdom. Der er ikke nogen til Basra, som jo har haft Prove paa min Gavmildhed. Mit Huus staaer stedse aaben for dem, som har min Hielp fornøden, og ingen har Aarsag til at være misfornøiet med mig. Thi hvad kan det hielpe mig, at være Besidder af saa stor Formue, naar jeg ikke vil bruge den til de Nødlidendes Trøst og min egen Fornøielse her i Livet?

Ved saadan Opførsel kunde jeg nu umuelig forebygge, at jo Folk derover havde adskillige Domme. Dersom Abulcasem vil blive ved at giøre saadan Figurer, saa kan han snart ødelegge sig selv; Thi han er god for, at giøre Ende paa sin Rigdom, om han end var Eiere af al Verdens Liggendefæ. Ja man forundrede sig endnu mere, da man merkede, at jeg ikke alene lod min Huusholdning blive udi samme Form, men end og til Deels giorde den større end den var for: Thi dette var urimeligt for dem, og de vidste ikke hvorledes min Huusholdning kunde forbedres, naar jeg giorde saa store Udgifter.

Om-

Omsider var det i alle Folkes Munde, at jeg skulde have funden en kostbar Skat, hvoruudover jeg efter den gamle Kiøbmands Spaadom fik mange Misundere paa Halsen. Statholderen her paa Stædet indfant sig altsaa hos mig og sagde: Jeg er Daroga (thi saa kaldes han) og jeg kommer for at udforske, hvor den Skat er, der giver eder Formue til saa herlig en Leve-Maade. Dette Spørsmaal var ligesom et Tordenslag i mine Ørne, og jeg blev derover saa forvirret, at jeg ikke kunde svare ham et eneste Ord.

Min Taushed skulde nu tiene ham til et Beviis paa, at Folkes Domme ikke maatte være uden Grund. Ikke destomindre var han dog saa artig, at han just ikke med Magt vilde afvinge mig Bekiendelse, men alene sagde: Jeg er en Homme d' esprit, og altsaa maa I vide, min Herre, at dersom jeg bliver aflagt med en anseelig Præsent, kan det være mig lige meget, hvor eders Skat er. Jeg spurgte ham derpaa hvor meget han forlangte? Og da han svarede, at han var fornøiet, naar jeg daglig gav ham 10 Zeqviner, sagde jeg strax, han hver Dag skulde nyde 100 Zeqviner, og at det skulle staae ham frit, hvad heller han vilde have samme udbetalt daglig, ugentlig eller maanetlig.

Med dette Tilbud var han fuldkommen fornøiet, og han ønskede, at jeg maatte have fun-

det

det tusende Skatte; Thi hans belovede Deel blev ham rigtig tilstillet, ligesom han ogsaa paa Avange forud blev forstrakt med en ansselig Summa.

Men dermed var det ikke endnu afgiort; Thi efter hannem fik jeg at bestille med Vizier Abulfarah Waschy. Denne lod mig kalde til sig, og foreholdt mig, at jeg havde funden en Skat. Jeg veed, sagde han fremdeles, at den ifemte Deel deraf tilhører Landets Herre, og naar jeg har beregnet ham samme til Indtægt, er jeg vis paa, at jeg selv, uden nogens Tiltale, kan besidde de fire Dele. Jeg negter ikke, min Herre! svarede jeg, at jeg jo er Eiere af en stor Skat, men jeg svær tillige ved den alvidende Gud, der har skabt baade mig og eder, at jeg langt heller lod mig partere i tusende Stykker, end aabenbarede hvor den var. Dog dersom I vil love, herefter at lade mig besidde min Skat med Fred og Rolighed, saa forbinder jeg mig til at give eder hver Dag tusende Zegviner. Som han nu med dette Tilbud var lige saa fornøiet som den forrige, saa betalte jeg ham strax en Maaned forud.

Men denne Herre frygtede for, at Kongen under Haanden skulde faae at vide, hvad der passerede imellem os, hvorudover han holdt det raadeligt, at aabenbare hele Sagen for Kongen

gen selv. Saa snart nu Kongen derom fik Efterretning, lod han mig ufortovet kalde for sig. Ved min Ankomst begyndte han at smile af mig, og dernæst sagde: Min Ven! hvor kommer det sig, at jeg ikke har faaet eders Skat at see? Er I maaskee bange, jeg skulde tage den fra eder? Jeg ønsker, svarede jeg, at Kongen maa længe leve, men mig selv vilde jeg heller lade sønderrive af igloende Tænger, end jeg vilde aabenbare nogen den Skat, jeg haver funden. Imidlertid skal det ikke komme derpaa an, at jeg jo daglig skal betale 2000 Zegviner til Eders Majestæt, men saafremt dette Tilbud ikke skulle antages, staaer det dennem frit for, at give Ordre til min Død, den jeg med største Frimodighed skal gaae i Møde.

Da Kongen hørdte dette, vendte han sig om til Viziren og spurgte ham, hvad man her udi skulde gribe til? Vist er det, svarede Viziren, at den Summa, som er Eders Majestæt buden, er ganske anseelig og saa stor, at Eders Majestæt kan ansee det, ligesom de selv havde fundet en stor Skat. I saadan Henseende skal det være mit Raad, at man lader dette Menneske forblive ved sin forrige Leve-Maade, og alene forbinde ham til rigtig at betale den belovede Summa. Dette Vizirens Raad approverede Kongen, og altsaa var saa naadig, at lade mig beholde min egen Frihed; Dog maa

jeg i Følge af de indgaaende Accorder, aarlig udbetale til Kongen, Statholderen og Viziren en Summa af en Million og Tredsindstive Tusende Zeqviner. See her har I da, min Herre, sagde Abulcasem til Calife, den forlangte Efterretning; Nu vil jeg ikke haabe, at I mere forundrer eder over min Foræring, eller det, som I foruden har seet hos mig.

Nu havde vel Abulcasem omstændelig nok fortalt Calife sit Levnets Løb; Men denne Første vilde ikke lade det blive derved alene; Thi han havde en overmaade stor Begierlighed efter at see den Skat, som han nu havde hørt saa meget tale om, hvorudover han sagde: Kiere Abulcasem! Jeg kan snart ikke tro, at der kan være saadan en Skat til, der ved eders sædvanlige Udgifter skulde holde ud saa længe I levede; Er derfor min Begiering ikke alt for stor, saa udbad jeg mig gierne at maatte see den, da jeg vil giøre eder min Eed paa, at I derved ikke skal tage den mindste Skade, eller have nødig at frygte for nogen Uleilighed.

Det giør mig ont, svarede Abulcasem, at denne Lyst er kommen paa eder; Thi om jeg end vilde fyldestgiøre eders Begiering, saa kunde det dog ikke skee, uden med saadanne Conditioner, som I muelig ikke skulde indgaae. Det kan være mig lige meget, sagde Calife, hvad

hvad Conditioner mig maatte foreskrives; Thi jeg er ganske villig til at indgaae dem. Saa maa I da vide, svarede jeg, at dersom I endnu staaer fast i eders Længsel efter at see min Skat, saa maa I lade eder binde for Øinene, legge eders Sabel fra eder, og have eders blotte Hoved; Jeg derimod tager en dragen Sabel i min Haand for at nedsable eder, i fald I skulde gribe til noget uanstændigt. Vel kunde jeg beskyldes for en Ubetænksomhed, at jeg saaledes har givet eders Begierlighed sit frie Løb; men jeg forlader mig i øvrigt paa eders giorde Eed, og vil ikke gierne have, at nogen af mine Giester skal gaae misfornøiet fra mig.

Saa lad da eders Løfte blive opfyldt, sagde Calife, at min Længsel snart kan vorde stillet. Nei, I maa have Taalmodighed, svarede Abulcasem, indtil noget ud paa Natten, da jeg, naar mine Tienere er falden i Søvn, skal afhendte eder i det Kammer, hvor jeg strax skal giøre Anstalt til eders Natte-Leie. Derpaa lod han sine Tienere ledsage hannem ind i et prægtig Gemak, hvor endeel hvide Vox-Lys i Guld-Stager stod og brændte, og tog altsaa Afskeed med ham, ligesom han selv vilde gaaet til Sengs. Tienerne klædte imidlertid Calife af, og da han omsider havde lagt sig, satte de, saa vel ved Hovedet som Fødderne af Sengen,

nogle parfumeerte Lys, hvis behagelige Lugt breedte sig ud over det hele Gemak.

Nu var vel Calife kommen til Sengs, men han fik intet mindre end Søvn i sine Øine. Abulcasems Ankomst stod ham stedse for Hovedet, og han havde ikke Roe paa sig, førend han fik mættet sine Øine med at betragte hans Rigdom. Lidet efter Midnat indfandt Abulcasem sig efter Løfte, og sagde: Nu er alting stille, og altsaa kan jeg vise eder min Skat, i fald I endnu er lige saa villig som før, til at underkaste eder mine Forslag. Ja jeg er strax færdig at følge med eder, svarede Calife, og jeg sværer eder endnu en gang ved Himmelens Skabere, at det ikke nogensinde skal fortryde eder, at have stillet min Begierlighed.

Abulcasem hialp ham derpaa selv udi sine Klæder, hvornæst han bandt for hans Øine og sagde: Min Herre, det er neppe jeg kan omgaaes eder med saadan Forsigtighed; Thi eders store Forstand forbinder mig til at fatte bedre Tro til eder. Gior eder derom ikke nogen Bekymring, svarede Calife; Thi eders Forsigtighed er saa billig, at man umuelig kan støde sig derover. Derpaa førte Abulcasem ham ned af en Trappe i en stor Have, hvor de efter mange Omsvøb omsider kom til det Sted, hvor Skatten var.

Den-

Denne Plads var opmuret under Jorden, og Indgangen til samme var forvaret med en ordinair Steen. I Begyndelsen maatte de passere en mørk Allee, indtil de siden kom ind i en stor Sal, som ved utallige Carbunkler blev oplyst. Her tog Abulcasem Klædet fra Califes Øine, og denne Første kunde ikke nokſom forundre sig over den Herlighed, som han her saae for sig. Midt i denne Sal stod et Bekken af hvidt Marmor, som var et halv hundrede Fod bred og tredive Fod dyb; Dette Bekken var fuld af de rareste Guld-Mynte, og rundt omkring stod tolv Guld-Støtter, og oven paa enhver af disse stod en mindre Statue, som af bare Diamanter var opsadt.

Abulcasem førte Calife hen til dette Bekken og sagde: Nu seer I selv, hvor stor en Forraad herudi forefindes. Der er endnu ikke taget saa meget, som to Fingers bred i Dyben der af, og altsaa kan I slutte, at det ei saa snart kan faae Ende. Jeg tilstaaer ganske gierne, svarede Calife, at det er en anseelig Skat, men jeg kan dog ikke andet bilde mig ind, end at jo samme kan omsider forødes. Vel an da, sagde Abulcasem: Lad det nu hende sig, saa kan jeg dog siden holde mig til det, jeg nu vil vise eder. Derpaa førte han ham ind i en anden Sal, hvor der stod en stor Mængde Stole, som vare overtrakte med det kostbareste røde Sil-

ke-Tøi, og over alt rigelig besadt med Diamanter. Midt i denne Sal stod ligeledes et Bekken af Marmor, som vel ikke var saa stort, som det forrige, men var dog af en snart større Værdie, efterdi det til det øverste var fyldt med Rubiner, Topatser, Smaragder, og andre kostbare Ædelstene.

Da Calife fik disse kostbare Ting at see, blev hans Forundring saa stor, at han begyndte at kalde sin Aarvaagenhed i Tvil. Det kan ikke være andet, sagde han ved sig selv, end en Drom, eller og en aabenbare Fortryllelse, ja han stod endnu ligesom henrykt i disse Tanker, da Abulcasem førdte ham hen til en Throne af det pure Guld, paa hvilken der sad tvende Personer, som havde været Stiftere og de første Besiddere af denne Skat. De med Diamanter rigelig besatte Kroner, som man saae paa deres Hoveder, viste, at det havde været en Prints og en Printsesse, og naar man end og noie betragtede dem, skulle man sværge paa, at de endnu vare levende. De bøiede deres Hoveder mod hverandre, og ved deres Fødder stod en Tavle af Ivenholdt, hvor paa følgende Ord med Guld-Bogstaver vare opsatte: „Det har „behaget Himmelen at lade mig opnaae en høi „Alder, og jeg har anvendt al min Leve-Tid „paa at samle denne Skat. Jeg har indtaget „Stæder og Kongelige Slotter, og udplyndret

„sam-

„ samme, jeg har overrumplet hele Kongeri-
„ ger, og triumpheret over alle mine Fiender.
„ Jeg har været den allermægtigste Konge i den
„ ganske Verden, men jeg har dog med al min
„ Magt ikke kundet overvinde Døden. Be-
„ tragt mig i den Tilstand jeg nu findes, og
„ betænk, at jeg har levet, lige saa vel som du
„ nu lever, og lad dette erindre dig om, at du
„ skal dø lige saa vel som jeg. Frygt ikke, du
„ som efter mig skal være Eiere af denne Rig-
„ dom, at den skal forødes; Thi den tager
„ ingen Ende; Benytte dig derfor af den, søg
„ at giøre dig mange Venner, og at leve din
„ Tid fornøiet; Thi naar Tiden kommer, kan
„ dog al din Rigdom ei fritage dig fra det, som
„ alle Mennesker er underkast.

Nu fortænker jeg jer ikke, sagde Calife, at I har levet saa prægtig, efterdi I af denne Skrift dertil er opmuntret, og den gamle Kiøbmands Raad er snarere at dadle end eders Opførsel. Men, hvad maa det have været for en Konge, der har besiddet saa stor Rigdom? Det er Skade, at denne Inskription, som ellers er smuk opsat, ikke taler noget derom.

Abulcasem tog derpaa Kongen med sig ind i en anden Sal, hvilken var opfyldt med lige saa dyrebare Ting, som de forrige, da man og iblant andet fandt en stor Mængde af saadanne

Træer, som Calife havde faaet et af til Foræring. Ja alle Ting vare saa prægtige, at Calife gierne havde blevet der den ganske Nat, for ret at betragte samme, men som Abulcasem frygtede, at nogle af hans Betientere skulde komme op, og merke hvad de forrettede, saa erindrede han Calife om at gaae, hvilket de og giorde, efterat han først havde bunden for hans Øine.

Da de nu igien kom ind i det Kammer, hvor Calife skulle ligge, fandt de Lysene endnu brænde, og altsaa gav de dem til at tale med hinanden, indtil Dagen mindte dem at skilles ad. Iblant anden Samtale lod Calife sig forstaae, at Abulcasem ventelig maatte have et Fruentimmer hos sig, som i Deilighed overgaaer alle andre, efterdi han var saa raisonable at forære ham saa smuk en Slavinde. Vist er det, svarede Abulcasem, at jeg har saadanne Slavinder, som kan passere for de kionneste Fruentimmer, men jeg kan ikke fatte Kierlighed til nogen af dem. Dardane! Ak min deilige Dardane! svæver baade tilig og sildig i mine Tanker, og endskiont jeg ikke kan forestille mig andet, end at hun jo maa være død, og at jeg altsaa forgieves tænker paa hende, saa kan jeg dog ikke forglemme hende; Nei, jeg er hende derimod saa uendelig forbunden, at ihvorvel jeg besidder denne store Rigdom, maa jeg dog

regne

regne mig selv iblant de ulykkalige, saa længe jeg ikke haver hende. Ak ja! Jeg vilde tusende gange heller være fornøiet med langt ringere Omstændigheder, naar jeg ikkun havde hende hos mig.

Calife kunde ikke nokſom forundre ſig over den beſtandige Troſkab, ſom Abulcaſem viſte imod ſin elſkelige Dardane, men bad ham derhos, at han ikkun vilde ſlaae diſſe Grillet af Hovedet; Thi ſom hans Kierlighed kunde anſees uden Nytte, ſaa fik han ingen til at tro, at den beſtod i andet end en blot Indbildning. I øvrigt aflagde han ſin Takſigelſe paa det allerhøfligſte, baade for den gode Opvartning og de anſeelige Foræringer, ſom han var aflagt med, hvorpaa han bød ham ſit Farvel, og begav ſig igien til Bagdad.

Nogle Dage efter Califes Bortreiſe, begyndte Vizier Abulfatahs Næſe igien at kloe efter den forborgene Skat; Hans belovede tuſende Zegviner blev ham daglig uden ringeſte Afkortning udbetalt! Men han ſyntes dog bedre om, ſelv at blive Eiere af Kilden, end at lade ſig noie med nogle faa Draaber deraf, hvorudover han paa mange Maader, om ikke offentlig, ſaa dog med Liſt tragtede efter at tilvende ſig ſamme; Thi han havde hørt, hvor ſtore Foræringer, ei alene Calife, men end og

mange andre, af Abulcasem havde faaet, og hans Begierlighed tiltog endnu mere, da han saae, at Kongen og Statholderen Tid efter anden, lige saa rigtig som han selv, fik den accorderede Summa. Nu var Abulfatah saadan et Menneske, der ikke skulde skamme sig ved at begaae de allerafskyeligste Gierninger, naar han ikkun derved kunde giøre sine hidsige Begierligheder fyldest, følgelig greb han ogsaa her til saadan et Middel, for at faae Abulcasems Skat opdaget. Han havde en Datter ved Navn Balkis, som ikkun var 18 Aar gammel, men derhos saa deilig og af saa stor Forstand, at hun neppe havde Lige. Denne Datter havde han bortlovet til Prints Aly der ved Hoffet, og det var allerede besluttet, at de om faa Dage skulle have Brollup.

Imidlertid faldt han dog paa, at vilde opofre hendes Ære for at naae sit Øie-Merke, hvorudover han lod hende kalde til sig i sit Kammer, og under fire Øine tiltalede hende saaledes: Jeg har for nærværende Tid eders Tieneste fornøden i en Sag, der særdeles er mig Magt paaliggende, og altsaa er min Villie, at I paa det prægtigste og netteste klæder eder paa, for i Aften at kunde aflegge en Besøgelse hos Abulcasem. I maa der giøre eders yderste Flid, at han kan faae Lyst til eder; Spar derfor ingen slags Caresser, som formaaer at charmere han-

hannem, men søg paa alle optænkelige Maader, at stikke ham i Brand, og naar I derudi er lykkelig, som jeg ikke tviler paa, saa bliver det eder en let Sag, at faae ham overtalt til at vise eder sin forborgene Skat, hvilket skal være Die-Merket af eders Ærende. Balkis blev ikke lidet forskrækket ved denne Befaling, og hun gav ved sine Miner nokſom tilkiende, hvor uvillig hun var til at paatage sig saadan Commission. Hvad er det, sagde hun, som min Fader anmoder sin Datter om? Betænker han da ikke, hvad for en Fare han ved denne Leilighed sætter hende i? Forestiller han sig ikke den Skam og Skiendsel, som han derved ikke alene paadrager mig, men endog sig selv og sin Familie? Hvad vil Prints Aly sige, naar andre skal nyde de Caresser, som ham alene og ingen anden tilkommer? Alt dette, svarede Abulfatah, har jeg nokſom overveiet, men ikke destomindre er og bliver jeg dog bestandig i mit Forsæt, og altsaa er det min alvorlige Befaling, at I ufortøvet, og uden videre Eftertanke iklæder eder saa net og prægtig, som mueligt er. Den smukke Balkis begyndte herved ynkelig at græde, og bad hendes Fader, at han dog for Guds skyld ikke vilde tvinge hende til, at giøre baade sig og ham denne Beskiemmelse, men derimod søge at dæmpe sin umaadelige Begierlighed, og lade Abulcasem besidde sin Skat med Fred og Rolighed. Abulfatah blev over denne

ne Erindring, saa fortornet, at han strax sagde: Hold Mund, du uforskammede; Thi det staaer dig ikke an, at straffe din Faders Forehavende. Vær ikke saa frek, at du fremdeles siger ham imod, men leg Vind paa at lyde naar han befaler. Gaae derfor strax hen til ham, og vitd, at dersom du kommer tilbage, uden at have seet hans forborgene Skat, saa svær jeg dig ved Guderne, at jeg skal farve min Dolk i det unge Blod.

Nu saae den arme Balkis, at der var intet andet for, end at hun jo maatte efterleve hendes rasende Faders urimelige Befaling, hvorudover hun med Bedrøvelse forføiede sig i sit Kammer. Hun skyndte sig det meste mueligt var at blive paaklædt; Thi hendes Hierte var saa inderlig beklemt, at hun ikke i Henseende til hendes Prydelser kunde legge Vind paa de Accuratesser, som Fruentimmeret ellers gierne pleier at i agt tage, og følgelig blev hun snarere færdig, end sædvanlig var. Overalt havde hun det ikke heller nødig; Thi hun trængte ikke til at betiene sig af udvortes Prydelse for at fange Mandfolk, nei, hendes medskabte Deilighed var alene nok til at indtage deres Hierter; Endskiønt der var intet, som hun mere frygtede for, end at befalde Abulcasem.

Da det nu blev Aften, og Abulfatah syntes, det var Tid at gaae, ledsagede han hende

de

de selv lige til Abulcasems Huus; Men forend han skiltes ved hende, sagde han endnu engang, at det kostede hendes Liv, i fald hun ikke udrettede hendes Sag vel. Hun bankede derpaa paa Porten, og da man lukkede op, udbad hun sig den Ære at tale med Abulcasem. En af Slaverne førte hende altsaa igiennem en stor Sal ind i hans Gemak, hvor han sad og overveiede sin forrige Skiæbne, og iblant andet sad i dybe Tanker over sin elskelige Dardane.

Neppe var den smukke og dydige Balkis kommen ind ad Døren, forend han stod op for at tage imod hende, og efterat han havde giort sin tilbørlige Compliment, tog han hende ved Haanden, og bad hende sidde ned hos sig. Det første han spurgte hende om, var af hvad Aarsag han skulde nyde saa angenem en Besøgelse. Den Berømmelse, svarede hun, som min Herre har, at han er et artigt Menneske, har bevæget mig til at aflegge min Besøgelse hos ham; Hvorpaa hun tog Sløret fra sit Ansigt, og derved foraarsagede, at Abulcasem, af det Skin, som hendes glindsende Øine kastede paa ham, ganske blev forblendet. Saa vilraadig han hidindtil havde viist sig imod det deilige Kiøn, saa bevæget og indtaget blev han denne Gang i den dydige Balkis. Ak min Allerdeiligste! Sagde han: Jeg kan ikke nokſom takke

ke Himmelen, at den i Dag har giort mig saa lykkelig, at nyde en Besøgelse af eder.

Efterat de saaledes paa nogen Tid havde talet med hinanden, var det Tid at gaae til Taffels, hvorudover Abulcasem tog den dydige Balkis ved Haanden, og ledsagede hende ind i en anden Sal, hvor et meget prægtig Maaltid var bleven anrettet. Der stod en stor Mængde Pager og Slaver, som skulde opvarte, men paa det de kunde være alene, befalede han dem at gaae ud. Over Taffelet accommoderede han hende paa det allerbeste, lagde af det delicateste for hende, og skienkede hende med de rareste Vine han havde. Han bragte imidlertid deilige Discourser paa Tale, og da den dydige Balkis var ligesaa skarpsindig og klog som hun var deilig, saa vidste hun saa artig at besvare ham, at hendes Forstand ikke mindre bevægede ham til Kierlighed end hendes smukke Skabning. Saa snart derfor Taffelet var til Ende, kastede Abulcasem sig ned for hendes Fodder, kyssede hendes Haand og sagde: Min allerdeiligste! Eders Deilighed har ved første Die-Kast forblendet mine Øine, og eders artige Discourser har saaledes indtaget mig, at jeg er ligesom uden for mig selv. Der er optænt en Ild i mit Bryst, som aldrig i al Evighed kan blive udslukt. Jeg erklærer mig for

eders

eders Slave, og jeg er bered til at opofre mit Liv for eder.

Han tog siden igien fat paa hendes Haand og kyssede den, men den dydige Balkis tænkte paa den Fare, hun befandt sig udi, og derfor ikke længer kunde forstille sit Væsen, eller give ham Anledning til at følge sine søde Passioner, hvorudover hun skiftede Farver i sit Ansigt, og faldt hen i Afmagt. Hun kom vel omsider til rette igien, men det var hende dog ikke mueligt at skiule den indvortes Bedrovelse, eller forhindre, at jo Taarene flod hende Strømmevis af Øinene. Abulcasem, som ikke lidet blev forskrækket over denne uformodentlige Hændelse, spurgte hende strax om Aarsagen dertil, og sagde: Ak min Allerdeiligste! Hvad er der mødt eder, som I saa heftig kan forskrækkes over, og hvad er Grunden til saa stor Bedrovelse? Siig mig dog, hvad det er som perser saa mange Taare af eders Øine; Thi jeg kan forsikre, at de trænger mig ind til Sielen. Mueligt, jeg selv kan være skyld derudi, i det jeg enten i et eller andet kan have giort eder imod. Tal, min Allersødeste, og lad mig vide, hvorfra saa uformodentlig en Forandring reiser sig.

Ak! min kiere Abulcasem, sagde hun, jeg kan ikke længer dølge det for eder, at Skam, Undseelse, Frygt, Smerte og Utroskab strider heftig med hinanden hos mig. Jeg er et Fruentim-

timmer af Stand, og min Fader, som veed, at J besidder en forborgen Skat, vil bruge mig som et uskyldig Instrument til at udforske, hvor samme eders Skat er. Han har des Aarsag befalet mig, at besøge eder, og ikke at spare noget, som kunde forbinde eder til at vise mig den. Vel satte jeg mig sterk imod hans Villie, efterdi jeg allerede med hans egen Vidende og Villie er forbunden til Prints Aly, men det hialp mig ikke; Thi han giorde sin Eed at vilde tage Livet af mig, saa fremt jeg kom tilbage, uden at have seet eders Skat. Ak Himmel! Hvilken streng Befaling af en Fader!

Da nu Abulcasem havde med Forundring anhort Aarsagen til hendes Bedrøvelse, svarede han hende saaledes: Det er mig hiertelig kiert, min Elskelige, at J haver vildet aabenbare mig det, som laae eder saa haardt paa Hiertet, og det skal ingenlunde fortryde eder, at have betroet mig samme. At døe, skal J ikke være bange for; Thi jeg skal hiertelig gierne vise eder min Skat, og i øvrigt begegne eder med al Høflighed. Saa deilig J end er, og saa stor Kierlighed jeg end har fattet for eder, saa langt skal det dog være fra, at jeg skal bevise eder noget uanstændigt; Nei, J tør ikke ved at frygte for noget Ont; Thi J er sikker nok i mine Hænder, og jeg erklærer rent ud, at jeg fra

denne

denne Tid af aldeles sætter det Haab til Side, som jeg forhen giorde mig, efterdi jeg seer, at samme ikkun har formeret eders Smerte og Bedrovelse. Jeg beromme langt heller eders Troskab og Bestandighed imod eders elskelige Prints Ally, og da det er hans Interesse som fornemmelig har allarmeret eder, saa vær forsikret, at I, uden nogen Skade eller Forlis paa eders Ære, igien skal samles med ham; Lad derfor eders Graad fare, og vær ikke mere saa inderlig bedrovet. Ak! min Høitærede Abulcasem, sagde Balkis derpaa: I maa med al Billighed kaldes det ædelmodigste Menneske i hele Verden. Eders store Conduite kan jeg ikke nokſom berømme, og jeg har ikke Roe paa mig, førend jeg finder Leilighed til at vise eder min Erkiendtlighed.

Abulcasem ledsagede hende dernæst ind i det Kammer, hvor Calife nyelig havde ligget, og her forblev de hos hinanden indtil alle Domestiqverne var falden i Søvn. Da nu alting var stille, bandt han for den deilige Balkis Øine, efterat han først indstændig havde bedet hende, ei at fortryde paa saadan hans Opførsel, efterdi han ikke paa andre Vilkor kunde vise hende sin forborgne Skat. Gior ikkun efter eget Behag svarede Balkis; Thi jeg har fattet saadan en Tro til eders Ædelmodighed, at jeg gierne adlyder eder i alle Ting, og der er

intet, som jeg mere bekymrer mig for, end at jeg ikke nokſom ſkulde kunde vederlegge eders ſtore Godhed. Abulcaſem tog hende derpaa ved Haanden og ledſagede hende ned af den liden Trappe i Haven, og derfra til den opmurede Plads under Jorden, hvor han igien loſte for hendes Øine.

Havde nu Calife forundret ſig meget over den ſtore Mængde Guld og Ædelſtene ſom der forefandtes, ſaa forundrede den deilige Balkis ſig dog endnu langt mere. Enhver Ting, ſom hun fik Øie paa, formerede hendes Forundring, og hun blev ſtaaende ligeſom uden for ſig ſelv, da hun betragtede Kongen og Dronningen i deres fulde Corpus, ſom havde været de forſte Stiftere og Beſiddere af denne Skat, ſamt da hun læſte den Inſcription, ſom med forgyldte Bogſtaver ved deres Fodder var opſat. Nu havde Dronningen et Hals-Baand omkring Halſen af Perler, der vare ſaa ſtore ſom Due-Æg, og da Balkis blev dette vaer, gav hun i ſin Forundring et ſtort Skrig fra ſig. Da Abulcaſem merkede dette, tog han Hals-Baandet og bandt det om den deilige Balkis Hals, ſigende: Dette ſkal være eder foræret; Thi eders Fader kan derved deſto bedre overbeviſes om, at I virkelig har ſeet min Skat; Han bad hende fremdeles, at hun vilde udſoge ſig nogle Ædelſtene til et ydermere Bevis for hendes

des Fader, og da hun undsaae sig ved at tage af de beste, udsøgte Abulcasem selv et temmelig Antal og leverede hende.

Nu var Abulcasem bange, at det skulle vare alt for længe, inden Balkis fik fuldkommen stillet sin Forundselse, hvorudover han mindte hende om, at Tiden var forløben, og at man altsaa ikke kunde tøve længer, i fald man skulle være sikker. I saadan Henseende bandt han igien for hendes Øine og førte hende tilbage i det Kammer som de tilforn vare udi, hvor de sad og talede med hinanden indtil Dagen anbrød. Den deilige Balkis takkede omsider for hans store Høflighed imod hende, og gik derpaa hiem, for at fortælle hendes Fader, hvad hun efter hans Ordre havde udrettet.

Abulfatah, hvis Sind og Tanker alene var henvendt til Abulcasems Skat, længtes imidlertid overmaade efter hendes Ankomst; Thi han frygtede, at hun ikke nokſom skulde have charmeret hannem, og følgelig ikke fuldkommen bleven Mester af hans Hierte. Men da han saae hende ankomme med saa prægtig et Hals-Baand paa, og desuden havde faaet saa mange rare Ædelstene til Foræring, sprang hans Hierte i hans Liv af Glæde. Nu min kiere Datter, sagde han, har du faaet Abulcasems Skat at see? Ja, min Hr. Fader, svarede hun,

og paa det jeg med faa Ord kan beskrive eder samme, saa maa I vide, at om end alle Verdens Konger og Forster bragte deres Rigdom tilsammen i en Massa, saa var det dog ikke at ligne imod Abulcasems Skat; Men saa stor hans Rigdom end er, saa er hans Høflighed og Ædelmodighed dog langt større: Hvorpaa hun fortalte ham fremdeles, hvad imellem dennem var passeret. Men den onde Fader var ikke fornøiet med, at han havde opført sig saa retire imod hende; Thi han havde langt heller seet, at Balkis var bleven sin Ære berøvet, naar han ikkun kunde faaet at vide hvor Abulcasems Skat var.

Imidlertid alt dette passerede imellem Abulcasem og Abulfatah, var Calife paa sin Reise til Bagdad, og da han omsider ankom paa sit Kongelige Slot, gav han strax Ordre, at man skulle stille Viziren Giafar igien paa fri Fod. Denne Herre forføiede sig strax til Calife, som fandt en Fornøielse i at fortælle ham vitløftig hvorledes hans Reise var aflobet. Derefter gik han i Raad med ham, paa hvad Maade han best kunde vederlegge Abulcasems Gavmildhed. En Keiser, som Deres Majestæt, svarede Giafar, maae i det mindste i Gavmildhed overgaae deres Undersaatter, naar de vil vederlegge en Foræring, som de af dem har oppebaaret. Ja det er got nok, sagde Calife, men om jeg end

vilde

vilde sende ham det rareste Klenodie jeg eier, saa kunde dog samme ikke ansees for noget Vederlag, efterdi hans Foræringer ere af saa stor Vigtighed. Siig mig derfor, Giafar, hvorledes jeg skal mage det, at jeg i Gavmildhed kan overgaae Abulcasem. Stormægtige Keiser, svarede Giafar: Vil Eders Majestæt tillade mig derom at giøre Forslag, saa var mit Raad, at Kongen i Basra jo før jo heller blev befalet at nedlegge Regieringen, og overdrage den til Abulcasem. Finder nu dette Forslag Eders Majestæts Bifald, vil jeg endnu i Dag lade en Courier gaae til Basra, og jeg selv inden faae Dage begive mig derhen, for at overlevere den ny Konge Abulcasem de behørige Patenter.

Det maa derved forblive, sagde Calife; Thi paa denne Maade kan jeg ikke alene vise mig taknemmelig imod Abulcasem, men endog hævne mig paa Kongen og Viziren, fordi de har fortiet de store Indkomster, som de af Abulcasem haver oppebaaren. I øvrigt er det billigt, at de tilbørligen bør afstraffes for den slette Omgang de har brugt imod ham, i hvilken Henseende de ei fortiener fremdeles at betiene deres anfortroede Charge. Calife satte sig strax ned og skrev Brevet færdig, og Coureren gik endnu selv samme Dag bort dermed. Da nu dette var bragt i Stand, forfoiede Calife

sig ind i Zobeides, hans Gemals, Gemak, for at fortælle hende hvad der var vederfaret hannem paa hans Reise. Pagen, Træet og Slavinden, som han havde faaet til Præsent af Abulcasem, forærede han igien sin Dronning, og af disse var Slavinden det, der allermest stod hende an. Han beholt intet for sig selv uden alene Bægeret; Thi det øvrige forærede han Viziren Giafar, som var i Begreb med at foranstalte alle Ting til sin forestaaende Reise.

Saasnart den bortskikkede Courer ankom til Basra, overleverede han Brevet i Kongens Hænder, men det er ikke at udsige, hvor alteret han blev, da han fornam dets Indhold. Han lod strax Viziren Abulfatah kalde til sig, for at raadslaae med hannem, enten han strax skulde efterleve Keiserens Ordre, eller først søge paa bevægeligste Maade at undskylde sig. Viziren svarede, at han ikke havde nødig strax at giøre den bekomne Ordre fyldest, men at det derimod var raadeligt, man fik Abulcasem af Veien. Jeg skal nok, sagde han fremdeles, finde paa et Raad, ved hvilket jeg uden at tage Livet af ham skal faae alle Mennesker til at tro, at han virkelig er død, og siden skal jeg nok forvare ham saa vel, at han ikke mere skal komme for noget Menneskes Øine. Paa denne Maade kan Kongen ikke alene blive fremdeles ved at beklæde det Kongelige Sæde, men end-

og

og blive Eiere af hans ganske Rigdom; Thi naar vi faaer bemægtiget os hans Person, skal vi nok finde paa ved Trueſler, Spot og Pinsler, at faae ham til at bekiende hvor hans Skat er. Du kan derudi, svarede Kongen, giøre hvad dig selv lyster, men du maa først sige mig, hvad Svar jeg skal give Calife paa sit Brev. Hvad den Sag angaaer, sagde Viziren, saa lad mig ikkun sørge derfor; Thi jeg er god for at forblinde hans Øine, saa vel som alle andres.

For nu at sætte dette sit Forehavende i Verk, opmuntrede han nogle af sine fortroligste Venner, tillige med sig, at give Abulcasem en Besøgelse, dog uden at aabenbare dem noget af hvad han vilde foretage sig. Dette skete, og Abulcasem tog meget prægtig imod dem, og tracterede dem saaledes, som for Hoffets Cavaillerer anstændig kunde være, men han vidste ikke hvad Ondskab man denne gang tænkte at udøve imod ham. Over Taffelet, da de med hinanden fornøiede sig indbyrdes med et got Glas Vin, søgte Abulfatah Leilighed at practisere et vis Pulver i Abulcasems Bæger, hvilket havde den Kraft, at man strax faldt omkring ligesom man var steen-død, og denne Følesløshed varede saa længe, indtil man ved anden Medicin betog den sin Kraft.

At Pulveret havde saadan Virkning, maatte Abulcasem imod sit Vidende være et Bevis paa; Thi han havde neppe drukken Bægeret ud, førend han faldt ned for sine Giesters Fødder, og laae lige saa ubevægelig, som et Menneske der virkelig var død. Tienerne løb vel til, og vilde komme deres gode Herre til Hielp, men det var altsammen forgieves; Hvorudover de bragte ham ind i en anden Sal og lagde hannem paa en Pude, uden at have noget Haab om, at faae ham til Live igien. Det er ikke at udsige, hvor Betienterne, den ene med den anden, bejamrede dette uformodentlige Dods-Fald; Ja Abulfatah selv vidste saa konstig at skiule Skalken, at man snart skulde svære paa, at Abulcasems Død gik ham mere til Hierte end nogen anden. Thi han lod ikke alene sine salte Taare, som Strømmevis flod ham ned af Øinene, være Vidne om sin Bedrøvelse, men endog rev sine Klæder i stykker, og saaledes ved sit Exempel bevægede de andre til Medlidenhed. Abulcasems Boeskab lod han forvare paa det Kongelige Slot, og han var selv den som giorde Anstalt til hans Lig-Færd, og astsaa lod han strax giøre en Kiste af Elfenben og Iven-Holt.

Rygtet om Abulcasems Død blev snart udspredt over den hele Bye. Gamle og unge af begge Kiøn lagde Sorrig an for ham, og forsamlede

samlede sig for hans Huus efter Landets Skik med deres blottede Hoveder og Fødder. I hvor man kom, hørte man intet andet end ynkelige Klagemaal, nogle syntes ligesom de begræd deres eneste Sons Død, andre at de havde mist en Broder eller Søster, Mand eller Kone. Baade Rige og Fattige saae bedrøved og Sorrigfuld ud, de første at de havde mist deres allerbeste Ven, og de sidste deres eneste Velgiører og Forsørger. In Summa hele Byen blev ligesom oprørt over dette Dods-Fald.

Dagen, som Abulfatah havde beskikket til Abulcasems Begravelse, var nu allerede kommet; Altsaa besørgede man at faae ham lagt i Kisten, og under Ledsagelse af en ubeskrivelig Mængde Folk baaren uden for Byen, hvor han blev nedsat i en meget prægtig Begravelse, hvilken Abulfatah for sig og sin Familie havde ladet opbygge. Imidlertid man hidsede Kisten ned, begyndte den skalkagtige Abulfatah igien at betiene sig af sine bedrøvelige Geberder, græd og slog sig for sit Bryst, ligesom der ingen kunde finde større Smerte derover end han, hvilket bevægede de Tilstædeværende, at de med Suk og Graad bad til Himmelen om Trøst for den bedrøvede Abulfatah.

Saasnart Natten nærmede sig, forfoiede alle Folkene sig igien ind til Staden, men Abul-

fatah tillige med tvende af hans Slaver blev tilbage i Begravelsen, hvor det formente Liig var nedsat, og da de var ganske alene, forvarede de Begravelsen indvendig med dobbelte Laase: Derefter fik de Lys tændt, da Abulcasem var taget op af Kisten, toede de ham med varm Vand, hvorved han kom til Live igien, og i det han blev Abulfatah var, sagde med høi Røst: Ak hvor er vi? Og i hvad for en elendig Tilstand befinder vi os? Viid du elendige, svarede Abulfatah: At det er mig, som er Aarsag til din Ulykke. Jeg har bragt dig her hid, for at lade dig udstaae tusende slags Pinsler, saa fremt du ikke vil aabenbare mig, hvor din Skat er. Ja jeg skal hver Dag være betænkt paa en ny Maade at pine dig paa, og giøre dig dit Liv besværlig og fuld af Kummer. In Summa, jeg skal ikke lade af at pine dig, forend du aabenbarer, hvor den Rigdom er, af hvilken du kan leve saa prægtig ja mere end Kongelig. Jeg er bered til at taale al den Smerte, J kan optænke, sagde Abulcasem, og vær forsikret, at J ikke med nogen slags Pinsler skal faae mig til at bekiende hvor min Skat er.

Neppe vare disse Ord udtalet, forend den onde og tyranniske Abulfatah befalede en af Slaverne at holde Abulcasem fast, hvorpaa han selv med en Pidsk, flettet af Love-Huud, saa skammelig tracterede ham, at han deraf

faldt

faldt hen i Afmagt. I denne Tilstand lagde de ham igien i Liig-Kisten, og da de havde forvaret Begravelsen udvendig med Laase, gik de hiem igien.

Morgenen derefter forfoiede Abulfatah sig op til Kongen og gav ham en udforlig Efterretning, om hvad der var passeret, jeg har, sagde han, i Gaar sat Abulcasems Bestandighed temmelig paa Prove, men jeg har dog endnu ikke faaet at vide hvor hans Skat er. Imidlertid har jeg dog det Haab, at han skal bekiende det; Thi jeg har nu optænkt en Pinsel til ham, som nok skal bringe ham til Lydighed. Kongen, som var lige saa Barbarisk som hans Minister, fornoiede sig over denne Efterretning, og det var ham ligemeget hvor haarde Pinsler Abulcasem maatte udstaae, naar han ikkun kunde blive Eiere af hans store Rigdom. Men hvorledes staaer Sagen med det Svar, som skulde gives Calife paa sit Brev, sagde Kongen fremdeles til Viziren? Vi vil skrive svarede Abulfatah, at da Keiserens Naade, og det Kongelige Embedes Antagelse blev Abulcasem foredraget, blev han derover saa glad og fornoiet, at han strax lod anrette et stort Giestebud, hvorved han var overmaade lystig, og altsaa formedelst en sterk Debouche er ganske pludselig bortdød. Kongen approberede denne Ud-

Udflugt, og Coureren blev sendt tilbage med bemelte Svar.

Nu tvilede Abulfatah aldeles ikke paa, at han jo ved sine ny fingerede Inventioner skulde bringe Abulcasem til Bekiendelse, hvorudover han fuld af Glæde forfoiede sig igien til Begravelsen, i det Forsæt ret for Alvor at pine ham. Men det er ikke at udsige, hvor forskrekker ham blev, da han kom til Graven og fandt Døren aaben, da han dog med dobbelte Laase havde forvaret samme. Han havde nu ikke Roe paa sig, forend han fik at vide hvorledes dette hængte sammen, løb derfor i en Hast ind i Begravelsen, at see efter Abulcasem, og da han ikke fandt ham i Kisten, blev han saa rasende, at han nær havde gaaet fra Forstanden. Imidlertid forsømte han dog ikke ufortovet at give Kongen Efterretning om denne uformodentlige Hændelse, som endnu blev mere forskrekket derover end Abulfatah; Ak! raabte han, hvorledes vil det nu gaae os? Thi som denne Fugl er flyvet os af Hænderne, ere vi jo begge forraadte, ja det er ikke at tvile paa, at han jo har taget sin Tilflugt til Bagdad, for at give os an for Calife.

Abulfatah var paa sin Side færdig at løbe af sit eget Skind, fordi han ikke med større Forsigtighed havde forvaret den, som han med

saa

saa stor Eftertryk nu først vilde udøve sin Grumhed paa. Ak vilde Himmelen, sagde han til Kongen, at jeg i Gaar havde skilt Abulcasem ved sit Liv, saa havde vi ei i Dag geraadet i saa stor Urolighed. Dog hvad? Nu er det skeet, skulde vi derfor lade Modet falde? Nei, er han end løbet bort, saa kan han dog ikke være kommet længere, end at han jo med Magelighed kan igien indhentes, og altsaa vil vi jo for jo heller sette hannem efter. Kongen lod derpaa sine Soldatere kalde sammen, delte dem i to Corps, hvoraf han selv commanderede det ene, og Abulfatah det andet, og saaledes tog de hver sin Vei, saa langt, som de omtrent kunde vide, han til den Tid kunde være kommet.

Imidlertid disse giorde sig Umage for at attrappere Abulcasem, kom den bortsendte Courer underveis i Møde med Viziren Giafar, som tænkte sig til Basra, for at declarere Abulcasem for Landes Konge. Det er forgieves, sagde Coureren, at I reiser længer; Thi Abulcasem, for hvis skyld I vil til Basra, er allerede død. Man har i Gaar jordet hans Liig, og jeg har selv været Vidne til denne bedrøvelige Forandring. Giafar, som fornøiede sig i Haabet at faae Abulcasem igien at see, og at bringe ham det Keiserlige Patent, blev overmaade bestyrtset, da han fik at vide, at Abulcasem var død, og da han nu ikke havde nogen

gen Nytte af at reise videre, vente han med Bedrovelse tilbage til Bagdad.

Det første, som han ved sin Tilbagekomst forrettede, var at bringe Calife den bedrovelige Tidende om Abulcasems Død, hvilken giorde ham saa ondt, at Calife strax kunde læse i hans Ansigt, at han ikke bragte ham nogen behagelig Budskab. Ak Giafar! sagde Calife, hvorfor kommer I saa hastig tilbage igien, jeg begriber ikke, hvad jeg deraf skal domme. Stormægtigste Keiser, svarede Viziren, Eders Majestæt er mueligt ikke forventende, at faae saadan Tidende, som jeg med Bedrovelse maa bringe, nemlig, at Abulcasem er død, siden Deres Majestæt tog fra ham.

Calife havde neppe hørt, at Abulcasem var død, førend han af Forskrekkelse over saadan Tidende faldt hen i Afmagt. Dette varede en temmelig Tid, og han laae ligesom et dødt Menneske, der aldeles ingen Bevægelse er hos. Da man nu omsider med stor Moie fik ham til rette igien, tog han imod Brevet, som Coureren havde bragt tilbage med sig fra Basra; Han havde neppe læst det ganske igiennem, førend han tillige med Giafar gik ind i et Gemak, lukkede Døren til for sig, og sagde til Giafar: Det Svar, som du her seer, kommer mig noget fordægtig for, og hvad gielder det, at Kongen

gen i Basra tillige med hans Vizier i Steden for at efterleve min Ordre, har taget Livet af ham. Jeg har selv samme Tanker, svarede Giafar, og det skal være mit Raad, at Eders Majestæt lader dennem begge arretere. Vel an da, sagde Calife, saa vil jeg, at du strax med 10000 Mand af min Gvarde forfoier dig til Basra, for at bringe disse tvende Forrædere her hid til mig; Thi det er mig ikke mueligt, at lade dens Død blive uhævnet, som har været den ædelmodigste i den ganske Verden. Hvor paa Giafar ufortsvet med bemeldte Mandskab begav sig paa Reisen.

Men at vi nu kan komme til Abulcasem igien, og faae at vide, hvor han var bleven af, da Abulfatah ikke fandt ham i Begravelsen, saa er at merke, at da han kom sig lidet til rette igien af sin Afmagt, og begyndte at see sig om, fornam han, at en tog ham op af Kisten og lagde ham ned paa Jorden. Nu vidste han ikke andet, end at det var Abulfatah med sine Slaver, som var kommen for at pine ham paa ny igien, hvorudover han raabte: Saa slaae mig da ihiel, du ubarmhiertige Boddel, om du ogsaa er saa barmhiertig, ved Døden at giøre Ende paa mine Pinsler. Hvorfor vil I længere qvæle mig? Kan dog min Smerte fornøie eder, saa længe I ikke derved faaer at vide hvor min Skat er? Vær ikke bange, sagde een af

de

de nærværende; Thi vi er ikke kommen for at pine dig, men langt heller for at redde dig af din Pine. Abulcasem anhørte disse Ord med Forundring, og i det han noget nøiere betragtede dem, fik han Øie paa den deilige Balkis, som han tilforn havde viist sin Skat. Ak min Dydefulde, sagde han, er det Eder, som jeg skal have at takke for min Frelse? Ja, det er mig, svarede hun, og den, som er med mig, er min elskelige Prints Aly. Han har giort sig en Plaiseer og Fornøielse af tillige med mig at kunde frelse Eder af Eders nærværende Elendighed; Ja, han ansaae det som sin Skyldighed, efterdi han havde hørt hvor ædelmodig I opførte Eder imod mig. Det er sandt, sagde Aly, og jeg vilde tusende gange heller sætte mit Liv i den yderste Fare, end jeg vilde lade Eder omkomme paa saa ubillig og skammelig en Maade.

Da nu Abulcasem ganske var kommet sig af hans forrige Afmagt, deels ved den Glæde, at man vilde frelse ham af sit Fængsel, og deels ved en slags styrkende Medicin, som de gav ham ind, aflagde han sin tilbørlige Taksigelse til den deilige Balkis og hendes elskelige Prints Aly, og bad dem fortælle sig, ved hvad Leilighed de vare kommen ham til Hielp. Jeg har ikke, svarede Balkis, været saa eenfoldig, at jeg jo, da man sagde: I var død, har kaldet saadan Relation i Tvil, og derimod fattet

Mis-

Mistanke til min Fader, at han havde spillet Eder et fortvilet Puds. I saadan Henseende gik jeg hemmelig om Borde med en af hans Slaver, og fik samme saaledes paa min Side, at han ei alene aabenbarede mig hele Sagen, men end og laante mig Nøglen til Begravelsen, som min Fader havde betroet hannem at forvare. Da jeg nu havde faaet denne Efterretning, og havde tillige Nøglen i mine Hænder, aabenbarede jeg det strax for Prints Aly, som strax tilbød sig at ville ikke alene selv følge med, men end og tage nogle af sine Betientere med sig, paa hvis Troskab han fuldkommen kunde forlade sig, paa det vi kunde frelse eder af eders ulykkelige Tilstand, og Himmelen være lovet, at vi endnu er kommen til rette Tid. O! I Guder, raabte Abulcasem, hvorledes kan en saa lumpen Fader have avlet saa ædelmodig en Datter?

Prints Aly bad ham derpaa, at han uforlovet vilde følge hiem med ham, efterdi man ikke kunde være vis paa, at jo Abulfarah, naar han om Morgenen ikke mere fandt ham i Begravelsen, paa det allerombyggeligste vilde søge efter ham. Han forsikrede ham derhos, at han i hans Huus skulde være ganske sikker, og ingen Menneske skulde giøre sig nogen Tanker om, at han var hos ham. Abulcasem blev altsaa i en Hast ifort en af Slavernes Habit,

og folgede hiem med Prints Aly; Den deilige Balkis derimod forfoiede sig hiem til sin Faders Huus, og leverede Noglen igien fra sig til den Slave, der havde den i Forvaring.

Abulcasem opholdt sig nu saa længe hos Prints Aly, indtil Kongen og Viziren ingen mere Haab havde at attrappere ham igien, og Printsen beviste ham imidlertid al optænkelig Høflighed. Omsider holt Prints Aly for, at det var sikkere for ham, at begive sig længere bort, hvorudover han forærede ham en kostbar Hest, og en god Pung fuld af Zeqviner og Juveler, samt ønskede, at Himmelen selv vilde være hans Ledsager, og hielpe ham til fuldkommen at befries fra hans Fienders Raserie. Abulcasem takkede paa det hofligste for den Omsorg han havde baaren for ham, og efter at de vel tusende gange havde kysset hinanden, tog han Afskeed, og efter nogle faa Dages Reise ankom lykkelig til Bagdad.

Saasnart han var kommen ind i Bagdad, forfoiede han sig strax op paa Borsen i det Haab der at treffe den Kiøbmand, som kort Tid tilforn havde været hos ham i Basra og bleven saa prægtig regaleret; Thi han vidste ikke af, at denne Kiøbmand var Calife selv: Men, hvor bedrøvet blev han ikke, da han, imod Forhaabning, ei var god for at treffe denne Kiøbmand.

mand. Han kunde dog ikke andet forestille sig, end at han jo maatte findes der i Byen, hvorudover han gik omkring paa Gaderne, for at erfare om det ikke var mueligt, at faae Øie paa ham. Som han nu til sidst havde gaaet en temmelig lang Vei, og følgelig der af var bleven træt, blev han staaende stille ved det Keiserlige Pallads, for tillige noie at betragte det samme. Her hændte det sig, at den Page, som han havde foræret Calife, just stod i et Vindue og saae ud paa Gaden, og som han strax blev Abulcasem vaer, løb han i en Hast hen til Calife, og fortalte ham, at hans forrige Herre stod her neden paa Slots-Pladsen.

Calife kunde i Begyndelsen ikke tro det, men sagde, at han maatte have taget feil, efterdi Abulcasem baade var død og begravet. Nei nei, Stormægtige Keiser, svarede Pagen, mine Øine kan ikke bedrage mig; Og jeg er ganske vis og forsikret paa, at den Person, jeg har seet, er ingen anden end Abulcasem selv. Vel tvilede Calife bestandig paa, at det var ham, dog for at faae fuldkommen Oplysning der om, befalede han en af sine Officerer at skulle følge med bemelte Page, og erkyndige sig, om det ogsaa forholdt sig saaledes, som Pagen havde sagt. De gik derpaa ned af Palladset, og fandt Abulcasem endnu rigtig staaende paa Slots-Pladsen; Thi som han ligeledes havde

seet Pagen udi Vinduet, saa biede han efter at see ham der igien, efterdi han just holt ham for den Page, som han havde forœret Kiøbmanden.

Det er ikke at udsige, hvor fornøiet Pagen blev, da han erfarede, at han ikke havde taget feil, ja han kastede sig strax ned for Abulcasems Fødder, men denne befalede ham at staae op, og dernæst spurgte, hvor det kom sig, at han nu ikke mere var hos Kiøbmanden, men befandt sig ved det Keiserlige Hof? Min Here! svarede Pagen: Det var ingen Kiøbmand, men det var derimod Keiseren selv, som I traeterede i Basra, og forœrede mig bort til. Kom ikkun med mig op paa Slottet; Thi det vil være Calife en særdeles Fornøielse igien at see eder. Abulcasem blev overmaade forskrœkket, da han horde, at det var Keiseren selv, som havde været hos ham, dog lod han sig omsider overtale til at følge med dem, og altsaa blev han i en Hast indledt i Califes Gemak. Man skulde sandeligen have Moie med at beskrive den Glœde, som Calife fik ved hans uformodentlige Ankomst; Han stod strax op, gik hen imod ham og tog ham i Favn, uden at tale et eneste Ord til ham; Thi han var saa overmaade glad, at han i Begyndelsen ikke kunde tale.

Endelig, da han lidet igien havde besindet sig, brast han ud med disse Ord: Ak! Abulcasem

sem, see nu ret paa mig, og find i mig den Gieſt, som I til Basra saa herlig tracterede, og med saa store Foræringer aflagde, som ingen Konge kunde have giort eder efter. Abulcasem forundrede sig ikke lidet over denne Passage, og han torde ikke ret see paa Calife, førend han ved disse naadige Ord omsider fik Mod til saaledes at svare: Hvorledes kan dette være mueligt? Kunde en Keiser, den allermægtigste Monark, og Herskere over hele Verden, saa dybt fornedre sig, at han vilde besøge mig som den ringeste iblant hans Slaver? Derpaa kastede han sig ned for Califes Fødder, og bad om Naade, men Calife rakte ham strax sin Haand og hialp ham op igien, samt befalede ham at sidde ned hos sig.

Calife spurgte ham nu, hvorledes det gik, at han endnu var levende, og Abulcasem fortalte ham omstændelig, hvorledes Viziren Abulfatah havde handlet med ham, samt paa hvad Maade han var bleven befriet fra hans Tyrannie. Dette anhørte Calife med største Agtsomhed, og da det var til Ende, svarede han saaledes: Det onde, som eder sidst er vederfaret, er jeg selv imod min Villie skyld udi; Thi da jeg kom tilbage fra Basra, var jeg betænkt paa, hvorledes jeg kunde vederlegge eders Ædelmodighed imod mig, i hvilken Henseende jeg skikkede en Courer til Kongen i Basra, med

Befaling, at han skulde nedlegge sin Krone, og afstaae Regieringen til eder. Men i Steden for at ære min Ordre, har han tillige med Viziren grebet til at skaffe eder af Veien, for at bilde mig ind, at I virkelig var død, og I kan være vis paa, at de ikke havde ladet eder beholde Livet, saa fremt de ikke havde giort sig Haab om, ved adskillige Pinsler at faae eder til at bekiende, hvor eders Skat var. Saa afskyelig som derfor hans Misgierning er, saa billig bør den ogsaa straffes, og altsaa har jeg allerede afsendt min Vizier Giafar med et tilstrækkelig Mandskab til Basra, for at tage Kongen tilligemed hans Vizier Abulfatah fangen, bringe dem her hid, og levere dem udi mine Hænder, da jeg nok skal vide tilstrækkelig at hævne mig paa disse tvende Misdædere. Imidlertid kan I ikkuns forblive her paa mit Pallads, og I tør ikke frygte, at I jo paa det beste skal blive accomoderet.

Dernæst tog han Abulcasem ved Haanden og ledte ham ud i en Have, hvor der var Mængde af rare og vellugtende Blomster. Der fandtes desuden mange rare Inventioner, saa vel af smaa Bygninger, som andre Zirater, hvor iblant der midt i Haven var en af tolv Pillarer omringet Plads, i hvilken allehaande rare Fugle var indelukt, som sang saa overmaade behage-

behagelig, at man ikke kunde blive kied af at høre paa dem.

Desuden var Califes Bade-Huus ikke iblant de ringeste, hvor de begge begav sig ind at bade, og havde en stor Mængde Slaver omkring sig til deres Opvartning, som stod færdige med de fineste Lin-Klæder til at tørre dem af med. Da de kom af Badet, blev Abulcasem ifort de prægtigste Klæder, og maatte derefter gaae til Taffels med Calife. Man havde tillavet de delicateste Retter, og forsynet dem med de rareste Vine, og da de deraf havde betient sig saa meget som de lystede, begav de sig ind i Keiserindens Zobeides Gemak.

De fandt hende siddende paa en Throne af det pure Guld, omgivet med en stor Mængde Slavinder, som stod deelt i tvende Rader, og efter hendes Ordre opvartede med en behagelig Musiqve. Iblant disse var der en Slavinde, som sang en meget kion Arie, hvilken tillige paa en Harpe blev spillet af den Slavinde, som Abulcasem havde foræret ham. Indholdet af denne Arie var, at man ikke skulde forelske sig mere end engang, men at man derimod skulde være bestandig udi sin Kierlighed.

Lidet efter Abulcasems Ankomst steeg Zobeide ned af Thronen for at tage imod ham.

Her seer I, sagde Calife til hende, den Person, som jeg hidindtil har talet saa berommelig om. Abulcasem giorde sin tilborlige Reverents, for at vise hvor stor Respect han bar for hende; Men imidlertid dette passerede, reiste sig et stort Skrig iblant Slavinderne, i det den Slavinde, som havde synget Arien, var faldet om paa Gulvet i en stærk Besvimelse, da hun fik Abulcasem at see.

Keiseren tillige med Keiserinden og Abulcasem vente sig strax om til Siden for at see hvad det var, som gav Aarsag til Tumulten. Men Abulcasem havde neppe seet Slavinden, som laae besvimet, forend han ligeledes faldt hen i Afmagt. Hans Øine vare tillukte, hans Ansigt opblæst, og han saae i alle Tilfælde ligere ud til at være død end levende. Som nu Calife inderlig elskede ham, saa blev han overmaade forskrækket over denne hans uformodentlige Svaghed, og i en Hast løb til at vilde hielpe ham til rette.

Saasnart han kom lidet til sig selv igien, vente han sig til Calife og sagde: Stormægtige Monark! Eders Majestæt erindrer sig nok, det jeg har fortalt dem om mine Avanturer, og altsaa har jeg den Naade at berette, at den Slavinde, som nylig sang den smukke Arie, og nu ligger i Besvimelse, er just den selv samme

Per-

Person, som man tillige med mig kastede i Nil-Strommen; Ak! det er min allersodeste Dardane, og jeg kan ikke noksom takke Himmelen, der har været saa naadig imod mig, at lade mig finde hende her. Er det mueligt, sagde Calife, o! da er det vel, at alle Ting saa got og lykkelig er faldet ud.

Imidlertid kom den deilige Dardane sig lidet til rette igien, og lob hen imod Calife, for at nedkaste sig for hans Fodder, hvilket han ikke tillod, men bad hende strax at ville fortælle, hvorledes hun fik sit Liv conserveret, da hun i Nil-Strommen blev udkastet. Stormægtigste Keiser, svarede hun, jeg var neppe kommen ned i Floden, forend jeg til min store Lykke blev indviklet i et Fisker-Garn, just paa den Tid da Fiskeren drog Garnet til sig, for at see hvad han havde fanget. Det er ikke at beskrive hvor hoilig han forundrede sig over denne Fangst, da han saae mig indviklet i sit Garn, og da han merkede, at der endnu var Liv i mig, tog han mig hiem med sig og pleiede mig saa got, at jeg snart kom til min forrige Sundhed igien. Jeg aabenbarede ham derpaa min ulykkalige Skiebne, og han viste det i Gierningen, hvor nær samme gik ham til Hierte, men, som han frygtede for, at Sultanen skulde faae et Nys om, hvorledes jeg ved hannem var bleven reddet, folgte han mig strax til en Slave-Handler,

som just var færdig at reise til Bagdad. Denne tog mig altsaa med sig, og paa denne Maade er jeg kommen til Eders Majestæts Hof.

Imedens hun fortælte dette, stod Calife bestandig og saae paa hende, og da han mærkede, at Naturen ikke havde forglemt noget af alle de Yndigheder, som udgior et elskværdigt Fruentimmer, sagde han til Abulcasem: Nu forundrer jeg mig ikke mere, at denne Skionhed saa særdeles har indtaget eder, at I ikke igien kunde forglemme den; I har sandelig ikke taget Feil, og det er mig kiert, at hun af en Hændelse er falden i mine Hænder, paa det jeg derved kunde have Leilighed at vederlegge eders Ædelmodighed mod mig. Dardane er altsaa ikke mere en Slavinde, men fuldkommen fri, og hun skal herefter være og blive eders Gemalinde, hvilket jeg haaber, sagde han fremdeles vendende sig til Zobeide, at I ogsaa er fornoiet med. Ak ja! svarede Zobeide, det skal være mig en stor Glæde, og jeg vil ønske, at Himmelen vil overvælde dem med mange tusende Velsignelser, efter saa megen Modgang, som de hidindtil har maattet udstaae.

Dermed er det endnu ikke nok, svarede Calife, men jeg vil, at deres Brollup skal holdes her paa mit Pallads, og at der over ganske Bagdad i trende Dage bliver holdet en solenne

lenne Fest; Thi den Ædelmodighed, han har vist mod mig, kan jeg aldrig forgiemme, og jeg kan i den Henseende ikke giøre ham saa stor Ære, at jeg jo gierne vilde optænke mere til hans Æres og Lykksaligheds Befordring. Naadigste Keiser! sagde Abulcasem, (i det han igien kastede sig ned for Califes Fødder:) har Fødselen ophøiet Eders Majestæt over alle Mennesker paa Jorden, saa har sandelig Naturen ikke været forsømmelig i at meddele dem saadanne Qvaliteter, som giør dem frem for andre meriteret til at være en Souverain Monark, og altsaa har jeg fuldkommen besluttet, ei alene at aabenbare dem, hvor min Skat er, men end og med deres høie Tilladelse, overleverer dem samme til en evig Eiendom. Nei, ikke saa, svarede Calife: Jeg forlanger ikke saa yderlig en Prøve paa eders Gavmildhed. I skal beholde eders Skat for eder selv, og jeg vil derudi ikke det allerringeste fornærme eder; Jeg ønsker og seer heller, at I maa længe leve, paa det I fuldkommen kan benytte eder af den.

Zobeide, som stedse havde bildet sig ind, at Abulcasem var død, vilde ogsaa gierne vide, hvorledes det hængte sammen, at han saa hastig var kommen til Live igien, hvorudover hun bad ham at fortælle sine Aventurer, hvilket han ogsaa giorde, og hun fandt saa stor en Forundring ved at høre dem, at hun strax lod dem optegne

tegne til en evig Ihukommelse for Efterkommerne. Man giorde herpaa alle fornødne Anstalter til Abulcasems Brollup, og hele Bagdad var i fuld Glæde og Fornøielse, da Giafar, som var bortskikket at afhente de tvende Misdædere, med sit Mandskab onkom; Dog havde han alene Abulfatah tilbage med sig; Thi Kongen var imidlertid af bar Gremmelse bortdød.

Saasnart Giafar havde givet Calife Efterretning om den ham anbetroede Expedition, blev der strax ved det Keiserlige Pallads opbygt en Retter-Plads, hvorpaa den til Døde fordomte Abulfatah skulde henrettes. Som nu hele Byen vidste, hvor grovt og barbarisk denne onde Mand havde handlet med Abulcasem, saa kom de løbende i Hobetal, for at see hans Dom blive exeqveret. Ja Skarpretteren havde allerede draget Sværdet, for at afhugge hans forbandede Hoved, da Abulcasem faldt ned for Califes Fødder, og bad at han maatte beholde Livet, endskiont han ikke havde fortient det. Han sagde fremdeles, at han gierne vilde have ham til at være et vienssynlig Vidne om den lyksalige Tilstand, han nu igien var bleven sat udi, og at det var Straf nok for ham, naar han med hadefulde og misundelige Øine maatte see paa, at det gik den vel, som han med saa stor Heftighed har forfulgt.

Af

Ak Himmel! sagde Calife: Nu kan al Verden see, at J med Billighed fortiener selv at være en Regent, og Basra maa takke Guderne, at de faaer eder til deres Konge. Stormægtigste Keiser, svarede Abulcasem: Jeg maa endnu udbede mig en Naade af Deres Majestæt, nemlig, at de vil forskaane mine Skuldre for en Byrde, som de ere alt for svage til at bære, og derimod udvælge Prints Aly til denne Værdighed; Thi han er et Menneske, som meriterer det, og jeg vilde ønske, at han med sin tilkommende Gemal maa længe leve; Hun er den, som fornemmelig har frelst mig, og jeg glæder mig, at hendes Hierte er bunden til saa elskværdig en Person. Jeg for min Part behøver ingen Kongerige, men det er mig alt nok, at staae i Naade hos Deres Majestæt.

Calife vilde og kunde ikke negte ham sin Begiering, men giorde strax Anstalt til, at Prints Aly blev tilsendt de sædvanlige Patenter, og erklæret at være Konge i Basra. Hvad Abulfatah angaaer, saa blev ham vel skienket Livet, men siden hans Misgierning var saa stor, befalede Calife, at han sin Livs Tid skulle sidde i et mørkt Fængsel, og ikke blive tilladt at see Dagens Lys. Da nu de tilstæde værende hørde, at Abulcasem selv, som saa grovelig var medhandlet, bad for Abulfatah, at han maatte beholde Livet, kunde de ikke nokſom berømme

hans

hans store Ædelmodighed, og der var ikke en eneste, som jo onskede, at Guderne vilde lade saadan en Mand længe leve paa Jorden.

Omsider reiste han med sin allerelskeligste Dardane tilbage til Basra, ledsaget af en stor Mængde Officerer og Keiserens egen Liv-Garde, hvor han efter sin forrige Leve-Maade nod al den Lykksalighed, som et Menneske her i Livet kan onske sig, allerhelst da han saae sig samlet med et Fruentimmer, som han bar saa stor Kierlighed for, og ved hende velsignet med Arvinger til sin store Rigdom.

Saaledes havde da Sultumene faaet denne Historie til Ende, og begyndte altsaa at applicere den paa Printsessen af Casmire, hvis Fruentimmer, som alle Tider var hos, saa længe den blev fortalt, fandt storste Behag derudi. Nogle af dem kunde ikke noksom forundre sig over Abulcasems Herlighed, andre sagde, at han dog ikke kom imod Calife i Hensende til Ædelmodighed, og atter andre havde fornemmelig regarderet hans bestandige Kierlighed, og derfor sagde, at han ufeilbar maatte have været en tro, bestandig og oprigtig Elskere. Men da Printsessen Farukhnaz horte saadanne deres Domme, svarede hun i Særdeleshed de sidste saaledes: Jeg kan ikke være enig med eder udi den Mening; Thi hvor meget fattes derudi,

at

at han ved sin Forelskelse i den deilige Balkis, havde skrevet Dardane i Glemme-Bogen? Nei en ret Elskere maa end ogsaa elske sin Kiereste i og efter Døden, saa at omendskiønt hun virkelig er død, saa skal han dog ikke kunde finde Behag i en anden, saafremt han ellers har elsket hende oprigtig; Men det lader de gode Mandfolk vel blive; Thi undertiden kan de forelske sig i flere end en, omendskiønt de ikkun udvælge sig en at leve med, saa troer jeg dog, at naar hun døer, bliver hun neppe kold i Jorden, førend de forlover sig med en anden. Nu maatte jeg gierne vide, om saadant kunde være Frugter af en oprigtig og bestandig Kierlighed? Naadige Printsesse! sagde Sutlumene: Jeg kan give dem mange Exempler paa saadane Mands-Personer, som har imod deres Kieresters viist saa oprigtig og bestandig en Kierlighed, som nogen kunde forlange af et dødelig Menneske, i hvilken Henseende jeg og kan fortælle dem en Historie om Kong Ruzvanschad og Printsesse Cheheristany, saa fremt de finder Behag i at anhøre samme; Ganske gierne, svarede Printsessen, endskiønt jeg ikke troer, at der findes saadanne Mand-Folk, hvis Kierlighed der ei skal være mindste Ustadighed at sætte ud paa. Sutlumene var dog i det Haab, at overbevise hende derom, og altsaa begyndte sin belovede Historie saaledes:

Histo-

Historie

Om

Kong Ruzvanschad og Printsesse Cheheristany.

Ruzvanschad, en Konge i China, var engang taget ud paa Jagt, da det ved en Hændelse traf sig, at han fik en Hind at see, som var hvid med blaa og sorte Pletter; havde gyldene Ringe omkring Fodderne, og et Dekke over sig af gult Atlask med Solv broderet. Saasnart Kongen fik Øie paa denne Hind, gav han sin Hest af Sporene, for at indhente samme; Men det avancerede saa hastig og behændig, at Kongen ikke engang kunde spore hvor det blev af, og som ham altsaa blev betaget alt Haab om at faae det igien at see, blev han overmaade fortrydelig. Denne Fortrydelse blev dog siden større, da han imod Forhaabning fik den anden gang at see. Den laae i Græsset nær ved en Brynd for at hvile sig, hvorudover han atter jog til for at indhente den, men da Hinden blev ham vaer, sprang den med et lige ned i Brynden.

Kon-

Kongen steeg i en Hast ned af sin Hest, løb hen til Bronden, og søgte allevegne i Vandet efter Hinden, men han kunde ikke nokſom forundre sig, da han endnu ikke kunde finde den i Vandet, endskiønt han dog selv saae, at den sprang der udi. Viziren og de andre Ministre, som vare med Kongen, vidste ikke heller hvorledes dette gik til, og Kongen selv faldt omsider paa de Tanker, at den ikke maatte være nogen ret naturlig Hind, men en Nymphe, som havde paataget sig en Hinds Skikkelse, for at præsentere sig i Skoven for dem der var paa Jagt; hvilken Mening de andre ogsaa vare af.

Imidlertid blev Ruzvauschad stedse siddende ved Bronden, og ved saadan Betragtning undertiden sukkede, uden selv at vide hvorfor. Jeg maa, sagde han til Viziren, blive her Natten over; Thi jeg er vis paa, at jeg endnu engang skal faae Nymphen at see; hvorpaa han lod sine Ministre ride hiem, og beholdt alene Viziren hos sig. Disse satte sig ned i Græsset, og alt hvad de talede med hinanden var om den hvide Hind, der havde ladet sig tilsyne for dem. Som nu Kongen var meget træt, saa lagde han sig omsider til Soves. Muezin, sagde han til Viziren: Jeg kan ikke længere holde mig vaagen, maa derfor legge mig paa nogen Tid til Hvile; stræb at du imidlertid kan holde dig vaagen, og lad dine Øine stedse

være henvendte til Bronden, paa det du strax kan tale til mig, i fald du skulle blive noget vaer. Viziren vaagede vel en Tid lang, men, som han baade var tret og søvnig, faldt han omsider imod sin Villie i Søvn.

Dog finge de ikke længe Roe til at sove; Thi lidet derefter bleve de ved en behagelig Musik igien opvakte, men ak! hvor forskrekkede bleve de ikke, da de saae et prægtig Pallats for sig, som indvendig var illumineret med en stor Mængde hvide Vox-Lys, og Bygningen i sig selv var saa herlig, at den syntes ei at være bygget af menneskelige Hænder. Ak Himmel! hvad er dette? sagde Kongen til Viziren, hvilken deilig Harmonie opfylder vore Øren, og hvilket prægtig Slot seer vi ikke for os. Jeg skulde ikke tænke, svarede Viziren, at alt dette er naturligt, men troer langt heller, at det er noget, som forblender vore Øine. Mueligt at dette Pallads er af en Troldmand sat Eders Majestet til en Fald og Snare. Det maa nu være, hvad det vil, sagde Kongen, saa vil vi dog ikke være bange, men gaae derind og see hvo der boer. Spaae mig derfor ikke noget Ont; Thi jo mere du taler om Fare, jo større bliver min Begierlighed efter at begive mig der ind.

Som

Som nu Kongen ved disse Ord gav Viziren at forstaae, at hans Resolution i dette Fald var uforanderlig, saa vilde han ikke sætte sig imod hans Forehavende, men folgede selv med ham til Palladset. Dorene var aaben, og de kom først ind i en Sal, hvor Gulvet af det fineste Porcellain var anlagt, ligesom den og paa det allerprægtigste var beprydet med Gyldene Tapeter og andre rare Zirater, samt parfumeret med allehaande vellugtende Balsam. De fandt her ikke noget Menneske for sig, hvorfor de gik strax ind i en anden Sal, og her saae de en Dame siddende paa en Throne af det pure Guld, hvilken Dame af Naturen var meget deilig, og de Ædel-Stene, som hendes Klæder over alt var besat med, gav et umaadelig Skin fra sig.

Rundt omkring Thronen stod et halv hundrede til tredsindstive Fruentimmer, som alle havde uniforme Klæder af Rosen-farvet Taft, med de deiligste Perler udbroderet. Nogle af disse Fruentimmer sang, og andre spillede paa adskillige Instrumenter, hvilket altsammen udgiorde en complet Musique. Men endskiont Kong Ruzvanschad ikke tilforn havde hort saa behagelig en Musique, saa var det ham dog ikke mueligt med nogen Opmerksomhed at agte paa den, men langt heller stedse havde sine Øine og Tanker henvendt paa Damen, der sad paa Thronen.

Saa snart Fruentimmerne saae Kongen komme ind i Salen, holt de op med at musicere, og traade af til Siden, hvorpaa Kongen gjorde en dyb Compliment for bemeldte Dame og sagde: Allerdeiligste Dronning! Hierternes Herskerinde, jeg maae tilstaae, at J strax ved det første Diesyn har sat mig i Bevægelse, vær derfor saa naadig at aabenbare mig, som en Konge i China, hvo den Nymphe var, som jeg nyelig med saa stor Forundring har betragtet. Damen svarede med en mild Mine saaledes: Jeg er en Hind, som formaaer at legge Baand paa de stærkeste Løver, og jeg er det Vildt, som J med saa stor Umage har forfølget, hvorudover jeg maatte springe i Vandet. Men hvad skal jeg tænke om denne Forvandling, sagde Kongen, jeg er sandelig ganske allarmeret, og hvo veed, om det, som jeg nu seer for mine Øine, ogsaa er noget virkeligt? Frygt ikke, svarede Damen, at det skulde være nogen Forblendelse; Thi jeg er virkelig det, som J nu seer for eders Øine. Vel kan jeg paatage mig en anden Skikkelse, naar jeg finder det fornøden, og jeg kan giøre mig baade synlig og usynlig, ligesom jeg lyster, men alt dette gaaer dog ganske naturlig til, og skeer uden nogen slags Hexerie og Troldoms Konster; Thi det er en Gave af Himmelen, som ved min Fødsel er mig meddeelt.

Herpaa

Herpaa steeg hun ned af Thronen, tog Kongen ved Haanden og ledsagede ham ind paa et Gemak, hvor Taffelet med alle slags delicate Retter stod dekket. Hun bad ham strax at ville sette sig ned hos hende, ligesom hun og bad Vizíren at giøre dennem Compagnie, hvilket han og giorde, endskiønt han dog stedse var bange, at dette Tractamente skulde bekomme dem ilde, og ikkun lobe slet af for Kongen.

Men Kongen var saa forelsket i denne Dame, at han umuelig kunde vente sig at vederfares noget Ont, hvorudover han ikke vegrede sig ved noget, som hun anmodede ham om. Over Taffelet vilde han lagt noget af de rareste Retter for den skiønne Dame, men hun undskylte sig, og bad, at de ikkun vilde betiene sig selv, efterdi hun ikke behovede nogen Spise, men kunde alene blive mæt af Lugten.

Da nu Kongen og Vizíren havde afspiist, kom tvende Fruentimmer ind i Gemakket, som havde et Bæger af Agat-Steen i Haanden med rod Viin udi, hvilket de drak ud, og bemeldte Fruentimmer stod stedse parat at skienke igien. Man bragte ogsaa Damen et Bæger, skiønt hun drak ikke en Draabe deraf, men alene lugtede til det, og det var forunderligt, at den blotte Lugt havde lige saa stor Virkning hos hende, som Vinen i sig selv hos hendes tven-

de Gieſter. Diſſe drak saa flittig, at Kongen i Serdeleshed blev ved god Humeur, og begyndte med de bevægeligſte og meſt veltalende Ord at foreſlaae bemeldte Dame den Kierlighed, han havde fattet for hende, hvilket indtog hende saa aldeles, at hun saaledes svarede:

Min elſkelige Prints! Vel kommer eders Stand ikke overeens med min, efterdi I er et Menneſke, men jeg kan dog ikke forhindre eller dæmpe den søde Ild, som I har antændt udi mit Hierte; Og paa det I kan vide, hvem I har med at giøre, saa skal det tiene eder til Efterretning, at jeg er en Konges eneſte Daatter. Der ligger en Ø i Havet, som kaldes Cheheriſtan, og beboes af et beſynderlig slags Creature, samt regieres af en Konge ved Navn Menutcher, som er min Fader, og hvad mit Navn angaaer, da er jeg efter Øen kaldet Cheheriſtany.

Det er nu tre Maaneder, siden jeg forlod min Faders Hof, og begav mig op paa Jorden for at see mig om iblant det menneſkelige Kion. Jeg har nu reiſt hele Verden omkring, og var just i Sinde at tage hiem igien, da jeg havde den Lykke at see eder paa Jagten. Jeg betragtede eder ganske noie, og jeg maa tilſtaae, at I ſtrax havde vunden Seier over mig. Ak hvor flittig betragtede jeg eder, og hvor ſkammede

jeg

jeg mig ikke, ved at forelske mig i eder. Er det dog mueligt, sagde jeg ofte ved mig selv, at et Menneske saaledes kan forurolige mig, og et Adams Barn herske over mit Hierte? Ak jeg har ret været Skam-rød over min Forelskelse, og havde tidt udi Sinde at afsondre mig fra eder, men jeg har ikke kundet overtale mig til at sætte saadant i Verk. Da jeg nu saaledes var indtaget af Kierlighed til eder, saa var det alene min Sorg, hvorledes jeg kunde bringe det dertil at behage eder. Jeg forvandlede mig strax til en hvid Hind, og lod eder see mig i denne Skikkelse; Men da I saae mig, maatte jeg udstaae eders Forfølgelse, hvorudover jeg sprang ned i Vandet, og da var det mig en stor Fornøielse, at I giorde eder saa megen Umage for at faae mig opsøgt; Thi jeg spaade mig deraf et lyksalig Udfald. Jeg gav nøie agt paa alle eders Ord og det kildrede i mig, da jeg hørte, at I ville blive der Natten over for at passe paa mig. Thi imedens I sov, fik jeg Leilighed, ved mine hos mig havende Folk, at lade dette Pallads opbygge, som vi nu befinder os udi.

Cheheristany vilde have talet mere, men hun blev forhindret, i det en af hendes Fruentimmer kom ind udi Gemakket og saae ganske forskrekket ud. Printsessen kunde strax see paa hende, at hun ikke bragte nogen god Tidende, hvorudover hun gav et stor Skrig af sig, og be-

gyndte bitterlig at græde. Ak hvilken jammerlig Ting var ikke dette for Kongen! Angest og Bekymring tog Overhaand hos ham, og vilde gierne vide Aarsagen til saa pludselig en Forandring, hvilken bemeldte Fruentimmer saaledes forklarede: I veed, naadige Printsesse, at om vi end bringer vores Alder høiere ud end det menneskelige Kiøn paa Jorden, saa ere vi dog dødelige Creature ligesaavel som de. Dette kan eders kiere Faders Død tiene til et Bevis paa, som nylig har forladt det Timelige og gaaet ind i Evigheden. Hans Undersaatter venter altsaa med Længsel paa eders Hiemkomst, paa det de kan sette Kronen paa eders Hoved, forhaler derfor ikke Tiden, men stræb at fyldestgiøre deres Ønske og tage imod den Troskabs Eed, som de længes efter at giøre Eder. Vizziren, min Fader, lader eder i Særdeleshed bede, at I vilde komme saa snart mueligt er.

Det er got, Maimone, svarede Printsessen: Og jeg takker for den Kierlighed, som mine Undersaatter, og i Særdeleshed din Fader bærer for mig; Jeg skal ikke giøre dennem Tiden lang, men strax begive mig paa Reisen med dig. Adjeu min Prints (sagde hun derpaa til Kongen, i det hun rakte ham sin Haand at kysse,) jeg maa imod min Villie tage Afskeed med eder; Men vær imidlertid forsikret, at vi nok skal samles igien; Thi saafremt jeg erfa-

rer,

ter, at eders Kierlighed til mig er oprigtig og bestandig, vil jeg ingen anden udvælge mig til Gemal end eder.

Neppe var disse Ord udtalte, forend hun forsvandt for hans Øine, og i Steden for at Palladset tilforn med en stor Mængde Lys var illumineret, saa blev der nu saa mørkt, at Kongen og Viziren ikke kunde see hinanden, hvorudover de maatte blive staaende hvor de var, indtil det blev Dag; Men det er ikke at beskrive, hvor heilig de forundrede dem, da de ved Dagens Lys saae, at de ikke mere befandt sig paa Palladset, men paa en Mark, som var dem ubekiendt.

Hvad vil dette sige? sagde Kongen til Viziren, har det, som os er passeret, intet været andet end en blot Drom? Nei naadigste Konge, svarede Viziren, det har sandelig ikke været nogen Drom, men jeg troer langt heller, at det har været en Fortrylleise. Den Dame, vi har seet, maa ufeilbar have været en forbandet og fordømt Hex, som har paataget sig en Nymphes Skikkelse, for at giøre os forelsket i sig, og de Fruentimmer hun havde omkring sig, som sang og spillede for hende, vare lutter onde Aander og fæle Spogelser, som efter deres Skyldighed stod færdige at tiene hende.

Men hvor alvorlig og rimelig Viziren søgte at forestille Kongen saadant, saa kunde han dog ikke tro det; Thi den Kierlighed, han havde fattet til bemelte Dame, stod endnu i lys Lue hos ham, og han reiste hiem i det Forsæt aldrig at forglemme hende. Han holt det ogsaa; Thi omendskiønt han ingen Efterretning fik fra hende, og Viziren stedse gik om Borde med ham, for at faae ham til at ophøre med den Credit han havde fattet for hende, saa laae hun dog immer saa dybt nedgravet i hans Ihukommelse, at han ikke kunde glemme hende, hvorudover han ogsaa omsider faldt hen til en sterk Melancholie. Han forlod alle slags Forlystelser, og den eneste Fornøielse han havde, var, at han undertiden tog ud paa Jagt i den Egn, hvor han havde seet den hvide Hind, hvilket han dog ei giorde saa meget for at divertere sig, som i det Haab, at han igien skulde finde den, som han saa høit elskede.

I denne Tilstand gik et Aar forbi, og han vidste ikke, enten han elskede en blot Skygge eller noget virkeligt. Omsider faldt han selv paa de Tanker, at det maatte være Hexerie, hvorudover han besluttede at giøre en Reise lang Veis bort, for at forslaae sine Griller, hvilket han og giorde, og imidlertid overlod han Regieringen til Viziren Muezin, som vel billigede Kongens Forehavende, men vilde dog ikke, at han

saa

saa alene skulde begive sig paa Reisen, i hvilken Henseende han søgte at overtale ham til at tage nogle Cavaillerer med sig. Men denne Umage var forgieves; Thi Natten derpaa lod Kongen een af sine beste Heste opsadle og begav sig hemmelig paa Reisen. Han forsømte dog ikke i Forveien at forsyne sig med de paa Reisen behovende Penge, ligesom han og klædede sig prægtig i, og det Heste-Tøi, som han brugte paa sin Hest, var med Rubiner og Smaragder rigelig besat, desuden havde han en kostbar Sabel ved Siden, hvis Skeede ligeledes var besat med rare Diamanter.

Efter nogen Tids Forløb ankom han til Grændserne af Thebet, og havde i Sinde at reise ind i Hoved-Staden af dette Kongerige, hvortil han ikke behovede mere end to Dages Reise; Men da han samme Tid var temmelig tret af den lange Vei han havde ridet, saa steeg han ned af Hesten, og bandt den ved et stort Træ, paa det han et Sted i Skyggen kunde hvile sig noget, førend han begav sig videre. I det han nu vilde legge sig ned i Græsset, blev han vaer, at der ikke langt fra ham laae et Fruentimmer paa Jorden under et andet Træe, som ongefehr var 18 Aar gammel. Dette Fruentimmer var faldet i en sterk Søvn, hvorudover Kongen gik der hen, og med Forundring stod og saae paa hende; Thi han merkede af hendes

des bedrøvede Ansigt og sønderrevne Klæder, at noget ulykkeligt maatte være hendet hende, og som han let kunde see af hendes Skikkelse, at hun ikke var noget ordinair Fruentimmer, men af en høi og fornemme Herkomst, saa faldt det ham ikke kiedsommeligt, at tove til hun vaagnede, for at tale med hende. Omsider vaagnede hun op, og Kongen tilbød hende sin Tieneste, i fald hun behøvede samme, ligesom han og spurte hende, hvo hun var? Jeg er, svarede hun, en Konges Datter og Gemal, og er dog ikke den, for hvilken jeg mig udgiver. Jeg er en Printsesse, og er dog ikke, det jeg virkelig er.

Kongen ansaae dette Svar noget urimeligt, og vidste ikke hvad han skulde domme om hende. Imidlertid syntes ham ikke, at hun var ved sine fem Sind, hvorudover han tiltalede hende saaledes: Madame! besind eder igien, vær forsikret, at jeg skal hielpe eder til rette i alt hvad jeg kan. Jeg forundrer mig ikke, min Herre, svarede hun, at I anseer mig, som den der er affindig; Thi af mine forblummede Ord kunde I ikke slutte andet, men I skal snart fatte andre Tanker om mig, naar I bliver oplyst om min Skiebne, hvilken jeg i et kort Begreb kan fortælle eder med disse Ord:

Hi-

Historie

Om

Kong Thebet og en Printsesse, som var en Datter af Kongen i Naiman.

Min Fader har været Konge udi Naiman, og jeg, som er hans eneste Barn, var ikkun i mit fierde Aar, da han ved Døden afgik. Jeg blev vel strax efter hans Død udraabt som Dronning, men som jeg ikke havde den Alder, at jeg virkelig kunde antage Regieringen, blev Rigets Administration overdraget til Viziren Aly Bin Hæytam, som kort tilforn var bleven gift med min Amme. Han var en habil Herre, og jeg kan ikke negte, at jo baade han og hans Gemal lod sig min Opdragelse høit være angelegen. Omsider opnaaede jeg den Alder, at jeg selv kunde antage Regieringen, hvilket jeg og giorde, men som Lykken pleier efter eget Behag at ophøie og fornedre, saa har den ogsaa viist det imod mig, i det den først satte den Kongelige Krone paa mit Hoved, og siden tog den af igien. Muaffac, en Broder til min afdøde Fader, som man i lang Tid havde holdet for at være død i en Battallie imod den store

Mo-

Mogol, indfandt sig kort efter min Regierings Tiltrædelse igien i Riget.

De fornemste Ministre, som tilforn havde været hans gode Venner, faldt strax paa hans Side, og derved foraarsagede at mine Undersaatter bleve oprorisk mod mig. Viziren gjorde vel al sin Flid for at stille dette Opror, men jo mere han arbeidede derpaa, jo større blev det; Thi enhver lod sig bedaare af den smigrende Muaffac, saa at de til sidst faldt allesammen fra mig, og udraabte ham til deres Konge.

Han havde neppe faaet Kronen paa Hovedet, forend han stræbte efter, at forsikre sig min Person, og ved min Død at forekomme de Ulejligheder, han endnu kunde vente sig af de faa, som var til overs paa min Side: Men Aly og hans Gemal bar Omsorg for at befri mig af hans Hænder; I det de engang om Natten fik mig bort med sig, og med største Forsigtighed bragte mig til Thebet. Vi forfoiede os strax ind i Hoved-Staden, hvor Aly gav sig ud for en Maler fra Indien, og mig for hans Datter, paa det vi med desto større Sikkerhed kunde forblive der paa Stædet. Bemeldte Aly havde saa stor Fuldkommenhed i Maler-Kunsten, at han formedelst samme paa en kort Tid kom udi stor Anseelse i Thebet; Men endskiønt vi havde Juveler nok med os,

som

som vi kunde have solgt, og deraf fort en skikkelig Stat, saa levede vi dog temmelig indgetogen, saa at Folk bildte sig ind, at Aly Pensel var det som ernærede os, hvilket vi ogsaa var best tient med, efterdi vi ikke kunde vide, om Muaffac havde sendt Spioner ud efter os, og følgelig maatte vi blive et Rov for ham, i Fald vi ved en alt for prægtig Opførsel giorde os mistænkt for at være andet end det vi gav os ud for.

Det kom mig vel i Begyndelsen noget underlig for at leve saa fornedret, men efter et par Aars Forløb vidste jeg ret got at skikke mig der udi. Det kom mig da ikke anderledes for, end at jeg altid havde været et ordinair Fruentimmer, og jeg kan sige, at jeg snart aldrig tænkte paa den Throne, jeg tilforn havde beklædet. Den Rolighed, jeg levede udi, giorde, at jeg forglemte de fremfarne Tider, og omendskiont jeg skunde tænke paa den Værdighed, jeg tilforn havde været ophviet til, saa skeede det dog ikke med nogen slags Fortrydelse; Thi jeg ansaae det som et Aag, jeg var befriet fra, og takkede Skiebnen, at den skildte mig ved de utallige Bekymringer, som naturlig viis følger med Regieringen. Ja Gud give, at jeg min Livs Tid havde levet i denne lykkalige Tilstand! men hvad hielper det? Man faaer med Taalmodighed taale det, som Lykken har bestemt over os.

En-

Engang hændte det sig, at Aly havde malet et Stykke færdig, som var saa net og kunstig, at alle de, der saae det, maatte admirere samme, hvorudover Kongen selv forlangte at see det, efterdi han selv var en stor Elskere af denne Videnskab. Han kom selv til Aly i sit Huus, og da han havde beseet Skilderiet, lagde han største Berømmelse derpaa, ligesom han og fandt en stor Conduite hos ham. Imidlertid disse discourerede med hinanden, giorde jeg mig et Ærende ind i Stuen hvor de var, hvilket ikke skeede for andet end for at faae Kongen at see. Jeg tænkte, at han ikke stort skulle give agt paa mig, som alene var bekiendt for en Maler-Datter, men det traf langt anderledes ind; Thi han holdt bestandig Øie med mig, saa længe jeg var i Stuen. Dette mærkede jeg omsider, og derfor gik igien ud af Stuen. Nu blev vel Kongen stedse ved at tale med Aly, og lod ligesom han ikke engang havde seet mig, men man kunde dog see det i hans Ansigt, at jeg havde opvakt en stod Begierlighed hos ham. Dette viste sig fremdeles; Thi han kom ikke alene om Morgenen igien, men endog tit og ofte, under det Paaskud, at han ret vilde betragte Aly Skilderier, ja han gik engang af et Kammer i et andet, saalænge indtil han endelig traf det Kammer, hvori jeg var. Vel talte han ikke noget til mig, men hans forelskte Øine var nok til at betyde mig, hvad hans Mening var.

Kon-

Kongen blev saaledes Tid efter anden mere og mere bekiendt med den forstilte Maler, saa at han omsider tilbød ham et Sted paa hans Pallads, tillige med en anseelig Pension, foregivende, at han gierne vilde beholde ham i Riget, og antage ham til sin Hof-Skildrer. Som nu Aly lettelig kunde begribe hvad der bevægede Kongen til at giøre ham saadan Forslag, og forud see hvad deraf i Tiden vilde flyde, saa kaldte han mig til sig, og sagde: Jeg kan af alle Omstændigheder see, at Kongen er forelsket i eder, og at hans Kierlighed til eder mere, end til mine Skilderier, bevæger ham til at giøre mig saa store Tilbud. Vi vil derfor efter hans Villie flytte ind paa hans Pallads; Thi da vil det ikke mangle, at han jo daglig vil giøre sig Umage for at vinde Eder. Men for Guds skyld berænk eders høie Fødsel, og tag eder vare for at tillade ham det, som er uanstændig, i fald hans Begierlighed skulde blive alt for selvraadig. Skulde hans Kierlighed imod eder være af den Beskaffenhed, at han vilde ophøie eder hos sig paa sin Throne, saa kan I vel med et slags Undseelse villige derudi, men skulde han derimod have andre urene Hensigter, saa skal vi vel finde paa Raad at forekomme saadant. Jeg lovede med Haand og Mund, at ville følge hans Formaninger, men talede derhos ikke noget om, at jeg selv havde fornummen hans Kierlighed til mig, og meget mindre, at jeg paa

min Side var ham igien bevaagen; Thi Kongen var en ung, smuk og velvoxen Herre, saa at jeg ikke kunde andet end blive lige saa forelsket i ham, som han i mig.

Men saa stor min Kierlighed end var, saa fast og uryggelig var mit Forsæt ogsaa, at skiule saadan min Kierlighed, efterdi jeg ikke kunde vide, om han imod Forhaabning skulle have saadane Hensigter, som min Ære kunde lide under. Dog sparede han mig denne Umage; Thi jeg var neppe flyttet op paa hans Pallads, forend han begyndte at aabenbare mig sin Kierlighed paa saadan Maade som jeg ønskede. I haver, sagde han, strax ved det første Øiekast saaledes indtaget mig, at eders Person fra den Tid stedse har staaet mig ligesom afskildret for mine Øine, og I svæver mig stedse i mine Tanker, saa at det ikke er mig mueligt at leve foruden eder. Dog maa I ikke bilde eder ind, at jeg vil tractere eder som en Slavinde ved mit Hof, nei jeg har den selv samme Respect for eder, som om I var en Printsesse af China, og jeg vil erklære eder for min Egte-Gemalinde, samt sætte eder hos mig paa min Throne.

Jeg betakkede mig paa det allerhøfligste for saadan hans gode Tilbud, og tog derved Leilighed til at fortælle ham, hvo jeg var, samt den Ulykke, som mig var vederfaret, hvilket i

Sær-

Særdeleshed gik hannem nær til Hierte. Min Printsesse, sagde han, jeg seer vel, at Himmelen haver forbeholdt mig den Ære at hevne den Spot, som man har giort eder, efterdi I er kommen til Thebet, for der at være sikker for eders Fiender. Ak Muaffac, sagde han fremdeles, du uretmessige Besiddere af Thronen, jeg skal snart afstraffe dit frekke Væsen, i det du har understaaet dig at tilvende dig et Rige, som alene tilhører Printsessen. Dette skal altsammen finde sin tilborlige Rigtighed, men hvad os angaaer, min Printsesse, saa lad os endnu i Dag holde Brollup; Thi jeg vil i Morgen sende en af mine Herrer til ham, for at lade ham forkynde Krig, i fald han skulde vægre sig ved igien at afstaae Regieringen til eder. Jeg aflagde atter min Taksigelse til Kongen, og bekiendte rent ud, at jeg lige saavel som han ved første Øie-Kast blev forelsket i ham, hvilken Tilstaaelse han fant største Behag udi, og vidste ikke, hvorledes han best i Gierningen skulde legge sin Tilboielighed for Lyset. Han tog fat paa min Haand, og efterat han havde kysset samme, svor han mig til evig at være mig tro; Hvorpaa alle Ting saaledes blev foranstaltet, at vi endnu samme Dag havde Brollup, ved hvilken Leilighed den hele Stad ved adskillige Glædes Tegn gav deres Fornoielse tilkiende.

Morgenen derefter beordrede han en af sine Herrer til at forkynde Muaffac Krig. Denne reisede derpaa strax bort, og da han ankom til ham, forlangte han Audience, den han ogsaa uden Ophold erholdte. Han forestillede ham strax, at hans Principal havde ægtet Printsessen, som var den retmæssige Besiddere af hans Throne, og at han altsaa forlangte hans godvillige Afstaaelse. Ligesom han ogsaa foreholdt, hvorledes han efter den ham meddelte høie Ordre maatte forkynde ham Krig, saa fremt han vægrede sig i det, der med største Billighed blev forlanget af ham.

Nu vidste vel Muaffac, at han ikke havde den Magt at kunde imodstaae Kongen i Thebet, men han var dog saa halstarrig, at han ikke kierede sig efter hans Truesler: hvorudover han gav til Svar, at han saae intet, der giorde ham forbunden til at afstaae sin Regiering til en anden. Da man nu bragte min Gemal dette trodsige Svar tilbage, blev han ganske forbittret derover, og lod strax sine Tropper kalde sammen, saa at han i en Hast fik formeret en meget stor Armee. Men da de havde faaet den sidste March-Ordre, kom just nogle Deputerede fra Fienden, som skulde forsikre mig om mine Undersaatters forrige Troskab, og formelde mig, at min Farbroder efter nogle faae Dages Sygdom ved Døden var af-

afgaaet. Kongen lod altsaa sin Armee igien gaae fra hinanden, og udvalte Aly til Vice-Konge i mit Kongerige, som og allerede var færdig at reise dertil, for at antage Regieringen, men der blev dog denne gang ikke noget af; Thi der hendtes mig i det samme en Passage, som jeg langt fra ikke havde formodet.

Jeg sad en Aften i mit Kabinet og læste Alcoranen, og da jeg derpaa vilde forføie mig ind i Kongens Sove-Gemak, præsenterede der sig et Spogelse for mig underveis, som var forskrækkelig at see til, men forsvandt dog i en Hast igien. Jeg gav over denne Hændelse saa stort et Skrig af mig, at Kongen, som allerede var falden i Sovn, vaagnede derved, og kom løbende ind til mig med Spørsmaal, hvad mig skadte? Jeg sagde ham Aarsagen dertil, og var i øvrigt vel fornøiet, at jeg havde ham hos mig. Tænkte desuden, at bemelte Spogelse alene kunde have bestaaet i Phantasien, efterdi jeg mueligt kunde have faaet et slags Indbildning derom, da jeg læste i Alcoranen. Kongen hørte paa mig med særdeles Agtsomhed, men i Steden for at betage mig min Forskrekkelse, svarede han mig saaledes: Madame! jeg blev endnu mere forskrekket end J; Thi jeg kan ikke begribe, hvorledes J paa engang baade kan ligge i min Seng og være her. Jeg forstaaer ikke, svarede jeg, hvad min Konge taler, altsaa

beder jeg, at han noget nøiere vil explicere sig. Saa følg da ind med mig, sagde Kongen, og da skal I strax see det, som vil komme eder underligt for. Jeg gik derpaa hen til Sengen og fandt en Dame liggende derudi, som i alleting saae mig lig, over hvilket enhver lettelig kan tænke, at jeg ikke lidet blev forskrekket.

Ak Himmel! raabte jeg: Hvad for et Spectakel seer jeg her for mine Øine? Hvad for en uhørlig Tilfælde er dog ikke dette? Hvad? Uværdige, (svarede Damen, og det saa accurat efter mit Maal, som det kunde have været mig selv, der havde talet,) hvor tør du være saa dumdristig, at forvandle dig i min Skikkelse, og hvor til sigter du med saadant, du forbandede Trold-Hex? Tænker du maaskee, at min Gemal skulde lade sig forlede af dit Bedragerie, og af Uvidenhed, hvo af os der var hans rette Dronning, udstøde mig af sin Seng, og tage dig i Steden? Ak lad ikkun dette Haab forsvinde; Thi dine Troldoms Kunster vil i dette Tilfælde være dig forgieves, og min Gemal veed meget vel, at jeg er hans rette Dronning, men du derimod intet andet end en Trold-Hex. Befal ikkun, elskelige Gemal, sagde hun til Kongen, at man griber denne Forbandede, nedkaster hende i et mørk Fængsel, og afstraffer hendes Ondskab paa et brændende Baal.

Hav-

Havde jeg nu tilforn forundret mig over den Lighed, der var imellem os, sagde Printsessen, saa maatte jeg nu forskrekkes over saadan hendes selsomme Tale: Men i Steden for at svare hende paa samme Maade, kunde jeg ikke holde mig for Graad, ja det var neppe jeg kunde faae disse Ord udsagt til Kongen: Min Høistelskelige Gemal, jeg havde tænkt, at min Ulykkesaligheds Vinde nu skulde have udraset, og jeg nu skulle have funden en fuldkommen Fornsielse, i det jeg har været saa lykkelig at blive forenet med Eder; Men ak! nu kommer der en ond Aand, som misunder mig min Lykke. Den aabenbarer sig i en Skikkelse, som er mig over alt lig, og vil ansees for det jeg er, og jeg frygter at dens Anslag lykkes ogsaa. I kiender jo ikke Eders Gemal mere, og I confunderer mig med hende. Men see ikkun ret paa mig, og da skal Eders eget Hierte snart overbevise Eder, at jeg er Eders rette Gemal, men hun derimod som ligger i Sengen, intet andet end en Ondskabs Aand, der søger at bedrage Eder; Thi jeg svær ved Himmelen, at jeg, og ikke hun er Eders rette Gemalinde.

Hun faldt mig igien anden gang ind i Talen og sagde: Der er ikke et eneste Ord sandt af det du siger, og du legger det selv imod din Villie for Dagen, at man ikke kan tro dig. Det er saa Løgneres Maade, at de gierne tager

deres Tilflugt til Eeder og Bander, naar man ei vil tro dem, og deres Sinde ere saa vel indrettede til Bedragerie, at de kan grøde naar de vil. Kongen befalede derpaa, at vi skulle begge tie stille, efterdi han dog ikke af vores Ordkrig kunde faae at vide, hvilken af os der var hans rette Gemalinde, men ikkun blev mere og mere forvirret. Een af dem, sagde han, maa nodvendig være en Trold-Qvinde, som søger at forføre mig, men jeg kan ikke giøre nogen Forskiel imellem dem, og altsaa maa jeg frygte for, at naar jeg vilde straffe, den uskyldige da kom til at lide for den skyldige.

Som nu Kongen, efterdi det var Nat, ingen Forskiel kunde see paa os, befalede han Obersten over Gildingerne, at han skulle forvare os, hver i sit Gemak indtil det blev Dag. Saa snart Dagen anbrod, lod han strax Vizier Aly og hans Gemahl kalde til sig, og fortalte dem denne selsomme Hændelse. De forlangte at see os begge paa en gang, og tvilede ikke paa, at de jo skulle kiende mig, men da vi kom, maatte de tilstaae, at vi vare hinanden saa lige, at de umuelig kunde sige, hvo udaf os der skulde være den falske. Aly Gemahl, som havde været min Amme, erindrede sig nu, at jeg havde en Vaarte paa mit ene Knæ, som jeg var født med, og mente altsaa, at dette Tegn best skulde domme i Sagen; Men da vi i Kongens

gens Overværelse blev visiteret, befandtes det, at vi begge havde et og det samme Tegn. Derefter skildte de os ad, og examinerede os hver for sig, men enhver af os havde et og det samme Mundheld, og besvarede Spørsmaalet paa en og den samme Maade, saa at de ikke vidste, hvad de mere skulde giøre i denne Sag. Dog syntes min Amme, at mine Svar alletider kom mere naturlig og rimelig frem end den andens, hvorudover hun faldt paa min Side, og sagde, at jeg var Kongens Gemal, men den anden en Bedragerske.

Men Kongen lod det ikke blive derved; Thi han lod sine Vizirer og fornemste Herrer kalde sammen, for ret at overlegge Sagen, at han kunde komme ud af Drømmen, og vide, hvad han i saa vanskelig en Sag skulde gribe til. Jeg stolede imidlertid paa en god Samvittighed, og bad Guderne oplade deres Øine, at de enten maatte udforske Sandheden, eller og i det mindste bekiende, at det var dem umueligt at fælde nogen Dom der udi. Men det var ikke nær saa got; Thi da Kongen omstændeligen havde fortalt dem Sagen, fældede de omsider saadan Dom, at den, som om Aftenen laae hos Kongen i Sengen, skulde være hans Gemal, men den anden derimod skulde ansees som en Trold-Qvinde, og kastes paa et Baal. Kongen var dog saa naadig, at han ikke vilde lade deres af-

sagde Dom exeqvere; Thi han frygtede stedse, at skulde hevne sig paa sin rette Ægte-Gemalinde i Steden for den falske, hvorudover han alene forbød mig sit Hof, lod de Kongelige Prydelser tage fra mig, og lod mig igien føre disse gamle forrevne Klæder, som jeg endnu har paa mig. Jeg forsøiede mig strax ud af Staden, og har hiulpen mig frem ved Betlerie til dette Sted, som I nu har funden mig. Dette er Indholdet af mine Aventurer, og som I deraf baade haver erfaret min Lykke og Ulykke, saa kan I selv domme, om jeg ikke har havt Aarsag til at sige: Jeg er en Konges Datter og Gemal, og er dog ikke den, for hvilken jeg mig udgiver. Jeg er en Printsesse, og er dog ikke, det jeg virkelig er.

Kong Ruzvanschad kunde ikke uden Bevægelse anhøre hendes Fortælling, og derfor søgte at trøste hende i sin Modgang. Vær ikke bedrøvet, sagde han; Thi eders Ulykselighed er nu kommen til den høieste Spidse, og I kan vente eder Glæde igien efter de Dage I bedrøvedes. Det vil gaae, som en vis Poet siger: Naar en Ting kommer til sin største Fuldkommenhed, saa er dens Undergang nær ved Døren, og jo større Ulykken er, jo nærmere er Lykken. Erindre dig ikkun, siger Poeten fremdeles: At du gaaer til Grunde, naar du synes at være meest fuldkommen, og skik dig til at

tage

tage mod Lykken, naar din Elendighed er størst; Thi det er Himlens Villie, at det menneskelige Liv skal være saaledes beskaffen. Jeg troer, Madame, sagde Kongen fremdeles, at I bliver af samme Mening, som Poeten, naar I har hørt den Historie, som jeg vil fortælle eder om Vizier Caverscha.

Historie

Om

en Vizier ved Navn Caverscha.

Caverscha var en Vizier hos Kongen i Hyrcanien, navnlig Codavende. Denne Vizier havde en overmaade stor Forstand, men, som han alle Tider vilde giøre det som ret var, saa havde han snart lige saa mange Uvenner, som han havde Venner. Nu hendte det sig, at han engang vilde gaae i Bad, og da han var stiget i Badet tabte han sin Ring af Fingeren. Han greeb i en Hast efter den, og blev til stor Forundring vaer, at Ringen i Steden for at synke ned til Bunden, flød oven paa Vandet.

Ca-

Caverscha stod lidet og betænkte sig ved denne Hændelse, og derpaa befalede sine Betientere, at de ufortsvet skulle gaae hiem i hans Huus og forvare de kostbareste Ting, han havde, paa et Sted, som han der til anviste; Thi, sagde han fremdeles: Kongen har besluttet at lade mig arretere. Dette traf rigtig ind; Og imidlertid hans Betientere endnu var i fuld Begreb med at forvare hans Midler, kom Capitainen ved den Kongelige Liv-Gvarde, og forkyndede ham Arrest. Han folgede altsaa strax med ham, og de Soldater, som Capitainen havde med sig, bemægtigde sig hans Gods. Der var nogen, som havde talet ilde om ham hos Kongen, og dette var Aarsag, at han i to Aar maatte ligge i Bolt og Jern, ja det blev ham ikke engang i samme Tid tilladt at tale et Ord med sine Venner; Thi man negtede ham endog det allerringeste, som han kunde have nogen Trost af, og derimod gav Kongen hver Dag ny Ordre til at tractere ham paa det allerhaardeste.

Engang kom der ham en Appetit paa til en Ret, som bliver tillavet af Granater, og kaldes Pammanaschy. Denne Ræt bad han ofte forgieves om, indtil Fange-Fogden omsider forbarmede sig over ham, og lod ham noget tillave. Da nu Viziren fik det, som han saa inderlig længtes efter, blev han overmaade fornoiet;

noiet; Men i det han var i Begreb med, at stille sin Appetit der paa, kom just to Rotter løbende hen til hans Fad, som reev og beed hinanden med særdeeles Magt, hvorudover han strax slog dem ihiel, og meente derved at skaffe sig Fred til at faae sin Ret opspist, men det faldt anderledes ud; Thi da han havde slaget Rotterne, veltede de sig op i hans Fad, og der døde. Saa stor, som hans Appetit tilforn var, saa stor blev nu hans Ekkel, da han saae sin delicate Ret af de slemme Rotter fordervet. Imidlertid ansaae han dog denne Hændelse for et got Tegn, hvorudover han ved Fange-Fogden fik Bud til sine Betientere, at de strax skulle bringe hans Midler hiem i hans Huus igien, sigende der hos, at Kongen havde besluttet at stille ham igien paa frie Fod, og indsette ham igien i sin forige Charge. Denne hans Spaadom gik ogsaa rigtig for sig; Thi Kongen lod ham endnu selvsamme Dag forkynde Frihed, og befalede ham at komme op paa Slottet. Viziren giorde efter Ordre, og Kongen talede saaledes til ham: Jeg er nu kommen i Erfaring om eders Uskyldighed, og jeg har allerede ladet eders Efterstræbere henrette. I kan derfor forsikre eder om min Naade og eders forrige Charge.

Vizirens Venner forundrede sig overmaade, da de fik Udfaldet paa hans Sag at høre, og

og enhver af dem spurgte, hvorledes han dog saaledes kunde see en Ting forud, og være en Prophete om sit eget Fængsel og erlangte Frihed. Da jeg saae, svarede han, at min Ring svømmede oven paa Vandet, da den dog efter al Formodning skulle have faret ned til Grunden, domte jeg deraf, at min Lykke, som nu stod paa det allerhøieste, vilde, efter Skiebnens Gotbefindende, forvandles til Ulykke. I mit Fængsel længtes jeg saa meget efter Pommanaschy, men som min Længsel var forgieves, sluttede jeg deraf, at min Ulykke vilde endnu vedvare. Men da jeg havde faaet Retten, og saae de Døde Rotter imod Forhaabning vælte sig derudi, var det mig et vis Tegn, at mine Forfølgere havde faaet deres fortiente Løn, og at min Lykkes-Sol igien vilde begynde at kaste sine Straaler paa mig.

Nu seer I Madame, sagde Kong Kuzvanschad til Printsessen, hvorledes Tiden kan forandre alle Ting; Lad eders Bedrovelse derfor ikke tage Overhaand, men tænk, at det nu kan være paa det Point med eders Elendighed, og at samme inden en kort Tid kan blive forandret til Glæde. Følg ikkun mit Exempel og fat et got Mod; Thi det gaaer mig hart ad ikke bedre end eder, og jeg veed ikke, om jeg har ladet mig bedrage af en Trold-Qvinde, eller om den Person, som jeg saa høit elsker, er en af de gode

eller

eller onde Aander; Mueligt at det er Djevelen selv, hvo veed det? Han fortalte hende derpaa baade hvo han var, samt hvad der havde hændet ham, i Henseende til den hvide Hind, hvilket Printsessen ikke lidet forundrede sig over.

Denne Fortælling havde Kongen neppe faaet fuldendt, forend et halv nogen Menneske paa en Hest kom jagende forbi dem. Printsessen kiendte hannem strax og raabte: Ak Himmel, min Gemal! men han reed lige til saa fast som Hesten kunde løbe, uden at give sig Tid til at see efter nogen.

Printsessen tillige med Kong Ruzvanschad holdt Øie med ham saalænge de kunde see ham, men han var endnu ikke ganske kommen dem af Sigte, forend de saae en anden Cavallier komme ridende i fuld Spring. Denne var meget prægtig klædt, og havde en Sabel i sin Haand, som var ganske blodig. Man kunde let merke, at han satte den første efter, og brændte af Begierlighed efter at faae ham fat. Saasnart nu Printsessen fik ham ret at see, merkede hun, at han saae lige saadan ud, som den første, og derfor raabte: Ak Himmel min Gemal! Men han var saa forvirret, og reed saa fast, at han ikke engang saae sig tilbage, endskiønt han hørte Raabet. Madame! sagde Ruzvanschad: Denne Hændelse kommer mig meget forunder-

lig

lig for, og jeg veed ikke, hvad jeg derom skal tænke. Det er sandt, svarede Printsessen, men i det mindste kan I deraf see, at det ikke er nogen Fabel, som jeg har fortalt eder.

Imidlertid de saaledes sad og talede med hinanden, kom den tredie Cavallier ridende, men omendskient han reed lige saa fast til, som de andre, saa blev han dog Kongen og Printsessen vaer. Denne Herre var Viziren Aly, og som han strax kiendte Printsessen, steg han ned af sin Hest, giorde sin Complement for hende, og sagde: Himmelen være lovet, at jeg til rette Tid saa uformodentlig skal finde eder her. Ak min naadigste Dronning! Himmelen lader undertiden de Uretfærdige triumphere over de Retfærdige, men den veed ogsaa til rette Tid at legge Sandheden frem for Dagen: Saaledes er da Eders Uskyldighed nu bleven os bekiendt. Eders Fiende er død; Thi Kongen har farvet sin Sabel i hendes Blod, og han er for nærværende Tid i Begreb med at efterssætte en forbandet Skielm, som formedelst Hexerie haver understaaet sig at præsentere Kongens Person. Dersom jeg ikkun havde Tid, saa skulle jeg nærmere fortælle Eder alt hvad der var passeret siden den Tid, da I blev forstødt fra Hoffet; Men jeg maa for denne gang lade det beroe, og derimod fortsætte min Reise for at see, hvor Kongen er bleven af. Ruzvan-

schad

schad bad ham derpaa indstændig, at han dog vilde blive hos Printsessen, og lade ham i Stæden for sig ride efter Kongen. Dette bevilgede Aly, hvorudover Kuzvanschad strax satte sig til Hest, og forsomte sig ikke, at han jo for jo heller kunde hente Kongen ind.

Saasnart han var borte, spurgte Aly Printsessen, hvem det var; Og han kunde ikke noksom forundre sig, da han horte, at det var Kongen fra China. Men Printsessen havde ikke Ro paa sig, forend hun fik at vide, ved hvad Leilighed man var kommen efter, at den Dame, som i alle Ting saae hende saa lig, var en Trold-Qvinde, hvorudover hun bad Aly, at han dog jo for jo heller vilde fortælle hende samme; Det han og paa følgende Maade giorde: Madame! sagde han, efter at Kongen af sine Vizirer var overtalet til at holde Eder for en Trold-Qvinde, men derimod ansee hende, som laae i Sengen hos ham, for sin rette Gemalinde, besluttede han omsider at forjage Eder fra Hoffet, hvorefter han paa nogen Tid levede i god Forstaaelse med den anden. Han havde hende med sig nogle Dage paa det Slot, som I veed, ligger 9. til 10. Mile fra hans Residence; Og under værende Tid tog vi en Morgen ud paa Jagten, og havde ingen med os uden alene en Slave; Da vi nu var kommen en lang Vei bort, erindrede Kongen sig,

at have forglemt noget nødvendigt, som han for sin Bortreise skulle have talet med sin formeente Gemal, hvorudover vi reed tilbage igien, og da vi kom til Slottet, maatte jeg efter Kongens Ordre forblive i Slots-Porten, medens han gik op til Dronningen for at udrette sit Ærende. Lidet derefter kom et Menneske ridende forbi mig med blottet Hoved og ellers halv nogen, som saae Kongen ganske lig. Jeg vidste i Begyndelsen ikke heller andet, end at det jo virkelig var Kongen selv, hvorudover jeg raabte: Hvorledes gaaer det til, naadige Konge, at jeg skal see dem i saadan Habit? Men i Steden for at svare mig, gav han sin Hest af Sporene, og foer af Sted som en Lyn-Ild, saa at han i en Hast kom mig reent af Sigte. Jeg tænkte, der maatte være ham noget ulykkeligt begegnet, og at han derfor saae sig nød til at tage Flugten, udi hvilken Henseende jeg og allerede var færdig til at tage efter ham, for at faae Oplysning derom, da jeg bag ved mig hørte en raabe: holdt Aly; holdt! jeg vendte mig i en Hast om, og saae efter, hvo det var, men jeg forundrede mig ikke lidet, da jeg saae Kongen i fuld Spring komme mig i Møde, havende sin blotte Sabel i Haanden, der overalt sad fuld af Blod, ja han saae saa forbittret ud af sine Øine, at jeg ikke kunde see paa ham uden at rores derved. Vizier, raabte han, jeg har forstødt min rette Ægte-Gemal, og i hendes Stæd faaet en

Trold-

Trold-Qvinde i min Seng. See min Sabel, paa hvilken hendes forbandede Blod endnu klever, og den Forræder, som jeg i min Skikkelse nylig har troffen hos hende, skal ligeledes faae sin fortiente Løn. Giv mig din Hest, sagde han til Slaven, paa det jeg desto hastigere kan attrappere ham. Herpaa satte han sig til Hest igien, og red saa fast som Hesten allermest kunde løbe; Nu staaer det til at forsøge, om han attrapperer hannem eller ikke.

Imidlertid Aly saaledes fortalte Printsessen alt dette, var Kong Ruzvanschad i fuld Begreb med at faae fat paa Kongen i Thebet, ja han gav immer sin Hest af Sporene, og skyndte sig lige saa sterk, som da han jog efter den hvide Hind. Men Kongen i Thebet forsømte ikke heller paa sin Side at jage med al Magt efter sin Fiende, var og omsider saa lykkelig at hente ham ind, og at give ham nogle Stød i Skulderne af sin Sabel, ved hvilke han falt ned af Hesten. Kongen steeg derfor af, for at nedsable ham paa Stædet, men som Fienden paa det allerynkeligste bad om Pardon, saa var Kongen saa naadig at tilsige ham samme paa de Vilkor, at han skulle aabenbare ham, hvad der havde bevæget ham til at forstille sig i hans Person, og ellers ikke dølge noget af det Kongen vilde sporge hannem om. Dette indgik han ganske villig, sigende: Vil Eders Ma-

jestæt skienke mig Livet, skal jeg ikke fortie det allerringeste, men frit og oprigtig bekiende alle Ting; Til den Ende jeg og strax vil aflegge denne min fremmede Skikkelse og igien paatage mig min egen. Derpaa tog han sin Ring af Fingeren, og lagde den paa Jorden, hvilket neppe var skeet, førend han blev forvandlet til en gammel graahærdet Mand.

Kongen forundrede sig over denne hastige Forandring, og blev ret begierlig efter at vide, hvad denne Gamle havde at fortælle ham. Nu seer I mig, sagde den Gamle, i den Skikkelse, som jeg naturligen haver, og jeg skal strax fortælle Eder mit ganske Levnets Løb.

Jeg er, sagde han, en Linvævers Søn fra Damas, Moebel er min Fader. Han var vel ikke andet end en Haandverks-Mand, men havde dog en stor og anseelig Rigdom, hvilken jeg, som eneste Arving, efter hans Død arvede. Da jeg nu blev Eiere af saa store Midler, søgte jeg ikke at træde i min Faders Fodspor, men derimod alene bekymrede mig om, hvorledes jeg kunde divertere mig. Jeg bragte det strax dertil, at jeg fik Addresse hos de deilige Damer, og giorde mig i Særdeleshed bekiendt med et Fruentimmer i vor Nabolav, som var lige saa forstandig som kiøn og deilig, men hendes Opførsel var ellers ikke meget at rose; Thi

hun

hun giorde Professjon af at lade sig betiene af enhver, og vidste dog derhos saaledes at indrette sine Sager, at enhver af hendes Elskere mente, han havde hende for sig selv alene. Jeg var ogsaa iblant disses Tal, og bildede mig stadig ind, at jeg var det lykkeligste Menneske paa Jorden, efterdi hun forundte mig saadan Kierlighed, som de andre, efter mine Tanker, bleve negtede. Dette giorde mig hver Dag mere og mere forelsket i hende, og jeg sparede ingen slags Udgifter, naar jeg ikkun derved kunde forøge hendes gode Tilbøielighed imod mig, ligesom jeg og gav hende selv saa store Foræringer, at alle mine Midler paa en Tid af fire Aar ganske var forødet. Mine Rivaler havde ligeledes sat alle deres Midler paa hende, efterdi de mig uafvidende nød de selv samme Douceurer som jeg selv, saa at hun omsider saae alle vore Midler i sin Giemme.

Nu var jeg umuelig andet formodende, end at jo hendes Kierlighed skulle have Ende tillige med mine Midler, men det faldt dog anderledes ud; Thi omendskiønt Dilnuaze (saaledes var hendes Navn,) solgte sin Kierlighed for Penge, saa var hun dog saa Raisonable, at hun sagde til mig: Du tænker nok, min kiere Moebel, at jeg ikke mere elsker dig, fordi jeg ei kan vente mig flere Foræringer af dig; Men vær forsikret, min søde Skat, at, som du er

den første af mine mange Elskere, der for min Skyld har ruineret sig selv, du da ogsaa skal finde mig ædelmodig imod dig. Jeg vil give dig den halve Deel af det, som mine andre blinde Elskere tolder til mig, og jeg vil desuden erstatte dig det, som jeg hidindtil har oppebaaren af dig selv. Dette Løfte holdt hun ganske redelig, og paa denne Maade blev jeg igien ligesaa rig, som jeg var før. Hun holdt mig ligesom sin Geheime-Raad, og hun tog sig snart ikke noget for, at jeg jo tilforn derom skulle give min Betænkning, i hvilken gode Forstaaelse vi i tvende Aar levede, og vores Haandverk gik lykkeligen for sig.

Imidlertid begyndte Dilnuaze at see gammel ud, og hendes Courtisaner tog en efter anden deres Afskeed. Ak! sagde hun, hvilken Pine er det dog ikke, naar man ei mere seer sig i Stand til at fortsætte sit Haandverk. Min Alder er mig heel utaalelig, og det er ikke mueligt, at jeg i disse Omstændigheder kan længer holde det ud. Jeg er fra min Ungdom af vant til at leve med det deilige Mandkion, og nu seer jeg mig forladt af dem allesammen. Ak Himmel! Enten maa jeg giøre Vold paa mig selv eller og udfinde et Middel til at rive mig ud af min Elendighed. Mueligt jeg kunde blive hiulpen, naar jeg raadfører mig med den kloge Madame Bedra, hun er den berømmeligste Trold-

Qvinde

Qvinde i hele Verden, og alle Ting maa underkaste sig hendes Magt. Strømmen maa gaae tilbage naar hun befaler det; Solen maa miste sit Skin eller staae stille paa Firmamentet naar hun vil have det, og Maanen maa rette sin gang efter hendes Ordre. Hende maa jeg addressere mig til; Thi jeg veed hvor hun opholder sig, og jeg tviler ikke paa, at hun jo skal give mig noget, hvorved jeg skal faae Mandfolk til at elske mig, endskiønt jeg er gammel. I giør ret derudi, svarede jeg, og dersom I vil have det, vil jeg gierne følges med eder derhen. Det var hun vel tilfreds med, og altsaa tog vi Foræringer med os, som vi kunde give Trold-Qvinden for sin Umage.

Efter nogle Dages-Reise fik vi et Bierg i Sigte, som Dilnuaze berettede at være det Sted, hvor Trold-Qvinden boede. Da vi nu kom hen til dette Bierg, fandt vi en dyb Hule for os, hvoraf udfløi en stor Mængde forskrekkelige Fugle, eller rettere at sige, onde Aander, som formørkede Luften og gav et fæl Skrig af sig. Vi gik derpaa ind i Hulen, som ved en Lampe blev oplyst, og fandt en liden, men tillige gammel Kone siddende paa en stor Steen og havde en Bog i Haanden, som hun læste udi. Dette var Trold-Qvinden selv, hvorudover vi gik nærmere hen til hende, og saae med Forundring, at der var en Guld-Øyn ved Siden af

hende, i hvilken der stod en Solv Tap, der var fyldet med sort Jord, og kaagede bestandig, endskiont der ikke var Ild kiendt derunder.

Af det vi saae for Øine kunde vi let slutte, at vi ikke var gaaet Feil, men befandt os virkelig paa det Sted, vi havde foresat os at ville gaae til, hvorudover vi strax paa det allervenligste helste den gamle Bedra og overleverede hende vores medbragte Present. Ak mægtige Bedra! sagde Dilnuaze dernæst til hende, jeg kommer for at søge Hielp hos eder, men jeg anseer det ufornsden vidloftig at fortælle, hvorudi samme skal bestaae, efterdi I som en vittig og fornuftig Dame veed det forud.

Ak ja, svarede Trold-Qvinden, jeg veed allerede eders Ærende, og derpaa gik hun hen og hentede tvende Glas, som hun satte need paa Jorden for sig, og lagde en Guld-Ring i hver Glas. Da dette var skeet, slog hun op i sin Bog og læste nogle faa Troldoms Ord derover, hvorefter man saae en sterk Ild staae op af det ene Glas, og af det andet en tyk sort Damp, hvilket foraarsagede en forskrekkelig Torden; men dette holdt dog strax op igien, da der ingen mere Ild eller Rog steg op af Glassene. Derpaa gik hun hen og tog den ene Ring af Glasset, satte den paa Dilnuazes Finger og sagde: Gak; thi du har erlanget, hvad du ønsker dig.

Den

Den Ring, som jeg har sat dig paa din Finger, skal forvandle dig i hvilken Skikkelse du selv vil have, saa at du ikkun har nødig selv at ønske dig hvad du vil være, saa bliver du det virkelig i samme Øieblik. Dernæst vendte hun sig til mig og sagde, dig, Moebel, vil jeg forære den anden Ring, der ligeledes har den Kraft, at du kan paatage dig hvis Skikkelse du lyster: Og derpaa stak hun mig samme paa min Finger.

Over denne vores gode Forretning vare vi nu særdeles fornøiede, tog derfor Afskeed med den gamle Bedra og begav os paa Veien igien; Men det var os ikke mueligt at bie indtil vi kom hiem, med at prøve vores Ringe; Nei, vi fik Lyst til underveis at prøve dem, og vi befandt det i Gierningen, at de havde den Virkning, som Trold-Qvinden havde sagt os. Saa snart vi var kommen hiem, begyndte Dilnuaze strax bedre at benytte sig deraf; Thi hun forstilte sig i en smuk ung Dames Skikkelse, og drev altsaa sin forrige Handel med særdeles Fordeel. Jeg paa min Side forsømte og ikke at benytte mig af min Ring, undertiden for Plaisir, og undertiden naar jeg vilde tilvende mig en eller anden Fordeel.

Omsider blev vi kied af længer at opholde os til Damas, og derfor reiste bort for at for-

søge Lykken paa andre Stæder. Vi tog altsaa ud af Ægypten og reiste saa længe, indtil vi endelig kom til det Naimanske Territorium. Her fornam vi strax ved vores Ankomst, at Kongen var død, og at Printsessen hans eneste Datter skulde succedere hannem, samt at Viziren Aly Bin-Haytam, i hendes Umyndighed, skulde forestaae Regieringen, hvilket opvakte en stor Misfornøielse hos den største Deel af Undersaatterne, og der var mange, som ønskede, at den afdøde Konges Broder Prints Muaffac endnu var levende: Men det var i alle Folkes Munde, at han i en Trefning mod den store Mogol skulde have sat sit Liv til, efterdi man ellers ikke kunde vide hvor han var bleven af. Disse Relationer anhørte vi med største Agtsomhed, og Dilnuaze, som stedse tragtede efter stor Anseelse, foreholdt mig strax, hvorledes vi burde føre os denne Leilighed til Nytte, for at blive sat paa den Kongelige Throne, sagde derhos, at jeg ikke havde nødig at giøre andet end forstille mig i Muaffacs Person.

Dette Forslag stod mig overmaade got an, hvorudover jeg strax erkyndigede mig om, hvorledes det var gaaet til i bemeldte Bataille, og da jeg derom havde faaet den fornødne Oplysning, samt faaet at vide, hvo der til Hove var Prints Muaffacs Venner, tog jeg min Ring paa, og ønskede, at jeg kunde forestille Printsens

sens Person, hvilket jeg og i samme Øieblik giorde. Jeg forfoiede mig strax derpaa ind i Staden, addresserede mig til de Herrer, som jeg vidste, var paa Printsens Partie, og aabenbarede dem, at jeg var kommen for at bemægtige mig den Throne, som i min Fraværelse af en anden var beklædet. Det er ikke at udsige, hvor fornoiede de bleve, da de fik deres forlorne Prints igien at see; Ja den ene med den anden viste sig særdeles villig i at faae Printsessen affat og mig i hendes Sted declareret for Konge. De bragte det altsaa derhen, at de, som boede paa hin Side af den Flod Amor, strax begyndte at giøre Oprør, og Aly Fiender slog sig strax til deres Partie, saa at det ganske Rige i en Hast blev oprørt. I hvor jeg kom hen, tog man med Glæde imod mig, og aflagde mig deres Troskabs Eed, og alle Ting gik saa vel af, at jeg inden kort Tid saae mig fuldkommen sat paa Thronen. Nu var min fornemste Bekymring, at faae Printsessen af Veien, paa det hun ikke ved sine faa Tilhængere skulde forstyrre min Lykkalighed; Men al min Umage var i dette Tilfælde forgieves; Thi Aly practicerede hende hemmelig ud med sig af Landet, saa at det ikke var mig muelig at faae fat paa hende.

Imidlertid regierede jeg, som jeg virkelig var Prints Muaffac, og der var intet, som hindrede mig i den allerønskeligste Rolighed, ligesom

gesom jeg ogsaa ophøiede dennem til de fornemste Charger, som havde været mig behielpelig til at naae mit Øiemerke.

Dilnuaze, som havde antaget en deilig ung Dames Skikkelse, passerede immer for min Gemal, og jeg gav hende ud for en Printsesse, som jeg efter det fatale Slag havde giftet mig med. Hun manglede ikke heller noget af alle de Prydelser, som saadan en Person tilkom, og altsaa førte vi en ret Kongelig Stat, og levede med hinanden i største Fornøielse.

Men dette fik ogsaa Ende; Thi da Eders Majestæts Minister ankom, og ved en privat Audience formældede mig, at de havde ægtet Printsessen, og derhos forlangede, at jeg igien skulde afstaae Regieringen eller indlade mig i Krig med ham, saa begyndte min Lykkalighed at tabe Glandsen.

Vel svarede jeg, at jeg ikke agtede nogen Truesler, eller saae mig forbunden til at afstræde Regieringen, som jeg engang til mine Undersaatters Glæde havde antaget. Men Deres Minister havde neppe taget Afskeed, førend jeg tillige med Dilnuaze med hinanden overlagde, hvad vi i disse Tilfælde skulde gribe til.

En-

Endeligen blev Resolutionen denne, at vi vilde forlade Riget, allerhelst da vi dog ikke saae os i Stand til at forsvare samme imod Eders Magt, som saa anseelig var os overlegen, men besluttede derhos med Tiden at hævne os, saa vel paa Eder, som Printsessen, ligesom de kunde have giort os den største Uret.

Til at faae dette Forehavende paa forsigtigste Maade sat i Verk, maatte jeg da ogsaa betiene mig af min Ring; Thi efter at jeg nogle Dage havde giort mig syg, paatog jeg mig et Ligs Skikkelse, saa at jeg saae ud, som Døden selv. Man befordrede mig ordentlig til Jorden, og ingen vidste andet, end at jeg jo virkelig var død; Men Dilnuaze kom hemmelig om Natten til mig, og efterat vi da begge havde antaget vores naturlige Skikkelse, søgte vi Leilighed til at tage Flugten. Vi kom ogsaa lykkelig bort, og forfoiede os altsaa lige til Thebet, hvor vi just ankom, da mine forrige Undersaatters Deputerede lode sig anmelde, deels for at forkynde min Død, og deels for at declarere Printsessen for deres retmæssige Dronning. Armeen, som alerede var marchfærdig, lod Eders Majestæt følgelig igien gaae fra hinanden, og Viziren Aly blev udnævnt at skulle forestaae Regieringen i Naiman.

Kort

Kort efter vores Ankomst til Thebet, paatog Dilnuaze en Slavindes Skikkelse, og jeg paa min Side passerede for en Gilding. I denne Positur indsnege vi os ved Eders Majestæts Hof, og da vi der befandt os, var det os en let Sag, at faae vores Forehavende fuldbragt; Thi en Aften, da Dilnuaze merkede, at Dronningen i sit Kammer sad og læste Alcoranen, paatog hun sig hendes Skikkelse og lagde sig hos Eders Majestæt i Sengen. Jeg paa min Side giorde mig til et stor Spøgelse og stod lige i Veien for hende, da hun vilde gaaet ind til Eder; Men jeg forsvandt dog strax igien, da hun af Forskrekkelse gav det store Skrig af sig.

Hvad der videre har tildraget sig, er Eders Majestæt selv bekiendt; Der er altsaa intet videre tilbage, end at jeg ogsaa kortelig fortæller, af hvad Aarsag jeg har paataget mig Eders Majestæts Skikkelse. Det eneste, som bevægede mig der til, var at giøre Dilnuaze en Visite, altsaa betiente jeg mig af Leiligheden, da Eders Majestæt en Morgen tog ud paa Jagt, og deres formente Gemal endnu ikke var opstaaet; Jeg forvandlede mig først til Oberstен over Gildingerne, og i hans Skikkelse traade jeg ind i hendes Sove-Kammer. Ak min søde Moebel! sagde hun strax til mig, paatag dig Kongens Skikkelse og leg dig i Sengen hos

mig.

mig. Jeg lod mig ikke længe bede, men med mueligste Hastighed skyndte mig i Sengen til hende. Nu syntes mig jeg var vel faren, at jeg igien kunde see mig i dens Arme, som saa ofte havde forundt mig sin Kierlighed; Men ak Himmel! min Glæde varede ikke længe; Thi da vi laae i vores sødeste Rolighed, blev Longangs Døren i en Hast oplukt, og Eders Majestæt traade ind i Gemakket til os. Vel undgik jeg Deres blotte Sabel, men Himmelen har dog ikke vildet, at min Misgierning skulde blive ustraffet, hvorudover den nu har overleveret mig i deres Hænder, og jeg maa selv tilstaae, at jeg har fortient at døe. Skulde derfor Eders Majestæt fortryde, at De har lovet mig Pardon, allerhelst siden de nu først er bleven oplyst om min skammelige Omgang, saa er jeg villig til at døe for Deres Haand.

Det er sandt, svarede Kongen, jeg burde ikke anderledes handle med dig, end med din forbandede Selskabs Søster, og jeg burde med al Billighed befri Jorden fra saadan et afskyelig Monstrum, men da jeg engang har skienket dig Livet, saa vil jeg ogsaa holde mine Ord, og alene lade mig noie med at tage Ringen fra dig, paa det du ikke med samme skal giøre mere Skade, i øvrigt skal din Alderdom i Tiden være dig Straf nok.

Saa-

Saasnart Kongen havde udtalt disse Ord, kom Ruzvanschad ridende i fuld Galop imod ham, og som Kongen kunde let see, at han ikke var af en ringe Herkomst, længtes han efter at vide, hvo det var, og hvad got han havde at forrette hos ham. Ruzvanschad kom endelig til Stedet, hvor Kongen var, og efterat han var stiget ned af Hesten og giort sin Compliment, talede han saaledes til Kongen: Prints! jeg bringer Eder en god Tidende: Dronningen Eders Gemal er endnu i Live. Og endskiønt hun af Eder saa ynkelig er forstødt, og har udstaaet saa megen Elendighed, har dog Himmelen holdt sin Haand over hende, at I endnu kan faae hende at see. O Himmel! hvad hører jeg? raabte Kongen, kan jeg ogsaa tro, hvad I beretter mig? Er det vel mueligt, at min Gemal, som har udstaaet saa meget Ont, kan endnu leve? Ak! siig mig, sagde han til Ruzvanschad; Hvo I er, og fortæl mig, hvorledes det er gaaet min elskelige Gemal.

Jeg er en Fremmed, sagde Ruzvanschad, og skal en anden Gang sige Eder hvad mit Navn er. Hvad Printsessen angaaer, saa er jeg af en Hændelse kommen til at tale med hende, og hun har selv fortalt mig de selsomme Aventurer, som er mødt hende, og hvad der i Dag Morges er passeret paa Eders Slot, har Viziren Aly ganske omstændelig berettet mig. Denne

gode

gode Mand befinder sig paa nærværende Tid paa et vis Sted hos Eders Gemal, og jeg har lovet ham, at jeg vilde bringe Eder til dem saa snart mueligt var.

Kongen blev særdeles fornøiet over denne Tidende, og han brændte af en inderlig Længsel efter igien at tale med hende, hvorudover han strax satte sig til Hest og følgede med Ruzvanschad, efter at han først havde taget Ringen fra den arme Moebel.

Saasnart disse tvende Printser ankom, løb Printsessen strax sin Gemal i Mode, faldt ham om Halsen, kyssede ham og med de allervenligste Ord bød ham være velkommen. Kongen viste paa sin Side lige saa stor Fornøielse; Ak min Allersødeste! raabte han, hvorledes vil I ansee den, der saa ilde har handlet med Eder? Men bær dog ikke nogen Had til mig for denne Sag; Thi Himmelen skal vidne med mig, at jeg ikke har vidst, jeg forfulgte Eder. Min Konge! svarede hun, hvad der i saa Fald er passeret, vil vi sætte til en Side, og ikke mere tænke derpaa. Jeg veed, og er overbeviist om, at I har giort det af Uvidenhed, efterdi det hverken var Eder eller andre mueligt at sige, hvo der var Eders rette Gemal. Nei min Dronning! sagde derpaa Kongen, jeg kan ikke engang selv tilgive mig min Forseelse; Thi om-

endskiont J var hinanden i alle Ting fuldkommen lige, saa maatte dog Eders store Forstand, som langt overgik den andens, have været mig et Tegn, at J var min rette Egte-Gemal.

Imidlertid var deres Glæde ubeskrivelig, da de igien saa uformodentlig blev samlet, og Printsessen forsomte ikke at sporge ved hvad Leilighed han fik at vide, at den forbandede Trold-Qvinde ikke var hans rette Gemalinde. Jeg kom, svarede Kongen, i Morges tilig ind i mit Sove-Gemak, og det ganske uformodentlig; Thi jeg var ridet ud paa Jagt, og som jeg havde glemt noget som jeg nødvendig skulde have talet med min formente Gemal om, saa tog jeg tilbage igien, og ved min Ankomst fandt en Mands-Person i min Lignelse i Sengen hos hende. Jeg blev ved dette Øieblik saa forbittret, at jeg strax greb til min Sabel, for at udgyde deres Blod paa Steden: Men Mands-Personen var saa gesvindt at komme bort fra mig.

Den forbandede Trold-Qvinde foer strax op af Sengen, kastede sig ned for mine Fødder og bad om Naade. Men min Forbittrelse var alt for stor til at pardonere saa skammelig en Forseelse, hvorudover jeg strax med min Sabel huggede den ene Haand af, hvilket var neppe skeet, forend jeg til min store Forundring saae

saae hende forvandlet til en gammel runken Kierling.

Ak min Prints! sagde hun, i det I har berovet mig min Haand, har I tillige berovet mig det, som hidindtil har forblindet Eders Øine. Den Ring, som I seer der sidder paa Fingeren af den frahugne Haand, gav mig Kraft til at forstille mig i Dronningens Person; Og han, som nyelig tog Flugten, har ligeledes en Ring, ved hvis Kraft han har kundet paatage sig Eders Skikkelse. Ak! vær dog nu saa naadig at skienke mig Livet, og betænk, at jeg er elendig nok, i det mit Bedragerie er bleven aabenbaret, og jeg altsaa seer mig nød til at fremdrage det øvrige af mit Liv paa den allerulykkaligste Maade.

Nei du Forbandede, svarede jeg, din Misgierning er alt for stor, at man skulde forbarme sig over dig. Havde du alene fortørnet mig, var det endda en Sag, som lod sig sige, men da du formedelst dit forbandede Hexerie har skilt mig ved min dydige og deilige Gemal, og kommet mig til at handle saa ilde med hende, saa at jeg ikke veed, om jeg min Livs-Tid skal have den Lykke mere at see hende, saa har du ikke nogen Maade at vente, men kan lave dig til at opgive din fordømte Aand. Derpaa hug jeg hendes Hoved af, og begav mig paa Vei-

en for at treffe hendes Stalbroder, hvilken jeg og var saa lykkelig at faae fat paa.

Kongen fortalte hende dernæst alt hvad der var passeret imellem ham og den flygtede Moebel, og forglemte ikke at berette, hvorledes det var ham og den forbandede Trold-Qvinde, der havde bemægtiget sig hendes Throne, og igien forladt den, da Krigen blev dem forkyndet; Hvilket Printsessen og Viziren Aly med største Agtsomhed og Forundring anhørte.

Efter at Kongen i Thebet saaledes havde givet Printsessen en udførlig Efterretning om alle Ting, vente han sig til Ruzvanschad og sagde: Edle Ven, jeg maa tilstaae, at J ikke lidet har contribueret til min nærværende Glæde, sig mig derfor, hvori jeg kan vise Eder min Erkiendtlighed, og begier ikkun frit af mig hvad J lyster; Thi J kan være forsikret om at faae det. Ruzvanschad vilde have svaret Kongen paa dette Tilbud, men Printsessen forhindrede ham deri, i det hun strax tog Ordet, og sagde til hendes Gemal, at det var Kongen fra China. Da Kongen i Thebet hørde dette, begynde han at indrette sine Complimenter paa en anden Maade, og bad derhos Ruzvanschad om Forladelse, at han af Uvidenhed ikke hidindtil havde viist ham den Respect, som han efter sin Stand tilkom. Dernæst forføiede de sig alle-

sam-

sammen til Thebet, og efterat Ruzvanschad der i nogle Dage paa det allerherligste var bleven tracteret, reiste han igien tilbage til sit eget Rige.

Continuation
Af
Ruzvanschads og Printsesse Cheheristany Historie.

Saasnart Ruzvanschad var kommen hiem igien, fortalte han strax sin Vizier de forunderlige Aventurer, som vare passerede imellem Kongen i Thebet og hans Gemal, hvoraf Viziren igien tog Leilighed at forestille Kongen hvor fornuftig han giorde, om han ansaae sin elskelige Cheheristany for lige saadan en Bedragerske, som Dilnuaze havde været, ved hvilken Forestilling han snart fik ham til at forkaste sig sin forrige Kierlighed.

En Morgen derefter, da Hof-Cavaillererne indfandt sig, for at giøre deres Opvartning hos Kongen, hændte det sig, at de imod deres Sædvane maatte tove meget længe, indtil de om-

sider fik den Efterretning, at man ikke vidste hvor Kongen var afbleven. Han havde Aftenen tilforn lagt sig i sin Seng og allerede var faldet i Søvn, førend hans Kammer-Tienere forlod ham, men nu kunde de hverken finde ham i Sove-Gemakket eller andre Steder paa Palladset. Cavaillererne blev ganske forskrækket over denne Tidende, og derfor søgte selv omkring udi alle Gemakkerne paa Slottet, men al deres Umage var forgieves; Thi der gik nogle Dage forbi, førend Kongen lod sig indfinde. Som de nu ikke vidste hvor deres Konge maatte være afbleven, saa var det ganske Hof inderlig bedrøvet, og resolverede strax til at legge Sorrig an for hannem. Hvad Undersaatterne angik, saa havde de efter den Maade, som hos dem er brugelig, malet dem i Ansigtet med gul Farve, ligesom de og bestrøede den forlorne Konges Throne med Roser.

Muezin tog sig denne Hændelse frem for de andre særdeles nær; Thi han elskede Kongen ubeskrivelig høit; Ak! raabte han, hvor mon dog min Konge være bleven af? Mon han paa ny haver paataget sig en Reise, eller hvad skal jeg domme om denne hans uformodentlige Fraværelse? Mon han ved Hexerie er bleven os frataget, eller han med fri Villie har forladt sit Rige? Ak nei! vor Troskab var ham jo nokſom bekiendt, derfor kan det umuelig være

andet,

andet, end det jo maa hænge galt sammen, efterdi ingen af os er god for at finde ham.

Imidlertid Viziren og alle Undersatterne saaledes befandt sig i den største Bedrovelse, levede Kongen i største Glæde og Fornøielse paa den Øe Cheheristan, hvorhen han efter Printsesse Cheherystany Befaling var bleven afhentet.

Denne Printsesse var nu declareret for regierende Dronning paa bemeldte Øe, og var derfor særdeles occupperet med Rigets Affairer, men i hvor meget hun end havde at bestille, kunde dog den Kierlighed, hun havde fattet til Kongen i China, ikke derved dæmpes, allerhelst da hun fuldkommen var overbeviist om hans Bestandighed, hvorudover hun befalede en af sine fornemste Herrer, at han ufortøvet skulde begive sig til China for at afhente Kong Ruzvanschad.

Kongen havde ikke saa snart faaet dette Budskab, at han jo strax følgede med ham, og da han omsider ankom paa Printsessens Pallads, tog han hende i Favn, kyssede hende og sagde: Ak min sødeste Printsesse! Himlen være evig lovet, at jeg igien har faaet eder i Tale; Jeg havde visselig tabt alt Haab om nogensinde at nyde denne Lykke, og jeg kunde umuelig tænke andet, end at I jo aldeles havde skrevet mig i Glemme-Bogen. Ak! det er langt fra, svare-

de Printsessen, det menneskelige Kiøn kan vel være saadan sindet, at en lang Fraværelse hos dennem kan giøre en kold Kiærlighed, men vi ere i den Fald af en anden Humeur; Thi omendskiønt vi ere langt fra den vi elsker, saa giør dog saadant ikke nogen Skaar i vores Kiærlighed, eller opvækker den mindste Ubestandighed hos os.

I denne Post, svarede Kongen, kan jeg berømme mig af det samme; Thi endskiønt jeg ikkun er et Menneske, saa skal min Bestandighed i Kiærligheds Affairer dog alle Tider veie op imod eders, og jeg kan forsikre, at eders Fraværelse har været mig særdeles utaalelig. Jeg tvivler aldeles ikke paa, sagde Printsessen, at jo eders Bestandighed er som den bør at være, og jeg har ikke Aarsag til at være misfornøiet med den, altsaa vil jeg endnu i denne Dag opfylde mit giorde Løfte, og der skal strax giøres Anstalt til vores Brøllup.

Ruzvanschad takkede hende for den Ære hun vilde vise ham, og giorde hende strax sin Eed, at han evig vilde være hende tro. Derpaa lod Printsessen alle sine Ministre og fornemste Undersaatter kalde til sig, og holdt følgende Tale til dem: Mine elskelige! Jeg takker eder endnu engang, at I efter min Faders Død har i min Fraværelse conserveret mig min Ret

til

til Thronen, og ved min Ankomst fuldkommen overdraget Regieringen til mig. Jeg har for denne gang en Sag at aabenbare eder, som er mig lige saa høit angelegen som den første, og den bestaaer derudi, at jeg har udvalgt Prints Ruzvanschad til min Gemal, og har besluttet i Dag at holde Brollup med ham, i hvilken Henseende jeg alvorligen beder og befaler, at I erkiender ham for eders retmæssige Konge.

Undersaatterne vare vel tilfreds med Printsessens Villie, og endskiønt Ruzvanschad var et Menneske, saa vilde de dog af Kierlighed til Printsessen ikke vægre sig i at antage ham til deres Konge og krone ham.

Efterat Kroningen var forrettet giorde man Anstalt til deres Brollup; Men forend Cheheristany virkelig satte det i Verk, sagde hun til Ruzvanschad: Min Prints! det vil være fornoden, at I for nærværende Tid gior mig et Løfte, som I paa det allernøieste maae efterleve; Thi dersom det ikke skeer, saa vær forsikret, at det vil være os begge skadelig. Ak min Printsesse! svarede Ruzvanschad, sig ikkun frit hvad det er, som jeg skal love eder, saa skal det være mig en Fornøielse at giøre eder saadan Løfte. Men jeg frygter, sagde Printsessen, at det vil blive eder vanskeligt at holde saadan Løfte. I er et Adams Barn, men jeg derimod er et

ædlere Creatur og har et langt anderledes Humeur. Vore Love, Sæder og Skikke kommer ikke overens med Menneskenes, hvorudover I maa love mig, at I stedse vil bevise mig en blind Lydighed og Complaisance.

Er dette Lykket, svarede Ruzvanschad, saa seer jeg ikke, at der er nogen Vanskelighed i at holde det? Hav derfor en bedre Fortrolighed til mig, og vær forsikret, at jeg stedse skal respectere eders Befalinger, og lade dem være en Regel og Rette-Snor for alle mine Gierninger. Saa lover I mig da, sagde Cheberistany, at om jeg skulle tage mig noget for, som ikke var efter eders Sind, I da ikke vil dadle det eller være misfornøiet derover? Ja, min Dronning, svarede Ruzvanschad, jeg sværger eder til, at jeg vil være fornøiet med alle Ting; Thi jeg bær lige saa stor Respect som Kierlighed for eder, saa det skulle giøre mig Ont, om I derpaa ville tvile det allerringeste. Nu jeg er fornøiet, sagde Cheberistany, og jeg forlader mig paa den Eed, som I har svoren mig, i det faste Haab, at I holder eder samme efterretlig. I det øvrige maa I være forsikret, at jeg ikke skal forlange noget ubilligt af eder; Thi jeg og mine Lige giør aldrig noget Urimeligt; skulde I derfor see mig foretage noget, som I efter eders Tanker kunde anse for ubilligt, saa tænk kuns, at jeg ikke har giort det

uden

uden gyldig Raison. Efterat nu Ruzvanschad paa nye havde forsikret hende om sin Lydighed, blev Brollupet paa det allerprægtigste fuldbyrdet.

De satte sig need hos hinanden paa en Guld-Throne, og de fornemste Ministre stod enhver efter deres Rang omkring dem, ligesom og alle Hof-Damerne rangerede sig paa begge Sider af Thronen, hvilke alle paa en særdeles Maade beviste Brude-Paret al optænkelig Ærbødighed. Derpaa blev Brollupet ikke alene ved Hoffet, men endog over det ganske Rige høitidelig celebreret, og de Forlystelser, som man i denne Henseende havde inventeret, varede i tre Dage. Ruzvanschad var under alt dette saa fornøiet, at han glemte sit eget Kongerige i China.

Deres Brude-Seng var og ikke uden Frugter; Thi et Aar var neppe gaaet forbi, forend Cheheristany blev forløst med en overmaade deilig Prints. Ruzvanschad var just taget ud paa Jagt, da han til sin store Fornøielse fik Efterretning om sin Gemals Nedkomst, hvorudover han i største Hast begav sig hiem igien. Saasnart han var kommen ind til sin Gemal, tog han den unge Prints paa sine Arme, takkede Himmelen, som havde været saa naadig at give ham samme, kyste ham og var særdeles fornøiet, men som han frygtede, at hans Caresser

ressers skulde være ufordragelig for saa spæd en Alder, overleverede han den unge Prints igien til sin Gemal. Dronningen havde ikke saasnart taget imod ham, at hun jo kastede ham paa Ilden, hvorved han i et Øieblik forsvandt, saa at der ikke var det ringeste at see af ham.

Denne Gierning var saa afskyelig for vores Ruzvanschad, at han neppe kunde holde sig fra at vise sin Misfornøielse derover; Men ihvor meget han end fortrød paa sin unge Printses Forliis, saa søgte han dog at skiule sin Smerte, i det han tænkte paa den Eed, han engang havde giort hende, hvorudover han uden at tale noget derimod forføiede sig ind i sit Gemak. Da han nu kom for sig selv alene, stak han bitterlig i at græde, sigende: Ak! er jeg ikke dog et ulyksaligt Menneske! Jeg maa see paa at en Prints, som Himmelen har velsignet mig med, skal kastes hen i Ilden af hans egen Moder, og det uden at jeg tor sige noget derimod. O grumme! o barbariske Moder! Men see! jeg maa tie, paa det jeg ikke derved skal fortorne min Gemal. I Steden for at overtyde hende om sin skammelige Gierning vil jeg langt heller tie og virkelig tro, at hun ikke har giort det uden Raison. Ruzvanschad opførte sig altsaa med saa stor Forsigtighed, at hans Gemal ikke saae det allerringeste Tegn hos ham til nogen Misfornøielse.

Aaret

Aaret derefter kom Dronningen igien i Barsel-Seng med en Printsesse, som i Henseende til sin deilige Skabning med al Billighed kunde kaldes Naturens Mester-Stykke; Thi hun var endnu langt deiligere end Printsen, der i forrige Aar blev kast paa Ilden. Denne nyfødde Printsesse blev kaldet Balhis, og man var saa fornøiet over hendes Fødsel, at man i trende Dage ved adskillige Illuminationer og Banquetter lagde sin Glæde for Dagen. Kuzvanschad var i Særdeleshed mest fornøiet; Thi i det han saae sig velsignet med saa overmaade deilig en Printsesse, tænkte han ikke mere paa den forrige Forliis; Men hans Glæde blev snart forvandlet til Bedrovelse; Thi faa Dage efter Dronningens Nedkomst kom en hvid Hund ind i Gemakket, hvilken Dronningen kastede Printsessen hen til og sagde: Tag imod dette lidet Barn. Hvorpaa Hunden greb fat paa det og løb sin Vei.

Det er sandelig ikke at beskrive, hvor smertelig dette var for vores Kuzvanschad; Hans Bedrovelse var denne gang langt større end tilforn, og der fattedes ikke meget udi, at han jo imod sin giorde Eed havde udladt sig med de allerhaardeste Expressioner, hvorudover han for at præcavere sig, gik strax ud. Da han nu kom ind i sit eget Kammer, lukkede han Dorren til for sig, og begyndte at overveie, hvad der

var

var vederfaret hans tvende Born. Disse Betragtninger giorde ham saa forbittret, at han i sin Vrede raabte: Ak Cheheristany! Du grumme og barbariske Cheheristany! berom dig nu ikke mere, at du har noget forud frem for Menneskene. Er det prisværdigt, saaledes at handle med sine egne Born? Du begaaer jo saadanne Ting, som Naturen selv maa bære Afskye for, og der er ingen, som kan billige dit Foretagende. Nei, man har større Aarsag til at fordomme din Nations Love, Sæder og forvente Skikke; Thi et Menneske veed dog mere fornuftig at opføre sig. Dog hvad er det jeg siger? Har ikke Cheheristany forsikret, at hun ikke foretager sig noget uden hun dertil har en gyldig Raison: Maaskee jeg altsaa kan giøre hende Uret? Dog nei, jeg giør hende ingen Uret; Jeg kan jo see for mine Øine, at jeg er mere end Ulykkalig; Thi jeg merker, at det maa være fastsat i Rigets Love, at naar nogen af deres Nation indlader sig i Ægteskab med et Menneske, skal de Born, som i samme Ægteskab bliver avlet, strax opofres til Døden; og hvad gielder jeg herudi har troffen Aarsagen til min Gemals saa skammelige Foretagende? Tænk derfor ikke, grumme Printsesse, at jeg kan tie stille til saadan Gierning, nei, vel har jeg lovet dig Kierlighed og Lydighed, men saadanne slags Forseelser ere alt for grove, at jeg skul-

le

le tilgive dig samme, eller lade mig' nsie med hvad du i saa fald finder Behag i at gjøre.

Saaledes gik Ruzvanschad og bejamrede sig over sin Prints og Printsesses Forliis, men tog sig dog i Agt, at hans Gemal ikke skulle merke det, ligesom han og i den Sag beflittede sig paa en evig Taushed. Imidlertid var det ham dog ufordragelig længer at opholde sig paa den De Cheheristan, hvorudover han faldt paa, at vilde reise hiem igien til sit Kongerige i China. Elskeligste Gemal, sagde han til Dronningen, jeg finder en stor Længsel efter at erkyndige mig om hvorledes det staaer til i mit eget Kongerige, tillad mig derfor at gjøre en Reise dertil; Thi jeg veed, at mine Undersaatter med Smerte venter paa mig. Ganske gierne, svarede Dronningen, og Eders Nærværelse kan der saa meget des mere være fornoden for denne Tid, efterdi Mogul just er i Begreb med at bekrige eder; Reis ikkun ufortsvet bort, og stræb at opmuntre eders Armee til en tapper Modstand. Jeg paa min Side skal ikke glemme at komme eder til Hielp, naar jeg seer saadant er fornoden. Derpaa toge de Afskeed med hinanden, og Dronningen befalede en af sine Ministre at skulle ledsage ham tilbage til sin egen Residents i China, hvor han da ogsaa efter en ganske kort Tids Forløb ankom.

Vizi-

Viziren Muezin fandt af alle den største Glæde ved sin Konges Tilbagekomst, allerhelst da han ikke vidste andet, end at jo Kongen maatte være død, eller kommen hen paa saadan et Sted, som han ikke kunde komme fra igien. Saa har da Himmelen, sagde han til Kongen, høret vore mange Bønner, og skienket os arme Undersaatter Eders Majestæt igien. Jeg har i deres Fraværelse forestaaet Regieringen; Thi som man ikke formodede nogensinde at faae Deres Majestæt igien at see, saa har alle været enige i at sætte mig paa Thronen; Men jeg afstræder den igien med Fornøielse, og er altsaa nu intet andet end min Naadige Konges uværdigste Tiener. Kuzvanschad forundrede sig over Vizirens Ærlighed, og fortalte ham i Fortrolighed alt, hvad der i hans Fraværelse var passeret hannem.

Imidlertid rykkede Fienden an imod ham med en stor og anseelig Magt, og avancerede i Begyndelsen saa lykkelig, at snart det hele Chinesiske Rige blev sat i Skat. Da nu Kuzvanschad blev underrettet om den store Fremgang, som hans Fiender giorde, rykkede han ud imod dem med en ganske anseelig Armee, og traf dem paa et Sted, hvor han frem for sine Fiender havde et slags Fordeel. Strax derefter kom Wely, der ligeledes var Vizier hos Kong Kuzvanschad, med Fitallie for-Armeen;

meen; Men den var ikke saasnart bragt ind i Leiren, at jo Ruzvanschads Gemal med et stort Antal af sine Betientere der indfandt sig, og strax saa aldeles forderved Provianten, at de hverken havde Æde eller Drikke for Armeen.

Viziren Wely blev ganske bestyrtset ved dette Foretagende, og lob i en Hast hen til Kongens Telt, for at fortælle ham hvad hans Gemal Cheheristany til hans store Skade havde giort. Dette opvakte saa stor en Forbittrelse hos Kongen, at han nær havde gaaet fra sig selv, og som Cheheristany just i det samme kom ind i hans Telt, tiltalede han hende i sin Vrede saaledes: Jeg kan nu ikke, Cheheristany, længer tie, efterdi I saa ubillig har misbrugt min Taalmodighed. Da I kastede min Prints i Ilden, og overleverede min Printsesse til en Hund, lod jeg mig ikke merke med den allerringeste Misfornoielse, endskiønt jeg maa tilstaae, at jeg ikke lidet gremmede mig derover. Men nu da I antaster min egen Person og læderer min Kongelige Værdighed, kan jeg ikke andet end forbittres derover.

O Utaknemmelige! raabte han fremdeles, er det Belonningen jeg skal have for min tro og oprigtige Kierlighed? Hvad er vel eders Hensigt dermed, at I har berøvet mig al min

Proviant for mig og min ganske Armee? Jeg kan jo deraf ikke andet slutte, end at I finder Fornøielse i at lade os dø af Hunger, førend vi kommer til at slaaes med vore Fiender. Ak det er umueligt, at jeg dertil kan tie.

Min Prints! svarede Cheheristany, som med Taalmodighed havde anhørt saadanne hans heftige Talemaader, hvad havde I dog giort vel, i fald I havde tæmmet eders Tunge og ikke begegnet mig med saadanne haarde Ord! Nu er det ude med os, eders Eed er brudt, og der er ingen Middel for os til at raade Bod paa denne Sag. O ubetænksomme, o afmægtige og skrøbelige Prints! der ikke har havt de Kræfter at kunde regiere saa liden en Lem, som Tungen er! Veed I ogsaa hvad det var for Ild, som jeg kastede vores Prints udi? Det var en Salamander, som jeg betroede til at sørge for hans Opdragelse; Og den Hund, som jeg overgav Printsessen til, var et fornuftig Fruentimmer, som jeg med Flid havde udvalgt til at opdrage Printsessen, og oplære hende i de fornødne Videnskaber. Begges Opdragelse slaaer ogsaa ind efter mit Ønske; Og I skal selv strax være et Øiensynlig Vidne dertil.

Herpaa befalede hun en af sine Betientere, at han i en Hast skulde hente baade Printsen og Printsessen; Og denne hendes Befaling

blev

blev med saadan en Hurtighed efterlevet, at der ikke mange Øieblik gik forbi, førend den virkelig var opfyldt.

Nu stod det vel Kongen endnu for Hovedet, at hans Proviant saa skammelig var fordervet, men ikke destomindre blev han dog særdeles fornøiet, da han fik sin Prints og Printsesse at see; Thi han løb strax til, tog dem paa sine Arme, kyssede dem og beviste dem adskillige kierlige Caresser. Cheberistany forsømte dernæst ikke at aabenbare Kongen, af hvad Aarsag hun havde fordervet Provianten. Mogul, sagde hun, som nylig er rykket ud imod eder, har i Sinde at undertrykke Eder og al Eders Kongelige Familie for at tilvende sig det Chinesiske Rige, og paa det saadant kunde sættes i Verk uden for stor Umage, saa haver han bestukken Viziren Wely med en Summa af hundrede tusende Zegviner, og bragt det derhen, at bemelte Wely med Gift skulde omkomme baade Eder og Eders ganske Armee. Han er betroet at anskaffe Provianten, og han har virkelig beblandet den med saa sterk en Gift, at den virker, saasnart man nyder det ringeste af Maden. Følgelig havde Eders ganske Armee med samt Eders Officerer, Eder selv ikke undtagen, paa en ynkelig Maade omkommet, saa fremt jeg ikke ved at forderve Provianten havde forebygget saadant.

Skulde I nu imod Forhaabning kalde min Beretning i den mindste Tvil, saa befal kuns, at Viziren Wely strax skal komme til Eder, og lad ham ikkun selv sætte en Prove paa at spise en Tvebak, saa skal Eders Majestæt strax see Virkningen deraf for sine Øine.

Kuzvanschad, som snart ikke vidste hvad han hertil skulde sige, befalede strax, at man skulle bringe ham nogle af Tvebakkerne, og dernæst lade Viziren Wely komme til ham. Man bragte ham derpaa en liden Kiste, som endnu med det Kongelige Seil var forvaret, og da Wely tillige efter Ordre havde indfunden sig, blev Kisten i hans Nærværelse aabnet, og Kongen befalede ham at æde en af Tvebakkerne. Han undskyldte sig vel i Begyndelsen, og sagde, at han for denne gang ingen Appetit havde, men vilde gierne en anden gang æde deraf, naar han var hungrig. Disse Undskyldninger fandt dog aldeles ingen Gehør hos Kongen: Æd deraf paa dette Øieblik, sagde Kongen, eller og min Sabel snart skal skaffe dig Appetit. Som nu Wely saae, at han dog ikke kunde undgaae Døden, hvilken Side han end vendte sig til, saa aad han noget af Tvebakken, men det var neppe nedsynket, forend han styrtede ned til Jorden, og opgav sin Aand.

Nu,

Nu, min Prints, sagde Cheheristany, vil I nu tro, at Viziren Wely har været en Forræder, og at jeg har havt den allergyldigste Aarsag til at forderve den ganske Proviant? Ja, min Printsesse, svarede han, jeg er nu overbeviist om det altsammen, og det, fortryder mig hiertelig, at jeg saa slet har holdet mit Eedelige Løfte, som jeg dog med fri Villie havde indgaaet. Men i alt dette seer jeg mig endnu indviklet i de allerfarligste Omstændigheder, efterdi Hungers Nød kan udrette det samme ved min Armee, som Giften. Sørg ikke derfor, sagde Printsessen; Thi I skal ikke længe komme til at mangle Levnets Midler. I faaer i Morgen mere end I behøver, og I skal endnu i denne Nat levere Eders Fiender en Batallie, udi hvilken I skal erholde en fuldkommen Seier over dem, giøre et stort og anseeligt Bytte, og vende tilbage som berømmelige Overvindere.

Cheheristany havde herudi ikke berettet noget usandfærdigt; Thi som hun sagde, saa skede det. Hun gik selv med sine Folk i Spidsen for den Chinesiske Armee, og angreb Fienden med saadan en Magt, at de paa en kort Tid totaliter blev slagen, og den store Mogul, som selv commanderede Armeen, havde Umage nok med at see sin egen Person bragt i Sikkerhed. Ved Dagens Komme kunde man neppe see Jorden for døde Kroppe, og det som giorde

denne Seier desto mere berømmelig, var at Ruzvanschad ikke paa sin Side mistede mere end nogle faa Mand. Chineserne, fik altsaa et stort Bytte; Thi Fiendens hele Bagage, og den Proviant, som de i Overflødighed vare forsynet med, faldt i deres Hænder.

Da nu denne herlige Seier var erholdet, sagde Cheheristany til sin Gemal: Nu kan I, min Prints, see Eders Fiender nedlagt for Eders Fødder. Krigen var allerede endet, saa snart den var begyndt, og I kan nu i Fremtiden leve med Fred og Roe i Eders eget Rige. Hvad mig angaaer, saa maa jeg nu imod min Villie forlade Eder; I har selv berøvet Eder min Nærværelse, og det er forgieves, at I tænker paa at see mig mere. Men viid derhos, at det aldeles ikke er min Skyld, men alene Eders, efterdi I ikke har holdet Eders given Parole.

Dette var ligesom et Tordenslag i Kongens Ørne; Ak Himmel! raabte han, hvad er det jeg hører? Ak hvilken en haard og ufordragelig Resolution! Handle dog ikke saa haardt og ubarmhiertig med mig, men forlad mig en Forseelse, som jeg saa inderlig og med saa stor Smerte fortryder! Jeg svær Eder til ved det Allerhelligste, at jeg herefter skal vise en upaaklagelig Lydighed, og vil lade mig befalde med

alt

alt hvad der kan passere. Eders Bøn er forgieves, svarede Cheheristany; Thi vore Love tillader ikke, at vi mere kan være tilsammen. Imidlertid kan I være forsikret paa, at dersom det alene stod til mig, skulle I ikke have megen Umage med at bede. Hun tog derpaa Afskeed med sine grædende Taare, sigende: Adieu, min Prints, dette er den sidste gang I faaer Eders Gemal, Prints og Printsesse at see. Disse Ord vare neppe udtalt, forend de alle tre forsvandt for hans Øine.

Ak! det er sandelig ikke at beskrive hvor stor Smerte og Bedrøvelse Ruzvanschad blev indtaget af, da han hørte denne klagefulde Afskeed, ja han havde tusende gange heller ønsket, at han havde tabt sit Slag med den store Mogul, naar han ikkun siden maatte have fulgtes med sin elskværdige Cheheristany. Han kradsede sig i Ansigtet, strøde Jord paa sit Hoved, og stillede sig an, ligesom hans Forstand aldeles havde taget Afskeed.

Da han nu omsider kom hiem paa sit Kongelige Slot, lod han Muezin kalde til sig og sagde: Nu vil jeg overlade Regieringen til dig, og det skal staae dig frit for, at regiere lige som du lyster. Den øvrige Tid jeg har at leve udi vil jeg henleve paa et enlig Sted, og al min Forretning skal alene være at begræde min Ge-

mal, og mine tvende Børn, hvilke jeg ved min egen Ubetænksomhed har skilt mig ved. Jeg vil ikke tale med noget Menneske; thi det er mig alt nok, at jeg undertiden kan faae dig at see, dog maa du ikke tale det allerringeste til mig om de Ting, der vedkommer Rigets Affairer, men al vores Samtale skal alene være om Cheheristany og vore sammenavlede Børn, saa at al min Gierning kan være en Kiede af Gremmelse og Bedrøvelse.

Derpaa lukkede Kongen sig ind i sit Gemak, og det blev ikke tilladt nogen, uden alene Muezin at komme ind til ham. Denne besøgede hannem ogsaa flittig, og da han vidste, at han gjorde ham en Tieneste, naar han ei talede om andet, end hvad der var hændet ham med Cheheristany, saa gik al hans Samtale derud paa, endskiønt han dog haabede, at Kongen med Tiden skulde falde paa andre Tanker, naar hans Smerte efter Haanden aftog, men dette Haab var forgieves; thi hans Bedrøvelse tog mere og mere til, saa at han efter en kort Tidsforløb faldt hen i en stor Tungsindighed, hvilken varede ti ganske Aar, og denne udmattede ham saaledes, at han saae en Død ligere end en Levende.

Da nu disse ti Aar var til Ende, lod Cheheristany sig igien tilsyne; hun fandt ham i

sin

sin sædvanlige Tilstand, og fornam, at hans Bedrøvelse næsten havde taget Livet af ham, hvorudover hun ved sin Ankomst saaledes talede: Min elskelige Prints! jeg kommer for at befrie eder fra den elendige Tilstand, som I for nærværende Tid befinder eder udi, og at give eder det Liv igien, som I mestendeel har forloret. Jeg maatte, efter vore Love, see mig skilt ved eder i ti Aar, og det havde visselig ikke endda været mig tilladt, at see eder igien, saafremt man ei havde fornummet, at I udi al den Tid havde været bestandig i eders Kierlighed og Troskab. Dette var mig nu saa uvist, at jeg ved min sidste Afskeed ikke giorde mig det allerringeste Haab derom; thi det var langt fra mine Tanker, at et Menneske kunde vise saadan Bestandighed. Jeg havde heller tænkt, at I inden kort Tid reent havde forglemt mig, men Himmelen være lovet, at jeg derudi har taget feil, og derhos faaet et Beviis paa, at et Menneske ogsaa kan være tro og bestandig i sin Kierlighed. Altsaa seer I mig nu igien, og paa det eders Glæde kan blive desto større, skal jeg strax giøre Anstalt, at vores Prints og Printsesse ligeledes indfinder sig hos os.

Disse Ord vare neppe udtalte, forend de begge traade ind af Døren, og gik hen at giøre deres Compliment for Ruzvanschad. Som nu denne Konge var lige saa om og kierlig en

Fader som en tro og bestandig Elskere, saa var dette saa glædelig et Syn for ham, at han strax derved kom til sin forrige Sundhed. Siden efter den Tid levede de i mange Aar kierligen og fornøieligen med hverandre, og da de endeligen ved Døden afgik, succederede Printsen dennem i Regieringen, og efter hans Død blev Kronen sat paa Printsessens Hoved, som siden kom i Ægteskab med den store Prophet Salomon.

Sutlumene havde hermed fuldendet denne Historie, og forlangede de Nærværendes Betænkning derom. En Deel af Printsesse Farrukhnazes Fruentimmer syntes, at denne Historie var smukkere end Abulkasems, men andre derimod vilde, at Abulcasems Historie skulde have Fortrinnet. Dersom jeg, sagde Printsesse Farrukhnaz, skulde derom give eder min Betænkning, saa er Ruzvanschad jo aldeles at laste, fordi han saa slet holdt sin giorde Eed, da dog Cheheristany havde forsikret ham, at hun ikke giorde noget uden Aarsag, og kan man deraf see, at de gode Mand-Folk just ikke vil være Slaver af deres Parole.

Nei, naadige Printsesse, sagde Sutlumene, ikke saa; Thi jeg veed ogsaa Exempel paa dennem, der heller har vildet miste Livet, end bryde deres Løfte. Jeg kunde derpaa fortælle en Historie om Culuf og den deilige Dilara, saafremt

fremt Printsessen fandt Behag i at høre den. Hvad mig angaaer, svarede Printsessen, skal det gierne være tilladt; thi jeg kan desuden nok begribe, hvad eders Historier sigter til. Sultumene begyndte altsaa den belovede Historie saaledes.

Historie

Om

Culuf og den deilige Dilara.

Der boede en Kiøbmand til Damas ved Navn Abdallah, der besad saa stor Rigdom, at han udi sin Tid blev holdt for den allerrigeste. Denne Kiøbmand havde i mange Aar reist omkring i Verden, og mangfoldige gange været i Fare for at miste Liver, efterdi intet var saa farligt, at han jo proberede det, naar han ikkun var vis paa derved at giøre et rigt og anseeligt Bytte, men i hvor megen Rigdom han end efterhaanden fik skrabet sammen, saa var han dog aldrig ret fornøiet, efterdi han havde ingen Børn, og altsaa ikke vidste, hvo der efter hans Død skulde arve hans store Midler.

Det

Det manglede vel ikke, at han jo paa sin Side giorde alt det, som han til at naae dette Maal kunde synes tienlig; thi han delede store Almisser ud iblant de Fattige, paa det de derved skulle opmuntres til at bede for ham til Himmelen om en Søn, han byggede Hospitaler, Klostere og Kirker op, men alt dette kunde dog ikke giøre ham til Fader, hvorudover han forliste alt Haab om nogen Tider virkelig at blive det.

Samme Tid var nu just en Medicus fra Indien der ankommen, som frem for andre havde i sit Fait indlagt sig stor Berømmelse. Denne addresserede Abdallah sig til, bad ham til Bords hos sig, og tracterede hannem paa det allerprægtigste. Over Borde søgte han Leilighed at raadføre sig med ham i denne Sag, sigende: o min Hr. Medicus, det er nu en lang Tid, siden jeg ønskede at faae en Arving, men jeg har endnu ikke været saa lykkelig at see mit Ønske opfyldt; og da man i Hensende til eders store Videnskaber legger største Berømmelse paa eder, saa har jeg besluttet at raadføre mig med eder, hvorledes jeg skulle faae en Arving. Min Herre, svarede bemeldte Medicus, det er vel Himmelen alene, som giver os Børn, dog kan der ogsaa være Raad, som man udi dette Tilfælde kan betiene sig af. Ak min Hr. Doctor! sagde Abdallah: Saa ordineer

dineer mig noget at bruge; thi jeg vil gierne underkaste mig eders Cuur.

Den indianske Medicus fornam nok, hvor stor en Længsel hans Patient havde efter at blive Fader til et Barn, og altsaa forhalede han ham ikke Tiden, men gav ham strax følgende Raad: J maa, sagde han, kiøbe eder en Slavinde af en lang og vel proportioneret Taille, som tillige seer smuk og glat ud af Ansigtet, har venlige Miner, en yndig Røst, og derhos en god Conduite, in Summa, hun maa være i saadan Beskaffenhed, at J til hende, og hun til eder kan brænde af Begierlighed. Men forend J indlader eder i nogen hemmelig Omgiengelse med hende, maa J paa en Tid af fyrgetive Dage leve ganske retire, dog derhos beholde Rolighed i Sindet, og see eder til gode med saadan slags Spise, som er meest nærende, samt drikke et got Glas gammel Vin til eders Mad. Dersom J noie vil tage disse Ting i Agt, kan J og giøre eder Haab om at faae en Arving.

Abdallah efterlevede sin Doctors Ordre paa det allernøieste; han kiøbte sig en Slavinde, som i Henseende til Skabning stod ham best an, og da han i de fyrgetive Dage havde til gavns pleiet sit eget Legeme, og derhos ved sine Caresser opvakt de sødeste Passioner hos hende,

ansaae

ansaae han det for høi Tid at sætte en Prove paa, hvorledes Sagen vilde falde ud. Dette havde den allerønskeligste Virkning; thi et Aar var ikke endnu forbi, da han saae sig velsignet med en Søn. Denne gav han det Navn Culuf, og paa det han desto mere kunde glæde sig over hans Fødsel, som han med saa stor Længsel og Smerte havde ønket sig, lod han anrette et meget kostbar Giestebud, til hvilket han indbød alle sine gode Venner og Bekiendte, ligesom han og uddelte store Almisser til de Fattige, for dermed at takke Himmelen, fordi den havde hørt hans Bøn.

Culuf blev derefter opdraget paa det allerbeste, og som han af Naturen var begavet med en Bequemhed og Færdighed til alle Ting, saa tog han i adskillige Videnskaber i en Hast saaledes til, at hans Informatores ikke nokſom kunde forundre sig der over. Han lærte det Ebraiske, Grækiske, Tyrkiske og Indianiske Sprog, og førend han var 18 Aar gammel, forstod han Alcoranen saa fundamental, at han endog kunde disputere om de allervanskeligste Puncter, ligesom han og havde en fuldkommen Indsigt i Historien, Philosophia Moralis, Physiqven, Astronomien og Medicinen. Over alt dette var han og en fortreffelig Poet, en behagelig Musicus, og i andre Exercitiis saa vel øvet, at ingen i hans Tid kunde skyde saa got med en

Bue,

Bue, eller vide at føre en Sabel og Lantse saa got som han. Kort at sige, han var begavet med utallige Dyder.

Var nu nogen fornøiet, saa var det virkelig Abdallah, der havde faaet saa berømmelig en Søn. Han elskede ham derfor ogsaa som sin egen Øiesteen, og det var ham snart ikke mueligt noget Øieblik at taale hans Fraværelse. Men omsider kom Døden og giorde Ende paa denne Glæde; Thi Abdallah faldt i en Sygdom, som efter nogle Dages Forløb skildte ham ved Livet.

Nu var Culuf den eneste Arving til hans efterladte store Midler, og da han fik samme i fuldkommen Besiddelse, følgede han mere sin naturlige Tilbøielighed, end de gode Formaninger, som hans Fader for sin Død havde givet ham, hvorudover han faldt hen til et ødsel Levnet. Han byggede sig strax et prægtig Pallads, kiøbte sig de allerdeiligste Slavinder, og var aldrig uden Compagnions; thi han holdt aaben Taffel, og i hans ganske Huus var intet andet end Lyst og Glæde. Dette holdt han ud i nogle Aar, og tog af stæd, ligesom hans Rigdom aldrig kunde faaet Ende, men han blev dog omsider overbeviist om denne Sag; thi det kom saa vidt med ham, at han maatte sælge sit Pallads, sine deilige Slavinder, og alle de

Ef-

Effecter han havde til overs, og desforuden maatte taale, at hans Venner loe ham ud oven i Kiobet.

Da han nu saaledes var geraaden i disse Omstændigheder, og med sit Exempel havde beviist, at der gierne kommer en god Odere efter en god Samlere, saa resolverede han til at besøge dennem, som havde hiulpen ham at sætte sine Midler overstyr, og at beklage sin Elendighed for dem med disse Ord: Mine Venner, I har kiendt mig, da jeg var i min Velstand, men for nærværende Tid ere I sienspynlige Vidner til min Ulyksalighed, og jeg har nu ikke bedre Raad at gribe til, end at tage min Tilflugt til eder. Forlad mig ikke, men tænk paa de dyre Løfter, I saa tidt og ofte har giort mig, naar I har været til Giest hos mig, og lad min nærværende Tilstand gaae eder til Hierte.

Saaledes søgte den ulyksalige Culuf at bevæge sine forige Venner til Medlidenhed, og at overtale dem til at hielpe ham paa Benene igien, men han udrettede ikke stort dermed. Nogle af dem beklagede ham vel, at det nu skulde gaae ham saa contrair, men al deres Medlidenhed bestod ikkun derudi, at de med en fuld Mund ønskede, at dog Himmelen vilde tage sig hans Sag an, og hielpe ham snart i en bedre Tilstand igien. Andre derimod vare

saa

saa uforskammede og utaknemmelige imod ham. O falske og bedragelige Venner! raabte Culuf, nu erfarer jeg, at I ikke har elsket mig, men mine Penge og de gode Dage, som I har havt hos mig.

Det smertede ham allermest, at han skulde spottes af dem, som tilforn saa overmaade havde flatteret hannem, og som dette var ham langt mere fortredelig, end hans Midlers Forliis, saa resolverede han til at reise fra Damas, paa det han ikke der skulde have dem til Vidne paa sin Ulykkalighed. Han begav sig altsaa paa Marchen til Keraite Landet og derfra igien til Corocorom, hvor Cabul-Can paa samme Tid regierede. Af de Midler, han havde tilovers, lod han sig strax ved sin Ankomst giøre ny Klæder efter Landets Mode af Indianst Toi, og hans Forretninger var i Begyndelsen intet andet, end at see sig om i Staden, og at tage de fornemste Haver og andre Rariteter udi Øiesyn, hvormed han snart bortdrev den hele Dag, indtil han om Aftenen igien forfoiede sig i sit Qvarteer.

Just paa denne Tid reiste sig en Krig imellem Cabulcan og to andre Konger, som Aarlig maatte erlegge en vis Skat til ham. Disse tvende Konger faldt ind i hans Rige med deres ganske Magt, og Cabulcan maatte være betænkt

paa, at sætte sig til Modverge. Som nu Culuf intet havde at leve af, saa benyttede han sig af denne Leilighed, og tilbød Kongen sin Tieneste i forestaaende Krig, hvor han ogsaa strax blev befordret. I denne Krig giorde han sig saa overmaade berømt ved sin store Tapperhed, at baade den gemene Mand og de fornemste Officierer, ja endog den Kongelige Prints Mirgehan maatte forundre sig over hans store Dristighed. Men derved forblev det ikke; thi da begge disse Konger havde funden sig i Billighed, begyndte strax andre at rebellere imod ham, og i denne Krig stod Culuf sig saa overmaade got, at Prints Mirgehan bar stor Naade for ham.

Kort Tid derefter døde Cabulcan, og da altsaa hans Søn Prints Mirgehan kom paa den Kongelige Throne, giorde han Culuf til sin Favorit. Denne sade altsaa sine Omstændigheder temmelig forandret, og naar han tænkte paa sin forrige Tilstand, sagde han ofte ved sig selv: Et Menneskes Lykke og Ulykke maa dog engang forud være beskikket af Himmelen. Da jeg endnu levede i fuld Flor og Herlighed til Damas, havde jeg aldrig bildet mig ind, jeg nogen Tid skulde bleven ulykkelig, og da jeg i en elendig Tilstand ankom til Carocorom, tænkte jeg mindst paa at blive det jeg nu er. I saadan Henseende kan jeg ikke tage Feil, naar jeg

slut-

slutter, at et Menneskes Lykke og Ulykke dependerer alene af Himmelen, og derfor maa man skikke sig taalmodig i begge Dele.

Saaledes raisonnerede Culuf over sin nærværende Lykke, og havde bestandig al den Fornøielse, som han efter sit Temperament kunde ønske sig. Nogen Tid derefter traf det sig af en Hændelse, at han gik omkring i Byen, for at giøre sig en Bevægelse. Ved denne Leilighed kom der ham en Matrone i Møde, som havde et Indianisk Sløer over Ansigtet, en Stav i Haanden, og blev ledsaget af fem Slavinder, som ligeledes gik med tildekket Ansigt. Da Culuf saae disse Slavinder, tænkte han, at det var Kram for hannem, hvorudover han nærmede sig til bemeldte Matrone, og spurgte, om hun ikke handlede med Slavinder. Hun svarede strax, ja, og da hun derpaa tog Sløret af deres Ansigter, fremskinnede en ugemeen Deilighed, dog var der en iblant dem, som fornemmelig bar Prisen. Denne fik Culuf Lyst til, og derfor spurgte, hvad hun skulde koste. Matronen svarede, at hun ikke vilde sælge ham samme; Thi saadan et galant Menneske, sagde hun, maa have en, som er langt bedre. Jeg har mangfoldige Slavinder hiemme i mit Huus, hvilke jeg har samlet fra Tyrkiet, Grækenland, Slavonien, Jonien, Ethiopien, Tydskland, Caschmire, China, Armenien og

Georgien, og disse ere langt skionnere end dem jeg her haver, hvilket I selv skal tilstaae, om I vil giøre mig den Ære at følges hiem med, da I selv kan udvælge en, som staaer Eder best an. Culuf var ganske fornøiet med hendes Tilbud, og de gik altsaa hiem med hinanden i bemeldte Matrones Huus.

Da de nu underveis kom til en Mosqvee, blev Matronen staaende stille og sagde til Culuf: Min Ven! tov lidet her, jeg skal strax komme til Eder igien. Culuf stod fuldkommen en Time og biede efter hende, og han begyndte alt at blive temmelig utaalmodig, da han omsider saae Matronen med en af sine Betientere ankomme, som havde en Paqvet under Armen. I denne Paqve havde hun et Sloer og behørige Fruentimmer-Klæder indsvøbt, hvilke hun forlangede Culuf skulde paatage. Min Herre! sagde hun, jeg er en Dame af en fornemme Familie, der ikke vel kan føre en ubekiendt Mands-Person hiem med mig; Lad det derfor behage Eder at føre disse Klæder, saafremt jeg ellers skal have den Fornøielse længer at nyde eders Følgeskab.

Culuf accorderede hende strax sin Begiering, og blev derpaa henledt til et Sted, som aldeles var ham ubekiendt. Her kom de ind i et stort Huus, eller rettere, et prægtig Pallads, som baade inden og uden var prydet med mange

ge herlige Zirater. Først gik de igiennem Forgemakket, som var belagt med Jasperet Marmor; Siden kom de ind i en stor Sal, hvor der midt paa Gulvet stod et stort Bekken af Porphyr-Steen med Vand udi, i hvilket en anseelig Mængde Canari-Fugle badede sig. Rundt omkring i bemeldte Sal hængte desuden mangfoldige Buur, som vare giordte af bar Guld-Traad, med allehaande rare Fugle udi, der sang saa behagelig, at man ikke kunde blive kied af at høre derpaa.

I det nu Culuf med Forundring stod og betragtede disse og andre Herligheder, kom en meget smuk Dame ind i Salen, som med en mild Mine giorde sin Reverents for ham, tog ham ved Haanden og bad ham sidde ned hos sig. Hun tog derpaa et Silke-Torklæde og aftorrede hans Ansigt, samt viste ham tusinde slags Caresser, saa at han derover ligesom blev ganske henrykt og besluttede ved sig selv at vilde kiøbe hende.

Men strax derefter præsenterede sig en anden Dame, som endnu saae langt smukkere ud end den forrige. Denne Dame nærmede sig ligeledes til ham, kyssede hans Haand, og tilbød sig at ville toe hans Fødder med noget Vand, som hun havde i et lidet Guld-Bekken, Culuf vilde ikke tillade det; Thi han var saa ind-

taget af hendes Deilighed, at han kastede sig need for hendes Fodder. Nu var det hans fulde Forsæt at blive fast ved denne, men han begyndte snart at sadle om igien, da han kort efter saae tive andre Damer ligeledes komme ind paa Salen, hvoraf den ene overgik den anden i Deilighed. Disse Damer ledsagede en anden Dame, som var meget prægtigere klædt end alle de andre, saa at han let kunde slutte, at de maatte være hendes Tienerinder. Culuf var saa indtaget af dette Syn, at han ikke vidste andet end han saae Maanen med mange klarskinnende Stierner omgivet, ja det kom omsider saa vidt, at han faldt hen i Afmagt.

Alle Slavinderne kom hannem i en Hast til Hielp, og da han lidet derefter kom til sig selv igien, tog den Dame, som fornemmelig havde foraarsaget hans Forandring, paa det allervenligste imod ham, satte sig need hos ham paa en Sofa, og tildrak ham med en god drik Viin af et Guld-Bæger, som rigelig med Diamanter var besat; Men Culuf formaaede endnu ikke at tale et eneste Ord med hende; Alt hvad han kunde giøre var, at han bukkede sig hvergang man viste ham nogen Caresser, og derhos gav et dybt Suk fra sig.

Min allerdeiligste! sagde Damen: Er det mueligt, at vi kan være skyld i denne Forvirring,

eller

eller vor Selskab ikke staaer eder an? Ak! min Elskværdige, sagde Culuf, hvorledes kan I komme til at legge denne Beskyldning paa mig, efterdi I let kan vide, hvor umuelig det er at kaste sine Øine paa saadan Skionhed uden at indtages deraf? O giv eder da ikkun i den Fald tilfreds, svarede Damen, og tænk alene paa, at I er kommen herhid for at kiøbe eder en Slavinde. Imidlertid vil vi nu sætte os til Taffels, og over Maaltidet divertere os med hinanden.

Hun tog derpaa Culuf ved Haanden og ledsagede ham ind i anden Sal, hvor Taffelet med allehaande rare Confiturer stod dekket. De satte sig altsaa, tillige med de andre Fruentimmer, need ved Bordet, og under Maaltidet forlystede sig med adskillige artige Discourser. Efterat Taffelet var til Ende, bragte man et Guld-Bekken og en Skienke-Kande af Guld frem med Vand udi, som de skulde bruge til at toe deres Hænder i, ligesom man og bragte dem et rosenfarved Silke-Klæde til at tøre Hænderne paa. Derefter begav de sig atter ind i en anden Sal, hvor de delicateste Vine stod og ventede paa dem. Fruentimmerne bragte ham her et Glas efter et andet, og han giorde dem saa redelig Beskeed, at de allesammen begyndte at blive fortumlet i Hovedet.

Siden gik de igien ind i den forrige Sal, hvor nogle af Damerne gav sig til at danse, andre at spille paa adskillige Instrumenter, men af det altsammen var den Dames Sang, som Culuf var forelsket i, det som han meest fandt Behag udi. Og denne Dame lagde just ogsaa Vind paa at vise sin Færdighed i Musiqven, hvorudover hun lod sig hente en Harpe, Lut, Violen og Fleutedouce, hvilke hun hver for sig saa behagelig tracterede, at Culuf under denne Musiqve sad lige som han kunde være henrykt. Nu kunde han ikke længer holde sig, at han jo maatte aabenbare hende sin Kierlighed med følgende Ord: Allerdeiligste Dronning! den Kierlighed, som I med Eders deilige Øine har optændt i mig, er saa stor, at den næsten har kommet mig fra mig selv, og jeg kan ikke længer imodstaae samme. Ak tillad mig dog, at jeg maa kaste mig ned for eders Fødder, og tage mig den Frihed at kysse eders deilige Hænder. og i det han saaledes talede, falt han virkelig ned for hendes Fødder, ret ligesom han var uden for sig selv, tog hendes Haand og kyssede den.

Over denne Forvovenhed blev Damen heftig fortornet, stødte ham fra sig, og i sin Forbittrelse sagde: Dumdristige! betænk dig, og forglem ikke hvo du er, og overtræd ikke fremdeles Velanstændigheds Grændser. Jeg er en

Dame

Dame af fornemme Herkomst, som du ingen Regning kan giøre dig paa, og dette er ganske vist den sidste gang du faaer mig at see. Herpaa gik hun tillige med sine Fruentimmer bort fra ham, og Culuf blev alene tilbage.

Hvor bekymret blev han ikke, da han saae sig at have fortornet den Dame, som han saa inderlig elskede. Men hans Bekymring blev endnu større, da den for omtalte Matrone, som havde bragt ham ind paa dette Pallads, kom løbende imod ham, og bebreidede ham sin begangne Forseelse: Hvad har I giort, I Ubetænksomme! sagde hun til ham, at I har ladet Eders Passioner saa vidt forlede eder? Om jeg endskiønt har indbildet eder, at jeg handlede med Slavinder, saa kunde I dog af dette Steds Herlighed og de prægtige Tractamenter, som I er aflagt med, letteligen slutte det som er tvertimod. Den Dame, som I saa høiligen har fornærmet, er ingen Slavinde, men en af de fornemste Ministrers Døttre, mod hvilken I billig burde udvise en langt større Respect.

Denne Beretning fordobblede baade hans Kierlighed og den Fortrydelse han havde over sin begangne Feil. Nu var han just færdig at fortvile, da Damen, som han var bleven forelsket i, kom igien ind paa Salen i en anden Klædning, og ledsaget af en anden Svitte af

Fruentimmer: Hun smilede, da hun saae Culuf saa bedrøvet og forvirret. Hvad gielder det, sagde hun, at J nu fortryder eders begangne Forseelse, dog, den skal være eder tilgivet, dersom J vil love mig, herefter at føre eder mere beskedentlig op, og tillige aabenbare mig, hvo J er.

Han ønskede nu intet heller end at see sig forsonet hos hende, og derfore ikke tog i Betænkning at sige, at han var Culuf og Kongens Favorit. Jeg priser mig sandelig lykkalig, sagde Damen, at see den Person hos mig, om hvilken jeg har hørt saa meget berømmeligt at tale, og derfor ofte har ønsket at komme i en nærmere Bekiendskab med hannem. Min Herre vilde derfore behage at unde os sin Nærværelse meget længere, men J, sagde hun til sine Fruentimmer, maa lade eder være høist angelegen paa det beste at divertere vores Giest. Hvorpaa de igien begyndte at dantse og musicere, og holdt ikke op førend langt ud paa Aftenen.

Da det nu var bleven mørk, blev der tendt en utallig Mængde Vox-Lys, hvormed hele Palladset i en Hast blev illumineret, og derpaa giorde man Anstalt til et Aftens Maaltid, over hvilket de tvende Forelskte fordrev Tiden med en angenem Discours. Damen spurgte Culuf

om

om adskilligt angaaende Kong Mirgehan, og iblant andet om han ogsaa havde smukke Fruentimmer ved sit Hof? Ja visselig, svarede han, han har Slavinder, hvilke med Rette fortiener at kaldes deilige, og iblant disse er en, som han besynderlig elsker, ved Navn Ghulendam, hun er ung, og af en uforlignelig Taille, ja jeg vilde sige, at hun var det smukkeste Fruentimmer i Verden, saafremt jeg ikke havde nydt den Ære at see eder, min Allerdeiligste!

Dette Flatterie var Dilara (thi saa var hendes Navn) ikke ubehagelig, hun var en Datter af Boyroc, som for den Tid ikke opholt sig til Carocorum men i Samarcande i Tartariet, hvorhen han som Ambassadeur var sendt af sin Konge, for at gratulere Usbec-Can udi sin ny Regiering. Af denne hendes Faders Fraværelse betiente Dilara sig, og tog under Tiden imod Besøgelse, men vidste altid saaledes at opføre sig, at hendes Anseelse og Erbarhed ikke led det ringeste derunder.

Dilara diverterede sig ret dermed, at Culuf gav hende i Henseende til sin Deilighed et Fortrin for Kongens Maitresse, og hun gav ham over Maaltidet mangen et kierligt Die-Kast, hvorved hans Kierlighed mere og mere optændtes; Han paa sin Side efterlod og ikke heller at charmere hende, og undertiden at kom-

komme frem med en og anden forelsket Tale-Maade. Efterat de nu var staaet op fra Tafflet, og Tiden mindte dem om at forlade hverandre, blev Culuf lige saa bedrøvet, som han hidindtil havde været fornøiet, fordi han skulde tage Afskeed fra sin deilige Dame. Allersødeste, sagde han, om jeg end var hundrede Aar hos eder, vilde dog denne Tid ikke synes længer for mig end et Øieblik, og kan jeg derfor ikke beskrive den Smerte, med hvilken jeg nu forlader eder. Er det altsaa mueligt, saa tillad mig, at jeg i Morgen maa have den Ære, at giøre min Opvartning hos eder. Jeg bør meget mere udbede mig eders Besøgelse, sagde Dilara, og vilde min høistærede Culuf behage i Morgen at indfinde sig ved Mosqveen, hvor I i Dag blev afhendtet.

Da hun nu saaledes havde giort sin contra Compliment, lod hun hendte en Pung, som hun med egne Hænder havde broderet med Guld og Silke, og fyldt med de kostbareste Juveler. Denne overleverede hun til Culuf, og bad, at han vilde modtage den, som til et Tegn paa hendes Kierlighed til ham, hvilket han og giorde og aflagde for samme paa det allerhøfligste sin Taksigelse. Herpaa tog han endelig Afskeed, og blev af bemeldte Matrone ledsaget paa Veien til Slottet.

Saa

Saasnart han var kommen hiem, gik han til Sengs, men kunde ikke den hele Nat faae Søvn i sine Øine; Thi den Fornøielse han om Dagen havde haft, og hans elskelige Dilara tillod ham ikke at sove. Da det derfor omsider blev Dag, stod han op og forføiede sig til Kongen. Denne havde ofte spurgt efter ham, og da han ikke havde seet ham den ganske forrige Dag, var han ikke lidet bekymret for ham. Hvor kommer det sig, Culuf, sagde han, at jeg i Gaar ikke haver seet dig? Eders Majestæt skulde ikke forundre sig derover, svarede han, dersom de vidste, hvad mig i Gaar er arriveret. Kongen blev heraf nysgierrig, og befalede, at han skulle fortælle ham samme, hvilket han og giorde, men Kongen kunde umuelig tro, at Dilara var saa smuk, som hun blev beskreven, hvorimod Culuf forsikrede, at hun endnu var smukkere, ja at hendes Deilighed var saa stor, at det var ham umuelig at beskrive samme. Om end og Many, sagde han fremdeles, den ellers saa berømte Chinesiske Maler, tog sig fore at afskildre hende, saa troer jeg dog ikke, at han med sin Pensel kunde legge den Deilighed for Dagen, som Naturen har begavet hende med. Denne Beskrivelse, svarede Kongen, kommer mig saa underlig for, at jeg ikke veed, enten jeg skal tro den eller ikke: Hvorudover jeg har sat mig for selv at følge med dig, naar du igien vil

vil besøge hende, paa det jeg med mine egne Øine kan betragte saa stor en Deilighed.

Culuf havde vel tusende gange heller ønsket, at denne Fornøielse aldrig havde bleven opvagt hos Kongen, efterdi han vel vidste, hvad for Svitter saadan Compagnie kunde have i Følge med sig. Hvorledes skal jeg da mage det, svarede han, og paa hvad Maade kan det gaae an, at tage Eders Majestæt med mig? De kan jo ikke i denne Besøgelse passere for det de er, og hvem skal jeg da give dem ud for? Jeg vil, sagde Kongen, forklæde mig i en Slaves Habit, give mig ud for din Tiener, og staae i en Krog hvor jeg kan observere alle Ting. Culuf torde nu ikke sætte sig imod Kongens Villie, hvorudover han tog ham med sig i bemeldte Habit, og om Aftenen indfandt sig paa det Sted, hvor man efter Aftale skulle afhente dem. Matronen, som forrige gang havde ledsaget hannem, fandt sig rigtig ind til bestemte Tid, men hun var ikke vel fornøiet med, at han havde taget sin Slave med sig, hvorudover hun absolut vilde, at han skulde lade ham gaae hiem igien.

Kong Mirgehan blev temmelig bedrøvet, da han hørte, at man ikke vilde tillade ham at følge med, men fik dog lidet Mod igien, da Culuf anvendte al sin Veltalenhed til at persvadere

svadere hende. Forund mig dog, sagde han at beholde min Slave hos mig; Thi der er meget got hos ham. Han kan net rime, uforlignelig synge, og er ellers saa artig, at Dilara visselig skal finde et slags Fornøielse af hans Nærværelse. Matronen lod sig her ved omsider overtale, og de begav sig all^ tre paa Veien, Culuf som et Fruentimmer, og Kong Mirgehan som en Slave paaklædt.

Efter at de nu vare komne igiennem Forgemakket ind i Salen, hvor en stor Mængde vellugtende Vox-Lys vare antændte, indfandt Dilara sig paa Øieblikket, og spurgte af hvad Aarsag han havde taget sin Slave med sig? Min Allerdeiligste! sagde han, han er af en lystig Humeur, er færdig i Poesien og Musiqven, hvorudover jeg med Flid har taget hannem med mig, i det Haab dermed at giøre eder en Fornøielse. Dersom det saa er, svarede Dilara, saa er det got, men du Slave, sagde hun til Kong Mirgehan, lad mig see, at du opfører dig beskedentlig mod mine Fruentimmer; thi du kommer ellers til at fortryde det. Som nu Mirgehan vel saae, at det vilde være fornøden, han denne gang agerede en lystig Person, saa lagde han al sin Flid at spille sin Roulle paa det allerbeste, hvilket ogsaa lykkedes ham saa vel, at Dilara selv maatte tilstaae, at hans Slave var i Stand til at divertere et Compagnie.

pagnie. Han er virkelig et artig Menneske, sagde hun, og veed saa maneerlig at opfore sig, at jeg i Aften vil udvælge ham til vores Mund-Skienk.

Som nu Culuf saae, at hans forstilte Slave saa vel anstod Dilara, kunde han ikke andet end tilbyde hende samme til Foræring. Caltepan! sagde han til ham, du er ikke mere min, men Dilaræ Tiener. Jeg er vel fornøiet, Herre, svarede han, hvorpaa han gik hen og kyssede Dilaræ Haand, samt forsikrede, at han stedse skulde giøre sin Flid, at opvarte hende paa det allerbeste.

Dilara tog vel imod denne Foræring, men bad dog derhos Culuf, at han ikkun vilde beholde ham hos sig, og tage ham med sig, saa ofte han besøgede hende. Thi, sagde hun, naar Folk, som veed, at det er eders Slave, seer at han er kommen fra eder til mig, kunde de derover giøre sig altfor underlige Tanker, og alt saadant maa man tage sig i Agt for.

Efterat de saaledes en Tid lang havde discoureret med hinanden, satte de sig til Taffels, og Mirgehan forsømte ikke i sin Slave-Habit at varte op over Borde. Han fandt paa adskillige lystige Ting, og derved saaledes insinuerede sig hos Dilara, at hun bad Culuf om han vilde,

vilde, at han satte sig ned hos dem ved Tafelet. Min Sodeste! svarede Culuf, vi pleier ikke at spise ved eet Taffel. O lad os ikke regne det saa noie, sagde Dilara; thi derved kan vi jo selv giore os desto større Fornoielse. Nu saa sæt dig da ned, Caltapan, sagde han derpaa til den forstilte Slave, efterdi min Deilige saa vil have det.

Mirgehan vægrede sig ikke ved den Ære man bod ham, men satte sig strax ned imellem Dilara og Culuf. Saasnart han havde sat sig ned hos dem, skienkede Dilara et Glas Vin i, og præsenterede ham samme med Begiering, at han skulde uddrikke det paa hendes Sundhed. Han tog villig derimod, og efterat han havde kysset den Haand, med hvilken hun rakte ham Vinen, drak han det paa engang ud. I det de nu ikke forsomte ved deres Discourser flittig at udtomme Pocalerne, saa faldt Dilara omsider paa at drikke Culufs Inclinations Skaal, sigende derhos hvem hun meente, nemlig Guhsendam, Kongens Maitresse.

Culuf maatte herover skifte Farver i sit Ansigt, men søgte dog at skiule den Forskrekkelse, som bemeldte Skaal havde forarsaget hos ham, sigende: Himmelen bevare mig fra at være skyldig i saa grov en Forseelse som denne! Den Respect, jeg har for min Konge, er alt for stor,

at jeg * * * ja, ja, svarede Dilara, bliv kuns ikke saa rød i Ansigtet; thi I maa stille eder saa hellig an, som I vil, saa kan jeg dog, af den Berømmelse, som I i Gaar lagde paa hende, let slutte, at hun har charmeret eder. Siig mig, er det ikke sandt, at I bær Godhed for hende. Culuf blev over dette Spørsmaal endnu mere forskrekket end tilforn, og vidste ikke, paa hvad Maade han skulle reede sig ud af denne Materie, thi han forestilte sig nok, at der ikke vilde flyde meget got af for hannem. Ak min Deilige, sagde han, lad os sætte denne Discours til Side, og endskiont jeg veed, at I ikkun dermed behager at skærtse, saa svær jeg eder dog ved det Allerhelligste, at jeg aldrig har havt nogen utilladelig Forstaaelse med samme Dame.

Dilara stak ret hiertelig i at lee, da hun saae, at Culuf blev saa overmaade bestyrtset. Ak Culuf! sagde hun, i Steden for at see saa suurt og misfornøiet ud, var det bedre I fortalte os Eders aventure. Caltapan, sagde hun til Slaven, sig dog til din Herre, at han maa have en større Fortrolighed til mig. Min Herre, sagde Slaven derpaa til Culuf, gior dog hvad eders Deilige forlanger, og fortæl hende baade Begyndelsen og Fremgangen af eders Elskovs List, samt hvorledes I tillige med Guhlendam saa behændig har vidst at fixere Kongen.

gen. Madame! sagde han dernæst til Dilara, jeg er sandelig ikke mindre curieux end J for at vide samme; thi endskiønt han ellers om alle hans andre Affairer har givet mig en udforlig Efterretning, saa maa jeg dog tilstaae, at han ganske har fortiet dette, og ligesom giort en Hemmelighed deraf.

Mirgehan giorde Culuf herved ganske forvirret; thi han saae nu let, at det, som Dilara havde frembragt som Skiemt, blev optagen for Alvor. Imidlertid holdt han sig dog det meste han kunde, og lod Viin-Glassene ikke længe staae ledige, hvorudover Kongen omsider formedelst Vinens Kraft ganske forglemte Caltapan, hvis Person han havde paataget sig at forestille. Han blev saa lystig og tillige saa dristig, at han endog bad Dilara synge for sig, sigende: Printsesse! man har beromt eders Stemme saa meget for mig, bad derfor gierne, J vilde synge mig en Arie. Ganske gierne, sagde Dilara; thi du veed jo, min kiere Caltapan, at jeg for din Skyld vilde giøre meget. Hun lod derpaa hente sig en Luth, og sang og spillede tillige saa behagelig, at Kongen ikke noksom kunde forundre sig der over.

Som nu Kongen ikke tilforn havde hørt saa behagelig en Musique, saa fandt han derudi den allerstørste Fornøielse. Han tænkte nu

mindst paa at agere en Slave, hvorudover han paa følgende Maade talede til Dilara: Jeg maa bekiende, at i hvor smuk Culuf har beskrevet mig eder, saa finder jeg dog, at I er langt smukkere. Culuf vinkede vel ad ham, at han her skulle tie, men alt dette uagtet, blev han dog ved saaledes at tale: Det er sandt, sagde han, at Isaac Museli, som er min beste Sanger, synger saa got, at han i Henseende til sin Stemme har indlagt sig største Berommelse, men hans Sang kommer dog ikke imod Dilaræ behagelige Stemme.

Denne Dame kunde nu let af hans Tale slutte, at den, som hun hidindtil havde holdet for en Slave, var Kong Mirgehan selv, hvorudover hun i en Hast løb ud, og fik et Sløer over sit Ansigt. Hvorledes vil det nu gaae os, sagde hun til sine Fruentimmer, vi ere alle forraadte; thi det er ingen Slave, men Kongen selv, som Culuf har bragt med sig. Hun gik vel ind i Salen, men dristede sig dog ikke til at sætte sig ved Taffelet igien, men derimod blev staaende bag Kongens Stoel, for at giøre sin underdanige Opvartning. Madame, sagde Culuf til hende, hun behager at sætte sig need, skulde der nogen staae, saa tilkom det mig, som en Slave, og jeg havde visselig ikke tordet sat mig need, saa fremt hun ikke har været saa artig at befale det.

Dila-

Dilara begyndte herpaa bitterlig at græde, kaſtede ſig need for Kongens Fødder, og bad, at han vilde pardonnere hende ſin begangne Forſeelſe, og betænke, at ſaadant lettelig kunde begaaes af et ſkrøbelig Fruentimmer. Kongen rakte hende ſtrax ſin Haand, bad hende ſtaae op og forſikrede hende, om ſin Naade, lige ſom han og derhos ſpurgte hende hvo hun var. Dette aabenbarede hun ſtrax, og da Kongen tillige med Culuf derpaa havde taget Affkeed, forføiede de ſig tilbage paa det Kongelige Pallads.

Dilara Skiemt havde og den Virkning, at Kongen holdt ham mistænkt, for at holde til med ſin Maitreſſe. Nu kunde Kongen meget vel have kommet efter, at han derudi giorde den gode Culuf Uret; men han var meget haſtig, og naar han engang fik den mindſte Anledning til at være mistænkelig, giorde han ſig ikke engang Umage, at erkyndige ſig ret om Sagen, hvorudover han Dagen derefter lod Culuf forbyde ſit Hof, med Befaling, at han ſtrax ſkulle rømme ud af Riget.

Om nu endſkiønt Culuf lettelig begreb Aarſagen til denne Unaade, og meget vel vidſte, at han kunde legge ſin Uſkyldighed for Dagen, ſaa forſømmede han dog alt, hvad der i denne Sag kunde være ham til Fordeel. Han holt ſig derimod Kongens Befaling efterretlig, og

begav sig endnu selvsamme Dag paa Veien til Samarcande udi Tartariet. Som han nu saa got som nogen havde lært at skikke sig i Modgang, saa gik denne hans Skiebne ham aldeles intet til Hierte, allerhelst da han engang havde befundet sig i lige saa slette Omstændigheder, og desuden havde det Principium, at alt, hvad et Menneske vederfares paa Jorden, er engang saaledes besluttet af Himmelen, og følgelig noget, som var uomgiengelig.

Han kom omsider til Samarcande, hvor han levede ganske stille, og underkastede sig alt, hvad Himmelen sandt Behag i at tilskikke hannem. Imidlertid saae han sig dog til Gode, saa længe hans Penge, som han havde med sig, kunde holde det ud. Som nu Pengene var borte, og han ikke havde det allerringeste at leve af, meldte han sig an i en Mosquee, og da Præsterne havde spurgt ham om hans Religion, samt derudi examineret ham, og befunden, at han got var oplyst, gav de ham daglig to Brod og en Krukke Vand at leve af, hvormed han fuldkommen var fornøiet.

Engang hændte det sig, at en fornemme Kiøbmand i samme Mosquee forrettede sin Bon paa samme Tid, som Culuf sad der. Denne Kiøbmand raabte ham til sig, og spurgte hvo han var, og hvorledes han var kommen til Samarcande?

cande? Min Herre! svarede han, Jeg er af en fornemme Familie til Damas, og der underveis paa Reisen til Samarcande overfaldet af Rovere, hvilke har slaaet mine Folk ihiel, og ganske plyndret mig ud.

Muzaffer (thi saa var Kiøbmandes Navn) troede, hvad Culuf berettede ham, og derfor sagde: Sorg ikke; thi Lykke og Ulykke følges gierne ad; Maaskee du her paa Stædet kan giøre din Lykke, og dersom dig saa behager, saa kom og følg hiem med mig. Culuf følgede strax med ham, og da han ankom til hans Huus, sluttede han, at bemeldte Kiøbmand maatte være meget rig; thi hans prægtige Huus, og den store Mængde af Betientere, som han holdt, gav ham ikke Aarsag til at domme andet. Da han var kommen ind i hans Huus, maatte han sætte sig til Taffels med ham, og efterat han der paa det prægtigste var bleven tracteret, gav Kiøbmanden ham en anseelig Præsent, og lod ham gaae.

Dagen derefter, da Kiøbmanden igien indfandt sig i Mosqveen, tog han Culuf igien hiem med sig, og accommoderede ham paa samme Maade som tilforn. Denne gang var en Fremmed i deres Compagnie ved Navn Danischemend, som kaldte Culuf affides for sig selv og sagde til ham: Min Ubekiendte, Herr Mu-

zaffer har et Anslag for, som I kunde være ham behielpelig udi, og I kan være forsikret paa, at det samme er Eder selv til en stor Fordeel i Eders nærværende Omstændigheder. I veed, at han ikkun har en eneste Son ved Navn Taher, som har et meget hidsig og vredagtig Naturel, og er for faae Dage siden bleven gift med en fornemme Herres Datter, men som han efter sit Naturel har udladt sig med nogle ubeqvemme Ord imod hende, og hun i denne Strid har givet lige for lige, og ei givet det mindste efter, saa har han i sin Overilelse skilt sig ved hende. Nu fortryder han saadan sin Resolution overmaade meget, og han elsker hende inderlig, saa ønskede han igien at blive samlet med hende, hvilket dog ikke efter vore Love maa skee, forend hun har været gift med en anden, og denne samme enten er død, eller igien har skilt sig ved hende.

Dersom I nu vil giøre Muzaffer den Tieneste, at tage hans Sons fraskildte Gemal til Egte, om Natten at sove hos hende, og Dagen derefter igien lade eder skille ved hende, saa lover han at give eder 50 Zeqviner for eders Umage. Hiertelig gierne, svarede Culuf; Thi jeg har oppebaaren saa megen Godhed af hans Haand, at jeg er forbunden til at tiene ham, allerhelst da jeg ikke finder noget derudi, som skulde hindre mig fra at efterkomme det Jeg troer

troer det nok, sagde Danischemend; Thi der skulle vel findes nok, som dertil lod sig bruge, omendskiont de ved samme ikke havde anden Fordeel end den bare Natte-Leie, efterdi Tahers Gemal er i Henseende til sin Skabning saa deilig, at man ikke kan beskrive det. Hun er rund i Ansigtet, har sorte Øine-Bryne, og Synet i hendes klarskinnende Øine er ligesom Piile, der kan trænge sig ind i dens Hierte, som hun seer paa, hun har en Huud som er hvidere end den Snee, der nyelig er faldet, og hendes Mund er lige som den deiligste Rose. Altsaa kunde man faae ti for en til at paatage sig denne Forretning, men man har heller vildet, at en fremmed Person skulle giore det, efterdi saadan en Sag maa gaae ganske hemmelig af, hvorudover man har holdt det raadeligst at anmode eder derom.

Hvad mig angaaer, sagde han fremdeles, saa er jeg en Nayp, (*) og følgelig har Fuldmagt at gifte dig med denne elskværdige Dame, der er lige som en Samling af luter Fuldkommenheder. Jeg giver min Villie dertil, svarede Culuf, og siden hendes Portrait indbefatter saa utallige Deiligheder, saa vilde jeg ikkun ønske, at jeg allerede havde hende. Got, sagde Nayp, men du maa tillige love mig, at du i Morgen vil skille dig igien ved hende, og saa snart du har faaet de belovede Penge, forføie

(*) Det er en Lieutenant hos Cady.

dig bort fra Samarcande, efterdi Muzaffers Familie ikke kan tilstæde dig at blive her i Byen. Culuf erklærede sig derpaa, at han ganske ærlig vilde opføre sig i denne Sag, og giorde desuden sin Eed, at han, saasnart det begyndte at blive Dag, vilde reise bort fra Byen.

Saasnart bemeldte Danischemend havde faaet denne Eed af ham, berettede han Muzaffer, at Culuf vilde indgaae de foreskrevne Conditioner, og at alle Ting følgelig havde faaet sin tilbørlige Rigtighed. Kiøbmanden lod sin Søn tillige med sin ganske Familie kalde sammen, i hvis Nærværelse Brølluppet imellem Culuf og Tahers fraskildte Gemal blev celebreret, dog uden at Brudgommen fik sin Brud at see i Ansigtet; Thi hun havde sit Slør over sig, hvilket Taher havde raadet hende, i det Haab, Culuf desto snarere skulde skille sig ved hende, ligesom det og var besluttet, at der ingen Lys skulde tændes i det Gemak, hvor de om Natten skulde sove sammen.

Da de altsaa kom ind i Brude-Kammeret, var der saa mørk, at de maatte føle sig for med Hænderne, hvor Sengen var, den de dog omsider med Besværlighed fik opsøgt. De kom ogsaa virkelig i Seng tilsammen, men det er let at slutte, hvorledes Tahers Gemal har været til Mode, da hun befandt sig i en Persons

Arme

Arme, som hun ikke havde seet, og desuden letelig kunde falde paa de Tanker, at det var et Menneske, som var uværdig til at nyde nogen Douceur af hende, efterdi de, man til saadanne Commissioner betiente sig af, ikke var med de beste.

Culuf var paa sin side ikke heller vel tilfreds; Thi endskiønt man havde afmalet hendes Deilighed med saa høie Farver, saa kunde det dog ikke charmere ham, efterdi han ikke maatte see hende, men alene forurolige hans Sind og opvekke hans Begierlighed til at see det med sine egne Øine, som man saa overmaade havde berømmet for ham. Madame, sagde han, saa lyksalig som denne Nat med Billighed skulle være for mig, saa ulyksalig er jeg dog, i det den Fornøielse, som jeg havde giort mig Haab om, er saa aldeles ufuldkommen, og jeg veed ikke om det er en større Pine, at besidde en Deilighed, som man ikke kan see, eller at see en Deilighed, som man ikke maa besidde. Ak! Himmel, siden min Fornøielse skal ikkun vare saa kort en Tid, saa maatte man dog med al Billighed have tilladt mig ret at betragte eders deilige Skabning.

Efterat han saaledes havde beklaget sin Skiebne, laae han stille og længtes efter hvad Damen hertil vilde svare. Men ak hvor forundrede

undrede han sig ikke, da hun begyndte saaledes at tale: Ak det er mig en Glæde i min Bedrøvelse, at den, jeg har faaet ved min Side, ikke er uværdig til at ligge der, siig mig eders Navn; Thi Maalet, kiender jeg. Saasnart Culuf hørte hende tale, syntes han og at han skulde kiende Maalet, hvorudover han strax svarede: Dersom jeg erindrer mig ret, saa hører jeg en Kerattisk Dame, er I ikke en = = = dog nei maaskee det er Boyrucs Datter, min allerdeiligste Dilara? Hielp Himmel, Culuf, er det eder, raabte Damen, som jeg befinder mig hos. Ja det er mig, min Allersødeste, svarede han, og torde snart ikke bilde mig ind at det var eder. Jo, desværre, sagde hun, jeg er den ulyksalige Dilara, som havde eder tillige med Kong Mirgehan til Bords hos mig, og ved min ubetænksomme Skierts bragte eder Kongens Unaade paa Halsen. Ak jeg ulyksalige! som har været Aarsag til eders Elendighed, ak I har jo Aarsag til at anse mig for eders dødelige Fiende. O nei, min dyrebare Skat, svarede Culuf, I er visselig uskyldig derudi; Thi det er en Skiebne, som Himmelen har besluttet over mig, og Guderne være lovet, at de, efter saa lang Tids Forløb, har været mig saa naadig, her at lade mig samles med eder igien, hvilket er alt nok til at raade Bod paa min forrige Elendighed. Men siig mig dog, min Søde, hvorledes I er kommen til at blive gift med Taher.

Da

Da min Fader, svarede hun, som Ambassadeur opholdt sig her til Samarcande, logerede han hos Muzaffer, som han fra forrige Tider af havde Bekiendskab til; Og udi den Tid blev Partiet imellem ham og mig sluttet, hvorudover jeg strax, ved hans Hiemkomst til Carocorum, maatte begive mig til Samarcande, for at holde Brollup med en Brudgom, som jeg aldrig havde seet for mine Øine, eller havt den ringeste Bekiendskab til.

Men Himmelen skal være mit Vidne, at jeg med største Misfornøielse indgik dette Ægteskab, og man maatte saa got som tvinge mig til alle Ting. Denne Ulyst var fornemmelig for eders skyld; Thi endskiønt vi ikke fuldkommen kom til at giøre nogen Aftale med hinanden saa havde jeg dog beskikket min Kierlighed for eders Person alene, hvorudover jeg vel tusende gange har begrædt eders ulykkalige Skiebne. Vel er det alt for vist, at jeg imod min Villie har været gift med Taher, men min Kierlighed til eder har dog stedse, endog i dette korte Ægteskab, været lige sterk; Ja om end Taher havde været mig værd, som han dog ikke er, saa kunde jeg dog aldrig farte nogen Kierlighed til ham, og mindre da han er et brutal Menneske, og eier ikke det mindste, som kan sætte et Fruentimmers Brøst i Brand. Jeg har altsaa immer giort mig det Haab, at Lyk-

ken,

ken, som fandt Smag i at prove min Taalmodighed og Bestandighed, nok igien lod mig samles med eder, og Himmelen være lovet, at mit Haab nu er bleven opfyldt, i det jeg i den, mig udi Begyndelsen ubekiendte, Brudgom har funden den Person, som jeg saa inderlig elsker. O usædvanlige, o forunderlige Hændelse! hvor vanskeligt skulde det ikke falde os at tro saadant, dersom vi ei havde den sodeste Erfaring derom.

Nu bar Culuf ikke den mindste Tvil om, at han jo virkelig befandt sig hos sin elskelige Dilara, hvorudover han blev saa forneiet, at han strax raabte: Deilige Dilara! Har da Himmelen forbarmet sig over vores Skiebne? Ak hvilken sod og behagelig Forandring! ved hvad for et Mirakel er dog dette skeedt, at vi begge paa saa selsom en Maade er bleven samlet, og jeg derved har naaet mit længselfulde Ønske? Ak er der eder, som jeg haver hos mig, I, hvis Billede saa dybt er indtrykt i mit Hierte! I, som jeg mindst havde ventet mere at see eller tale med! Min Printsesse, har I da af Hiertet begrædt den ulykkalige Culuf, har min slette Skiebne formaaet at perse de salte Taare ud af eders Øine, saa vær i dette Øieblik deelagtig med mig i den Sodhed, som min Lykke foder af sig. Hvo skulde have tænkt, da Kongen forviste mig sit Hof, at Himmelen derved vilde bane mig Veien til denne lykkalige Nat.

Dilara

Dilara var ved disse kierlige Talemaader ikke ubevægelig, men svarede stedse i lige Kierligheds Maal, og saaledes tilbragte de den ganske Nat, med at glæde sig over deres lykkelige Samling, og at give hverandre de kraftigste og sødeste Forsikringer paa deres Kierlighed, ja de laae endnu og fornøiede sig med saadan Samtale, da en af Muzaffers Slaver bankede paa deres Dor, og af alle Kræfter raabte: Zulla hei! Hr. Zulla! vær saa god og staae op, om I saa behager; Thi nu er det strax Dag. Culuf svarede aldeles intet hertil, men blev fremdeles ved at tale med sin Dilara. Omsider maatte han dog see sin Glæde for saa vidt forsvunden, og fandt derimod en dødelig Bedrøvelse, som indtog ham saa aldeles, at han ikke vidste, hvad han skulle gribe til. Min Dronning! raabte han, har jeg forstaaet det ret, mig synes man mindte os om at skilles ad? Muzaffer, som med Længsel venter paa at faae eder i sin Familie igien, tæller alle Øieblik, og ønsker at jeg strax vil forlade eder, ja hans Son, som misunder mig den Lykke at hvile udi eders Arme, var tilfreds at jeg allerede var langt borte, paa det han igien kunde faae eder til sin Gemal. See! neppe har jeg funden eder igien, forend jeg atter maae miste eder, og see det Baand briste, som holder os tilsammen; Thi jeg har forud maatte, giøre min Eed paa, at jeg strax vilde fraside mig den Ret jeg havde til at beholde eder. Ak!

Ak! er det mueligt, sagde Dilara, at I kan holde denne forskrekkelige Eed? Veed I ogsaa, det staaer til mig, at forkaste det, som I i saa Fald har lovet? Hvad er der vel desuden, som kan forbinde eder til en Meen-Eder? og om I end var forbunden dertil, mon da Dilara ikke være saa meget værd, at I for hendes skyld giordes til en Meen-Eder? Ak min Allersødeste Culuf! sagde hun fremdeles: I elsker mig visselig ikke oprigtig, saa fremt I tager det i Betænkning, hvad I i denne Sag skal gribe til, allerhelst da eders Løfte strider baade imod en oprigtig Kierlighed og en sund Fornuft.

Men, min Allersødeste, svarede Culuf, staaer det da i min Magt, som en Fremmed, der hverken har Penge eller andet at forsvare sig med, at imodstaae Muzaffers anseelige Myndighed? tænk ikke, det staaer til mig, at udslukke den Kierlighed, som til eder er antændt i mit Bryst: Nei det er en Ild, som ingen uden Døden alene kan udslukke. Vel, sagde Dilara, er eders Kierlighed oprigtig, saa er det eder en let Sag her at stampe imod Brodden, at foragte hans Trusler, og forkaste de Tilbud, han kan falde paa at giøre eder; Thi I har Lovene paa eders Side, og dersom I ikkun er bestandig, saa vil visselig al den Umage, som de anvender paa igien at faae os skilt ad, være ganske og aldeles forgieves.

Velan

Velan da, min Printsesse, det er alerede resolveret. Jeg maa tilstaae, at min Eed har været ubetænksom, og jeg merker, at jeg ikke kan holde den, uden tillige at giøre mig mit Liv suurt og kiedsommelig, hvorudover det er ligesaa got først som sidst at sette sig til Modværge. Nu er det besluttet, og jeg har Mod til at byde Muzaffer og den ganske Verden Trods; thi de skal hverken med Gode eller Onde faae mig til at skille mig ved eder.

I det han nu saaledes forsikrede sin Gemal om en bestandig Kierlighed, kom Taher og bankede paa deres Kammer-Dor. Natten havde været hannem langt længere og kiedsommeligere end de andre, og det var ikke mueligt, at han nu kunde tove længer, førend han igien fik sin forrige Gemal til Egte, hvorudover han raabte med en høi Røst: Stat op; thi det er Dag; man har allerede engang talet til eder, men jeg maa bekiende, at I lader eder retskaffen nøde. Vi har længe ventet paa, at I skulle komme, paa det man kunde takke eder for den beviiste Tieneste, og udbetale eder den belovede Sum Penge. Klæd eder derfor i en Hast paa, at denne Sag kan naae sin tilbørlige Rigtighed. Lieutenanten hos Cadis kommer her inden faa Øieblik.

Culuf stod derpaa strax op, klædte sig paa og lukte Taher ind, som dernæst førdte ham i

Bad, og lod en Grækisk Slave følge med ham til hans Opvartning.

Da Culuf igien gik ud af Badet, gav Slaven ham fint Linned og en prægtig Klædning at iføre sig, hvorpaa han ledsagede ham ind i en stor Sahl, hvor Muzaffer tillige med sin Søn og Danischemend vare samlede. Disse helsede ham ved hans Ankomst, og Culuf giorde igien en dyb Compliment for dennem, hvornæst de nødte ham til at sætte sig ved Taffelet og spise med dem.

Efter at Taffelet var til Ende, tog Danischemend Culuf afsides for sig selv alene, og aftalte ham de 50 Zeqviner, som han havde lovet ham, samt forærede ham en prægtig Turban, indsvøbt i en Paque. Tag dette til dig, sagde han: Nu kan du see, hvor taknemmelig Hr. Muzaffer viser sig imod dig for din giorde Tieneste; men han beder dig derhos, at du ikke længe vil opholde dig til Samarcande, men strax declarere en Skilsmisse imellem dig og Damen, og dernæst ufortøvet begive dig af Staden. Skulde nogen sporge dig om du har seet Cameelet, †) saa siig, Nei.

Nayb bildede sig ind, at Culuf skulle have giort en stor Taksigelse for de Velgierninger man beviste ham, hvorudover han blev ganske forskrekket,

†) Dette er en Talemaade, som det Morgenlandske Folk ofte bruger, og bemerker saa meget som: Hold det hemmelig, og lad ingen vide det.

skrekket, da han saae ham kaste Pengene og Pakken bort fra sig, og endnu mere, da han hørte ham saaledes svare: Jeg tænkte, at Ret og Retfærdighed, Ærlighed og Troskab havde fæstet Sæde i Samarcande, siden Usbcocan blev sat paa den Tartariske Throne, men jeg merker, at jeg har bedraget mig i mine Tanker, og at Kongen tager feil, i fald han tænker samme; thi han veed ikke, at man i hans egen Residence vil handle saa slet mod en fremmed Person. Da jeg ankom til Samarcande, kom en Kiøbmand til mig, som inviterede mig at spise med sig til Middag, viste mig stor Høflighed, og gav mig Leilighed til efter Rigets Love at forene mig med en Dame, jeg giorde hende ogsaa mit Løfte, at jeg vilde holde hende med Tro og Love, og efter at jeg dertil har forbunden mig, forlanger man, at jeg skal forskyde hende. Ak, min Hr. Nayb, søg ikke at overtale mig til saa skammelig en Gierning, der saa lidet anstaaer et ærligt og fornuftigt Menneske; thi ellers maa jeg strø Jord †) paa mit Hoved, kaste mig ned for Kongens Fødder, for at see hvad han i denne Sag vil befale.

Nayb gik derpaa fra ham og kaldede Muzaffer afsides for sig selv, sigende: I har vildet betiene eder af denne Fremmede, men jeg forsikrer eder, at I ikke har kundet giøre slet-

†) Naar det Morgenlandske Folk vil give et offentlig Kiendetegn paa en heftig Smerte, fører de sig i en Sæk, og strøer Jord og Aske paa deres Hoved.

tere Val. Han vægrer sig ved at forskyde sin Gemal, men jeg kan derhos nok merke, at han er et Menneske, som ikke veed hvad han skal gribe til, og derfor mener at tvinge eder til at give ham en heel Deel Penge. Dersom det alene kommer derpaa an, sagde Muzaffer, saa byd ham 100 Zeqviner, og lad ham derpaa strax forføie sig af Staden.

Da Culuf hørte dette, raabte han strax: Nei, nei, min Hr. Muzaffer, J har forgieves fordoblet Summen; thi om J vilde give mig 10000 Zeqviner og derforuden det kostbareste Tøi, som J har i eders Bod, saa kunde jeg dog ikke overtale mig til at bryde saa hellig en Forbindelse.

Daniſchemend tog derpaa Ordet og sagde: min Ven, jeg vil i denne Sag være upartisk, og raader eder derfor, at J tager imod de 100 Zeqviner, og begiver eder ufortøvet ud af Staden; thi dersom J ved en ubesindig Modstand noder os til at giøre denne Sag aabenbar, saa vil det visselig fortryde eder. Det kan vel være, svarede Culuf, men J maa vide, at eders Trusler efterlader sig ikke nogen Skrek hos mig; thi jeg veed, at J ikke kan tvinge mig til at ophæve en Foreening, som har Lovens Medhold.

Taher, som hidindtil med en kiedsommelig Tavshed havde hørt paa denne Discours, blev nu utaalmodig, og derfor brast ud med disse

vred-

vredagtige Ord: O saa lad os bringe den Hund hen for Cadis selv, paa det han kan blive tracteret saaledes, som han fortiener det, og da vil vi faae at see, om det er tilladt med falske Løfter saaledes at bedrage ærlige Folk. Danischemend og Muzaffer forsøgte endnu at faae ham overtalt til med en god Villie at giøre det, som de forlangede af ham, men da de dermed ikke kunde udrette noget, førte de ham frem for Cadis.

Denne Dommere gav de en fuldkommen Efterretning om hvad der var passeret, og da samme var til Ende, sagde han til Culuf: Du er en Fremmed, som ikke har Bekiendskab til nogen her i Byen, og da du i Mosqveen levede af de Almisser, som vore Geistlige daglig gav dig, er du gaaet fra Forstanden, i det du indbilder dig med Rolighed at besidde en Dame, som egentlig horer Taher til. Skulde nu den rigeste Kiøbmands Søn her i Byen kunde taale, at hans Gemal, som han elsker, og igien vil antage, blev ham berøvet af et Menneske, hvis nedrige Herkomst dog er hans mindste Feil? Gaae i dig selv, og siig Dommen af. Du er jo ikke hendes Lige, og om du end var af større Stand end Taher, saa var det dog alt nok, at du ikke havde Formue til at giøre de Bekostninger, som til en honnet Familie behøves, hvorudover jeg ikke kan tillade dig at beholde din Gemal. Lad ikkun saadanne narriske Griller fare, og betænk

at du ved et falsk Haab er forledet til at overtræde din giorde Eed. Imodtag med en god Villie Hr. Muzaffers Tilbud, og reis hiem igien til dit eget Fæderne Land; thi saafremt du af Halstarrighed ikke vil finde dig derudi, skal du i dette Øieblik blive aflagt med 1000de Slag.

Da nu disse Dommerens myndige Ord ikke formaatte at svekke Culufs Bestandighed, eller giore hannem ustadig i sit Forsæt, lod han ham strax accommodere med de belovede Prygl, hvilke han med en særdeles Taalmodighed udstod. Nu er det nok for i Dag, sagde derpaa Cadis; I Morgen vil vi give ham dobbelt saa meget, og dersom han endda vil vedblive i sit Forsæt, skal vi nok finde paa at bruge kraftigere Middel til ham. Denne Nat maa han endnu sove hos sin Kone, og jeg vil haabe, at han i Morgen skal falde paa andre Tanker.

Taher havde vel gierne seet, at man, uden at opsætte Sagen til den anden Dag, havde bleven ved at prygle paa ham saa længe der var Liv tilbage, men Cadis vilde ikke tillade det, hvorudover Muzaffer og hans Son igien maatte tage Culuf tilbage med sig; og i hvor brun og blaa han end var slaget, saa var det dog den allersødeste Lindring i hans Smerte, at han havde faaet Frihed til endnu en Nat at blive hos sin elskeligste Dilara.

Nu

Nu søgte Muzaffer igien med det gode at faae ham overtalt; han giorde ham nye Løfter, og bød ham 300 Zequiner i Guld, om han vilde afstaae sine Prætentioner, forskyde sin Gemal og forføie sig ud af Samarcande; og imidlertid Faderen saaledes giorde sig Umage for at vinde ham, gik Sønnen Taher ind i Gemakket til Dilara. Denne Dame sad i en ubeskrivelig Angst, og længtes inderlig at vide, hvorledes Sagen hos Cadis var afløben; thi omendskiønt hun var fuldkommen forsikret om hans Kierlighed, saa frygtede hun dog, at hans Bestandighed maatte lide nogen Anstød, hvilket hun tænkte allerede at være skeet, da hun saae sin første Mand komme ind i Gemakket til sig.

Det er ikke at udsige hvor forskrækket hun blev, da hun kastede sine Øine paa ham; thi hun tænkte, at han kom for at forkynde en bedrøved Tidende. Hun blev baade hvid og bleg i sit Ansigt, og saae ud ligesom et dødt Lig, saa at der ikke fattedes meget i, hun jo havde faldet hen i Afmagt. Taher giorde sig andre Tanker om denne Forandring; thi han bildte sig ind, at nogen allerede skulde have sagt hende, at Culuf vægrede sig ved igien at skilles ved hende, og at saadant var Aarsagen til hendes store Bedrøvelse, hvorudover han strax sagde: Madame! lad ikke eders Bedrøvelse tage overhaand, I har endnu ikke nødig at fortvile; thi det Skarn, som jeg har udvalgt

valgt til Hulla, vil vel endnu ikke skilles ved eder, men lad dog samme ikke bekymre eder; thi han har allerede faaet 1000 Prygl, og i Morgen skal han have dobbelt saa meget, i fald han ikke vil finde sig i Billighed, og med det gode giøre det, som han med Nayb forud er bleven enig om. Cadis har ogsaa besluttet, paa en langt haardere Maade at tractere ham, i fald han ikke ved Prygl kan bringes til Lydighed. Vær derfor ikkun ved et frit Mod, min Sultaninde, alting skal blive got, og jeg haaber, at J ei skulde blive længer bebyrdet med ham end i Nat over; I Morgen bliver jeg igien eders Mand, hvilket jeg selv er kommen at forsikre eder om, og formane eder til Taalmodighed; thi jeg tvivler ikke paa, at det jo maa være eder en stor Smerte, i det J nodes til at taale denne Betlere hos eder i eders Seng.

Ja, min Herre! svarede Dilara, jeg tilstaaer, at Hulla er Aarsag til al min Kummer, og at mit Livs Lykkalighed fornemmelig beroer paa hannem, men jeg frygter, at denne Sag ikke skal falde ud efter mit Ønske. Forlad mig det, min Dronning, sagde Taher, J kan være vis nok paa, at vores Forening igien i Morgen skal blive fastsat. Da han havde udtalt disse Ord, gik han ud af Gemakket, og kort derefter kom Culuf igien derind.

Saasnart Dilara kastede sine Øine paa hannem, blev hendes Bedrovelse forandret

til

til Glæde; Ak min allersødeste Skat, sagde hun i det hun udstrakte sine Arme: kom nu og tag den Pris, som eders Bestandighed har forhvervet eder. Er det mueligt, at J heller har vildet udstaae de forsmædeligste Piinsler, endovergive eders Dilara i en andens Hænder? Taher selv har fortalt mig alle Ting, som er passeret hos Cadis, og da jeg i Henseende til eders Bestandighed hoilig er fornoiet, saa finder jeg ogsaa en Smerte ved den Grumhed, man har udovet imod eder, og jeg kan ikke uden Skrek tænke paa de ny Piinsler, man har truet eder med.

Madame! svarede Culuf: de maa qvæle mig paa hvad Maade dem lyster, saa skal dog min Bestandighed ikke derved svekkes; og de skal udrette lige saa meget dermed, som med de Løfter Muzaffer har giort mig. De tor ikke tænke, at de skal forføre mig, eller sætte nogen Skrek i mig, der skulle komme mig til at vakle. Jeg veed vel ikke hvad man har besluttet over mig, om man vil at jeg for eders Skyld skal dse eller beholde Livet, men det veed jeg, at det umuelig kan være optegnet i Himmelen, (*) at jeg skulle forskyde eder.

(*) Persianerne troer, at alt det, som skal skee paa Jorden indtil Verdens Ende, er optegnet i Himmelen paa en Tavle, kaldet Louh, med en glovende Pen, som de kalder Calam-Azer, men Skriften i sig selv kalder de Caza eller Cadar, det er, det uomgiengelige Forsyn.

O, nei! sagde Dilara, Himmelen har ikke paa saa forunderlig en Maade samlet os, for igien saa hastig at skilles fra hinanden; Og jeg kan umuelig tro, at den har besluttet eders Forderdelse; thi den har nylig indgivet mig et Middel, hvorved I kan bedrage vore Fiender. Har I ogsaa, sagde hun, fortalt Cadis, at I til Carocorom har været Kongens Favorit? Nei, svarede Culuf; thi Dommeren stoppede strax Munden paa mig, i det han sagde, at han aldrig vilde tillade mig at besidde eder, efterdi jeg havde ingen Midler, om jeg endog var af en høi Familie. Dersom saa er, sagde hun, saa følg kuns noie det Raad, som jeg nu vil give eder. I Morgen, saasnart man bringer eder frem for Cadis, skal I give eder ud for at være Massauds Søn. Denne Massaud er en Kiøbmand fra Cogende, som besidder en overmaade stor Rigdom. I kan ikkun frit paastaae, at han er eders Fader, og at I inden en kort Tid skal faae Budskab fra ham, som aabenbare skal bevise, at det er sandt I foregiver.

Culuf lovede at betiene sig af denne Udflugt, for dermed, om det var mueligt, at afværge de ny Piinsler, man havde tiltænkt ham, og det Haab, som de begge giorde sig, at de ved dette Middel skulde nøde Cadis til at lade dennem blive sammen, giorde deres Sind noget roligere end før. De forføiede sig omsider til

Seng,

Seng, og uden at tænke paa den forestaaende Angst, fordrev den nærværende Tid med Fornoielse.

Da det nu igien blev Dag, begyndte deres Glæde igien at forminskes, i det Taher med en af Rettens Betienter bankede paa deres Dor og raabte: Her op! Hr. Hulla; Thi det er nu Tid igien at indfinde sig for Dommeren. Ved disse Ord drog Culuf et dybt Suk, og Dilara stak i bitterlig at græde. Ulykkalige Culuf! sagde hun, du maa dyrt betale din Hustrue. Ak nei, min Printsesse, svarede han, lad af at græde; Thi eders Taarer igiennemborer mit Hierte; Vi vil ikke fortvile, men meget mere understøtte vores Haab, og vente med Taalmodighed paa, hvad Himmelen har besluttet over os. Jeg bilder mig stadig ind, at den nok hielper os, og jeg kan allerede føle Virkningen af dens Godhed. Jeg faaer mere og mere Mod til at gaae min Skiebne i Møde, og der er ingen Fare, som nu mere kan giøre mig frygtsom.

Imidlertid han saaledes talede, klædte han sig paa, lukkede Doren op og følgede med Cadis Betienter, som bragte ham frem for deres Herre. Muzasser og hans Son fulgte selv med, hvilke saae heel bekymrede ud. Saasnart Dommeren blev Culuf vaer, sagde han: Ei,

Hulla

Hulla, hvorledes befinder du dig i Dag? Er du endnu lige saa gal, som du var i Gaar? Vil du nu, at man paa ny skal prygle dig, og dermed formaa dig at forskyde din Kone? Jeg vil dog haabe noget bedre; Thi du har vel nu betænkt, at saadan en ringe Person, som du, ikke bør være modvillig til at forlade en Kone, som du dog ikke kan beholde.

Naadige Herre! sagde Culuf, man maatte ønske, at saadan en Dommer, som J, maatte leve mange Secula; Men hvad mig angaaer, saa er jeg ikke saa ringe en Person, som J tænker, man skal ikke foragte min Herkomst, og efterdi jeg nu skal aabenbare min Stand, saa maa J vide, at jeg heder Nucneddin, og er en Kiøbmands i Cogende, navnlig Massaud, hans eneste Son. Min Fader overgaaer Muzaffer i Rigdom, og dersom han vidste den Tilstand jeg nu er geraadet udi, saa skulde han snart skikke mig mange Cameler beladte med Guld, saa de fleste Damer i Samarcande skulde blive fortrydelig over den Lykksalighed, som min unge Kone ved mig var bleven deelagtig udi. Men da jeg strax heruden for Staden af Rovere er bleven opsnappet og udplyndret, og for at faae min nødtørftige Underholdning har maattet for en Tid tage min Tilflugt til en Mosqvee; Saa har man deraf sluttet, at jeg var et Menneske af ringe Herkomst. Ha, ha, jeg skal

snart

snart lade eder see, at I har taget merkelig feil; Jeg skal skrive min Fader til, og han skal ikke saasnart faae Efterretning om min Tilstand, forend han skal giøre Anstalt, at jeg her i Staden kan besidde en anseelig Rigdom.

Da nu Culuf havde udtalt, svarede Cadis saaledes: Er I en eneste Søn af en riig Kiøbmand i Cogende, og alleneste ved den ulykkelige Hændelse, som I nylig har fortalt mig, bragt i saa slette Omstændigheder? Ja, det er tilforladelig, sagde Culuf; Thi I seer vel, naadige Herre, at jeg ikke er opdraget af det gemeene Skarn. O! Hulla, hvorfore sagde I os ikke det i Gaar? Saa havde jeg ikke ladet eder saa haardt medhandle. Herre, sagde han, i det han vendte sig til Muzaffer, dette, som Hulla nu fortæller, giør stor Forandring i Sagen; Thi efterdi han er en fornemme Kiøbmands Søn, saa tillader Loven ikke, at man tvinger ham til at forskyde sin Kone. Nei, Hr. Cadis! sagde Taher, i det han faldt ham ind i Talen, tro ikke den Bedrager, han giver sig ud for at være Massauds Søn, alene fordi han kan undgaae Pryglene, og vinde Tiden. Jeg veed ikke, sagde Dommeren, at giøre andet i disse Omstændigheder, det maa nu være Løgn eller Sandhed, som han forebringer, saa er det dog mig forbuden at gaae videre. Alt hvad jeg kan raade eder, er dette, at I paalegger Hulla, at

han

han skal beviise sit Foregivende. Jeg skal nok selv, sagde Muzaffer, giøre Anstalt; Thi jeg vil paa min egen Bekostning sende en Expresse til Cogende, efterdi jeg kiender den samme Massaud heel vel. Jeg har seet ham nogle gange, og veed at han er en overmaade riig Kiøbmand; Dersom Hulla i Sandhed er hans Søn, saa maa vi afstaae Dilara til ham. Det er got nok, svarede Taher, men imidlertid man venter efter Courerens Tilbagekomst, er det efter mine Tanker det beste, at man lader disse to nygifte Folk blive separerede fra hinanden. Nei det er imod Loven, svarede Cadis, Hustruen skal blive hos sin Mand, og man kan ikke uden hoilig at forsee sig imod Loven, skille dem fra hverandre; Derfore maa man skikke en til Cogende, som ligger alene 7 Dages Reise her fra; Inden 14 Dage vil det altsaa give sig, hvad man skal domme om Hulla. Er han Massauds Søn, saa forskyder han ikke denne Dame; Men jeg sværer ved de sorte Stene af den hellige Tempel i Mecha, og ved den hellige Lund til Medina, og ved den store Prophetes Grav, at, saafremt han bedrager os, skal denne Skielm paa en gruelig og forsmædelig Maade ende sine Dage.

Ende paa den Første Deel.

Tusende
Og
En Dag,

Anden Deel.

Continuation

Af

Culufs og den deilige Dilara Historie.

Efterat Sagen saaledes for Cadis var bleven ageret, sendte Muzaffer en af sine Betientere til Cogende, og befalede ham fuldkommen at erkyndige sig, om Hulla ogsaa virkelig var Massauds Søn. Hvad Culuf angaaer, saa forfoiede han sig strax hiem til sin halve Siel, og gav hende fuldstændig Efterretning om hvad der denne gang var passeret for Retten. Hun fandt derover saa ubeskrivelig en Glæde, at hun strax raabte: Ak! min søde Mand, nu er alle Ting got, og vi har nu ikke nødig at frygte mere for noget Ondt; Thi forend Coureren kommer tilbage fra Cogende, vil vi begge med hinanden søge Leilighed til at tage Flugten, og see der hen, at vi ved Natte-Tider kan komme ud

af Samarcande, og derefter, det snareste som os kan være mueligt, begive os til Bacora, hvor vi af den Udstyr, som min Fader gav mig til mit Brollup, roligen vil leve, uden derudi at hindres af vore Fiender.

Culuf var med denne hans Gemals Resolution ganske fornøiet, og besluttede tillige med hende at tage Flugten, men som de i Muzaffers Huus alt for noie blev seet paa Fingrene, og følgelig ingen Forhaabning havde til at faae deres Forehavende sat i Verk, saa resolverede de til at vilde anmode Muzaffer om Tilladelse, at flytte ud af hans Huus, og saa fremt han satte sig der imod, da at underkaste sig Dommerens Kiendelse. I saadan Henseende forfoiede Culuf sig strax ind til Muzaffer og hans Søn og lod dem vide, at han samme Dag havde i Sinde at forandre sit Logie, efterdi Lovene tillod ham at regiere over sin Kone, og at tage hende med sig, hvor han selv lystede. Dette hans Forslag fandt aldeles ingen Gehor; Thi Taher protesterede i Særdeleshed derimod, og absolute ikke vilde tillade, at Dilara kom ud af Huset, hvorudover de endnu engang maatte indstille sig for Cadis.

Da Dommeren nu var underrettet om Culufs Ærende, spurgte han ham, af hvad Aarsag han vilde forlade Muzaffers Huus?

Naa-

Naadige Herre! svarede Culuf, jeg har af min Fader Massaud ofte hort sige, at naar man boer hos sine Fiender, saa skal man, saa snart som mueligt er, stræbe at komme fra dem; hvorudover jeg gierne vilde flytte et andet Stæd hen, indtil jeg fik Budskab fra min Fader, hvilket min Kone lige saavel som jeg forlanger.

Ved disse Ord begyndte Taher at raabe: Ak hvilken Logner! Dilara sukker, græder og beklager sig over, at hun har faaet denne Skielm til Mand, og dog alligevel er han saa uforskammet, at han tor sige, hun skulde være kied af mig. Ja det har jeg sagt, svarede Culuf, og jeg tor endnu sige det: Min Kone elsker mig oprigtig, og hun længes inderlig efter at komme langt fra eder. Dersom dette er ikke sandt, og det skulde vise sig, at hun er af andre Tanker, saa er jeg færdig fra dette Øieblik af at forskyde hende. Hr. Cadis! sagde Taher: Det horer I selv paa: jeg holder mig fast ved disse hans Ord, og seer gierne, at I befaler Dilara i egen Person at komme her hid, og da selv at erklære sig, hvilket Partie hun tager. Dommeren tilstod ham sin Begiering, og gav Nayb Ordre at bringe hende frem for Retten. Vi vil snart faae at see, sagde han fremdeles, hvorledes hun er sindet, og jeg forsikrer, at saafremt hun siger Hulla imod, skal de fra denne Tid af, uden videre Proces, være skildt ad.

Nayb bragte omsider Dilara op for Retten, og saa snart hun der var ankommen, spurte Dommeren hende først, om det var hendes Begiering at flytte ud af Muzaffers Huus? og dernæst, om hun bar større Kierlighed til Hulla end sin første Mand? Taher tvilede aldeles ikke paa, at hun jo skulde erklære sig paa hans Side, og som han allerede glædede sig i Haabet, saa begyndte han selv saaledes at tale til hende: Madame! siig nu eders Hiertes rette Mening, saa bliver I fra denne Dag af befriet fra den, I hader. Efterdi man gior mig denne Forsikring, svarede Dilara, saa skal jeg ikke heller dølge noget. Massauds Søn, som paa en lovlig Maade er bleven min anden Mand, bær jeg alene Kierlighed for, og jeg beder Dommeren indstændig, at han vil tillade os at boe sammen paa et Stæd.

Nu merker jeg, sagde Cadis, hvorledes Sagen hænger sammen, og I, min gode Taher, kan selv høre, at Hulla ikke har talet ubesindig, eller forrebragt noget, som strider imod Sandhed. Taher blev ganske bestyrtset over denne saa uformodentlige Erklæring, hvorudover han strax raabte: Ak hvorledes har hun dog i Gaar kundet lade sig saadan forføre? Alt dette er ikke min Sag, svarede Cadis, men jeg kan forsikre, at jeg er ret fortrydelig over eders Opførsel, og jeg kan ikke andet end tillade dem

at

at boe hvor de selv lyster. Saa vil I da, sagde Taher, lade denne Fremmede triumphere over mig? og domme ham til, rolig at besidde Dilara, uden at vide, om han ogsaa virkelig er Massauds Son? Nei, svarede Dommeren, saa fremt det ikke forholder sig i Sandhed saaledes, som han har foregivet, saa skal det koste ham hans Liv, efterdi han ved en falsk Bekiendelse har bedraget Retten. Kan I da, sagde Taher, bilde eder ind, at han skulle være saa daarlig at blive her udi Staden, indtil vi faaer Buddet tilbage fra Cogende, saafremt han frygter for at lide nogen Straf. Nei, forestil eder langt heller, at han i saa Fald tager Flugten, og det er ventelig, at han overtaler hende til at følge med sig, dog hvad siger jeg? han har ikke nødig at overtale hende; thi den hemmelige Forbindelse, som er skeet imellem dem, kan være os Beviis nok paa, at den ene er lige saa villig dertil, som den anden. Dette er ganske rimelig, svarede Cadis, men derfor kan de nok logere hvor de lyster; thi jeg skal lade saa tilstrekkelig en Vagt sætte ved deres Huus, at de ikke skal kunde undvige.

Culuf og Dilara fik altsaa Frihed at flytte ud af Muzaffers Huus, ligesom de og selvsamme Dag tog deres Logemente i et Caravanne Herberg. Her kiøbte de sig nogle Slaver til deres Opvartning: thi Penge fattedes dem

ikke, efterdi Dilara havde faaet en anseelig Udstyr til sit Brollup, og desuden havde en god Forraad paa Ædelstene. Den Fornøielse, de fandt ved at omgaaes hinanden frit og uden nogen Tvang, betog dem udi de første Dage den Frygt de ellers havde Aarsag til at have, saa at man snart ikke skulde kiende paa dem, at de af en sterk Vagt blev seet paa Fingrene, eller sige andet, end at han jo virkelig havde været Massauds Søn.

Nu holdt vel Muzaffer og hans Søn stedse denne Sag saa hemmelig, at den ikke skulde komme ud i Folke-Munde, men i hvor stor Forsigtighed de i saa Fald brugte, kunde de dog ikke forhindre, at det jo blev bekiendt i Samarcande, og enhver fik Lyst til at see det Par forelskte Folk, som saa oprigtig og bestandig elskede hinanden, hvorudover Culuf og Dilara hver Dag fik ny Besøgelse.

Iblant andre kom en Dag en Mand til dem, som var af stor Anseelse, og gav sig ud for en af Kongens Officerer. Denne fortalte, at han havde hørt hvad der var passeret for Retten, og forsikrede, at han tog Deel i deres Lykke; ligesom han og med saa artige Maneerer tilbød sin Tieneste, at de ikke vidste hvor erkiendtlig de derfor vilde vise sig. De bad ham at spise med sig, og for at vise Høiagtelse for ham tog Di-

lara

lara sit Slor af, og sad med sit blotte Ansigt. Da nu Officeren saae hende udi Ansigtet, maatte han forundre sig over hendes store Deilighed, og altsaa raabte: Ak Herr Gulla, nu forundrer jeg mig ikke meere, at I har været saa bestandig i eders Kierlighed. De satte dem derpaa alle tre til Taffels, hvilket var opfyldt med mange delicate Retter. Dernæst blev adskillige Slags vellugtende Rogelse omkring baaren, og da Dilara havde ladet sig levere en Pouke, gav hun sig til at slaae og synge en af sine sædvanlige Arier, hvorefter hun begierede en Lut, hvilken hun stemmede og tracterede med saa extraordinaire Manerer, at den hosværende Officier ikke nokſom kunde forundre sig derover. Endelig tog hun en Guitarre og sang en Kierligheds Arie, hvorudi den elskende beklagede sig over sin fraværende Ven.

Denne Arie havde hun selv componeret, da Culuf efter Kongens strænge Ordre maatte romme Carocorom; men hendes Kiereste kunde ikke taale at høre denne Aria, uden hans inderlige Bevægelse over hendes da værende Tilstand. Ja han blev ved denne Hændelse heel tungsindet, og endelig brast ud udi en bitter Graad.

Den Koagelige Officer forundrede sig ikke lidet herover, og altsaa spurgte ham, hvad

der var Aarsag til hans Graad? Ak! svarede Culuf, hvad kan det hielpe eder, om I faaer det at vide, det vil lige saa lidet gavne eder at høre det, som mig at fortælle det. Jeg erindrer mig mine overstandne Gienvordigheder, og jeg kan ikke, uden hiertelig og inderlig Bevægelse, tænke paa dem, som endnu forestaaer mig. Den Kongelige Officer tog stor Deel i saadan hans Bekymring og sagde: Kiere Ven? Fortæl mig dog for GUDS skyld eders Aventure; Jeg begierer visselig ikke at høre dem af Nysgierrighed, men jeg er redebaand til at tiene eder, og mueligt det ikke skal fortryde eder, at I betroer mig eders Historie; Kiere! Siig mig dog, hvo I er? Jeg kan vel merke det paa eder, at I er af en honnet Familie, tal oprigtig med mig og dølg intet for mig.

Naadige Herre! svarede Culuf, min Historie er noget vidløftig, og maaskee det skulde falde eder kiedsommelig at høre den. Aldeles ikke, sagde Officeren, jeg begierer inderlig af eder, at I, uden at dølge noget, fortæller den med alle sine Omstændigheder. Hvorpaa Culuf fortalte alle Ting ligesom de vare passerede. Han bekiendte rent ud, at han ikke var Massauds Søn, og at han allermest havde benyttet sig af denne Intrigue for at komme til en rolig Besiddelse af Dilara. Men han maatte derhos beklage, at han ved denne behielpelige Løgn

ikke

ikke kunde naae det Maal, hvortil han sigtede; Thi, sagde han: Man vilde ikke tro mit Forebringende, og derfore sendte en Coureer til Cogende, som ventes inden 3 Dage her igien. Ved dennes Ankomst vil Cadis, som holder os ordentlig i Arrest, snart merke mit Bedragerie, og lade mig paa en skammelig Maade henrette: Imidlertid er det dog ikke Døden, som jeg saa meget gruer for; Men det ulyksalige Øieblik, som er saa nær for Haanden, da jeg evig skal skilles fra den, jeg saa inderlig elsker, er just det, som høilig bedrøver mig og forstyrrer min Rolighed.

Medens han saaledes med Graad og Klage forebragte dette, smeltede Dilara hen i Taare, og den Smerte, som hun var indtaget af, var et aabenbare Beviis paa, at hun var af samme Tanker som Culuf. Officeren ynkedes over deres Tilstand, og sagde: Forelskte Par! eders Kummer og Bedrøvelse gaaer mig nær til Hierte, og jeg vilde ønske, at jeg paa nogen Maade kunde afværge eders ulyksalige Skilsmisse. Gud give at jeg ikkuns kunde befri eder af den nærværende Fare! Men det seer noget vanskelig ud; Thi Cadis er en aarvaagen Mand i sit Embede, og han lader sig ikke ved de veemodigste Bønner overtale; Det er ikke mueligt at sætte ham en Vox-Næse paa, og han pardonerer det aldeles ikke, at I har bedraget

ham. Alt hvad jeg derfor kan raade eder, er at I sætter eders Haab til Gud alene; Thi det er ham, som veed at aabne de Dore, der er sterkest forvaret, og at giøre de Vanskeligheder til intet, som synes mest uovervindelige; Anmod ham derom i eders Bønner, og tvil ikke paa, at han jo vil og lykkelig kan redde eder ud af denne Sag, om den end saae endnu mere vanskelig ud, end den virkelig gior. Herpaa tog Officeren Afskeed, og gik bort.

Jeg maa bekiende, sagde **Dilara** til **Culuf**, at der er mange slags Mennesker til i Verden: Denne Officer kommer ind til os og tilbyder os sin Tieneste. Han synes, I kommer ham bedrøvet for, og derfor noder eder til at fortælle ham eders Historie. Han lover at lette eders tunge Byrde, og naar han har hørt det han vilde, saa bestaaer al Lettelsen derudi, at han formaner eder til Taalmodighed.

Hvo skulde ikke have tænkt, at han havde i Sinde at anvende alle sine Kræfter til at frelse os, allerhelst da han ubuden lod vores Anliggende være sig saa høit angelegen? Og dog alligevel forlader han os i vor Elendighed og overleverer os i Himmelens umiddelbare Forsorg. Madame! svarede **Culuf**, hvad vilde I da, at han skulle giøre for os? Lad os domme mildere om ham; Thi han seer alt for ærlig ud

til,

til, at han af bar Nysgierrighed skulde have frittet mig ud. Nei jeg veed han var villig nok til at tiene os, og at det strider imod hans Natur at robe os; Men da han ingen Middel saae til vores Frelse, hvad kunde han da sige andet end han sagde? Ak det er Himmelen alene, som kan redde mig ud af min nærværende Fare.

Disse ulykkalige Egte-Folk giorde saaledes hinanden selv mistrøstige, i det de tænkte paa den Skiebne, som dem endnu forestod, og altsaa tilbragte de de tvende øvrige Dage med Graad og veemodige Klagemaal. De satte vel Prøver paa, om de kunde bestikke Vagten, men de befandt, at dette Project var forgieves, hvorudover de maatte finde sig i med Taalmodighed at oppebie Courerens Ankomst.

Saasnart denne forskrækkelige Dag begyndte at bryde frem, stod Culuf op i de Tanker at gaae sin Død i Møde, og bildte sig stadig ind, at det var den sidste Dag han skulde skue denne Verdens Lys. Man kunde læse hans Fortvilelse af hans Ansigt, og det var neppe han for Bedrøvelse kunde faae disse Ord udtalt til sin Gemal: Min dyrebare Skat! Lev nu vel i de tilkommende Tider; Thi nu maae jeg gaae hen at underkaste mig min Skiebne, og besegle min Kierlighed til eder med mit eget Blod.

Blod. Farvel, min dyrebare, og tænk paa, at J har havt, en Mand, der har elsket eder oprigtig. Dilara, som med sine grædende Taarer viste, at denne hans Afskeed trængte hende ind til Marv og Been, svarede ham strax saaledes: Ak min allersødeste Culuf! J vil døe, og formaner mig til at leve! Mener J da, at Livet skulde være mig behagelig? Ak hvilken Grumhed! Vilde du da, at jeg skulde tilbringe mine Dage i Elendighed og plage mig selv med et Kummerfuldt Liv? Nei ikke saa! jeg vil følge med dig hvor du gaaer, og dersom du skal døe, saa forlanger jeg aldeles ikke at beholde Livet. Hun slog der paa sine Hænder sammen, sukkede og sagde: Ak du grumme Taher, i det du befordrer dens Død, som du hader, lukker du tillige dens Øine, som du elsker. Dog see, min allersødeste Culuf! hvorfor maa du døe? Det kommer mig jo alene til at udstaae Straffen. Det er din Kone, som har giort dig til en Meen-Edere, og forført dig til en Løgn som skal betales med Døden, derfor er det ogsaa mig, der bør opofres; Og vil de end ikke skaane dig, saa er det dog i det mindste billigt at jeg giør dig Følgeskab. Velan! lad os da gaae hen til den Sted, hvor man har beredet dig til Straf; Thi jeg vil vise det for hele Verden, at jeg heller vil døe med dig, end overleve dig.

Culuf

Culuf satte sig vel imod saadan sin Kiæreſtes Forsæt, og bad hende indſtændig, at hun ikke vilde give saa bedrøvet et Beviis paa hendes Kierlighed, men Dilara paastod, at hun derudi ikke gjorde andet en hvad Ret var, og derfor bad ham, at han ikke vilde være hende imod.

Imedens de saaledes stod og trættede med hinanden om at doe, hørte de en stor Allarm uden for deres Gade-Dør, og da de saae efter hvad det var, fornam de, at Cadis tillige med sine Betientere, samt Muzaffer og hans Søn traade ind i Gaarden. Ved dette Syn blev Dilara saa forskrækket, at hun strax faldt hen i Afmagt, og imedens nogle Slavinder løb til at hielpe hende, førte Culuf sig denne Leilighed til Nytte, og gik ud til Cadis. Han havde nu ganske vist ventet at falde i sine Fienders Hænder, men han blev derimod, til sin store Forundring, af Dommeren venligen imødtaget, og helset med disse Ord: Min Herre! den Courreer, som man havde sendt til Cogende, er i Dag kommen tilbage igien, og har en af eders Faders Betientere med sig, som skal overlevere eder Fyrgetive Cameler, der alle ere beladte med fint Linned og andre Vare. Vi tviler altsaa ikke mere paa, at J jo er denne rige Kiøbmands Søn, og vi vil bede, at det Tractamente, som

som J hidindtil er bleven aflagt med, maa være forglemt.

Denne Beretning bragte Culuf ind udi en overmaade stor Forvirring, og han forundrede sig endnu mere, da Muzaffer og hans Søn forsikrede ham, hvorledes det giorde dem ont, at han for deres skyld skulde udstaae saa meget Ont. Taher tog derpaa Ordet og sagde: Min Hr. Hulla, jeg afstaaer alle mine Prætentioner paa Dilara, og jeg er fornøiet med at J beholder hende, naar J ikkun derhos vil love mig, at saafremt J efter nogen Tids Forløb igien skulle forskyde hende, J da ogsaa udvælger mig til Hulla.

Culuf vidste ikke hvad han skulle tænke om alle disse Complimenter; Han bildede sig i Begyndelsen ind, at de fandt Behag i at skiertse med ham, og disse Tanker blev han styrket udi, da en Slave kom hen imod ham, kyssede ham paa Haanden, og overleverede ham et Brev med disse Ord: Min Herre! Eders Fader og Moder lider vel, og de ønsker af deres Hierte, snart at maatte see eder igien.

Ved disse Ord blev Culuf ganske rød i Ansigtet, og som han ikke vidste hvad han skulde svare, af Frygt for at fortale sig, saa brød han strax Brevet og fandt det af følgende Indhold:

hold: „Den eneste Gud være lovet og takket, „og hans Velsignelse være udbredet over hans „store Prophete, med samt hans Familie og „Venner? Min elskelige Son! Siden den „Tid, da jeg ikke mere saae dig for mine Øine, „har jeg ingen Rolighed. Mit Sind er stedse „opfyldt med Bekymringer for dig, og din „Fraværelse er ligesom en Gift, der hemme„lig indtager mit Hierte og fortærer mine Kræf„ter. Jeg har af Hr. Muzaffers Coureer er„faret dine Fataliteter, og derfor strax sender „dig Fyrgetive sorte Cameler med runde Øine, „som ere ladte med alle slags Vare, hvilke „under Giohers Opsigt skal leveres dig udi „Samarcande. Tøv ikke for længe inden du „beretter mig din Tilstand, paa det vore Hier„ter kan trøstes, og vi igien kan erlange vores „fuldkommene Sundhed.

Massaud.

Culuf havde neppe igiennem læst dette Brev, førend han saae de Fyrgetive Cameler ankomme udi sin Gaard. Giober, som havde samme under Opsigt, sagde derpaa til ham: Naadige Herre! hav den Godhed at befale, hvor man skal afsætte Teier. Hvad vil alt dette sige, sagde Culuf ved sig selv, aldrig har jeg for seet eller hørt saadan en forunderlig Hendelse. Denne Giober gaaer lige til, og taler

med

med mig, ligesom han fuldkommen kiente mig; Cadis saa vel som Muzaffer holder mig formedelst denne Hændelse virkelig for Massauds Søn; Dette gaaer vel over min Forstand, men det er dog best at fore sig saa god en Leilighed til Nytte; Thi enten har Skiebnen besluttet at redde mig ved denne selsomme Hændelse, eller og Himmelen har været mig saa naadig at giøre Mirakler for min skyld.

Men i hvor bestyrtset Culuf end ved sig selv var, saa tvang han sig dog det meste han kunde, paa det de ikke skulle merke Bedrageriet. Han befalede d[illegible] saa, at man skulle sætte Toiet ind paa en [illegible], og see Camelerne forsynet i Herberget ligesom han og tog Mod til sig, at spørge Giober mere omstændelig, hvorledes det stod til hiemme med hans Familie, og om hans Fader eller Moder ikke var syg. Giober svarede, at de alle vare friske uden hans Fader, som havde befalet ham at sige, hvor inderlig han længtes efter at see ham tillige med sin Brud i Cogende.

Imidlertid disse holdte saadan Samtale med hinanden, tog Cadis, Muzaffer og hans Søn Afskeed, og som ingen af dem vidste andet end Culuf jo virkelig var Massauds Søn, saa blev Vagten strax befalet at gaae sin Vei. Culuf forfoiede sig derpaa ind udi Kammeret, hvor

hvor Dilara var falden hen i Afmagt; Hun var nu ved sine Slavinders Hielp kommen til rette igien, og længtes efter at see Udfaldet paa deres Skiebne. Culuf fortalte hende alt hvad der var passeret, og viste hende det Brev, som hannem fra Massaud var bleven tilsendt. Dette Brev havde hun neppe læst igiennem, forend hun fuld af Forundring raabte: Retfærdige Himmel! man har Aarsag at takke dig for dette selvsomme Mirakel; Thi du har derved forbarmet dig over to oprigtige Elskere. Madame! sagde Culuf, det er endnu for tilig at glæde sig: Vores Ulykfalighed er endnu ikke til Ende, hvad siger jeg til Ende? Nei jeg er visselig i langt større Fare end forhen; I har ladet mig antage den Persons Navn, som mueligt opholder sig her udi Samarcande. At Massauds Son maa absolute være her; Thi hans Fader sender ham med Gioher Fyrgetive Cameler beladte med Vare, og denne Gioher, som efter al Formodning aldrig maa have seet sin Herres Son, har efter Muzaffers Anvisning addresseret sig til mig. Jeg kanlet begribe, hvorledes Sagen hænger sammen, og jeg tilstaaer, at denne deres Vildfarelse var os tilstrekkelig, saafremt den kunde længe vare, men det er ikke at stole paa, hvorudover det vil være os best tienlig at tage Flugten, efterdi vi for nærværende Tid ikke sees paa Fingerne af nogen; Men som denne Tidende snart kan komme ud i

Samarcande, saa er det at befrygte, at det ogsaa vil komme Massauds rette Son for Ørne, og at denne følgelig vil forfølge sig til Cadis for at oplyse Sagen; ja hvad veed jeg, om ikke bemeldte Dommere i dette Øieblik indfinder sig hos mig, for at afstraffe min Forseelse.

Culuf var altsaa imellem Frygt og Haab, og det mindste man rørte sig, var man god for at jage ham en Skræk ind. Imedens han nu stod i denne Angest, kom den Kongelige Officer igien ind til ham, Hr. Hulla, sagde han, jeg har spurgt, at eders Ulykker er til Ende, og at Himmelen har været eder naadig. Jeg kommer altsaa for at glæde mig med eder og tillige at sætte eder noget i rette. I har jo ikke været oprigtig imod mig, hvorfor har I sagt, at I ikke var Massauds Søn? Min Herre! svarede Culuf, jeg har talet Sandhed; Thi jeg er ikke fra Cogende, men fra Damasco, som jeg forhen har berettet eder. Min Fader er længe siden død, og de Midler han efterlod mig er længe siden forødt. Hvorledes kan da dette hænge sammen, sagde Officeren, I haver jo faaet Fyrgetive Cameler med alle slags kostbare Vare, og Massaud har jo selv skreven eder til, ligesom I virkelig var hans rette Søn. Det er sandt, svarede Culuf, jeg har rigtig erholdet baade Brev og Vare, men det er derfor ingen Følge, at jeg er hans Søn.

Offi-

Officeren tog her Anledning til at spørge, hvorledes saadant kunde gaae til, og Culuf fortalte ham omstændelig, hvad hans Mening derom var. Det er ganske rimeligt, svarede Officeren, at det maa være en Vildfarelse, og at Massauds Søn virkelig maa opholde sig her i Samarcande. I hvilken Henseende det og skal være mit Raad, at I i Nat redder eder med Flugten. Det er ogsaa vores Forsæt, svarede Culuf, saafremt Cadis ikke i Dag skulde faae bedre Oplysning om Sagen. O! det har aldeles ingen Nød, sagde Officeren, jeg frygter ikke, at jo alle Ting skal løbe vel af for eder. Det er uden Tvil Himmelens Alvor, at see eder fuldkommen conserveret, siden den ved saadan et Mirakel har reven eder ud af eders Fienders Hænder. Han gav dem endnu mange trøstefulde Forsikringer om Himmelens Bistand, for dermed at betage dem den Frygt der ængstede deres Hierter, og derefter tog han Afskeed med dem og forlod dem.

Da nu Culuf og Dilara befandt sig igien alene, begyndte de at overlegge med hinanden, paa hvad Maade de best kunde undvige; De blev derom enige, og ventede altsaa med største Længsel paa Nattens Komme. Imidlertid fornam de, at en deel Guarde til Hest kom ridende ind i Gaarden, og dette Syn foraarsagede dem en overmaade stor Forskrækkelse; Thi de

tænkte at det var Cadis, som kom tilbage for at bemægtige sig hans Person og skille ham ved Livet; Dog fik de lidet Mod igien, da de saae, at det var den Kongelige Liv-Guarde. Capitainen steeg ved sin Ankomst strax ned af Hesten, og med en Paqvet i Haanden gik ind og spurgte, hvor Culuf og hans Kone var at finde? Man viste hannem ind til dem, og efterat han havde giort sin ærbødige Compliment, sagde han til Culuf: Min Herre! Den store Usbech-Can har befalet mig at komme her: Han har Lyst til at see Massauds Son, efterdi han har hørt hvad der er passeret ham, og han forlanger, at I selv skal fortælle ham eders Aventure. Han sender eder derfor denne Ære-Kiortel, paa det I kan være i Stand til at fremstille eder for hans Ansigt.

Culuf havde vel gierne seet at kunde undskylde sig derfra, men som det var Kongens Befaling, saa maatte han vise den tilbørlige Lydighed, iførte sig altsaa Kiortelen, og fulgte ud i Gaarden med Capitainen, hvor han blev anvist en Muul-Æsel, der havde en Sadel paa sig, som rigelig var besat med Ædelsteene. Ved dette Muul-Æsel stod en af Kongens Pager, som holdt Stie-Boilen frem, saa at Culuf i en Hast kom op i Sadlen, og under Ledsagelse af bemeldte Guarde forfoiede sig til det Kongelige Pallads.

Saa-

Saasnart de var kommen ind paa Slots-Gaarden, kom en af Kongens Officerer, og tog imod ham samt ledte hannem frem til Salen, hvor Kongen pleiede at give Audience. Her blev han af Viziren indladt til Kongen, som sad paa en Elfenbens Throne, havende en Klædning paa, som overalt skinnede af Diamanter, og omringet af de fornemste Herrer der ved Hoffet. Culuf blev over denne Pragt ganske forvirret, saa at han, i Steden for at see paa Kongen, med nedslagne Øine kastede sig ned for Thronen.

Da nu Kongen merkede saa stor Undseelse hos ham, tiltalede han ham saaledes: Du som er en Søn af Massaud, man har berettet mig, at du skal have havt nogle forunderlige Hændelser, hvorudover jeg vil, at du selv skal fortælle mig de samme, uden at dølge det allerringeste. Neppe havde Culuf hørt Kongen tale, forend han jo strax kastede sine Øine paa ham, og blev til sin store Forundring vaer, at den Officer, som havde besøgt ham, just var Kongen selv, hvorudover han igien slog sine Øine ned og begyndte bitterlig at græde. Viziren opmuntrede ham og sagde: vær ikke bange, min Ven, gaae ikkun frit hen til Kongen, og kys Sommen paa hans Kiortel. Culuf gik derpaa fuld af Angest hen til Kongen, og efterat han havde kysset Sommen paa hans Kiortel,

blev han staaende stille og hældede sit Hoved ned imod Brystet. Men Usbech-Can tillod ham ikke længe at blive udi saadan bekymret Tilstand; Thi han steg ned af sin Throne, tog ham ved Haanden og førte ham ind i sit Kabinet, hvor han tiltalede ham saaledes: Culuf! vær kuns nu herefter ved et frit Mod, og frygt ikke for den Ulykkes Storm, som hidindtil har truet eder; Den skal ikke skille eder ved eders elskelige Dilara, I maa begge forblive ved mit Hof, hvor I kan betiene den samme Charge, som I tilforn havde hos Mirgehan i Caracorom. Da jeg hørte det Rygte om eders Bestandighed og Trofasthed imod eders Kiereste, og jeg derfore gik ud for at faae eder at see, har I funden Naade hos mig, og den Fortrolighed, som I udviste imod mig, har formaaet mig til at frelse eders Liv, og forskaffe eder en rolig Besiddelse af den Person, som I saa inderlig elske, hvilket Anslag jeg paa den Maade, som I har seet og erfaret, har sat i Verk. De Fyrgetive Cameler, som I har hos eder, ere alle tagne af min Stald; Og de Vare, som samme vare belæssede med, har jeg selv ladet indkiøbe, og den Giober, som drev disse Cameler, er en Gilding, som sielden kommer ud af mit Serail. Min Debirkhasse (*) har efter Ordre skreven det Brev, som I fik; Og paa det Muzaffers Coureer ikke skulde giøre det til Logn,

(*) Er en Cabinet Secretair.

Logn, saa har jeg i Gaar sendt ham paa Veien fra Cogende en Officer i Mode, som skulle tilstille ham min Ordre, at han skulle bringe sin Herre saadan en Beskeed, som jeg forlangede. Dette var en Forlystelse som jeg sogte, jeg har ogsaa fuldkommen naaet mit Ønske.

Saasnart Kongen havde udtalt, kastede Culuf sig ned for hans Fødder, og aflagde sin allerunderdanigste Taksigelse for saadan særdeles Kongelig Naade, og forsikrede, at han til sidste Aande-Dræt skulle findes erkientlig og skionsom derfor.

Samme Dag forte Culuf sin kiereste Dilara ind paa Slottet, hvor Usbech-Can lod ham indromme prægtige Værelser, og tilstod ham en anseelig Capital til sin Underholdning. Denne hans Historie blev og efter Kongl. Ordre fort i Pennen.

Da Hofmesterinden Sutlumene havde fortalt denne Historie ud til Enden, tav hun stille, for at fornemme hvad Printsessen herom vilde sige, hvilken stedse havde slette Tanker om Mands Personerne, og derfor ikke kunde bifalde hendes Fruentimmer, som paastod, at Culuf var en fuldkommen oprigtig Elskere. Nei, nei, sagde Printsessen, da han blev forviist Kerateernes Konges Hof, reiste han bort fra Caro-

rorom uden at tage Afskeed med sin Dilara, ja begierede ikke engang at tale med hende; Jeg tilstaaer det vel, at han havde streng Ordre strax at romme Staden; Men Kierlighed er listig, og skulde han nok have funden paa et Middel at komme Dilara i Tale, dersom han retskaffen elskede hende. Og dette er ikke det eneste, som jeg har at udsætte paa ham; Nogle Dage efter hans Ankomst til Samarcande, da han allerede havde havt nogen Omgang med sin Dilara, var han ikke strax redebon og villig til at lade sig vie til hende, som en Hulla? Des foruden, da han endog kiendte sin Kiereste, saa vilde han dog forskyde hende, han var jo færdig tit at holde den Eed, som han havde giort Taher? Ja han havde visselig forskudt hende, dersom hun ikke med sine grædende Taare havde forhindret ham derfra. Nei! tro mig ikkun, at en oprigtig Elskere er ikke saa samvittisk, at han skulle holde en Eed, som kan fornærme hans Kierlighed.

Madame! svarede Sutlumene: Det er ganske vist at Culuf var heel bekymret for Dilaræ skyld, og man maa ikke fortænke ham, om han som et ungt Menneske giorde sig Samvittighed over at bryde sin Eed. Jeg holder sikkerlig for, at saadan en Elskere er høist at estimere, og man kan forlade sig paa hans Redelighed. Men Madame! sagde hun fremdeles,

efterdi

efterdi I er saa lekker, saa maa jeg endnu fortælle eder en Historie, som I ikke saa lettelig skal kunde vrage, og maaskee den kan behage eder mere end Culufs og Abulcasems. Dette var Vand paa Hof-Fruentimmernes Mølle; Og de vare heel begierlige efter at høre den belovede Historie. Med Printsesse Farruknazes Tilladelse, begyndte altsaa Sutlumene den:

Historie

Om

Prints Calaf, og Printsessen af China.

Da I nu har hørt den Historie om Culuf, saa vil jeg fortælle denne om Prints Calaf, hvis Fader var en gammel Can iblant de Nogaiske Tartarer. De Tiders Kroniker ere opfyldte af denne Printses Berømmelse: De bevidner, at han i Legemets deilige Skabning langt overgik alle andre Printser, og at han iblant de Lærde var anseet for den beste i at udlegge og forklare Alcoranen, som han næsten kunde opregne Ord til andet. Han afmales i

dem, som den tappreste Helt i Asien og den rare Phoenix i Orienten. Denne Prints, da han var 18 Aar gammel, havde neppe sin Lige i hele Verden. Han var som Sielen i sin Fader Timurtaschs Geheime Conseil: Naar han gav sit Raad og Mening, maatte de forstandigste Ministre høilig forundre sig over hans Klogskab og Viisdom. Naar han var i Feldten, saae man ham altid i Spidsen for sine Tropper, at opsøge, bestride, og overvinde sine Fiender. Han havde allerede erholdet adskillige Seiervindinger, og derved giort de Nogaiske Tartarer saa forskrækkelige, at deres Naboer ikke torde begynde nogen Krig imod dem.

Saaledes stod Sagerne ved Cans hans Faders Hof, da en Gesandt fra Sultanen til Carizme ankom, og ved erholdt Audience giorde en Forestilling i sin høie Principals Navn, at de Nogaiske Tartarer aarligen skulle erlegge en vis Tribut, eller i Mangel deraf, vilde Sultanen selv Personlig med 200000 Mand tvinge dem dertil, og udrydde den Kongelige Stamme til Straf, fordi man ei godvillig vilde underkaste sig hans Herredomme. Timurtasch holt herover Conseil, da man overlagde, enten man heller skulle betale den forlangte Skat, eller bevæbne sig imod saa mægtig en Fiende, og foragte hans Trusler.

Calaf

Calaf og de fleste i Conseilet var af den sidste Mening, nemlig: At man skulle nægte Gesandtens Paastand, og altsaa sendte man i en Hast Deputerede af til sine Naboer, som skulde forestille dem den Nytte de selv havde af at lade deres Tropper conjungere sig med de Nogaiske, for at agere imod Sultanen til Carizme, hvis Ærgierrighed var saa umaadelig, at han ikke manglede ogsaa at fordre Skat af dennem, naar han først havde tvungen Nogaiterne dertil. Disse Deputerede forrettede deres Ærende med god Lykke; Thi de angrændsende Nationer lovede alle at tage Deel i Krigen, og de Circasser lod strax en Armee af 50000 Mand marchere til de Nogaiters Tieneste. Desuden forsømte Prints Calaf ikke dagligen at hverve ny Tropper for at faae en anseelig Armee paa Benene.

Imidlertid de Nogaiter saaledes rustede sig ud, bragte Sultanen til Carizme en Armee paa 200000 Mand tilsammen, og lod dem marchere over Jaxartes til Congende. Han lod den siden passere Jlac og Saganac, hvor han overflodig forsynede sig med Proviant, og derefter avancerede lige til Jund, forend Prints Calafs Armee kunde lade sig see i Marken, efterdi det tog nogen Tid bort, inden de Circasser og andre Hielpe-Tropper kunde komme til at conjungere sig med dem.

Men

Men saasnart Calaf havde bekommet den belovede Succurs marcherede han med sin ganske Armee imod de Fiendtlige, og som han paa Marchen ved en Coureer fik Efterretning om, at Fienderne kom anrykkende imod dem, saa befalede han sine Folk at holde stille, og efterat han havde posteret dennem til at slaaes, opmuntrede han dem til at stride som tappre Soldater.

Begge Armeerne vare lige store, og den enes Folk gav i Tapperhed den andens aldeles intet efter, hvorudover Bataillen ogsaa blev meget blodig. Den begyndte om Morgenen ved Solens Opgang og varede den hele Dag igiennem indtil ud paa Natten. Officererne saavel som de gemene giorde paa begge Sider alt hvad der kunde forlanges af dem. Hvad Sultanen angaaer, saa viste han i Gierningen, at han havde Mod i Brostet, og Prints Calaf viste det ikke mindre paa sin Side; Thi man maa tilstaae, at han giorde mere, end man nogensinde kunde vente af saa ung en General. Snart syntes de Nogaiske Tartarer at have faaet Fordelen for de andre, og snart igien maatte de vige for de Carizmiers Magt, saa at begge Parter vare lige stærke, og derfor saae sig nod til, da det gik noget ud paa Natten, at ophæve Bataillen i det Forsæt, den folgende Dag at begynde paa ny igien.

Neppe

Neppe var nu Slaget for denne gang til Ende, forend Generalen, som havde Commando over de Circassiske Hielpe-Tropper, gik hemmelig over til Sultanen, og forsikrede ham, at han med sine Tropper strax vilde forlade Nogaiterne, saafremt han ved et Forbund, som han med dyre Eeder og Forpligtelser skulle bekræfte, vilde love, aldrig udi Fremtiden at fodre nogen slags Skat af de Circasser, under hvad Prætext det end kunde være. Sultanen viste sig villig til Fuldkommenhed, da vente de Circassers General tilbage til sin Leier. Morgenen derefter brød han op med sine Folk, og marcherede hiem igien til deres egne Lande, just da man skulde til at begynde Bataillen paa ny igien.

Da Prints Calaf saae, at de Circasser forlod ham, blev han meget fortrydelig over saadan deres Forræderie, ja han havde gierne ønsket, at han med sin øvrige Armee kunde have retireret sig, for at undgaae den forestaaende Bataille, efterdi han befandt sig alt for svag til at giøre Sultanen tilbørlig Modstand; Men der var nu ingen anden Middel for, end at han jo maatte lade det komme an paa sine Vaabens Lykke. De Carizmier angreb ham derpaa strax udi Begyndelsen med største Heftighed, og omringede hans Armee paa alle Sider, men Prints Calaf lod dog derfor ikke Modet falde, endskiønt

han

han saae sig forladt af sine beste Hielpe-Tropper; Men omendskiont han paa nogen Tid giorde en tapper Modstand, maatte han dog omsider bukke for de Carizmiers Magt, og altsaa resolverede til at tage Flugten. Han udvalgte sig nogle Escadroner, og med disse brod han ud igiennem de Carizmiers Armee, for derefter desto bedre at salvere sig. Da Sultanen fik Efterretning om hans Retirade, lod han ham vel sætte efter med 6000 Mand til Hest, skiont det var ganske forgieves; Thi han var taget af en Vei, som var hans Fiender ubekiendt, og altsaa ankom han faa Dage efter det Fatale Slag til sin Faders Residence, hvor han til alles Bedrovelse fortalte sin ulykkalige Skiebne.

Var nu denne Tidende bedrovelig for Timurtasch, saa var visselig den anden endnu mere, som han strax derefter ved en af sine Officerer erholdte, nemlig, at Sultanen i Carizme havde ladet alle Nogaiterne nedsable, og var paa Veien til hans Residence for at udrydde den ganske Kongelige Familie, og legge Nationen under sit Herredomme. Nu fortrod vel Kongen paa, at han havde vægret ham den forlangte Skat, men hvad nytter det, efter det Arabiske Ordsprog, at fortryde det, naar den Stad Basra er gaaet under? Det eneste, som de nu kunde gribe til, var at bringe deres Person i Sikkerhed, hvorudover Kongen tillige med sin Ge-

Gemal Elmaze og Prints Calaf tog det kostbareste af deres Skat til sig, og reiste derpaa bort fra Astracan deres Residents Stad, ledsaget af en stor Mængde Hof-Officerer, samt af de Tropper, som hialp Printsen til at bryde igiennem den fiendtlige Armee.

De fortsatte deres Reise lige til det store Bulgarie, i Tanke der at søge deres Tilflugt hos en stor og mægtig Potentat; Ja de var allerede reist nogle Dage, og var kommen til det Bierg Caucasum, da de blev overfaldet af 4000 Straten-Rovere, som boede paa bemeldte Bierg. Om nu endskiønt Prints Calaf ikke havde mere end 400 Mænd hos sig, saa giorde han dog saa tapper Modstand, at en stor Deel af Roverne maatte bide i Græsset: Men som hans Mandskab efter Haanden ogsaa formindskedes, saa maatte han imod sin Villie underkaste sig disse grumme Menneskers Magt, af hvilke nogle bemægtige sig deres medhavende Skat, og andre nedsablede alle dem som endnu af deres Følgeskab var tilovers, ja de lod aldeles ingen beholde Livet, uden alene Kongen, hans Gemal og Printsen, hvilke saa godt som nogne blev staaende tilbage.

Det er sandelig ikke at beskrive, hvor stor Jammer og Bedrøvelse Timurtasch blev indtaget af, da han saae sig sat i saa yderlig Elendig-

dighed. Han ønskede vel tusende gange tillige med sine Folk at maatte have mistet Livet, og der fattedes ikke meget udi, at han jo af Forvirrelse havde taget Livet af sig selv. Dronning Elmaze (*) smeltede ligesom hen i Taare, og opfyldte Luften med sine Suk og ynkelige Klagemaal. Prints Calaf var den eneste, som havde Styrke til at finde sig i denne hans ulykkelige Skiebne; Thi han var saa indtaget af Alcoranens Lærdomme og Mahomets Meninger om Prædestinationen, at han var ubevægelig i alt hvad der mødte ham. Den heftige Bedrøvelse, som Kongen og hans Gemal var indtaget af var denne Printses eneste Bekymring. Ak min Fader og min Moder! sagde han til dem, bliver dog ikke liggende under eders Ulykke, men betænk, at det er den store Gud selv, som har vildet, at I er bleven saa elendige; Lad os derfor, uden at knurre imod ham, underkaste os hans absolute Villie. Ere vi vel de første der ere blevne revsede af hans retfærdige Riis? Hvor mange Potentater og Forster ere ei for os bleven sat paa Thronen, efterat de først en Tid lang har maattet vandre omkring i Verden paa fremmede Steder, hvor de er bleven agtet og anseet for de allerringeste Mennesker? Har Gud Magt til at tage Cronen fra os, saa har han ogsaa Magt til at give os den igien, altsaa vil vi haabe, at han forbarmer sig over

(*) Elmaze bemerker en Diamant.

over vores Elendighed, og sætter os igien i vores forrige Lykfalighed.

Han føiede endnu mange trøstefulde Ord til, og som Kongen tillige med sin Gemal anhørte samme med største Agtsomhed, saa fandt de uformerkt en hemmelig Trøst deraf, og lod sig saaledes overtale til at bære Skiebnen med Taalmodighed. Jeg vil, min Søn, sagde Kongen, forlade mig paa det guddommelige Forsyn, og da vores ulykfalige Skiebne staaer optegnet paa en Tavle i Himmelen, saa er det billig, at underkaste sig samme med Taalmodighed. Da de nu alle havde fattet saadan Forsæt, fortsatte de deres Reise til Fods, efterdi Røverne havde taget deres Heste fra dem. De gik en temmelig lang Vei, og havde intet andet at leve af end de Frugter, som de underveis fandt for sig, men de bleve omsider forvildede iØrken, hvor de begyndte ganske at tabe Modet, da de der ikke fandt noget til Livets Ophold. Kongen selv blev omsider saa træt og mat, at han neppe kunde gaae længer, og Dronningen var iligemaade saa udmattet af den lange Vei, at Prinds Calaf, for at komme dem til Hielp, maatte vexelviis bære dem paa sine Skuldre, i hvor mat han end selv allerede var bleven. De vare nu alle tre nær omkomne baade af Hunger, Tørst og Mattighed, da de derefter kom til et skrekkelig høit og steilt Stæd med affkyelige Huler

under, igiennem hvilke det syntes meget farlig at gaae, og man saae dog ikke paa nogen anden Maade at komme over paa den slette Mark, som laae ved hin Side, efterdi der paa begge Siderne af denne Høi var saa fuldt med Torne og Tidsel, at man umuelig kunde komme frem. Da Dronning Elmaze saae denne Afgrund, blev hun overmaade forskrekket, og gav et stort Skrig af sig. Hvad Kongen angaaer, saa blev hans forrige Taalmodighed her forvandlet til en fortvilet Forbittrelse. Nu er det ude med os, sagde han til sin Søn Printsen, jeg vil nu overgive mig til min ulykkalige Skiebne, og lade mine mange Trængsler trykke mig til Grunde; Ja, jeg vil strax nedstyrte mig udi denne Afgrund, hvilken Himmelen uden Tvil har forbeholdt mig til min Grav; Thi jeg vil tusende gange heller døe, og derved befries fra min ulykkalige Skiebnes Tyrannie, end beholde et Kummerfuld og miisommelig Liv.

Kongen havde virkelig ogsaa fuldfordt sit Forsæt, saafremt Prints Calaf ei havde taget ham fat i Armene og holdt ham tilbage; Ak! min Fader! sagde han til ham: Hvad er det eders Forbittrelse forleder eder til? Viser I nu den tilborlige Lydighed imod Himmelens egne Anordninger? Gaae i eder selv, og betænk Sagen ret, og da skal I befinde, at det er bedre, vi ved en bestandig Taalmodighed søger at bevæge

vægе Himmelen til at anſee os med mildere Øine, end ved Utaalmodighed forſynde os imod den. Jeg tilſtaaer vel, at vi for nærværende Tid er i en meget yderlig elendig Tilſtand, efterdi vi ikke uden Livs Fare kan komme igiennem denne Afgrund; Men der kan maaſkee være en anden Vei for os, tillad mig derfor at søge efter ſamme! Imidlertid vilde I, tillige med min Moder Dronningen, ſætte eders umaadelige Bekymringer til Side, og jeg forſikrer, at jeg ſnart ſkal komme til eder igien.

Prints Calaf begav ſig derpaa ned i Hulen, men endſkiønt han med ſtørſte Omhygelighed søgte allevegne, var det ham dog ikke mueligt at finde nogen Vei; Hvorover han blev meget bedrøvet, kaſtede ſig ned til Jorden, ſukkede og bad Himmelen om Hielp. Da han nu ſaaledes havde forrettet ſin Bøn, ſtod han op og søgte paa ny igien om en Vei, ſom førte ud til den ſlette Mark paa hin Side, hvilken han og da var ſaa lykkelig ſtrax at finde. Han fulgte altſaa Veien, og fornam, at der ved Udgangen til Marken ſtod et ſtor Træ, ſom gav en behagelig Skygge fra ſig; Under ſamme Træ var en Brønd fuld af klart og rindende Vand, ligeſom der og ved begge Sider ſtod nogle andre ſtore Træer med Frugter. Han takkede Gud for denne ham beviſte Naade, og løb ſtrax tilbage for at give hans Fader og Moder det tilkiende.

kiende. Disse anhørte denne Tidende med saa megen desto større Glæde, efterdi de deraf saae, at Himmelen allerede havde begyndt at forbarme sig over dem. Printsen førdte dem dernæst med sig, og da de var kommen overspaa den anden Side, havde de den Lykke at stille deres Tørst og Hunger, og dernæst med nogen større Rolighed i Sindet at hvile deres matte Legeme. Naadige Herre, sagde Calaf til sin Fader, see nu, hvor ubillig I har knurret, I bildte eder ind, at Himmelen havde forladt os, men see, om den dog har nægtet os sin Hielp, da jeg veemodig anraabte den derom. Da de nu i tre Dage her havde hvilet sig, tog de nogle Frugter til sig, og begav sig dernæst igien paa Reisen i det Haab, at denne Vei omsider skulle føre dem til et beboet Sted. De tog herudi ikke heller feil; Thi kort Tid derefter saae de en Stad for sig, som syntes dem at være stor og meget prægtig opbygt. De forføiede sig lige til denne Stad, men blev dog staaende ved Porten, indtil det begyndte at blive mørk, efterdi de ved Dagens Lys ikke gierne vilde gaae ind i Staden, siden de var fuld af Støv og Sveed, og derforuden saa got som halv nogne. Imidlertid de nu uden for Staden laae og hvilede sig i Græsset under et stort Træ, kom en gammel Mand ud af Staden, som juist havde i Sinde at legge sig under bemelte Træ for at tage frisk Luft. Han satte sig og virkelig ned hos dem, efterat han

først

først havde giort en dyb Reverents, hvilket de paa deres Side igien vederlagde, og dernæst spurgte ham hvad berørte Stad hedte? Den heder Jaic, svarede den gamle, og er Hoved-Staden her i Landet, hvor den Flod Jaic har sin Oprindelse. Kongen, som heder Ilenge-Can, har sin Residence her i Staden, og det kan ikke feile, I jo maa være Fremmede, siden I derom spørger. Ja, sagde Kongen, vi ere komne lang Veis fra, og hører hiemme i det Kongerige Carizme, hvor vi boer ved det Caspiske Hav og driver Kiøbmandskab. Vi giorde tillige med andre Kiøbmænd en Reise til Capoahi, men vare derhos saa ulykkelige, at vores Caravane under Veis af Rovere blev overfaldet. Disse lod os vel beholde Livet, men de satte os dog udi den elendige Tilstand, som I nu befinde os udi. Vi tog siden Veien over det Bierg Caucasum, og ere komne hertil, uden at vide, hvorhen vi skal vende os. Den gamle Mand havde stedse en stor Medlidenhed med sin trængende Næste, og derfor forsikrede dem, at deres slette Skiebne gik ham nær til Hierte, ja for at vise det i Gierningen, at han virkelig havde Medynk over dem, bod han dem sit Huus til, og det med saa artige Manerer, at de ikke kunde kalde hans Oprigtighed og Ærlighed i Tvil. Imod Nattens Komme forte han dem hiem med sig, og de befandt, at han ikkun havde et lidet Huus og ingen overflødige Meubler,

men alt, hvad der var, var overmaade net og prægtig. Ved deres Ankomst gav han en af sine Slaver Befaling at forrette noget, saa sagte, at man ikke vidste hvad det var, forend bemældte Slave igien kom tilbage med tvende Kiøbmands Karle, af hvilke den ene havde en Pakke at bære med syede Gang-Klæder, og den anden alle slags Sloer, Turbaner, og Belter. Kongen tillige med Printsen maatte dernæst efter Anmodning udsøge sig nogle Brocades Klæder, og en Turban af Indianſk Lærret; ligesom Printsessen og udsøgte sig en fuldkommen Fruentimmer-Klædning, hvilket den Gamle altsammen betalede, og derneſt giorde Anstalt til et Aftens Maaltid. To af Slaverne rettede Madden an, og man indbare adskillige Porcellains Fade, samt Skaale, som var forfærdiget af Sandel og Aloe Træ, og andre af Coral, som med den vellugtende Ambra var forsynet. Iblant andre Retter havde man en fortreflig Chourva (*), en Pastete af en Geede-Buk, et stor og dybt Fad med Pilau, hvori der vare tre Hassel-Honner, delte i smaa Stykker, et Fad med Tziberica (**), og endelig en stegt Heste-Fierding foruden andre der brugelige Retter. Oven paa Maaltidet drak de tre

(*) Chourva er en fin og feed Grød.

(**) Tziberica er en Fisk, som er fem Fod lang, hvilken har en lang Hals, er sort og hvid Spettet paa Livet, og smager ligesom en Lax.

tre store Flasker fulde af Camez- og Sattel-Brendevin, og diverterede sig imidlertid med adskillige Discurser.

Den Gamle begyndte omsider at føle Brendevinets Virkning, hvorudover han blev overmaade lystig, og anvendte alle sine Kræfter paa at divertere sine Gieſter. Men som han mærkede, at han ikke kunde naae det Maal han sigtede til, og at de stedse syntes at være indtaget af deres slette Skiebne, saa sagde han til dem: Jeg seer nok, at jeg gior mig forgieves Umage, at faae eders Sind afvendt fra den Elendighed, som er vederfaret eder, men tillad mig dog at forestille eder, at I i stæden for at tænke derpaa, skulde stræbe ganske at udrydde det af eders Sind. Sorg ikke, fordi Roverne har taget eders Gods fra eder; Thi den Hændelse, som er mødt eder, maa saa mange prøve. De Reisende Kiøbmænd maa daglig erfare det. Jeg er selv i min Ungdom paa en Reise fra Mouſſoul til Bagdad bleven udplyndret. De tog en anseelig Mængde kostbart Gods fra mig, og jeg var desuden usikker at beholde Livet. Min Tilstand var da ligesaa ulyksalig, som eders: Imidlertid søgte jeg dog at trøste mig selv i min Elendighed, endskiønt det var tungt og smertelig for et Menneske af min Stand, at see sig saa uformodentlig bragt til Bettel-Staven. Jeg skal fortælle eder min Historie; Thi

mueligt at en Efterretning om min forrige Ulykfalighed kan opmuntre eder til at bære eders Kors med desto større Taalmodighed. Herpaa befalede han sine Slaver at gaae ud, og begyndte altsaa sin Historie paa følgende Maade.

Historie

Om

Prints Fadlallah, en Søn af Bint-Ortoc Konge til Mousſel.

Jeg er en Søn af den store Bint-Ortoc, forrige Konge i Mousſel, og da jeg omtrent var i min Alders Tivende Aar, vilde min Fader absolute have at jeg skulde gifte mig, i hvilken Henseende han lod en stor Mængde Slavinder præsentere sig for mig, hvoriblant der fandtes mange, som virkelig kunde fortiene Navn af at være deilig; Men jeg ansaae dem alle lige gode, og der var ikke en iblant dem, som formaate at opvække nogen Passion hos mig. Dette kunde de strax merke, hvorudover de blev rød i Ansigtet, og gik bort med en Slags Forbit-

bittrelse, at de ei havde troffen mig i Hiertet. Min Fader kunde ikke nokſom forundre ſig over ſaadan min Foleſloshed; Thi han havde umuelig andet tænkt, end jeg ſkulde havt ſtor Umage med at vælge mig en ud, naar jeg paa engang ſaae ſaa mange Deiligheder. Jeg ſvarede, at jeg endnu ingen Lyſt havde til at gifte mig, og at dette ventelig kom deraf, at jeg ſaa inderlig længtes efter at giore en Reiſe til Bagdad; bad ham derpaa om hans Tilladelſe til ſamme, og foreholdt ham, at jeg mueligt kunde faae i Sinde at indlade mig i Ægteſkab, naar jeg kom hiem igien. Han vilde ikke tvinge mig til noget, og altſaa gav han mig ikke alene den forlangte Frihed, men end og befalede, at man ſkulle ſkaffe mig en prægtig Equipage, paa det jeg kunde komme frem i ſaadan Pragt, ſom var anſtændig med min Stand. Han gav mig desuden ſaa mange ſtykker Guld-Mynt med, ſom paa fire Cameler kunde bæres, og lod en Deel Officerer tillige med 100 Mand af ſin Garde følge med mig.

Med ſaadan et anſeelig Følgeſkab begav jeg mig paa Reiſen fra Mouſſel til Bagdad. Den første Dags Reiſe gik ogſaa lykkelig af, men den anden Dags Nat, da vi fik nogle Telte opſlaaet at hvile os under, blev vi uformodentlig overfaldet af de Beduiniſke Araber, og endſkiont vi paa vores Side giorde ſaa tapper

Modstand, at vi fik over 300 Mand nedsablet af vore Fiender, saa maatte vi dog omsider give os tabt, da vi ved anbrekkende Dag saae os omringet af dem. De tog vores Gevæhr og vore Klæder fra os, og vare saa barbarisk, at de nedsablede alle mine Folk, da de nu ogsaa nærmede sig til mig, raabte jeg veemodig og sagde: Hold inde, I Forvovne! og bærer Respect for en Kongelig Prints, mit Navn er Fadlallah, og jeg er den eneste Son af den store Bint-Ortoc Kongen i Mousel, ffolgelig ogsaa Arving til hans Rige. Det glæder mig, svarede Fiendernes Anforer, at jeg har faaet at vide, hvo du er; Thi vi har i lang Tid været din Faders dodelige Fiender, han har ladet mange af vores Camerater ophænge, som er faldet ham i Hænderne, og altsaa er det billig, man paa selv samme Maade handler med dig. Efterat Roverne derpaa havde bemægtiget sig min Equipage, bandt de mine Hænder og Fodder, og forde mig med sig til et Bierg, som laae imellem tvende Skove. Ved dette Bierg var en utallig Mængde Telte opslaget, og det var let at begribe, at de der havde deres Opholds-Stæd. De lagde mig under deres Anforers Telt, hvor de den ganske Dag holdt Vagt over mig, og endelig bandt mig fast ved et Træ, hvor jeg med Taalmodighed maatte anhore deres Spotte-Gloser, og med Kiedsommelighed længes efter Dodens Komme.

Jeg

Jeg stod længe bunden ved dette Træ, og mine Kræfters Aftagelse var mig ligesom et Forbud paa den visse Død, den havde ogsaa virkelig overfaldet mig, om ei en særdeles Hændelse havde hindret det. En af deres udsendte Spioner indfandt sig til min store Lykke og berettede Anføreren for de Beduiner, at en stor Caravane marcherede syv Mile borte. At de nu ikke skulle forsømme denne gode Leilighed, giorde de strax saadan Anstalt, at de kom paa Veien dertil, og lod mig blive tilbage, efterdi de ikke tvilede paa, at jeg jo maatte opgive min Aand medens de vare borte. Men Himmelen, der gior Menneskenes Anslag til intet, naar de ikke kommer overens med Guds eget besluttede Raad, vilde ikke, at jeg endnu skulde rykkes ud af Verden. Thi da Roverne vare borte, forbarmede Anførerens Kone sig over mig, og besluttede at redde mig af den nærværende Fare. Unge Menneske, sagde hun til mig, det gior mig ont, at see dig saa elendig, men om jeg løste dig og satte dig i Frihed, havde du da endnu saa mange Kræfter tilovers, at du kunde tage Flugten? Jeg svarede hende strax ja, og forsikrede, at den Gud, som havde opvakt hende til at hielpe mig, skulde og forlene mig Kræfter til at gaae. Hun løste mig derpaa mine Baand af, og gav mig nogle af hendes Mands Klæder paa, samt forsynede mig med trende Brød og viste mig en Fod-Stie, som jeg skulde

følge.

følge. Jeg takkede hende for bevisste Godhed, og marcherede derneſt hele Natten, uden at tage Feil af Veien. Morgenen derefter traf jeg et Mennecke, som agtede sig til Bagdad med Vare, denne giorde jeg Compagnie med, og da jeg endelig ankom til Bagdad, forfoiede jeg mig ind i en Mosqvee, hvor jeg forblev i nogle Nætter, efterdi jeg ikke havde stor Lyst til at gaae ud, af Frygt for nogle fra Moussel skulde møde mig; Thi jeg skammede mig som en Hund, at lade mig see af nogen i saa slet en Tilstand. Omsider tvang dog Hungeren mig dertil, og der var ingen anden Raad for mig, end jeg jo maatte gribe til Bettel-Staben.

Jeg gik altsaa hen til et stort Huus, hvor jeg uden for Vinduerne med en høi Røst bad om en Almisse. Der kom strax en gammel Slavinde ud med et Brød til mig, men i det jeg gik hen at tage derimod, tog Vinden i det Forhæng, som var for Vinduet, og gav mig Leilighed til at see en overmaade smuk Dame, staaende inden for paa Salen, Glandsen af hendes Deilighed falt mig strax i Øinene, og jeg blev ligesom jeg kunde været slaaet af Lyn-Ild. Min Forvirring var saa stor, at jeg i steden for at takke for det Brød, man gav mig, blev staaende ubevægelig, saa at hun ikke uden Aarsag holdt mig for at have mist Forstanden. Slavinden gik strax bort og lod mig staae at be-

betragte Vinduet, men jeg var ikke saa lykkelig, at Vinden igien vilde blæse Forhænget til Side; Imidlertid kunde jeg dog ikke overtale mig til at forlade Stædet, forend Natten mindte mig; Og da jeg omsider maatte gaae, spurgte jeg en gammel Mand, som gik forbi mig, om han ikke vidste, hvo der horte dette Huus til? Han svarede strax, at det tilhorte Mussfac, Abonne Son, som var en overmaade rig og fornemme Mand, og havde for kort Tid siden været Gouverneur der i Staden, men nu afsat, formedelst en Dispute han fik med Cadis, hvilken fandt Leilighed til at paadrage ham Califes Unaade.

I det jeg nu gik og overveiede denne Hendelse, kom jeg uformerkt uden for Staden paa en Kirke-Gaard, hvor jeg fattede det Forsæt at forblive Natten over. Jeg fortærede altsaa noget af mit Brod, og lagde mig siden ned ved en Grav, for at hvile mig; Den deilige Dame stod mig stedse for Oinene, og hendes Ihukommelse hindrede mig fra at falde i Sovn, dog var jeg omsider saa lykkelig, at jeg kom til at sove, endskiont det varede ikke længe; Thi der var noget neden under i Graven, som gav et stort Skriig af sig, hvoraf jeg strax igien vaagnede.

Jeg

Jeg blev ganske forskrekket over dette Skriig, og som jeg ikke vidste Aarsagen dertil, stod jeg i en Hast op i det Forsæt at forfoie mig bort af Kirke-Gaarden, men i det jeg vilde retirere mig, kom to Mands-Personer til mig og spurgte hvo jeg var, og hvad jeg der paa Kirke-Gaarden havde at bestille? Jeg svarede, at jeg var Fremmed, og formedelst min slette Skiebne maatte opholde mig der for at bede got Folk om Almisse, efterdi jeg i Staden havde ingen Herberge. Siden du er en Betlere, sagde en af dem til mig, saa maa du takke Himmelen, at du har troffen os; Og i det de talede disse Ord, tog de mig need i Graven med sig, hvor 4re af deres Camerater sad og spiste Nøddiker og Dadler, samt udtommede en Deel store Krukker Brændeviin.

De lod mig sidde ned hos sig ved en Steen, og giorde mig deelagtig i deres Maaltid, men jeg begyndte strax at fatte nogen Mistanke til dem, og Tiden viste, at jeg ei tog Feil, da jeg holdt dem for at være Rovere. De begyndte at tale med hinanden om et anseeligt Bytte som de havde giort, og som de bildte sig ind, at det skulde være mig en stor Fornoielse at komme i deres Compagnie, saa giorde de mig strax et Forslag derom. Nu kan en hver lettelig tænke, hvor bestyrtsed jeg blev over dette Tilbud, og hvor afskyelig det var for mig at høre paa;

Imid-

Imidlertid frygtede jeg dog for at fortørne dem, i fald jeg undslog mig derfra, og alle saadanne Tanker bragte mig i den yderste Forvirring, men som jeg allerbest stod og tænkte mig om, hvad Svar jeg skulde give dem, kom Lieutenanten hos Cadis med tive til tredive Mand ind i Graven, bemægtigede sig vore Personer og satte os allesammen i Arrest.

Dagen derefter kom Cadis og holdt et Forhør over os. Roverne bekiendte strax deres Misgierning, efterdi de let saae, at dens Benægtelse lidet vilde hielpe dem; Og hvad mig angaaer, saa fortalte jeg Dommeren, paa hvad Maade jeg havde troffen dem, og som de andre just bekræftede det samme, saa lod man mig sætte affides for mig selv alene. Her kom Cadis igien til mig, og spurgte, hvad jeg havde paa Kirke-Gaarden at bestille, og hvorledes jeg lystede at leve i Bagdad? Han giorde mig ellers mange andre Spørsmaal, og jeg besvarede dem alle med største Beskedenhed, dog uden at aabenbare ham hvo jeg var. Imidlertid glemte jeg ikke at fortælle ham, hvorledes jeg ved en Hændelse var bleven forelsket i en Dame udi Muaffacs Huus, og ved det jeg nævnede denne Mands Navn, kunde jeg læse et slags Forvirring i Dommerens Ansigt. Han blev paa nogen Tid staaende, ligesom i dybe Tanker, men begyndte dog siden at see ganske mildt, og

brod

bred endelig ud med disse Ord: Unge Menneske! sagde han, det staaer alene til dig, om du vil besidde den unge Dame, som du i Gaar har seet. Var du endog det ringeste Menneske, saa kunde jeg dog mage det saaledes, at du skulle naae dit Ønske; Lad mig ikkun sorge for Sagen, jeg skal nok skaffe den et got Udfald. Jeg takkede ham for hans gode Tilbud, og, uden at overveie saadant Forehavende, folgede med hans Gildinger, som havde Ordre at fore mig i Bad.

Imidlertid skikkede Dommeren tvende Chaoux (det er Frigivne) hen til Muaffac, og lod ham sige, at han vilde tale med ham om en meget vigtig Sag. Strax derefter ankom bemeldte Muaffac, og han maatte ikke lidet forundre sig over den Venlighed, som Dommeren tog imod hannem med; Ak! sagde han ved sig selv, hvoraf kommer det, at Cadis, som hidindtil har været min storste Fiende, beviser mig nu saa stor Heflighed? Sandelig, der maa være noget derunder, som jeg ikke kan begribe. Min Hr. Muaffac, sagde Dommeren til ham, Himmelen vil ikke, at vi længer skal være hinandens Fiende; Thi den erbyder os nu Leilighed, ved hvilken vi kan komme ud af den Misforstaaelse, der paa nogle Aar har været imellem eders og min Familie. Printsen fra Bassra er i Gaar Aftes kommen her

til

til Bagdad, uden sin Faders Vidende. Han har hort tale om eders Datter: Og den Beskrivelse man har givet ham paa hendes Deilighed, har giort ham saa forelsket i hende, at han har besluttet at ægte hende, og altsaa har forlanget i denne Sag at betiene sig af min Mellemhandling, hvilket er mig saa meget desto kierere, efterdi vi derved kan blive gode Venner. Det kommer mig ikke lidet forunderlig for, svarede Muaffac, at Printsen fra Basra vil vise mig saa stor Ære, at indgaae en Ægte-Forbindelse med min Datter Zemroude, og det er mig ikke mindre underligt, at I vil lade eder bruge til Megler i denne Sag, som tilforn har viist eder saa ivrig i at efterstræbe mig. Min Hr. Muaffac, sagde derpaa Cadis: Vi vil ikke tale mere om hvad der allerede er forbi; det er bedre vi træde samme under vore Fødder, og beflitter os paa herefter at leve i en god Forstaaelse med hinanden, og det fra denne Time af, da eders kiere Datter formedelst min Mellemhandling skal giore saa fordeelagtig et Partie med Printsen.

Muaffac var af Naturen lige saa from, som Dommeren ond, hvorudover han og lettelig lod sig bedrage af hans smigrende Høflighed, og fattede Fortrolighed til sin egen Fiende. De tog hinanden altsaa i Favn og svor hinanden er uomstodelig Venskab, hvilket de endnu

stod i fuld Begreb med, da jeg af Aga blev ledsaget ind i det Kammer hvor de var. Denne Aga havde tilforn ifort mig en prægtig Klædning, og givet mig en Turban paa mit Hoved med Indianisk Nettetdug omkring, hvoraf Guld-Stykkerne hængte mig need for Øyne. Store Forste, sagde Cadis til mig, eders Trin og eders Ankomst til Bagdad være tusende gange velsignet, efterdi I har vildet havt den Naade for mig, at tage ind til mig, hvilken Tunge formaaer vel at udvise al den Erkientlighed, som jeg for saa stor en Ære er eder skyldig? I seer her den gode Hr. Muaffac, som jeg efter Ordre allerede har berettet Aarsagen til eders Ankomst her til Staden, han er ganske villig at overlevere sin Datter udi eders Hænder, og enhver maa tilstaae, at hun er saa deilig som en Stierne. Muaffac giorde mig herpaa en dyb Reverents, og sagde til mig: Store Prints! Jeg maa bekiende, at jeg ikke lidet er bestyrtset over den store Ære, som I har besluttet at tilbyde min Datter; Thi hun maatte have skattet sig lykkelig, om hun alene havde bleven antaget som en Slavinde hos Dronningen udi eders Serrail.

Dom nu, hvad for en Forvirring saadanne Tale-Maader satte mig udi; Det var mig ikke mueligt at besvare dem, hvorudover jeg lod det berve med at helse Muaffac: Men som Cadis

i en

i en Hast merkede min Forvirring, og tillige var bange, at jeg skulle svare noget, som kunde forderve hele Legen, saa tog han igien Ordet og sagde: Det er best, at man strax opretter Egteskabs Contracten i de fornødne Vidners Overværelse, hvorpaa han befalede Aga at hente Vidnerne, og satte imidlertid selv Contracten op.

Saasnart Vidnerne var ankommen, læste man Contracten op, og derefter blev den af Muaffac og mig underskreven, ligesom og af bemeldte Cadis. Da dette var skeet, lod han Vidnerne gaae bort igien, og dernæst sagde til Muaffac: I veed, at store Folk ikke gierne vil have deres Ting saaledes forrettet, som andre; Alting maa gaae stille af, tag derfor ikkun nu Printsen hiem med eder; Thi han er eders retmæsige Sviger-Søn; Forhal derhos ikke Tiden, men gior strax Anstalt til deres Brollup, og stræb, at alle Ting gaaer herlig til.

Jeg følgede altsaa bort med Hr. Muaffac, og da vi kom uden for Døren, stod der tvende prægtige udpudsede Muul-Æseler, som vi skulde betiene os af; hvilket vi og giorde, og kom altsaa efter en kort Tids Forløb hiem i Hr. Muaffacs Huus, hvor han strax ledsagede mig ind i sin Datters Gemak, og lod mig der blive alene hos hende efterat han først havde fortalt

hende alt hvad der var passeret hos Cadis. Zemroude, som stedse var af en Indbilding, at hendes Fader havde giftet hende med Printsen fra Basra, tog imod mig som sin Ægte-Gemal, der engang i sin Tid skulde sætte Kronen paa hendes Hoved, saa at jeg, som den gladeste og meest forelskte af alle Mands-Personer, tilbragte den ganske Dag hos denne Dame, og søgte ved utallige Caresser at faae hendes Hierte ganske overvunden, hvorudi jeg ogsaa var særdeles lykkelig; Thi hun blev omsider lige saa heftig forelsket i mig, som jeg i hende.

I værende Tid giorde Hr. Muaffac den fornødne Anstalt til vores Brollup, og efterat en Deel gode Venner af hans Familie havde indfundet sig, satte vi os med hinanden til Taffel. De tilstædeværende maatte forundre sig over vores Deilighed, og enhver tilstod, at vi vare smukkere end Houris (*). Efterat Maaltidet var til Ende, diverterede man os med en Instrumental og Vocal Musique, og kort derefter kom Muaffacs Gemal ind og tog Bruden ud med sig, ligesom og Muaffac selv tog omsider mig ved Haanden, og ledsagede mig ind i et prægtig meubleret Kammer, hvor en Guld-Brocades Seng var opsat, og rund omkring

(*) Saaledes kaldes de Fruentimmer, som ere i det Mahomedanske Paradis.

kring samme stod en stor Mængde vellugtende hvide Vox-Lys paa Solv Lyse-Stager i den smukkeste Orden. Zemroude blev imidlertid ved hendes Moders og tvende Slavinders Hielp afklædt, og lagde sig i Sengen. Man lod mig altsaa alene, og det er let at slutte, at jeg ikke lod hende ligge alt for længe at sukke efter mig.

Morgenen derefter hørte jeg, at man bankede paa min Dør, og da jeg samme havde oplukket, saae jeg, at det var den sorte Aga, som havde en stor Pagve Reise-Toi at bære. Jeg bildede mig i Begyndelsen ind, at det var to Ære-Klædninger, som Cadis vilde forære mig og min Gemal, men jeg fik snart at vide, at jeg bedrog mig selv med mine Tanker. Hr. Aften-Bakke! raabte han ganske høit, jeg har eder at helse fra Cadis, at I strax leverer mig den Habit, han i Gaar laante eder for at spille Printsens Person fra Basra. Min Herre skikker eder derimod igien eders egne gamle Pialter tilbage. Denne Compliment giorde mig særdeles bestyrtset, og som jeg meget let kiendte den store Ondskab, der var hos bemeldte Cadis, saa gav jeg ham den forlangte Habit, og tog min egen gamle forrevne Caffetan paa igien.

Zemroude, som havde hørt noget af dette Budskab, kunde ikke nokſom forundre sig over den ny Dragt hun saae mig udi. Ak himmel,

raabte hun, hvad betyder denne Forandring? Og hvad var det, som dette Menneske havde at tale med eder? Min Printsesse, svarede jeg, Cadis er visselig en stor Skielm, og hans Ondskab er voxen til en høi Grad, men han har dog denne gang narret sig selv og ingen anden. Han mener, at han har givet eder et elendig Menneske til Mand, som i Henseende til sin Fødsel er den nedrigste i hele Verden, og derhos bildet eder ind, at I var giftet med en Prints. Men jeg kan forsikre eder, at min Rang og Høihed ikke er mindre end Printsens i Basra; Thi jeg er den eneste Søn af Kongen i Mousfel den store **Bint-Ortoc**, og mit Navn er **Fadlallah**: Hvorpaa jeg strax fortalte hende min ganske Historie og ikke fortiede det allerringeste. Min Prints, svarede Damen, om I end ikke var en Søn af en stor Konge, saa kan I dog være vis paa, at jeg ikke elskede eder mindre end jeg nu elsker eder; Glæder jeg mig derfor over eders høie Fødsel, saa skeer det alleneste i Henseende til min Fader, som mere bekymrer sig om Verdens Ære end jeg. All min Ærgierrighed bestaaer i at faae en Mand, der elsker mig alene, og ikke ved at dele sin Kierlighed med andre, gior mig mit Liv kiedsommelig.

Det manglede ikke, at jeg jo med dyre Eder forsikrede hende om en oprigtig Kierlighed.

Hun

Hun syntes at være fornøiet med denne Forsikring, og altsaa raabte en af hendes Fruentimmer ind til sig, hvilken hun befalede, at skulle gaae hemmelig hen til en Kiøbmand, og kiøbe en prægtig Mands-Klædning. Slavinden udrettede sit Ærende upaaklagelig, saa at jeg efter en kort Tids Forløb saae mig langt prægtigere iklædt end tilforn. Naadige Herre! sagde Zemroude til mig, tænker J vel, at Cadis skal have megen Aarsag til at glæde sig over denne Handel? Han har dermed vildet giøre min Familie en stor Tort og Skam, og just har han uafvidende til veiebragt den en udødelig Ære. Han bilder sig mueligt i dette Øieblik ind, at vi ligge nedsiunkene i Bedrøvelse, men hvor vil det ikke smerte ham, naar han erfarer, hvor stor en Tieneste han har bevist sin Fiende. Imidlertid maa vi see derhen, at hans onde Forsæt bliver afstraffet, førend han faaer at vide hvo J er. Denne Sag vil jeg tage mig paa: Jeg veed, at her er en Farver her i Byen, som har en meget heslig Datter, hun * * * men jeg vil ikke sige eder mere denne gang. Det maa være nok sagt, at jeg har optænkt et Middel, hvorved jeg tilstrækkelig kan hevne mig paa ham, og giøre ham forhadt baade ved Hoffet og i den ganske Stad.

Jeg paa min Side syntes ikke noget om dette Forehavende, men Zemroude min Gemal

var meget begierlig efter at faae det sat i Verk. Nu veed enhver, hvad det hielper, at sige et Fruentimmer noget imod, naar hun først har resolveret til en Ting, følgelig lod jeg hende derudi have sin fri Villie. Hun klædte sig derpaa nær i, dog uden al slags Pragt, tildekkede siden sit Ansigt med et Sloer, og bad mig om Tilladelse at gaae ud, hvilket jeg og strax tilstædte hende, saa at hun uden Ophold forfoiede sig op paa Cadis Pallads. Her blev hun staaende i en Krog paa Salen, hvor denne Dommere pleiede at give saa vel Muselmændene som de Vantro Audience.

Han havde neppe faaet hende at see, førend han skikkede en af sine Frigivne hen til hende, og lod hende spørge, hvo hun var, og hvad hun forlangede? Hun svarede, at hun var en Haandverks Mands Datter der i Byen, og havde en hemmelig Sag at tale med Cadis om. Som nu denne Cadis af Naturen bar stor Kierlighed for Fruentimmer, saa gav han hende et Tegn, at hun skulle komme nærmere og forfoie sig ind i det Kabinet, som var ved Siden af Dom-Stolen. Min Gemal giorde derpaa en dyb Reverents og gik lige ind i bemeldte Kabinet, hvor hun satte sig paa en Sofa, og tog sit Sloer af. Cadis indfandt sig strax hos hende, han blev ligesom henrykt ved at betragte saa stor en Deilighed. Mit Hierte, sagde han,

hvori

hvori kan jeg tiene eder? Naadige Herre! svarede hun, efterdi I har den Magt at holde over Landets Love og skaffe den Fattige, saa vel som den Rige Ret, saa beder jeg nu at agte paa mit Klagemaal, og at forbarme eder over den Tilstand, som jeg befinder mig udi. Cadis bad hende ikkun frit at sige sit Anligende, og svoer hende til ved sit Hoved og sine Øine, at han for hendes Skyld vilde giøre baade det, som var mueligt og ikke mueligt.

Som nu Zemroude merkede, at hun allerede havde tændt hans Hierte i fuld Brand, saa tog hun sit Slør ganske af, og i det hun lod ham see sit smukke morke brune Haar, som hengte hende Lokkevis ned over Skuldrene, talede hun saaledes til ham: Naadige Herre! see om dette Haar er ubehagelig: Kiere betragt mig ogsaa i mit Ansigt, og sig mig ufortovet hvad I derom dømmer? Cadis blev ganske fornøiet ved disse Ord, og efterat han med Glæde havde beskuet hendes deilige Ansigt, svarede han hende saaledes: Jeg sværer eder til ved det Offer, som bliver ofret paa det Bierg Arafate (*),

(*) Arafate er et Bierg, som ligger ved Mecha. Mahomedanerne tro, at da Adam og Eva formedelst deres Ulydighed var jaget ud af Paradis, gik den ene i Øster og den anden i Vester, og i Vildfarelse søgte efter hinanden. Saaledes skal de have gaaet i 120 Aar, indtil de endelig omsider kom

at jeg ikke kan see nogen Feil paa eder. Thi eders Skabning har alt det hos sig, som man kan give Navn af Deilighed.

Herpaa stod hun op af sin Sofa, og efter at hun nogle gange havde spadseret frem og tilbage i Kabinettet, talede hun fremdeles saaledes til ham: Naadige Herre! See engang min Taille an, betragt mig paa det allernøieste, og siig mig, om der er noget at sætte ud paa mig? Ere mine Lader og Geberder tvungne eller affecterede? Hvad kan man laste eller dadle paa min Gang?

Jeg forundrer mig, svarede Cadis, over eders deilige Skabning, og jeg forsikrer, at jeg

kom sammen igien paa dette Bierg, og der kiendte hverandre. Af saadan Aarsag skal bemelte Bierg have faaet sit Navn af det Arabiske Ord Arafa, som bemerker at kiende. Pillegrimene holde ellers paa en vis Fest den tiende Dag i den Maaned Zulhasa en almindelig Processsion paa dette Sted, som de kalde Taraf. Enhver fører en Bede eller en Cameel dertil, hvilken de slagter og tager Lederne tilbage med sig som Religvuier. Det treffer ordentlig ind, at der den tredie Dag falder en stor Regn, som bortskyller Blodet og renser Bierget. Dette anseer de for et Mirakel, og betænke ikke, at samme Regn er en naturlig Virkning af den tykke Damp, som saa stor en Mængde Dyrs Blod foraarsager, hvilket samler sig i Luften. Thi som et hvert Menneske maa slagte sit Offer, saa beløber det sig til en anseelig Mængde og udgiør mange Millioner.

jeg aldrig har seet saa deilig et Fruentimmer, som J er. Men hvad synes eder om mine Arme? sagde min Gemal fremdeles, i det hun blottede samme, er de ikke baade runde og hvide nok? Ak grumme Jomfrue! skreg derpaa Cadis, som allerede var antænt af den søde Lue, er J da kommen at forkynde mig Døden? Dersom J har noget andet at tale med mig, saa tael det i en Hast; Thi min Fornuft svækkes ved eders deilige Diesyn, og jeg kan ikke længer være Herre over mig selv, naar jeg betragter eder.

J maa da vide, naadige Herre! sagde Zemroude, at endskiønt Naturen har begavet mig med saa mange Deiligheder, maa jeg dog blive i et mørk Huus, hvor mig er nægtet al Omgang ikke alene med Mandkiønnet, men endog med mit eget Kiøn. Der har vel endda været mange, som har friet til mig, og begiert mig af min Fader, saa at jeg for længe siden kunde have været gift, saa fremt min Fader ei havde viist sig saa grum imod mig i at forhindre samme; Thi nogle af mine Beilere har han bildt ind, at jeg var saa tør som et stykke Træ, og at de lettelig kunde stikke Ild i mig med en Svovelstikke, til andre har han sagt, at jeg var taabelig, og atter til andre, at jeg var halt og havde desuden Skade paa den ene Arm. Nogle bilder han ind, jeg er Pukkel-Rygget,

og

og andre, at jeg har Vatterſoet, eller er beladt med noget, man kalder Skab eller Fnat. Kort at fortælle: han har ſtedſe givet mig ud for ſaadan et Fruentimmer, ſom ikke var værd at omgaaes andre Menneſker, og hans blotte Beſkrivelſe paa mig har giort mig til en Skrek for alle Menneſker; Ingen ſporger mere efter mig, og jeg maa altſaa ſer mig fordomt til en evig Eenlighed.

Her ſtillede min Gemal ſig an ligeſom hun græd, og ſpillede ellers ſin Perſon ſaa artig i alle Ting, at Cadis lod ſig bedrage. O! barbariſke Fader, raabte han, hvorledes kan du være ſaa ſtreng imod ſaa kiön og elſkværdig en Datter? Vil du, at ſaa deilig et Træ ſkal blive ufrugtbar? Nei det tilſtaaer jeg dig i Evighed ikke. Hvad kan vel være eders Faders Henſigt dermed, min Engel, at han ikke vil have eder gift. Jeg veed det ikke, ſvarede min Gemal, i det hun fordoblede ſine Taarer, men det veed jeg, at jeg nu næſten har tabt al Taalmodighed; det er mig ikke mueligt længer at leve i mine nærværende Omſtændigheder, hvorudover jeg har ſogt Leilighed til at ſlippe ud, for at klage min Nod for eder; Hav nu den Godhed, naadige Herre, ved eders Magt at ſkaffe mig Ret; Thi ellers maa jeg omkomme, ja jeg maa ſelv med min egen Dolk ende mine Dage.

Med

Med disse Ord forrykte hun saa aldeles Cadis Hierne, at han straxt raabte: Nei, nei, I skal sandeligen ikke doe, eller tilbringe eders Ungdom i Suk og Graad, det staaer alene til eder, at træde ud af dette Mørke, der skiuler de mange Fuldkommenheder, som Naturen har begavet eder med, og jeg tilbyder eder fra denne Time af at være og blive Cadis Gemal til Bagdad. Ja min yndige Skat, jeg er villig til at ægte eder, saasnart I behager. Naadige Herre! svarede Zemroude, dersom I ikke var en af de fornemste Personer i Staden, skulde jeg ikke længe betænke mig, førend jeg antog eders Tilbud; Thi I er værd at elske, og jeg kunde ikke giøre noget bedre Valg, men jeg frygter, at min Fader ikke vil tilstæde det, i hvor megen Ære han derved erhvervede sig.

Giv eder ikkun tilfreds, svarede Dommeren, jeg skal nok svare til et godt Udfald, sig mig ikkun, i hvilken Gade eders Fader boer, hvad hans Navn er, og hvad Haandverk han bruger. Han hedder Austa Omar, sagde Zemroude, er en Farver og boer ved Tiger-Floden. Uden for hans Lade staaer et Daddel-Træ, hvilket kan tiene eder til et Tegn. Det er got, svarede Cadis, nu kan I ikkuns gaae hiem igien, og forlad eder til, at I snart skal høre tale om mig.

Efter

Efterat nu min Gemal havde givet ham en venlig Mine, tildekkede hun sit Ansigt med Sloret og gik bort. Hun kom i en Hast hiem til mig, og var saa glad, at hun neppe for Latter kunde fortælle mig hvad der var passeret. Vi skal nok faae hans Ondskab afstraffet, sagde hun, han, som tænkte at drive Spot med os, skal selv blive en Nar for alle Folk.

Dommeren havde ikke saasnart forliist Zemroude af Diesynet, forend han jo virkelig skikkede en af sine Frigivene til Austa Omar, hvilken han og traf hiemme og sagde til ham: I maa strax komme hen til Cadis, han vil tale med eder, og han har befalet mig at tage eder med tilbage. Farveren blev ganske bestyrtset over dette Budskab; Thi han tænkte, at nogle havde klaget ham an for Dommeren, hvorudover han fulgte ganske urolig og bekymret med.

Ved hans Ankomst lod Cadis ham gaae ind i det samme Kabinet, hvor Zemroude havde talet med ham, og som man lod ham der nedsette sig paa en Sofa, blev Farveren ganske underlig over den Ære man beviste ham. Mester Omar! sagde Cadis, det er mig kiert at see eder her hos mig; Thi jeg har længe siden hørt meget got tale om eder. Man siger, at I er en andægtig Mand, som forretter eders Bøn ordentlig fem gange om Dagen, og forsømmer

sommer aldrig om Fredagen at indfinde eder i Moskveen. Desuden veed jeg, at I aldrig æder Flesk, og har baade en Afskye for Vin og Daddel-Brendevin, samt at I lader en af eders Drenge læse i Alcoranen for eder naar I arbeider. Det er sandt, naadige Herre, svarede Farveren; Thi jeg kan over 4000 Hadits (*) uden ad, gior mig færdig at forrette min Pillegrims Gang til Mecha. Jeg forsikrer eder, sagde Cadis, at alt dette befalder mig meget vel; Thi jeg bær stor Godhed for alle fromme Musel-Mænd. Man har berettet mig, at I bag ved Kydskheds (**) Forhæng har en Datter, som er gifte-færdig, er det sandt?

Store-Dommer! svarede Farveren, eders Pallads er en Tilflugt for de Ulykkelige, der lide Forfølgelse af onde Mennesker, man har vel berettet eder Sandhed; Thi min Datter er allerede sine tredive Aar, og altsaa i Henseende til hendes Alder gammel nok til at giftes; men det arme Creatur er ikke i den Stand, at hun kan lade sig see af noget Menneske, hun er baade skæv og krum, halt og skabet, med et Ord: hun er en Vanskabning, som jeg ikke nokkom kan skiule. Got, svarede Cadis med en mild Mine; Jeg tænkte nok, Mester Omar, at I vilde saadan male hende af for mig, men vild dog

(*) Det er Mahomets Sprog i Alcoranen.

(**) Det er Fruentimmeret.

dog derhos, at denne halte, skabede og forskrekkelige Vanskabning bliver med alle sine Feil elsket af en vis Mands-Person, som er mig selv.

Paa disse Ord saae Farveren ham ganske stivt i Ansigtet og sagde: Dersom Hr. Cadis vil fixere mig, saa staaer det i hans Magt, og hvo vil forbyde ham at spotte min Datter saa meget som ham lyster? Nei, nei, sagde Cadis, det er ikke Skiemt eller Narrerie; Thi jeg er forelsket i eders Datter og forlanger hende til min Gemal. Farveren begyndte her at lee ganske høit, sigende: Hvo mon det være, som har bragt eder paa saadanne Tanker, dem I bliver saa bestandig udi, endskiont jeg forsikrer, at min Datter er langt hesligere end jeg har beskreven hende. Rigtig nok, svarede Dommeren, saadanne Jomfruer holder jeg meest af. Jeg siger eder endnu engang, sagde Farveren, at min Datter ikke skikker sig for eder, hendes Navn er Cayfa Cattaddhari (*), og jeg sværger eder til, at hun med Billighed saaledes bliver kaldet. Ak man taler alt for meget, svarede Cadis med et slags Utaalmodighed, jeg er kied af at høre længer paa eders urimelige Beskrivninger, og begierer alene, at jeg maa faae hende saadan som hun er.

Da

(*) Det er Tidens Vanskabning.

Da nu Farveren saae, at Cadis havde uomgiengelig besluttet at ville ægte hans Datter, og tænkte derhos, at nogen, for at fixere ham, maatte have givet ham en falsk Copie, der ikke i ringeste Maade kom overens med Originalen, saa sagde han ved sig selv: Jeg maa fordre en stor Sohirbeha (*) af ham, og denne Summa vil mueligt komme ham til at afstaae fra sit Forsæt. Naadige Herre, sagde han til ham: Jeg er da færdig at adlyde Eder, men dog paa saadanne Conditioner, at I forud betaler mig en Morgen-Gave paa tusende Zeqviner Guld. Denne Summa er noget sterk, svarede Cadis, men jeg skal dog betale dig den, derpaa lod han ham Pengene levere, og befalede, at Contracten skulle oprettes; Dette skeede, men da det kom til Underskrivelsen, paastod Farveren, at han ikke vilde skrive den under, uden i Overværelse af Hundrede lovkyndige Personer. Du er meget Vantro, sagde Cadis, men det kan være ligemeget, jeg skal endog finde mig i den Sag; Thi det vilde være mig en stor Ulykkelighed, om jeg ikke fik hende. Cadis lod altsaa en af sine Frigivne gaae ud, at sammenkalde Doctores, Alfaqvirs, Moulas: Kirkens-Tienere og Rettens-Betientere, hvilke i en Hast

(*) En Morgen-Gave bestaaende i rede Penge, hvilke en Frier maa betale til Brudens Fader, naar han giver ham sin Datter til Ægte, eller en Mand til sin Kone, naar han forskyder hende.

indfandt sig i en større Mængde, end Farveren havde begieret.

Da nu alle disse vare samlede hos Dommeren, begyndte Farveren saaledes at tale: Hr. Cadis! jeg giver eder min Datter til eders retmæssige Kone, efterdi I saa vil have det, men jeg erklærer tillige, i Overværelse af disse fornemme Herrer, at det skeer med saadanne Vilkor, at naar I faaer seet hende, og hun ei skulle staae eder an, at I da, i fald I fik i Sinde at forskyde hende, skal betale hende 1000 Zeqviner, ligesom I allerede har betalt til mig. Velan, sagde Cadis, dette svarer jeg dig til, og kalder alle de Nærværende til Vidner; Er du nu til Freds? Ja, svarede Farveren, og efterat han derpaa havde underskrevet Contracten, gik han bort at sende ham sin smukke Datter.

Saasnart Farveren var gaaet bort, skildtes Forsamlingen igien fra hinanden, saa at Cadis blev alene tilbage. Han havde for to Aar siden giftet sig med en Kiøbmands Datter til Bagdad, og hidindtil levet i en god Forstaaelse med hende. Da nu denne hans Hustru fornam, at hendes Mand var betænkt paa et nyt Giftermaal, blev hun ganske forbittret og sagde: Kan man da bringe tvende Hoveder under en Hat, to Hænder i en Handske, to Sværd

i en

i en Balge, og man tænker dog nu at have to Koner i et Huus, du Letsindige! formaaer en ung og smuk Kones venlige og kierlige Careſſer ikke at vedligeholde din Kierlighed, saa er jeg strax bereed at overlade min Plads til min Med-Bolerske, og igien begive mig til mine Forældre. Du kan ikkuns strax forstode mig, og naar du har betalt mig min Brude-Skat, skal du aldrig see mig meer for dine Øine; Du gior mig en Tieneste dermed, svarede Cadis, at du selv forlanger at forskydes; Thi jeg var ret, bekymret inden jeg fik anmeldt dig mit ny Ægteskab. Han talte hende strax derpaa 500 Zeqviner Guld, leverede hende samme og sagde: Gak nu og tag hvad dit er med dig: Jeg forskyder dig hermed første, anden og tredie gang (*). Og paa det dine Forældre ikke skal voile derpaa, saa vil jeg give dig disse Ord skriftlig, og jeg tillige med min Nayb underskrive samme. Dette skeede, og hans forrige Hustru forføiede sig derpaa hiem til sine Forældre.

Saasnart hun var gaaet bort, lod han et Kammer meget prægtig udmeublere, ligesom han og lod Brude-Kammeret prægtig indrette, hvor han med stor Længsel ventede paa Brudens Komme. Hun giorde ham Tiden noget lang,

(*) Denne Talemaade betiene de Orientalske Folk sig af, naar de forskyder deres Koner.

hvorudover han omsider raabte paa sin tro Aga (*), sigende; Hvor mon min Allerdeiligste bliver af? Jeg kan ikke begribe, hvad hun opholder sig saa længe for hos hendes Fader. Ak hvor langsom er det ikke for mig at oppebie hendes Ankomst?

Cadis var saa fuld af Længsel efter hende, at han var færdig at skikke Aga efter hende, just da han saae en Lastdrager komme med en Kiste paa Ryggen, over hvilken han havde et grønt Taftes Teppe. Hvad har du at bringe mig, min Ven! sagde Dommeren til ham; Naadige Herre! svarede Last-Drageren, det er eders Brud; I kan alene tage Teppet til Side, saa seer I strax, hvorledes hun er skabt. Cadis tog i en Hast Teppet af, og saae et Fruentimmer omtrent halv fierde Fod høi, som havde et langt og skabet Ansigt, ildrøde Øine, som sad dybt inde i Hovedet, og over Munden havde hun i stæden for en ret Næse to brede hestlige Næse-Bor, Munden saae ud som en Crocordils, saa at Cadis ikke kunde see paa hende uden at forskrekkes; Han smed i en Hast Teppet over hende igien, og sagde til Drageren, hvad mener du, jeg kan giøre med dette forskrekkelige Dyr? Naadige Herre! svarede han, hun er Mester Omars Datter, og han har fortalt mig, at I af Kierlighed har ægtet hende

(*) Obersten over Gildingerne.

hende. Retfærdige Himmel! raabte Cadis, kan man da elske eller gifte sig med saadan en Vandskabning? I dette Øieblik kom Farveren selv gaaende, som strax merkede, hvor forandret Cadis nu var bleven. Uværdige, sagde Cadis til ham, hvem anseer du mig for? Du maa være ret uforskammet, efterdi du tør spille mig saadan et Puds! Men veed du ikke, at jeg let kan hevne mig paa mine Fiender, og at det er mig en let Sag, at kaste dig og dine lige i Fængsel. Vogt dig derfor for at føle Virkningen af min retfærdige Vrede, og skynd dig, i stæden for dette afskyelige Creatur, at give mig din anden Datter, hvis Deilighed er uforlignelig; Thi ellers skal du snart erfare, hvad en fortornet Cadis formaaer. Naadige Herre! sagde Farveren, lad ikkuns eders Trusler fare, og vær ikke vreed paa mig; Thi jeg kan svære eder til ved den, som har skabt Lyset, at jeg ikke har andre Døttre end denne. Jeg har vel tusende gange sagt eder, at hun ikke stod eder an, men I har dog ikke vildet tro mig; Hvo af os har Skylden.

Cadis begyndte her at eftertænke Sagen, sigende: Mester Omar! der har i Dag været en overmaade smuk Jomfrue hos mig, som gav sig ud for eders Datter, og beklagede sig, at hun ei kunde blive gift, fordi I raabte hende saa ilde ud for alle dem, der friede til hende;

Naadige Herre! sagde Farveren, den deilige Datter, som har været hos eder, har visselig været en Bedragerske, og I maa have en Fiende, der er Aarsag til dette Optog. Cadis faldt herved ligesom i Tanker, talede dog siden igien saaledes: Det var en stor Ulykke, at dette skulle hændes mig; Men vi vil nu ikke tale mere derom, lad din Datter strax bære hiem igien, og behold de 1000 Zeqviner, som jeg allerede haver givet dig; Men begier ikke flere af mig, om du ellers vil, vi skal være gode Venner. Om nu endskiønt Cadis i saa mange Herrers Overværelse havde giort sin Eed paa, at han vilde betale Bruden 1000 Zeqviner, i fald hun ikke stod ham an, saa torde dog Farveren ikke staae paa sin Ret, efterdi han ansaae ham for en hevngierrig Mand, der let kunde faae Leilighed til at hevne sig paa ham, hvorudover han lod sig noie med det han havde faaet. Farveren lovede altsaa, at han vilde tage hende hiem med sig igien, men dog paa de Vilkor, at han først skulle forskyde hende.

Dommeren skikkede derpaa strax Bud efter Mayb, som ved sin Ankomst opsatte Skilsmisse-Brevet i den sædvanlige Form, og da man dermed var færdig, leverede Dommeren det til Farveren, hvilken strax derpaa tog Afskeed, og lod sin heslige Datter igien ved Drageren hiem bære. Rygtet om denne Hændelse blev

snart

snart udspreedt over den ganske Stad, enhver loe deraf, og der var ingen, som jo var fornøiet over det Bedragerie, man havde udøvet imod Cadis.

Men vi gik endnu videre med vores Hevn; Thi saasnart min Gemal havde spillet Cadis dette Puds, forføiede jeg mig med Muaffacs Minde til Calife selv, hvor jeg aabenbarede hvo jeg var, og fik Leilighed for hannem at fortælle min Historie, udi hvilken jeg ikke forglemte at afmale Cadis Ondskab. Calife, som med stor Agtsomhed havde hørt hvad jeg fortalte, gav mig omsider en høflig Irettesættelse med disse Ord: Prints! hvorfor har I ikke strax taget eders Tilflugt til mig? I har vel mueligt ikke været lidet skamfuld ved eders slette og armelige Omstændigheder, men I kunde dog gierne have fremstillet eder for mig, uden at blive rød i Ansigtet, efterdi det ikke staaer til et Menneske selv, at udvælge hvorledes det skal gaae ham her i Verden, nei det er Gud alene, som raader for denne Sag. Kunde I ikke have forestillet eder, at jeg havde taget vel og venlig imod eder, allerhelst da I veed, at jeg og eders Fader elsker hinanden, og følgelig kan mit Pallads altid være eder en sikker Tilflugt.

Calife var virkelig meget høflig imod mig; Han gav mig en Calate (*) tillige med en meget kostbar Diamant-Ring, som han havde paa sin Finger, og desuden regalerede mig med en kostelig Sorbet; Ja da jeg omsider kom hiem til min Sviger-Fader, fandt jeg der sex store Pakker Persianisk Guld og Sølv-Brocade, to Stykker Kemkha (**) samt en kostbar opsadlet Persianisk Hest. Over alt dette fik Muaffac igien sin forrige Charge, og hvad Cadis angaaer, da paa det han for sin Ondskab kunde blive tilbørligen straffet, blev han afsat fra sit Dommer Embede, og forkyndt et evig Fængsel, hvor han efter Califes Ordre skulde tage Mester Omars Datter til sig, og med hende tilbringe det øvrige af sine Dage.

Nogle Dage efter mit Brollup skikkede jeg en Coureer til Mousel, for at give min Fader Efterretning om alt hvad mig var hændet siden min Bortreise, og tillige at forsikre ham, at jeg med den Person, som jeg havde ægtet, snart vilde komme til ham. Jeg ventede med Længsel paa Courerens Tilbagekomst, og jeg fik omsider til min Bedrøvelse den Tidende, at da min Fader havde faaet Efterretning om, hvorledes jeg af 4000 Beduiniske Araber var bleven overfaldet,

(*) Calate bemerker i det Arabiske Sprog en Ære-Kiortel og i det Tyrkiske Sprog kalder man samme en Caffetan.

(**) Stor Blommet Dammast.

faldet, og min ganske Convoi nedsablet, bilde-
de han sig ind, jeg nødvendig ogsaa maatte
være bleven et Offer for dem, hvorudover han
af Bedrøvelse blev saa syg, at han efter en kort
Tids Forløb opgav sin Aand. Man berettede
mig ogsaa, at min Fetter Prints Amaded-
din Zengui sad paa Thronen, og førte et gan-
ske lovlig Regimente, men omendskiønt enhver
elskede ham, saa viste dog Undersaatterne sig
meget glade, da de fik at vide, at jeg endnu
levede. Printsen forsikrede mig og selv, ved et
Brev, om sin Troskab og den Længsel, han
havde efter at see mig, paa det han kunde have
den Ære at sætte Kronen paa mit Hoved og
erklære sig for min Undersaat.

Denne Tidende foranledigede mig til at haste
med min Bortreise, hvorudover jeg i en Hast
tog Afskeed med Calife, som strax gav mig
3000 Mand af sin Liv-Guarde til Hest, der
skulle ledsage mig lige til min Residence. Da
jeg nu tillige med min Gemal havde omarmet
Muaffac og hans Kone, begav vi os paa
Reisen.

Vi havde ikke lagt den halve Vei tilbage,
førend de forreste af min Convoi saae en maade-
lig Armee komme anmarcherende imod os. Da
saadant blev mig berettet, tænkte jeg i en Hast
at stille mine Folk i Slagt-Orden, og vi vare

alt færdige at slaaes, da mine Courerer kom tilbage og berettede, at de Folk, vi havde anseet for vore Fiender, var nogle Tropper fra Mousſel, der blev anfort af min Fetter bemeldte Prints Amadeddin.

Da nu denne Prints ogsaa havde faaet at vide hvo vi vare, reiste han tillige med sine fornemste Herrer fra Armeen, og forlangte at tale med mig; Dette skeedte ogsaa, og jeg kan sige, at baade han og hans Følgeskab med største Ærbødighed forsikrede mig om deres Troskab. Nu kunde jeg vel havt Aarsag til at kalde deres Ærlighed i Tvil og tænke, at Printsen alene stillede sig saa ærbødig an imod mig, for desto bedre at kunde forsvare sig i sin Kongelige Værdighed, og faae Leilighed til at tage Livet af mig, men jeg satte al Mistanke til Side, lod Califes Guarde marchere tilbage igien, og betroede mit Liv i Printsens min Fetters Hænder. Jeg fik ikke heller Aarsag til at fortryde samme; Thi hans Opforsel imod mig var ganske oprigtig, og da vi ankom til Mousſel, blev der i det ganske Rige holdt en Glædes og Taksigelses-Fest, som varede i trende Dage. De Asuaqvers (*) Lader, og Badistanerne (**) vare baade uden og inden til behængt med Tapeter, og

(*) Asuaqves er Kiøbmands Gaden.

(**) Badistans, er et Sted, hvor der er bare Juveleer-Lader.

og om Natten saae man overalt meget prægtige Illuminationer, og enhver Illumination forestillede et Vers af Alcoranen, saa at man over hele Byen snart kunde læse alt, hvad der findes skreven i denne hellige Bog, og man skulle i saadan Henseende snart falde paa de Tanker, at Englen Gabriel anden gang havde bragt vore Propheter denne Bog udi illuminerede Characterer.

Foruden denne geistlige Illumination, saae man endnu uden for Laderne opreist store Pyramider med Pilau af alle slags Coleurer, ligesom og en stor Mængde dybe Træ-Fade, som var fyldt med Sorbet og Granat-Saft, hvoraf de forbiegaaende kunde æde og drikke saa meget som dem lystede. Paa alle Kors-Gangene saae man de Thengiser (*) meget konstig dantse, og opmuntredes af en Musiqve, som ved en Tambouras (**) og Defs (***) blev opført. Calenderne lob efter deres Sædvane frem og tilbage i Staden ligesom de vare galne, og Haandverks-Folkene kiørte i deres Vogne, som med Guld-Snorer og flyende Fahner var beprydet.

(*) Tehengisis er en Dantser.
(**) Tambouras er et slags smaa Harper med fem Messing Strenge og har en Hals, som er to Fod lang. Det man slaaer paa Strengene med kaldes Tatsana, og man bruger ikke gierne dette Instrument, uden man tillige synger derhos.
(***) Er noget, som holder Tacten med.

prydet. Disse foer under Pibers, Paukers og Trompeters Lyd forbi mit Pallads, hvor jeg og min Gemal stod og saae ud af et Vindue, og med Glæde horte, hvorledes de af alle Kræfter raabte Essalut (*), Ones selam Aleik ya resoul allah, allah yn sor Assultan (**)

I ovrigt lod jeg for min Gemal nogle Gemakker prægtig indrette, og skaffe hende fem og tive unge Damer af min Faders Serrail til sit Folgeskab, ligesom jeg og gav hende en Aga med tolv Gildinger, hvilke alle saa vel som Damerne kunde fornoie hende med Sang, Spil, Dants og andre Forlystelser.

Jeg regierede altsaa med Fornoielse over mine tro Undersaatter, og levede i Kierlighed med min Gemal Zemroude, saa at der var intet, som fattedes i min Lyksalighed, da en ung Dervis efter nogle Aars Forlob indfandt sig ved mit Hof. Han indsmigrede sig ved sin Venlighed og behagelige Væsen hos de fornemste Herrer, saa at han uden stor Moie kom i Venskab med dem. De tog ham med sig, naar de tog ud paa Jagt, bod ham til Giest hos sig, og sogte

(*) Er en Maade hos de Araber at raabe paa, og bemerker et Vivat, eller: Kongen leve.

(**) Det er Lykke og Velsignelse over Guds Apostel, Gud give Kongen Seier.

søgte ved alle Leiligheder at tale for ham hos mig, ved at berømme hans store Naturens Gaver, hvilket omsider overtalede mig til at antage hannem ved mit Hof. Jeg befandt hans Væsen ogsaa langt behageligere, end man havde beskrevet mig samme, og han stod mig i alle Ting saa vel an, at jeg strax vilde have giort ham til en af mine fornemste Ministre; men han takkede for saadan mit Tilbud, og berettede, hvorledes han engang havde giort et Løfte, aldrig at forestaae noget Embede, men derimod stedse at leve et frit og utvungen Levnet. Han fraságde sig ikke alene Ære, men endog Rigdom, og fornøiede sig derudi, at GUD, som beskikker Ravne-Unger deres Føde, ogsaa gav ham stedse saa meget han kunde opholde sit Liv ved; med et Ord, han var vel tilfreds med at blive hvad han var.

I saadan Henseende kunde jeg ikke nokſom forundre mig over dette Menneske, der saa reent havde slaaet sig fra Verden, og jeg maa tilstaae, at jeg ikke havde Aarsag til andet end at fatte høie Tanker om ham. Jeg tog altid høflig imod ham, og han var den, som jeg oftest talede med, saa at jeg omsider virkelig giorde ham til min Favorit.

Nu hændte det sig en Dag, da jeg var paa Jagt, at jeg blev forvildet i Skoven, og havde ingen

ingen hos mig uden denne Dervis alene. Han fortalte mig saa meget af sin Historie, at jeg lidet eller intet bekymrede mig om, hvorledes jeg igien skulde finde Veien tilbage; thi omendskiønt han var ung, saa havde han dog været paa mange Stæder i Verden. Iblant andet fortalte han mig om en gammel Brachman: denne fortreflige Person, sagde han til mig, vidste utallige Hemmeligheder, af hvilke den ene var artigere end den anden, og jeg kan sige, at der ikke laae noget forborgen i Naturen, som han jo kunde udforske. Han døde i mine Arme, og som han inderlig elskede mig, saa sagde han kort for sin Død til mig: Min Søn! Jeg vil lære dig mine hemmelige Videnskaber, dog med de Vilkor, at du ikke igien aabenbarer dem for noget Menneske. Dette lovede jeg ham, og altsaa gav han mig derom den fornødne Underviisning. Jeg faldt i Forundring over denne hans Discours, og spurgte hvori de Hemmeligheder bestod, om det var at giøre Guld, eller andet saadant, men jeg fik til Svar, at det var et langt kosteligere Arcanum. Er det da, sagde jeg, at giøre et dødt Legeme levende. Hertil svarede han: Naadige Herre! det staaer ikke til mig, men alene til Himmelen, at give et Creatur sin Siel igien, som det engang har mist, men jeg kan bringe min Siel i et dødt Legeme, og jeg er i Stand til at give Eders Majestæt en Prøve derpaa, om I behager det. Hiertelig gierne,

gierne, sagde jeg, og vi skal snart faae Leilighed dertil.

I det samme kom en Hind løbende, hvilken jeg med min Piil saaledes traf, at den faldt Død til Jorden; Nu vil det snart vise sig, sagde jeg, om I kan giøre denne Hind levende igien. Jeg havde ikke saasnart udtalt disse Ord, førend han faldt om til Jorden, hvor hans Legeme laae uden al Følelse og Bevægelse, og derimod stod Hinden op, og løb ligesom den virkelig var levende. Nu vil jeg lade enhver domme, hvad Forundring saadant formaade at opvekke hos mig. Jeg kunde vel ikke tvile paa hvad jeg saae for Øine, imidlertid vidste jeg dog ikke hvad jeg derom skulle tænke. Efterat nu bemeldte Hind havde giort mig adskillige Caresser, falt den omsider om paa Jorden igien, og i det samme blev den unge Dervis igien levende.

Jeg fandt saa stor Behag i dette hemmelige Videnskab, at jeg strax indstændig bad den unge Dervis om at lære mig samme, men han vægrede sig derved og sagde: Naadige Herre! Det giør mig ont, at jeg derudi ikke kan fyldestgiøre Eders Begiering, efterdi jeg har giort den gamle Brachman det Løfte, at jeg ikke vilde aabenbare det for nogen: Men jo mere han nægtede mig samme, jo mere tiltog min Begierlighed; Hvorfor jeg sagde: Jeg vil ligeledes

love

love dig, at jeg ei vil aabenbare det for nogen, og jeg sværer dig til ved den, som har skabt baade dig og mig, at jeg aldrig skal bruge eller anvende denne Videnskab til noget Ont.

Dervis tog dette noget i Betænkning, og svarede mig omsider saaledes: Jeg kan ikke nægte en Konge det han forlanger af mig, og naar jeg betragter, at jeg ikke med nogen sterk Eed har forbunden mig til at tie, saa kan jeg ikke andet end give Eders Majestæt den Underretning I begierer. Hemmeligheden i sig selv, sagde han fremdeles, bestaaer alene i tvende Ord, og disse har den Kraft, at de kan forflytte dens Siel, der taler Ordene, i et dødt Legeme. Hvad det var for Ord, sagde han mig i Fortrolighed, og det kan pardonneres mig, om jeg dermed tier. Imidlertid havde jeg stor Lyst til at probere deres Virkning, hvorudover jeg strax talede samme, for at forflytte min Siel i den døde Hind. Dette skeede ogsaa, og det stod ikke et Øieblik paa, at jeg jo saae mig forvandled til en Hind: Men denne Lyst kom jeg snart til at fortryde; thi saasnart min Siel var faret i Hinden, lod han strax sin Siel fare ind i mit Legeme, og giorde sig Umage for at skyde mig med min egen Bue, men jeg merkede denne Streg, og altsaa magede det saaledes, at han forgieves skiød efter mig.

Saa-

Saaledes var jeg da nød til at opholde mig i Skoven og leve iblant andre Dyr, og der var intet, som jeg i denne Tilstand heller havde ønsket mig, end at jeg tillige maatte have mist Forstanden, saa at jeg i alle Ting kunde været dennem lig; thi paa saadan Maade kunde jeg have været befriet fra mange urolige Tanker.

Imidlertid jeg saaledes maatte vandre om i Skoven, bemægtigede bemeldte Dervis sig min Throne, og havde Zemroude til sin Gemal, hvilket var det, som allermest ærgrede mig. Han lod sit eget Legeme ligge i Skoven, og betiente sig af mit til at nyde sin Lykkalighed desto mere rolig: Og som han befrygtede, at jeg, formedelst den Hemmelighed, han havde lært mig, maatte finde paa et Middel at snige mig ind paa Palladset, og søge Leilighed til at hevne mig paa ham, saa befalede han strax, at man skulle dræbe alle de Hinde, man kunde treffe i det ganske Kongerige, under det Foregivende, at han havde en særdeles Afskye for det slags Dyr; Og paa det han des bedre kunde opmuntre sine Undersaatter til at efterleve hans Befaling, saa lovede han at betale tredive Zeqviner for hvert Hoved, man bragte ham. Dette havde ogsaa den Virkning, at en utallig Mængde Mennesker fordeelte sig i Skoven, og skiød alle de Hinde, som dem forekom. Men jeg var til al Lykke fri for denne Fare; thi da jeg nu paa et Træ saae en død Nat-

tergal, transporterede jeg min Siel i samme, og fløi i denne Skikkelse ind paa mit Pallads, hvor jeg i Haven opholdt mig udi et tyk Træ. Dette Træ stod ikke langt fra Dronningens Gemak, og som jeg med største Bedrøvelse maatte see ham krybe i Sengen til min Gemal, saa sang jeg adskilligt denne Materie vedkommende, endskiønt ingen forstod det uden jeg selv. En Morgen da adskillige andre Fugle begyndte at synge, sang jeg tillige saa høit og saa bedrøved, at jeg derved lokkede Zemroude til Vindvet for at høre derpaa. Jeg mærkede saadant, og sang endnu vædmodigere, for at bevæge hende til Medlidenhed, men alt, hvad jeg udrettede, var, at hun tillige med en Slavinde, som stod hos hende, havde Fornøielse af at høre paa mig, og altsaa brast i Latter over saa usædvanlig en Hændelse.

Jeg forblev nogle Dage paa samme Sted, og jeg forsømte imidlertid ikke hver Morgen at istemme min sædvanlige Sang, og da Zemroude ikke paa sin Side forglemte at høre paa mig, blev hun omsider begierlig efter at faae mig fat. Hun befalede altsaa, at Fugle-Fængerne skulde giøre sig Umage for at fange mig, og da jeg ikke satte mig til Modværge, eller skiottede om at undvige deres Garn, saa lod jeg dem snart naae deres Ønske og fløi med fri Villie i Garnet.

Saa

Saasnart Zemroude havde faaet mig i Hænderne, blev hun overmaade glad, og sagde: Min deilige, og min elskværdige Nattergal, jeg skal være din Rose (*) og jeg formerker allerede, at jeg meget elsker dig! Paa disse Ord kyssede hun mig, og jeg rørte ganske lemfældig ved hendes Læber med mit Neb. Ak den lille Stakkel! sagde hun, det synes ligesom den forstaaer hvad jeg siger til den! Hun satte mig omsider i et Buur af bar Guld-Traad, hvilket en af Gildingerne efter hendes Ordre havde kiøbt i Staden.

Her sad jeg og fordrev Tiden med min Sang, og passede i Særdeleshed paa, naar hun om Morgenen kunde være opvaagnet; i Særdeleshed viste jeg mig overmaade venlig, naar hun kom hen til Buret til mig, hvilket hun ikke nok-som kunde forundre sig over, efterdi hun umuelig havde ventet at faae mig saa hastig tam. Undertiden tog hun mig ud af Buret og lod mig flye omkring i Gemakket, hvilket gav mig Leilighed ved mine Caresser endnu mere at giøre mig elskelig hos hende, jeg erlangede ogsaa mit Øiemed; thi hun bar virkelig saa stor Godhed for mig, at hun ofte sagde, hun ei stod til at

(*) De morgenlandske Folk holder for, at Nattergalen er forelsket i Roser, hvorudover alle Tyrkiske Poeter ikke i deres Vers taler om Nattergalen, uden de tillige melder om deres Kierlighed til Roser.

troste, i fald jeg døde. Vel var der nogle af hendes Slavinder, som undertiden vilde hade mig, men jeg betalte lige for lige, og de maatte taale, at jeg beed dem brav i deres Fingre.

Men havde jeg nu nogen Fornøielse at være i min Gemals Zemroudes Gemak, saa maatte jeg dyrt nok betale den, naar jeg med Bedrovelse maatte see paa, at Dervis søgte Seng med Hende. Ak hvilken forfærdelig Pine var dette ikke for mig? Jeg kan endnu den Dag i Dag er ikke tænke derpaa, uden det jo gyser i mig. Ak hvor ofte opløftede jeg ikke mine Øine imod Himmelen for at raabe Hevn over ham! naar han undertiden tillige med hende kom hen til mig, var det mig ikke muelig at tage imod de Caresser han vilde giøre mig, men hug ham med mit Neb af alle Kræfter, endskiønt saadant mit Raserie dog intet tienede til andet end deres Forlystelse.

Zemroude havde og en liden Hund gaaende i sit Gemak, hvilken hun ligeledes holt meget af. Denne døde engang, da der var ingen i Gemakket uden jeg alene. Dens Død bragte mig paa disse Tanker, at jeg tredie gang vilde sætte Prøve paa den ulykkelige Hemmelighed jeg havde lært. Jeg maa, sagde jeg ved mig selv, forflytte min Siel i denne Hund, for at see, hvorledes Zemroude vil føre sig op ved Nattergalens

Død.

Død. Jeg veed ikke selv, hvor denne Lyst kom mig paa; thi jeg saae ikke, hvad denne nye Forvandling kunde foraarsage, imidlertid blev den dog i Verk sat.

Da nu Zemroude igien kom ind i Gemakket og saae at Nattergalen var død, gav hun et stort Skriig af sig, saa at alle hendes Slavinder i en Hast kom løbende derind og spurgte, hvad Ont hende var vederfaret. Jeg er ganske fortvilet, sagde hun med sine grædende Taare, min Nattergal er død, den kiereste Fugl jeg nogensinde kunde faae. Ak udvalte Fugl! sagde hun fremdeles, skal jeg nu ikke mere høre din angenemme Sang? Ja hun var saa bedrøvet, at hendes Fruentimmer forgieves søgte at troste hende. En af dem løb i en Hast hen til Dervis for at berette ham den Tilstand hun befandtes udi, og han forsømte sig ikke, at han jo strax indfandt sig, og foreſtillede hende, hvor ubillig det var, at være saa overmaade bedrøvet for en Fugl, allerhelst da det var en Skade som kunde oprettes, og dersom hun holt saa meget af samme Nattergal saa var det en let Sag derudi at fornøie hende; men alle hans Foreſtillinger havde ingen Virkning; thi hun bad ham at spare sine Formaninger, og foregav, at han umuelig kunde lindre den Smerte hun fandt hos sig over Fuglens Død. Jeg veed vel, sagde hun fremdeles, at det ikke er en liden Skrø-

belighed, saaledes at stille sig an for en Fugls skyld, det er mig dog ikke muelig herudi at være Herre over mig selv; thi jeg holt overmaade meget af ham, efterdi han altid caresserede mig, og naar mine Fruentimmer derimod kom til ham, viste han en særdeles Foragt imod dem. Det havde altsaa den Anseelse, at han ligesom var forelsket i mig; og man skulle af al hans Væsen ikke domme andet. Jeg maae derfor tilstaae, at jeg ikke uden Smerte og Bedrøvelse kan tænke paa ham; Ak min elskværdige Fugl! jeg seer ingen Udveie til at faae dig mere! Ved Enden af disse Ord fordoblede hun sine Taarer, og var ikke i Stand til at tage imod Trost af nogen. Saadan Hændelse udtydede jeg strax til min egen Fordeel, og blev ikkun liggende i en Krog, for med Agtsomhed at kunde høre og see hvad der gik for sig; Omsider merkede jeg, at Dervis havde i Sinde at bruge sin Hemmelighed, for at troste hende, og Tiden viste, at jeg herudi ikke tog feil.

Som nu bemeldte Dervis bar en heftig Kierlighed til min Gemal, saa blev han af hendes Taarer inderlig bevæget til Medlidenhed, hvorudover han befalede alle hendes Fruentimmer, at de skulle forføie sig ud fra dem. Da dette var skeet, og de befandt sig alene hos hinanden, sagde han til Hende: Madame! Efterdi Nattergalens Død saa heftig har bedrø-

vet

vet eder, saa faaer man at see, hvorledes man faaer den levende igien; vær derfor ikke mere bedrøvet; thi det Liv, den har mist, skal snart erstattes, hvilket jeg til eders Fornøielse lover at iverksette. I Morgen tilig, naar I vaagner, skal I til eders Fornøielse høre den igien synge, og følgelig faae Leilighed til at vexle de sædvanlige Caresser.

Jeg forstaaer det nok, naadige Herre! sagde hun til ham, I anseer mig som een, der er gaaet fra mig selv, og søger ved et Slags Hyklerie at lindre min Smerte. I giør mig Haab om, at jeg i Morgen tilig igien skal see min Nattergal levende, og i Morgen, naar det ikke er skeet, vil I maaskee opsette det til Over-Morgen og saa fremdeles, alt i den Tanke, at jeg med Tiden skulle forglemme den, eller og I har i Sinde at skaffe en anden i dens Sted, for at bedrage mig. Nei, min Dronning! svarede Dervis, den samme Nattergal, som nu ligger død i Buret, skal I i Morgen høre synge. Jeg skal skaffe den et nyt Liv igien, og dette skal skee hver Morgen for at fornøie eder. Saadant kan vel ansees for et Mirakel, men det skal skee ved en Videnskab, som jeg for mange Aar siden har lært, og dersom I tviler derpaa, eller eders Længsel er saa stor, at I ikke kan bie til i Morgen, saa lover og forsikrer jeg, at det skal strax skee.

Som nu Printsessen hertil tav stille, saa tænkte han, at hun ved sin Taushed gav tilkiende, hvor umuelig det var for ham, at holde hvad han lovede, hvorudover han satte sig strax ned paa en Sofa, og ved tvende Cabalistiske Ord forflyttede sin Siel i Nattergalens Legeme, og strax derefter begyndte den at synge, som tilforn, over hvilket Zemroude inderlig fornoiede sig, endskiønt hun tillige var fuld af Forundring over samme Hændelse. Men dens Sang varede ikke længe; Thi jeg betiente mig af Leilighedeu og fik i en Hast min Siel igien samlet med mit eget Legeme, og dette var ikke saasnart skeet forend jeg løb til Buret og bøiede Halsen om paa Nattergalen. Hvad tager I eder for, Naadige Herre, raabte Zemroude, dersom I ikke vilde lade den beholde Livet, saa skulde I ikke have giort den levende.

Min Forvirring var saa stor, at jeg ikke agtede hvad der blev talt til mig, men alene bekymrede mig om, hvorledes jeg kunde hævne den Ondskab som imod mig var bleven udøvet. Himmelen være lovet, raabte jeg, nu er det ude med ham! Jeg har afstraffet hans Ondskab og Forræderie dog ikke saa haardt, som han har fortient det.

Havde nu Zemroude forundret sig over at see Nattergalen igien blive levende, saa blev vis-

visselig hendes Forundring endnu større, da hun hørte, hvorledes jeg med saa stor Heftighed udtalte disse Ord. Naadige Herre, sagde hun, hvorfor er I saa forbittret, og hvad betyder det, som jeg nylig hørte eder tale?

Herpaa fortalte jeg hende alt, hvad der var passeret imellem Dervis og mig, og jeg kunde merke, at hun skælvede ved at høre det. Snart blev hun rød i Ansigtet, naar hun betragtede, hvorledes hun uafvidende havde begaaet en Utroskab imod mig, og snart blev hun saa hvid og bleg som et Lig, af den Smerte saadanne Tanker foraarsagede hende. Hun kunde ikke tvile paa, at jeg jo var hendes rette ægte Mand, efterdi man allerede havde funden Dervis Legeme i Skoven, og allerhelst naar hun overveiede den Befaling, han havde udgivet om at slaae alle Hindene ihiel.

Da jeg nu havde fortalt hende denne ganske Hændelse, fortrød jeg inderlig, at jeg havde sagt alle Ting saa reent ud. Jeg havde giort langt bedre, i fald jeg alene havde foregivet, at jeg af en berømmelig Cabalist havde lært denne Hemmelighed, uden at tale noget om den onde Dervis. Vilde Himmelen, at hun aldrig havde faaet det at vide, saa havde hun maaskee endnu været levende. Men hvad vil jeg tale derom? Veed jeg ikke, at alt hvad os

skal vederfares, got eller ont, er tilforn besluttet og optegnet udi Himmelen?

Min Gemal blev saa fortrydelig over den Letsindighed, hun havde begaaet i at dele sin Kierlighed med en uberettiget, at jeg ikke kunde troste hende igien. Jeg maatte forestille hende hvad jeg vilde, saa var det dog altsammen forgieves, endskiont jeg tillige med dyre Eder forsikrede, at min Kierlighed til hende skulde være ligesaa heftig og oprigtig som tilforn. Nei hun lod derimod sin Bedrovelse tage overhaand, hvorudover hun faae Dage derefter faldt i en Sygdom, af hvilken hun omsider dode, efter at hun forst i mine Arme med sine grædende Taare havde bedet mig om Forladelse for en Last, som hun var uskyldig udi.

Da hun nu virkelig var død, og hendes Jordefærd paa det allerprægtigste var besørget, lod jeg kalde Prints Amadeddin til mig, og sagde til ham: Min Fetter! jeg er i mit Ægteskab ikke bleven velsignet med nogen Livs-Arving, hvorudover jeg vil overdrage Regieringen til eder. Jeg vil fra denne Time af frasige mig al Kongelig Værdighed, og være fornoiet med at tilbringe min ovrige Leve-Tid paa et eensom Sted. Som nu Printsen virkelig elskede mig oprigtig, saa manglede det ikke, at han jo indstendig bad mig at afstaae fra mit Forsæt, men

jeg

jeg svarede, at min Resolution var engang fatted, og det stod ikke til mig derudi at giøre nogen Forandring. Tag eder ikkun Regieringen an, sagde jeg fremdeles, og ljeg vil ønske, at J maa være lykkeligere derved end jeg! J kommer jo til at regiere et Folk, som kiender eders Meriter, og hvis Herre J allerede engang haver været. Jeg paa min Side har nu en Afskye for al slags Høihed, og vil begive mig til et fremmed Sted, hvor jeg vil leve som en Mand af jmedrig Herkomst, for at have desto bedre Leilighed til at begræde min Gemals Zemroudes Død, og erindre jmig de lykkalige Dage, som vi have levet med hinanden.

Efterat jeg saaledes havde sat Prints Amadeddin paa Thronen i Moussel, forsynede jeg mig med en anseelig Mængde Guld og Ædelstene, og dernæst under Ledsagelse af nogle Slaver begav mig paa Veien til Bagdad. Ved min Ankomst til denne Sted forfoiede jeg mig lige til Muaffac, min Sviger-Fader, og berettede ham sin Datters dødelige Afgang, hvilken Tidende giorde ham overmaade bedrøvet; efterdi han inderlig elskede hende. Til Bagdad opholt jeg mig ikke længe; Thi kort Tid derefter begav jeg mig med en utallig Mængde Pillegrimme til Mecha, hvorfra jeg efter forrettet Andagt reiste ind i Tartariet, og kom i denne Stad, hvilken stod mig saa got an i alle

Ting,

Ting, at jeg her tog min Boepæl, og har nu allerede i Fyrgetive Aar opholdt mig her paa Stæden, i hvilken Tid jeg stedse har ført et eensom Levnet, og har ikke skiottet om at gisre mig bekiendt med nogen. Zemroude er den eneste jeg tænker paa, og hendes Forliis er det eneste der hindrer min Lyksalighed.

Continuation

Af

Historien om Prints Calaf, og Printsessen af China.

Efterat Jadlallah havde fuldendet sin Historie, sagde han til sine Giester: Nu kan I af min og eders Skiebne aabenbare see, at det menneskelige Liv er ligesom et Ror, der uafladelig drives hid og did af den kolde Norden-Vind: Imidlertid maa jeg dog tilstaae, at jeg siden min Ankomst her til Jaic har levet ganske rolig. Det fortryder mig aldeles ikke, at jeg har sat min Kongelige Krone paa en andens Hoved; Thi mine nærværende Omstændigheder anseer jeg langt lyksaligere, end om jeg var be-

bebyrdet med de Vanskeligheder, som Regieringen naturlig viis har i Følge med sig.

Timurtasch, Elmaze og Calaf kunde ikke nokſom forundre sig over den Resolution, Prints Fadlallah havde fattet til at berove sig selv sin Kongelige Værdighed, og derimod leve i saa nedrige Omstændigheder paa et fremmed Sted, hvor ingen vidste hvad han havde været. I Særdeleshed kunde Elmaze ikke nokſom beromme den Troskab og Kierlighed, som han havde viist imod sin Gemal Zemroude, og Prints Calaf tog omsider Ordet og sagde: Naadige Herre! det var at ønske, at alle Mennesker kunde i deres Modgang føre sig saa vel op, som I; Thi enhver maa tilstaae, at den, der taalmodig bærer sin slette Skiebne, føler snart ikke den, da en anden derimod fortærer sig selv, og er færdig at gaae til Grunde under sin Byrde.

Da de nu en Tid lang havde discoureret med hinanden om adskillige andre Materier, tracterede den gamle dem med et tarvelig Maaltid, og siden anviste dem Gemakket, hvor de Natten over kunde hvile sig. Om Morgenen derefter saasnart de vare opstaaet, kom den gamle ind i Kammeret til dem og sagde: I er ikke de eneste, der kan kalde sig ulykkſalige! man har berettet mig, at der i Aftes er ankommen

en

en Gesandt fra Sultanen i Carisme her til Staden, som har anmeldt sig hos den her regierende Can, og paa Sultanens Vegne forlanget af ham, at i fald hans Fiende de Nogaiters Can skulle passere igiennem det Land Jaic, ham da ikke alene maatte nægtes al Tilflugt, men endog vorde anholdt og Sultanen overleveret. Ordet gaaer virkelig, sagde Fadlallah fremdeles, at denne ulykkelige Can, af Frygt for at falde i Sultanens Hænder, har forladt sit eget Rige, og tillige med sin Familie tager Flugten til andre Steder. Ved denne Beretning kunde Timurtasch og Calaf ikke hindre, at de jo skiftede Farver i deres Ansigt, og Printsessen Elmaze tog sig denne Tidende saa nær, at hun faldt hen i Afmagt.

Saadan deres heftige Forandring gav Prints Fadlallah Aarsag til at slutte, at de ikke vare Kiøbmands Folk, som de havde foregivet. Jeg seer vel, sagde han, at I tager stor Deel i den Nogaitiske Cans Ulykke, dersom jeg tor sige hvad jeg i denne Sag mener, saa troer jeg, at I alle tre ere de ulykkelige Personer, som Sultanen af Carisme søger efter. Ja, min Herre, svarede Timurtasch, vi ere det Offer, som han vil slagte. Jeg er de Nogaiters Can, og her seer I min Dronning og Prints. Vi giorde Uret, om vi ikke aabenbarede os for eder, efterdi I har viist os saa stor For-

Fortrolighed; Jeg har ogsaa det Haab, at I hielper os med eders Raad til at undgaae den nærværende Fare.

Omstændighederne ere temmelig vanskelige, svarede Fadlallah; Thi jeg kiender den her regierende Can, og den Frygt, han har selv at blive angrebet af Sultanen, vil vist nok bevæge ham til at lade eder søge allevegne: Altsaa kan I hverken hos mig eller hos andre her i Staden være sikker, men seer eder nod til at forlade disse Lande og begive eder andensteds hen. I kunde gaae over den Flod Irtiche, og derefter det snareste mueligt forføie eder til Grændserne af Berlas. Dette Raad blev approberet, og efterat Fadlallah havde ladet dem trende Heste opsadle, og givet dem saavel Proviant, som en Pung med Guld-Mynt med sig, begav de sig paa Reisen. De var saa lykkelig, at de omsider ubeskadiget ankom til bemelte Sted, og den første Horde (*) som de der antraf, betiente de sig af til deres Hvile. Her solgte de Hestene og levede temmelig rolig, saa længe Pengene vilde slaae til, men da disse omsider fik Ende, begyndte Timurtasch igien at fornye sin Bekymring. Han beklagede sin ulykkalige Skiebne og satte sig selv til rette, at han ikke forblev i sin Residence og forsvarede samme til det

(*) Er et stort Antal opslagne Telte paa Marken, hvilke tiener de Tartarer til Huse.

det yderste med sit Liv. Ja han sagde reent ud, at Himmelen aldrig mere giorde dem lykſalige, efterdi den kaſtede dem af en i en anden Elendighed. Naadige Herre, sagde Calaf, lad os ikke forſage, mueligt Himmelen kan formilde vores haarde Skiebne. Vi vil forfoie os hen til den fornemſte Horde; Thi jeg har de Tanker, at vores Ulykke der ſkal forandre ſig.

De gik derpaa alle tre hen til bemelte Horde, hvor den i Landet regierende Can boede, her kom de forſt ind under et ſtor Telt, ſom alene var indrettet til et Hoſpital for fremmede Reiſende; Dette betienede de ſig af, og lagde ſig hen i en Krog, dog med ſtorſte Bekymring, hvorledes de der ſkulle tage deres Ophold. Calaf lod ſin Fader og Moder her opholde ſig, imedens han gik ud at betle en Almiſſe af de Reiſende. Han var ſaa lykkelig, at han ved denne Leilighed fik ſamlet ſig en liden Suma, for hvilken han ſtrax indkiobte nogen Proviant, og bragte det tilbage med ſig til hans Forældre; Men diſſe kunde ikke holde ſig for Graad, da de fornam, at deres Søn ved Betlerie havde forſkaffet ſaadant; Og Calaf ſelv blev derved ſaa inderlig rort, at han ligeledes maatte til at græde. Jeg tilſtaaer gierne, sagde han til dem, at det gik mig nær til Hierte, da jeg maatte reſolvere til at begiere Almiſſe, men da jeg ikke paa anden Maade vidſte at ſee eder hiul-

hiulpen, saa var det mig ligemeget, hvad Skam jeg derved skulle lide, ja der er intet andet for, end I jo faaer at sælge mig som en Slave; Thi ved denne Leilighed kunde I løse saa mange Penge, som I en lang Tid kunde leve af. Ak hvilket Forslag! raabte Tirmurtasch, skulde vi da leve af eders Ulykke? Nei, dersom Noden udfordrer det, at en af os skal selges til de andre tvendes Ophold, saa skal det være mig.

Naadige Herre! svarede Calaf, jeg har nu funden paa et Middel, ved hvilket vi herefter kan ernære os. I Morgen vil jeg begive mig i Compagnie med Last-Dragerne, og jeg haaber, at jeg da ved mit Arbeid skal fortiene saa meget, som vi til nødtorftig Ophold kan behove. Denne Resolution fandt strax deres Bifald, og Calaf satte den altsaa i Verk, men han var saa ulykkelig, at den meste Dag gik bort, uden at fortiene noget, hvilket inderlig bekymrede ham. Han gik omsider hen og satte sig under et Træ, hvor han bad Himmelen indstændig, at ville forbarme sig over ham, og i det han her sad og overveiede sin ulykkelige Skiebne, faldt han uformodentlig i Søvn. Da han nu igien vaagnede, fandt han en overmaade smuk Falk staaende hos sig; Denne Fugl havde en stor Buske oven i Hovedet af adskillige Coleurer, og en Kiede om Halsen af gyldene Blade, som rigelig var besat med Diamanter, Topaster og Rubi-

ner. Calaf, som forstod sig got paa Falkeneer-Konsten, rakte strax sin Arm ud, og Fuglen satte sig derpaa. Han blev meget glad over denne Hændelse: vi vil faae at see, sagde han ved sig selv, hvad her vil blive af; Thi denne Fugl maa nødvendig høre Forsten til.

Han bedrog sig ikke heller i sine Tanker; Thi Forsten der paa Steden havde forrige Dag mistet den, og hans Jægermæstere søgte med saa meget desto større Flittighed efter den, siden han havde truet dem at skulle miste deres Liv, i Fald de kom tilbage uden at have funden Fuglen, den han overmaade elskede. Prints Calaf forfoiede sig strax tilbage med Falken, og da Folk saae ham, begyndte de at raabe: velsignet være dette unge Menneske; Thi han vil glæde vores Forste, naar han bringer ham sin Falk igien. Han gik lige hen til det Kongelige Telt, hvor Forsten kom strax ud, og med storste Glæde greb fat paa Fuglen, viste den adskillige Caresser, og spurgte Prints Calaf, hvor han havde funden den? Hvilket han ogsaa omstændelig berettede ham.

Forsten betragtede derefter hans Person, og som han kunde see, at han var fremmet, spurgte han, hvorfra han var, og hvad for Handtering han brugte? Naadige Herre! svarede Calaf, i det han kastede sig ned for hans Fod-

der,

der, jeg er en Kiøbmands Søn af Bulgariet, og har været Eiere af store Midler. Jeg paatog mig tillige med min Fader og Moder en Reise til det Land Jaic, hvor vi blev overfaldet af Rovere, som ikke lod os beholde andet, end det bare Liv, hvorudover vi her paa Stedet har maattet betle os frem.

Unge Menneske! sagde Forsten, jeg er glad ved, at du haver fundet min Falk; Thi jeg har giort min Eed paa, at den, som var saa lykkelig at finde den, maatte forlange tre Ting af mig, dem jeg vilde tilstaae ham, tal derfor ikkun frit og sig hvad du forlanger. Efterdi det er mig tilladt, sagde Calaf, at begiere tre Ting af Deres Majestæt, saa beder jeg først, at min Fader og Moder, som for nærværende Tid befinde sig i Hospitalet, maatte anvises en Telt udi Eders Majestæts Qvarterer, paa det de i deres øvrige Livs-Tid der kunde blive opholdt paa Eders Bekostning, og opvartet af Eders egne Officerer ved Hoffet. For det andet udbeder jeg mig en smuk opsadled Hest af Eders egen Stald, og for det tredie maatte mig tilstaaes en prægtig Klædning, tillige med en god Sabel og en Pung med Guld-Stykker, paa det jeg desto bequemmeligere kunde fuldføre en Reise, som jeg har foresat mig. Din Begiering skal blive fyldest giort, svarede Forsten, gak derfor og lad dine Forældre komme herhid. Jeg vil fra i Dag

af begynde at giøre vel imod dem, og i Morgen skal du faae den forlangte Klædning og Hest, som du efter eget Tykke kan betiene dig af. Calaf kastede sig anden gang ned for Førstens Fødder og derefter forføiede sig hen til Hospitalet, hvor hans Fader og Moder med Længsel ventede efter ham..

Jeg bringer Eder en god Tidende, sagde Calaf, og Skiebnen er os nu ikke mere saa umild som tilforn. Herpaa fortalte han dem alt hvad der var passeret, og han forsømte ikke i mueligste Hastighed at føre dem hen i den Kongelige Telt, hvor Førsten tog meget naadig imod dem, og lovede, at han ganske snoie skulde opfylde det Løfte, som han havde giort deres Søn, hvilket han og strax i Gierningen viste.

Dagen derefter bekom Prints Calaf en prægtig Klædning, samt en Sabel, paa hvilken Grebet rigelig var besat med Diamanter, og en Pung fuld med Zeqviner, ligesom man og bragte ham en prægtig opsadlet Turcomannisk Hest, hvilken han i den ganske Hofstats Nærværelse satte sig op paa; og paa det han kunde lade dem see, at han forstod, hvorledes en Hest skulle tracteres, saa tumlede han den saa artig og behændig omkring, at alle de Nærværende fornøiede sig derover.

Ef-

Efterat nu Calaf havde takket Forsten for de mange ham beviste Velgierninger, red han hen til den Telt, som hans Forældre var bleven anvist, og sagde til dem: Jeg har en stor Længsel efter at see mig om i det Kongerige China, og jeg har det Haab, at I derudi ikke er mig imod. Jeg bilder mig stadig ind, at jeg ved en eller anden Leilighed der skal indlægge mig Berommelse. Tirmurtasch gav strax sit Minde dertil, og sagde: Gak min Son, og fortien dig ved din Tapperhed et berommeligt Navn i de ulyksalige Printsers Historie.

Prints Calaf omarmede dennem med Fornoielse og strax derefter begav sig paa Reisen til China. Man finder i Historien ikke noget om, at der paa denne Reise er modt ham noget besynderligt, men alene, at han omsider ankom til den store Stad Canbalec, som ellers kaldes Peguin, hvor han steeg af ved et lidet Huus, som tilhorte en gammel Enke. Denne gamle Kone kom strax ud imod ham, og da han saae hende, spurgte han, om han der kunde faae Logemente? forsikrede tillige, at hun ei skulle fortryde, derudi at have tient ham. Som nu den gamle merkede, at han ikke maatte være en ringe Person, saa boiede hun sit Hoved og svarede saaledes: Naadige Herre! mit Huus, tillige med alt hvad der er udi, staaer til Eders Tieneste. Han spurgte hende derpaa, om hun havde et net

Sted, at sætte hans Hest ind paa, hvilket hun besvarede med ja, og i det samme tog hun Hesten ved Tøilen og trakte den ind i Staiden. Da dette var skeet, maatte hendes Søn efter hans Begiering gaae til Torvs, og indkiøbe noget til et Maaltid.

I værende Tid sad han og discourede med Enken om adskillige Materier: Iblant andet spurgte han hende om Landets Sæder, hvor mange Familier der omtrent kunde være i Staden, og omsider faldt han paa Tale om Kongen i China, hvorledes han levede, om han var Hoimodig, og om han i sær pleiede at skionne paa den Tieneste nogen kunde vise ham i at stride mod hans Fiender? Den gamle svarede, at han var en meget artig Prints, som elskede sine Undersaatter, og igien blev elsket og agtet af dennem, og jeg undrer over, sagde hun fremdeles, at I ikke har hort tale om Altou-Can, vores allernaadigste Konge, da dog Rygtet om hans Godhed og Ædelmodighed er udbreedt over hele Verden.

Efter den Beskrivelse, som I giør mig om ham, sagde Calaf, saa er han den lykfaligste Prints i hele Verden. Nei det kan man ikke derfor sige, svarede den gamle; thi for det første har han ingen Prints, der kan succedere ham, endskiont man i denne Sag har giort Forbon-

ner

ner nok for ham, og dette foraarsager ham den ſtorſte Bekymring. For det andet formindſkes hans Lykſalighed ikke lidet ved Printſeſſen Turandocte, ſom er den eneſte Arving han har. Ak! hvorledes kommer det ſig, raabte Calaf, at hun kan forhindre hans Lykſalighed? det ſkal jeg ſige Eder, ſvarede Enken, og det med ſaa megen deſto ſtorre Vished, efterdi jeg har en Datter, ſom har den Ære at være iblant Printſeſſens Slavinder i hendes Serrail: Denne Printſeſſe er i ſit nittende Aar; Hun er ſaa overmaade deilig ſkabt, at alle de Skildere, ſom hidindtil har afkildret hende, har maattet bekiende, hvor meget der feilede dem i at afpenſle alle de Yndigheder, ſom hun naturligen beſidder. Foruden alt dette beſidder hun en ſtor Forſtand, og ikke alene har et fuldkommen Begreb om alt hvad hun efter ſin Stand tilkommer at vide, men endog forſtaaer mange Ting, ſom egentlig vedkommer Mandkiønnet at legge ſig efter, Regne-Konſten, Geographien, Philoſophien, Mathematiqven, Jura og i Særdeleshed Theologien er de Videnſkaber, ſom hun grundig forſtaaer, ligeſom hun ogſaa har giort ſig de Love, Sæder og Lærdomme bekiendt, ſom vores Lov-Givere Berbinghu-Zin (*) har optegnet; med et Ord, hun giver i Lærdommen ingen efter, men alle diſſe deilige

(*) Chineſerne kalder ham og Propheten Jarnung, og det er ventelig Conſtucins.

Egenskaber miſter deres Anſeelſe hos hende formedelſt det ſtive Sind hun haver, og den Glands, hendes Meriter kunde give fra ſig, fordunkles ved en afſkyelig Grumhed.

Det er nu to Aar ſiden, da Kongen i Thebet begierede hende til ſin Sons Gemal, hvilket hendes Fader med Fornoielſe berettede hende. Men denne hoimodige Printſeſſe ſyntes ligeſom at foragte alle Mand-Folk, og det er ventelig, at hun af en Indbilding om hendes egen Deilighed var forledet til ſaadant Hovmod: kort ſagt, hun forkaſtete Partiet, og ſkiottede ikke om at indlade ſig i Forbindelſe med nogen Mands-Perſon. Kongen hendes Fader blev vel ikke lidet fortornet ved ſaadan et ſtolt Svar, og det manglede vel ikke, at han jo paaſtod en uomgiengelig Lydighed, men i Steden for ſlet og ret hen at underkaſte ſig ſin Faders Villie, ſtak hun i bitterlig at græde, fordi man vilde tvinge hende til at giftes. Hun tog ſig det ſaa nær, ſom man vilde have giort hende en ſtor Ulykke, og det gik ſaa vidt med hendes Bedrovelſe, at hun omſider faldt i en ſtor Sygdom. Som nu alle Hoffets Medici vidſte, hvori Sygdommen beſtod, ſaa anmeldte de ſtrax for Kongen, at al Lægedom var forgieves, og at Printſeſſen ufeilbarlig maatte omkomme, i fald han fremdeles blev ved at tvinge hende til en Forbindelſe med Printſen i Thebet.

Nu

Nu havde Kongen en stor Kierlighed til Printsessen hans Datter, og derfor, af Frygt for at miste hende, gik selv ind for hendes Seng, og forsikrede, at han havde skikket Gesandten tilbage til Thebet, med Svar, at det forlangte ganske blev ham afslaget. Det er endnu ikke nok, svarede Printsessen; Thi jeg vil heller døe end leve, saa fremt I ikke vil love mig det jeg forlanger af eder. Elsker I altsaa mit Liv, saa giør I mig en Eed paa, at I vil lade et Edict publicere, hvorudi alvorligen forklares, at alle de Printser, som herefter faaer i Sinde at begiere mig til ægte, skal ikke giøre sig nogen Regning paa, at naae deres Ønske, saa fremt de ei i Nærværelse af alle Lovkyndige kan med Færdighed besvare de Spørsmaal, som jeg vil giøre til dem. Den, der er lykkelig i at besvare samme, vil jeg strax erklære for min ægte Gemal, men den derimod, som ikke kan give et noiagtig Svar, maa uden al Pardon miste sit Hoved her paa Slots-Gaarden. Dette Edict, sagde hun fremdeles, maa bekientgiøres allevegne, og jeg frygter ikke, at de jo derved skal tabe Lysten til at frie til mig, og intet skulle være mig kierere; Thi jeg vil ikke giftes, og jeg bær en Afsky for alle Mands-Personer. Men om en, sagde Kongen, uagtet saadan Edict vil anmelde sig, og er saa lykkelig at svare ret paa eders Spørsmaal, hvad = = = = ? Ak det har I ikke nødig at frygte for, svarede

Printsessen; Thi jeg skal nok giøre dem saa vanskelige, og skrue dem saa høit op, at den allerlærdeste skulle forvirres derved. Kongen overveiede Sagen noget bedre og gav hende omsider følgende Svar: Jeg seer nok, at J endelig ikke vil giftes, og at det forlangte Edict vil afskrække alle eders Elskere fra at frie til eder, følgelig kan ingen løbe i nogen Fare derved; Thi hvad for en Prints vilde være saa ubesindig, at underkaste sig saadan en Fare.

Saaledes bildte Kongen sig ind, at det forlangte Edict ingen skadelige Følger skulde have, men at han derimod ved samme kunde befordre Printsessens Sundhed. Han tog det derfor ikke længer i Betænkning at lade berørte Edict publicere, og tilsagde hende ved Berbinghuzins Love, at han nøie vilde holde derover. Nu vidste Printsessen, at hendes Fader ikke kunde bryde saa hellig en Eed, hvorudover hun fattede et got Mod, og hendes Helbred tog hver Dag til.

Imidlertid kunde dog saadan Edict ikke hindre, at jo Rygtet om hendes overmaade Deilighed lokkede mange fremmede Printser til Peguin, og som de giorde sig høie Tanker om deres egen Forstand, saa havde de og den Dristighed at lade sig anmelde for at besvare de Spørsmaal, som dem af Printsessen maatte bli-

ve

ve forelagt. Men da ingen af dem kunde udgrunde de morke Taler, som Printsessen fremsatte, saa maatte de allesammen give deres Hoveder til Priis.

Kongen, som ikke kunde andet end holde over sit Edict, efterdi han derpaa havde giort sin Eed, ynkedes over disse Printsers Skiebne. Det fortrød ham nu først saa ubetænksom at have givet Printsessen dette Eedelige Løfte, og endskiont han inderlig elskede sin Datter, saa havde han dog nu heller ønsket, at hun havde død, dersom han ikkun havde vidst, at hendes Liv skulde havde kostet saa mangen en brav Printses Død. Han forsømte derfor ikke fra den Dag af, at advare alle de der forlangte hende, og med største Alvorlighed at forestille dem sin Uskyldighed i den Straf, han havde forbunden sig til at lade dennem vederfares; Men Ungdommen er gierne noget forvoven, og altsaa var det ikke got at faae dem overtalt til at afstaae fra deres Forsæt; Thi de har saa stor Længsel efter at nyde Printsessen, at de lidet eller intet agter paa de Vanskeligheder, der er ved.

Kongen finder dog i det mindste en Bevægelse over disse ulykkalige Printsers haarde Medfart, men Printsessen derimod viser sig stedse saa Barbarisk, at hun med Fornøielse befordrer dette Blod-Bad, ligesom hendes Deilig-

lighed ikke paa anden Maade kunde blive Chineserne forestillet end dermed, at saa mange Elskere heller har vildet døe end have hendes nei. Hun har saa høit et Mod, at endog den allerynndigste og smukkeste Prints i hendes Øine er uværdig til at nyde hendes Kierlighed, i hvilken Hensende hun og anseer hans Død, som en retmæssig Straf for den Forvovenhed, han har havt i at anmode hende derom. Det er ikke længe siden, da en Prints for hendes Skyld maatte miste Livet, og i denne Nat er her atter en anden Prints, som til sin egen store Ulykke er kommen herhid til Hoffet, at blive et Offer for Printsessens Hofmod.

Calaf anhørte denne hendes Fortælling med største Agtsomhed. Jeg kan ikke begribe, sagde han, hvorledes der kan findes saa mange ubetænksomme Printser, der, uagtet de foreskrevne haarde Vilkor, dog har vildet værdige Printsessen at frie til hende. Overalt kan jeg ikke tro de Skildre, der forsikre, at de ikke fuldkommen har kundet afpensle hendes Deilighed, men jeg troer langt heller, at de ved deres Pensel har laant hende de Yndigheder, som Naturen har nægtet hende, efterdi deres flatterede Copier har foraarsaget saa stort Intryk hos dem. Imidlertid kan jeg ikke bilde mig ind, at Turandocte er saa smuk, som Ordet gaaer. Min Herre, svarede Enken, hun er langt kionnere

nere end jeg endnu har beskrevet hende, og dette kan jeg med Vished sige, efterdi jeg selv tit og ofte har seet hende, naar jeg i Serrailet har besøgt min Datter.

Endskiønt nu Prints Calaf ikke kunde tro sin Verdindes Beretning i denne Sag, saa fandt han dog en hemmelig Lyst derudi, uden selv at vide hvorfor? Kiere Moder, sagde han til Enken, er da de Spørsmaal, som Printsessen forelegger sine Elskere, i sig selv saa vanskelige, at man ei skulle kunde besvare dem paa en Maade, der af de Lovkyndige kunde finde Bifald? Jeg paa min Side bilder mig stadig ind, at de Printser, som ei har kundet udgrunde samme, maa alle have været slet erfarne, og temmelig ulærde. Nei, min Herre, svarede den gamle, intet kan være mere dunkel og uforstaaelig end Printsessens Spørsmaal, saa det snart er en umuelig Sag at besvare samme.

Imidlertid de saaledes talede med hinanden, kom Sønnen i Huset hiem igien med den Proviant, han havde indkiøbt, hvorudover Enken i en Hast besørgede dem et Maaltid tillavet, og Printsen aad med saa megen desto større Appetit, efterdi han i nogle Dage ikke havde nydt noget. Da det nu omsider blev Aften, horte man

man Justits-Pauken(*) rores, hvilket gav Prints Calaf Anledning til at spørge om Aarsagen dertil. Den gamle svarede, at saadant skeede for at forkynde Folket der i Staden, at den Prints, hun havde talet om, skulde nu miste Livet, fordi han ei har kundet besvaret Printsessens Spørsmaal. Hun forklarede derhos, at man ellers pleiede at henrette Misdædere om Dagen, men at det derimod havde en anden Beskaffenhed med denne Execution; Thi Kongen selv bar den største Afskye til saadan Straf, og vilde ikke, at Solen selv skulde være Vidne til saa grum en Gierning. Som nu Printsen havde Lyst at anseе denne Execution, saa begav han sig iblant den store Hob, og kom endelig ind paa Slots-Gaarden, hvor samme skulde forrettes. Her fandt han et meget høit Træ-Taarn oprettet, som fra øverst til nederst med Cypres-Grene var bedekket, og neden omkring forsynet med en stor Mængde Lamper, som gav et stort Skin fra sig. Femten Alen fra dette Taarn, stod en ophøiet Retter-Plads, som over alt var overtrakt med hvidt Atlask (**) og rundt omkring samme var mangfoldige Telte opsat, som alle ligeledes vare hvide. Bag ved stod 2000 af Kongens Guarde med den blotte Kaarde i Haanden, hvilke udgiorde Rader, som skulle tiene til Grændser for Folket.

I

(*) Dette skeer, naar nogen sørgeligt Execution skal forrettes.

(**) Det hvide er hos Chineserne et Tegn til Sorrig.

I det Calaf stod og betragtede alt dette, kom den ulykkelige Prints gaaende under Paukers og Klokkers Lyd, ledsaget af tive Mandariner, og ligesaa mange Lovkyndige, alle i hvide uldene Klæder, hvilke satte sig under Teltene, efterat de først tre gange havde gaaet omkring Retter-Pladsen. Den ulyksalige Prints, som med Blomster og Cypres-Blade var beprydet, havde man givet en liden blaae Fahne paa Hovedet, da dog andre Misdædere, som var dømt fra Livet, pleiede at have en rød Fahne paa deres Hoveder. Bag efter Printsen følgede Skarpretteren med sit Sværd, og da de var kommen op paa Chafottet, var alting ganske stille. Den Mandarin som stedse havde fulgt ham ved Haanden begyndte derpaa saaledes at tale til ham: Min Prints! er det ikke sandt, at man forud har giort eder det Edict bekiendt, som Kongen har ladet udgaae, og det saasnart I lod Eder anmelde at ville ægte Princessen? Er det ikke ogsaa sandt, at Kongen har giort alt hvad han kunde for at raade eder derfra? som nu Printsen hertil svarede Ja, saa blev Mandarinen fremdeles saaledes ved at tale: Saa vidt da, at det er eders egen Skyld, om I i Dag mister Livet, og at saa vel Kongen, som Printsessen har aldeles ingen Skyld i Eders Død. Jeg regner dem det ikke til Onde, svarede Printsen, og beskylder ingen anden end mig selv, hvorudover jeg vil bede Himmelen, at den aldrig vil fordre dem til Regnskab for mit Blods Udgydelse. Dis-

Disse Ord vare ikke saa snart udtalte, at jo Skarpretteren drog sit Sværd ud, og slog hant Hovedet af, hvorefter man igien begyndte at ringe med Klokkerne og slaae paa Pauker, og imidlertid indfandt tolv Mandariner sig, som lagde Legemet i en Kiste af Elphenbeen og Ivenholdt, og nedsatte samme i en Gevelvt af hvidt Marmor, som under Haven ved Serraillet efter Kongens Ordre var bleven indrettet for de ulykkalige Printser, der i følge af Edictet blev henrettet. Paa dette Sted gik Kongen ofte hen for med sine Taarer nogenledes at forsone den Grumhed, han for sin Datters Skyld maatte udøve.

Saasnart det affiælede Legeme, saaledes som sagt, var bleven bortbaaren, forfoiede Almuen sig hiem igien tilligemed de Lovkyndige, som ved Executionen var nærværende, men som Calaf stod i dybe Tanker, blev han noget tilbage, og fik derved Leilighed til at høre, hvorledes en i Nærværelsen beklagede sin slette Skiebne med Suk og Taarer. Han dømte strax det maatte være en, som sørgede over den ulykkalige Prints, som nyelig var bleven henrettet, hvorudover han tiltalede ham saaledes: Den heftige Smerte, som jeg sporer hos eder, gaaer mig nær til Hierte; Thi tviler jeg ikke paa, at J jo har haft nogen besynderlig Bekiendtskab til den til døde fordømte Prints.

Af

Ak min Herre, svarede han, jeg maa endelig kiende ham, siden jeg har været hans Hovmester. O ulykkalige Konge i Samarcande, raabte han fremdeles, hvor bedrøvet vil du ikke blive, naar du faaer Efterretning om din Sons Død! og hvo tør vel bringe dig denne Tidende?

Calaf spurgte ham herpaa, ved hvad Leilighed denne Prints var bleven forelsket i Printsessen? det skal jeg sige eder, svarede Hovmesteren, og I vil ventelig ikke lidet forundre eder derover. Printsen i Samarcande levede i al optænkelig Lykkalighed ved sin Faders Hof, og var baade elsket og æret af Rigets Undersaatter. Han diverterede sig om Dagen mestendeels med Jagten, om Natten lod han hemmelig nogle visse unge Herrer komme til sig, med hvilke han flittig udtommede Pocalerne, og fandt undertiden Fornøielse i at see de deilige Slavinder dantse, eller høre dem anrette en behagelig Musiqve.

Imidlertid hændte det sig, at der kom en berømmelig Skildere til Samarcande, som bragte endeel fremmede Printsessers Skilderier med sig, som han ved adskillige Hoffer havde faaet Leilighed til at forfærdige. Disse forevistе han Printsen, og som han deriblant fandt Printsessens Skilderie i China, faldt han strax

i Forundring derover, og kunde ikke indbilde sig, at Naturen var god for at samle saa mange Fuldkommenheder paa et Sted, ja han paastod, at der ikke var noget Fruentimmer til i Verden, der var saa yndig, som samme Skilderie forestillede, hvorudover det nodvendig maatte alene være Skilderens Flatterie. Denne Konstner forsikrede ham strax, at han med sin Pensel ikke havde formaaet at legge alle de Deiligheder for Dagen, som bemeldte Printsesse virkelig besad, og paa saadan Forsikring kiobte Printsen, min Herre, Skilderiet af ham, hvis Betragtning efter Haanden antændte en Drift hos ham, som han ikke kunde imodstaae, saa at Slutningen blev, at jeg tilligemed ham maatte, hans Fader uafvidende, begive os til China.

Det var hans Forsæt, at han paa nogen Tid vilde giøre Tieneste ved Kongens Armee, og derefter at forlange Printsessen til ægte; Men som han strax ved sin Ankomst fik Tidende om det skarpe Edict, som Kongen havde ladet udgaae, saa besluttede han strax at anmelde sig for at svare paa Printsessens Spørsmaal: Jeg har Forstand nok dertil, sagde han, og jeg tviler ikke paa, at jeg jo skal nyde Princessen. Det giøres ikke nodig, min Herre, sagde Hofmesteren fremdeles til Calaf, at fortælle Eder det øvrige; Thi I har selv ved dette ynkværdige Skuespil kundet slutte, at han ikke har haft

For-

Forstand nok til at besvare det, som han af denne barbariske Deilighed blev omspurgt.

Da han nu saae, at han maatte berede sig til Døden, overleverede han mig det omtalte Skilderie med disse Ord: Jeg betroer dig denne rare Copie, og jeg har det Haab, at naar du ved din Tilbagekomst til Samarcande beretter min Fader, hvor ulyksalig det er gaaet mig, saa skal han desto snarere undskylde mig, naar han af Skilderiet faaer at see den Deilighed, der har forvirret mig. Men der maa, sagde Hovmesteren, hvo der vil, gierne forkynde hans Fader denne bedrovelige Tidende; Thi jeg vil begive mig langt fra Samarcande, for der at begræde den Forliis, som jeg i ham har taget. Derpaa tog han Skilderiet frem og kastede det hen paa Jorden, sigende: Forbandede Billede! hvorfor har min Herre dog ikke under dets Betragtelse havt mine Øine? O umenneskelige Printsesse! Dersom alle Printser havde de Tanker om dig, som jeg, saa vilde de i Steden for Kierlighed fatte Afskye for dig! Disse Ord vare neppe udtalte forend han tog Afskeed og begav sig paa Reisen. Calaf skyndte sig at optage Skilderiet, og derpaa forsøiede han sig bort i Tanke at gaae hiem igien til den gamle Enkes Huus, men det var saa mørk, at han ikke kunde finde Veien, hvorfor han uformerkt kom uden for Staden, og der med Utaalmodighed

maatte vente paa Dagens komme. Da det nu blev Dag, forsømte han ikke at betragte Skilderiet, dog med det Forsæt, at han med største Koldsindighed vilde see derpaa; Han gik vel længe i Raad med sig selv, forend han tog Skilderiet frem, men som han stoelede paa, at kunde forekomme al Ulempe, saa længe han beholdt sin Fornuft, og desuden forestilte sig, at dersom hans Kierlighed skulle blive derved opvakt, saa maatte den nødvendig forud være optegnet i Himmelen, saa gav han sin Begierlighed en fuldkommen Fornoielse. Han tog det omsider for sig, og betragtede det med største Agtsomhed, fandt dog intet at sætte ud derpaa, men maatte tilstaae, at den Ordentlighed, som fandtes i hendes Lineamenter, og det Liv, der var i Øinene, var noget, som ikke kunde betragtes uden med Forundring.

Ak, hvad for en Ild, sagde han, vil i dette Øieblik antændes i min Siel? hvilken Uroelighed bringer dette mig i Sindet? Retfærdige Himmel, skal det da være en afgiort Sag, at alle de, som alene seer Copien af Printsessens Deilighed, skal elske hende? Ak jeg finder, at det har giort den samme Virkning hos mig, som hos alle de andre Printser, hvilken en Forandring! store Gud! jeg begriber ikke, hvorledes jeg i dette Øieblik kan foragte det skarpe Edict, som Kongen har ladet udgaae, og ikke finder

der det allerringeste at frygte for! Nei, elskværdige Printsesse, sagde han fremdeles, i det han igien saae paa Skilderiet, der er ingen Hindringer, som kan holde mig tilbage. Jeg elsker eder, og al Frygt er forsvunden hos mig, ja som det ikke er forbuden, at tragte efter eders lykkalige Besiddelse, saa skal jeg endnu i Dag sætte et Forsøg derpaa.

I dette Forsæt gik han hiem i sit Logemente, som dog var ham besværlig nok at finde, efterdi han var avanceret temmelig vidt derfra. Ved hans Ankomst forsikrede Enken, at hun havde været meget bekymret for ham, og Calaf paa sin Side undskyldte sig, at han i Mørket var bleven forvildet.

Han fortalte hende dernæst alt hvad ham ved den henrettede Printses Hofmester var arriveret, og forsømte derhos ikke at vise hendes Portrait. See, sagde han, paa denne Copie; Thi jeg troer ikke, at Originalen ligner den. Jeg sværger eder til ved Prophetens Jacmuny Siel, svarede den Gamle, at Printsessen endnu er tusende gange deiligere end dette Skilderie, hvilket I snart skulde tilstaae mig, om I saae hende; Thi ingen Skildere i Verden, end ikke Mani selv, er dygtig til at afpensle alle de Yndigheder, som Naturen har fundet Behag i at samle i hendes Ansigt. Ak min kiere Moder! sagde

Calaf: I gior mig en stor Tieneste, i det I forsikrer mig herom; Thi det foroger min Begierlighed efter at blive Besiddere af denne Deilighed, og jeg vilde ønske, at jeg allerede stod for Printsessen, for at forsøge, om jeg kunde blive lyksaligere end Printsen fra Samarcande. Hvad siger I, min Son, sagde den Gamle, er I da saa forvoven, at I tor begynde paa saadant? Ja, Moder, svarede Calaf, jeg vil i Dag lade mig anmelde, for at svare paa Printsessens Spørsmaal. Jeg er vel ikke kommen til China for andet, end for at giøre Tieneste ved Kongens Armee, men nu synes mig dog bedre om at være hans Sviger-Son end hans Officer.

Paa disse Ord begyndte den Gamle bitterlig at græde, ak min Herre, sagde hun, for Guds Skyld bliv ikke fast ved denne forvovne Resolution; thi det vil ufeilbarlig koste eders Liv. I maatte langt heller forbande hendes Deilighed, end blive forelsket i hende. Forestil eder, hvad Smerte det vil være for eders Forældre, naar de faaer Tidende om eders Død. Calaf bad hende vel at spare saadanne Forestillinger, og derhos forsikrede, at han giorde sig et bedre Haab, men det kunde ikke hindre, at hun jo paa nye søgte at raade ham derfra. Men da nu den Gamle omsider saae, at alle hendes Formaninger var forgieves, fordobblede hun sine Taarer og sagde: Saa er det da ude med eder min Herre; thi jeg

mer-

merker alt, hvor umueligt det er, at afholde eder fra eders egen Fordervelse. Ak hvorfor skulle I just taget ind i mit Huus? Hvorfor skulle jeg fortælle eder om Printsessen? I er deraf bleven forelsket i hende: Ak jeg Ulykkalige, jeg er Aarsag til eders Fordervelse! Calaf søgte altsaa at opmuntre hende ved adskillige Forestillinger, og forsikrede hende, at han ei var bange for at besvare hendes Spørsmaal; Men som han dog med Billighed erkiendte Sagen noget uvis, saa trak han sin Pung frem med den Guld-Mynt, som Kongen til Berlas havde givet ham, hvilken han leverede Enken, og bad hende føre sig dem til Nytte, ligesom han og forærede hende Hesten; thi dersom han erlangede Printsessen, kunde han nok staae ved at miste samme, og dersom han skulle døe, havde han det ikke nødig.

Enken tog imod Pungen og sagde: Min Søn! I tager virkelig Feil, om I tænker, at disse Penge kan formaae at betage mig den Bedrøvelse, jeg over eders Død vilde have; Nei jeg vil heller anvende dem til noget Got; thi jeg haaber, at naar jeg først udeler en Deel deraf iblant de Fattige, skal deres Bønner formaae Himmelen til at holde eder tilbage fra saa skadelig et Forsæt, og det øvrige skal blive Præsterne overleveret, paa det deres kraftige Forbøn ogsaa maa komme eder til Gode. Altsaa vil jeg haabe, at I i det mindste bier til i Mor-

gen med at melde eder an ved Hoffet, paa det jeg i Forveien kan faae dette i Verk sat.

Dette foiede han hende udi, og forblev stedse hiemme i sit Logement; Imidlertid forsomte Enken ikke at gaae i Hospitalerne, for at uddele Almisse iblant de fattige Lemmer, og med rede Penge at tilkiøbe sig Præsternes Forbønner hos Berginghuzin. Hun giorde desuden Guderne et Offer af Høns og Fiske, og den gode Engel blev ligeledes ihukommet; Thi man bragte ham en stor Mængde Risen-Gryn paa de til disse Ceremonier indviede Steder. Men hvor meget Præsterne end bad, og hvor vel Gudernes Fuldmægtiger bleve betalte, saa giorde dog alt saadant ingen Virkning; Thi Morgenen derefter var Calafs Begierlighed endnu langt større end den forrige Dag, hvorudover han strax tog Afskeed med sin Vertinde, og begav sig til Palladset, hvor han uden for Porten fandt fem store Elephanter staae bunden, og desuden 2000 Soldater i deres fulde Udrustning stilt i tvende Rader.

En af de fornemste Officerer kom ham strax i Møde, og som denne efter al Anseelse tænkte, at han var fremmed, holdt han ham an, og spurgte, hvad han paa Palladset havde at udrette? Jeg er en fremmed Prints svarede Calaf, og jeg kommer for hos Kongen at udbede mig

Til-

Tilladelse at besvare Printsessens Spørsmaal. Prints! svarede Officeren med Forundring, veed I vel, at I kommer her for at hente eders Død? I havde giort langt bedre, at I havde blevet hiemme, og det skal være mit Raad, at I uforrettet forandrer eders Forsæt; Thi om I end var lærdere end Mandarinerne (*) selv, saa var det eder dog umuelig at besvare Printsessens Spørsmaal. Calaf takkede for hans gode Raad, men gav ham derhos tilkiende, at han ikke var reist til China, for at reise derfra tilbage igien, hvorudover Officeren ledsagede ham ind for Kongen, som den Tid gav Audience.

Han fandt Kongen ved sin Ankomst i Audience-Salen siddende paa sin Throne, ifort en Caffetan af Guld-Brocade med rødt udi, havende mit i Skægget en Struds af meget lange Haar, som var deelt i tre Lokker. Denne Monark fik omsider Prints Calaf at see, hvorfor han befalede en af sine Mandariner at gaae hen til ham, for at spørge, hvo han var, og hvad der havde bevæget ham at indfinde sig ved hans Hof? Dette skeede, og man bragte Kongen den Tidende, at han var en eneste Søn af en stor Forste, og ønskede sig alene den Ære at være hans Sviger-Søn.

(*) Det er udi enhver Stad i China to Hiogvem eller Videnskabers Mandariner, hvis Forretning er at examinere de Personer, som søge efter ledige Embeder.

Kongen havde ikke saasnart hørt Prints Calafs Svar, at han jo skiftede Farver i sit Ansigt og blev omsider saa bleg som et Lig. Han ophævede strax den Forretning, han for den Tid havde, og efterat alle Folkene paa hans Ordre var bortgaaet, steeg han ned af Thronen, og tiltalede Calaf saaledes: Ubesindige Prints! Veed I ogsaa det skarpe Edict, som er udgivet i denne Sag, og alle deres ulykkalige Skiebne, som har understaaet sig at tragte efter Printsessens Kierlighed? Ja naadigste Herre! svarede Calaf, jeg veed al den Fare, jeg begiver mig udi; thi jeg har selv været et Øiensynlig Vidne til den sidste Straf, som Printsen fra Samarcande maatte udstaae: Men dennes Forvovenhed, som med et falsk Haab, om at besidde Printsessen, stolede alt for meget paa sin egen Forstand, har just opvakt min Begierlighed til at fortiene hende.

Ak hvilket Raserie, svarede Kongen, neppe har en Prints mist sit Liv, forend en anden indfinder sig til samme Skiebne; det synes, ligesom de selv elsker deres egen Fordervelse. Ak min Prints! betænk Eder bedre, og skaan Eders eget Blod! Jeg maa tilstaae, at jeg har mere Medlidenhed med Eder, end jeg har havt med alle de forrige; Jeg spører en Kierlighed hos mig til Eders Person, og jeg skal giøre mit til at afholde Eder fra Eders egen Fordervelse. Naadige Herre! svarede Calaf, det er mig kiert,

at

at jeg af Eders egen Mund forsikres om at have funden Naade hos Eder; Jeg holder det for et got Tegn, og mueligt at Himmelen ved de mange ulykkelige Hændelser er bleven bevæget, at betiene sig af mig til at giøre en Ende derpaa, og med det samme befordre Eders Nolighed og min Lyksalighed. J veed jo ikke, naadige Herre, om jeg er i Stand til at give et noiagtig Svar paa Printsessens Spørsmaal; altsaa er det jo ganske uvis, at jeg løber til min Død? Har end andre ikke havt den Forstand at besvare dem, er det derfor sagt, at jeg skulle være ligesaa taabelig som de? Nei deres Exempel kan ikke formaae at afskrekke mig fra at tragte efter den Ære, at være Eders Majestæts Svige-Søn.

Ak ulyksalige Prints, raabte Kongen, det kan ikke feile, at J jo maa være keed af Livet; thi de andre Printser, som tilforn har anmeldet sig, har betient sig af selvsamme Tale-Maader, som J, men naar det kom dertil, stod deres Forstand stille, og ligeledes vil det gaae Eder: Lad eder derfor endnu overtale til at afstaae fra eders Forsæt; thi omendskiønt J nogenlunde kan være vis paa, at J besidder en god Forstand, saa vil den dog strekke sig alt for lidet til at udgrunde min Datters Spørsmaal, og J maa desuden vide, at man ikke giver Eder mange Minuter til at betænke Eder derpaa, men der-

som

som J ikke strax i samme Øieblik besvarer det saaledes, at det af de nærværende Lærde bliver erkiendt rigtig, saa er Eders Dom allerede fældet, og Eders Liv forbrudt. J kan heraf let domme, at Sagen er af Vigtighed, hvorudover det vil være fornøden, at J betænker Eder derpaa til i Morgen.

Saasnart Kongen havde udtalt disse Ord, forlod han Calaf, og denne Prints blev meget fortrydelig, at man opsatte ham Tiden til næste Dag; Imidlertid fik han at finde sig derudi, og begav sig altsaa hiem igien til sin Vertinde, hvilken han fortalte hvad ham paa Palladset var vederfaret. Hun forsøgte vel ved ny Forestillinger at dempe hans Begierlighed, men hun maatte sige ham hvad hun vilde, saa blev han dog saa fast ved sin Resolution, at han Morgenen derefter i god Tid indfandt sig paa Palladset, og forlangede at tale med Kongen. Denne Herre vilde ikke, at nogen skulle høre hvad de talede med hinanden, hvorudover han lod ham komme ind til sig i sit Kabinet alene.

Min Prints, sagde han her til ham, skal Eders Nærværelse i Dag glæde eller fornøie mig? Naadige Herre! svarede Calaf, jeg bliver ved mit Forsæt; Da jeg i Gaar havde den Naade at tale med Eders Majestæt, havde jeg allerede giort mig alle de Reflexioner over Sagen, som kunde

kunde forlanges af et fornuftig Menneske; thi dersom Himmelen har besluttet eller beskikket mig lige saa slet en Skiebne som de andre, saa vil jeg med Fornoielse gaae den i Mode. Paa disse Ord slog Kongen sig for Brostet, rev sin Hals-Klud i Stykker, og rykkede nogle Haar ud af sit Skæg. Hvor ulykkelig er jeg ikke, raabte han, i det jeg har fattet saa stor Kierlighed til dette Menneske! Ak min Søn, sagde han fremdeles til Calaf, lad dog min Smerte og Bedrovelse gaae dig til Hierte, lad mine Taarer tale for mig og overbevise dig om, hvor got jeg mener det med dig, efterdi mine Ord ikke kan formaae noget! Jeg merker alerede, at din slette Skiebne vil give mig et dodelig Stød. Ak lad dog af at tragte efter min grumme Datter! der er jo Printsesser nok foruden hende, som du uden Fare kan begiere til Ægte, hvorfor vil du da stræbe efter en Umenneskelig, som du dog ikke kan erholde? Det skal staae dig frit for at blive ved mit Hof, og du skal her blive strax antaget til min øverste Minister. Jeg skal desuden forsyne dig med saa mange deilige Slavinder, at du i den Tilfælde ikke skal mangle paa Forlystelser. Med et Ord, jeg vil agte og elske dig som mit eget Barn, staae derfor af fra dit Forsæt, og lad mig dog have den Fornoielse at have sparet en Prints, som ellers havde bleven et Offer for den Blodtorstige Printsesse.

Calaf blev vel særdeles rørt og bevæget ved disse Ord, men svarede dog saaledes: Ak Naadige Herre! søg ikke at afholde mig fra den Fare, som jeg nu vil underkaste mig; thi jo større Faren er, jo større er min Begierlighed: jeg gior mig dog de Tanker, at jeg er det lykkalige Menneske, der er bestemt til at triumphere over hendes høie Mod. Jeg beder altsaa, at Eders Majestæt ikke vil sætte sig imod mit Forehavende, allerhelst da min Ære, min Rolighed, ja mit Liv selv deraf dependerer; thi det er mig ikke mueligt at leve, dersom jeg ei erlanger Printsessen Eders Datter.

Da nu Kongen merkede at Calaf ikke var at overtale, sagde han med sine grædende Taare til ham: Ak hvilken en Forvovenhed! Eders Undergang er uomgiengelig, saa fremt I ikke endnu i dette Øieblik afstaaer fra Eders Forsæt; Og Himmelen skal være mit Vidne, at jeg har giort alt hvad jeg kunde, for at bringe Eder paa fornuftige Tanker, men I forkaster mine Raad, og vil heller døe end efterfølge dem; følgelig er det forgieves, at vi mere taler derom, men jeg faaer imod min Villie tillade Eder at tage imod min Datters Spørsmaal, endskiønt det ikke vil staae længe paa, forend I faaer Aarsag til at fortryde Eders daarlige og urimelige Bestandighed: Imidlertid skal jeg dog endnu vise Eder samme Tieneste, som jeg har beviist de forrige Prindser;

og

og disse Ord var ikke saasnart udtalt, forend han indkaldede Obersten over det første Corps (*) af hans Gildinger, og befalede ham at ledsage Calaf ind paa Printsens Pallais (†) og give ham 200 Gildinger til sin Opvartning.

Prints Calaf var neppe her indført, forend de fornemste Mandariner kom ind til ham og efter aflagde Compliment sagde: Prints! Eders Durchleuchtige Families Tienere kommer i denne Tilstand, at giøre en underdanig Reverents for Eder. Herpaa gav de ham deres medbragte Foræringer og gik bort. Imidlertid dette skeede, lod Kongen den lærdeste Professor kalde til sig, og sagde til ham: Herr Doctor, der er kommen en anden Prints til mit Hof, som forlanger min Datter til Ægte. Det har ikke manglet, at jeg jo har søgt at raade ham fra sit Forsæt, men det har alt været et forgieves Arbeid. Altsaa har jeg ladet dig opkalde, paa det du ved fornuftige Forestillinger kan forsøge, om du kan formaae mere hos ham end jeg.

Doc-

(*) Kongen i China har ordinair 12000 Gildinger hvilke ere deelte i adskillige Corps, og hver Corps har foruden de andre Officerer en Oberst over sig.

(†) Paa den Kongelige Slots-Plads ere mange andre Palladser opbygt, som ligger for sig selv, hvoraf et tilhører Printsen, et andet den Kongelige Slægt, et andet Printsesserne, og endelig Kongens Concubiner et andet.

Doctoren holdt sig strax Kongens Ordre efterretlig, og kom omsider tilbage med saadan Svar: Naadige Herre! det er umuelig, at overtale den unge Prints; Thi det er hans faste Forsæt, enten at fortiene Printsessens Kierlighed eller og at døe. Som jeg nu maatte anfee det for en Feil af mig, i Fald jeg blev ved at sætte an paa hans Bestandighed, saa faldt jeg paa, ved en og anden Discours at forsøge, om saadan hans Bestandighed reiste sig alene af Kierlighed, eller den havde andre prisværdige Aarsager, og ved denne Leilighed befandt jeg ham saa overmaade lærd, at jeg ikke nokſom kan forundre mig derover. Han er af Religion en Muselmand, og dersom jeg skal sige Eders Majestæt min Mening, saa troer jeg, at i Fald nogen Prints skal være i Stand til at besvare Printsessens Spørsmaal, saa er det visselig ham.

O min Herr Doctor! raabte Kongen, det var mig en glædelig Tidende! GUd give han maatte blive min Sviger-Son; thi jeg har fra Begyndelsen funden en stor Kierlighed til ham! Ak at han ikkun maatte blive lykkeligere end de andre! Ja denne gode Konge lod det ikke blive alene ved Ønsker, men endog i sine Bønner søgte at bringe Aanderne paa hans Partie, nemlig de Aander, som regierer over Himmelen, Solen og Maanen, og til den Ende blev strax offentlige Bønner anrettet, og man bragte her-

lige

lige Offer ind i Templerne. Saaledes ofrede man Himmelens Regent en stor Oxe, Solens Regent en Giedebuk, og Maanens Regent et fuldkommen feedt Svin. Desuden lod han i Peguin offentlig udraabe, at Maaneds Selskabet (*) skulle holde en Fryds Fest, i den Mening, at Printsen, som nu friede til Printsessen, skulle være saa lykkelig at faae hende.

Efterat alt dette var til Ende, skikkede Kongen sin Colao (det er Cansleren) til Calaf, og lod ham vide, at han Dagen derefter skulde holde sig færdig at besvare Printsessens Spørsmaal, og at man i Tide skulle lade hannem afhendte, ligesom og at de Herrer, som samme Tid i Divan eller Raadet skulle være nærværende, allerede havde faaet Ordre at indfinde sig.

Om nu endskiønt Calaf ikke var bange, saa var dog den paafølgende Nat ham meget urolig. Snart syntes det ham, at hans Forstand og Indsigt i dybsindige Materier var tilstrekkelig nok, snart igien begyndte han at tvile derpaa, og snart randt ham sine kiere Forældre i Tanke; ak sagde han ved sig selv, om jeg doer, hvorledes vil det gaae med mine kiere Forældre?

(*) Det er Haandverks-Folkenes Selskab, saaledes kaldes det, fordi de har afdeelt sig i visse Selskaber, tredive i hver, hvilke Selskaber skiftes til, et hver Dag, at tractere de andre.

Imedens han saaledes laae og tænkte paa adskillige Ting, begyndte Dagens Lys efter haanden mere og mere at fordrive Nattens Mørke, og som han i det samme hørte Klokkerne ringe, og bildte sig ind, at det var for at kalde Herrerne tilsammen i Raadet, saa vendte han alene sine Tanker til Mahomed, og bad saaledes: Store Prophete! Du seer den Tilstand, i hvilken jeg befinder mig, giv mig nu i dette Øieblik ind, enten jeg skal staae op og gaae hen i Divan, eller jeg skal lade Kongen sige, at den Fare, jeg derved underkaster mig, har forandret mine Tanker. Han havde ikke saa snart bedet denne Bøn, førend han fandt al sin Frygt med et forsvunden, hvorudover han stod strax op og iførte sig sin Caffetan, og tog en Kappe paa af rødt Silke-Stof med Guld-Blommer udi, hvilken Kongen tillige med et Par blaae Silke-Stromper og et Par Skoe havde tilsendt ham.

Da han var paaklædt, indfandt sex Mandariner sig hos ham, alle i Carmezin røde Klæder, og efter aflagde Compliment førde ham med sig ind i Divan. Han kom først igiennem en stor Sal, hvor der var over tusende Sangere og Musicantere, som ved hans Ankomst opførte en behagelig Musik. Endelig kom han ind i Divan, hvor de allerede vare forsamlede, som skulle bivaane Forretningen. Paa den ene Side sad Mandarinerne, paa den anden Side Professo-

rerne

rerne af det Kongel. Collegio tillige med Canslleren, og paa de andre Steder sad adskillige Doctores. Midt i Salen stod tvende Throner af puur Guld, som var ophøiet paa tvende trekantede Stole. Ved hans Ankomst her i Raadet, blev han af den samtlige Adel hilset, dog uden at tale noget, efterdi enhver havde beflittet sig paa Tavshed, fordi man var Kongen ventende.

Noget derefter kom Kongen tillige med Printzessen ind i Divan, hvor de strax paa en Solv-Trappe af 5 Trin opsteeg paa deres Throner. Saasnart de der havde taget Sæde, indkom to overmaade smukke Jomfruer, af hvilke den ene blev staaende hos Kongen, og den anden hos Printsessen, disse vare Slavinder af Kongens Serrail, og det var Maaden, at de ved deslige Opvartninger skulle lade deres Ansigter og Bryster være utildekkede. I deres Øre havde de store Perler, og i Hænderne holdt de Pen og Blek, for at være i Beredskab at skrive hvad Kongen befalede.

Da nu Kongen havde befalet de nærværende Herrer igien at sætte sig, (thi siden Kongens Ankomst havde de staaet) fremtraade en af de sex Herrer, som havde ledsaget Prints Calaf ind i Divan, og giorde et Knæfald for de Kongelige Throner, hvorefter han oplæste en Memorial, som angik den Længsel, Prints Calaf havde ef-

ter at nyde Printsessen, hvorpaa han bad Calaf tre gange at giøre sin Reverens for Kongen. Dette forrettede Printsen med saa artige Maneer, at Kongen var ganske fornøiet derover.

Herpaa reiste Cansleren sig af sit Sæde, og ganske lydelig oplæste det Kongelige Ediet, der fordømte alle dem til Døde, som forlangede Printsessen uden at kunde svare paa hendes Spørsmaal, og saasnart samme var oplæst, vendte han sig til Calaf og sagde: Prints! nu har I hørt, paa hvad Vilkor Printsessen kan erlanges; dersom den nærværende Fare kan bringe Eder paa andre Tanker, saa skal det endnu være Eder tilladt at afstaae fra Eders Forsæt. Nei aldeles ikke, svarede Printsen, den Priis, som jeg igiennem denne Fare bringer tilbage med mig, er alt for deilig, at jeg skulde forsage.

Som nu Kongen merkede, at Prints Calaf var bered at besvare Printsesse Turandoctes Spørsmaal, saa tiltalede han hende saaledes: Min Datter! nu falder det Eder til at tale; I har nu at forelegge denne unge Prints de Spørsmaal, som I til den Ende har opsat; Og jeg viller ikke paa, at jo alle de Aander, til hvilke man i Gaar ofrede, skal forhielpe ham til at udgrunde Eders Mening. Printsessen svarede: Jeg kalder Propheten Jacmuni til Vidne, at jeg med største Mishag har seet saa mange Printser om-

omkomme; Men hvorfor viser de sig saa haardnakkede i at tragte efter Alliance med mig? hvorfor lade de mig ikke blive paa mit Pallads i Rolighed, uden at strabe efter min Frihed? Vid derfor, sagde hun til Prints Calaf, at I ikke har noget at forekaste mig, naar I, ligesom de andre Printser, maa betale eders Beilerie med et Hoved, som I ikke vel kunde miste. Durchlauchtigste Printsesse! svarede Calaf, jeg veed alt hvad man i denne Sag kan sige, onskede derfor gierne, at I behagelig vilde forelægge de Spørsmaal, som jeg skal besvare.

Det skal strax skee, sagde Printsessen, I har da først at besvare: Hvad det er for et Creatur, som er den ganske Verden behagelig, og dog ikke kan fordrage sin Lige? Madame! svarede Calaf, det er Solen. Han har ret, raabte alle Professorerne, det er Solen. Printsessen spurgte igien: Hvad er det da for en Moder, som, efter hun har bragt sine Børn til Verden, opæder dem igien naar de ere blevne store? Det er Haved, svarede Printsen, efterdi Floderne, som løber ud i Haved, har deres Oprindelse af det samme. Da nu Printsessen saae, at Calaf rigtig besvarede hendes Spørsmaal, blev hun saa forbittret, at hun resolverede ikke at spare noget, som kunde contribuere til hans Fordervelse. Hvad er det for et Træ, spurgte hun fremdeles,

hvis Blade ere hvide paa den ene Side og sorte paa den anden? Hun var ikke fornøiet med at forebringe dette Spørsmaal alene, men tog i det samme Sløeret fra sit Ansigt, og lod den ganske Forsamling see hendes overmaade Deilighed. Dette giorde hun alene for dermed at forvirre Printsen; Thi som hendes Hoved var ziret med meget smukke Blomster, og hendes Øine gav et Skin fra sig, der var klarere end Stjernerne paa Himmelen, ja hun var deiligere end Solen selv, naar den kommer ud af en mørk Skye med sit fuldkomne Skin, saa at Calaf, i Steden for at svare paa det [illegible]ette Spørsmaal, blev herover stum og ubevægelig. Det samtlige Raad blev over denne Hændelse ganske forskrekket, og Kongen selv blev saa bleeg i sit Ansigt, som et Liig, efterdi han tænkte, at det nu var ude med Printsen: Men Prints Calaf gav dem snart Mod igien; Thi da han havde besindet sig af den Forvirring, som Printsessens deilige Ansigt havde foraarsaget ham, begyndte han saaledes at tale: Elskværdige Printsesse! jeg beder om Forladelse, at jeg i nogle Øieblik, formedelst en mig paakommen Forvirring, er udebleven med mit Svar, jeg bildede mig stadig ind, at jeg fik en af de himmelske Objecta at see, som giver de Værelser den beste Prydelse som de Troende efter Døden er lovet, og det var mig ikke muelig at ansee saa utallige Yndigheder uden Bestyrtelse. Hav

der-

derfor den Godhed for mig, at igientage eders Spørsmaal; Thi jeg kan ikke erindre mig hvad det var. Jeg har spurgt eder, svarede Turandocte! Hvad det er for et Træ, hvis Blade ere hvide paa den ene Side og sorte paa den anden? Dette Træ betyder Aaret, svarede Calaf; Thi det bestaaer af lyse Dage og mørke Nætter. Det ganske Raad raabte strax, at hans Svar var rigtig, og lagde derhos mange Berømmelser paa Printsen.

Herpaa vendte Kongen sig til Printsessen og sagde: Lad os nu gaae, min Datter; Thi som du allerede er overvunden, saa er det billigt, at du jo for jo heller ægter din Overvinder. De forrige Printser har ikke kundet besvare et af dine Spørsmaal, og denne har besvaret dem alle. Nei han har endnu ikke vunden Seier over mig, svarede Printsessen (i det hun igien tildekkede sit Ansigt, for at give sine Taarer et frit Løb.) Jeg har endnu andre Spørsmaal at forrelegge ham, men samme skal beroe til i Morgen. Det bør jeg umuelig tillade, sagde Kongen, at I besværer ham med alt for mange Spørsmaal; Det eneste, jeg kan føie eder udi, er, at I strax forrelegger ham et par andre Spørsmaal at besvare. Dette vegrede Printsessen sig udi, under den Forevending, at hun denne gang ikke var betænkt paa flere, bad der-

fore sin Fader, at det maatte vorde opsat til om anden Dagen.

Det tillader jeg ikke, raabte Kongen; Thi I søger alene derved at forvilde Printsen; Nei det er høi Tid, at jeg paa min Side slipper los fra den Eed, jeg saa ubesindig har foren eder. I veed, at Dronningen eders Moder allerede er død af Bedrøvelse over eders Blodgierrighed, og I veed tillige, at saadan eders Barbariske Opførsel har foraarsaget mig en sterk Melancholie; Men Aanderne være lovet, som nu har befriet mig fra, oftere at anfee de forskrekkelige Executioner paa mit Pallads, der allerede har giort eders Navn afskyelig nok. Og da Printsen ganske nøie har besvaret eders Spørsmaal, saa sporger jeg den ganske Forsamling, om han ikke bør være eders Gemal? Raads-Forsamlingen begyndte herpaa at conferere med hinanden, og omsider tog Cantsleren Ordet, svarende: Eders Majestæt er ikke mere forbunden til at holde lover det udgivne Edict: Og den Eed, I har giort, forbinder eder aldeles ikke mere. Det kommer nu Printsessen til paa sin Side at holde sit giorde Løfte. Hun har lovet, at ville give den sin Haand, som rigtig kunde besvare hendes Spørsmaal, og den nærværende Prints har besvaret samme med saa stor Vished, at det har funden Bifald hos det ganske Raad, folgelig maa Printsessen give

sig

sig tabt, saa fremt hun ikke vil drage Aandernes Straf over sig.

Imidlertid sad Printsessen ganske bedrøvet med nedbøiet Hoved, og da Calaf mærkede dette, faldt han ned for Kongens Throne med disse Ord. Stormægtigste Monark! Jeg har en Naade at udbede mig hos Eders Majestæt: Mig synes, at Printsessen ligesom falder hen udi Fortvilelse, fordi jeg har haft den Ære at besvare hendes Spørsmaal, og hun havde maaskee heller seet, at jeg havde fortient Døden; Efterdi hun altsaa har fattet saa stor en Afsky for Mand-Kiønnet, at hun end og imod sit eget Løfte nægter mig sin Kierlighed, saa vil jeg gierne afstaae alle mine Prætensioner med det Vilkor, at hun svarer mig rigtig paa et eneste Spørsmaal. Den ganske Forsamling forundrede sig ikke lidet over dette Tilbud; Er han gal, sagde den ene til den anden, at han vil vove det, som han med Livs-Fare har erlanget? Mon han tænker at spørge Turandocte om noget, som hun ei skulle kunde besvare? Ak, han maa visselig nyelig have faaet en Skrue los udi Hovedet!

Kongen selv blev ikke lidet forskrækket, da han hørte denne Calafs Begiering; Prints, sagde han til ham: Har I ogsaa vel eftertænkt de Ord, som I nyelig talede? Ja, naadige Her-

re, svarede Calaf, og intet skal være mig kierere, end om Eders Majestæt vil tillade det. Ganske gierne, sagde Kongen: Men det maa lobe af hvordan det vil, saa erklærer jeg reent ud, at den Eed, jeg engang har giort, ikke mere forbinder mig til at lade flere Printser henrette, end allerede er skeet. Himmelske Turandocte! raabte derpaa Printsen, omendskiont den ganske Forsamling har domt mig til at have fortient eders Haand, saa vil jeg dog, i Betragtning af eders nærværende Omstændigheder, ved Døden bersove mig selv saa herlig et Klenodie, saafremt I kan give mig et rigtig Svar paa et eneste Spørsmaal. Men I maa igien paa eders Side giore mig en Eed, at saafremt I ikke svarer ret, I da ganske godvillig meddeler mig den Kierlighed, som I saa nødig vil ud med. Ja Prints, svarede Printsessen, jeg indgaaer saadant, og sværer ved den Allerhelligste, at jeg vil holde det, ligesom jeg og kræver det ganske Raad derpaa til Vidne.

Der var aldeles ingen i den ganske Forsamling, som jo fandt største Mishag i Calafs Foretagende, men denne Prints var uforfærdet og tiltalede Printsessen saaledes: Deiligste Printsesse! Hvad hedder den Prints, som efter tusende Slags udstandne Besværligheder tilsidst har maat gribe til Bettel-Staben, men nu i dette Øieblik finder sig o-

ver-

verdet med Ære og Glæde? Efterat Printsessen havde paa nogen Tid overveiet dette Spørsmaal, svarede hun saaledes: Det er umuelig, at man strax kan besvare dette Spørsmaal, men jeg skal I Morgen sige eder Printsens Navn. Madame, raabte Calaf, jeg har ikke forlanget nogen Opsættelse, da jeg skulle svare paa eders Spørsmaal, følgelig er det ikke heller billigt at tillade eder samme. Imidlertid skal det dog ikke komme derpaa an, efterdi jeg derved haaber at have betaget eder alt, hvad I siden kunde forevende til at forhindre en Forbindelse, som dog Himmelen vil have fuldbyrdet.

Som nu Kongen merkede, at Svaret faldt hende alt for vanskelig, saa declarerede han reent ud, at alle de Udflugter, hun siden kunde falde paa, skulle være forgieves, enten hun saa virkelig blev syg, eller stillede sig syg an; Thi af to Onde, saae han heller, at hun døde, end ved hendes Liv at have en stedsevarende Pine, Herpaa blev Raadet ophævet og enhver forfoiede sig til sit hiem, efterat de først havde giort Calaf deres Compliment, og lagt adskillige Berømmelser paa hans Forstand og store Indsigt i dybsindige Materier. Omsider blev Calaf af de sex Mandariner igien ledsaget hen paa det saa kaldede Printsens Pallais.

Hvad

Hvad Printsessen angaaer, saa blev hun af de tvende smukke Slavinder ligeledes ledsaget til sit Pallais, hvor hun ganske forvirret kastede sig ned paa en Sofa. Undseelse og Bedrøvelse var ligesom afmalet udi hendes Ansigt, og hendes Øine, der allerede vare vaade, blev nu ligesom uptoppelige Kilder. Hun rev sine Blomster af Hovedet, og kastede dem omkring paa Gulvet; Og hendes Haar, som var saa net opsat, bragte hun i største Uorden. Slavinderne vilde troste hende, men det var alt forgieves. Ak, raabte hun: Hvilken Skam vil det ikke være for mig, naar jeg i Morgen i det ganske Raads Nærværelse maa tilstaae, at jeg ikke kan besvare det foresatte Spørsmaal! Hvor er dem sindrige Printsesse, vil de sige, som har berømmet sig af sine store Videnskaber, og ansaae det for en Baggatelle at opløse den vanskeligste Knude. Ak, sagde hun fremdeles; De holder allesammen paa Printsens Partie! Jeg merkede nok, hvorledes de skiftede Farver i Ansigtet, da han blev forvirret, og hvor glædeligt det derimod var igien, da han rettelig besvarede mit Spørsmaal; Ja det vil være mig en Pine endnu engang at see dem glæde sig, naar jeg af Nødvendighed maa give mig tabt.

Printsesse, sagde Slavinderne, i Steden for at bedrøves forud over en Skam, som først er i Morgen at vente, synes os I gjorde langt bedre,

dre, om I søgte at forekomme samme. Er det da saa vanskelig et Spørsmaal, at I ikke kan besvare det? Skulde eders sædvanlige Skarpsindighed ikke kunde veilede eder til at naae Maalet? Nei, langt fra, svarede Turandocte; Thi Sagen i sig selv, her spørges om, er mig ubekient, og altsaa umuelig at besvare, han har spurgt mig, hvad den Prints hedde, som, efter tusende Slags udstandene Besværligheder, omsider har maattet gribe til Bettelstaben, men nu udi dette Øieblik seer sig overvældet med Ære og Glæde. Jeg begriber vel, at han er selv den Prints, han taler om; Men hvor er det mig muelig at sige dens Navn, som jeg ikke kiender? Og I har endda, Madamme, svarede Slavinderne, giort eders Løfte om en Ting, som I ingen Haab havde om at opfylde! Jeg har ikke heller, sagde Printsessen, giort det i anden Henseende end for at vinde Tid til at grænme og sørge mig ihiel, forend jeg blev nød til, at gaae min egen Beskiemmelse i Møde og ægte Printsen.

Denne Resolution, svarede Slavinderne, er alt for haard; Vel veed vi, Madame, at der ikke er en eneste Mands-Person til i Verden, som er eder værd, men maa dog tilstaae, at denne Prints har nogle besynderlige Meriter frem for alle andre. Hans Deilighed, hans yndige Skikkelse, og den store Forstand, han besidder, ere saadanne Qvaliteter, som altid er

i Stand

i Stand til at recommendere ham hos en Printsesse. Det tilstaaer jeg ogsaa, sagde Printsessen: Og dersom nogen Prints i Verden fortiente at elskes af mig, saa var det visselig ham; thi saasnart jeg saae ham i Raadet, beklagede jeg ved mig selv hans Skiebne, og der fattedes ikke meget udi, at jeg jo i mit Hierte ønskede ham Forstand til at udgrunde mine Spørsmaal, hvilken Passion jeg aldrig tilforn har fornummen hos mig, hvorudover jeg maatte skifte Farver i mit Ansigt; men min Hoimodighed fik i det samme Overhaand over denne Svaghed, og da jeg merkede, at han saa accurat besvarede mine tvende Spørsmaal, blev den optænte Gnist med et udslukket. Det Bifald, hans Svar fik af det ganske Raad, var ligesom en Piil der trængte mig ind i Sielen, og jeg har siden den Tid stedse baaren Had til ham. Ak ulykkalige Turandocte! skynd dig nu at døe af Bedrøvelse, efterdi du har funden den Person for dig, der har kundet giøre dig til Skamme, og tvinge dig til at blive hans Gemal!

Ved disse Ord fordobblede hun sine Taare, ja hendes Forbittrelse var saa heftig, at hun hverken skaanede sit Haar eller sine Klæder. Hun var færdig at skamfere sit eget Ansigt, og betage det de Yndigheder, som havde været Aarsag til saa manges Forelskelse, saafremt Slavinderne ikke havde hindret hende derfra; Hvilket

var

var og alt hvad de kunde giøre; thi det var dem ikke mueligt, at stille den Urolighed, som saa aldeles havde indtaget hendes Sind. Imidlertid dette passerede, sad Calaf med Fornøielse og ventede paa den anden Dag, da han haabede at nyde Frugten af sin Seiervinding.

Da Kongen var igien kommen ind udi sit Gemak, lod han Calaf hente til sig, og efterat han ved mange Favnetag havde forsikret hannem om sin Kierlighed, talede han saaledes: Ak, min Søn! kom og betag mig den Urolighed, som jeg er udi. Jeg maa tilstaae, at jeg ikke er lidet bange, at min Datter rigtig skal besvare det Spørsmaal, som du har forelagt hende; Men hvorfor har du selv sat dig i Fare for at miste den, din Kierlighed var faldet paa? Naadige Herre, svarede Calaf, Eders Majestæt har ikke nødig at frygte; thi det er umuelig, at Printsessen kan sige mig den Printses Navn, som jeg har spurgt om, esterdi det er mig selv, og der er ikke et eneste Menneske ved det ganske Hof, som veed mit Navn.

Dette satte igien Mod i Kongen, nu seer jeg, raabte han, at det, som jeg ansaae for en Forvovenhed af dig, er langt heller en Sindrig Invention, ved hvilken du kan betage min Datter alt, hvad hun fremdeles kunde have at holde om, for at nægte dig sin Kierlighed.

Som

Som nu Kongen ikke frygtede for nogen slet Udfald, saa faldt han paa, at ville giøre Printsen en Divertissement med Jagten, hvorudover han iførte sig en let Caffetan, stoppede sit Skiæg i en sort Atlaskes Pung, og lod ligemaade Calaf føre sig Jæger-Habit, hvorefter de under Ledsagelse af en Deel Mandariner begav sig ud paa Jagt. Mandarinerne blev baaren foran i Port-Chaiser af Elphenben, med Guld udziret, og efter dem fulgte tvende som bar Solv-Taffelet. Kongen tillige med Calaf blev derneſt baaren i en Port-Chaise af rod Sandel-Træ, hvilken tive Officirer bar. Ved hver sin Side af Kongen gik en General, som bar et Skiul i Haanden for at befri dem fra Solens Heede, og bag efter fulgte 30000 Gildinger, som sluttede Troppen.

Imod Aften, da Jagten var til Ende, vendte de sig igien om til Palladset, hvor de under en stor Mængde Telte fandt Tafferne dekket, med adskillige Slags smaa skaaren Mad (*). De satte sig strax til Taffels, og det manglede ikke, at

(*) I China betiener de sig ikke af Servietter eller Duge, ikke heller af Knive, efterdi Madden forud er smaa skaaren, førend den bliver sat paa Bordet, og i Stæden for Gaffeler bruger de to smaa Stænger.

at de jo udtømmede en skikkelig Deel Ries-Viin, (der seer ud ligesom Ambra, og smager ligesaa delicat, som Spansk Viin,) forend de begyndte at spise. Da Maaltidet var til Ende, tog Kongen Prints Calaf med sig ind udi en meget stor og prægtig Sal, hvor efter Kongelig Ordre et Skue-Spil skulle opføres. Kongen tillige med Calaf satte sig strax paa Thronen, og da den øvrige Svitte hver havde taget sin anordnede Plads, hørte man en meget behagelig Vocal og Instrumental Musique. Som nu Kongen var en stor Elskere af Musiqven, saa spurgte han Calaf tit, hvorledes den stod ham an, og denne Prints lagde en stor Berømmelse derpaa, for at behage Kongen.

Saasnart de Musicaliske Chor igien var udgaaet, kom en stor Elephant ind paa Salen, hvor den udspyede sex Dantsere, hvilke ved adskillige Kunst-Spring og andre artige Lystigheder fornøiede Forsamlingen. Disse Dantsere vare halv nøgne, havde Skoe paa af en Solle (*), Buxer af Indianisk Lærret og en Brocades Hue. Efter forrettet Sag krøb de igien ind i Elephanten; og denne forføiede sig samme Vei tilbage, som den var kommen ind.

(*) Disse Skoe kalder de Naleines.

Derefter indkom Comoedianterne (*), hvilke strax agerede et Stykke efter den Materie, som dem af Kongen var bleven foreskrevet, og da alle disse Forlystelser havde Ende, var det sildig ud paa Natten, hvorudover Forsamlingen blev ophævet, og Kongen tillige med Printsen begav sig enhver til deres Pallads.

Hvad Printsen angaaer, saa blev han ledsaget af en stor mængde Gildinger, som alle havde Guld-Lygter, med Slange-Lys (†) udi, at bære, for at lyse ham hen til sit Pallais, men det er ikke at udsige, hvor bestyrtset denne Prints blev, da han ved sin Ankomst paa Palladset fandt en ung Dame siddende i hans Kammer, som var prægtig iklædt, og saae saa deilig ud, at man næst Printsesse Turandocte ikke kunde finde deiligere Jomfru i hele Verden. Han kunde ikke noksom forundre sig, at han midt om Natten skulde finde saa yndig en Dame i sit Kammer. Vist er det, at dersom han ei tilforn havde funden en langt større Deilighed hos Printsessen, saa havde den nærværende Dame gierne i en Hast havt hans Hierte borte.

Saa-

(*) De Chinesiske Comoedianter, saa vel Kongens, som andres, agere strax det, som man befaler dem, ligesom de Italienske.

(†) Disse Lys bliver giort af en Olie, som der faaes af et vis slags Slanger, og blandes med lidet Vox. De ere meget hvidere og brender, meget klarere end vore Lys.

Saasnart denne Dame saae Calaf ankomme, stod hun op af sit Sæde, og efter aflagde Compliment tiltalede ham saaledes: Prints! jeg tviler ikke paa, at det jo maa komme Eder forunderlig for, at finde et Fruentimmer her i Eders Kammer, allerhelst da I veed, hvor strengelig det er forbuden Mandfolk og Fruentimmer at omgaaes hinanden: Men den Sags Vigtighed, som jeg har at tale med Eder om, har givet mig Mod til at sætte al Frygt til Side. Jeg har ogsaa havt den Lykke at bestride alle de Vanskeligheder, der kunde hindre mig fra at naae mit Maal, og kan altsaa med Fornoielse fortælle Eder Aarsagen til min Komme.

Calaf tvilede ikke paa, at jo det, som denne unge Dame havde at berette ham, maatte være særdeles merkværdigt, hvorudover han bad hende sætte sig ned paa en Sofa, og efterat Calaf havde sat sig ved Siden hos hende, begyndte hun sin Fortælling saaledes:

Naadige Herre! Jeg anseer det fornoden forud at berette Eder, at jeg er en Datter af en Konge, som aarligen maatte betale Skat til Kongen her i China. Min Fader har for nogle Aar siden været saa forvoven at vægre sig ved denne Skats Betaling, og som han slog sin Liid til sin egen store Krigs-Erfarenhed, og sine Soldaters Tapperhed, saa satte han sig i Stand

til at forsvare sig, i Fald han skulde blive angreben; Men han var ikke saa lykkelig at kunde bestaae sig, da det omsider virkelig kom til en Bataille; thi den Chinesiske General var ham alt for overlegen, saa at han selv maatte bukke under sine Fienders Magt, og betale sin Stolthed med sin Død, efterat han først havde befalet at kaste hans Kone og Børn i en Flod, som laae ganske nær ved Stædet hvor Slaget stod, for at befri dem for et langvarig og ufordragelig Slaverie.

Endskiønt denne Ordre var noget Umenneskelig, saa blev dog samme ganske noie efterlevet, saa at jeg tillige med min Moder, Søster og tvende Brødre blev kast ud i Vandet. Den Chinesiske General fik ved en Hændelse dette at vide, og som han ynkedes over vores slette Skiebne, opmuntrede han sine Soldater til at begive sig ud i Floden, for at redde os; men endskiønt de giorde sig al muelig Umage, saa stod det dog ikke i deres Magt at redde andre end mig alene. Der var endnu noget Liv i mig, da de fik mig op paa Landet, og altsaa kom jeg ved deres Omsorg snart til rette igien. Bemeldte General lod mig siden føre hiem i sit eget Huus, hvor han lod sig min Opdragelse være meget angelegen, indtil han omsider overleverede mig til Kongen, som strax beskikkede mig til Printsesse Turandoctes Kammer-Jomfrue.

Jeg

Jeg kan vel ikke sige, at jeg paa samme Tid havde trædet mine Borne-Skoe, endskiønt jeg var to til tre Aar ældre end Printsessen, imidlertid var det dog ikke lidet smertelig for mig, naar jeg betragtede, hvorledes jeg af en Kongelig Printsesse var bleven en Slavinde; men som det var en Sag, der ikke stod til at endre, bekymrede jeg mig alene om at insinuere mig hos Printsessen, og det stod ikke længe paa, førend jeg fik bragt det dertil, at hun fattede Fortrolighed til mig. Forlad mig, Naadige Herre, at jeg i Forveien har berettet Eder dette, endskiønt det egentlig ikke er den Sag vedkommende, som jeg har at tale med Eder om. Jeg har anseet det som min Skyldighed at sige Eder, at jeg var af Kongelig Blod, paa det I kunde have desto større Fortrolighed til mig; thi den Sag, jeg har at tale med Eder om, er af saa stor Vigtighed, at en ordinair Slavinde neppe skulle faae Eder til at tro den.

Som nu Calaf var begierlig efter at vide, hvad hendes Ærende var, og han tillige syntes, at hun giorde Indgangen til sin Prædiken temmelig lang, saa faldt han hende ind i Talen, og sagde: Kiære! siig mig hvad I har foresat eder, og lad mig ikke længer staae i Tvil! Naadige Herre, svarede Damen: Turandocte, den grumme Turandocte, har resolveret at lade tage Livet af Eder. Calaf blev saa bestyrtset over

denne Beretning, at han faldt tilbage paa den Sofa, hvorpaa han sad.

Jeg forundrer mig ikke, sagde Damen fremdeles, at I forskrekkes over denne Tidende, og jeg begriber vel, at I kan have Aarsag til at staae i Tvil, om I skal tro den eller ikke. Retfærdige Himmel, raabte Calaf, kan Printsessen i China overtale sig til at begaae saa skammelig en Gierning? Min Prinz, svarede Damen, jeg skal snart sige eder, hvorledes hun er kommen til at fatte saadan Forsæt: Hun bar en dødelig Fortrydelse over det, som var hændet sig i Divan, hvorudover hun, fuld af Had og Raserie, kom ind i hendes Kammer. Hun sad længe og overveiede det Spørsmaal, som I havde foresat hende at besvare, og da hun ingen Udveie saae til at rede sig ud af denne Sag, faldt hun ganske i Forvirrelse. Jeg og de andre Slavinder har vel ikke forsømt noget, for at bringe hende paa bedre Tanker, men hendes Raserie er ikkun derved bleven større, og hun forbød os omsider at tale et eneste Ord til Eders Beste, efterat hun først med tydelige Ord havde sagt os, at hun hemmelig vilde lade Eder omkomme. For nu at faae dette sat i Verk, har hun befalet nogle af sine Gildinger, i Morgen tilig at angribe Eder, naar I vil gaae ind i Divan.

O grumme Printsesse! Trolose Turandocte! raabte Calaf, vil I saaledes belønne den Kierlighed, som Timurtasches ulyksalige Søn har fattet til Eder. Calaf maa have været meget afskyelig i Eders Øine, efterdi I heller ved en grov Last vil rive Eder los fra ham, end i Kierlighed forenes med ham. Store Gud! hvor forunderlig tumler jeg dog ikke omkring i Verden! Snart seer jeg mig lyksalig, og snart igien seer jeg mig nedstyrtet i Bedrøvelses Afgrund! Naadige Herre! svarede Damen, Eders Død er besluttet, men det er endnu Tid til at undgaae denne Fare: Dersom Eder saa synes, saa skal jeg mage det saaledes, at I uden Vanskelighed skal komme til at gribe Flugten, og jeg har resolveret selv at følge med Eder, for tillige at befri mig af mit Slaverie. Vi vil tage Veyen lige til Berlas, og det vil blive Kongen en stor Glæde naar han seer mig, som sin Blods-Forvante, befriet af den Chinesiske Konges Hænder; Ja I tør ikke tvile paa, at han jo vil tage vel imod Eder, som den, der har været Aarsag i min Befrielse.

Deilige Printsesse, svarede Calaf, jeg takker Eder tusende gange, at I har vildet redde mig af den forestaaende Fare; give Gud, at jeg ikkun, til et Beviis paa min Taknemmelighed, kunde bringe Eder i Frihed, og være saa lykkelig at levere Eder til Kongen i Berlas! Intet

skulle være mig kierere end dette, efterdi jeg derved nogenledes kunde vederlegge de mange og store Tieneſter, ſom han har beviiſt mig. Men ak! hvorledes kan jeg dog ſaaledes paa engang forſvinde for den Chineſiſke Konges Øine? Han kunde ſnart falde paa de Tanker, at jeg alene var kommen her til Hoffet, for at berøve ham eder. Over alt dette maa jeg bekiende, at i hvor grum Turandocte end viſer ſig imod mig, ſaa kan jeg dog ikke bære nogen Had til hende; Hvad ſiger jeg, Had? Nei tvert imod, jeg elſker hende og underkaſter mig hendes Villie i alle Stykker, ja derſom hun endog vil opofre mit Liv, ſaa vil jeg dog holde mig det for en Ære, at være bleven et Offer for ſaa deilig en Printſeſſe.

Da nu Damen merkede, at Printſen havde beſluttet heller at døe end reiſe bort med hende, ſaa begyndte hun bitterlig at græde. Er det mueligt, ſagde hun, at J finder større Fornoielſe i at døe, end frelſe en fangen Printſeſſe af ſit Slaverie? Er Turandocte ſmukkere end jeg, ſaa har jeg derimod et ærligere og kierligere Hierte-Lav til eder end hun, ſaa at J altid ſkal finde eder holden med at forlade den Hoimodige Printſeſſe og indgaae en Forening med mig. Ak min Prints! ſagde hun fremdeles, jeg kan ikke tænke paa denne eders foreſtaaende Ulykke, uden at forſkrekkes derover, ſøg derfor at undgaae

gaae Faren, og lad ikke en blind Kierlighed skille eder ved Livet.

Min Printsesse, svarede Calaf, hvad Ulykke der end vil møde mig, saa kan jeg dog ikke overtale mig til saa hastig at tage Flugten. Jeg tilstaaer gierne, at der er saa utallige Yndigheder hos eder, at eders Forløsere altid kunde finde sin Regning ved at frelse eder, men jeg er desværre! ikke fød eller beskikket til denne Lykke. Skiebnen har derimod udvalt mig til at elske Turandocte, uagtet al den Had og Afskye, som hun bær til mig. Ja dersom jeg forlod hende, saa var det alene at paadrage mig selv en daglig Bedrøvelse; * * * * * Neppe vare disse Ord udtalte, førend Damen stod op af sit Sæde, og faldt ham ind i Talen med disse Ord. Du utaknemmelige; forfoi dig af dette Sted, at du ikke siden skal farve det med dit eget Blod. Du finder ingen Smag i at tage Flugten med en Slavinde, men vid, at du siden vil fortryde det du nu gior. Paa disse Ord lod hun Sløret igien falde ned for Ansigtet og gik bort.

Efterat Damen var borte, blev Calaf siddende paa en Sofa, og giorde sig adskillige Tanker, snart holt han det utrolig, at Printsessen skulle have fattet saa ont et Forsæt imod ham, og snart igien var han ligesom forvisset

om Sagens Sandhed. O hvilken en grum Datter er dog den allerbeste Konge Fader til! Grumme Printsesse, misbruger I saaledes det Pund, som Himmelen har betroet eder? Store Gud, hvor har du kundet begavet saa umenneskelig en Printsesse med saa stor og saa fuldkommen en Deilighed? Og hvorfor skal saa barbarisk en Siel have Sæde i saa net et Legeme? Kort at sige, Calaf var saa forvirret i sine Tanker, at han den ganske Nat ikke kunde faae Søvn i sine Øine. Omsider begyndte Dagen at frembryde, og efterat man med at ringe og rore Trommen havde givet Tegn til Forsamlingen i Divan, kom sex Mandariner ind til Calaf, for at bringe ham hen i Divan. Han gik over Slots-Pladsen, hvor den Kongelige Guarde stod i Gevehr, og han ventede her hver Øieblik at blive skilt ved Livet, menende, at de Folk, man til denne grumme Gierning havde udvalt, oppebiede alene hans Ankomst; Imidlertid skiottede han dog ikke om at tage sig i agt, ikke heller vilde han sætte sig til Modverge, men gik som et behiertet Menneske sin Død i Møde, og syntes ligesom at beskylde sine Mordere for Seendrægtighed. Han kom omsider lige ind paa Kongens Pallads uden at blive overfalden af nogen Menneske, og da han endelig ankom paa den Sal, som var næst ved Divan, sagde han ved sig selv: Ak det er uden Tvil her Printsessens blodige Ordre skal

fuld-

fuldføres! Han saae sig omkring til alle Sider, og enhver, som han fik Øie paa, syntes ham at være hans Morder, men der var ingen som forhindrede ham, at han jo ubeskadiget kom ind i Divan. Alle Doctorer og Mandariner vare her allerede ankomne, og man ventede alene paa Kongen. Ak hvad mon dog Printsessen have sat sig for, sagde Calaf ved sig selv, mon hun selv i sin Faders Nærværelse vil være et Vidne til min Død? Skulde vel Kongen selv have Deel i denne umenneskelige Gierning? Hvad skal jeg domme om denne Sag? Mon de har forandret deres Mening, og igienkaldet den Dom, der fordømte mig til Døden?

I det han stod og gjorde sig saadanne Tanker, aabnede man Døren til det inderste Pallads, og Kongen tillige med Printsesse Turandocte kom ind og satte sig paa deres Throner. Saasnart Kongen havde sat sig, reiste Cantsleren sig op imod Calaf, og spurgte ham, om han erindrede sig det Løfte, som han Dagen tilforn havde giort, nemlig at afstaae fra alle sine Prætentioner paa Printsessen, saafremt hun rettelig kunde besvare hans Spørsmaal. Som nu Calaf svarede strax ja, saa vendte han sig derpaa til Printsessen, og erindrede hende om den Eed, hun havde giort at ville ægte Printsen, ifald hun ei kunde sige hans Navn. Kongen, som ansaae det for en umuelig Sag

for

for hende at sige det forlangte Navn, tiltalede hende dernæst saaledes: Min Datter! I har nu havt lang Tid nok at betænke eder; Men jeg troer, at om man gav eder et heel Aar til at grunde derpaa, saa maatte I dog, uagtet eders store Skarpsindighed, til sidst bekiende, at det er et Spørsmaal, som for eder er umuelig at besvare. Giv eder derfor tabt, og lad mig have den Fornøielse at faae denne unge Prints til Sviger-Søn.

Naadige Herre! svarede Turandocte, hvorfor bilder I eder ind, at jeg ikke kan besvare hans Spørsmaal? Det er ikke nær saa vanskelig, som I tænker. Maatte jeg end i Gaar skamme mig ved at blive overvunden, saa har jeg dog i Dag den Ære at overvinde ham, og altsaa vise, hvor ugrundet de slette Tanker ere, som han har giort sig om min Forstand og Skarpsindighed. Lad ham ikkun sætte mig Spørsmaalet for, og da skal han see, hvor snart det skal besvares.

Madame! sagde Printsen: Jeg sporger, hvad den Prints hedder, som efter mange udstandene Besværligheder har omsider maattet gribe til Bettelstaben, men nu i dette Øieblik finder sig overvældet med Ære og Glæde? Denne Prints, svarede Turandocte, hedder Calaf, og er en Søn af Timurtasch. Saasnart

Ca-

Calaf hørte sit Navn nævne, skiftede han Farver i sit Ansigt, og blev saa forvirret, at han falt om i Afmagt; Kongen tillige med det ganske Raad sluttede heraf, at Printsessen virkelig havde giettet Navnet, hvorudover de blev ikke lidet bestyrtset.

Efterat Calaf ved Kongens og Mandarinernes Hielp var kommen sig tilrette igien, vendte han sig til Turandocte, og tiltalede hende saaledes: See paa mig, min Printsesse, og viid, at J bedrager eder selv, i Fald J tænker rettelig at have besvaret mit Spørsmaal. Timurtasches Søn er jo ikke i dette Øieblik overvældet med Ære og Glæde, da man derimod kan see Smerte, Skam og Bedrøvelse afmaled i hans Ansigt. Jeg tilstaaer gierne, sagde Printsessen, at J nu i dette Øieblik ikke er overvældet med Ære og Glæde, men det var dog eder selv J mente, da J giorde mig Spørsmaalet; Tilstaae derfor godvillig, at J har forliist al eders Ret til min Person, og det uden at tage eders Tilflugt til Artigheder, som er af ingen Vigtighed. Jeg kunde jo hellig paastaae at have vundet, og ingen skulde nægte mig at blive befriet fra eders videre Tiltale; Men jeg har nu fattet en anden Resolution: Thi jeg erklærer offentlig for den ganske Forsamling, at det Venskab, som min Fader bærer til eder,

og

og eders egne besynderlige Meriter har overtalt mig til at ægte eder.

Neppe vare disse Ord udtalte, forend den ganske Forsamling ved et Fryde-Skrig gav deres Glæde tilkiende. Kongen selv tog hende i Favn og sagde: I kunde sandelig ikke fatte nogen Resolution, der saaledes kunde fornoie mig, som denne; Thi derved kan I dempe de slette Tanker, som mine Undersaatter har fattet om eder, og I giver derved eders Fader den Rolighed, som han aldrig havde ventet sig. Men sig os, sagde han fremdeles, hvorledes I har kundet sige den Printses Navn, som var eder ubekiendt; Thi det er noget man snart skulde anse for Hexerie. Naadige Herre, svarede Printsessen, jeg har ikke ved noget Hexeri faaet det at vide, men alting er gaaet ganske naturlig til. En af mine Slavinder har i Nat givet Prints Calaf en Besøgelse, og altsaa havt Leilighed til at berøve ham hans Hemmelighed; Han maa forlade mig, at jeg har bragt mig dette Forræderie til Nytte, efterdi jeg ikke brugte det til noget Ondt. Ak yndige Turandocte! raabte Calaf, er det muelig, at I nu har saa gode Tanker om mig? I har sandelig derved ligesom opdraget mig af en dyb Afgrund, og sat mig paa det allerlykseligste Sted i Verden. Ak, jeg gjorde visselig Uret, om jeg beskyldte eder for nogen skammelig Troløshed! Man har

ved

ved en Fabel saaledes forvirret min Fornuft, at jeg med ubillige Tanker har belonnet eders store Godhed. Ak hvor længes jeg efter at nedkaste mig for eders Fødder, for at afbede den Uret, jeg derudi har giort eder.

Her maatte den forelskte Prints afbryde, efterdi man i det samme saae en Slavinde træde frem i Forsamlingen, som ved sit Foretagende satte dem alle i Forundring. Hun tog sit Sløer af, og Prints Calaf kunde strax kiende, at det var den samme Dame, som havde besøgt ham om Natten i hans Kammer, hun var saa bleeg i sit Ansigt som et Liig, og hendes Gebærder var et levende Beviis paa, at hun var indtaget af en fortvilende Smerte, saa at enhver længtes efter, hvad hun vilde foretage sig. Hun vendte sig omsider imod Printsessen og sagde: Min Printsesse! det er hoi Tid at betage eder den Vildfarelse, som I er geraadet udi; Jeg har sandelig ikke besøgt Prints Calaf, for at faae ham til at aabenbare mig sit Navn, ikke heller har jeg giort det for at tiene eder; Thi at jeg har vovet saadant, er alene skeet til min egen Nytte. Jeg vilde ved denne Leilighed see mig befriet fra mit Slaverie, og tillige faae eders Elskere til at forlade eder, i hvilken Henseende jeg havde foranstaltet alle Ting til vores Flugt; Men han har forkastet mit Forslag, eller rettere at sige, foragtet min Kierlighed.

Imid-

Imidlertid har jeg ikke forsømt at giøre ham leed af eder, i det jeg med de skammeligste Farver har søgt at afmale eders Grumhed, og end ydermere bildet ham ind, at I i Dag vildet lade ham ombringe. Alt dette har dog været mig forgieves; Thi det var mig ikke muelig at faae ham overtalt. Hans Øine vare Vidne til, med hvad Forvirring og Forbittrelse jeg forlod ham, og jeg har beskiemmet mig selv for at giøre mig Meriteret hos eder. Jeg har vel sagt eder Printsens Navn, men dog ikke for at betage eder den Forvirring, som I var udi; Navnet fløi ham ud af Munden, uden selv at merke det, og da jeg ikke vidste, hvad jeg i dette fald skulde gribe til, saa har jeg ikke kunde vide noget sikrere Middel end dette: Neppe vare disse Ord udtalte, førend hun tog en Dolk frem og stak sig den selv i Brøstet.

Det er ikke at udsige, hvor forskrækket den ganske Forsamling blev over denne Hændelse. **Turandocte** steeg need af sin Throne, for at komme hende til Hielp tillige med de andre, men førend de kom hen til hende, havde hun allerede taget Dolken ud igien og givet sig et andet Stød; Alt hvad de kunde giøre, var at gribe det tumlende Legeme i deres Arme. Min kiere **Adelmulc**, raabte Printsessen i China, hvad har I giort? Hvor kommer det sig, at I har vildet skride til saadan Øverlighed, og hvorfor

har

har I ei i Nat talet aabenhiertig med mig? Ak at I havde sagt mig, at min Forening med Prints Calaf vilde koste eders Liv; thi jeg havde giort meget for eders Skyld.

Ved disse Ord aabnede denhalv døde Printsesse sine Øine og sagde: Nu er det ude med mig, min Printsesse, og i det jeg lader af at leve, lader jeg tillige af at lide; vær ikke bekymret over min Skiebne, men berom heller min høimodige Resolution; thi jeg gior mig ved min Død fri for et dobbelt Slaverie; jeg slipper los af den Chinesiske Konges Hænder og tillige fra en Kierlighed, som er mig mere ufordragelig. Man skal ikke forundre sig over min Standhaftighed i denne Gierning; thi jeg har i mine spædeste Aar ligesom med Patten indsuet Fundamenterne af de Xacaiske Principier (*). Hun vilde have talt mere, men Døden var saa nær ved Haanden, at hun strax derefter maatte opgive sin Aand.

Alle de nærværende blev inderlig beveget ved denne Hændelse. Ak ulykkalige Printsesse! raabte Kongen i China, I er den eneste, som var tilovers af den berømmelige Familie, men hvad Nytte har I af, at man ligesom rev

(*) Den Sect Xaca troer, at der hverken er Straf eller Belønning at vente efter Døden.

eder ud fra de brusende Bølgers Magt? I havde jo været langt lykkaligere, om I paa samme Tid, som eders Fader tillige med sin ganske Familie omkom, havde endet eders Dage; thi saa kunde I i det mindste ventet igien at blive fød til en anden stor Herres Datter, naar I først havde vandret de ni Helveder (*) igiennem.

Den Chinesiske Konge lod det ikke blive derved alene, at beklage hendes Død, men han giorde strax Anstalt til en prægtig Begravelse, og hendes Aske blev, efter Printsessens Forlangende, beblandet med de afdøde Kongelige Printsers, som laae forvaret i de Chinesiske Kongers Begravelse, der overmaade prægtig paa et stort Bierg var opbygt.

Efter at Lig-Begiengelsen var til Ende, lagde man igien Sorgen af, og Kongen i China giorde dernest Anstalt til Calafs og Printsessens Bry-

(*) De fleste Chineser bilder sig ind, at der er ni Helveder, som Sielene efter Døden maa vandre igiennem, og siden igien faae Bolig i andre Legemer. De lykkeligste bliver igien til andre Mennesker, de andre til Dyr, som seer Mennesker lig, og de, som ere mest ulykkelige, faaer en Fugls Skikkelse uden Haab om, ved en anden igiennemvandring, at blive til Mennesker igien.

Brollup. Imidlertid disse Tilberedelser blev giort, sendte man Bud til Berlas, til Calafs Forældre, for at lade dem vide, hvad der i China havde tildraget sig, samt bede dem at følge tilbage til det Chinesiske Hof. Brolluppet blev derpaa høitidelig celebreret, og det unge Brude-Par elskede hinanden ligesaa heftig som oprigtig. Man gav Calaf ingen Hovmester, hvilket dog ellers stedse der i Riget var brugelig, paa det Printserne desto bedre kunde blive oplært i Regiere-Kunsten.

Det var ogsaa brugelig, at den, der ægtede en Kongelige Printsesse, skulle fire gange om Dagen bøie Knæ for hende, hvilket han ligeledes blev forskaanet for. Kort at sige, Kongen bar saa stor Høiagtelse for ham, og saa stor Kierlighed til ham, at der var intet, han jo for hans Skyld skulde have giort det. Ja man anstillede store Fryds-Feste over det ganske Kongerige, som varede en heel Maaned.

Saaledes blev da Calaf Besiddere af den deilige Printsesse, og man kan sige ham til Berommelse, at Turandoctes fuldkomne Besiddelse formindskede ikke hans Kierlighed til hende. Hvad Turandocte angaaer, saa fik hun ved denne Forening Smag paa Ægteskabets Sodheder, saa at, om hun endskiønt tilforn

foragtede de gode Mandfolk, fandt hun dog nu sin Regning i at elske Printsen.

Nogen Tid efter deres Brollup kom de Nogaiers Konge tillige med sin Dronning Elmaze tilbage med Gesandten fra Berlas, og den regierende Konge der paa Stæden giorde dem den Ære, at ledsage dem til China. Saa snart Calaf fik Underretning om deres Ankomst, gik han ud for at tage imod dem, og det er let at forestille sig, hvor mange Kys og Favnetag her er bleven verlet ved denne Samling. Calaf forsomte ikke paa det kierligste at takke Kongen i Berlas for beviste Tieneſter, og Kongen igien paa sin Side forsikrede, at det var hans Skyldighed at giore dem dette Folgeskab,, paa det han dermed kunde nogenledes oprette den Forsommelse, som hidindtil var skeet, i Henseende til deres Opvartning i hans eget Rige, hvilket dog var ham hoit imod, og reiste sig alene deraf, at han ikke kiendte dem for det de var.

De kom omsider ind paa Palladset, og det er ikke at beskrive, hvor fornoiet den Chineſiske Konge blev over denne Besogelse. Han forsikrede i Særdeleshed Timurtasch, hvor glad han var, at kunde see ham ved en god Helbred, og derhos hvor stor en Deel han tog i den ulykkelige Skiebne, som han nu i saa lang Tid havde været underkast; lovede ham dernæst,

at

at han med al sin Magt skulle søge at hevne den Uret, som Sultanen i Carizme havde giort ham; Dette Løfte blev ogsaa opfyldt; thi der blev strax givet Ordre til Gouverneurerne omkring i Provincerne, at de skulle lade deres Soldater marchere til Lac Baljouta, som skulle være Samlings-Pladsen for Armeen.

Som nu Kongen i Berlas forud havde merket, at det vilde komme til en blodig Krig, og selv gierne ønskede, at Timurtasch igien kunde blive sat paa Thronen, saa havde han for sin Bortreise befalet, at hans Generaler skulde holde Armeen i den Stand, at de paa første Ordre kunde marchere. Altsaa lod han strax en Coureer gaae til Berlas med Befaling, at Armeen strax med mueligste Hastighed skulle marchere til Lac Baljouta. Imidlertid disse Krigs-Tilberedelser gik for sig, sparede den Chinesiske Konge intet af det, der kunde divertere hans Giester. Han gav enhver af dem sit særdeles Pallais at residere paa, og 2000 Mand af Liv-Guarden til deres Vagt, ligesom han og hver Dag havde dem til Giest hos sig.

Om nu endskiønt Calaf for denne Tid havde meget i sit Hoved at tænke paa, saa forglemte han dog ikke sin gamle Vertinde, men lod

hende hente til sig paa Palladset, og formaatte Turandocte til at tage hende i sit Følgeskab.

Det Haab, som Timurtasch og Elmaze nu havde ved den Chinesiske Konges Hielp igien at blive sat paa Thronen, giorde dem saa fornøiet i Sinder, at de uformerkt forglemte deres forrige Skiebne. Og den deilige Prints, som Turandocte kom imidlertid i Barsei-Seng med, gav Anledning til en almindelig Glæde over hele Riget.

Omsider fik man Tidende, at begge Armeer var samlet paa berørte Sted, og bestod af 700000 Mand, hvilket Antal er let at bringe til Veie, efterdi der i det ganske Kongerige er over en Million Soldater; thi alle Haandverks-Karle maa giøre Tieneste i Krigs-Tider, og bliver til den Ende idelig exerceret. Ja i den Stad Peguin allene findes 80000 Soldater. Endelig marcherede Armeen til Cachgar, og rykkede derpaa ind i det Rige, som tilhørte Sultanen af Carizme.

Saasnart denne Herre fik Efterretning, at man faldt ind i hans Rige med en anseelig Magt, samlede han sin Armee sammen, og i Steden for at blive bange for saa talrig en Krigs-Hær, uden at forskandse sig, gik dem i Møde med 400000 Mand. De kom imod hinanden

ved

ved Togende, og følgelig maatte her paa begge Sider stille sig i Slagt-Ordning. Paa den Chinesiske Side commanderede Timurtasch den høire Floi, Kongen til Berlas den venstre, og Prints Calaf commanderede i Midten. Paa Sultanen Carismi Side blev en af de beste Generaler sat imod Timurtasch, Printsen i Carizma imod Calaf, og Sultanen selv beholdt Commando ved den høire Floi. Kongen til Berlas faldt Fienden strax i Begyndelsen saa tapper an, at han fik dem til at vige. Timurtasch var derimod ikke nær saa lykkelig; thi ved det første Anfald blev han af Fienderne bragt i Uorden, og var færdig at tage Flugten, da Calaf med sine Tropper kom ham til Hielp, og derved bragte det saa vidt, at Fienderne maatte bukke. Men som Sultanen enten vilde døe, eller vinde Seier, saa søgte han at faae sine overblevne Soldater igien samlet, hvilket Timurtasch og Calaf dog ikke gav ham Tid til; thi de indsluttede ham paa alle Sider, saa at de inden kort Tid fik en fuldkommen Seier over ham.

Her var nu intet mere end et Raad at gribe til for Sultanen, som var at bryde ud igiennem Armeen, og tage sin Tilflugt til en anden Puissance. Dette satte han en Prøve paa, men var saa uheldig, at han efter mange bekomne Saar maatte omsider opgive sin Aand, hvilken Skiebne Printsen hans Søn ligeledes

maatte tage imod. Man kunde tælle over 10 tusende Mand, som enten vare Døde eller Fangne, og de øvrige salverede sig med Flugten. Det stod derefter ikke længe paa, inden Hoved-Staden Carizme blev indtaget. Her lod Calaf offentlig publicere, at han ikke forlangede noget af deres Gods, Penge eller Eiendomme, men alene, at Rigets Undersaatter skulle i Fremtiden erkiende ham for deres retmessige Regent og Over-Herre. Som nu Undersaatterne havde under forrige Regiering havt adskillige Fortredeligheder, og ventede ved Calafs Regimente mildere at blive medhandlet, saa erklærede de strax den unge Prints for deres Sultan. Imidlertid Calaf saaledes befæstede sig her, reiste Timurtasch til sit eget Rige, hvor han strax uden ringeste Vanskelighed blev antaget til Konge. Men han var ikke tilfreds med at have sat sig paa sin egen Throne igien; thi han forkyndede strax de Circasser Krig, og søgte at hevne det Forræderie, som de i forrige Krig havde begaaet imod ham. Da han nu i denne Henseende reiste til Zagaday, fandt han der sin Dronning Elmaze, som den Chinesiske Konge med et stor Følgeskab havde ladet bringe der til Steden.

Han var saa lykkelig, at han overvandt de Circasser, og lod sig udraabe til Konge der i Riget, og saaledes endtes deres Modgang med et. Calaf regierede i lang Tid over de Carizmier, og han havde tillige med Turandocte al den

Lyk-

Lykſalighed, ſom nogen i dette Liv kan ønſke ſig. Hans Gemal fødte ham en anden Prints, ſom efter ſin Faders Død blev Sultan til Carizme, og hvad den første Prints angaaer, ſom hun i China blev forløſt med, saa lod den Chineſiſke Konge hannem opdrage, og udvalte ham til ſin Succeſſor. Kongen af Berlas drog efter forrettet Sag tilbage til ſit eget Rige, og Calaf forſømte ikke ved hans Afſkeed at beviſe ham den Ære, ſom ham tilkom.

Da nu Hovmeſterinden Sutlumene hermed havde endet ſin Hiſtorie om Calaf, ſpurgte hun Printſeſſen Farruchnaz, hvorledes den ſtod hende an? Og om Calaf ikke kunde anſees for en tro og beſtandig Elſker? Det kan jeg ikke tilſtaae, ſvarede Printſeſſen; Thi jeg troer, at han har været mere Hoimodig end forelſket. Midt i hans Dyder har han været temmelig dum, og han har i mange Ting viiſt, at han lige ſaa vel ſom andre kunde begaae Ungdoms Daarligheder. Hvad Fadlallah angaaer, da maa man tilſtaae, at han har været forelſket nok, efterdi han heller vilde leve 50 Aar for at begræde ſin Gemal, end døe i Tide, endſkiønt dette ikke altid er Beviis nok paa Oprigtighed.

Velan! ſagde Hovmeſterinden, efterdi Calafs og Fadlallahs Hiſtorier ikke kan overbeviſe eder om Mandkiønnets Beſtandighed i at

elske, saa vil jeg med eders Tilladelse fortælle eder en Historie om en Konge i Damasco og hans Vizier, maaskee samme skal bedre kunde fornøie eder. Hiertelig gierne, svarede Printsessen; Thi mine Fruentimmer finder deres Fornøielse i at høre derpaa; Vist er det, at I got nok har lært at afskildre Mands-Personerne, men hvor kunstig I kan giøre det, saa skinner dog deres Feil tydelig der igiennem.

Historie

Om

Kong Bedredin Lolo og hans Vizier Atelmulc med Tilnavn den førgelige Vizier.

Kongen i Damasco, Bedredin Lolo, havde i sin Tid en meget from Mand til Stor-Vizier, hvilket de Tiders Historier vidner. Denne Minister (navnlig Atelmulc, som bemerker en Gave for et Kongerige) svarede udi alle Maader til sit Navn. Han brugte en utrettelig Iver for sin Konges Tieneste, samt en Aarvaagenhed, som man ikke kunde bedrage,

og

og var desuden begavet med en stor Forstand; Et interesseret Væsen var ham stedse vederstyggelig, og da alle hans Gierninger sigtede til Kongens og Undersaatternes Beste, saa blev han elsket og æret af alle Folk. Han blev kaldet den sørgelige Vizier, efterdi han syntes ligesom at gaae i en stedsevarende Melancholie. Han var altid alvorlig, og man skulle aldrig høre ham lee, endskiønt der ofte i hans Nærværelse passerede saadanne Lystigheder, som udi Almindelighed kan bevæge Folk til Latter. Det hændte sig engang, at Kongen fortalte ham noget, som var saa lystig, at Kongen selv ikke kunde bare sig for at lee. Vizieren derimod anhørte saadan hans Fortælling med største Alvorlighed, hvilket Kongen blev fortornet over og sagde til ham: I maa have en forunderlig Natur, I er altid sørrigfuld; Jeg har nu i de ti Aar, I har været hos mig, ikke seet en mild Mine i eders Ansigt. Naadige Herre! svarede Vizieren: Eders Majestæt skal ikke forundre sig derover, et hver Menneske har sit Kors, og der er intet Menneske til i Verden, som jo har noget at sørge over. Dette Svar er jeg ikke fornøiet med, svarte Kongen; Thi I maa nødvendig have noget hemmelig Anliggende at gruble over, og derfor er det ikke sagt, at alle Mennesker skulle have noget? Jo, naadige Herre, sagde Viziren: Det menneskelige Kiøns Tilstand er ikke anderledes beskaffen; Man kan

ikke

ikke her i Livet nyde nogen fuldkommen Rolighed og Fornøielse i Sindet, altsaa maatte jeg spørge, om Eders Majestæt er fuldkommen fornøiet? Jeg for min Part, raabte Bedredin, kan ikke sige det. Jeg har jo saa mange Fiender omkring mig, er besværet med Regieringens Byrde, og der er tusende Slags Bekymringer, som vexelvis trykker mig, og forstyrrer mit Sinds Rolighed. Men jeg er forsikret, at der er mange Private Personer til i Verden, som hver Dag kan leve i Glæde, og ei føle til nogen Bekymring.

Viziren blev saa længe ved at forsvare sin Meening, at Kongen omsider for en Deel bifaldt ham, men trode dog derhos, at omendskiont ingen var befriet fra alle slags Misfornøielse, saa var dog ikke alle saa aldeles indtaget af Bedrøvelse som Viziren. Jeg tilstaaer, sagde Kongen fremdeles, at eders Opførsel sætter mig i en ugemeen Forundring, og da I nødvendig maa have nogen vigtig Aarsag dertil, saa er jeg meget begierlig efter at vide samme. Siig mig reent ud, hvorfor I aldrig leer, eller i det mindste, hvorfor I ikke nogen Tid seer mildt ud? Hvilket dog er det fornemste i et Selskab. Naadige Herre! svarede Viziren: Det forlangte skal ikke staae tilbage, og Eders Majestæt skal af min Historie selv domme, at jeg har gyldig Aarsag til mit stille og alvorlige Levnet.

Histo-

Historie

Om

Atalmule, med det Til-Navn, den sørgerige Vizier, og Printsesse Zelica Beyume.

Min Fader, som heedte Coaia Abdallah, var den rigeste Juveleer i Bagdad, han havde i sit Ægteskab ingen andre Børn end mig alene, hvorudover han ikke sparede noget, i Henseende til min Opdragelse. Han holdt fra de spæde Aar af en Informator til mig, ved hvis Underviisning jeg fik en tilstrekkelig Oplysning baade i Philosophien, Theologien og Jura, ligesom jeg og lærde adskillige Sprog, som jeg paa mine udenlands Reiser kunde have nødig. Jeg var af Naturen altid lystig, og inclinerede i Særdeleshed for Drik, hvilket min Fader merkede mig af, og derfor med sine gode Formaninger søgte at dempe denne Tilbøielighed hos mig, men det havde ingen Virkning; Jeg anhørte saadant med største Uagtsomhed, og ansaae hans gode Raad, som et Slags knarvorren Væsen, der gierne pleier at følge med Alderdommen. Engang, da jeg spadserede med ham i Haven, gav han mig følgende

For-

Formaning: Min Son! jeg merker nok, at mine Irettesettelser ikkun falder dig fortredelig, men du bliver snart fri fra denne Dygte-Mester; Thi jeg kan alt erfare, at Døden er ikke langt borte. Jeg gaaer ind i Evigheden, og maa efterlade dig min store Rigdom: Vogt dig, at du ikke anvender den ilde, og ifald du imod min Forhaabning skulle forode samme, saa glem ikke at tage din Tilflugt til dette Træ, som staaer midt i Haven. Bind en Strikke fast ved en af Grenene, og forekom ved din Død alle de Gienvordigheder, du ellers maatte udstaae.

Min Fader døde ogsaa virkelig kort Tid derefter, og dette Dødsfald giorde mig til Eiere af hans store Midler, som han efterlod sig. Jeg befandt dem saa anseelige, at det kom mig for ligesom de aldrig kunde faae Ende, og at jeg altsaa med god Foie kunde følge min naturlige Tilbøielighed. Men Tiden lærte, hvor merkelig jeg havde taget Feil; Thi det stod ikke mange Aar paa, forend mit ganske Arve-Gods var forødet, og jeg følgelig forladt af alle Folk, endog de, som nylig tilforn havde været mine beste Venner. Ak hvilken Forandring var ei dette i min Lykke, jeg tabte rent Modet, og tænkte vel tusende gange paa de Ord, som min Fader havde sagt mig. Ak jeg er ikke bedre Skiebne værd, sagde jeg ved mig selv; Thi jeg skulde fort mig min Faders gode Formaninger til Nytte,

te, og omgaaet mere sparsom og forsigtig med mit Gods. Kan vel nogens Tilstand være mere ufordragelig, end deres, der har haft stor Rigdom, og siden leve i Foragt og Armod. Og jeg seer ingen anden Udveie, end at gribe til den Strikke, som min Fader haver raadet mig, for derved at rive mig los fra det foreestaaende Onde. Paa disse Ord gik jeg ud og kiøbte mig en Strikke, hvilken jeg fik bunden fast paa en Green af bemelte Træ, og efterat samme var giort fast om Halsen, skiød jeg der fra Fødderne, som jeg stod paa; Men hvad skeedte? Jeg havde ei saasnart svinget mig engang frem og tilbage, førend Grenen gik i Stykker og faldt til Jorden med mig.

Det giorde mig vel i Begyndelsen ont, at jeg forgieves havde giort mig Umage, men min Fortrydelse blev forvandlet til Glæde, da jeg fik Øine paa nogle Diamanter, som var faldet ud af Træet, og da jeg omsider saae, at Træet var udhulet og fuld af Diamanter, blev min Glæde endnu større. Jeg fik i en Hast en Øxe, med hvilken jeg fældede Træet om, og opsamlede den kostbare Skat, som jeg havde funden.

Nu var jeg igien lige saa riig som tilforn, dog overlod jeg mig ikke mere til et vellystig Levnet, men besluttede at nære mig ved min Faders Haandteringer. Jeg forstod mig me-

get

get got paa Ædelstene, og havde altsaa Aarsag til at haabe, at min Handling skulde løbe lykkelig af. Gav mig derfor i Compagnie med tvende Juvelerer til Bagdad, som begge havde været min Faders gode Venner, og tillige med hannem dreven Handel paa Ormus. Vi reiste først til Basra, og her leiede vi os et Skib til bemeldte Ormus. Efterat vi nu havde forsynet os med Proviant og en god Drik Viin, gik vi om Bord paa Skibet, og som Vinden var gunstig, lettede vi strax Anker og gik til Seigls. Underveis forsømte jeg ikke at prøve den Viin, vi havde taget med os, og dette gav Anledning til en ny Tragoedie; Thi som jeg en Dag fik formeget af Vinen og altsaa faldt i Søvn hen imod Middag, førte mine Reise-Kamerater sig det til Nytte; Thi de fik i en Hast et Vindue oplukt i Cajuten, hvor igiennem de kastede mig ud i Havet. Man skulle neppe tro, at jeg efter saadan Hændelse endnu levede, men det var ligesom Himmelen kunde have forbuden Havet at skille mig ved Livet; Thi Bølgerne kastede mig omsider neden under et stor Bierg, og her maatte jeg opholde mig det øvrige af Natten. Saasnart det blev Dag, klavrede jeg med stor Møie op paa Bierget, hvor jeg traf en Deel Bønder for mig, som gik og samlede Chrystal, hvilket de siden vilde sælge i Ormus. Jeg fortalte dem den Fare jeg var udi, og dette bevægede dem til at dele deres

Spise

Spise med mig, samt at tage mig i deres Compagnie til Ormus. Her logerede jeg mig ind i et Caravane-Herberg, hvor en af mine forrige Reise-Kamerater var den første jeg fik Øie paa.

Han kom mig meget bestyrtset for, da han saae mig, efterdi han tænkte, jeg længe siden af Fiskene var opædt, hvorudover han i en hast løb hen og fortalte sin Kammerat, at jeg der var ankommen, samt overlagde med ham, hvad de i den Tilfælde skulde gribe til. De kom siden begge gaaende der i Gaarden forbi mig, ladende ligesom de ikke kiendte mig. Dette mærkede jeg strax, og altsaa tiltalede dem saaledes: Nu kan I Meenedere see, hvorledes Himmelen har giort Eders Forræderie til intet; jeg lever endnu og kan byde eders Grumhed Trods: Giv mig i en Hast alle mine Klenodier tilbage; thi jeg vil ikke længer være i Compagnie med saa troløse og onde Mennesker. Jeg havde ventet, at de skulle skammet sig ved disse Ord, men de vare saa forvovne, at de strax svarede: Du forbandede Røver, hvo er du, og hvor kommer du fra? Hvad for Klenodier har vi, som hører dig til? I det de saa talede, gav de mig nogle Slag af en Stok, og da jeg beraabte mig paa at ville besvære mig over dem hos Cady, kom de mig tilforn, og forfoiede sig til denne Dommere. De giorde en dyb Reverents for ham, og efterat de dernæst havde overleveret ham no-

gle Ædelstene, procurerede de deres Sag saaledes: Store Dommer, vi tage vores Tilflugt til Eder, som den der er sat til et Lys, at fordrive Falskheds Mørke; Vi ere begge Fremmede, og ere komme her til Staden for at drive vores Handel, er det da ret, at en Rover skal beskiemme os? og kan I lide, at han ved Bedragerie tager det fra os, som vi med stor Møie og Livs-Fare har forhvervet os.

Hvo er det Menneske, som I besværer eder over? spurgte Cady, Naadige Herre, sagde de, vi kiende ham ikke; thi vi har aldrig seet ham forend i Dag. I det de saaledes talede, kom jeg ind til Dommeren, i Tanke at søge Ret over dem, men jeg var ikke saa snart indkommen, forend de raabte at det var mig. Jeg nærmede mig vel til Cady, for at klage min Nød, men som jeg ingen Foræring havde at give ham, var det mig ikke muelig, at faae min Sag med nogen Fremgang andraget. Min Fripostighed i at tale for mig, som var en Virkning af min gode Samvittighed, blev af hannem anseet for en Uforskammenhed, hvorudover han strax befalede, at man skulle sætte mig i Fængsel.

Jeg havde sandelig ikke nær saa let sluppen ud af dette Fængsel igien, som jeg nylig var sluppen ud af Dødens Strube, dersom ikke de Bønder, der havde taget mig med sig til Ormus,

mus, havde faaet Tidende om denne Handel, og af Medlidenhed gaaet hen til Cady, for at berette ham, hvad der havde tildraget sig imellem dem og mig; thi jeg havde paa Bierget fortalt dem, hvoriedes det var gaaet mig. Dommeren fik store Øine ved denne Efterretning og fortrød paa, at han ikke havde vildet høre mig, hvorudover han besluttede nøiere at examinere Sagen. Han skikkede strax Bud til Herberget, og lod de tvende Kiøbmænd stevne, men de vare alt gaaet til Seils, efterdi de ikke holdte det raadelig længer at opholde sig der paa Steden. Deres hastige Flugt forsikrede Cady, at de falskeligen havde beskyldt mig, og altsaa dømte han mig fri for Fængselet, endskiønt samme ikkun var en liden Opreisning for den Skade jeg havde taget.

Som jeg nu saae mig bragt i en yderlig Elendighed, og enten maatte døe af Hunger, eller betle mig frem, saa var jeg saa urolig i Sindet, at jeg ikke vidste hvad jeg skulde gribe til. Jeg besluttede omsider at forlade Ormus, og begav mig paa Reisen til den Egn Lar, som ligger imellem Biergerne og det Persianiske Hav. Jeg var saa lykkelig, at jeg her antraf en Caravane Kiøbmænd fra Indostan, som agtede sig til Chiras. Hos disse Kiøbmænd fandt jeg Leilighed at tiene mig noget til min Underholdning, saa at jeg tillige med dennem efter en kort

Tids Forlob ankom til Chiras, hvor Kong Schah Thamaspe residerede.

Her hændte det sig, at da jeg engang fra den store Mosqvee kom tilbage i det Vertshuus, hvor jeg logerede, fandt jeg en af Kongens Officierer siddende der i Stuen; han var meget prægtig klædt og saae overmaade got ud. Denne Officier saae stivt paa mig, og da han noget havde betragtet mig, kom han hen til mig og sagde: Min Ven, hvorfra er du? Jeg svarede, at jeg var fra Bagdad, og derhos fortalte ham med faa Ord, hvorledes det var gaaet mig. Han anhorte dette med Agtsomhed, og syntes ligesom at bevæges over min Ulykke. Han spurgte mig dernæst om min Alder, og da jeg dertil havde svaret, at jeg gik i mit 19de Aar, befalede han mig at følge med sig. Han gik selv foran, og vi tog saaledes Veien lige til det Kongelige Pallads, hvor han førte mig ind i et prægtig Kammer, og spurgte mig hvad jeg hedte? Jeg svarede, at mit Navn var Hasan, og efterat han havde giort mig adskillige andre Spørsmaal, tiltalede han mig saaledes: Hasan! Din ulykkalige Skiebne gaaer mig nær til Hierte, og jeg har besluttet at staae dig i Faders Sted. Jeg er Capitain Aga (*) hos Kongen i Persien, og som

(*) Er Capitainen ved Kongens Kammer-Dør; han har tillige den Forretning at antage Pager, naar nogen fattes i Tallet.

som der nu just skal antages en Page i Casoda (†), saa giver jeg dig denne Plads; thi du er baade ung og velskabt; følgelig kan jeg ikke giøre noget bedre Val, allerhelst da der for nærværende Tid ikke er nogen Casodali (*) der seer saa got ud, som du.

Det stod ikke længe paa, inden jeg blev iklædt som en Page, og da man med største Flid underviste mig i de Forretninger jeg havde at iagttage, saa opførte jeg mig i denne Station saa got, at jeg inden kort Tid kom i Credit hos Zuluflis (**), og derved forhvervede min Patron Ære for mig.

Det var under Livs-Straf forbuden saa vel Pagerne, som Officererne og Soldaterne ved den Kongelige Liv-Guarde, efter et vis Klokkeslet om Natten at blive i Serrailets Have, efterdi Damerne undertiden pleie at spadsere der. Nu hændte det sig en Aften, at jeg imod min Sædvane forblev der over Tiden. Jeg gik saa dybt henrykt i adskillige Tanker, at jeg reent forglemte den Hazard, jeg derved underkastede

(†) Er Kongens Kammer.

(*) Saaledes kaldes Kongens Kammer-Page; thi de andre Pager har et andet Navn.

(**) Der ere sex Officierer over de Kongelige Pager, og disse kaldes Zuluflis, fordi de stedse bære to krusede Haar-Lokker, som hænger dem ned paa Ryggen.

mig. Omsider merkede jeg, at det var over Tiden, og derfor løb til for at retire mig, men i det samme præsenterede en Dame sig for mig, som saae ret Majestetisk ud, og endskiønt det var temmelig mørk, kunde jeg dog skionne, at hun baade var ung og deilig.

I gaaer brav til, sagde hun til mig, hvor kommer det sig, at I løber saa hurtig? Jeg gior det ikke uden Aarsag, svarede jeg, og dersom hun er af dette Pallads, saa er det ventelig ikke ubekiendt, hvor strengelig det er forbuden Mands-Personerne paa denne Tid at opholde sig her. Da har I alt for sildig, sagde hun, taget denne Tid i Agt; men I maa dog takke Himmelen; thi uden at frygte for denne Fare, kan I skattere eder lykkelig i at have troffen mig. Ak! hvor ulyksalig er jeg ikke, raabte jeg, og hvorledes har jeg saaledes kundet forglemme mine Pligter! Vær ikke bekymret, svarede Damen; thi det skulle smerte mig, om I var bedrøvet. See engang paa mig, jeg er jo ikke ilde skabt, er kuns 18 Aar gammel, og hvad mit Ansigt angaaer, da ved jeg, uden at berømme mig selv, at jeg ei er heslig. Deilige Dame, sagde jeg, Natten hindrer mig vel fra at betragte alle de Yndigheder, som Naturen har begavet hende med, men jeg kan dog see flere, end der behøvedes til at giøre mig forelsket. Imidlertid maa I betragte min nærværende Tilstand, og da skal

I

I tilstaae, at den ikke er uden Sorrig. Det er sandt, svarede Damen, den Fare, som I er udi, kan ikke glæde eder, men det er dog ikke derfor sagt, at I just skulle være saa ulykkelig, som I indbilder eder. Kongen er en naadig Herre, og muelig han kan forlade eder det, om han fik det at vide; Hun spurgte mig derpaa om mit Navn, og jeg svarede hende, at jeg var en Casodali. Ak Himmel, raabte hun, Ademadolet (*) skal nu ikke giore sig mere Umage! I har ikke nodig at bekymre eder for det i Dag, som skal skee i Morgen. I kan ikke vide, om Himmelen har beholdet eder nogen Lykke, lad derfor eders Bekymringer over det Tilkommende fare, og betragt alene det, som er Nærværende. Dersom I vidste, hvo jeg er, og den Ære, som min Nærværelse giver eder, saa skulde I ansee eder for det lykfaligste Menneske.

Ved saadan hendes Opmuntring forsvandt min Frygt ligesom med et, og der var intet, som forhindrede mig fra at betiene mig af den nærværende Leilighed. Jeg blev saa glad, at jeg strax tog Damen i Favn, men i Steden for at vederlegge mine Caresser, gav hun et stort Skrig af sig, hvorved ti til tolv Damer kom til os, som havde skiult sig, for at hore hvad vi talede med hinanden.

(*) Er Stor-Vizieren i Persien.

Jeg kunde her af uden Vanskelighed merke, at bemeldte Dame havde spillet mig dette Puds, for at have Plaiseer af mig, og at hun maatte være en af Printsessens Slavinder i Persien. De andre Damer, som kom til os, kunde ikke holde sig for Latter, da de fornam, at hun blev bange ved deres Ankomst. Cale Caire, sagde de til hende, har J endnu Lyst til saadanne Tids Fordriv. Ja, hvorfor ikke? svarede hun, dette hændes mig maaskee ikke mere.

Alle Slavinderne begyndte derpaa at slaae en Kreds omkring mig; denne Page, sagde den ene til den anden, er ret levende, og vel skikket til at divertere et Compagnie. Dersom det engang traf sig, at jeg om Natten spadserede her alene i Haven, saa vilde jeg ønske, at jeg kei maatte treffe nogen, der var mindre beleven end han. Saadan deres Discours, som de stedse med Latter overlagde, giorde mig heel forvirret. De talede fremdeles om, at jeg opholdt mig i Haven paa den forbudne Tid, og sagde, at det skulde giøre dem ont, om jeg kom i nogen Fortred derfor, efterdi jeg var saa villig til at tiene Damerne.

Herpaa vendte Cale Caire sig om til en af de andre Damer og sagde: Min Printsesse! det tilkommer Eder at fælde Dommen over ham: Vil J, at man skal forlade eller hielpe ham?

Man

Man maa, svarede Printsessen, redde ham ud af Faren; thi det var Synd, han skulde dø saa tidlig; og paa det han desto længer kan erindre sig denne Hændelse, saa vil jeg giøre ham den endnu behageligere. Han maa føres op paa mit Gemak, hvor ingen Mands-Personer endnu kan berømme sig af at have været. Man bragte mig altsaa i en Hast en Fruentimmer Klædning, hvilken jeg iførte mig, og i denne Dragt tog de mig med sig op paa Printsessens Gemak, som med en utallig Mængde Vox-Lys var illumineret, og i øvrigt var ligesaa prægtig, som Kongens. Printsessen, som hedte Zelica Beyume, befalede strax, at man skulle indbringe en Forfriskning, og derefter indkom to gamle Slavinder, som gav os Mahramas (*), hvornæst man forsynede os med et stor Bekken fuld af Martabani (**), item med Citroner og Augurker (†), ligesom man og gav mig og Printsessen en Skee af Cocnos (††). Denne Printsesse tog først en Skeefuld, og derpaa leverede Skeen til sin Na-

(*) Mahramas er nogle smaa firkantede Servietter, som man legger over sine Knæ, naar man spiser, for at hvisse Fingrene derpaa.

(**) Martabani er en Ret af grøn Porcelani.

(†) De Persiske Augurker ere delicate, og man faaer ikke ont af dem, om man endskiønt æder dennem raa.

(††) Den Skee, som Kongen i Persien bruger at spise med, er giort af en Fugls Reb, kaldet Cocnos, som er en meget kostbar Fugl.

boe, som ligeledes tog en Skeefuld og derpaa leverede den til sin næste Naboe, hvilket gik saa længe rundt om, indtil der var intet mere i Fadet.

Efterat Maaltidet var til Ende, begyndte de allesammen at blive saa hoirøstede, som vi kunde have faaet Viin eller Dattel-Brændeviin at drikke. Cale Caire saae undertiden til mig med en mild Mine, ligesom hun vilde bebreide mig, at jeg nu havde tabt det levende Væsen, som var hos mig, da jeg var i Haven. Jeg saae undertiden ogsaa paa hende, men saa snart jeg merkede, at hun blev det vaer, slog jeg mine Øine need; thi det var mig ikke mueligt at være ved et frit Mod, endskiont jeg ikke fattedes paa saadan Selskab, som formaatte at oplive de sorgende Gemytter. Printsessen og hendes Damer, som let kunde merke min Forvirring, søgte altsaa at opmuntre mig; Ja Printsessen selv spurgte om mit Navn, og hvor længe jeg havde været Page? Efter at jeg nu havde besvaret samme, befalede hun mig at tage Mod i Brøstet, og at opføre mig noget mere beleven. Tænk nu ikke paa, sagde hun fremdeles, at jeg er Zelica, men tal med os, ligesom I kunde tale med en Borger i Chiras. See paa os allesammen, og betragt os paa det allernoieste, siig os siden upartisk, hvo af os der befalder eder best.

Man

Man tænkte vel ved denne Leilighed at gisre mig dristig, men det var langt fra, at de naaede deres Diemed derved, hvorudover Printsessen igien tog Ordet og sagde: Jeg seer nok, min gode Hasan, at jeg har giort eder mere bekymret ved min Begiering, end I var før. Maaskee I frygter for at fortorne de andre, i fald eders Erklæring skulle favorisere mig; Men vær ikke bange; Thi mine Fruentimmer ere saa enige, at de ikke kan være jaloux over hinanden, sig derfor ikkuns eders Mening reent ud, og lad os vide, hvo af os I vilde have til Kiereste, i fald I maatte have eders fri Val.

Nu vare de vel alle deilige, men Cale-Caire var dog den, jeg af dem alle best kunde lide, hvilket jeg umuelig torde lade mig forstaae med, hvorudover jeg svarede saaledes: Min Printsesse, det er ikke ventelig, at hun med sine Slavinder skulde stride om en ringe Persons Hierte. Hendes Deilighed er jo saa beskaffen, at man ikke kan andet end holde Die med hende. I det jeg talede disse Ord saae jeg saa venlig til Cale-Caire, at hun noksom kunde begribe, hvor meget jeg meente af den Berommelse, som jeg havde lagt paa Printsessen. Zelica selv kunde ogsaa merke det, og derfor svarede mig saaledes: Min gode Hasan, I flatterer alt for sterk, I maa være mere oprigtig; Thi jeg er forsikret

paa,

paa, at J ikke mener det J siger. Tal aabenhiertet med os, og vær vis paa, at det er alle vores Begiering. Som de nu allesammen stemmede i med Printsessen, saa fik de mig omsider til at giøre følgende Erklæring:

Min Printsesse! sagde jeg, det skulde blive mig vanskelig at sige, hvilken af dem der var smukkest; Thi jeg maa tilstaae, at J allesammen besidder en uforlignelig Smukhed. Ikke desto mindre er dog Cale Caire den, som meest har bevæget mig. Over denne min Erklæring stak de allesammen i at lee, dog uden at vise nogen Slags Fortrydelse i deres Ansigter. Det er mig kiert, svarede Printsessen, at J har vildet give Cale Caire Fortrinet: Hun er min Favoritinde, og J har viist, at J forstaaer eder paa, hvad Got er. Saaledes skiertsede de en Tid lang med mig, og syntes alle ligesom de var fornøiet med mit Val. Printsessen befalede omsider Cale Caire, at hun skulde tage sin Luth frem, og lade sin Kiereste høre sine Gaver. Dette skeedte ogsaa, og som bemeldte Dame baade sang og spillede meget behagelig, saa blev jeg ved samme ganske henrykt. Hun kastede immer sine forelskte Øine paa mig, og giorde mig derved saa forvirret, at jeg, uden at erindre hos hvem jeg var, kastede mig ned for hendes Fødder af bar Glæde. Dette gav dem Andledning til en ny Latter, hvilken de

end-

endnu havde nok med at bestille, da en gammel Slavinde kom ind i Gemakket, og lod dem vide, at det begyndte nu at dages, og at det altsaa var høi Tid at lade mig gaae bort.

Denne Slavinde fik altsaa Ordre, at hun skulle tage mig med sig og lukke mig ud af Palladset, hvilket og skeedte; Og paa denne Maade kom jeg igien lykkelig ud af Printsessens Kammer; Men jeg havde nær selv styrtet mig i en anden Fare; Thi i det jeg forfoiede mig hen til mine Kamerater, kom Oda Bachi (*) til mig, og spurgte, hvorfor jeg havde været ude om Natten? Jeg svarede strax, at en Kiøbmand der i Byen, som var min Slægt, skulle i Dag med sin hele Familie reise til Basra, og derfor beholdte mig hos sig Natten over. Dette Svar troede han, og altsaa slap jeg fri for den Uleilighed jeg ellers havde været underkast.

Det, som nu allerede var passeret mig, stod saa dybt indgravet i mit Hierte, at jeg ikke kunde glemme det, allerhelst da jeg giorde mig Haab om en Forening med Printsessens Favoritinde. Otte Dage derefter kom en Gilding ud af Kongens Kammer-Dor, og sagde, at han vilde tale med mig. Da jeg derpaa kom hen

(*) Oda Bachi er Pagernes Hovmester, som har Magt til at straffe dem, naar de forseer sig noget.

hen til ham, leverede han mig et Brev, hvori man bød mig at give andre Prøver paa min Kierlighed end en blot Taushed. Men jeg havde neppe læst det igiennem, forend Cale Caire selv kom og tiltalede mig saaledes: Er det muligt, at J har anseet mig deiligere end alle mine Med-Slavinder? Og at J virkelig bær større Godhed for mig end for Printsessen? Tvil ikke derpaa, min Allerkiereste, svarede jeg; Thi da Printsessen tillige med hendes Damer nødte mig til at tale Sandhed, havde jeg for længe siden hemmelig erklæret mig for eder. Ja siden denne lyksalige Nat har jeg stedse tænkt paa eder, og den Deilighed, Naturen saa overflodig har begavet eder med, har stedse staaet ligesom afskilderet for mine Øine.

Jeg er fornøiet, svarede hun, at jeg har kundet opvekke disse søde Passioner hos eder; paa min Side mangler det ikke, at jeg jo elsker eder. Eders unge Aar, eders deilige Skabning, og eders muntre Væsen har giort eder elskværdig i mine Øine. Men ak, min allerkiereste Hasan, sagde hun fremdeles med et dybt Suk, jeg veed ikke, om jeg skal glæde mig over denne Erobring, eller jeg skal anse det som en Skiebne, der vil giøre mig ulyksalig.

Ak Madame! sagde jeg: Hvor af kommer det, at J midt i vores Glæde spaaer os saa

saa slette Følger? Det er alene noget, som falder mig ind, svarede hun, og for at vise, at det er en Ting af Vigtighed, saa vild, at Printsesse Zelica elsker eder, og har i Sinde, at tilbyde eder sin Kierlighed. Den Ære, som Printsessens Kierlighed vil tilveiebringe eder, vil snart komme eder til at forglemme mig. Nei i al Evighed ikke, svarede jeg, mit Hierte, som engang er forenet med saa stor Dyd og Deilighed, skal aldrig rive sig los af dette Baand. Jeg var tilfreds, at eders Rivalinde endnu var høiere paa Straaet end hun er, saa skulde hendes Høihed dog ikke formaae at giøre mig vankelmodig. Havde end Kongen ingen Prints til at succedere sig, og man bød mig til at ville sætte Kronen paa mit Hoved, naar jeg ægtede Printsessen, saa skulle denne Værdighed snart opofres for eders Skyld.

Ak ulykkalige Hasan, raabte Damen: hvad er det for Løfter I giør mig; I forglemmer nok, at jeg er en Slavinde hos Printsessen ved det Persiske Hof. Og naar I paadrager eder Printsessens Had, saa kan I derved giøre os begge ulykkalige. Det vil derfor være bedre, at jeg i Tide slaaer disse Tanker af mit Hoved; Thi paa den Maade sætter vi os best i Sikkerhed. O nei, svarede jeg, saa er der et andet, som jeg heller i min Forvildelse vilde gribe til, nemlig: Jeg vil begive mig bort fra

Hof-

Hoffet, og derved befri eder fra Printsessens Hevn. Dette talede jeg med saadanne bevægelige Ord, at Damen endelig gav sig tabt og sagde: Hasan! Lad eders overflødige Bedrøvelse fare, I er ligesom I var forvirret, og veed ikke, at man bedrager eder. Jeg er ikke Printsessens Slavinde, men jeg er Printsesse Zelica selv. Den Nat, da I blev fort ind udi mit Gemak, passerede jeg for Cale Caire, og hun igien præsenterede min Person. Ved disse Ord raabte hun paa en af hendes Damer, som imidlertid havde opholdt sig i Nærværelsen bag nogle Cypres-Træer. Denne Dame kom strax løbende, og jeg kiendte strax, at det var hende, som jeg tilforn havde anseet for den Persiske Printsesse.

Her seer I, sagde Zelica, den rette Cale Caire, nu giver jeg hende sit Navn igien og beholder mit eget. Jeg vil ikke længer forstille mig, eller skiule den vigtige Erobring, som I har giort. Vel har jeg merket, at eders Kierlighed er større end eders Ærgierrighed, men jeg er dog forsikret, at I ikke uden en ny Glæde har fornummen, at det er en Printsesse, som elsker eder.

Jeg forsømte her ikke at forestille Zelica, hvorledes jeg ei kunde begribe min nærværende Lykke, og at det kom mig underlig for, at en Print-

Printsesse, som ved sin Fødsel er ophøiet til den høieste Æres-Spidse, vilde stige saa dybt ned, ved at værdige mig sin Kierlighed, som ikkun er af ringe Herkomst, og ei har giort sig meriteret til saadan Naade og Ære. Hasan, svarede Printsessen: Forundre eder ikke over det som jeg for eders Skyld gior. Hovmod har kuns lidt at sige over de Fruentimmer, som altid maa være indsluttet, ligesom i et Fugle-Buur, men de følger derimod Hiertets Bevægelser. I er en Person, som er værd at elske, og som I staaer mig an, saa er dette alt nok til at fortiene min Godhed. Vi tilbragte den ganske Nat med forelskte Discourser, og Dagen havde visselig uformodentlig overfaldet os, saa fremt Cale Caire ei havde paamindet os i rette Tid. Da vi nu skulle forlade hinanden, talede Printsessen saaledes til mig: Adieu, min elskværdige Hasan, tænk altid paa mig. Vi samles nok snart igien, og jeg skal snart give eder at forstaae, hvor høit jeg elsker eder. Jeg faldt derpaa ned for hendes Fødder, og velsignede den yndige Mund, som gav mig saa kierlige Forsikringer, hvornæst Cale Caire ledsagede mig samme Vei ud af Palladset, som jeg sidste gang gik.

Den Lykke, jeg havde i at befalde Printsessen, og det Haab, jeg giorde mig om hendes Løftes Opfyldelse, stod mig de efterfølgende Da-

ge stedse i frisk Minde. Men det varede ikke længe, førend jeg fik Tidende, at Printsessen var bleven syg, og to Dage derefter bredte sig et Rygte ud, at hun virkelig skulde være død. Jeg vilde i Begyndelsen ikke tro det, men da den sædvanlige Sorrig blev anlagt, saae jeg, at det destoværre var alt for sandt.

Alle Pagerne af de tolv Kammere maatte først gaae nogen fra Hovedet til Beltet. Nogle rev sig paa Armene, andre giorde Caracterer, og jeg, som var ganske fortvilet over denne Hændelse, gav mig saa dybe Saar, at Blodet Strømmeviis flød mig ned paa Kroppen. Vore Officerer følgede os ganske langsom, og det med meget ærbare og gravitetske Miner. De havde paa deres Turban Ruller af Chinesiske Papir, hvorpaa nogle Vers af Alcoranen var skreven, hvilke til Printsessens Berømmelse blev siungen. Efter disse kom Liget, som var lagt i en Kiste af Sandel-Træ, og blev baaren paa en Elphenbeens Lig-Baar af tolv fornemme Herrer, og tive Printser af den Kongelige Familie gik bag efter og holdt ved Enden af en Silke-Snor, som var giort fast ved Lig-Kisten. Alle Damerne paa Palladset følgede dernæst, og enhver kappedes med hinanden om at græde høiest. Saasnart Liget var kommen til Begravelse-Stedet, begynde

te

te det hele Følgeskab at skrige: Laylah! illallah! (*)

Den ovrige Ceremonie har jeg ikke seet, efterdi min inderlige Smerte, og det meget Blod, som var løbet af mig, foraarsagede, at jeg faldt hen i Afmagt. Dog blev jeg ved vore Officerers Hielp restitueret paa tvende Dage, men der fattedes kuns lidt i, at jeg jo over dette Dødsfald havde gaaet fra Forstanden. Ak! min deilige Zelica, sagde jeg ved mig selv, er det eders Løfte, som I giorde mig, og skal eders Død være mig et Beviis paa, at I elsker mig? Ja jeg blev saa overvældet af Bedrøvelse, at jeg umuelig længer kunde opholde mig til Chiras, hvorudover jeg hemmelig sneg mig fra Hoffet, og begav mig ud til Printsessens Begravelse.

Jeg gik den hele Nat ligesom hen i Taaget, og da jeg Morgenen derefter havde lagt mig ned, for at hvile mig, kom et ungt Menneske forbi mig udi en usædvanlig Dragt. Denne gav mig en liden grøn Green og derpaa læste nogle Persianske Vers for mig, hvori han bad om Almisse, men som jeg havde intet at give af, saa meente han, at jeg ikke forstod Persisk,

(*) Dette Skrig er brugelig i Persien, naar man begraver en Død, og betyder saa meget som: Der er ingen anden Gud end Gud alene.

og derfor oplæste de samme Vers paa Arabisk, hvilket dog havde den samme Virkning, hvorudover han omsider sagde, at jeg havde nok intet at give ham, I har ret, sagde jeg; Thi jeg har ikke en Asper i min Eie, ak ulykkalige raabte han, hvorledes er det fat med dig? Det gior mig ont for dig, og jeg skal hielpe dig.

Jeg forundrede mig ikke lidet over dette Menneske, der først begierede Almisse af mig, og siden vilde give mig Almisse, hvilket jeg ikke kunde begribe. Jeg er, sagde han fremdeles en af de fromme Born, som man kalder Jaquirs (*) og endskiont vi begiere Almisse, saa har

(*) Jaquirs ere et slags Folk, som føre et strengt Levnet, men de samme ere meestendeels Hyklere. De gaae fra et Konge-Rige til et andet for at søge deres Lykke, og det bequemmeligste Navn man kan give dem, er at de ere Landstrygere. Deres hele Klæde-Dragt bestaaer i en Skiorte, som gaaer dem lidet ned over Knæene, og samme er endda uden Ermer, aaben i Brøstet til ned over Navlen, og alene med to Kunder sammen bunden over Axlen, at de ei skal tabe den. Denne Skiorte kalder de Kesen, det er en Sveede-Dug. De gaaer stedse med Træ-Skoe paa Fødderne, og bruger hverken Buxer eller Strømper. Deres Hoved-Haar er afraget, og de bær en liden Calot paa Hovedet af gult Toi. Det Belte, de betiene sig af, er giort af Løve-Klover, og ved samme er trende Ting fastbunden, nemlig (1) Sikhtehe, eller en lang Kniv, (2) et Bøffel-Horn, ligesom vore Hyrde bruge, (3) en Strikke, hvori der hænger en stor Klapper med,

har vi dog vores rigelige Udkomme, efterdi vi formedelst vores haarde Poenitentse veed at bevæge Folk til Barmhiertighed. Der ere vel de Faquirs, som ere saa enfoldige, at de lever et strengere Levnet end de havde fornoden, i det de undertiden faste i hele ti Dage tillige, men jeg og nogle andre, der bedre forstaae Snittet, ere altid friere, vi bekymre os ikke om Dydens virkelige Egenskab, men lade os noie med det blotte Skin deraf. Har du Lyst til at være vores Med-Broder, saa kan du blive det. Han fik mig omsider overtalt til at følge med sig til Bost, hvor han i Forstaden førte mig ind i et lidet Huus, der tilhørte to andre Faquirs af hans Kammerater.

De tog meget vel imod mig, og det syntes ligesom de var fornøiet over den Resolution jeg havde fattet. De lærde mig i en Hast de Grimacer de betiente sig af, og disse Konstgreeb lykkedes stedse for mig. Jeg var alt for ung

med, naar de vil bede om Almisse. De Ord, som de derhos betiene sig af, ere disse: Lailah, Illallah Hindisagit Ullah, det er: Der er ingen anden Gud, end Gud alene, den Indianiske Gud er en arm Gud. Denne Klapper kalder de Zenghi Hayderi, hvilket Navn den har faaet af Stifteren til dette Selskab, der hedte Schec Hayder. Desuden have de en Kiep i Haanden med en Pigve i Enden, og oven til besat med Rubiner, ligesom de St. Michels Pillegrime bruge.

og lystig af Naturen til at imodstaae deres Tillokkelser, hvorudover jeg snart forglemte den Persiske Printsesse. Hun randt mig vel undertiden i Tanker, og hendes Ihukommelse presse-de tit og ofte Taarer af mine Øine; Men dette forsvant med Tiden, saa at jeg ligesom satte mig selv til rette, sigende: Hvorfor skal jeg tænke paa Zelica, efterdi hun ikke er mere til; Om end mit ganske Liv blev tilbragt i Graad og Taarer, hvad Nytte kunde hun have deraf?

Jeg var hos disse Faquirs i to Aar, og jeg havde gierne bleven der længere, om min Hverver ei indstændig havde bedet mig at følge sig til Candahar, der var et Sted, som han havde hørt meget berømmeligt tale om. Vi begav os paa Reisen og kom omsider lykkelig til berørte Sted, hvor vi logerede os ind i et Caravanne Herberg. Folkene toge alle vel imod os for vores Dragts skyld, og hvor vi kom i den ganske Bye, havde de Medlidenhed med os. Man belavede sig her paa en Fest, som Dagen derefter skulle celebreres, og bliver kaldet Giulous (*). Enhver giorde sit Beste i denne Henseende at vise deres Iver for Kongen, Firouschah, som formedelst sin Fromhed og Billighed var elsket og æret af alle sine Undersaatter.

Som

(*) Giulous er en Fest, som celeberes hver Aar paa den Dag Kongen er bleven kroned.

Som nu disse Faquirs over alt har fri Adgang, saa gik vi den folgende Dag til Hoffet, for at bivaane denne Fest, og i det jeg der stod og betragtede alle Ting, kom den Gilding til mig, som paa Kong Schah Tahmaspes Pallads havde leveret mig et Brev fra Cale Caire, eller rettere sagt fra Zelica, det jeg tilforn har talet om. Hr. Hasan, sagde han til mig, jeg kunde strax kiende eder, endskiont I har faaet en usædvanlig Habit paa, hvor kommer det sig jeg skal finde eder her? Jeg spurgte ham igien, hvor det kom sig, at jeg saa uformodentlig skulle finde ham, og hvad der havde bevæget ham til at forlade det Persiske Hof? Dette kan jeg ikke for nærværende Tid sige eder, svarede han, men dersom I i Morgen paa en vis Tid vil indfinde eder her, saa skal jeg fortælle eder Ting, som I ikke nokſom kan forundre eder over, og de samme gaaer eder selv an.

Dagen derefter blev vi paa den aftalte Tid igien samlet, og bemeldte Gilding tog mig med sig langt ind i Byen, samt lukkede mig ind i et stort Huus, som var meget prægtig meubleret. Hasan! sagde han til mig, finder I dette Huus i den Stand, at det kan befalde eder? Ja visselig, svarede jeg, alting er meget prægtig. Det er mig kiert, sagde Gildingen; Thi jeg har i Gaaer leiet det til eder. I skulle desuden have nogen Slaver til eders Opvartning,

og dem vil jeg gaae ud at kiøbe eder, imedens I gaaer i Bad. Han førte mig derpaa ind i et Kammer, hvor alleting til Badet vare anstaltede. For alting siig mig, sagde jeg, hvorfor I har ført mig her til dette Huus? Og fortæl mig snart, hvad I lovede at sige mig. Det skal ogsaa skee, naar den Tid kommer, svarede han, for nærværende Tid kan det være eder nok, at eders Skiebne har forandret sig, og at jeg har Ordre, hvorledes jeg skal opføre mig imod eder. Herpaa gik jeg i Bad, og Gildingen forføiede sig ud at kiøbe Slaver.

Jeg giorde mig adskillige Tanker om denne Hændelse, men det var mig ikke mueligt at giette Aarsagen. Omsider kom Gildingen tilbage med fire Slaver, af hvilke de to havde fine Lærreder og Klæder at bære, og de andre adskillig Slags Forraad. Da de havde lagt deres Dragt fra sig, kom de til mig for at giøre deres Opvartning. Alt dette formerede min Længsel efter at vide til, hvad Ende alt saadant skede. Gildingen kunde let merke min Nysgierrighed, og derfor sagde, at det var imod hans Villie; Thi han havde udtrykkelig Ordre at fortie Aarsagen, men lovede, at jeg den paafølgende Nat skulle blive fuldkommen oplyst om alle Ting.

Vel

Vel kunde jeg af alle Ting let merke, at det vilde faae et got Udfald, men ikke destomindre var jeg dog den ganske Dag over ganske forvirret og bedrøvet. Ja jeg holder for, at en Ulykke, som er i vente, foraarsager mindre Smerte, end et Haab om en tilkommende Fornøielse. Omsider blev det Aften, og jeg saae hele Huset i en Hast illumineret. Nu ventede jeg hver Øieblik paa den Tid, da man skulde aabenbare mig denne Handel, og jeg sad i stor Urolighed, da jeg noget ud paa Natten hørte, at der var nogen, som bankede paa Døren. Gildingen løb i en Hast ud at lukke op, og kom tilbage med en Dame, som jeg strax kiendte at være Cale Caire. Hr. Hasen, sagde hun til mig, I forundrer eder nok over, at see mig, men eders Forundring vil endnu blive større, naar I faaer det at vide, som jeg har at fortælle eder. Paa disse Ord lod hun Gildingen og Slaverne gaae ud fra os, og efterat vi havde sat os hos hinanden paa en Sofa, begyndte hun saaledes at fortælle.

I erindrer eder vel den Nat da Printsesse Zelica gav sig tilkiende for eder, og de Løfter staaer eder vel i frisk Minde, som hun den Tid giorde eder. Morgenen derefter, spurgte jeg hende, hvad for Messurer hun vilde tage, og hvad for et Tegn hun vilde give eder paa sin Kierlighed. Hun svarede, at hun vilde giøre

eder lykkelig, og at hun tit og ofte vilde tale med eder, uden at agte paa den Fare, som hun derved underkastede sig. Jeg kan ikke nægte, at jeg jo var ueens med hende i denne Sag, og at jeg jo stedse søgte at dempe saadanne Tanker, ved at forestille hende, hvor urimeligt det var for en Printsesse, at sætte sig i Livs-Fare af Kierlighed til en Page, men mine Forestillinger tienede ikke til andet, end at fordobble hendes Kierlighed. Da jeg nu saae, at jeg ikke kunde overtale hende, sagde jeg fremdeles disse Ord til hende: Madame! Jeg kan ikke uden Skrek anse de Farligheder, som I vil selv styrte eder udi; Og som intet formaaer at forandre eders Tanker, saa maa man være betænkt paa et Middel, hvorved I kan komme til ham uden Fare paa begge Sider. Jeg veed vel, hvad I skulde giøre, men det forekommer mig saa vigtig, at jeg ikke tør sige eder det.

Printsessen fik mig dog omsider til at fortælle sig hvad det var, endskiønt jeg forestillede hende, hvorledes samme udfordrede, at hun maatte forlade Hoffet, og leve lige som Himmelen havde ladet hende fødes af ringe Forældre. I maa, sagde jeg, afsige al den Høihed, som eders Rang angaaer. Er nu eders Kierlighed til en Page saa stor, at I for hans Skyld vil opofre alt saadant? Ak, svarede hun,

er

er det Spørsmaal, om jeg elsker ham, jo den slætteste Skiebne vilde ved en Forening med ham være mig langt sødere end al den Pragt og Herlighed, som jeg paa mit Pallads er omgivet med. Siig mig derfor hvad jeg skal giøre, og vær vis paa, at jeg er bered til at sætte det i Verk. Jeg veed en Urt, sagde jeg, som har en besynderlig Kraft hos sig; naar I alene stikker et Blad i Øret deraf, saa falder I efter en Times Forlob i en dyb Søvn. Man vil holde eder for at være død, og følgelig lade eder begrave, men jeg skal nok passe paa i Tide at udlade eder af Begravelsen.

Ak Himmel, raabte jeg ved disse Ord, er det muelig, at Printsesse Zelica ei er død? hvorledes er det da gaaet hende siden den Tid? Min Herre, svarede hun, Printsessen lever, hør ikkun paa hvad jeg fortæller, og da skal I faae al den Oplysning, som I kan forlange. Det Forslag, jeg giorde hende, syntes hende saa Sindrigt, at hun af Glæde tog mig i Favn. Der var vel en og anden Vanskelighed i Hensende til de Ceremonier, som ved Liig-Begiengelsen bliver iagttagne, der stedse stod hende for Hovedet, men jeg fik dem snart overvunden, saa at mit Forslag kort efter paa følgende Maade blev i Verk sat:

Zeli-

Zelica beklagede sig at have faaet en sterk Hoved-Pine, og derfor gik til Sengs. Morgenen derefter giorde jeg Anskriig, at hun var bleven heftig syg, hvorudover Kongens Liv-Medicus i en Hast kom til hende, og foreskrev nogle Medicamenter, som hun dog ikke brugte. De følgende Dage stillede hun sig an, som Sygdommen aldeles havde taget Overhaand, og da jeg nu holdt det tienlig at betiene mig af Urten, saa stak jeg et Blad i Øret paa hende, og dernæst løb ind til Kongen, med Beretning, at hun nu ikke havde mange Øieblik tilovers at leve udi. Kongen forfoiede sig altsaa i en Hast indtil hende, og Urten begyndte i hans Nærværelse at giøre sin Virkning. Hun skiftede Farver i sit Ansigt, og tiltalede sin Fader saaledes: 'Naadige Herre! Jeg har en Ting at bede eder om, som I for alting maa foie mig udi, det er at Cale Caire efter min Død alene maa betroes til at toe mit Legeme og balsamere det, uden at lade de andre Slavinder røre mig det allerringeste. Jeg forlanger og, at hun den første Nat maa alene vaage over mig, og ingen anden end hun væde min Grav med sine Taare; paa det hun kan bede Propheten for mig, at han vil staae mig bi imod alle den onde Engels (*) Anfald. Jeg beder endnu, at Cale Caire efter

(*) Muselmændene troer, at saasnart en Mahomedaner er begravet, kommer der to slemme Dievle til ham, der kaldes Munkir og Nekir. Disse ere begge sorte,

efter min Død ikke alene maa erlange sin fuldkomne Frihed, men endog forære en anseelig Summa, som hun sin Livs-Tid kan leve af hvor hun selv lyster.

Kongen lovede Eedelig, at hendes Begiering skulle blive efterkommet, og denne Forsikring var neppe giort, førend hun sov ind. Som nu Kongen holdt hende virkelig for at være død, saa befalede han mig at toe og balsamere Lege-

sorte, og bevæbnede, den ene med en stor Jern Kolbe, og den anden med en lang glovende Hakke. Ved deres Ankomst befaler de ham med en særdeles Myndighed, at han skal oprette Hovedet, bøie sine Knæ for dem og bede dem om Naade for sin Siel, hvilket den Døde med Forunsielse gior, efterdi han da bekommer Livet igien, og giør Regnskab for sine Gierninger. Har han i sit Liv giort Mahomet den Ære, som ham tilkom, saa maa Dievlene med Skamme forlade ham, og giøre Plads for tvende Engle, som ere klædte udi hvide Silke-Klæder. Disse Engler træder derpaa frem og trøster ham. Men dersom han ikke trolig har efterlevet Alcoranen, saa forlader Dievlene ham ikke; Thi de har da baade Lyst og Frihed til at udøve deres Dievelske Raserie paa ham. Den ene sætter ham Kolben paa Hovedet, og trykker ham dybt ned i Jorden, og den anden trekker ham igien op med sin Hakke. Paa denne Maade blive de ved at pine ham, indtil Mahomet faaer Lyst til at samle alle dem, der har bekiendt sig til hans Religion, da han vil forløse dem allesammen i Almindelighed, hvilket han paa et vis Sted i Alcoranen har lovet dem.

Legemet. Saasnart dette var til Ende blev hendes Begravelse paa det prægtigste foranstaltet, og Kongen lod mig efter sit Løfte blive der alene den første Nat. Efterat jeg nu i Begravelsen havde seet mig vel omkring, for at være vis paa, at ingen skulle have forstukken sig i en Krog, for at give Agt paa hvad jeg tog mig fore, saa tog jeg Laaget af Kisten, og befriede Printsessen fra sin Sovn, ligesom jeg og iførte hende de fornødne Klæder, og fulgte hende hen til et vis Sted hvor Chaupour (*) biede efter os. Denne tro Gilding førte Printsessen hen i et Huus, som han havde leiet til hende, og jeg paa min Side forføiede mig igien strax til Begravelsen, hvor jeg forblev Natten over, og viklede noget Tøi sammen, i Skikkelse af et Liig, hvilket jeg igien lagde i Kisten og slog Laaget til.

Morgenen derefter kom de andre Slavinder for at løse mig af, og jeg forglemte ikke at give de allersmerteligste Tegn paa en stor Bedrøvelse, hvilket de igien berettede Kongen, som derover blev saa bevæget, at han strax af sit Skat-Kammer lod mig udbetale 10000 Zequiner; Han tillod mig ogsaa at reise hvor jeg vilde, og sagde desuden, at jeg maatte tage Chaupour med mig. Vi forføiede os derpaa hen til Printsessen, og fortalte hende omstændelig

(*) Er den Gildings Navn, som bragte ham Brevet, og siden fandt ham i sin Faquirs Dragt.

lig hvorledes al Ting var afloben. Den paafølgende Dag skikkede vi Chaupour til eder med en Bilet, men han kom tilbage med Svar, at I var syg. Vi biede altsaa i tre Dage, og da bragte han os den Tidende, at I havde forladt det Persiske Hof, og at ingen vidste hvor I var afbleven.

Her faldt jeg hende ind i Talen og sagde: Ak hvorfor lod I mig ikke vide saadan eders Anslag? Et eneste Ord kunde have sparet mig saa megen Forstrødelighed. Ja jeg vilde selv ønske, svarede Cale Caire, at man ikke havde dulgt det for eder. Det er ikke min Skyld; thi Zelica selv vilde ikke, at I skulle vide det. Han maa, sagde hun, først føle nogen Bedrøvelse ved at see sig skildt ved mig, siden bliver hans Glæde desto større, naar han faaer mig igien at see. Men hun har fortrydt det tusende gange siden; thi jeg kan ikke udsige, hvor bedrøved hun stedse haver været for eder. Ak hvor ulykkalig er jeg ikke, raabte hun baade tilig og sildig, hvad kan det nu hielpe mig at have opofret al min Værdighed, naar jeg evig maa være skildt ved den, som jeg saa høit elsker? Hendes Bekymring var saa stor, at hun umuelig længer kunde opholde sig til Chiras, hvorudover vi reiste med den Flod Indus, og allevegne hvor vi kom frem spurgte efter eder. Vi kom omsider under en Caravanne, men vare

saa

saa ulykkelige, at bemeldte Caravanne af Rovere blev overrumplet. De lod sig ikke neie med at udplyndre Kiøbmændene alene, men de bemægtigede sig end ogsaa vore Personer, tog det Guld og Ædelstene fra os, som vi havde, og førde os med sig her til Candahar, hvor de solgte os til en Slave-Handler.

Denne Kiøbmand havde ikke saasnart faaet Zelica i sine Hænder, førend han besluttede at sælge hende til Kongen; Dette lykkedes ogsaa for ham; thi Kongen blev strax forelsket i hende, og betalte Slave-Handleren billig; Hvorefter han lod os indromme et prægtig Værelse paa sit Pallads. O Himmel! raabte jeg ved denne Tidende, kan jeg da glæde mig ved at finde Zelica? Men hvad siger jeg? Er det at finde hende, naar en mægtig Konge holder hende indsluttet i sit Serrail? Vel er det vist, svarede Cale Caire, at Kongen heftig elsker hende, men i alt dette har hun ikke forglemt eder. Hun blev i Gaar saa glad, som hun kunde være lyst til Himmels, da Chapour fortalte hende, at han havde talet med eder. Hun gav ham strax Ordre at leie og udmeublere et Huus til eder, og hun har befalet mig at give eder den Underretning om alle Ting, som I nu har faaet, paa det I kunde være desto bedre i Stand til at tale med hende selv, naar hun i Morgen Aften

be-

besøger eder. Ved disse Ord stod Cale Caire op og tillige med Chapour begav sig til Palladset.

Min Kierlighed til Printsessen stod nu igien i Lys-Lue, og den Uroligbed, hendes Fraværelse foraarsagede mig, giorde mig Tiden saa lang, at jeg det øvrige af Natten ikke fik Søvn i mine Øine. Ja den paafølgende Dag var mig saa lang og kiedsommelig, som det kunde have været hundrede Aar. Omsider kom den lyksalige Minut, da jeg hørte banke paa min Dør, og da samme ved en af mine Slaver var bleven oplukt, kom Printsesse Zelica selv i egen Person ind til mig. Det er ikke at beskrive, hvor stor Glæde, Forundring og Forvirring denne Samling foraarsagede paa begge Sider. Jeg kastede mig ned for hendes Fødder, og havde dem længe i Favn uden at kunde tale noget. Hun nødte mig omsider til at staae op, og da vi havde sat os hos hinanden paa en Sofa, sagde hun til mig: Allerkiereste Zasan! Jeg takker Himmelen, der igien har samlet os, og jeg vil haabe, at den ikke lader det blive ved denne Godhed alene, men endogsaa bortrydder alt det, som forhindrer os fra at boe og være stedse hos hinanden. Imidlertid formoder jeg, at I forbliver her paa Steden, da jeg nok skal bære Omsorg for eders Ophold. Kan vi ikke have den Fornøielse daglig at tale med hinanden, saa kan vi

dog faae Tidende om hverandres Tilstand, og undertiden have Leilighed at see hinanden. Cale Caire har vel allerede fortalt eder mine Hændelser, og altsaa staaer det nu til eder, at fortælle, hvorledes I udi saa lang Tid har levet. Jeg fortalte hende derpaa den Smerte, Rygtet om hendes Død havde foraarsaget mig, og at jeg i min Forvirring havde giort mig til Faqvir. Ak min allersødeste Hasan! raabte hun, har I for min Skyld paataget eder at føre dette strenge Levnet? Ak jeg er jo Aarsag til alt det Onde, som I haver udstaaet.

Jeg lod hende blive i de Tanker, at jeg ved et strengt Levnet havde udstaaet meget Ont, men jeg vidste selv bedre, hvor vidt det strakte sig. Vores Discours varede i tre Timer, og det fortrød os ikke lidet, da man advarede os om, at vi skulle skilles fra hinanden. Da nu Zelica igien var gaaet bort, begyndte jeg at tænke paa den Faquir, som havde bragt mig med sig til Candahar, og forestillede mig den Urolighed, han for min Skyld maatte være udi, efterdi han ikke vidste hvor jeg var afbleven. Jeg gik altsaa ud og traf ham af en Hændelse paa Gaden, hvor jeg efter venligste Hilsen fortalte ham hvorledes det var gaaet mig, samt formaatte ham til at forlade sit Caravane-Herberg og tage sit Logie hos mig. Han kunde ved sin Ankomst i mit Huus ikke nokſom forundre sig over den

Her-

Herlighed, han her forefandt, o Himmel! raabte han, hvad Got har da Hasan giort mere end andre, at du overvælder ham med saa megen Godhed? Hvorledes, svarede jeg, anseer du min nærværende Tilstand med Fortrydelse? Det synes ligesom du er bedrøvet, fordi det gaaer mig vel. Nei langt fra, sagde han, det er mig derimod en stor Glæde; thi i Steden for at misunde mine gode Venner deres Lykke, er det mig kiert at see dem i en blomstrende Velstand. Da han havde udtalt disse Ord, tog han mig i Favn, for at vise, at han talede aabenhiertet med mig. Jeg troede ham paa hans Ord; thi jeg vidste ikke forend alt for sildig, at han var den liderligste og troløseste af alle Mennesker. Vi maa i Dag ret giøre os til gode, sagde jeg til ham, hvorpaa jeg tog ham ved Haanden og førte ham ind paa en Sal, hvor mine Slaver havde anrettet et Taffel for os.

Vi satte os her begge to til Taffels, hvor man satte os et Fad Riis (*) for af adskillige Farver, tillige med syltede Dátler og andre Retter; og for at giøre Maaltidet complet, lod jeg min Slave gaae ud og skaffe os noget

(*) Persianerne og deres Naboer tillaver deres Riis paa adskillige Maader, og giver den mange slags Coleurer.

Viin hos en Kiøbmand, som hemmelig (*) solgte den. Han kom i en Hast tilbage med en god Drik Viin, hvilken vi saa længe betiente os af, indtil vi kom i en Tilstand, som vi ei torde være bekiendt for nogen.

Imidlertid vi saaledes fornsiede os med hinanden, sagde Faquiren til mig: Hasan, fortæl mig hvorledes du er kommen til denne Rigdom, det er en Ting du kan giøre uden Fare; Thi jeg er fornuftig, og jeg kan forsikre dig, at jeg er din beste Ven, som du i en anden Tilfælde kan have et got Raad af. Jeg føiede ham i sin Begiering og fortalte ham hele Sagen, dog uden at nævne, at hun var en Printsesse. Han forundrede sig over denne Passage, og den Beskrivelse, jeg giorde paa den Dame der elskede mig, gav ham Anledning til at tro, at det maatte være en uforlignelig Dame, hvorudover han blev begierlig efter at see hende; Og da jeg holdt ham for en fortrolig Ven, lovede jeg derudi at være ham til Tieneste.

Da-

(*) Indbyggerne i Candahar er strengelig forbuden at drikke Viin, men som de dog ere store Elskere deraf, saa drikker de den hemmelig. Imidlertid tage de sig dog vel i agt, offentlig at lade sig see af nogen, naar de ere drukne; Thi saafremt nogen fik det at see, blev de sat paa et Esel, med Ansigtet vendt imod Rumpen, og ført omkring i den ganske Stad med en Tromme for an og alle smaa Drengene bag efter sig til Spot og Vanære.

Dagen derefter kom Chapour med en Billet til mig fra Zelica, hvori hun lovede, at hun lidet ud paa Natten vilde komme til mig. Denne Seddel viste jeg Faquiren, som læste samme med en stor Fornøielse: Ja han giorde den ganske Dag ikke andet end talede om hende og ventede med Længsel paa Nattens Komme. Jeg paa min Side beredede mig paa et got Maaltid, og indkiøbte den fornødne Viin til vores Tractamente.

Da det nu lakkede imod Aften, sagde jeg til Faquiren, at den Dame, som jeg ventede, mueligt kunde støde sig over hans Nærværelse, hvorudover det var best, at han holdt sig afsides, indtil jeg først havde talet med hende om ham, og indhendtet hendes Tilladelse, hvilket jeg forsikrede ei at skulle falde mig vanskelig. Noget derefter ankom Printsessen, og da vi lidet havde talet sammen, foreholdt jeg hende, at jeg havde en Ting at udbede mig af hende; Hun spurgte strax hvad det var, og altsaa sagde jeg, at den Faquir, som havde fort mig med sig til Candahar, havde faaet Logemente hos mig. Han er min gode Ven, sagde jeg fremdeles, og derfor gierne saae, at han maatte blive deelagtig i vores Compagnie.

Hasan! svarede Zelica, I har ikke vel overveiet den Sag I forlanger af mig; Thi i

Steden for at lade mig see af nogen Mands-Person, skulde I søge at holde mig derfra. Madame! sagde jeg, han er et fornuftig og beskedentlig Menneske, hvis Oprigtighed nok-som er mig bekiendt. Jeg siger god for, at han ikke skal give eder den allerringeste Aarsag til at fortryde den Douceur, vi i saa fald gior ham. Ja, ja, svarede Printsessen, jeg kan ikke sige eder nei, men det kommer mig for, ligesom vi deraf skulle faae en slags Fortredelig-hed. Ak nei raabte jeg, sorg ikke derfor, men tro mig derimod paa mine Ord, og tillad ham at bivaane vores Selskab.

Som nu Printsessen gav sit Minde dertil, saa raabte jeg strax paa ham og præsenterede ham for hende. Hun tog meget venlig imod ham, for at foie mig, og efter aflagde Compli-menter paa begge Sider, satte vi os til Tassels. Hans lystige Væsen var et aabenbare Bevis paa, at han i Gierningen ikke svarede til sin Stand, allerhelst da han ved Viin-Glassenes flittige Udtemmelse fik sin Geist opmuntret. Men dette giorde ham i en Hast til et andet Menneske; thi han begyndte omsider at blive grov, og brugte saadanne losagtige Tale-Maa-der, som skurrede alt for meget i honette Folkes Orne; Ja han blev saa gal, at han sloi paa Printsessen og vilde stiele hende et Kys fra.

Over

Over saadan hans grove Opførsel blev Zelica ganske forbittret, stødte ham med Magt fra sig og sagde: Gaae fra mig, du Skarn, og misbrug ikke den Godhed, som vi har viist dig i at bivaane vores Selskab. Din Opførsel fortiener, at jeg ved de her i Huset værende Slaver skulle lade dig afstraffe, men den Ære jeg bær for den, der har erklært sig for din Ven, holder mig tilbage. Disse Ord vare neppe udtalte, førend hun tog sit Sloer over Ansigtet og gik bort. Jeg var vel ikke seen, inden jeg løb efter hende, for at bede om Forladelse for det, som imod min Villie var tildraget sig, men jeg formaatte ikke denne gang at forsone hendes Vrede. Nu kan I see, sagde hun, om I har giort Ret eller Uret, da I forlangede af mig, at giøre denne ubehøvlede Faquir deelagtig i vores Fornøielse: Jeg satte mig ikke uden Aarsag derimod, og jeg skal ikke sætte min Fod inden eders Dør, saa længe han er hos eder. Ved disse Ord forlod hun mig, og det var mig ikke muelig, at faae hende til at bie.

Jeg begav mig altsaa igien ind i Kammeret til Faqviren, og sagde til ham: Ak hvad har I giort, min gode Ven; Hvorfor har I sat den Respect til Side, som I burde have for en Konges Favoritinde? I har ved eders ubeskedentlige Opførsel paadraget eder hendes Had, og hun kommer maaskee aldrig mere til mig,

fordi jeg overtalede hende til at tage imod eders Nærværelse. Vær ikke saa bedrøvet, Hasan, svarede han, du maa ikke ret kiende Fruentimmerne, siden du troer, at hun virkelig blev vred. Nei vær heller forsikret, at hun indvortes var hiertelig fornøiet derover. Der er ikke nogen Dame, som virkelig bær Afskye for saadan Slags Lystighed. Nei, den Vrede hun viste var alene forstilt. Veed du vel, hvorfor hun syntes at tage sig det saa nær? Det var alene, fordi du var nærværende og saae derpaa; Men dersom jeg havde været ene hos hende, saa er jeg vis paa, at hun med Fornøielse havde taget imod mine Caresser.

Jeg skiottede ikke om at sige ham meget imod, efterdi jeg let kunde høre, at det var Vinen, der talede og ikke ham; satte det derfor op til om anden Dagen, i det Haab da bedre at kunde sætte ham tilrette for sit uanstændige Væsen. I saadan Henseende lod jeg strax giøre Anstalt til at faae ham i Seng, og begav mig derefter ligeledes til Rolighed, endskiønt jeg formedelst det der var passeret neppe kunde faae Søvn i mine Øine.

Da han nu Dagen derefter havde faaet sin Fornuft-Kiste renset fra de overflødige Dunster, begyndte han at slaae paa en angen Streng. Han tilstod nu, at han havde forseet sig, og at

det

det giorde ham Ont, om han derved skulle have paadraget mig nogen Slags Uleilighed, ja han paastod selv at ville straffe sig for sin Forseelse, og reise bort fra Candahar. Den Maade, paa hvilken han fremførte disse Ord, var saa indtagende, at jeg lod mig bevæge til Medlidenhed, og altsaa skrev Printsessen en Billet til, hvori jeg lod hende vide, at han fortrød sin dumdristige Opførsel imod hende, og at Dunsterne af Vinen var Aarsag til hans Fripostighed.

Neppe var Brevet bleven færdig, førend Chapour kom og lod mig vide, at Printsessen endnu var meget forbittret, jeg leverede ham altsaa mit Brev, og det stod ikke længe paa, førend han kom tilbage med et Svar, hvori hun gav mig at forstaae, at hun vel vilde forlade Faquiren sin begangne Faut, efterdi jeg forsikrede hende om, at han fortrød den, men dog paa de Conditioner, at han strax qvitterede mit Huus, og inden 24 Timer reiste bort fra Candahar. Denne Billet viste jeg Faquiren, og han tilstod i Gildingens Nærværelse, at hans Tanker kom overens med Damens, og derfor havde besluttet, saasnart som mueligt, at begive sig bort fra Candahar: Hvilken Tidende Gildingen bragte Printsessen tilbage.

Jeg paa min Side var glad ved, at Stormen paa denne Maade havde lagt sig, endskiont jeg tillige var noget urolig, fordi jeg skulle skilles ved en Ven, som jeg holt saa meget af. Jeg beholdt ham endnu den Dag over hos mig, og satte mig for den paafølgende Aften at tage en god Afskeed med ham. I hvilken Henseende jeg lod anrette et prægtigt Maaltid, og imidlertid vi dermed fornøiede os, kom Chapour og leverede mig en Guld-Skaal med en delicat Ret udi, helsende mig fra Printsessen, at det var en Ret, som Kongen den Aften havde funden største Behag udi, og derfor sendt hende denne Skaal fuld deraf, hvilket hun ikke bedre vidste at anvende, end at sende mig det igien. Jeg tog derimod, og employerede det strax til vores fælles Beste.

Vi tilbragte mesten den hele Nat med at æde og drikke, og da det omsider begyndte at blive Dag, erindrede Faquiren mig om, at det nu var Tid for ham, at tage Afskeed med mig, og gaae bort. Jeg gik altsaa ind i et andet Kammer og hentede en Pung med Guld-Stykker, som Printsessen forrige Dag havde sendt mig, og denne overleverede jeg ham med disse Ord: Tag denne Pung til eder; Thi den kan ved Leilighed være eder til Nytte. Han takkede mig for min Gave, og efterat vi tilsidst havde omarmet hinanden, gik han sin Vei.

O uforstandige Ven, sagde jeg ved mig selv, du er selv Aarsag udi, at vi nu maa skilles fra hinanden! Du skulle ladet dig noie med at see Printsessen, og ikke været Kysse-Syg, saa kunde vi længer have blevet hos hinanden.

Som jeg nu trængte til at hvile mig, lagde jeg mig strax derefter ned paa en Sofa, og sov ind; Men min Sovn varede ikke længe; Thi en Times Tid derefter horte jeg en stor Tummel uden for min Dor. Jeg stod op for at see hvad det var, og blev overmaade bestyrtset, da jeg saae, at det var Kongens Guarde. Hasan! raabte Officeren, kom og følg med os, vi have Ordre, at vi skal bringe eder op paa Palladset. Hvad har jeg da giort, svaredeJjeg, og hvad er det man har beskyldt mig for? Det veed vi ikke, sagde Officeren; Thi vi er alene befalet at hendte eder op til Kongen. Er J uskyldig, sagde de fremdeles, saa har J ikke nodig at frygte; Thi J har med en naadig Konge at giore, der ikke strax fordommer dem der anklages, og der skal være sterke Beviser, naar han fælder Dods Dom over nogen.

Jeg maatte altsaa følge med bemelte Officer, skiondt jeg over denne Hændelse giorde mig adskillige Tanker. Kongen har uden Tvil, sagde jeg ved mig selv, faaet noget at vide om

den

den gode Forstaaelse, som der er imellem Zelica, hans Favoritinde, og mig. Jeg blev og ikke lidet bestyrket i denne Mening, da jeg paa Slots-Gaarden saae fire Galger opreist, hvor jeg strax tilegnede mig den ene, og ansaae det for den mindste Straf, som jeg formedelst denne Handel kunde blive tildømt; Hvorudover jeg loftede mine Øine imod Himmelen, og bad den i det mindste at vilde see Printsessen reddet.

Man bragte mig lige ind i Kongens Kammer, hvor Kongen tillige med sin Stor-Vizier var tilstæde. Faquiren, som jeg tænkte nu at have været langt fra Candahar, fik jeg her at see; Men det er ikke at beskrive, hvor forskrekket jeg blev ved dette Syn, efterdi samme var mig et aabenbare Bevis paa hans Forræderie. Er det dig, sagde Kongen til mig, som lever i en hemmelig Forstaaelse med min Favoritinde? Ak, hvilken Uforskammenhed! Du maa ret være forvoven, siden du understaaer dig at drive Spot med mig. Tal og svar mig rigtig paa hvad jeg har at spørge dig om. Da du kom til Candahar, har man da ikke sagt, at man haardeligen afstraffede Misdædere? Da jeg her til svarede ja, spurgte han mig fremdeles, hvad der da havde bevæget mig til at begaae den groveste af alle Laster? Naadige Herre! svarede jeg, Gud legge mange Aar og Dage til Eders Majestæts Alder. Det er venteligt, at

I kiender Kierligheds Magt, og altsaa veed, at den kan giøre Folk frimodige og forvoone; Thi den, som er indtagen af en oprigtig Kierlighed, frygter for ingen Ting. Jeg er altsaa bereed til at blive et Offer for Eders Majestæts Vrede. Og hvad for en pinefuld Død man end maatte fordomme mig til, skal den dog ikke komme mig til at klage over nogen Strenghed, naar Eders Majestæt ikkun vil lade eders Favoritinde vederfares Naade. Forend min Ankomst levede hun rolig udi eders Serrail, og tænkte ikke mere paa at faae mig at see. Men hun fik ikke saasnart at vide, at jeg var her paa Steden, forend den forrige Lue igien kom til at brænde, og som det er mig, der har opvakt den samme, saa er det ogsaa mig alene, som er skyldig til at døe.

Imidlertid jeg saaledes talede, traade Zelica frem, som man ligeledes efter Kongens Ordre havde indhentet, ledsaget af Chapour og Cale Caire. Hun kastede sig strax ned for Kongens Fødder, og paa bevægeligste Maade sagde: Naadige Herre! Forlad dette unge Menneske sin Forseelse, og lad Straffen alene blive fuldført paa mig, som er den, der har været eder utro. Ak Meenedige! raabte Kongen, bild eder ikke ind, at nogen af eder skal bevises Naade; thi I skal begge døe. Hvilken Utaknemmelighed! Hun begierer Naade for den der har for-

fortornet mig, og viser sig alene bevæget over hans Forliis! De tor begge i min Nærværelse legge deres rasende Bolerie for Dagen, ak hvilken Hovmod! Han vendte sig derpaa til Viziren, og befalede ham at lade os henrette. Lad dem blive ophængt i en Galge, sagde han, paa det de efter deres Død kan blive Hundene og Fuglene til Føde.

Holt, Naadige Herre! raabte jeg hertil, vogt eder i det mindste, at lade en Kongelig Printsesse vederfares saa stor en Skam. Eders Vrede gaaer dog ikke saa vidt, at I skulle sætte al Ære til Side for et Kongelig Blod. Ved disse Ord syntes Kongen at blive ganske bestyrtset. Hvad for en Prints, sagde han til Zelica, er da eders Fader? Ved dette Spørsmaal saae Printsessen ganske vredt til mig og sagde: Ubetænksomme Hasan! hvorfor har I aabenbaret det, som jeg med Flid vilde have holdet hemmelig? Jeg kunde dog have den Trøst i min Død, at ingen vidste hvo jeg var, og i det I nu har gior det bekiendt, saa har I derved beskiemmet mig. Herpaa vendte hun sig til Kongen og sagde: Saa maa jeg da imod min Villie berette Eders Majestæt, at den Slavinde, som I har dømt til en skammelig Død, er Kong Schah Thamaspes Datter. Hun fortalte ham derhos sin ganske Historie, uden at forglemme den allerringeste Omstændighed.

Som

Som hun nu fornam, at Kongen blev bestyrtset over denne Fortælling, sagde hun fremdeles: Naadige Herre, see dette er den Hemmelighed, som jeg sandelig ikke havde i Sinde at aabenbare, der som min Elskeres Uforsigtighed ikke havde tvungen mig den af. Nu er jeg vel tilfreds med, at man i en Hast skiller mig ved Livet: Og dette er det eneste jeg forlanger af Eders Majestæt.

Madame! svarede Kongen, jeg igienkalder eders Dods-Dom, og er alt for billig til, at jeg skulde nægte eder Pardon for den Forseelse, I har begaaet. Det, som I har fortalt mig, har bragt mig paa andre Tanker, saa at jeg nu declarerer eder fri. I kan i Fremtiden leve med eders Hasan, og den lykkalige Hasan med eder. Jeg skienker eder baade Cale Caire og Chapour, og I maa forfoie eder hvorhen I vil, for at tilbringe den ovrige Tid I har at leve udi. Herpaa vendte han sig til Faquiren, og sagde: Du har begaaet et Forræderie imod disse Elskere, og du fortiener i den Henseende at straffes. Du har et hadsk og misundelig Hierte, og du er kommen til mig for at paadrage dig selv din fortiente Lon. Du er et Skarn og skal tiene til et Offer for min retfærdige Vrede. Paa disse Ord befalede han Stor-Viziren strax at levere ham i Bødelens Hænder.

Imid-

Imidlertid denne Execution gik for sig, kastede Zelica og jeg os ned for Kongens Fødder, og forsikrede, at den Naade, som han havde beviist os, ikke kunde forglemmes saa længe vi levede. Vi forsøiede os derpaa, tillige med vores Fortrolige, til mit Huus, men samme var allerede efter Kongens Ordre sleifet, og vore Meubler af Pøbelen borttaget.

Den Glæde, vi havde i at være samlet med hinanden, blev ikke lidet formindsket ved dette Syn, hvorudover vi stod og raadslog hvad vi skulde gribe til. Vi havde allerede besluttet at indlogere os i et Caravane-Herberg, da en Kongelig Officer kom til os, og berettede, at Kongen ved sin Stor-Vizier havde skaffet os et langt prægtigere Huus end vi havde mist, og tilbød os, at ville føre os derhen. Vi fulgte strax med ham, og vi befandt, at det baade inden og uden var meget prægtig, ligesom der og var tive Slaver, som til vores Opvartning vare beskikkede.

To Dage derefter fik vi en Besøgelse af Stor-Viziren, som paa sin Konges Vegne bragte os en anseelig Foræring, han havde en stor Mængde Pakker med Silke-Tøi, og desuden 20000 Zeqviner i Guld. Som vi nu saaledes vare satte i en lyksalig Tilstand, saa begav vi os kort derefter under en Caravane, som reiste til Bagdad.

Vi

Vi tog her ind i mit Huus, og efterat vi i nogle Dage havde hvilet ud, gik jeg omkring at besøge mine Venner, som forundrede sig ikke lidet over igien at see mig. Eders Kamerater, sagde de, har berettet os, at I var død. Da jeg nu fornam at disse tvende Juvelerer var endnu i Bagdad, forfoiede jeg mig strax til Stor-Viziren, kastede mig ned for hans Fødder, og fortalte ham den Troløshed de havde viist imod mig. Han lod dem altsaa ufortøvet arrestere, og da de i Forhøret nægtede, at de hverken havde kasted mig udi Søen eller seet mig i Ormus, saa tiltalede han dem saaledes: I nægter en Sag, som i sig selv er sandt, hvad vil I sige mere, naar jeg viser eder en Attest fra Dommeren i Ormus, at I tillige med Hasan har været i Forhør hos ham. Paa disse Ord skiftede de Farver i deres Ansigt, hvorudover han formanede dem at bekiende deres Misgierning, og spare sig selv for de Pinsler de ellers maatte udstaae.

De bekiendte altsaa hele Sagen, og blev derefter igien henbragt i Arresten, indtil Viziren havde indhendtet Califes Ordre hvorledes de skulle henrettes. Men de fandt paa et Middel, hvorved de undvigede af deres Fængsel, og fik sig saaledes forstukken, at man i det ganske Bagdad ikke kunde finde dem. Imidlertid blev dog alt deres Gods confisqveret, hvoraf jeg fik den Skade oprettet, som de havde tilføiet mig.

Nu tænkte jeg paa intet andet end at leve i Rolighed med min elskelige Zelica; Og jeg en-

skede at nyde denne Lyksalighed saa længe jeg skulde leve. Men hvortil nytter vore Ønsker? kan et Menneske ogsaa nyde nogen bestandig Lyksalighed her i Livet? Er der ikke utallige Ting, som forstyrrer deres Rolighed? Saaledes gik det ogsaa mig; thi en Aften, da jeg kom hiem fra mine Venner, fandt jeg min Dør tillukt, og blev ikke oplukket, endskiønt jeg bankede med al min Magt paa den. Den Allarm, jeg derved giorde, gav mine Naboer Anledning til at komme ud af deres Huse, og som de ligesaa vel som jeg forundrede sig over, at ingen vilde lukke Døren op, hialp de mig med Magt at støde den ind. Men ak hvilken et Spectakel! Vi befandt strax, at saavel Cale Caire, som Chapour og mine Slaver, allesammen laae og svømmede i deres eget Blod. Og Zelica var ikke at finde i det ganske Huus. Jeg blev saa forskrekket over dette ynkelige Syn, at jeg uden al Sands og Følelse faldt om i mine Naboers Arme. Give Gud, at jeg samme Øieblik havde opgivet min Aand! Men det var ikke nær saa got; thi Himmelen fandt Behag i at lade mine Øine være Vidne til denne Forskrekkelige Hændelse, og endnu at lade mig leve længer for daglig at betragte min ulyksalige Skiebne.

Efterat jeg nu omsider ved mine Naboers Hielp var kommen til rette igien, spurgte de mig, hvorledes det kom sig, at saa stor et Blod-Bad kunde forøves, uden at have hørt det allerringeste Anskriig. Jeg løb i en Hast til Cadis og fik

hans

hans Betientere med mig for at opsøge disse Mordere, men det var os ikke muelig at naae vor Ønske. Jeg kunde vel forestille mig, at det var de Juvelerer, som undvigede af deres Fængsel, men hvad skulle jeg giøre? Jeg fik at nøies med min Skiebne, endskiønt samme foraarsagede mig saa stor Bekymring, at jeg omsider faldt i en stor Sygdom, og da jeg deraf var helbredet, giorde jeg alle mine Effecter i Penge og reiste til Mousſel, efterdi jeg der havde en Slægt, som stod i Tieneste hos Stor-Viziren. Denne tog ogsaa vel imod mig, og jeg blev i en Hast saa vel kiendt med bemelte Vizier, at jeg omsider maatte gaae ham til haande i de vigtigste Stats-Sager; thi han fandt saadanne Naturens Gaver hos mig, at han ikke tog det i Betænkning at betiene sig af mig.

Som nu denne Herre nogen Tid derefter døde, og Kongen ikke var uvidende i den Tieneste jeg hidindtil havde giordt, saa beskikkede han mig igien til Stor-Vizier. Denne min Tieneste forestod jeg i to Aar med saa stor Færdighed, at ikke alene Undersaatterne men endog Kongen selv elskede mig. I saadan Henseende gav han mig den Navn Atalmulc, for at vise hvorvel han var fornøiet med mig. Dette skaffede mig adskillige store Herrers Had paa Halsen, som bestandig arbeidede paa at styrte mig. De bragte det ogsaa saa vidt, at de fik Printsen i Mousſel til at holde mig mistænkelig, og denne unge Herre formaatte omsider sin Fader til at give

mig Afskeed. Han vilde vel i Begyndelsen ikke dertil, men deres daglige Klagemaal skaffede dem dog deres Længsel opfyldt. Jeg reiste altsaa fra Moussel til Damasco, hvor jeg havde den Ære at komme i Eders Majestæts Tieneste.

Af det, som jeg saaledes har beretet angaaende mit Livs og Levnets Historie, kan Eders Majestæt let slutte sig til, hvad der var Aarsag til bestandige Bedrøvelse og Tungsindighed. Printsessens voldsomme Bersvelse staaer mig stedse i mine Tanker, og gior mit Sind saa kummerfuld, at jeg ikke nogen Tid kan være glad. Dersom jeg vidste at Printsessen var død, saa kunde jeg maaskee glemme min Nød med Tiden, men nu da jeg ikke veed hvor hun er i Verden, og er uvis paa enten hun er levende eller død, saa er jeg immer bange, at hun skulle være bestædt i nogen Elendighed, og dette er det, som hver Øieblik foraarsager mig ny Smerte.

Continuation

Af

Den Historie om Kong Bedredin Lolo.

Efter at Aralmulc saaledes havde fortalt sin Historie til Ende, tiltalede Kongen ham saaledes: Nu forundrer jeg mig ikke mere, at

J altid er saa sorrigfuld, efterdi jeg erfarer at det ikke skeer uden gyldig Aarsag. Imidlertid tager J dog merkelig Feil, ifald J tænker, at der ikke findes et Menneske i den hele Verden, som kan leve fuldkommen fornøiet.

At forbigaae mange andre vil jeg alene fremvise et Exempel i Prints Seyf el Mulouk, som er min Favorit og besiddeer en fuldkommen Lykſalighed. Det veed jeg ikke af, naadige Herre, svarede Atalmulc; Thi omendskiont han kan synes lykſalig, saa er det dog deraf ingen følge, at han virkelig er det. Det er en Sag, raabte Kongen, som J strax skal faae Vished om, og i det samme befalede han en Capitain ved sin Guarde at skulle opsøge bemelte Prints.

Saasnart Printsen var ankommen, talede Kongen saaledes til ham: Jeg maatte gierne vide, om J er fornøiet med eders Skiebne? Ak naadige Herre! svarede Favoriten, hvorledes kommer Eders Majestæt til at giøre mig dette Spørsmaal? Om jeg endskiont er fremmed, saa bliver jeg dog i den Stad Damasco Respecteret. De store Herrer paa Stæden søger at befalde mig, og de andre viser sig villige til min Opvartning. Med faa Ord, naar Eders Majestæt elsker mig, hvad kan der da fattes i min Lykke? Men det er, sagde Kongen, mig just derom at giøre, at J taler Sandhed i denne Sag; Thi Atalmulc paastaaer, at ingen Menneske kan være ret lykſalig, og jeg derimod haa-

ber at bevise det anderledes med eders Exempel. Siig mig derfor om jeg bedrager mig selv i mine Tanker eller ikke, og lad eders Mund herudi tale hvad Hiertet tænker.

Naadige Herre, svarede Seyf el Mulouk: Efterdi Eders Majestæt befaler mig at tale aabenhiertet, saa maa jeg bekiende, at jeg stedse finder et Slags Urolighed i Sindet, som betager mig Sødheden af alle de Forlystelser jeg nyder. Jeg kan ikke klage, at jeg jo af Eders Majestæt nokſom overvældes med Naade og Godhed, men under alt dette finder jeg en Orm i mit Hierte, som stedse nager det, og det som gior mig meest ulykſalig, er, at min Skade er ulægelig.

Kongen i Damasco blev temmelig bestyrtset, da han horte denne Printses trohiertige Bekiendelse, og som han tænkte, at han ogsaa maatte have mistet en Printsesse, saa befalede han ham at fortælle sin Historie. Der maa uden Tvil være en vis Dame som har Andeel i denne Handel, og jeg maatte merkelig tage feil, i fald eders Bekymring ikke reiser sig af samme Kilde, som min Viziers. Printsen tog derpaa Ordet og begyndte sin Historie saaledes som følger:

Ende paa den Anden Part.

Tusende
Og
En Dag,

Tredie Deel.

Historie

Om

Prints Seyf el Mulouk.

Jeg har allerede havt den Ære at berette Eders Majestæt, at jeg er en Søn af den afdøde Sultan i Egypten ved Navn: Asem Ben Sefouan, og at det var min Broder som succederede hannem i Regieringen. Da jeg var i mit syttende Aar, traf jeg ved en Hændelse Døren aaben til min Faders Skat-Kammer, hvorudover jeg gik der ind, og betragtede de Kostbarheder, som der forefandtes. I Særdeleshed fik jeg Øie paa en Kasse af rødt Sandel-Træ, som var besat med Perler, Diamanter, Smaragder og Topatser. Denne aabnede jeg, og fandt derudi en overmaade smuk

Ring, samt en liden Buddik hvori et uforligelig Fruentimmers Portrait laae forvaret.

Lineamenterne paa dette Skilderie var saa ordentlige, Øinene saa skinnende, Minerne saa yndige, at jeg udi Begyndelsen umuelig kunde tænke andet end at det jo maatte være en opdigtet Smukyed. Den Deilighed, sagde jeg, som Naturen skienker et Fruentimmer kan ikke være saa fuldkommen! Ak hvor kan dog en Skildrers Pensel mesterlig flattere! Jeg kan ikke noksom begribe hvorledes en Malers Phantasie kan gaae saa vidt i deres Tegninger.

Jeg kunde ikke blive keed af at see paa dette Skilderie, og det som er mig mest forunderlig er, at det opvagte en Kierlighed hos mig. Jeg tænkte, at det mueligt maatte være en Printsesses Portrait, hvorudover jeg stak det hos mig tillige med Ringen og gik bort.

Der var samme Tid en Person ved Navn Saed, som var en stor Herres Søn i Cairo, ungefehr ved min Alder, hvilken jeg havde stor Fortrolighed til og holt meget af. Denne fortalte jeg hvad der var hendet mig, og som han derpaa forlangede Portraitet, saa tog jeg ikke i Betænkning at levere ham samme. Han vente det paa alle Sider, for at søge om der ikke nogen Steder fandtes tegnet derpaa hvis Portrait

trait det var, omsider blev han vaer, at der inden i Buddiken stod med Arabiske Bogstaver dette Navn: Bedi al Jemal, en Datter af Kong Chabal.

Den Tidende, han derom gav mig, satte mig i en ugemeen Forundring. Jeg var saa glad, som jeg kunde være løftet op i Himmelen, da jeg fornam at det ikke var et indbilt Syn, som jeg bar Kierlighed for, og altsaa befalede min Fortrolige, at han skulde erkyndige sig hvor Kong Chabal regierede; Men endskiont han i denne Sag bespurgte sig hos de lærdeste Mænd i hele Cairo, saa var han dog ikke god for at faae nogen Efterretning derom, hvorudover jeg besluttede at reise udenlands, og ikke komme igien tilbage til Egypten, førend jeg havde seet denne afskildrede Printsesse Personlig. Jeg bad i saadan Henseende min Fader om Tilladelse at reise til Bagdad, for at besee denne berømmelige Stad, om hvilken man horte saa meget berømmeligen tale. Det var mig og ikke vanskelig at erholde hans Tilladelse efterdi han ikke vidste mit Ærende; Og som jeg besluttede at reise ubekiendt, saa behøvede jeg ingen stor Pragt. Jeg tog alene min fortrolige Ven Saed og nogle faae Slaver med mig, hvis Troskab jeg kunde staae min Lid til.

Den

Den Ring, jeg i Skat-Kammeret havde taget, stak jeg paa min Finger, og det meste vi talede om paa Reisen, var om Printsessen, hvis Billede jeg ikke alene stedse bar i Hænderne, men endog i Hiertet. Da jeg nu var ankommen til Bagdad, og der taget de mærkværdigste Ting i Øiesyn, søgte jeg Leilighed til hos de Lærde at udforske det Riges Navn, hvor Kong Chabal regierede. De svarede mig at det ikke var dem bekiendt, men dersom det var mig meget angelegen at faae Oplysning om denne Sag, skulde jeg reise til Basra, og der addressere mig til en gammel Mand paa 170 Aar, ved Navn Padmanaba, som uden Tvil skulde give mig den forlangte Efterretning.

I saadan Henseende reiste jeg i en Hast til Basra og opspurgte denne gamle Mand; han saae meget ærværdig ud, og ved min Ankomst tiltalede mig saaledes: Min Søn, hvori kan jeg være eder til Tieneste? Kiære Fader, svarede jeg, jeg vilde gierne vide, hvor Kong Chabal regierer, og det er en Sag, som er mig meget angelegen at faae Kundskab om. De Lærde i Bagdad har raadet mig at addressere mig til eder, og forsikret mig, at I kunde vise mig Veien til dette Kongerige. Min Søn, svarede den Gamle, de som har viist eder hid til mig, har holdet mig for visere, end jeg er; thi jeg veed ikke egentlig hvor denne Konges

Lande

Lande ligger. Imidlertid erindrer jeg mig nok af nogle Reisendes Discours at have hørt noget tale derom, og dersom jeg ikke tager feil, skal det vist være nær ved Serendib; Men det er alene noget som jeg gietter mig til, og jeg kan mueligt tage feil.

Jeg takkede ham for sin Efterretning, og reiste med Fornøielse over Vands til Surate, og der fra til Goa, hvor vi igien fik Skibs-Leilighed til Serendib. Vi havde underveis adskillige Farer at udstaae. Bølgerne truede os mange gange saa forskrekkelig, at vi intet andet ventede end den visse Død, dog løb det omsider saa lykkelig af for os, at vi ubeskadiget indløb til en Øe, ikke langt fra Madiven.

Her giorde vi os færdige at stige i Land, og som vi saae en stor tyk Skov for os midt paa Landet, saa gik vi ind i samme, hvor en gammel Skipper, som var bekiendt paa de Indianiske Kyster, kom til os og sagde, at dette Land var beboet af et sort afgudisk Folk, som tilbedede en Slange, hvilken de gav alle Fremmede at æde, som var saa ulykkelig at falde i deres Hænder; han sagde derhos at vi jo for jo heller skulde tage om Bord, og stræbe at naae de Maldiniske Kyster. Capitainen ansaae denne gamle Skipper for en troværdig Mand,

og

og derfor besluttede Morgenen derefter at lette Anker, for at komme bort fra saa farlig et Sted.

Denne Resolution var meget fornuftig, dersom den strax havde bleven sat i Verk og ikke opsat til om Morgenen; Thi midt om Natten blev vi paa Skibet pludselig overfaldet af en stor Mængde sorte, som bandt os med Kieder, og førte os hiem med sig i deres Boeliger.

Disse Folk boede i Hytter, som var opbygt af Jord og Træ, hvoriblant i Særdeleshed var en Bygning som saae noget fornemmere ud end de andre, og denne kaldte man Kongens Pallads. Her førte de os ind, hvor man saae Kongen siddende paa en liden Throne som var sammensat af smaa Klippe-Stene og Muskler. Han var sort og ellers i Skikkelse som en Kiempe, men derhos saa heslig, at han saae ligere ud til at være en Dievel end et Menneske. Printsessen hans Datter sad ved Siden af ham; Hun kunde ongefehr være 30 Aar gammel, og i øvrigt var hun lige saa stor og heslig som hendes Fader.

En af de fornemste Sorte, som havde fanget os, nødte os til at giøre vor Reverents for

for Kongen og Printsessen, hvorefter han aflagde Regnskab for sin Expedition, og Kongen viste sig særdeles fornøiet, saa vel mod ham, som de andre der havde hiulpen ham. Han befalede derpaa sin Stor-Vizier, at han skulde bringe os hver hen i sin Telt, paa det vi siden kunde blive ofret til den Gud, som de tilbad. Stor-Viziren efterkom ganske trolig det ham blev befalet, og paa det vi kunde blive desto feedere til at ofres, forsømte han ikke at pleie os med god Føde. Morgenen derefter kom to Sorte og borttog en af os for at ofre ham til Slangen; Om anden Dagen tog de igien en anden, og saaledes blev hver Dag en af vore Kamerater opædt, saa at baade mine Slaver, Capitainen, Styrmanden og Baads Folkene gik i en Hast i Løbet.

Nu var der ingen flere til overs en Saed og jeg, og vi sad med Bedrøvelse og ventede paa den ulykkelige Time, da vi skulle ofres. Ak min elskelige Prints! sagde han til mig, efterdi vi begge skal opofres, saa give GUD, at Lodden imaatte falde først paa mig. O Saed! raabte jeg, hvorfor har I til eders egen Ulykke giort mig Følgeskab? Hvorfor lod I mig ikke reise alene, da jeg af en blind Kierlighed til en Person, som jeg ikke kiender, fattede i Sinde at forlade Cairo? Ak det er ubillig at I for min Skyld skal sætte Livet til.

I

I det vi saaledes stod og beklagede os for hinanden, kom de Sorte og befalede mig at gaae med sig. Jeg blev saa forskrækket over disse Ord, at jeg ikke kunde tale, hvorudover jeg med et bevægelig Diekast gav tilkiende, at jeg nu tog en evig Afskeed med ham. De Sorte bragte mig hen under en stor Telt, hvor jeg bildte mig ind at skulle opofres, men i det samme kom et sort Fruentimmer ind og betog mig min Frygt; Vær ikke bange, sagde hun, det vil ikke gaae eder saa slet som eders Kamerater; Thi Printsessen Husnara har fattet Godhed for eder, og hun vil selv snart forkynde eder denne glædelige Tidende. Paa disse Ord retirerede sig de to Sorte, som havde hentet mig, og Fruentimmeret, som var Printsessens Favoritinde, førte mig ind i et lidet Kammer, hvor Printsessen selv sad paa en Sofa og ventede paa mig.

Hun var ganske bruun-guul i Huden, havde smaae Øine, men dog et skarp Syn, og Næsen stod op i Veiret. Desuden havde hun en stor Mund, meget tykke Læber, og hendes Tænder saae ud som en bruun Agat-Steen. Hendes Hoved Haar var kort og kryllet, og saa sort som det sorteste Ivenholt. Hun bar en Hue paa sit Hoved af guult Tøi, og oven i samme en høi Feder Busk af adskillige Farver, ligesom hun og havde et Hals-Baand af store blaae

blaae og gule Talagaye Korn (*), og en lang Kiortel af en Tiger-Huud, som hængte hende fra Skulderne til midt ned paa Benene. Men denne Person var dog ikke smuk nok til at betage mig min Kierlighed til Bedi al Jemal.

Saasnart hun saae mig, bad hun mig komme nærmer og befalede mig at sidde ned hos sig. Jeg har, sagde hun fremdeles, en Ting at berette dig, som skal være dig en fuldkommen Trost, og du skal ikke have Aarsag at fortryde, at du er falden i min Faders Hænder. Jeg har funden Behag i din Person, og vil ei alene redde dit Liv, men endog giore dig til min Gemal, hvori jeg giver dig et Fortrin for mange store Herrer her ved Hoffet, som ere forelsket i mig.

Jeg stod længe i Betænkning hvad jeg hertil skulle svare; Thi paa den ene Side fandt jeg intet hos hende, som man kunde forelske sig i, og paa den anden Side var jeg bange, at jeg ved et ubehagelig Svar skulde paadrage mig hendes Vrede, og saaledes blive igien beskikket til et Offer, hvorudover jeg blev ganske bestyrtet. Dette merkede Printsessen og derfor fremdeles tiltalede mig saaledes: Mit unge Blod!

(*) Talagaya er et Træ, hvis Frugter bliver farvet og brugt af Fruentimmer til Hals-Baand og Arm-Baand.

jeg undrer ikke over din Tavshed og Uroligheд i Sindet. Du havde maaskee ikke ventet, at saa smuk og ung en Printsesse skulde saa dybt fornedre sig at søge dit Venskab, men i Steden for at fortornes over din Forvirring, saa forsikrer jeg, at den befalder mig, og din Tavshed er mig et Beviis paa den overmaade Glæde du finder i mit Tilbud, hvorudover den er mig langt kierere end den kunstigste Veltalenhed. Paa disse Ord rakte hun mig en af sine Hænder at kysse, som en Forsmag paa den Fornoielse hun havde mig forbeholden.

Hun bildte sig stadig ind, at man ikke kunde see hende uden at blive forelskt i hende, og alle de Forandringer, som min Ekkelhed foraarsagede i mit Ansigt, ansaae hun som Beviser paa min Kierlighed. Kort efter kom to sorte Slavinder ind og bredede nogle Huder ud paa Gulvet, hvorpaa de siden indbar nogle Retter Mad. Printsessen bad mig at sidde ned hos sig paa disse Huder for at spise, men jeg havde ingen Appetit til disse Retter, endskiont Printsessen tit og ofte opmuntrede mig til at nyde noget deraf. Hvorledes er det fat min kiere, sagde hun, har I ingen Appetit? Ak hvor glæder det mig ikke, at den Fornoielse, I finder i min Deilighed, saa aldeles har indtaget eders Sind, at I ei kan spise. Men i hvor sterk den Begierlighed end er, som jeg har foraarsaget eder,

saa

saa kan jeg dog ikke forend i Nat giøre eders Lykſalighed fuldkommen. Jeg vil imidlertid formaae min Fader til at ſkienke eder Livet, ligeſom og eders Kamerat, ſom endnu er tilovers, efterdi min fortrolige Slavinde Mihrafya har Lyſt til ham.

Efterat hun derpaa havde ſkiult ſit Anſigt med et Slør, ſagde hun, at hun ſtrax vilde fremſtille ſig for ſin Fader, og befalede mig imidlertid at forføie mig til min Telt, for at forkynde min Kamerat, at han ſkulle have den Lykke at beſidde hendes Slavinde. Tee eder ikkuns begge lyſtige, ſagde hun fremdeles, og tak Lykken, ſom har ſkienket eder ſaa ſtor Lykſalighed paa et Sted, hvor ſaa mange har funden deres Død. Imod Aften ſkal jeg igien lade dig afhendte for at ſpiſe med mig, og ſiden vil vi begge tage Deel i de ſødeſte Forlyſtelſer.

Jeg takkede Printſeſſe Husnara for hendes Godhed, endſkiønt jeg vilde heller døe end betiene mig af ſamme, og blev derpaa af en Sort bragt til min Telt igien. Den Glæde, ſom Saed fandt af igien at ſee mig, var ſandelig ikke at beſkrive. Ak min Prints, raabte han ved min Ankomſt, ſkal jeg endnu have den Lykke at ſee eder? Jeg tænkte, at man allerede havde opofret eder paa Slangens Alter. Nei, dette er endnu ikke ſkeedt, ſvarede jeg,

og jeg kan derhos berette eder, at det staaer til mig, om jeg vil undgaae den nærværende Fare eller ikke. Denne Tidende giorde ham saa glad, at han ikke vidste om han ogsaa skulde tro den, hvorudover jeg forsikrede ham derom, samt fortalte ham paa hvad Vilkor det kunde skee.

Da han havde hørt dette, begyndte hans Glæde igien at formindskes; imidlertid raadte han mig dog dertil, sigende: Jeg tilstaaer gierne, at J ikke kan have nogen Fornøielse af at ligge i saadan et Spøgelses Arme, men Livet er kiært, og J maa betænke, hvor bedrøveligt det var for eder, om J nu skulde døe bort i eders beste Alder. O min kiere Sæed, raabte jeg ved disse Ord, hvad er det for et Raad J giver mig? Vi vil faae at see, om J ogsaa har Lyst at frelse eders Liv paa saadan Maade; Thi Printsessens Slavinde er bleven forelsket i eder, og dersom J vil tage imod hendes Tilbud, kan J og undgaae Døden: Men er det mueligt, at J kan betiene eder af den Gudhed, hun i Nat har besluttet at bevise eder?

Over disse Ord blev han ganske bestyrtset, og sagde: Retfærdige Himmel! har jeg ogsaa hørt ret til? Har Printsessens Slavinde sat sig for at gifte sig med mig? Ak da maa de langt heller føre mig til deres Pagode; Thi jeg seer heller at Slangen opæder mig levende, end jeg skulle

skulle indgaae saadan et Forbund. Ha! ha! Saed, svarede jeg: I har Afskye for en Dame, som elsker eder, og betænker ikke at Livet er kiert. Saasnart man vil tvinge eder til at elske en afskyelig Person, saa er der intet i Døden, som kan giøre eder frygtsom. Tilstaae mig derfor nu, at det er ei saa let at elske en Person, som ei har noget hos sig, uden det der foraarsager Vemmelse. Altsaa er det bedre, at vi begge giør os færdig til at døe, end forgieves søger at tvinge os til at ægte dem.

Vi blev begge enige om denne Sag, og vi ventede ikke paa andet end den visse Død. Vi længtes efter Aftenens Komme, ikke for at nyde de Fornøielser man lovede os, men for at beskiemme den forelskte Printsesse, og derved underkaste os vor Døds-Dom. Imod Aften kom en fort Officier ind i Telten til os, og sagde: Lyksalige Fanger! giører eder nu færdig til at nyde de sødeste Fornøielser; To inderlig forelskte vil i denne Nat giøre eder lykkelig; Velsigner derfor de Storm-Vinde, som har drevet eder til dette Land, hvor man ophøier eder til saa stor Ære og Værdighed.

Vi svarede ham aldeles intet, men viste os alene villig til at følge med ham, og af saadan vores Tavshed sluttede han, at Damerne, som ventede paa os, ei vilde blive vel tilfreds med

vores koldsindige Opførsel. Vi traf dem begge siddende til Taffels paa en Huud, som de havde udbredt over Gulvet, og i det vi kom ind til dem, bad Printsessen mig, at jeg vilde sætte mig ned hos sig, og tillige befalede min Kammerat at tage sit Sæde hos Slavinden. Der var adskillige delicate Retter, som de nøde os til at æde af, og enhver beflittede sig paa ved de venligste Gebærder at opmuntre os, ja de blev omsider saa frek i deres Opførsel, at vi maatte reent ud sige dem, hvor slet de anvendte deres Tid, og det med temmelig haarde Ord.

Denne vores Irettesettelse havde snart den Virkning som vi ventede; De blev i en Hast forandret i deres Ansigter, og deres Venlighed blev omskiftet til Vrede. Ak Uværdige, raabte Printsessen, er det Takken for min Godhed imod eder? Har I nu forglemt, hvor farligt det er for eder at opvekke mig til Vrede? Utaknemmelige, sagde hun fremdeles til mig, hvorledes kan du uden Følelse anse de mange Tegn, som jeg giver dig paa mit Venskab og Kierlighed? Ja det synes, at du ikke alene anseer saadant med Koldsindighed, men endog bærer en hemmelig Afskye derfor. Hvad finder du i min Person, som foraarsager dig denne Væmmelse? Har du noget at sætte ud paa mig? Eller er du saa blind at du ikke kan see de Yndigheder, som Naturen saa rigelig har begavet mig med?

Ved

Ved disse Ord vendte hun sig til sin Favoritinde, og sagde: Tal du Mihrafya, og siig mig Sandhed, er jeg heslig eller vanskabt? Har jeg nogen unaturlig Størelse eller ubehagelige Lineamenter? Med et Ord, er jeg den Foragt værd, som dette unge Blod kaster paa mig? Ak min Printsesse, svarede Slavinden, der er ingen Dame i den hele Verden, som kan lignes imod eder, ingen Deilighed saa fuldkommen, som den der fremskiner af eders Ansigt, og ingens Taille er saa got proportioneret, som eders. Dette unge Menneske maa være gaaet fra Forstanden, efterdi han ikke veed at sætte Priis paa eders Deilighed. Viser man sig nu saa uskionsom imod eder, saa tør jeg ikke ved at undre over, at man foragter mig. Men jeg kan ikke begribe, hvorledes nogen Mands-Person kan betragte eder, uden enten at blive dødelig forelsket eller gaae fra Forstanden.

Det er sandt, svarede Printsessen, I er sandelig værd at elske, og eders Venskab er ikke at forkaste: Vi vil derfor hævne os paa disse slemme Skarn. Jeg har hos min Fader udbedet dennem Naade, men de er den ikke værd; De maa døe de Hunde, og jeg vil, at man strax lader mine Officerer hente, paa det de kan henbringe dem til Pagoden, og der ofres til den Gud vi tilbede. Disse Officerer indfandt sig strax i hendes Telt hos os, men i

det de vilde fuldføre hendes Ordre, tiltalede hun dem fremdeles saaledes: Holt endnu lidet, jeg veed ikke, hvad det er for en Urolighed som jeg indtages af, mig synes alt, at der er noget som forhindrer mig fra at overlevere dem til Døden. Det maa uden Tvil være mit Had, der ikke er fornøiet med denne Straf. En hastig Død er ikke nok for saa store Misgierninger, nei, de skal begge leve for at lide længe, og altsaa vil jeg, at man lader dem male Gryn baade Dag og Nat uden Ophold; Thi paa denne Maade kan jeg allerbest hevne mig paa dem.

I følge af denne Ordre blev vi strax henbragt til et vis Sted paa Øen, hvor vi paa Haand-Møller maatte male Gryn, og som dette Arbeid var alt for sterk for os, saa var vi mange gange saa elendige, at vi neppe kunde staae paa vore Been, eller reise os selv, naar vi faldt omkuld. Ja naar vi allermest laae og stønnede under dette Aag, maatte vi endda taale, at de Sorte spottede os oven i Kiøbet, og spurgte os, om vi nu snart kunde blive forelsket? Det eneste som gav mig nogen Lindring i denne Tilstand var, at jeg undertiden fik Leilighed til at betragte Portraitet, som jeg stedse bar hos mig, og derved havde Haab om engang i sin Tid at faae fat paa Originalen.

En Dag overleverede de os en stor Mængde Korn, og som de samme Dag havde paa andre Steder noget at forrette, saa befalede de os, at vi skulde have det malet til om Aftenen, naar de igien kom til os. Denne Leilighed forte vi os til Nytte; Vi vil, sagde jeg til Saed, i værende Tid gaae ned til Stranden, maaskee vi kan være saa lykkelig at treffe et Skib, som vi kunde give et Tegn, at tage os om Bord til sig. Dette Forsæt bifaldt han strax; Thi han syntes det være bedre at omkomme paa Havet, om Himmelen saa vilde have det, end blive der paa Øen at male Gryn vores Livs Tid.

I Betragtning deraf begav vi os ufortsvet ned til Stranden, hvor vi fandt en stor Baad, som laae bunden fast til en Pæl. Denne Baad hørte en af de Sorte til, som undertiden tog ud at Fiske; Men det var os ligemeget hvis den var, naar den ikkun kunde tiene os til at slippe bort fra Øen. Vi fik den i en Hast giort los, og underkastede os den Skiebne, som Vinden og Bølgerne vilde unde os. Men neppe havde vi begyndt at roe, førend den Sorte, som hørte Baaden til, kom løbende til Strand-Bredden og giorde en forskrekkelig Allarm. Saadant hindrede os ikke; Thi vi kom i en Hast saa langt fra Øen, at vi ikke mere kunde sine den. Vi takkede Himmelen, at den for det første havde redet os af disse barbariske Folkes

Hænder, og endskiønt vi imod den tilstundende Nat laae og flod mit paa det vide Hav, saa var vi dog saa glade, som om vi allerede havde funden en sikker Havn; Thi det syntes os ikke nær saa forfærdeligt at opsluges af de stolte Bølger, som at opædes af en Slange.

Imod Dagbrekningen fik vi en liden Øe i Sigte, hvilken vi lagde til med Baaden og steg i Land. Vi fandt strax ved vores Ankomst en stor Mængde Træer, som hængte fulde af de rareste Frugter, hvilke kom os vel tilpas, efterdi vi snart i 24 Timer ikke havde faaet noget til Livs Ophold. Denne liden Øe var særdeles behagelig at være paa; Her voxte Sandel og Aloe Træ i stor Mængde, og i hvor man vendte sig fandt man de rareste Frugter, Blomster, og ferske Vand-Spring.

Det, som vi meest forundrede os over, var, at saa behagelig et Sted var ubeboet; Og da man let kunde slutte, at vi ikke var de første som havde opdaget denne Øe, saa kunde vi ikke nokſom forundre os over, at de, som havde været der for os, saa aldeles havde forladt den. Maaskee, sagde Saed, her ikke maa være got at boe, efterdi ingen vil opholde sig her; Men han tænkte da ikke paa, at han denne gang var en sand Prophete.

Vi

Vi tilbragte den ganske Dag med at besee os omkring paa Øen, og da Aftenen faldt os over, lagde vi os i Græsset til Hvile; Men jeg blev ikke lidet bestyrtset, da jeg om Morgenen befandt mig alene. Jeg raabte adskillige gange paa Saed, men ingen svarede mig, hvorudover jeg stod op for at lede efter ham, og da jeg herudi giorde mig forgieves Umage, tvilede jeg paa mere at see ham. Det er ikke at beskrive, hvor bedrøved jeg blev over denne Hændelse; Taarene flød mig Strømme-viis ned af Øinene, og Skoven gav det bevægeligste Echo af mine Suk og Klagemaal. Ak min elskelige Saed! raabte jeg hver Øieblik, hvad er dig vederfaret? Saa længe jeg havde dig hos mig, hialp du mig som en tro Ven at bære min tunge Skiebne. Ak jeg vilde heller have død med dig, end leve her alene.

Mit Tab var saa anseelig, at jeg ikke kunde give mig til Freds igien, allerhelst da det var mig umuelig at begribe, hvor han var bleven af; Ja jeg faldt derover i saa stor Fortvilelse, at jeg besluttede ikke at forlade Øen, jeg vil, sagde jeg ved mig selv, saa længe vandre frem og tilbage paa denne Øe, indtil jeg enten finder min fortrolige Ven, eller min egen Død: Gik derpaa ind i en stor Skov, hvor jeg omsider fik Øie paa et meget prægtig Slot, som med store Grave var omgivet; Men som Vin-

de-

de-Broen ikke var optrakt, tog jeg Mod til mig og gik ind paa Slots-Gaarden. Jeg fandt Nøglen siddende i Døren til Opgangen af Slottet, hvorudover jeg gik lige til og probere-de om jeg kunde lukke op; Men jeg havde nep-pe begyndt at dreie Nøglen om, førend Laasen brast i Stykker ligesom Glas, saa at Døren mere gik op af sig selv, end ved den Umage jeg derved havde, hvilket foraarsagede mig en stor Forundring. Jeg fandt strax en Trappe eller Opgang for mig af sort Marmor, hvilken jeg gik op af, og kom omsider ind i en stor Sal, som meget prægtig var indrettet og meubleret, derfra gik jeg igien ind i et andet Gemak, som var ligesaa prægtig som Salen, men jeg fik ikke Tid til at betragte Meublerne; Thi jeg fandt en Dame siddende paa en stor Sofa med en liden Tavle i Haanden af bundtet Marmor-Sten, heldende sit Hoved op til Smekken, og i øvrigt var meget prægtig iklædt, hvilket var noget, som skaffede mine Øine nok at bestille. Jeg tvilede i Begyndelsen paa, at hun var le-vende, efterdi hun ikke rørte sig, men da jeg gik nærmere hen til hende, fornam jeg at hun drog sin Aande.

Jeg stod længe og betragtede denne Dame, og fandt saa mange Yndigheder hos hende, at jeg visselig havde bleven forelsket i hende, i fald jeg ikke allerede havde været forelsket i Print-

sessen

sessen Bedi al Jemal. Den Længsel jeg havde efter at vide, hvorfor saa ung og velskabt en Dame befandt sig alene der paa Øen, bragte mit Sind i Uroelighed, og jeg ønskede vel tusende gange at hun vilde vaagne, paa det jeg ved en Samtale med hende kunde faae Oplysning om alle Ting; Men som hun immer blev ved at sove, gik jeg igien ned af Slottet, og spadserede lidet omkring paa Øen, hvor jeg saae en utallig Mængde Dyr, der kom mig i Begyndelsen for ligesom de kunde være glubende, og af det slags, der søger at skade Menneskene, men som de flyede for mig, fornam jeg at jeg havde taget feil.

Efter nogle Timers Forløb gik jeg igien op paa Slottet, hvor jeg endnu fandt Damen i ligesaa dyb en Søvn, som før, hvorudover jeg tvang mig til at høste, og ved en og anden Bevægelse at forhindre hendes Søvn; Men som hun deraf ikke endnu kunde vaagne, saa gik jeg nærmere hen til hende og rørte ved hendes ene Arm: Men det hialp ligemeget hvad jeg giorde; Thi hun blev immer ved at sove. Dette kom mig noget underlig for, og jeg kunde umuelig bilde mig ind, at det var nogen naturlig Søvn, men at det derimod maatte være en Virkning af de sorte Konster. En Talisman, sagde jeg ved mig selv, maa absolute foraarsage denne Søvn, og dersom saa er, saa er det umuelig at vekke

hende

hende op. Jeg tvilede omsider paa at naae mit Øiemerke, da jeg blev vaer, at der stod nogle Caracterer udgravet paa den Tavle hun holdt i Haanden, efterdi jeg bildede mig ind, at samme maatte være et Himmel-Tegn. Ikke destomindre besluttede jeg dog at tage Tavlen af Haanden paa hende, og jeg havde neppe rørt ved den førend hun gav et dybt Suk fra sig.

Havde jeg nu tilforn forundret mig over at finde en Dame saa alene der paa Slottet, saa forundrede hun sig sandelig ikke mindre over at see mig staaende hos sig da hun vaagnede. Ak! min Ven, sagde hun, hvor har I kundet komme her? Ved hvad for en Magt har I kundet trænge igiennem alle de Forhindringer, som afholder alle andre fra at komme her paa Slottet? Forhindringerne ere jo saa store, at det overgaaer et Menneskes Kræfter at bestride dem. Jeg kan ikke tro, at I er et Menneske, men troer langt heller, at I er den store Prophete Elias. Nei Madame, svarede jeg hende, jeg er ikke andet end et blot Menneske, og jeg kan forsikre, at jeg uden ringeste Vanskelighed er kommen herind paa Slottet. Døren sprang op saasnart jeg rørte ved Nøglen, og jeg gik her op uden at hindres af det allerringeste, saa at det, som jeg har haft meest Umage med, var at faae eder vaagen.

Jeg

Jeg kan umuelig tro det som J fortæller mig, sagde Damen; Thi jeg veed og er forsikret paa, at det er en virkelig Umuelighed for et blot Menneske, at giøre det, som J har giort, og altsaa kan det ikke være andet, end J jo maa være mere end et Menneske. Jeg svarede strax, at det jeg engang havde sagt var saaledes i sig selv Sandhed: Berettede hende derhos, at jeg vel kunde være lidet mere end et andet ordinair Menneske, efterdi jeg var af Kongelig Blod, men havde i øvrigt Aarsag til at tro, at hun i Henseende til sin Fødsel endnu maatte være høiere paa Straaet end jeg. Dette nægtede hun og bad mig indstændig at fortælle hende, hvorfor jeg havde forladt min Faders Hof, samt og hvorledes jeg var kommen i Land paa denne Øe.

Jeg fortalte hende derpaa min ganske Historie og bekiendte reent ud, hvorledes jeg var bleven forliebt i Printsesse Bedi al Jemal, hvis Portrait jeg tillige viste hende. Hun tog imod det og da hun med største Agtsomhed havde betragtet det, sagde hun: Jeg har hørt tale om Kong Chabal, og han skal uden Tvil regiere paa en Øe, som ligger strax ved Serendib. Dersom hans Datter er saa deilig, som hendes Portrait, saa fortiener hun og, at J saa høit elsker hende; Men man kan ikke altid forlade sig paa Skildernes Tegninger, i Særdeleshed naar de skal afkildre en Printsesse; Thi de laa-

ner

ner hende gierne den Deilighed, som Naturen har nægtet hende.

Da jeg nu saaledes havde fortalt hende alt hvad der var hændet mig, bad jeg hende ligeledes at give mig nogen Underretning om det der var mødt hende, hvilket hun og giorde, som bestod i følgende:

Jeg er, sagde hun, en eneste Datter af Kongen i Serendib (*), og min Fader havde uden for sin Residents Stad ladet opbygge et prægtig Slot, hvilket jeg mestendeel opholdt mig paa. Nu hændte det sig engang da jeg var paa dette Slot, at jeg fik Lyst til at gaae i Bad; Thi der var et stor Bekken af Marmor der i Haven, som man dertil kunde betiene sig af. I saadan Henseende klædede jeg mig af, og gik med mine fortrolige Slavinder ud i bemelte Bad; Men vi vare neppe kommen ned i Vandet, førend der reiste sig en stor Storm, og Luften blev ganske Tyk over Hovedet paa os. Omsider

(*) Er den Øe Ceilan, hvilken det Morgenlandske Folk kalder Serendib. Efter adskillige Orientalske Autorers Beretning, skal paa denne Øe være et Bierg, hvor Adam og Eva have mødt hinanden, da de havde vandret Verden igiennem. Imidlertid paastaae dog andre Mahomedanske Autores, at dette skal være skeet paa det Bierg Arafate ved Mecha, som tilforn i den Anden Deel pag. 279 er anført.

ster kom der en stor Fugl ud af denne tykke Luft, som slog lige ned paa mig, tog mig i sine Klør og forte mig, ligesaa nogen som jeg sad i Badet, her til dette Slot, hvor han i en Hast forvandlede sig til en ung Geist, og tiltalede mig saaledes: Min Printsesse, jeg er en af de fornemste Geister i Verden, da jeg i Dag reiste forbi Serendib, fik jeg eder at see, og befandt eder saa deilig, at jeg ansaae det for en stor Synd, I skulle giftes med et Adams Barn, hvorudover jeg tog eder med mig, og har besluttet at ægte eder: I vilde derfor ikke mere tænke paa eders Fader, men alene søge at behage mig. I tor og ikke frygte for noget ondt; Thi jeg skal altid vise mig aarvaagen i at forsyne eder med hvad I behover.

Imidlertid Geisten saaledes talede, giorde jeg ikke andet end græd og sukkede, ulykkalige Malika, raabte jeg, er det den Skiebne, som er dig tilkiænkt? Har da din Fader giort sig saa stor Umage for din Opdragelse, for paa engang at see sig evig skildt ved dig? Ak han veed jo ikke hvor jeg er kommen hen, og jeg er vis paa, han vil sørge sig til Døde for mig: Nei langt fra, svarede Geisten, eders Fader har ingen Nød, og hvad eder angaaer, saa haaber jeg, I skal være fornøiet med de Beviser, som jeg stedse skal give eder paa min Kierlighed. Ak bild eder ikke saadant ind, raabte jeg; Thi jeg

kan forsikre, at jeg min Livs-Tid ikke kan andet end bære en dødelig Afskye til den, der saa pludselig har bortstaalen mig imod min Villie. Han svarede, at jeg nok med Tiden fik andre Tanker, men jeg paastod stedse, at mit Had og Afskye til ham skulle snarere formeres end formindskes.

I Stæden for at fortørnes over min Frekhed, slog han det hen med en stor Latter, og tænkte at Sagen nok skulde finde sin Rigtighed med Tiden: I hvilken Henseende han ikke sparede noget af alt det, hvormed han formeente at kunde insinuere sig hos mig. Han skaffede mig prægtige Klæder, og opvartede mig med al den Herlighed man kunde optænke, men da han omsider saae, at jeg Dag fra Dag blev ham mere og mere hadefuld, tabte han al Taalmodighed, og besluttede at hævne den Foragt jeg kastede paa ham. Han fuldførte det ogsaa; Thi kort efter satte han mig paa denne Sofa i den Positur, som I fandt mig sidde, og efterat han havde giort de Talismanniske Caracterer paa denne Marmor Tavle, udøste han nogen Troldoms Saft paa mig, som paa hundrede Aars Tid skulde holde mig i en stedsevarende Søvn. Han giorde desuden to Talismænner, af hvilke den ene skulde giøre dette Slot usynlig, og den anden forhindre, at man ikke oplukkede Slots-Dørren; hvorpaa han forlod mig; dog kom-

kommer han undertiden at vekke mig op for at spørge, om jeg endnu ikke er bleven forelsket, men som jeg stedse bliver ved at foragte ham, saa lader han mig strax sove ind igien.

Imidlertid, Naadige Herre, sagde hun fremdeles, har I opvakt mig, og kan altsaa merke, at Slottet ikke har været usynlig for eder, hvilket har givet mig Aarsag til at tro, at I var mere end et Menneske; Og jeg kan ikke noksom forundre mig over, at I endnu er levende; Thi jeg har ofte hort Geisten sige, at de vilde Dyr opæde alle dem, som vil opholde sig her paa Øen, hvilket er Aarsagen at den ligger saa øde.

I det Printsesse Malika saaledes talede, horte vi en stor Tummel der paa Slottet, og som vi tav stille for at høre hvad det var, kom os i en Hast et stor og forskrækkelig Skrig for Øren. Retfærdige Himmel, raabte Printsessen, nu er det ude med os, det er Geisten, som kommer til os, jeg kan kiende ham paa Maalet. I er om en Hals, min Prints, og der er intet som kan frelse eder fra hans Grumhed. Er I en sluppen fri af de Sortes Hænder, saa er det dog umueligt at slippe ubeskadiget fra dens Magt, som har fort mig her til Slottet.

I Betragtning deraf holdt jeg min Død for uomgiengelig, og det var mig ikke mueligt at forvente en bedre Skiebne af saa grum en Geist. Omsider lod han sig see hos os i en heslig Skikkelse, havende en stor Staal-Kolbe udi Haanden, men i Steden for at udøve sin Grumhed imod mig, kastede han sig ned for mine Fødder, og sagde: Prints! See jeg ligger for eders Fødder, I haver at befale over mig. Saa uformodentlig, som denne Ydmyghed var, saa forvirret blev jeg da dette skedte; jeg kunde umuelig begribe, hvorfra denne Underdanighed reiste sig, men kom dog strax ud af Drømmen, da han fremdeles sagde: Den Ring, som I bærer paa eders Finger, er den store Salomons Seigl (*), og hvo som besidder samme, kan ikke Hændelse-viis omkomme. Han kan paa en liden Baad fare over det uroligste Hav uden Frygt for at drukne. De grummeste og meest glubende Dyr kan ikke skade ham, og han har en fuldkommen Magt over alle Geister; Thi Talismanner, og alle slags Troldoms Kunster maa give sig tabt for dette forunderlige Seigl.

Saa

(*) Det er en beklagelig Blindhed hos Mahomedanerne, at de tilegne Salomons Seigl tusende slags Dyder. Dette kan ikke pardonneres Dervis Moeles, som synes selv at være besanget med denne Vantro.

Saa har jeg da, sagde jeg til Geisten, i Kraft af denne Ring ingen Skibbrud kundet lide. Ja naadige Herre, svarede han, og desuden bevaret eder fra de vilde Dyr her paa Øen. Jeg spurgte ham derpaa, hvor min Kamerat blev af, som jeg havde med mig, og han berettede mig strax, at de vilde Dyr havde om Natten opædt ham ved siden af mig, hvilket var Aarsag, at Øen var ubeboet. Imidlertid forhindrede det dog ikke, at jo Folk fra de nærmeste Øer, i Særdeleshed de Maldiver, hver Aar om Sommeren indfandt sig her paa Øen, for at hente Sandel, men de gior det ikke uden stor Besværlighed; Thi naar de agter sig til Øen, tager de meget raske Heste med sig, hvilke de ride paa, for at komme i en Hast til det Sted, hvor Sandelen findes, og saasnart de merke, at Dyrene ankomme, kaste de et stor Stykke Kiød for dem, og imidlertid forsyner sig med saa megen Sandel, som de behøve, hvilket de dog lade ligge der paa Øen indtil næste Vinter, da de afhente samme.

Jeg kunde ikke holde mig for Graad, da jeg hørte hvorledes min fortrolige Saed var bleven medhandlet, dog søgte jeg med Flid at tvinge mig, og spurgte Geisten hvor det var Kong Chabal regierede, og om Printsesse Bedi al Jemal endnu levede? Naadige Herre, svarede han, den Konge Chabal regierer paa

en De i Havet, og den Printsesse, I taler om, var virkelig en Datter af en Konge ved Navn Chabal, som levede i Salomons Tider. Ak, hvad er det? raabte jeg, er da Printsesse Bedi al Jemal ikke mere til? Nei, det er ikke ventelig, svarede han; Thi hun var bemeldte store Propheters Kiereste.

Jeg fornam altsaa, at jeg til min store Smerte og Bedrøvelse havde elsket en Person, som for længe siden var død. O Ubesindige! raabte jeg, hvorfor spurgte jeg ikke Sultanen min Fader, hvis Portrait det var jeg havde funden, saa havde han derom givet mig den fornødne Underretning, og jeg kunde derved selv have sparet mig for de store Besværligheder jeg har maattet udstaae; Ja Saed havde endnu levet, som for mine forelskte Grillers Skyld har maattet sætte Livet til. Det eneste, som trøster mig, sagde jeg derpaa til Printsesse Malika, er at jeg kan være eder til Tieneste. Gud være lovet for den Ring jeg har; Thi ellers var jeg ei i Stand til at bringe eder igien hiem til eders Fader.

Jeg vendte mig dernæst om til Geisten og sagde: Efterdi jeg formedelst min Ring har den Magt, at jeg kan befale over Geisterne, saa vil jeg, at du i en Hast bringer Printsesse Malika hen til det Konge-Rige Serendib, og sætter

ter hende uden for Porten ved Residence-Staden. Det skal snart blive forrettet, naadige Herre, svarede Geisten, endskiont jeg maa tilstaae, at mig ikke kunde befales noget, som var mig mere smertelig end dette. Jeg forestilte ham, at han var lykkelig, i det jeg ikke befalede ham andet, end at føre os begge til Serendib, da jeg derimod havde største Foie til at see ham afstraffet.

Geisten betænkte sig derpaa ikke længe, forend han tog Printsessen i den ene Arm og mig i den anden, og med en forunderlig Hurtighed bragte os til Stads-Porten for Serendib. Da han nu her havde skildt sig ved os, spurgte han mig, om jeg havde mere at befale ham, og som jeg dertil svarede nei, saa forsvandt han strax for vores Øine.

Vi forfoiede os derpaa ind i Staden, og tog Logemente i det første Caravan-Serrail, for at raadslaae med hinanden, hvad Messurer vi skulde tage, enten vi ved en Skrivelse til Kongen skulde anmelde vores Ankomst, eller jeg selv skulde tage mig paa, at gaae op til Kongen og fortælle ham, hvorledes alting var tilgaaet. Dette sidste bifaldt Printsessen, hvorudover jeg strax begav mig paa det Kongelige Pallads, som var en meget besynderlig Bygning. Det stod paa 1600 Marmor-Piller, og der var en

Steen-Trappe paa 300 Trin, som man maatte gaae op af naar man vilde op paa Palladset. Saasnart jeg var kommen ind paa den første Sal, kom en Officer til mig og spurgte, om jeg havde noget at forrette der ved Hoffet, eller jeg alene af Curieusitet var opkommet, og som jeg dertil svarede, at jeg i en vigtig Sag skulde tale med Kongen selv, saa førte han mig ind til Stor-Viziren og denne igien til Kongen.

Ved min Ankomst spurgte denne Monark mig hvorfra jeg var, og hvad jeg havde at forrette i Serendib. Naadige Herre! svarede jeg, jeg er fød i Egypten, og det er nu tre Aar siden jeg begav mig fra min Faders Hof, i hvilken Tid jeg har udstaaet adskillige Fataliteter. Neppe vare disse Ord udtalte, førend Kongen brast ud i Graad, og sagde: Ak det er nu snart ligesaa længe, siden jeg mistede min eneste Datter, og har ikke seet hende for mine Øine siden den Tid. Naadige Herre! svarede jeg, det er just mit Ærende, at give eder Efterretning om denne Printsesse. Ak hvad for Efterretning, raabte Kongen: Kommer I at forkynde mig hendes Død? Nei langt fra, svarede jeg, hun er endnu i Live, og I skal endnu i Dag faae hende at see. Hvorpaa Kongen bad mig sige ham hvor jeg havde troffen hende, og paa hvad for et Sted hun i saa lang Tid havde opholt sig.

Jeg

Jeg fortalte altsaa omstændelig alle Ting, og var i Særdeleshed noget vidtloftig, da jeg talede om Slotter og den Geist, som holdte hende Fangen, hvilket Kongen med særdeles Agtsomhed anhorte. Ak min Prints, raabte han, hvor hoit er jeg eder ikke forbunden for denne Tieneste? Jeg elsker min Datter overmaade meget, og I har ligesom skienket mig Livet, da I lod mig vide at hun endnu lever. Da han dette havde talet, tog han mig i Favn og bad mig, at jeg vilde folge med ham hen i det Caravan-Serrail, hvor Printsessen var, hvilket jeg strax villigede udi. Det er sandelig ikke at beskrive hvor stor Glæde og Fornoielse denne kierlige Sammenkomst foraarsagede, og enhver kan lettelig forrestille sig, hvor mange Kys og Favne-Tag her paa begge Sider blev vexlet. Printsessen maatte derefter paa Kongens Ordre selv fortælle alt hvad der var modt hende i den Tid hun havde været borte, efterdi han fandt en Fornoielse i at hore paa, hvor hoimodig hun havde conserveret sin Ære hos den vederstyggelige Geist.

Vi vendte omsider tilbage til Palladset igien, hvor Kongen lod mig indrette et prægtig Gemak. Han lod ogsaa anordne offentlige Bede-Dage for at vise sin Taknemmelighed imod Himmelen for Printsessens Befrielse; Og derefter blev holdet et stor Giestebud paa Slot-

tet, hvortil hele Adelen var inviteret, ligesom der og over alt i det ganske Kongerige var en stor Glæde og Lystighed iblant Undersaatterne, og enhver giorde sit i at fortære Areka (*).

Kongen i Serendib bar saa stor Godhed for mig, at han ikke kunde giøre mig saa mange Caresser, han jo gierne vilde have giort mig flere. Han tog mig altid med sig paa Jagt, og der var ingen Forlystelser, at jeg jo skulde participere derudi. Ja hans Kierlighed tog omsider saa overmaade til imod mig, at han engang i Enrom proponerede en Mariage imellem Printsesse Malika og mig; sagde der hos, at han ikke paa bedre Maade vidste at vise sin Taknemmelighed imod mig end at erklære mig for sin Sviger-Son.

Denne Godhed takkede jeg Kongen for, og bad ham, han ikke vilde tage det fortydelig op, at jeg undslog mig for at tage derimod. Jeg sagde ham Aarsagen, hvorfor jeg var reist fra Cairo, og dulgte ikke hvorledes det var mit Forsæt, at underholde en forgieves Kierlighed til Printsesse Bedi al Jemal. Vilde I, sagde

(*) Areka er et Træ, som vorer paa den Øe Ceylan og andre Steder. Dets Frugt har en liden Syrlighed hos sig, som dog ikke er ubehagelig. Den tillaves med Kalk og indvikles i Betel-Blade, og som Indbyggerne leve længe, saa troer de, at denne Frugt dertil skal være Aarsag.

de jeg fremdeles, bortgive eders Datter til et Menneske, hvis Hierte hun ei kunde besidde? Ak naadige Herre, Printsesse Malika fortiener noget bedre. Kongen lod sig endelig befalde, og var alene bekymret for, hvori han skulde vise sig taknemmelig imod mig. Jeg forsikrede ham, at det var mig alt nok, at have haft den Ære, at frelse Printsessen af en Geistes Hænder, og at alt hvad jeg derfor forlangede, var et Skib, som kunde føre mig til Basra.

Dette erholdte jeg ogsaa strax, hvorudover jeg begav mig om Bord paa Skibet, efterat jeg først med Kongen og Printsessen havde taget Afskeed. Under Veis maatte vi udstaae adskillige Besværligheder, som vist nok havde befordret vores Undergang, saafremt min Ring ikke havde conserveret os. Saaledes kom vi da omsider ubeskadiget til Basra, hvorfra jeg igien under en Caravane af Egyptiske Kiøbmænd begav mig til stor Cairo.

Ved min Hiemkomst fandt jeg en stor Forandring; Thi min Fader havde forladt Verden, og min Broder sad i hans Sted paa Thronen. Denne ny Sultan forsikrede mig, at det var ham kiert, han igien saae mig; Hvorhos han fortalte at vores Fader, nogle Dage efter min Bortreise, af en Hændelse kom ind i sit Kammer, og der savnede en liden Buddike,

hvori

hvori Salomons Seigl, og Printsesse Bedi al Jemals Portrait var forvaret, hvis Borttagelse han havde mig mistænkt for. Jeg bekiendte altsaa hele Sagen for min Broder, og vægrede mig ikke i at give ham Ringen tilbage.

Det syntes ligesom min ulykkalige Skiebne gik ham nær til Hierte, og den Medlidenhed han syntes at bære med mig, var mig ikke en liden Trost i min Elendighed. Imidlertid var dog alle hans Venligheder intet mindre end oprigtige; Thi han lod mig endnu selvsamme Dag indslutte i et Taarn, og hemmelig befalede en af sine Officerer at skulle om Natten tage Livet af mig, hvilket dog ikke skeedte, efterdi bemelte Officer havde Medynk med mig. Han fortalte mig, hvorledes Sultanen af Frygt for, at jeg skulde tragte efter Regieringen ved at rebellere imod ham, havde besluttet at lade mig myrde, men at det dog var langt fra, han vilde besmitte sine Hænder med uskyldig Blod, hvorudover han fremdeles raadte mig at fore mig Natten til Nytte for at undvige.

Efterat jeg da havde aflagt min Taksigelse til bemelte Officer for beviste Tieneste, greeb jeg til flugten, og er efter det Guddommelige Forsyn aukommen ved Eders Majestæts Hof, hvor jeg hidindtil har funden mig sikker for min Barbariske Broders Efterstræbelse.

Con-

Continuation

Af

Historien om Bedreddin Lolo og hans Vizier.

Da nu Printsen Seyf el Mulouk saaledes havde fortalt sin Historie, sagde han til Kongen i Damasco: Nu seer J naadige Herre, hvad der forhindrer min Lykksalighed, og J kan selv domme, om jeg har Aarsag til at være ved et glad og fornøiet Sind. Min Kierlighed til en Printsesse, der for længe siden har forladt Livet, forurolliger mig endnu alle Øieblik, og det er mig ikke muelig at triumphere over hendes Billede, eller ophøre med de Bevægelser der stedse plage mig.

Saadan en forunderlig Kierlighed kunde Bedreddin Lolo, Kongen i Damasco, ikke begribe, hvorudover han spurgte Printsen, sin Favorit, om han endnu havde bemeldte Portrait hos sig? Han svarede ja, at det var et Klenodie, som aldrig kom fra ham, og i det samme tog det op af Lommen for at vise Kongen det. Efterat nu Kongen nøie havde betragtet samme, tilstod han at den Deilighed, som den-

denne Printsesse havde besiddet, var saa stor at han ikke undrede over den Kierlighed, som Salomon havde baaret til hende; Men hvad Favoriten angik, saa ansaae han stedse hans Kierlighed for urimelig.

Sire! sagde derpaa den sorgelige Vizier, Eders Majestæt kan af Printsens Historie slutte, at er hver Menneske har sine Fortredeligheder at drages med, og at den er ikke fød endnu, som er fuldkommen lykkalig. Det kan jeg ikke tro, svarede Kongen; Thi jeg har bedre Tanker om den menneskelige Natur, og er forsikret, at der er de Mennesker hvis Rolighed ei forstyrres af nogen Modgang.

Kongen befalede derpaa sin Favorit, at han skulde gaae omkring i Byen, for at see om der ikke fandtes nogen Haandverks-Mand der altid var ved god Humeur. Printsen giorde hvad ham blev befalet, og efter en kort Tids Forlob igien indstillede sig for Kongen, som spurgte hvorledes hans Ærende var loben af? Han svarede at han havde bragt en ung Lindvever ved Navn Malek med sig, som han befandt meget lystig, og efter Naboernes Beretning ei holdt op at lee fra Morgen til Aften; saa længe han arbeidede: Og som han selv forsikrede, at han ikke gav nogen Melancholie Plads hos sig, saa fik jeg ham til at følges med

mig,

mig, paa det Eders Majestæt selv kan høre det af hans egen Mund. Denne Malek blev derpaa efter Ordre indladt i Kongens Kabinet, han kastede sig ned for Kongens Fødder, men denne Monark bad ham igien at reise sig, og sagde til ham: Malek sig mig reent ud, om J er saa fornøiet, som J synes at være? Man siger at J under eders Arbeid ikke gior andet end leer og synger; Jeg anseer eder altsaa for den Lykkaligste af mine Undersaatter, og jeg har ikke Aarsag til at tvile paa, at J jo virkelig er det. Imidlertid er det mig meget om at giøre at J oplyser mig selv om denne Sag, og reent bekiender, om J er fornøiet med eders Tilstand eller ikke.

Store Konge! svarede Væveren: Himlen forlænge Eders Majestæts Dage; Jeg veed vel, at det er forbuden at lyve for en Konge, men der kan være Sandheder af den Beskaffenhed, at man ei tor aabenbare dem. Jeg vil alene sige at man giør sig en ganske falsk Tanke om mit Væsen; Thi endskiønt jeg ved Sang og Latter undertiden søger at forslaae Grillerne, saa er jeg dog maaskee det ulykkaligste Menneske, der er til udi Verden. Vær fornøiet med denne Erklæring, og lad eders høie Myndighed ikke afvinge mig en Beskrivelse om det, hvori min Ulykkalighed bestaaer. Kongen spurgte, hvorfor han var saa bange for at fortælle sin

Histo-

Historie, om han dermed beskiemmede sig selv, eller hvad der bevægede ham til, at holde den forborgen. Som nu Væveren ikke torde imodstaae Kongens Ordre, saa begyndte han sin Historie saaledes:

Historie

Om

Malek og Printsesse Schirine.

Jeg er en eneste Søn af en riig Kiøbmand til Surate. Min Fader efterlod mig ved sin Død anseelige Midler, men jeg brugte ikke lang Tid til at forøde samme. Som jeg nu ingen Tid kunde spise min Mad alene, saa traf det engang, at jeg, iblant andre gode Venner, havde en fremmed reisende Person til Bords hos mig, som reiste igiennem Surate, og foregav, at vilde til Serendib. Vores Discours gik altsaa ud paa Reiser, og man fremkom med adskillige Betænkninger over denne Materie. Nogle berømmede udenlands Reiser, som noget der baade var nyttig og behagelig, andre derimod talede om de Farligheder man paa Reiserne

ferne var underkast. Ved denne Leilighed fortalte nogle af dem de merkværdige Ting, som de paa deres Reiser havde seet, hvoraf jeg blev opmuntret til at reise udenlands, men fandt dog nogen Modstand i saadan Forsæt, formedelst den Farlighed man tillige fortalte at have udstaaet.

Efterat jeg nu nogen Tid med Agtsomhed havde hort paa denne Discours, tog jeg omsider Ordet, og sagde at man ikke horte de Fornoielser fortælle, som udenlands Reiser bringer tilveie, uden tillige at faae en Reise-Syge i Hovedet, men det meste, som holder mig tilbage er de mange Farligheder og Besværligheder som møder Reisende. Kunde man derimod reise Verden igiennem uden at plages med fortredelige Hændelser, saa var jeg færdig i Morgen at begive mig paa Reisen. Ved disse Ord bevægede jeg vel det hele Compagnie til Latter, men fik dog af den fremmede Person dette Svar: Min Herre! dersom I har Lyst at reise, og holdes alene tilbage af en Frygt for at falde i Roveres Hænder, saa vil jeg, om I saa behager, lære eder, hvorledes I kan reise fra et Kongerige til et andet, uden at overfaldes af nogen. Jeg tænkte udi Begyndelsen, at det alene var Skiemt, men da Maaltidet var til Ende, kaldede han mig affides for sig selv, og lovede at han Morgenen derefter vilde komme til mig og

lade mig see en fortreflig Ting. Han indfandt sig ogsaa rigtig paa den belovede Tid, og sagde til mig: Min Herre! Jeg er kommen for at holde mit Løfte, men jeg maa tillige sige, at det ikke kan skee paa engang; Thi det, som jeg vil vise eder, er noget, som ei saasnart er afgiort, som I tænker; Hvorpaa han bad mig, ved mine Slaver at lade mig hente en Snedker, som skulde giøre en Kiste sex Fod lang og fire Fod bred. Imidlertid Snedkeren var udi Arbeid med denne Kiste, giorde han selv Laase, Skruer og andet saadant, som han til Machinen vilde bruge.

Om tre Dage blev den ganske færdig, og efterat den med Indianisk Toi var overtrokken, bad han mig, at lade den ved mine Slaver bære ud paa Marken. Slaverne gik efter hans Begierning igien tilbage; Thi han vilde ikke, at nogen skulde faae hans Invention at see uden jeg alene. Derpaa krob han ned i Kisten, og han havde neppe sat sig ned førend han med en forunderlig Hurtighed fløi op i Luften; Han kom udi et Øieblik saa langt fra mig, at jeg ikke kunde øine ham, og inden faa Minuter kom han igien farende ned ved mine Fødder. Saaledes, sagde han til mig, skal I bære eder ad, naar I vil reise og være sikker for Roveres Antastelse. Kisten skal være eder foræret, paa det I kan betiene eder af den, ifald I nogen

Tid

Tid faaer Lyst til at see eder om i Verden. I maa ikke bilde eder ind, at der er nogen Hexerie ved denne Kunst; Nei den ophæver sig ikke ved Cabalistiske Ord eller en Talismans Kraft, men dens Bevægelse reiser sig af en ganske naturlig Aarsag. Jeg har opnaaet et slags Fuldkommenhed i de Mechaniske Videnskaber, og jeg kan endnu giore andre Machiner, ligesaa forunderlig som denne.

Jeg takkede ham for hans rare Foræring, og for at vise min Erkiendtlighed gav jeg ham strax en Pung Zeqviner for hans Umage. Imidlertid forsomte jeg og ikke at foresporge mig hos ham, hvorledes jeg skulde bære mig ad at bevæge Kisten, hvilket han underrettede mig udi, og viste mig hvilken Laas jeg skulle trykke paa, naar jeg vilde svinge mig op i Luften og hvilken jeg skulle betiene mig af for igien at komme ned. Denne Kunst fik jeg selv Lyst til at prove, og som jeg fornam at jeg kunde styre den baade fast og langsom, ligesom jeg vilde, tog jeg ham i Kisten til mig, og efterat vi mange gange havde svinget os frem og tilbage udi Luften, skiod vi os omsider ned i min Have.

Mine Slaver kunde ikke nokſom forundre sig, da de saae, at vi vare ligesaa hastig kommen hiem, som de, og det var dem ikke mueligt, at begribe hvorledes denne Sag hængte

sammen. Saasnart jeg var kommen hiem, lod jeg Kisten bære ind i mit Kammer og forvarede samme som en Helligdom. Omsider tog den fremmede Person Afskeed fra mig, og var ligesaa vel fornøiet med mig, som jeg med ham. Derefter begyndte jeg igien paa min forrige Levemaade, og bød saa længe mine Kamerater til Bords hos mig, at mine Midler tilsidst ganske blev forødet. Det gik mig da ikke bedre end andre; Thi det var ikke saasnart bekiendt i Byen, at jeg var geraadet i Armod, forend enhver tabte al Credit for mig, og saae mig aa med foragtelige Øine.

Som jeg nu i denne Tilstand ingen Udveie saae, til at undgaae de Besværligheder, som følge med Armod, saa faldt jeg paa at betiene mig af Kisten, hvilken jeg om Aftenen tog ud og satte midt i Gaarden. Jeg pakkede de faae Midler som jeg endnu havde til overs tillige med nogle Dages Proviant derudi, og efter at jeg selv havde sat mig til Sæde, trykkede jeg paa Laasen, og fløi i en Hast udi Luften.

Jeg lod den fare om Natten saa hurtig, som jeg allermest kunde, og ved anbrekkende Dag saae jeg ud af Kisten for at erfare hvor jeg var; Men jeg kunde intet andet see, end Bierge og Dale, hvorudover jeg blev ved at skyde mig frem i Luften, ikke alene den hele Dag, men

men end og den paafølgende Nat. Morgenen derefter fornam jeg, at jeg var lige over en stor Skov, og at der ved Enden af samme laae en smuk beboet Stad.

Her holt jeg stille for ret at betragte Stedet, og som jeg tillige fik Øie paa et prægtig Pallads, saa ønskede jeg at vide hvor jeg var. For nu at erkyndige mig herom skiød jeg mig ned i Skoven, og gik hen til en Bonde, som ploiede sin Jord; Denne Bonde berettede mig, at det var den Stad Gazna, hvor den tappere og retfærdige Kong Bahaman havde sin Residence; Og at det Pallads, som jeg havde seet, var af Kongen i Gazna opbygt, for derudi at holde sin Datter Printsessen Schirine indsluttet, efterdi hun i sin Nativitet var truet med at skulle blive bedraget af en Mands-Person. For nu at giøre denne Prophetie til intet, har han rundt omkring Palladset ladet opkaste dybe Graver, og giort Porten af Chinesisk Staal, hvortil Kongen selv har Noglen, Desuden er det baade Dag og Nat besat med en stor Vagt af hans Guarde, som er under Livs Straf forbuden at lade nogen Menneske komme der ind. Hun faaer, sagde han fremdeles, en Besøgelse af Kongen engang om Ugen, og har til sin Opvartning alene en Hovmesterinde, og nogle faae Slavinder.

Jeg takkede Bonden for sin Efterretning, lod min Kiste blive liggende i Skoven, og begav mig i en Hast ind i Byen. Ved min Ankomst hørte jeg en stor Tummel, og som jeg i en Hast saae en stor Svitte komme ridende, hvoriblant en i Særdeleshed var meget prægtigere klædt end de andre, og desuden havde en Guld-Krone paa sit Hoved, saa sluttede jeg strax, at det var Kongen som vilde besøge Printsessen.

Jeg forblev nogle Timer i Staden for at tage de merkværdigste Ting i Øiesyn, og begav mig derefter igien ud i Skoven til det Sted, hvor jeg havde forvaret min Kiste. Den Proviant, jeg derudi havde liggende, betiente jeg mig af til et got Maaltid, og som Natten begynte at nærme sig, udvalte jeg mig derpaa et Sted, hvor jeg kunde legge mig til Hvile, endskiønt mit Sind var saa fuld af Bekymringer, at jeg ikke kunde faae Søvn i mine Øine. Det Bonden havde fortalt mig om Printsesse Schirine, stod mig i Særdeleshed stedse i Tankerne. Er det mueligt, sagde jeg ved mig selv, at Bahaman er bange for saadanne Prophetier? havde han ogsaa fornøden at opbygge et Pallads for derudi at indslutte sin Datter? kunde hun ikke været sikker nok i hans eget Pallads? Ak naar saadane Spaamænd kan sige hendes Skiebne forud, saa er det jo forgieves at sætte sig derimod

imod for at giøre det til intet, efterdi det maa opfyldes. Skal Printsessen i Gazna altsaa blive bedaaret af en Mands-Person, saa er det forgieves, at man vil vogte hende for denne Skiebne.

Den Omsorg man giorde sig for at see hende forvaret gav mig Anledning til at tro, at hun matte besidde en Deilighed, som overgik alle de Damers jeg endnu havde seet, og altsaa fik jeg uformerkt Lyst til at forsøge min Lykke. Jeg maa, sagde jeg ved mig selv, begive mig op paa Taget af Printsessens Pallads, og sætte et Forsøg paa om jeg kan snige mig ind paa hendes Kammer; Maaskee jeg kan have den Lykke at staae hende an, og blive den Mands-Person, som Spaamændene have talet om.

Min Ungdoms Forvovenhed tillod mig ikke paa nogen vel grundet Maade at overveie dette Forsæt, men besluttede derimod, uden nogen Betænkning strax at sætte det i Verk. Jeg skiød mig altsaa, ved Hielp af min Machine, op i Luften og nedsatte mig ved den Side af Palladset, som jeg fornam, at der var Lys. Der stod til al Lykke et Vindue aaben, hvilket jeg betiente mig af, og kom saaledes i en Hast ind i det Kammer hvor Printsessen var. Jeg fandt hende liggende paa en Sofa, og som hun allerede var falden i Søvn gik jeg nærmere hen

og fik en Deilighed at see, som var langt større end jeg kunde have indbildet mig. Dette Syn giorde mig saa forelsket, at jeg umuelig kunde holde mig, jeg jo maatte kysse en af hendes hvide Allabastes Hænder, hvorved hun vaagnede op, og gav et stort Skrig af sig, da hun saae mig staaende ved sin Side. Hovmesterinden, som laae i næste Kammer ved Printsessens, blev herved opvakt og kom løbende ind til os. Mapeiker, raabte Printsessen, hvorledes er denne Mands-Person kommen ind i mit Kammer? Har I hiulpen ham i saadan hans onde Forsæt? Hvem jeg? Svarede Hovmesterinden, ak hvilken en Mistanke! Jeg kan ikke selv nok-som forundre mig over denne Hændelse. Imidlertid var det mig jo umuelig at hielpe dertil; Thi hvorledes kunde jeg bedrage en aarvaagen Vagt, og oplukke de tive Staal-Dore, som eders Fader selv har Noglen til og desuden forvaret med det Kongelige Seigl? Sandelig jeg begriber ikke, hvorledes han har overvunden alle disse Vanskeligheder.

Imedens Printsessen og Hovmesterinden saaledes talede med hinanden, stod jeg og betænkte mig hvad jeg skulle svare, og just faldt det mig ind, at jeg vilde give mig ud for at være den store Prophete Mahomed, thi svarede jeg dem omsider saaledes: Deilige Printsesse! lad det ikke komme eder forunderlig for, at jeg

her

her lader mig see for eders Øine. Jeg er en af de Elskere, som ved jordiske Midler og anden Erfarenhed søger at see deres Ønske opfyldt. Nei, jeg forlanger ikke noget af eder, som strider imod den sande Dyd; saadanne Tanker være langt fra mig! jeg er den Prophete Mahomed, og jeg har ikke uden Medlidenhed kundet see paa, hvorledes I skulle være bestemt til, at sidde som en Fange eders Livs Tid. Aarsagen til min Ankomst er derfor alene at forkynde eder Frihed, og forsikre eder, at I skal være ganske sikker for den Fatalitet, der saa meget har forskrekket Kong Bahaman, eders Fader. Vær altsaa ikke mere bekymret, men glæd eder, at I herefter skal være Propheten Mahomeds Gemal; Thi saasnart Rygtet om eders Brøllup udbreder sig i Verden, saa vil alle andre Konger frygte sig for den store Prophetes Svige-Fader, og alle Printsesser misunde eder eders store Lykke.

Paa disse Ord begyndte Printsessen og Hovmesterinden at see paa hverandre, ligesom de vilde overlegge hvad de hertil skulde svare. Jeg havde vel billig Aarsag til at frygte, at de ikke skulde tro mig, men som Fruentimmerne gierne er mest hengiven til Overtro, saa var de strax færdige at tro mig paa mine Ord. Natten over fordrev vi Tiden med Fornoielse paa begge Sider, og imod Dagens Komme betie-

nede jeg mig igien af min Kiste, for at komme ud i Skoven, efterat jeg først havde lovet, næste Dagen igien at indfinde mig udi hendes Kammer.

Saasnart jeg var kommen ned i Skoven forfoiede jeg mig ind i Staden, hvor jeg forsynede mig med Proviant for otte Dage, ligesom jeg og kiøbte mig en prægtig Klædning, samt en Turban af Indianisk Tøi med Guldstriber udi, og adskillige vellugtende Liqueurer, og Rogelse. Til dette Indkiøb gik alle mine Penge i Løbet, og jeg giorde mig aldeles ingen Tanker om hvad jeg siden skulle leve af; Thi det kom mig for, at jeg efter en saa behagelig Hændelse ikke skulle fattes noget. Det øvrige af Dagen anvendte jeg paa at smykke og røge mig, og imod Natten begav jeg mig efter Løfte ind i Printsesse Schirines Kammer. Ved min Ankomst søgte hun paa kierligste Maade at vise, med hvor stor Længsel hun havde ventet efter mig. Store Prophete! sagde hun, jeg begyndte allerede at blive urolig i Sindet, og var bange, at J allerede havde skrevet eders Gemal i Glemme-Bogen. Ak! min deilige Printsesse, raabte jeg, hvorledes kunde denne Frygt indsnige sig i eders Hierte? Skulde J ikke langt mere være forsikret om min oprigtige Kierlighed. Jeg tilstaaer min Skrobelighed, sagde Printsessen, men sig mig, hvorledes J

kan

kan see saa ung ud, da jeg dog stedse har bildt mig ind, at Propheten Mahomet var en gammel ærværdig Mand? I tager ikke feil, svarede jeg; Thi i saadan Skikkelse aabenbarer jeg mig undertiden for de Troende, og da seer de mig med et langt hvidt Skieg og et skaldet Hoved; Men jeg tænkte at I fandt større Behag i en ung Skikkelse, og dette er Aarsagen, hvorfor jeg saaledes har aabenbaret mig for eder. Der i har I giort ret, sagde Hovmesterinden; Thi dersom I havde kommen som en gammel Mand, saa skulle ikke mange have faaet Lyst til eder.

Jeg forsømte ikke noget for Dag igien at tage Afskeed med dem, paa det de ikke skulde merke mig af, at jeg var en falsk Prophete. Imidlertid indfandt jeg mig dog om anden Aften paa den sædvanlige Tid, og opforte mig stedse saa beleven og varsom, at de ikke fattede den ringeste Mistanke om nogen Bedragerie. Vist er det, at den Kierlighed, som Printsessen saa uformerkt fik til mig, contribuerede en heel Deel til at forblinde hendes Øine; Thi den man elsker, troer man allersnarest, saa at et forelsket Fruentimmer lettelig af hendes Elsker kan overtales til at tro den største Løgn.

Nogle Dage derefter aflagde Kongen sin Besøgelse hos Printsessen, og som han fandt alle

alle Dørene i sin tilbørlige Stand, saa sagde han til sin Vizier: Det kan aldrig gaae bedre til i Verden, saa længe jeg finder Dørene i den Stand, frygter jeg ikke for den Ulykke, man har spaaet min Datter. Men Piben fik en anden Lyd, da han omsider kom op paa Printsessens Kammer; Thi hun kunde ikke holde sig, at hun jo, ved at skifte Farver i sit Ansigt, maatte give Kongen Anledning til at giøre sig adskillige Tanker, hvorudover han holt saa længe ved hende, indtil hun aabenbarede den ganske Sag.

Nu kan enhver lettelig slutte, hvor bestyrtset Kongen blev over denne Tidende, nemlig, at han uden selv at vide det, var bleven Mahomeds Sviger-Fader. Ak hvilken en Urimelighed, raabte han, hvorledes kan I være saa lettroende? O Himmel! jeg seer vel, at jeg forgieves har giort mig Umage for at undgaae den Skiebne, som mig var tiltænkt; Thi Spaadommen er allerede opfyldt, min Datter er af en Forræder bleven forført! Paa disse Ord begav han sig omkring paa Slottet, og besaae det baade oven og neden, men han maatte søge hvor han vilde, saa kunde han dog ikke finde det allerringeste spor til Bedrageriet. Hans Forundring blev herved større, efterdi han ikke kunde begribe hvorledes nogen kunde komme ind paa Slottet.

I den-

I denne Forvirring raabte han sine Vizirer og Fortrolige ind til sig, hvilke strax spurgte ham, hvad der var Aarsag til den Uroelighed de fandt hos ham. Kongen fortalte dem derpaa hvad der var passeret, og bad dem at sige hvad de derom domte. Stor-Viziren svarede, at det formeente Giftermaal kunde vel være sandt, endskiønt det syntes at være lig en Fabel. Der er, sagde han fremdeles, mange store Hoveder til i Verden, som ikke tager det i Betænkning, at tilskrive saadan en Hændelse deres Herkomst, og jeg for min Part anseer ikke Printsessens Mariage med Mahomed for en umuelig Sag.

De andre Vizirer gav ham strax deres Bifald, og der var alene en iblant Ministerne, som contradicerede ham paa følgende Maade: Jeg undrer, at saa fornuftige Mennesker vil sætte Tro til denne ulykkelige Fortælling. Det er jo let at begribe, at den store Prophete Mahomed ikke har nødig at opsøge sig nogen Fruentimmer paa Jorden, efterdi han i de himmelske Boliger er omgivet med saa utallige Houris (*). Følgelig strider det imod en sund For-

(*) Ere de Jomfruer, som findes i Mængde udi Mahomeds Paradis. Disse blive i Kraft af Alcoranen altid uforanderlige, saa at Alderen ikke formaaer at giøre Anteegnelse i deres Ansigt, men seer stedse ud, som smukke Piger paa 15 Aar, endskiønt de dog maa giøre de troende Mussel-Mænd lykkelige.

Fornuft, og dersom Kongen vil ret betænke sig, saa begriber han lettelig hvor fornøden det er at udforske denne Sag noiere; Thi jeg forsikrer, at Bedrageriet snart skal blive aabenbaret.

Nu var vel Kong Bahaman af Naturen temmelig lettroende, og havde desuden stor Fortrolighed til sine Vizirer, som Mænd der besad stor Forstand, ikke destomindre giorde dog denne ene Ministres Modsigelse saadan en Virkning hos ham, at han lod dem allesammen tage ind til Gazna, og besluttede at blive hos Printsessen Natten over, for selv at erfare hvorledes Sagen hængte sammen. Da de nu var alene spurgte han Printsessen, om den store Prophete havde nogen Tid spiset hos hende, hvortil hun svarede, at hun vel havde budet hannem Mad, men at han dog ingen gang har vildet nyde noget deraf.

Saasnart det lakkede ad Aften, blev en utallig Mængde Voxlys anstukken, og alting blev beredet til at tage imod den falske Mahomed. Hvad Kongen angaaer, saa holdt han stedse sin blotte Sabel i Haanden for at betiene sig af den, ifald det giordes fornøden, og med mit Blod at afvde den Spot, som hannem kunde være vederfaret. Han gik af og til hen i det Vindue, som Printsessen havde berettet, at jeg tilforn var kommen ind igiennem, og som Luf-

Luften samme Tid var noget underlig, saa gjorde han sig de Tanker, at samme foraarsagedes af min Nedfart.

Endskiønt der nu intet af alt dette var unaturlig, saa satte dog saadanne Indbildinger hans Sind i en yderlig Forvirring, hvilket ikke hialp lidet til, at jeg desto mageligere fik sat mit Bedragerie i Verk; Thi i Stæden for at tage imod mig med Vrede og Forbittrelse, lod han ved min Ankomst sin Sabel falde fra sig, og med største Ærbødighed kastede sig ned for mine Fødder, sigende: Store Prophete! Hvorledes har jeg fortient den Ære, at I har udvalt mig til eders Sviger-Fader? Jeg kunde strax af disse Ord merke, at Printsessen maatte have fortalt hvad der tilforn var passeret imellem hende og mig, og at den gode Konge ikke var vanskeligere at bedrage end hans Datter, hvorudover jeg tog Mod til mig, hialp ham op, og svarede ham saaledes: Eders Majestæt er af alle Musselmanske Printser just den som jeg er mest bevaagen. Det har været optegnet paa den fatale Tavle, at Eders Datter skulde forføres af en Mands-Person, hvilket man ved Hielp af Astrologien ogsaa har spaaet eder, men jeg har giort min Bøn til den Allerhøieste, for at faae eder forskaanet for denne Skiebne, hvorudi jeg ogsaa er bleven bønhørt, dog med de Vilkor, at Printsesse Schirine skulle være en af mine

Jom-

Jomfruer, hvilket jeg strax bifaldt for at belonne de gode Gierninger, som I daglig øve.

Kong Bahaman blev af disse Ord saa indtaget, at han umuelig kunde see dybere ind i Tingen. Han troede alt hvad jeg bildede ham ind, uden at besvære mig med mange Spørsmaal; Ja den Forening, han herved meente at indgaae med Propheten Mahomed, foraarsagede ham saa stor Glæde at han anden gang kastede sig ned for mine Fødder, men jeg hialp ham strax op igien, tog ham i Favn og forsikrede ham om min Beskiermelse. Han kunde visselig ikke finde kraftige Ord nok til at takke mig for saadan Godhed, efterdi han indbildte sig at være en stor Ære vederfaret ved denne Hændelse. Han retirerede sig herpaa selv ind i et andet Kammer, og foregav hvorledes det sømmede sig, at jeg ogsaa paa nogen Tid burde være alene med min Gemal. Men omendskiønt jeg fandt en større Fornøielse i hendes Compagnie end hans, saa forsømte jeg dog ikke, noie at passe paa den Tid, som jeg igien skulle tage bort, paa det ingen af Vagten skulde faae min Kiste at see, som stod paa Taget, og saaledes forderve hele Legen.

Morgenen derefter indfandt Vizirerne og de andre Ministre sig igien paa Slottet, og spurgte Kongen, hvad Oplysning han havde faaet

om

om det, han vilde vide? Han svarede strax, at han selv havde seet den store Prophete, og haft den Ære at tale med ham, saa at intet kunde være vissere end at hans Datter havde faaet hannem til Gemal. Paa disse Ord vente Vizirerne sig om til den Minister som ikke vilde tro Muelighedens i dette Egteskab, og bebreidede ham sin Vantro; Men han blev endnu bestandig ved sin forrige Modsigelse, saa at der ikkun fattedes lidet udi, at han jo derved havde paadraget sig Kongens Vrede.

Samme Dag arriverede just noget besynderligt, som styrkede Vizirerne i deres Mening; Thi da de tillige med Kongen drog ind i Staden, blev der saa forskrekkelig stærk Lynild og Torden, at man snart skulle tænke, det var en Begyndelse paa Verdens totale Undergang. Ved denne Leilighed blev den Hest, som deres Modsigere red paa, forskrekket, saa at han, ved en uformodentlig Bevægelse, kastede bemeldte Minister ned af Saddelen paa Jorden og brækkede hans ene Been. Dette ansaae de som en Straf fra Himmelen fordi han ikke vilde tro Mahomeds Egteskab. O Ulykksalige, raabte Kongen, da Ministeren faldt ned af Hesten, der har du Frugten af din Haardnakkenhed! Du har ikke vildet tro mig, og derfor har Propheten straffet dig. Han blev derpaa efter Kongens Ordre bragt til Gazna,

og saasnart Kongen selv der ankom, lod han offentlig udraabe, at man med Fryde-Feste skulde celeberere den Egteskabs Forening, som var skeedt imellem Propheten Mahomed og Printsesse Schirine.

Jeg kan ikke udsige, hvor det kildrede mig i Hiertet, da jeg i Byen fornam saadant, og forundrede mig ikke lidet over dette Folkes Letroenhed; Thi jeg maatte komme udi hvad Gade jeg vilde, saa holdt man sig lystige, og raabte af fulde Halse: Længe leve Bahaman Mahomeds Sviger-Fader! Imod Aftenen forfoiede jeg mig igien ud i Skoven, og derfra igien efter Sædvane i Printsessens Kammer. Sodeste Schirine! sagde jeg ved min Ankomst, I veed ikke hvad der i Dag er gaaet for sig; Der er en af Ministerne, som tvilede paa, at I havde Mahomed til Gemal, men han har maattet betale sin Vantro; Thi jeg opvakte for hans Skyld en forskrekkelig Torden, Lyn-Ild og Storm, hvorved hans Hest blev skye, og kastede ham af sig med saadan Magt, at han brød sit ene Been i tu. Jeg havde vel i Sinde at gaae videre med min Hevn, men saasnart nogen igien herudi forseer sig, skal det ikke blive derved; Thi jeg har soeren ved min Grav i Medina, at det skal koste ham hans Liv. I ovrigt fordrev jeg Tiden hos Printsessen med stor-

ſtørſte Fornøielſe, og ſiden efter Sædvane begav mig igien i Skoven.

Dagen derefter forſamlede Kongen ſin Vizirer og andre Miniſtre, og ſagde til dem: Vi vil alleſammen forføie os hen til Mahomed for at afbede den Forſeelſe, ſom den Ulykſalige har begaaet imod ham. Diſſe Ord vare neppe udtalt forend man ſatte ſig til Heſt, og forføiede ſig til Printſeſſens Pallads. Kongen ſelv lukkede Dørene op, og da han tillige med ſine Vizirer var kommen ind i Printſeſſens Kammer, tiltalede han ſin Datter ſaaledes: Schirine! Vi komme, for at bede eder, at I ved eders Forbøn vil formaae den ſtore Prophete, eders Gemal, til at forlade et Menneſke ſin Forſeelſe, hvorved han har paadraget ſig hans Vrede. Jeg veed nok hvad det er, naadige Herre, ſvarede Printſeſſen; Thi Mahomed har ſelv fortalt mig det; Hvorpaa hun igientog alt det, ſom jeg om Natten havde ſagt hende, og forglemte derhos ikke at berette hvor haardt jeg havde truet alle dem, ſom herefter vilde tvile paa vores Ægteſkab.

Ved diſſe Ord vendte Kongen ſig til ſine Vizirer og ſagde: Derſom vi hidindtil ikke havde troet Sagen, ſaa maatte vi jo nu være forſikret paa, at Mahomed er min Sviger-Søn. I hører jo ſelv, hvorledes han har ſagt

min Datter, at han med Forsæt har opvakt dette Storm-Veier for at hævne sig paa en Vantro. Alle Ministerne blev herved saa overbeviist, at de alle kastede sig ned for Printsessens Fødder og udbad sig hendes Forbøn hos Mahomed for den ulykkalige Minister, hvilket hun og lovede dem.

Den Forraad jeg havde provianteret mig med var nu altsammen fortæret, og følgelig begyndte Propheten Mahomed at sørge, hvor han skulde faae noget fra igien; Thi de Douceurer jeg nød hos Printsessen kunde vel fornøie mig, men ikke mætte mig, hvorudover jeg fandt paa et Middel til at raade Bod paa denne Mangel; Thi da jeg næste Nat igien indfandt mig hos Printsessen, tiltalede jeg hende saaledes: Min Printsesse! Vi har hidindtil forglemt en Formalitet ved vores Ægteskab, som bestaaer derudi, at jeg ikke har faaet nogen Medgift med eder. Ak min allerdyrebareste Skat! raabte Printsessen, jeg vil i Morgen tale med min Fader derom, og jeg er vis paa, at han med Fornøielse skal levere mig en anseelig Brude-Skat til eder. Nei langt fra, svarede jeg, det giøres ikke fornøden, at tale til eders Fader derom; Thi jeg bekymrer mig ikkun lidet om Jordiske Skatter, efterdi Riigdom er mig til ingen Nytte: Altsaa er det nok naar I giver mig nogle af eders egne rare Klenodier. Schirine vilde paa disse Ord virkelig givet mig alle hendes Juveler,

veler, men jeg lod mig nøie med to store Diamanter, hvilke jeg Dagen derefter solgte til en Juvileer i Gazna, og saaledes blev i Stand til fremdeles at spille Mahomeds Person.

En Maaneds Tid derefter ankom en Gesandt til Gazna som var sendt fra en mægtig Konge der i Naboe-Lauget, for at forlange Printsesse Schirine til ægte. Han havde strax Audience, men da Kongen fornam hans Ærende, svarede han saaledes: Det gior mig ont, at jeg ikke kan tiene Kongen eders Herre i det han forlanger af mig, efterdi jeg allerede haver giftet min Datter bort til den store Prophet Mahomed. Gesandten domte af saadan Svar, at Kongen i Gazna maatte være gal, og derfor hastede at berette sin Konge, hvorledes hans Ærende var afløbet. Denne Første tænkte i Begyndelsen at Kongen i Gazna havde mist Forstanden, men som han derefter udtydede det til en Foragt imod sig, saa hvervede han ny Tropper og fik i en Hast en anseelig Armee paa Benene, med hvilken han rykkede ind i det Kongerige Gazna.

Denne Konge, ved Navn Cacem, var sterkere end Bahaman, som desuden var saa langsom i at sætte sig til Modværn, at hans Fiender imidlertid giorde god Fremgang. Cacem slog strax nogle af Bahamans Tropper af,

som vare destinerede til at afskiere ham Passen, hvorudover han uden Hinder marcherede lige for Hoved-Staden Gazna, og fandt at Bahamans Armee havde forskandset sig uden for Printsessens Pallads. Han havde vel i Sinde strax at angribe dem, men som hans Armee behøvede Hvile, saa opsatte han Attaqven til næste Morgen.

Imidlertid fik Bahaman Underretning om Fiendens Styrke, og altsaa begyndte at tvile om et got Udfald. Han forsamlede i en Hast sine fornemste Raad, for at overlegge hvad de i denne Casu skulde gribe til, og som den Minister der havde brudt sit Been just var her iblant, saa tog han Leilighed heraf til at udlade sig saaledes: Allernaadigste Konge! jeg undrer over, at Eders Majestæt kan være saa urolig i Sindet ved dette fiendtlige Anfald; Thi jeg er vis og forsikret paa, at om alle Printser i Verden allierede sig med hinanden, kunde de dog ikke overvinde Mahomeds Sviger-Fader. Altsaa kan Eders Majestæt ikkun alene søge Hielp hos den store Prophete, og han skal snart giøre eders Fiender til Skamme, efterdi han selv er Aarsag til deres Ankomst.

Om nu endskiønt dette ikkun alene blev talt Spottevis, saa gav det dog Kongen Anledning til adskillige Tanker, og besluttede at anmode Ma-

Mahomed om sin Bistand. I saadan Hensende forfoiede han sig til Printsessen og sagde: Min Datter! i Morgen tilig ved Solens Opgang vil Kong Cacem angribe os, og jeg frygter at han, som ikke lidet er os overleggen i Magten, snart vil bemægtige sig vore Forskandsninger; Mit Ærende er derfor, at udbede mig Mahomeds Bistand. Gior nu eders Beste at overtale ham hertil, og forrestil ham, hvorledes hans egen Interesse bestaaer derunder. Naadige Herre! svarte Printsessen, det skal ikke blive os vanskelig at faae Propheten paa vores Side; Og I maa være vis paa, at han i en Hast saaledes skal adsprede vore Fiender, at alle Konger udi Verden, af Cacems Exempel skal lære at bære den Respect for eder, som I formedelst mit høie Ægteskab tilkommer. Da det nu allerede var noget ud paa Natten, og Propheten endda ei havde indfunden sig, blev Kongen bange og frygtede for at Propheten havde forladt dem; Men Printsessen opmuntrede ham stedse ved at forestille ham, hvorledes det var umuelig, at saa hellig en Prophete kunde forlade dem paa en Tid, da de mest havde hans Hielp fornøden. Han seer nok, sagde hun fremdeles, ned af Himmelen, og mueligt han allerede er betænkt paa, at styrte vore Fiender.

Jeg havde imidlertid noie Efterretning om hvad der passerede, og kunde let forestille mig, at man ved denne Leilighed vilde hænge mig over for at giøre Mirakler, altsaa speculerede jeg paa, hvorledes jeg kunde udrette noget til Fiendens Fordervelse. Jeg faldt omsider paa at fylde min Kiste med store Flinte-Stene, og lade samme falde ned i den Fiendtlige Leier. Dette satte jeg strax i Verk, og skiød mig op i Luften lige over Cacems Telt, hvilket jeg let kunde kiende, efterdi det paa tolv Pillarer var opreist. Jeg lod mig ganske sagte glide ned, og fornam til min store Lykke, at alle Mand var falden i Soon, uden alene Forposterne, som vare langt fra mig. Denne Leilighed forte jeg mig til Nytte, i det jeg fik en Flinte-Steen fat, og slog Kongen dermed lige i sit Hoved, saa at Blodet Stromme-viis flod ham ned paa Halsen, hvorefter jeg trykkede paa min Laas, og fløi som en Piil i Luften. Som nu Kongen derved blev meget farlig saaret, saa fik han ved sit Skriig utallige Officerer omkring sig, og hele Leiren blev bragt i Uorden, efterdi man fandt Kongen dødelig blesseret, og ikke vidste af hvem. Imidlertid de saaledes Klynge-viis stode forsamlede omkring Kongens Telt, lod jeg mine øvrige Stene falde ned iblant dem, hvor ved nogle blev ihielslaaet, og andre saaret. Dette bragte dem paa de Tanker, at der regnede Stene ned af Himmelen, og Officererne,

saa-

saavel som Soldaterne trode ganske stadig, at Propheten Mahomed var bleven vred paa Cacem, og lod dem ved disse Stene føle en Virkning af hans Fortørnelse. Omsider besluttede de at gribe til Flugten, og gav sig ikke Stunder til at tage deres Telter med sig, men enhver løb og raabte: Vi er forloren, vi er forloren, Mahomed vil ganske og aldeles gisre det af med os.

Kongen i Gazna blev om Morgenen derefter temmelig bestyrtset, da han i Steden for at leveres en Bataille, fornam at Fienden havde taget Flugten. Dette satte Mod i Bahaman, saa at han strax gav Ordre til sin Armee at bryde op, og forfølge Fienden. De hentede dem ogsaa virkelig ind, og nedsablede en stor Deel af dem. Omsider fik han fat paa Cacem selv, som formedelst sine bekomne Saar blev forhindret at fare saa fort, som han gierne vilde. Hvorfor har du, sagde han til ham, imod al Ret og Billighed trænget dig ind i mit Rige? Og hvad Aarsag har du til at føre Krig imod mig? Jeg bildede mig ind, svarede Cacem, at du af Foragt havde nægtet mig din Datter, og derfor besluttede at hevne saadant; Thi jeg kunde umuelig tro, at Propheten Mahomed var din Sviger-Son, men som der er ham, der har blesseret mig, og bragt min hele Armee i Uorden, saa har jeg faaet Troen i

Hænderne, og tviler ikke mere paa, at det jo er sandt.

Kongen i Gazna lod altsaa af at forfølge dem længer, men tog alene Kong Cacem tilbage med sig, som faa Dage derefter døde af sine Saar. Soldaterne havde i lang Tid nok at bestille med at dele det store Bytte som de i denne Krig havde giort. Efterat nu Kongen i alle Mosqver havde ladet giøre Taksigelse for den bekomne Seier, forføiede han sig til Printsessens Pallads og sagde: Jeg kommer for at aflegge min Taksigelse hos Propheten Mahomed, eders Gemal. I har ved Coureren fornummet hvad han har giort for os, og jeg er derover saa fornøiet, at jeg inderlig længes efter at omfavne hans Knæ for at vise min Erkiendtlighed.

Den Fornøielse, han ønskede sig, biede han ikke længe efter; Thi jeg kom i det samme ind af Vinduet, og præsenterede mig for dem. Bahaman havde ikke saasnart seet mig, førend han jo kastede sig ned for mine Fødder, og sagde: O store Prophete! Jeg kan ikke finde Ord nok til at udføre mine Tanker. See mig ind i Hiertet, og I skal finde det fuld af Erkiendtlighed. Ak min Prints! svarede jeg, kunde I falde paa de Tanker, at jeg ikke skulle hielpe eder i den Forvirring I for min Skyld var kommen udi? Jeg har tilbørligen afstraffet

den

den hsimodige Cacem, hvis Forsæt var at bemægtige sig eders Rige, borttage Schirine og indslutte hende iblant sine andre Slavinder i sit Serrail. Frygt ikke at nogen Potentat mere tor bekrige eder; Thi dersom nogen understaaer sig at forsøge noget fiendtlig imod eder, saa skal jeg lade falde Ild ned af Himmelen, som skal fortære den ganske Armee, og forvandle den til Aske.

Efterat jeg saaledes havde givet Kongen ny Forsikringer, at jeg stedse vilde tage ham og hans Kongerige udi Protection, saa fortalte jeg ham hvorledes jeg ved at lade regne Stene ned af Himmelen havde fordrevet hans Fiender, og Bahaman fortalte paa sin Side hvad Cacem om denne Sag havde sagt ham, hvorefter han forlod mig, at jeg destobedre kunde fornøie mig med hans Datter, som viste mig tusende Slags Caresser for den Tieneste jeg havde bevist hendes Fader. Omsider begyndte Dagen at bryde ud, og der fattedes lidet udi at jeg jo denne gang havde opholdt mig for længe, hvorudover jeg med en særdeles Hurtighed skiød mig op i Luften, og siden igien ned i Skoven, og var ikke lidet fornøiet at alleting lob saa vel af for mig; Ja jeg var kommen saa got i med at spille Mahomeds Person, at jeg tilsidst saa got som selv trode, at jeg virkelig var Mahomed, efterdi jeg alene havde adspredt

en

en heel Armee; Thi den der ofte fortæller en Løgn kommer omsider saa godt i Vane med den, at han uden Betænkning svær derpaa, og selv holder den for Sandhed.

Tvende Dage derefter, blev den Afdøde Konge prægtig begravet, og samme Tid lod Kongen i Gazna befale at man over alt i Byen skulle anstille Lystigheder, i Henseende til Printsesse Schyirines Forbindelse med Mahomed. Dette mærkede jeg, og altsaa besluttede at giøre denne Fest berømmelig og mærkværdig ved et nyt Mirakel, i hvilken Henseende jeg kiøbte mig en god Qvantitet Bæg og Bomuld, samt et lidet Fyr-Tøi, som jeg kunde slaae Ild i. Dette præparerede jeg i den Stand det skulle være, og begav mig derpaa om Aftenen saa høit i Luften, som jeg kunde komme, hvor jeg lige over Staden stak Ild i det Bægede Bomuld, som gav en prægtig Illumination, dog saaledes, at man ikke ved denne Lysning kunde see mig i min Kiste.

Dagen derefter gik jeg ind i Byen for at høre hvad man sagde om mig, da jeg med Fornøielse fornam de adskillige Domme som bleve fældet over mit Foretagende. Nogle sagde, at Mahomed dermed vilde vise hvor behagelig Festen var ham, andre at de under dette Luft-Tegn havde seet Mahomed selv i sin ærværdige

Ge-

Gestalt og lange hvide Skiæg, ja jeg kan ikke erindre mig alle de Meninger som deres Phantasie faldt paa.

Imedens jeg ved denne Leilighed søgte at fornøie mig faldt min hele Høihed og Lykksalighed med et i Asken; Thi da jeg kom igien ud i Skoven var min Kiste opbrændt, ak den kiere Kiste, som stedse var mig et Instrument til alle Mirakler jeg giorde! Jeg veed ikke hvorledes det gik til; Men jeg kan dog forestille mig, at der maa have ligget nogle Gnister i Kisten af mit Fyrverk, som har tændt Ild i den. Ak hvilken en elendig Tilstand saae jeg mig ikke her styrtet udi! Jeg opfyldte Luften med mit Skrig og Klagemaal, rykkede mit Haar af mig, og sønderrev mine Klæder, ja jeg veed ikke hvorledes jeg i denne fortvilede Tilstand sparede mit eget Liv.

Som nu min Skade var ulægelig, saa var der intet andet at gribe til for mig, end at søge min Lykke paa andre Stæder, og saaledes maatte Mahomed imod sin Villie skilles fra den yndige Schirine, som vel endnu den Dag i Dag er ligger indtaget af en dødelig Bekymring for hans Skyld. Efter tre Dages Reise traf jeg en stor Caravane-Kiøbmænd, med hvilken jeg fortsatte Reisen lige til stor Cairo hvor jeg gav mig til at være Væver. Nogle

le Aar derefter reiste jeg til Damasco, hvor jeg ligeledes stedse har næret mig med at væve. Det synes vel ligesom jeg med denne min Tilstand er fornøiet, men man tager merkelig Feil; Den Lyksalighed jeg tilforn var udi staaer mig stedse i Tankerne. Schirine, ak den deilige Schirine, staaer stedse ligesom afskildret for mine Øine! Jeg gior mig vel Umage for at bortjage disse Tanker, men alt det jeg dermed udretter, er at forny min Elændighed, saa at jeg reent ud maa bekiende, at jeg er iblant deres Tal der ikke er giort til andet end at lide.

Nu kan Deres Majestæt, sagde Malek fremdeles, letteligen see i hvad Tilstand jeg befinder mig. Jeg veed vel at man ikke kan billige det Bedragerie, som jeg har begaaet imod Kongen i Gazna eller rettere imod hans Datter Printsesse Schirine, efterdi hun bildte sig ind at have giort et Giftermaal, hvorved hun fik et Fortrin for alle andre Printsesser; Og da hun paa nogen Tid har høsted sig de Sødheder, som Egteskabet fører med sig, saa seer hun sig forladt af sin Prophete, og følgelig bragt i den Tilstand, at hun vel aldrig bliver gift mere. Jeg har vel kundet merke, at Eders Majestæt har funden Mishag i saadan min Opførsel, men betænk, at I har selv befalet mig at tale Sandhed, og at det altsaa har været fornøden for mig at give Sagen saaledes, som den i sig selv var.

Con-

Continuation
Af
Historien om Bedreddin Lolo, Kongen i Damasco, og hans Vizier Atalmulc.

Da nu Kongen i Damasco havde hørt Væverens Historie, lod han ham igien gaae fra sig, og sagde derpaa til Viziren og sin Favorit: Den Historie, som dette Menneske fortalte, er ikke saa meget/at undre over som eders. Imidlertid maa I dog ikke tænke, at jeg endnu giver mig tabt, nei jeg vil lade alle mine Generaler, Ministre, Officierer og andre Hof-Betiente komme for mig, og da er jeg vis paa, at man dog maa treffe een, som er fuldkommen lykkalig.

Dette skeedte: Der kom en efter anden frem for Kongen, men de bekiendte alle, at de intet var mindre end fuldkommen fornøiet. Een klagede sig over, at han ikke fik Ære nok, en anden, at han ikke kunde komme til at hevne sig paa den der havde giort ham imod, og den tredie, at man ikke ret skiønnede paa hans Krigs-Erfarenhed, og saa fremdeles. Da nu Kongen saae, at der var intet hos dem at hente, lod han den følgende Dag en stor Mængde Borgere og Haandverks-Folk opkalde; men

det var ligesaa nær med dem; Thi en klagede over Tidernes Besværlighed, at hans Credit tog hver Dag af, en anden, at man hindrede hans Forehavende, og den tredie, at han havde forodt sit Gods; Nogle besværede sig over deres Koner, andre over deres Børn; De som vare fattige klagede over den Elendighed de hver Dag plagedes med, og de Rige fattedes enten Sundhed eller mere Rigdom. Mange af de Ugifte klagede over at de endnu ikke var i Stand til at forsyne en Kone, og de derimod som vare gifte, beklagede sig at have giort et slet Val, saa at alle fattedes noget, og der var ikke een eneste som priste sig fuldkommen lyksalig.

Alt dette var endnu ikke nok for Bedreddin, vel an, sagde han til Viziren, der maa nu staae ved sit Værd at der ikke er mange, som fuldkommen er lyksalig, imidlertid haaber jeg, at jeg endnu skal finde een, og det er alt nok, efterdi J paastaaer, at der er slet ingen. Viziren igientog sine Ord og forsikrede, at Kongen forgieves giorde sig Umage for at finde saadant et Menneske; Men alt dette uagtet, lod han dog i Staden offentlig udraabe, at de, som var fornoiet med deres Tilstand, og kunde sige sig fri for alt det, der forhindrer et Menneskes Lyksalighed, skulde i tre Dage efter hinanden fremstille sig for hans Throne. Da nu ingen indfandt sig, blev Kongen ganske bestyrtset

ſet og raabte: Ak! er det mueligt, at der i saa ſtor og Folkriig en Stad ikke ſkulde findes et lykſaligt Menneſke! Naadige Herre! ſagde Stor-Viziren: Om J havde alle Menneſker i hele Verden omkring eder, saa ſkulle de allesammen ſvare nei. Det troer jeg ikke, svarede Kongen; Thi derſom jeg for nærværende Tid ikke var indviklet i Krig, saa ſkulde jeg snart finde een udi andre Lande.

Som han nu kort Tid derefter ſluttede en profitable Fred, saa beſluttede han at reiſe Udenlands, og ikke komme tilbage til Damaſco, forend han havde troffen et fuldkommen fornøiet Menneſke. Sire! ſagde Viziren: Hvorfor vil J paatage eder denne beſværlige Reiſe? Skulde J ikke endnu være overbeviiſt om, at J ei kan finde det J ſøger? Tag eder ſelv til et Exempel, J har nu ingen Fiender mere at frygte for; eders Underſaatter elſker eder; eders hele Hof-Stat gior ſig Umage for at befalde eder; Kan J nu ſelv i alt dette ikke være lykſalig, hvad for et Menneſke kan da være det? Men Viziren maatte foreſtille ham hvad han vilde, saa var han dog ikke at overtale.

Efterat da Kongen havde overdraget Regieringen til de andre Vizirer, begav han ſig paa Reiſen, ledſaget af Acalmulc, Prints Seuf el Muloul og nogle faa Slaver. De

tog deres Vei først til Bagdad, hvor de indlogerede sig i et Caravane Herberg, og udgav sig for tre Juvelerer fra Stor-Cairo; til hvilken Ende de havde en stor Mængde Ædel-Stene med sig, for desto bedre at blive anseet for det de gav dem ud for. I denne Qvalitet fik Beoreddin Lyst til at lade sig anmelde hos Calife, for at faae denne Første at see, og desuden at betragte de merkværdigste Ting der ved Hoffet. En gang hendte det sig, at de paa Gaden fik en Calender at see, som var omringet af en stor Mængde Mennesker. Denne Calender stod og prædikede for sine Tilhørere, da Kongen fik at høre, at han iblant andet tiltalede dem saaledes: O mine kiere Brødre! hvor ufornuftige ere I, at I med saa stor Bedrøvelse kan stræbe efter Rigdom; og naar I engang skal dø, saa kan I ikke faae Dødens Engel til at skaane eder, om I end gav ham eders hele Rigdom for eders Liv. I øvrigt maa I tilstaae, at stor Rigdom foraarsager stor Uro. Den Umage, I har for at samle Rigdom, hindrer jo eders Lyksalighed. See engang til mig! Jeg har ikke det ringeste, og er dog i saadan Mangel fuldkommen lyksalig.

Ved disse Ord tog Kongen sin Vizier afsides, og sagde til ham: Nu har I lige saa vel som jeg hørt denne Calenders Ord, og jeg seer mig altsaa befriet fra at reise længer; Dette Menneske tilstaaer selv, at han er fuldkommen lyk-

lykſalig. Sire! ſvarede Viziren, man maa tale med denne Calender i Eenrom, og om mueligt er, faae ham til at aabenbare ſin Hiertens Mening; Thi maaſkee han ikke mener hvad han her har ſagt. Kongen bifaldt dette, og Viziren tilſtod at ville give ſig tabt, ſaafremt Calenderen i Eenrom forſikrede dem om ſin Lykſalighed.

Saaſnart Calenderen havde holdt op at tale, og faaet de Almiſſer, ſom nogle af de Nærværende gav ham, forføiede han ſig hiem; Hvorudover Bedreddin tillige med ſin Stor-Vizier og Favorit begav ſig bag efter ham, og ſpurgte ham, om han ikke ville giøre dem Selſkab i et lidet Compagnie. Dette afſlog han ikke, men bad dem at de vilde følge hiem med ham. Han boede udi et lidet Huus tilligemed tre andre Calendere, og ſaaſnart de der var ankommen, gav Bedreddin Calenderen nogle Zequiner Guld, for hvilke han ſkulde indkiøbe dem, hvad der behøvedes til et got Maaltid.

Omſider ſatte de ſig alleſammen til Bords, og Calenderne opførte ſig ſtedſe ſaa milde og fornøiede, at Bedreddin ikke kunde andet, end have et godt Haab om, at Sagen ſkulde falde ud til hans Fordeel. Vi kan uden Tvil, ſagde han til Viziren, have nok i det vi ſeer for vore Øine, tilſtaae derfor at J har taget Feil. Endnu ikke, ſagde Atalmulc; Thi et Skin af en Ting er ofte meget bedragelig.

Som nu een af Calenderne spurgte, hvad de dermed ville sige? saa tiltalede Kongen ham saaledes: Vi ere tre Juvelerer, og een af mine Medbrødre vil paastaae, at der er intet Menneske til i Verden, som er fuldkommen lykkalig. Hvad mig angaaer, saa troer jeg det som er tvertimod, allerhelst da jeg nylig har hørt eder selv tilstaae, at I fuldkommen var lykkalig; Kongen leverede ham derpaa en Pung fuld af Zequiner, og bad ham indstændig, at han aabenhiertet vilde sige, om han ogsaa virkeligen var lykkalig, forestillende ham derhos, hvor meget det var ham Magt paaliggende, at faae Oplysning derom.

Calenderen tog imod Pengene, og giorde dernæst saadan Bekiendelse: Hverken jeg eller mine Kammerater ere virkelig lykkalige, og om jeg endskiønt nyligen berømmede mig deraf for Folket, saa kan jeg dog sige, at jeg ikkun har liden Aarsag til at være ret fornøiet. At jeg prædikede mod Rigdom, skeedte alene for at bevæge de Nærværende til Barmhiertighed. Ak en Calender lever alt for elendig til, at man hos ham skulde finde en fuldkommen Lykkalighed! Men det er dog ikke det alene, der foraarsager denne Mangel; Thi det menneskelige Hierte kan ei ved noget Middel stilles tilfreds; Saasnart et Ønske bliver opfyldt, saa indfinder sig en anden Begierlighed, som forurolige Hiertet, og dette varer saa længe der er Liv i Menneskets.

Stor-

Stor-Viziren fornsiede sig ikke lidet over dette Svar, efterdi han sikker formodede, at Kongen hans Herre derved skulle være bleven saa tilstrækkelig oplyst om denne Sag, at han strax skulde have resolveret at reise hiem igien, men det var endnu ikke kommen saa vit; Thi Kongen besluttede for det første at anvende den øvrige Deel af Dagen paa at besee sig i et Verts-Huus, hvor de skienkede Fyquaa, hvorudover de strax tog Afskeed fra Calenderne, og forføiede sig hen til bemeldte Sted. Her satte de sig ned hos hinanden ved et Skienke-Bord, hvor tvende fornemme Personer sad og discourerede om de Fortredeligheder, som det menneskelige Liv var underkast. Den ene paastod, at det var urimelig, man altid vilde forlange at leve uden Modgang; Thi, sagde han, dersom vi altid dantsede paa Roser her i Livet, saa fandt vi ingen Længsel efter den Fryd og Herlighed, som er lovet de Troende efter Døden. Jeg kan ikke ganske bifalde eder derudi, sagde den anden; Thi endskiønt jeg veed, at de fleste Mennesker ere ulykkalige, saa er det derfor ingen Følge, at de skulle alle være det. I Særdeleshed kiender jeg een, som fører et lykkaligt Liv, og lever altid i Lyst og Glæde.

Stor-Vizieren tog heraf Leilighed at melere sig i deres Discours, og spurgte den der talede, hvor det Menneske var at finde? Han

svarede strax, at det var Kongen i Astracan, og dersom denne Prints, sagde han fremdeles, ikke besidder en fuldkommen Lyksalighed, saa troer jeg paa at nogen Menneske besidder den, allerhelst da jeg veed, at der ikke er nogen Ting som forhindrer hans fuldkomne Lyksalighed. Med faa Ord: Han er et fornoiet Menneske; Hvorudover man og har givet ham et Tilnavn, som svarer til hans Omstændigheder, i det man kalder ham **Kongen uden Bekymring.**

Bedreddin anhørte denne Samtale med største Agtsomhed, og han havde ikke saasnart faaet Efterretning om denne Sag, forend han aftalte med Viziren og sin Favorit, at de Morgenen derefter vilde begive sig til Astracan; Men som de, ved deres Ankomst i Logementet, fik at vide, at man ventede en Caravane-Circasiske Kiøbmænd, som om faa Dage vilde reise hiem, saa opsatte de Tiden for at følges med dem. Endelig ankom disse Kiøbmænd, og altsaa fortsatte de deres Reise lige til bemeldte Astracan, hvor Kong Hormoz med Tilnavn **uden Bekymring** regierede.

De tog deres Logemente i et Caravane-Herberg, og udgav sig ligesom tilforn for Juvelerer. Ved deres Ankomst kunde de ikke nok-som forundre sig over dette Folkes lystige Væsen og Levemaade, hvorudover man spurgte Ver-

Verten ad, hvad Nyt der var passeret, siden alle Folk vare saa lystige der i Staden? I maa, svarede han, være Fremmede her paa Stæden, efterdi I sporger der om. Imidlertid kan jeg sige eder, at det ikke skeer formedelst nogen Seiervinding eller andre particulaire Leiligheder, men Indbyggerne gior det alene for dermed at behage Kongen, som er den artigste Prints der kan være til i Verden, han leer altid, og fordi han bestandig er ved saadant got og lystig Vesen, saa har han faaet det Tilnavn Konge uden Bekymring.

Kongen spurgte derpaa Viziren, om han ventede i denne Herre at finde et Menneske der fuldkommen var lyksalig? Men Viziren svarede, at han ikke lod sig bedrage af et udvortes Skin. Bedreddin begyndte ogsaa selv at tvile derom, allerhelst naar han betragtede hvor mange Bekymringer en Konge havde at drages med udi Regieringens Affairer. Ikke destomindre besluttede han dog at addressere sig til bemeldte Konge, og see derhen, at han af hans egen Mund kunde forsikres, hvorledes Sagen hængte sammen. Viziren approberede hans Forsæt, men bad derhos, at i hvad Udfald end Sagen fik, han da vilde lade sig nøie med samme og igien begive sig til sit eget Rige igien. Dette lovede Kongen, og for desto snarere at blive expederet, vilde han strax giore en Begyn-

delse. I saadan Henseende forfoiede de sig strax op paa det Kongelige Pallads, hvor de overalt fandt Hof-Betienterne særdeles lystige, nogle dantsede, andre sang og andre igien spillede, saa at hvor man vendte sig, var der intet andet at høre, end Dants, Sang og Musique. Da de omsider kom ind paa den tredie Sal, hvor et Taffel for tive til tredive Personer stod dekket, og forsynet med mange kostbare og delicate Retter. Det var hans fornemste Ministre, som han dertil havde indbudden, og man kunde letteligen kiende Kongen fra de andre, efterdi han havde en Solv Krone paa Hovedet, som rigelig med Topaser og Rubiner var besat. Denne Konge viste sig stedse munter og levende, og ved adskillige lystige Discourser opmuntrede de andre til at være glade.

Efter Maaltidet begav de sig strax ind i Dantse-Stuen, og bortdrev den ganske Dag med saadanne og andre Forlystelser. Imod Natten forlod han Compagniet, og forfoiede sig ind udi sin Gemals Kammer, hvorpaa enhver gik sin Vei, og alting var ganske stille. Man maa bekiende, sagde Bedreddin: (da han var kommen hiem udi sit Logemente igien) at Kongen i Astracan synes at være meget lykkalig, og man kan ikke see paa ham, at hans Glæde skulle være forstilt.

Prints Seyf el Muluk declarerede strax, at han var af samme Mening, men Atalmulc

var

var dem stedse imod, sigende: I veed, at det er en Kunst, som man til Hove beflitter sig paa, og hvo veed om han nu i dette Øieblik er bleven et Bytte for en dødelig Bedrøvelse? Maaskee han undertiden betaler sine Forlystelser dyrt nok.

Dagen derefter gik de alle tre igien op paa Palladset, efter at de først havde forsynet sig hver med en Æske fuld af Ædelstene. De forlangede at tale med Kongen selv, og lod sig anmelde, at de vare tre Juvelerer, som reiste fra det ene Hof til det andet for at sælge Juveler. Kongen lod dem strax komme ind til sig, og da han lidet havde betragtet deres Kram, fik han Øie paa en Ædelsteen, der var saa stor som et Due-Æg (*), hvilken han i Særdeleshed forundrede sig over, og sagde, at han aldrig havde seet dens Lige; Det synes, sagde han fremdeles, at Naturen har ligesom funden Fornøielse i at samle alle slags Farver i denne Steen. Som nu Atalmulc havde tilforn været en ret Juvelerer, saa tog han Ordet og sagde, at man fant de slags Stene paa den Ø. Serendib, hvor de havde indkiøbt samme, og det var en Steen, som af alle var i meste Værdie.

(*) Denne Steen findes paa den Ø. Ceiland, eller Serendib, kaldet Kat-Øine. De Reisende fortælle, at den altid bliver funden i denne Størelse. Den skal være rund, og naar man vender den omkring og seer paa den, fremviser den adskillige Coleurer, som dog alene kommer af Øiesynet. Imidlertid bliver den formedelst sine mange Farver kaldet Kat-Øine.

Da Bedreddin merkede, at Kongen i Astracan med saa stor Forundring betragtede denne Steen, sagde han til Kongen: Det er os kiert, at vi har noget, som Eders Majestæt finder Behag i, og vi beder allerunderdanigst, at Eders Majestæt vil antage denne Steen til en Foræring. Hormoz tog rigtig derimod og for at vederlegge samme, tilbød han dem at de maatte blive nogle Dage ved hans Hof og indlogere sig paa Slottet.

Dette Tilbud tog de gierne imod, og derfor strax betienede sig deraf. Kongen, som ansaae dem for Folk der reiste hele Asien igiennem, viste dem al optænkelig Ære, paa det de kunde have Anledning at berømme ham ved andre Hofser. I saadan Henseende tog han dem paa Jagt med sig, diverterede dem med adskillige slags Skuespil, og lod dem i Adelens Nærværelse spise til Taffels med sig.

Imidlertid gave de nøie Agt paa alt hvad Kong Hormoz foretog sig, men det var dem ikke mueligt, at finde noget hos ham, der kunde være Tegn til Misfornøielse, hvorudover Bedreddin meest troede, at han maatte være lyksalig og følgelig uden al Bekymring. Stor-Viziren Atalmulc kunde ikke endnu herudi give Kongen Bifald; Thi omendskiønt man ikke kunde see andet, saa var det dog ikke sikker, at tro

det

det om ham. Ja hvorledes skal vi da faae det at vide, svarede Bedreddin, efterdi vi ikke kan see ham ind i Hiertet? I maa sagde, Stor-Viziren, giøre ham trohiertig, sige ham eders Navn, og af hvad Aarsag I er kommet i hans Rige; Mueligt at eders Oprigtighed vil opmuntre ham til at vise sig mere fortrolig imod eder, og fortælle eder det som han holder skiult for alle andre.

Efterat dette Raad af de andre var bleven approberet, forlangede de virkelig en geheim Audience hos Kongen i Astracan, og som dette ikke blev dem nægtet, førte Bedreddin Ordet for dem alle saaledes: Sire! vi komme for med Eders Majestæts Tilladelse at tage Afskeed. Den Tid, som vi havde foresat os at blive her ved Hoffet, er allerede forløbet, og det mangler alene, at vi aflegge vores skyldige Taksigelse for beviste Godhed. Jeg vil ikke, svarede Hormoz, imod eders Villie opholde eder; Imidlertid giør det mig dog ont, at I saa hastig vil reise fra mig; Mueligt at mit Hof ikke kan fornøie eder, eller producere saadanne Ting, som kommer overeens med eders Sind. Ak naadige Herre, svarede Bedreddin, jeg kalder Himmelen til Vidne, at vi her ved Hoffet har funden langt større Fornøielse end vi nogensinde kunde have funden ved Califes de Troendes Beherskers Hof, men vi har vigtige Aarsager at ven-

vende om igien til vores eget Fæderne-Land; Thi jeg er selv en Konge, og følgelig ere vi ikke Juvelerer, som vi have givet os ud for. Jeg regierer over Folket i Damasco, og den ene af dem, som I her seer, er min Stor-Vizier, den anden er min Favorit.

Kongen i Astracan syntes ligesom bestyrtset over denne fortrolige Bekiendelse, og da man tillige fortalte ham Aarsagen til deres Reise, brast han ud i en stor Latter og sagde: Ak! vil eders Vizier paastaae, at der er ingen lyksalig Menneske i Verden? Ja, svarede Bedreddin, og det er just noget, som jeg ikke kan finde mig i. Vist er det, at jeg hverken i mit eget Kongerige eller andre Stæder paa mine Reiser har kundet treffe et Menneske der var fuldkommen lyksalig; Thi endskiønt mange syntes at være det, saa var de det dog ikke virkelig, hvorudover jeg havde i Sinde at reise hiem igien, dersom man ikke havde berettet mig, at der i Astracan regierede en Konge, som var uden al Bekymring. Dette opvakte en Begierlighed hos mig til at tale med eder, og da jeg af alleting har merket, at I stedse lever i Glæde og Fornøielse, saa beder jeg indstændig, at I vil sige mig, om saadant alene er et udvortes Skin eller bestaaer i noget virkeligt.

Hormoz stak igien i at lee over dette Spørsmaal, er det mueligt, raabte han, at I har forladt eders Rige, for at opsøge et lyksalig Menneske? Ja visselig, svarede Bedreddin, og Eders Majestæt gior mig en stor Tieneste om I'oplyser mig udi denne Sag, saa vidt eder selv angaaer. Efterdi det er eder da saa meget angelegen, svarede Kongen i Astracan, saa kan jeg for min Part sige eder, at eders Vizier har ret. Jeg er af hans Mening, og troer ikke at nogen Menneske kan være fuldkommen lyksalig. Man kalder mig vel Kongen uden Bekymring, men jeg er maaskee dog den ulyksaligste af alle. Den Glæde man merker hos mig er forstilt, og ingen veed uden jeg selv, med hvad Moie jeg søger at skiule min Elendighed for mine Undersaatter.

Bedreddin blev over denne Bekiendelse ganske bestyrtet, og som han inderlig længtes efter at vide Aarsagen til den ubekymrede Konges Fataliteter, saa søgte han at formaae ham til at aabenbare samme, hvilket blev ham ikke heller nægtet.

Imidlertid syntes det, ligesom denne Konges Pallads var Glædens og Fornøielsens bestandige Bolig; Thi enhver ved Hoffet kappedes med hinanden om at opfinde de fleste Forlystelser. Alle deres Foretagender sigtede alene

til

til at fornøie Kongen, og da der var intet som gav det allerringeste Tegn til Bedrøvelse, saa vendtede Bedreddin med stor Længsel paa den Tid, da Kongen i Astracan vilde fornøie deres Begierlighed, hvilket da ogsaa paa følgende Maade skeete:

En Nat, da alting paa Palladset var stille, lod han dem ved en Gilding hente til sig, som førte dem ind i Fruentimmernes Gemakker, hvor Kongen i det første Gemak tog imod dem og lovede at vise dem hvor udi hans Ulykselighed bestod. Paa disse Ord tog han dem ved Haanden og ledsagede dem igiennem to Gemakker, indtil de kom ved Døren af det tredie. Her bad han dem at see ind, og de fik i en Hast Øie paa en ung Dame, som sad paa en Sofa, hvis overmaade store Deilighed de ikke nokſom kunde forundre sig over. Hun var at see til hvidere end den Snee, der nylig var falden, og hendes Øine vare saa skinnende, som det havde været tvende Sole; Hun saae stedse mildt ud, og syntes med Agtsomhed at høre paa det, som en gammel Slavinde talede med hende.

Betragter denne Printsesse, sagde Hormoz, og tilstaae at I ikke nogen Tid har seet saa stor en Deilighed. Synes det ikke, som Naturen havde fundet Fornøielse i at samle alle Slags Yndigheder der paa et Sted? Imidlertid, sagde

de Hormoz fremdeles: Er det dog denne Deilighed der foraarsager mig al min Bekymring. Det er just hende, som gior mig ulykksalig. Vil hun da, Naadigste Herre, sagde Kongen i Damasco, ikke elske eder? Ak jo, raabte Hormoz, derover kan jeg ikke klage. Hvorledes kan hun da giøre eder ulykkelig, sagde Bedreddin? Det er en Sag, svarede Hormoz, som snart skal vise sig.

Paa disse Ord førte han dem alle tre ind udi Gemakket hvor hun sad; Men ak hvilket uhørlig Mirakel! Hun saae sig nu ikke mere selv liig: Hendes røde og hvide Kinder falmede paa et Øieblik, og hun blev saa bleg som et Liig, hendes rosenrøde Læber bleve ganske sorteblaae, og de Øine, der tilforn vare klarere end Solen, var nu tillukte, saa at alle de Yndigheder, man nylig udi saa høi en Grad betragtede hos hende, forsvant ligesom med et. Omsider satte Kongen sig ned lige for hende, og tiltalede hende saaledes: Min Printsesse! luk eders Øine op og betragt eders ynkværdige Gemal. Den Tilstand, i hvilken I befinder eder, er ligesom en Piil der igiennem borer mit Hierte. Men Printsessen svarede ikke et eneste Ord her til, og man saae ikke det mindste Tegn til at der var Liv i hende.

Hor-

Hormoz kunde ikke længer taale at see paa dette bedrøvelige Syn, hvorfor han strax stod op og gik hen til Bedreddin, som til sin store Forundring mærkede, at Dronningen, ved hver Skrit hendes Gemal tog, efterhaanden forandrede sig igien, saa at hendes forrige Deilighed omsider fik en langt større Glands end tilforn.

Da Kong Hormoz nu var kommen tilbage til Bedreddin, spurgte han om man i hannem havde funden det lyksalige Menneske, som man søgte efter? Nei langt fra, svarede Bedreddin, vi har derimod et nøiagtig Bevis paa, at I er ulyksalig. Men naadige Herre hvor kommer det sig, at eders Nærværelse foraarsager eders Gemal saa stor Forandring? Det er en Sag som sætter os i en ugemeen Forundring, og ønskede gierne at blive oplyst derom.

Jeg kunde let slutte, at I vilde spørge mig derom, svarede Hormoz, men i Fald jeg omstændelig skulle fortælle samme, behøvede jeg længer Tid dertil, end vi fornærværende Tid har, hvorudover det er best at vi opsætter det til i Morgen. Dagen derefter bleve de igien af en Gilding indhentet til Kongen, som fortalte dem sin Historie saaledes, som følger:

Hi-

Historie

Om

Kong Hormoz, med Tilnavn uden Bekymring.

For fem Aar siden fik jeg Lyst til at reise uden Lands, hvorudover jeg anholdt hos min Fader, som da levede, om hans Tilladelse, hvilken jeg og erlangede, og paa det jeg paa mine Reiser kunde opføre mig, som en Prints tilkommer, gav han mig ikke alene et stor Følgeskab, men endog forsynede mig med umaadelige Summer Penge, og en forskrekkelig Mængde Ædelstene. En Prints, sagde han, maa altid, hvor han kommer frem, efterlade sig et Tegn af sin Høie Stand, og ikke føre sig op, som en anden privat Person. Han maa altid have en rund og gavmild Haand; Thi Penge har den Kraft, at de undertiden kan forblende Folkes Øine, og undertiden giøre dem saa klarøiede, at de kan see Dyder hvor ingen er, og Deilighed hvor Naturen har været meest skiødesløs.

Omsider kom det dertil, at jeg med et anseelig Følgeskab begav mig fra Astracan. Vi

tog vores Vei over Volga, og langs med det Caspiske Hav til Genghikunt, hvorfra vi siden tog igiennem Jund til Caravon og derfra igien til Otrar. Jeg forsømte ikke, at jeg jo allevegne, hvor jeg kom frem, efterlevede min Faders Formaninger, saa at jeg dyrt maatte betale den Ære man giorde mig, men imidlertid satte vog saadan min Gavmildhed mig overalt i største Anseelse.

Iblant de Herrer, som fulgte med mig, var i Særdeleshed en ved Navn Zussein, som var min Hovmester, hvilken jeg bar stor Godhed for. Denne Herre var af besynderlige Meriter, men det som jeg meest holdt af ham for, var, at han ikke sagde mig imod i nogen Ting, men lod mig giore og lade hvad jeg selv vilde; Hvorudover der ikke heller var nogen Ting, som jeg jo aabenbarede for ham.

Som jeg nu omsider blev kied af længer at reise som en Prints, saa foreholdt jeg Zussein, hvor kiedsommelig det var for mig, ved min Høihed at forhindres fra at naae den Fornøielse, som jeg formedelst mine Reiser tragtede efter; Hvilket han strax bifaldt, og raadede mig til, at lade mit ganske Følgeskab der blive paa Steden, imedens han og jeg giorde en Reise til Carizme. Vi tovede altsaa ikke længe forend vi begav os paa Reisen, og efter en kort Tids

For-

Forløb, ankom vi til Carizme, hvor Clit Arselan regierede.

Vi tog ind i et Caravan-Serail, og blev der som fremmede reisende Personer vel imodtagen. Dagen derefter gik vi omkring i Byen for at tage de merkværdigste Ting i Øiesyn; I Særdeleshed bleve vi længe staaende at betragte et Pallads, hvis artige Indretning satte os i største Forundring. Bygningen var ikke sammenhængende, men bestod i en stor Mængde af Taarn, der med en liden lav Muur var omringet. Som vi nu kunde høre, at der var nogen inde i disse Taarn, saa gik vi nærmere til, og med Forundring fornam, hvorledes nogle snakkede ganske høit, andre sang, og andre igien loe, hvorudover vi faldt paa de Tanker, at det maatte være en Daare-Kiste, som disse sad indsluttede i.

En af dem sang en forelsket Vise paa Arabiske Vers, hvori han ophøiede sin Maitresse over alle Jomfruerne i Mahomeds Paradis, saaledes lydende: Den Nymphe, som jeg tilbeder, er ligesom en Tulipan i et naturlig Blomster-Bed, og man kan med al Billighed kalde hendes Deilighed en Hierte-styrkende Viin; Thi naar hun leer, saa er det ligesom man saae det kostelige Perlemoer for Øine, naar hun taler, saa er hen-

des Ord ligesom et zirlig Hals-Baand af de kostbareste Perler. Hendes flettede Haar-Lokker er ligesom Solens Boeliger, og hendes Fingre har den berømte Many til Peusel, for at bepryde det Chinesiske Kabinet. Han brugte endnu mange andre vidtloftige Talemaader, som vi ogsaa havde bleven ved at høre paa, dersom vi ikke i det samme fra et andet Taarn havde hørt følgende Arie synge: O du elskværdige Printsesse, hvis Deilighed Solen selv maa laane sin Glands af, der udbreder sig over hele Verden, og følgelig med sine Straaler oplyser det Sted hvor jeg befinder mig. Ak jeg er et brøstfældig Huus, og du min Byg-Mester. Jeg er en Flod, som uophørlig flyder ud i dine Fuldkommenheders Hav. Du er Lives-Kilde, og jeg er Veien til samme Kilde.

En anden i samme Taarn blev heraf uden Tvil opmuntret til at lade sig høre. Han beklagede sig over sin Elskerindes Strenghed, og bad Døden snart giøre en Ende paa hans Pinsler. Saa at det syntes ligesom alle disse Mennesker af bar Forelskelse var gaaet fra Forstanden, efterdi al deres Sang og Snak gik ud paa Kierlighed.

Imidlertid vi saaledes stod og talede over denne Hændelse, kom en Carismier til os og sagde

sagde: Det er ikke at undre over, at disse afsindige Mennesker stedse taler om Kierligheds-Sager; Thi deri bestaaer just deres Sygdom, og af den Aarsag er de gaaet fra Forstanden. I maa, sagde han fremdeles, være fremmede her paa Steden, saafremt I ikke veed, at alle de, som faaer Sultanens Datter at see, bliver saa dødelig forelsket i hende, at de omsider gaaer fra Forstanden, efterdi deres Kierlighed er faldet paa en Person, som de ikke kan giøre sig nogen Haab om at erlange.

Denne Printsesse søger undertiden sin Fornøielse i et vis Slags Spil, og paa samme Tid betiener hun sig ikke af nogen Sløer over Ansigtet, saa at enhver har Leilighed til at betragte de utallige Yndigheder, som Naturen har begavet hende med; Men det er Ulykken, at de der seer hende blive strax antændt af den søde Ild, og det staaer ikke i deres egen Magt, at dempe samme, hvorudover nogle af Fortvilelse bortdøer, og andre tager Skade paa Forstanden, saa at Sultanen for Mængdens Skyld har maattet bygge disse Taarne at forvare dem udi. Denne Prints er ellers i alle andre Ting meget dydig, men i Steden for at afholde sin Datter fra at lade sig see af Folk, saa giør han sig en Ære af at være Fader til et Creatur, hvis Deilighed ligesom kan fortrylle Folk, og søger altsaa en Fornøielse i manges Ulykkelighed.

Imidlertid han saaledes talede kom man trekkende med to unge Personer, som skulde indsættes i Taarnene, og som dette var et Tegn til at Printsessen samme Tid lod sig see, saa besluttede jeg at gaae derhen for selv at see, om hendes Deilighed var saa forunderlig, som den blev os afmalet. Min Hovmester var vel noget derimod, og søgte ved adskillige Forestillinger at raade mig derfra, men det var altsammen forgieves; Thi jeg stolede paa mine egne Kræfter, og mogverede mig over, at man vilde ansee mig saa uforstandig, at jeg ei skulde kunde see et smuk Ansigt, uden at blive gal og forrykt i Hovedet. Jeg begav mig altsaa paa Veien, men som jeg ikke vidste hvor det var, spurgte jeg en Iman, som kom mig i Møde, paa hvad Sted Printsessen i Dag diverterede sig? O elendige Menneske! raabte han, er I kied af Livet, eller I har mist Forstanden? Veed I ikke hvad Virkning Printsessens Ansigt har hos Mauds-Personerne? Og dersom I veed det, saa er I sandelig ret forvoven, om I selv vil kaste eder Hoved-Kulds i Faren.

Han vendte alle sine Kræfter an paa at overtale mig, men da han merkede, at jeg var ubevægelig, saa viste han mig Veien med en trodsig Mine, og sagde i sin Vrede at jeg nu kunde gaae til min egen Fordervelse, efterdi jeg ei vilde følge hans Raad.

Lidet

Lidet efterat vi vare adskildte, hørte jeg en Herold offentlig udraabe disse Ord: Paa Sultanens Vegne, bliver alle og enhver bekiendt giort, at Printsesse Rezia-Beghum spiller paa Mailler-Banen. Dersom derfor nogen er saa ubetænksom, at see paa hende, saa siger jeg offentlig, at de selv faaer at tilskrive sig den Ulykke, dennem derved kan vederfares.

Saasnart jeg var kommen nær hen til bemeldte Bane, mærkede jeg en stor Urolighed iblant Folket, i det adskillige Mænd gik og leedte efter deres Sønner, for at faae dem af Veien, saa længe Printsessen lod sig see. Jeg loe ved mig selv over denne deres Forsigtighed, og endnu mere over den Frygt, som min Hovmester havde for mig. Omsider kom vi paa Steden, og fornam med Forundring at der ikke var andre Tilskuere, end bare gamle Mænd, hvilke endda, uagtet deres høie Alder, holdt sig langt affides fra hende, af Frygt for at blive forelsket, og siden sat i Taarnet.

Jeg paa min Side var ikke bange, men gik lige frem for Printsessen, endskiønt jeg denne gang kom for sildig; Thi Spillet var alt til Ende, og Printsessen havde allerede tildekket sig med sit Sloer, saa at jeg ikke fik andet at

see, end den bare Taille, hvilken kom mig meget net og Majestætisk for.

Jeg gik derpaa hen til min Hovmester, og fortalte ham hvor ulykkelig jeg var, i det jeg ikke fik Printsessen at see, hvilket var hannem en stor Glæde, efterdi han stedse frygtede for, at det skulle bekomme mig ilde. Imidlertid forsikrede jeg ham dog, at det var en Sag, som jeg ikke saa let lod mig afholde fra, men havde besluttet Dagen derefter at passe bedre paa. Ikke destomindre maatte jeg dog imod min Villie see mit Forsæt kuldkast, efterdi jeg om anden Dagen horte en Herold udraabe, at Printsesse Rezia ikke mere lod sig see paa Banen eller andre Stæder, med sit blotte Ansigt, eftersom Sultanen, hendes Fader, paa Vizirernes indstændige Ansogning, havde forbudet hende samme.

Dette var ligesaa bedrovelig en Tidende for mig, som den var glædelig for Hussein; Thi det var ham meget imod, at jeg med saa stor Længsel tragtede efter at see Printsessen; Ak min Prints, raabte han, nu er Juden Fare; Printsessen maa nu ikke lade sig mere see af Folket, og folgelig kan hendes Deilighed ikke foraarsage mere Skade. Jeg kan ikke noksom takke Himmelen for denne Hændelse, efterdi jeg derved befries fra den Frygt som eders forvovene

Reso-

Resolution havde sat mig udi. I tager Feil, min gode Hussein, svarede jeg, i Fald I tænker, at jeg endnu afsiger mit Haab. Nei, lad være det vil nu blive mig noget mere vanskelig at faae Printsessen at see, saa kan dog saadant ikke hindre mig fra at tragte derefter.

Jeg overlagde bestandig, hvad for et Middel jeg i dette Fald skulde gribe til; Omsider faldt jeg paa at addressere mig til Sultanens Gartner, og meente ved denne Leilighed at naae mit Ønske. I saadan Henseende tog jeg en Pung fuld Zeqviner og en god Deel Ædelstene hos mig, og forføiede mig derpaa hen til Gartneren. Ved min Ankomst leverede jeg ham strax 500 Zeqviner i Guld og bad ham, at han vilde tage imod dem til videre. Gartneren, som let kunde slutte at man ikke omsonst gav ham saa anseelig en Foræring, spurgte mig strax, hvad Tieneste han derfor skulde giøre mig, hvortil jeg svarede, at jeg alene forlangede hans Tilladelse at blive der i Haven hos ham, for at faae Printsessen at see. Som nu disse Ord var ligesom et Tordenslag i hans Ørne, saa rakte han strax Pengene tilbage og sagde: Det er best I gaaer hiem igien; Thi I betragter ikke hvad der flyder af denne Sag. I sætter eder ikke alene selv i Fare for at blive gal, men endog os begge for at miste Livet. Lod jeg eder end tage Fruentimmer-Klæder paa, og lod eder

blive her i Haven paa den Tid da Printsessen spadserer her, saa var vi dog ikke sikker for at blive forraadt; Thi Gildingerne ere lige saa snue, som Jagt-Hunde der kan lugte sig frem, og de maatte snart komme efter, at I er en Mands-Person, derfor er det best I slaaer saadanne Griller af Hovedet.

O min kiere Fader! svarede jeg, i det jeg igien rakte ham Pungen med Pengene, staae mig for alting bie udi denne Sag, jeg er en fremmed reisende Person, som hverken har Forældre eller Venner her i Riget, og den Længsel, jeg har efter at see Printsessen, kan ikke ved andres Hielp end eders alene vorde opfyldt, følgelig maa jeg doe af Bekymring, i Fald I ikke seer mig hiulpen. Gartnerens Kone, som samme Tid var tilstæde, ynkedes over mig, og begyndte tillige med mig at bede hendes Mand om den forlangte Tieneste, som imidlertid stod og overveiede Sagen. Jeg gav ham endnu nogle kostbare Ædelstene, i Tanke, derved at faae ham destobedre overtalt, men han forsikrede at jeg ikke havde nødig med Foræringer at vinde ham; Thi saasnart han saae mig, havde han allerede fattet Godhed for mig, og følgelig betænkte sig paa et Middel, hvorved han kunde tiene mig uden Farlighed paa nogen af Siderne. Jeg tog ham derpaa i Favn og bad ham indstændig at sige mig, paa hvad Maade

han

han meente det skulde lade sig giøre. I maa, sagde han, legge den Habit af, som I har paa, og derimod iføre eder slette Klæder, saa I kan passere for en Gartner-Dreng. Men som eders hvide gule Haar strax vil stikke Gildingerne i Øiet, saa er det best at man med en besmurt Blære tildekker eders Hoved, paa det I kan see ud ligesom I var skurret; Thi jo verre I seer ud, jo mindre vil man fatte Mistanke til eder. Mueligt denne Forandring ikke staaer eder an, men jeg veed ingen anden Raad for eder, og naar I ret vil see ind i Tingen, saa kan det jo være eder lige meget hvordan I seer ud, saa længe det alene er eders Øiemerke at faae Printsessen at see. Havde I derimod i Sinde at befalde hende, saa tilstaaer jeg gierne, at denne Skikkelse var kuns liden bequem til at udrette hvad I ønskede.

Dette hans Forslag fandt jeg strax Behag udi, og lod mig altsaa i en Hast iklæde som en Gartner-Dreng. Mit Hoved blev saa heslig tilredt, at den smukkeste Dame kunde see paa mig uden al Fare. Imidlertid man saaledes pyntede mig ud, kom min Hovmester gaaende hen til mig, for at see hvor jeg blev af, men det er ikke at udsige, hvor bestyrtset han blev, da han saae mig i denne Positur. Jeg kunde umuelig holde mig for Latter, da jeg merkede saadan hans Bestyrtelse, og i hvormeget han

end

end frygtede for mig, maatte han dog selv lee med. Gartneren spurgte mig derpaa om jeg kunde lide paa denne Persons Troskab, hvilket jeg forsikrede ham om, hvorfor han vendte sig til Hussein, og sagde, at han for nærværende Tid ikkun kunde gaae hiem, men maatte ellers imellemstunder komme til ham for at sporge om mig, da han nok skulle fortælle ham hvorledes det gik mig.

Efterat Hussein var gaaet bort, tog Gartneren mig med sig ind i Haven, hvor han strax gav mig en Spade i Haanden og lærte mig hvorledes jeg skulde bruge samme. Neppe havde jeg begyndt at arbeide, forend to Gildinger kom gaaende forbi mig, men de gik deres Vei, uden at have allerringeste Mistanke til min Person. Imod Aften kom Gartneren og tog mig med sig hen paa et vis Sted i Haven, hvor han tracterede mig med et got Maaltid Mad, og efter Maaltidet fornoiede vi os med en liden Musiqve.

Jeg bilte mig stadig ind, at vi var alene, men jeg tog herudi merkelig feil; Thi Stor-Viziren, som juist samme Tid var gaaet ind at spadsere i Haven, stod og horte paa os, og som han fandt en særdeles Behag i min Sang og Spil, gik han hen til os. Jeg blev ham ikke saasnart vaer, at jeg jo vilde gaaet bort af Er-

bødig-

bedighed for ham, men han raabte af mig, og spurgte hvorfor jeg ikke vilde blive? Naadige Herre! svarede jeg, jeg er ikke værd at lade mig see for saa stor en Prints, som Jer. Bliv kuns her, sagde han, og siig mig hvo du er. Som nu Gartneren strax merkede at jeg ikke gierne vilde svare noget herti!, saa tog han Ordet og sagde: Naadige Herre! han er min Dreng; Og da han forstaaer sig got paa Gartner-Konsten, saa er jeg vel fornøiet med at have faaet ham. Jeg maatte omsider paa Vizirens Ordre synge og spille nogle Stykker for ham, hvilket jeg forrettede saa vel, at han deraf ligesom blev henrykt. Ak! raabte han: Ikke en eneste af alle Sultanens Musicantere er god for at tractere et Instrument saa got som han. Det er skade at han er bleven saa skurret; Thi dersom det ikke havde været, saa skulde jeg have taget hannem til mig og sørget for hans Employi i Fremtiden.

Dagen derefter fortalte han Sultanen, hvorledes han uafvidende havde en stor Skat i sin Have, hvorhos han ikke forglemte at berette ham, hvad der Aftenen tilforn havde tildraget sig. Sultanen gav derpaa Ordre, at Musicanterne skulle anrette en Concert i Haven, og at man skulle udbære adskillige Forfriskninger, efterdi han havde foresat sig at giøre en Tour omkring i Haven for at see mig. Alle

Ting

Ting var altsaa bragt i sin tilborlige Orden, da Sultanen noget derefter under et stor Følgeskab kom ud i Haven.

Saasnart Sultanen tillige med Viziren og de andre Ministre havde sat sig ned, præsenterede jeg ham en liden Kurv med Blomster, hvilken jeg nedsatte for hans Fødder, og begav mig efter aflagde Referents igien tilbage. Jeg kunde let merke, at han meget noiefbetragtede mit Hoved, for at see, om jeg var den samme Person, som Stor-Viziren havde talet om, og da han ikke tvilede derpaa, raabte han mig tilbage, sigende: Skur-Hoved! kom igien, og siig os, hvad du her har at forrette? Gartneren tog atter Ordet paa mine Vegne og svarede, at jeg var hans Dreng, som han havde taget til sig, efterdi jeg forstod mig got paa Gartner-Konsten, hvilket han med saa stor Frimodighed forebragte, som jeg kunde have været en Mester i hans Profession.

Er det da ogsaa sandt, sagde Sultanen, at den Dreng kan saa got synge og spille, som jeg har ladet mig sige. Ja, naadige Herre, svarede Gartneren, han har en igiennemtrængende Stemme, saa at naar man hører ham synge, forglemmer man at see paa ham. Dersom saa er, sagde Sultanen, saa lad os høre hvad han duer til.

Der

Der var paa samme Tid en Deel Hof-Narrer tilstæde, og som en af disse bildede sig ind, at Sultanen alene havde talt dette for at spotte mig, og havde i Sinde dermed at forlyste Compagniet, saa tog han mig ved Armen og vilde tvinge mig til at dandse med sig, i det Haab, jeg skulde bære mig saa galt ad, at man kunde faae noget at lee af. Men denne Scene faldt anderledes ud end han ventede; Thi jeg tog fat paa ham med en stiv Arm, og svingede ham saa net omkring, at alle de Nærværende maatte forundre sig over mig.

Man gav mig dernæst et Instrument at spille paa, hvilket jeg ligeledes tracterede med saa stor Agtsomhed, at de allesammen maatte tilstaae, at der ikke ved Sultanens hele Hof fandtes nogen Dantser eller Musicant, der havde bragt de saa vidt som jeg. Jeg lod dem ligeledes høre, at jeg ikke med mindre Færdighed vidste hvorledes en Tromme skulle tracteres, og som dette fandt deres Behag, leverede man mig omsider en Harpe, Lut, Lire og en Floite, hvilke fiire Instrumenter, jeg et efter et andet saa behagelig tracterede, at Kongen deraf ligesom blev henrykt. Han befalede, at man strax skulde give mig en Pung med 1000de Zeqviner Guld, hvilken jeg og bekom, men de forundrede sig ikke lidet, da jeg strax derpaa delede dem ud iblant Musicanterne; Dette Menneske, sagde

de de, har et ædelt Mod, og vil i Ædelmodighed efterabe Konger og store Potentater, men det er skade for ham at han er saa skurret.

Kongen spurgte mig, hvorfor jeg ikke selv beholdt de Penge man havde givet mig, men jeg svarede strax, at saa længe jeg var ved hans Majestæts Hof, og giorde Tieneste i hans Have, havde jeg ingen Rigdom fornøden. Og da alle Herrerne berømmede mit Svar som fornuftig, saa lod Sultanen sig ogsaa dermed noie.

Man gav herpaa Ordre at Taffelet skulde tillaves og saasnart samme var tilende, holdte man en Concert, hvorved Sultanen i Særdelesged gav agt paa mig, og havde en særdeles Fornøielse ved at kunde skille min Sang fra alle de andres. Efterat Concerten var til Ende, forfoiede Sultanen sig med sit Følgeskab igien op paa Palladset, og jeg befandt mig altsaa alene hos min Gartner, som sagde til mig: Dersom jeg ikke af den Foræring J giorde mig, kunde have dømmet, at J ikke var af nogen nedrig Stand, saa maatte jeg nu have bleven fuldkommen overbeviist derom, da jeg saae hvorledes J anvendte den store Summa Zeqviner, som blev skienket eder af Sultanen; Thi ordinair Folk er ikke god for at giøre saa ædelmodig en Gierning.

Men

Men som jeg ikke holdt det raadelig at aabenbare hannem hvo jeg var, saa sagde jeg alene, at jeg var af en fornemme Familie, og for at komme ud igien af den Discours, bragte jeg Printsessen paa Tale, og forestillede ham, hvor høiligen jeg længtes efter at see hende: Jeg forundrer mig selv over, sagde Gartneren, at J endnu ikke har seet hende, efterdi der gaaer saa Dage forbi, at hun jo med sine Fruentimmer spadserer her i Haven. Men J kommer, desverre, tids nok; Thi jeg frygter, at det vil gaae eder som alle andre.

Dagen derefter, da jeg en Tid lang havde arbeidet, satte jeg mig need ved nogle Rosen Træer og spillede paa en Lut; Hvormed jeg faldt hen i nogle dybe Tanker, og ikke vidste af nogen Ting førend en Dame kom frem for mig, og sagde: Dreng! leg dit Instrument fra dig, og gaae i en Hast hen at brekke nogen Blomster af i din Kurv for at præsentere dem til Sultanens Datter. Skulde du ikke allerede af dig selv have giort dette, uden først at mindes derom? Jeg svarede, at det paa den ene Side var mig uvidende at Printsessen var i Haven, og at jeg paa den anden Side vel tog mig i Agt, at lade hende see mig, som saae saa hæslig ud. Damen stak i at lee af dette Svar, og sagde: O hvad skader det, at J har nogen Skur-Pletter paa Hovedet, derfor kan

I nok lade eder see. Desuden lider jeg ikke, at nogen saadan Undseelse afholder eder fra det, som er eders Pligt; Thi baade Printsessen selv, og hendes Slavinder veed, at I er skurret, gaae derfor i en Hast og fyld eders Kurv med Blomster, og vær forsikret at Printsessen vil finde Behag der udi. Som der nu ikke var noget jeg havde større Lyst til end dette, fik jeg min Kurv i en Hast forsynet med Blomster, og lod mig af bemældte Dame ledsage lige til Printsessen.

Denne Printsesse sad i sin Telt paa en meget prægtig Guld-Throne omgivet af tive til tredive Slavinder, som alle vare unge og saae got ud. Saasnart jeg kastede mine Øine paa hende, blev jeg ligesom forblindet af hendes mange Deiligheder, saa at jeg i en lang Tid stod med Munden aaben, og vilde have talet, men kunde ikke. Saadan min Forvirring opvakte en stor Latter iblant disse mange Fruentimmer, og enhver af dem sluttede, at jeg allerede var gaaet fra Forstanden.

Kom dog noget bedre frem (sagde Damen, som havde ledsaget mig) og staae ikke der ligesom en Stotte. Paa disse Ord kom jeg noget til mig selv igien, gik derfor i Hast hen, og nedsatte mine Blomster paa det nederste Trin til hendes Throne, og kastede mig ned for hen-

des

des Fødder, hvor jeg saa længe blev liggende, indtil Printsessen selv tiltalede mig saaledes: Staae op min Søn, at man kan have den Fornøielse at see paa dig. Da jeg nu igien var opstaaet, og de mange Fruentimmer betragtede mit Hoved, stak de alle sammen i at lee af mig, hvilket var tvert imod den Forsikring, som Damen havde givet mig.

Efterat de saaledes paa nogen Tid havde forlystet sig med mit skurrede Hoved, leverede man mig en Lut, som jeg efter Printsessens Ordre skulle spille paa. Du har i Gaar, sagde hun, fornøiet Sultanen min Fader med din Sang og Musik, som man har berettet mig.

Jeg tog imod Lutten, og da jeg havde stemmet den, sang og spillede jeg disse Arabiske Vers: Ak nu er det ude med mig, og min Død er vis, efterdi jeg er bleven et Gienstynlig Vidne til eders himmelske Deilighed. Jeg maa døe af Smerte, om I ikke elsker mig, og jeg døer med Glæde, om jeg ved at leve forurolliger eder.

Om det endskiønt ikke var vanskelig, at giøre Applicationen af det jeg talede, saa forskaanede de mig dog denne gang for deres Latter og derimod lagde største Berømmelse paa mig. Man forsøgte mig ligeledes paa andre

Instrumenter, og jeg var saa lykkelig at tractere dem alle med saadan Accuratesse, som tilveiebragte mig ny Berømmelse. Min Søn, sagde Printsessen: Det er endnu dermed ikke nok, jeg har hørt, at du fuldkommen skal kunde danse, lad mig see, hvorledes du bær dig ad. Jeg begyndte derpaa at danse, og forrettede samme saa net, at der ikke var en eneste, som jo var fornøiet med min Opførsel.

Printsessen holdt stedse Øie med mig, for ret at betragte mig, og da hun kort derefter steg ned af sin Throne, sagde hun ganske høit: Det er Skade, ja det er stor Skade for dette Menneske, at han er skurret. Disse Ord repeterede alle Slavinderne, og enhver vilde ligesom forsikre mig om deres Bevaagenhed ved at ynke mig.

Efterat de nu allesammen var gaaen bort forfoiede jeg mig strax hen til Gartneren, hvor jeg samme Tid traf min Hovmester, som var kommen for at spørge til mig, og erkyndige sig om min Tilstand. Jeg fortalte dem, at jeg havde seet Printsessen, og som jeg merkede, at de over denne Tidende blev ganske bestyrtset, sagde jeg fremdeles, at jeg endnu ikke var bleven gal, men saafremt alle de Mands-Personer, som blev forelsket i Printsessen, skulle sættes

tes i Taarnet, saa tilstaaer jeg ogsaa, at jeg har fortient at komme der.

Jeg fortalte dem dernæst omstændeligen, hvad der var mig vederfaret, og forsikrede, at jeg fremdeles havde Lyst til at forblive i Haven, for at forsøge om jeg ikke med Tiden kunde insinuere mig hos Rezia. Min Hovmester saavel som Gartneren var mig vel imod i dette Forsæt, men jeg bad dem indstændig, at de ikkuns i denne Sag vilde lade mig selv raade.

Dagen derefter satte jeg mig ned udi Haven at hvile mig ved en Fontain, som Printsessen undertiden pleiede at bade sig udi. Her faldt jeg i adskillige Tanker, og forestillede mig saa mange angenemme Billeder, som et forelsket Menneske kunde optænke, men saadanne søde Indbildinger forsvandt ligesom med et, da jeg i det samme saae mit eget Billede i Vandet, hvilket bragte mig paa adskillige kummerfulde Tanker; Thi i Steden for at finde Behag i mig selv, sukkede jeg over den Forstillelse jeg maatte betiene mig af. Ak Himmel! raabte jeg, i hvad for en afskyelig Positur maa jeg dog ikke lade mig see for en Printsesse, som jeg elsker! Hvad skal jeg tænke om denne Sag? Kan jeg ogsaa haabe, at jeg under denne heslige Gestalt kan opvække Printsessens Kierlighed? Ak en stor Daarlighed! Var det mig tilladt at præ-

sentere mig saaledes, som jeg af Naturen var, saa skulde jeg dog i det mindste ikke foraarsage hende nogen Vemmelse.

Imidlertid jeg saaledes beklagede min Skiebne, rev jeg Blæren af Hovedet, og var endnu i fuld Begreb med at sætte den til rette igien, da Printsessens Hovmesterinde kom gaaende til mig, og sagde: Skur-Hoved, jeg kommer for at berette eder, at I er lyksaligere end andre ærlige Mands-Personer. Printsessen har, uagtet eders Skur-Hette, funden Behag udi eders Person, og hun har befalet, at I i Nat skal komme i hendes Gemak, at synge og danse for hende. Bliv derfor her paa dette Sted, at jeg kan afhente eder, naar Tiden kommer. Paa disse Ord forlod hun mig, og jeg paa min Side løb i fuld Spring ind til Gartneren, deels for at berette ham min Lykke, og deels for at lade ham vide, at han ikke skulle være bekymret for mig, naar jeg om Natten blev ude; Hvorefter jeg løb igien til Fontainen for at oppebie den der skulle afhente mig.

Jeg laae i største Urolighed, da en Gilding omsider kom og bad mig følge med sig, som da ogsaa ledsagede mig igiennem en Lon-Gang ind i Printsessens Gemak. Denne Printsesse havde nedlagt sig paa en Sofa, og havde alle sine Fruentimmer siddende omkring sig, som forlystede

stede hende med at fortælle Historier. Saasnart hun saae mig, reiste hun sig strax op, og sagde: Ak see, der kommer den lille Skurrede, han skal bedre fornøie os.

Min Søn! sagde Printsessen til mig, du har i Gaaer fornøiet mig saa vel, at jeg har lengtes efter endnu engang at see og høre dig. Man leverede mig derpaa en Lut, hvilken jeg spillede en forelsket Arie paa, og siden tractere-de de andre Instrumenter med sædvanlig Færdighed, saa at de denne gang endnu lagde større Berømmelse paa min Musike end tilforn.

Jeg maatte ogsaa dantse, og som jeg i Særdeleshed giorde mig Umage for at vise, at jeg overgik andre i denne Konst, saa dantsede jeg mangfoldige Dantse, hvoriblant var en som udfordrede en sterk Bevægelse, hvilket foraarsagede, at Blæren, som ikke var saa ret fast, faldt mig ned af Hovedet paa Printsessens Fod-Tapete.

Neppe var dette arriveret førend alle Slavinderne gav et stort Skrig af sig, og jeg kunde strax læse i Printsessens Ansigt at hun blev vred og forbittred paa mig. O! ubetænksomme, raabte hun, jeg bildede mig ind, at du var et ringe og ordinair Menneske, men tænk ikke, at du skal slippe fri for Straf, fordi du har

giort dig Umage med at forlyste os. Paa disse Ord raabte hun af Gildingerne, som i Hobe-Tal strax kom løbende, og efter Printsessens Ordre bragte mig i Arrest.

Dagen derefter mældte hun det an for Sultanen, og denne Forste lod mig strax komme til sig, sigende: Ak ulykkalige! Hvorfor har du udklædet dig til en Gartner? Hvad var din Hensigt? Vilde du maaskee have opvartet mine Fruentimmer og formere mit Serrail? O! da er det vel dit Forræderi er bleven aabenbaret i Tide, men du skal ikke have giort det for intet; Thi jeg vil strax lade dig føre omkring i Staden, og lade en Herold gaae foran, som offentlig kan udraabe din Forseelse, og derefter vil jeg lade dig partere udi tusende Stykker. Det kan ikke hielpe dig hvad Stand du er af; Thi om du end var en Konges Son, saa skal du dog døe, efterdi du har været saa forvoven, at ville bedrage mig.

Min Gartner skal ligeledes blive et Offer for min Vrede; Thi det er ikke at tvile paa, at han jo har været med i Legen. Jeg vilde vel have undskyldt Gartneren, og beviist omstændelig, at han ingen Deel havde i mit Foretagende, men man vilde ikke tro mig, og altsaa skulle vi begge have været overleveret i Boddelens Hænder, saafremt Stor-Viziren ikke i

det

det samme havde kommet ind til Kongen, sigende: Jeg bringer Eders Majestæt en slet Tidende. Kongen i Gazna er bleven fortornet paa Eders Majestæt, fordi I har nægted ham Printsessen eders Datter, da han for ti Maaneder siden ved sin Gesandt forlangede hende til ægte, og derfor forenede sig med Kongen i Candahar, at de med samled Magt kunde falde ind i Eders Majestæts Rige. De ere allerede kommen over Oxus, og camperer imellem Samarcande og Bocara.

Over denne Tidende blev Sultanen ganske bestyrtset, og spurgte Viziren, hvad man i denne Sag skulde gribe til, Naadigste Herre! svarede Viziren: Der er intet andet for, end at vi uden ringeste Tidsspilde maa samle alle Eders Majestæts Tropper tilsammen, som strax kan faaes, og lade dem under en Generals Commando marchere ufortsved til Sogd, for at forhindre Fienden at komme os nærmere, indtil man omsider kan skikke dem saa tilstrekkelig Succurs, at de kan udstaae en Bataille. Imidlertid vil vi anraabe Himmelen om Hielp, lade Mosqverne stedse staae aaben, og befale Undersaatterne, at holde Faste-Dage, samt uddele Almisser til de Fattige, og losgive alle Fanger, paa det vi derved kan bringe Himmelen paa vores Side.

Dette fandt strax Sultanens Bifald, og som man fra samme Tid af begyndte at sætte det i Verk, saa blev baade min og Gartnerens Dom tilbage kaldet. Jeg forfoiede mig derpaa i en Hast til Caravan-Serrailet, hvor jeg fandt min Hovmester siddende fuld af Fortvivelse. Han havde allerede hos Gartneren faaet Efterretning om min Skiebne, og derfor blev ganske bestyrtset, da han saae mig ankomme. Jeg fortalte ham alt hvad der var hændet mig, og i det ovrige lod ham forstaae, at jeg nu maatte være betænkt paa et andet Middel til at indsnige mig i Serrailet. Da han horte at jeg endnu havde i Sinde at underkaste mig en ny Fare, saa faldt han ned for mine Fødder og med sine grædende Taare sagde: O min kiere Prints! misbrug dog ikke saaledes Himmelens Godhed! Den har nu engang hiulpen eder ud af en stor Fare, og nu vil I selv styrte eder i en anden: Ak! dersom Kongen eders Fader vidste hvad der er gaaet for sig, hvor vilde han ikke græmme og bekymre sig for eder? Naadige Herre! tro mig, at der er ikke noget ved Printsessen at hente, hun havde jo paa et Haar nær skildt eder af med Livet. O nei, lad derimod en retmæssig Vrede opmuntre eder, den sunde Fornuft overtale eder, og mine kierlige Taare bevæge eder til at forlade denne ulykkalige Stad. Tænk paa eders Faders høie Alder, mueligt

han

han i denne Time staaer færdig at stige ned i Graven. Saaledes sagte Hovmesteren, ved en og anden fornuftig Forestilling, at giøre mig keed af at blive der længer, og som han denne gang udrettede hvad han ønskede, saa resolverede vi strax at begive os paa Reisen.

Imidlertid vi pakkede vort Tøi ind kom Gartneren til os, og fortalte, at man havde jaget ham ud af Haven. Som jeg nu betragtede, at han for min Skyld var kommen i denne Ulykke, saa bad jeg ham at reise med mig til mit Rige, og lovede der at give ham en anseelig Tieneste at leve af; Men han svarede at han var født i Zagatay og vilde derfor døe paa samme Sted, hvorudover jeg endnu gav ham en anseelig Foræring af Guld og Ædelstene. Vi begav os endnu samme Dag paa Reisen, og kom omsider lykkelig til Otrar, hvor min Svitte med Utaalmodighed biede efter mig. Ved min Ankomst erklærede jeg, at jeg om faa Dage vilde reise hiem, og altsaa begyndte man strax at foranstalte hvad vi til vores Relse behøvede. Omsider begav vi os virkelig paa Reisen, og havde ikkun faa Dages Reise tilbage, da en Coureer ankom fra min Fader, som berettede mig at han var bleven syg, og bad mig, at skynde mig med min Hiemreise, saafremt jeg vilde tale med ham forend han døde.

I saa-

I saadan Henseende maatte jeg haste alt hvad jeg kunde for at naae Astracan, men ak! hvad for en Bedrøvelse gik mig her i Møde? Jeg fandt min Fader liggende nærmere død end levende, hvorudover jeg gik hen til Sengen til ham, tog fat paa en af hans Hænder, vædede den med mine Taare, og sagde: Ak! min allerkiereste Fader! I hvad for en Tilstand skal jeg treffe eder? Kan jeg ogsaa see eder saa elendig, uden at indtages af en dødelig Smerte? Paa disse Ord aabnede han sine matte Øine, og med stor Besværlighed tiltalede mig saaledes: Ak min Søn! I er nu kommen tilbage. Dette var det eneste jeg forlangede af Himmelen; Thi nu vil jeg gierne døe. Disse Ord var neppe udtalte, førend han opgav Aanden, saa det syntes ligesom Dødens Engel ikke ville beslutte hans Skiebne, førend han havde først taget Afskeed med mig.

Efterat hans Liig-Begiengelse paa det allerprægtigste var forrettet, søgte jeg paa saadan en Maade at regiere, som kunde komme overens med de gode Tanker man havde fattet om mig, og jeg havde den Lykke at naae mit Øiemærke; Thi mine Undersaatter elsker mig, og jeg kan sige, at jeg nød alle de Lyksaligheder, som en Konge nogensinde kan ønske sig. Jeg sørger stedse for mine Undersaatters Lyksalighed, og disse stræber idelig at befalde mig, i hvilken

Hen-

Henseende de mig til Villie holder hver Dag en Glædes-Fest, og ved dette Middel er mit Hof ligesom bleven en Boelig for Fryd og Glæde. Imidlertid er jeg dog midt i min Lyksalighed ulyksalig, men jeg stræber stedse at dølge saadant for mine Undersaatter, paa det jeg ikke skal giøre Ont verre; Thi dersom de fik samme at vide, skulle man snart see en stor Forandring i mit Rige.

Nogen Tid efter jeg var kommet til Regieringen, begyndte jeg igien at tænke paa Rezia, og den Begierlighed jeg havde efter at besidde denne Deilighed blev hver Dag større. Dette aabenbarede jeg for Hussein, og fik til Svar, at som jeg nu havde en Krone at byde hende, saa var det ikke af Veien, om jeg ved en Gesandt ordentlig forlangede hende til ægte. Og for destobedre at formaae Sultanen til at foie mig herudi, vilde han, at jeg tillige skulde tilbyde ham min Hielp imod hans Fiender.

I saadan Henseende udvalte jeg strax Hussein selv til denne Ambassade, og skikkede ham med et prægtig Følge til Carizme, samt leverede ham et Brev til Sultanen af følgende Indhold: „ Gud lade Sultanen i Carizme længe „ leve! Han, som er en Hersker over Verden, „ en lyksalig Første, hvis Fødder af Himmelen er begavet med Styrke og Tapperhed;

Gud

„ Gud lad det gaae ham evindelig vel, saa
„ at hans Lykke ikke forhindres eller svekkes i
„ nogen Modgang.

„ Vi lade eder vide, at vi hermed tilbyder
„ eder vores Alliance, om det behager eder,
„ at love os Printsessen Rezia, eders Datter,
„ til vores retmæssige Gemal. Og omend-
„ skiont I ved eders egne Seierrige Tropper
„ formaaer at ydmyge eders Fiender, saa til-
„ byde vi eder dog de Circassers og deres Alli-
„ erredes ganske Magt.

Det er ikke at udsige med hvad Længsel jeg ventede paa min Gesandtes Tilbagekomst. Omsider kom han og berettede mig, at Sultanen i Carizme havde taget meget vel imod ham, men at jeg aldeles ingen Haab kunde giøre mig om at faae Printsessen, efterdi hun allerede var bortlovet til Kongen i Gazna. Thi som denne Prints slog Sultanens Tropper af, saa saae han sig nød til at giøre Fred, og give Kongen sit Løfte til Printsessen, som virkelig to Dage efter min Bortreise fra Carizme, skulde oversendes til Gazna.

Der feilede ganske lidet udi, at jeg jo ved denne Tidende nær havde gaaet fra Forstanden. Jeg beklagede min Skiebne med saa fortvilede Ord, at Hussein virkelig frygtede for et slet Udfald,

fald, allerheldst da saadan min Bedrevelse foraarsagede mig en stor Sygdom. Jeg kom mig vel omsider tilrette igien, men kunde dog umuelig faae mit Sind i sin rette Rolighed; Thi jeg havde altid nok at bestille med Printsessen, og det skar mig i mit Hierte, naar jeg betænkte, hvorledes hun laae i en andens Arme. Husseins tænkte vel at betage mig disse Griller, i det han med saa stor Omhygelighed fyldte mit Serrail med en stor Mængde smukke Fruentimmer, men hans Umage var forgieves; Thi der var intet, som kunde overtale mig til at forglemme den yndige Rezia.

Imidlertid kom Stor-Viziren en Dag ind til mig, og berettede at der uden for Porten af Astracan var indrettet meget prægtige Bad, hvori Vandet baade var reent og klart. Der er de deiligste Bekken, sagde han, man vil see for Øine, og Støtterne der under er af det kostbareste Marmor. Folk løber i Hobetal ud at forundre sig derover, og det saa meget destomere, efterdi samme Bad er kommen der paa et Øieblik, hvilket er alt hvad man veed derom.

Jeg blev ganske forvirret over denne Beretning, og fik Lyst til selv at tage en Ting udi Øiesyn, der forekom mig som et stort Mirakel. Begav mig altsaa i Stilhed tilligemed

min

min Stor-Vizier ud til disse Bad, og min Forundring tog mere og mere til, naar jeg betragtede den Herlighed, som der fantes udi Indretningen, saavel som og de unge Mennesker, som skulle giore Opvartning ved Baddet, hvilke saae hinanden saa fuldkommen liig, at man ikke kunde skille dem fra hverandre.

Eiermanden til disse Bad var en Mand, omtrent paa 50 Aar, og gik med en særdeles Omhyggelighed at betiene dem som badede sig. Som jeg nu havde stor Lyst til at tale med denne Mand, som havde ladet Baddene indrette, saa befalede jeg Hussein, at han skulle gaae hen til ham, og formaae ham til at besøge mig. Lidet derefter kom han tilbage og havde Bad-Manden med sig, som strax kastede sig ned for mine Fødder. Jeg hialp ham selv op igien, og tog meget venlig imod ham, hvilket gav ham Aarsag til at afmale mig med de allerbe-rommeligste Farver, saa alle mine Hof-Betienter maatte forundre sig over den artige Maade, paa hvilken han opforte sig. Jeg blev ligeledes selv saa indtaget deraf, at jeg snart glemte hvorfor jeg havde ladet hannem hente til mig. Dog erindrede jeg det omsider, og sagde til ham: Store Philosophus! siig mig hvorledes I har kundet opbygge saa prægtig et Bad, og det uden at nogen skulde merke det?

Sire!

Sire! svarede han, jeg har Fyrgetive Haandverks-Folk, som allesammen ere saa erfarne, at de paa mindre en end Dag kan opbygge et, som endnu er langt prægtigere. De ere vel stumme og ikke kan tale noget, men de forstaaer dog alt hvad man vil sige dem, ja det gieres ei engang fornøden, at tale med dem, naar man vil befale dem noget; Thi de kan af den mindste Mine slutte sig til hvad man vil dem. Dersom Eders Majestæt vil befale dem at komme her, og da give dem Ordre, hvad de skal forrette, saa vil det strax vise sig, hvor snart eders Ordre skal vorde efterlevet. Intet var mig kierere end at see saadant, hvorudover jeg strax skikkede Bud efter dem. Den Lighed, som der var imellem deres Personer, satte mig igien ved deres Ankomst i en stor Forundring, saa at jeg spurgte om de vare Brødre? Han svarede, at de ikke alene var Brødre, men end og allesammen fød af en Moder.

Saasnart mine Betientere, efter hans Begiering, var udgaaet, bad han mig at befale hvad jeg vilde have forrettet, og som jeg udi en Hast ikke kunde finde paa noget, saa forlangede jeg, at de i den Sal, hvor vi befandt os, maatte indrette et smuk Bad. Disse Ord var neppe udtalt forend de forsvandt for mine Øine, men kom dog i en Hast tilbage igien enhver med sine Materialier til denne Bygning, saa at de

paa et par Timers Tid fik et prægtig Bad opbygt, med det deiligste Spring-Vand man vilde forlange. Den Forvirring, saadant foraarsagede hos mig, var saa stor, at jeg umuelig kunde holde mig jeg jo maatte bede ham, at forklare mig, hvorledes det gik til.

Sire! svarede han, dette vilde blive os alt for vidtloftig; Thi jeg besidder ni og tredive Videnskaber, af hvilke den ene ikke er mindre end den anden. Jeg søgte altsaa ved tusende Slags Caresser at opmuntre ham, og spurgte ham omsider hvor han var fra, og hvad han heedte? Jeg er, svarede han, af det Land Bocara, mit Navn er Avicenna, og eftersom jeg merker, at I finder saa stor Behag i at høre min Historie, saa vil jeg, for at føie eder, korteligen fortælle den saaledes, som følger:

Historie
Om
Avicenna.

Jeg er fød i en Landsbye kaldet Afhana, og havde neppe trædet mine Børne-Skoe, forend mine Forældre sendte mig til Bocara, for

der

der ved Universitetet at studere. I Begyndelsen lærte jeg Alcoranen, og kunde denne hellige Bog allerede udenad i mit 10de Aar. Siden anforte man mig i Regne-Konsten, samt lod mig læse Euclidem, og derefter studerede jeg Mathematiken, Philosophien, Medicinen, og Thelogien.

I alle disse Videnskaber tog jeg saa overmaade til, at jeg i en kort Tid indlagde mig storste Berommelse, ja jeg var ikke fuldt tive Aar gammel, da mit Navn allerede var bekiendt fra Gihons Porte til Udfaldet af den Flod Indus.

Jeg reiste engang med min Fader til Samarcande, hvor han havde noget at forrette, og da jeg vilde see mig om, kom der mangfoldige til mig, og ligesom kappedes med hinanden om at berømme mig. Mit Rygte stod saa got der i Byen, at Stor-Viziren omsider forlangede at tale med mig: Han fandt mig og saa vel skikket, at han foreslog mig at blive hos ham der i Samarcande, hvilket jeg ikke alene resolverede til, men endog insinuerede mig saa got hos ham, at han snart ikke tog sig noget for uden mit Raad.

Denne Minister levede ikke ret længe, dog kan jeg ikke sige, at jeg ved hans Død havde

nogen Tab, efterdi den banede mig Veien til en større Lykke. Kongen bar lige saa stor Godhed for mig, som Viziren tilforn, og altsaa giorde han mig derefter til en af sine fornemste Ministre. Men omendskiont jeg saaledes forestod en Stor-Viziers Embede, saa forsomte jeg dog ikke, at jeg jo undertiden ovede mig i de Videnskaber, som jeg allerede havde. Imidlertid merkede jeg, at jeg i Henseende til mine Studeringer vilde tabe meget, i Fald jeg ikke med større Iver tog mig for at læse, hvorudover jeg forlangede min Dimission hos Kongen, som ugierne vilde dertil, efterdi han stedse havde været fornøiet med min Tieneste; Dog vilde han paa den anden Side ikke heller tvinge mig, og altsaa blev det mig vel tilladt at nedlegge mit Embede, men dog paa de Vilkor, at jeg skulde forblive der ved Hoffet.

Det var ikke heller mit Forsæt, at reise bort; Thi jeg elskede Kongen, og var alt for meget indtaget af hans Godhed imod mig, at jeg skulle forlade ham, hvorudover jeg forblev ved Hoffet, og alene forandrede Logie for at have destomere Rolighed til mine Studeringer. Mine Timer vare ligesom afdeelte imellem Kongen og mine Boger, dog lod jeg det ikke blive ved Læsningen alene, men lagde Vind paa adskillige Skrifter, deels i Vers og deels udi Solut Stiil, for ikke at ligne andre Sprog-

Lærde,

Lærde, som lade sig noie med at have Hovedet proppet fuld af Videnskaber, uden at lade andre nyde nogen Nytte af deres Flid og Arbeide. Jeg har derimod ladet udgaae over hundrede Bøger i adskillige Materier, for at giøre andre deelagtig i mine Betragtninger, og disse Bøger har været med saa stor Flid sammenskrevne, at de har forhvervet mig en almindelig Berømmelse.

Jeg har i Særdeleshed lagt mig efter Chymien og andre hemmelige Videnskaber, hvorved man kommer efter de Ting der ligge skiult i Naturen, og i dette Studio kunde jeg allerede passere for en retskaffen Cabalist, da en Gesandt fra Cutbeddin, Kongen i Caschgar, ankom til Samarcande. Hans Ankomst bragte Folk paa adskillige Tanker, men ingen traf det rette, saa at enhver blev bestyrtset, da han ved sin Audience overleverede Kongen et Creditiv og derhos sagde: Naadige Herre! Kong Cutbeddin faldt engang over Maaltidet paa at tale om gamle Philosopis. Jeg maatte gierne vide, sagde han til sine Ministre, om der endnu er saadanne Lærde-Mænd til i Verden, som Hyppocrates og Socrates haver været. Hertil svarede en, at der var kommen en Deel Kiøbmænd til Caschgar, som havde reist mange Steder omkring i Verden, og følgelig uden Tvil maatte vide, hvor en eller anden Lærd

Mand var at finde. Disse Kiøbmænd blev udi en Hast opkaldet, og fortalte, at der til Samarcande opholdt sig tvende Lærde-Mænd, nemlig: Avicenna og Fazel Asphahani, hvilke havde en fuldkommen Indsigt i Naturens forborgene Ting. Den store Berømmelse, man lagde paa dem, opvakte en Længsel hos min Konge til at see og tale med dem, hvorudover han har sendt mig til Eders Majestæt, for at forlange dem paa en kort Tid, og jeg forsikrer paa min Konges Vegne, at de dermed giør ham en stor Tieneste, efterdi han selv er en stor Elsker af Studeringer.

I saadan Henseende lod Kongen baade Fazel og mig opkalde, og sagde til os: Kongen i Caschgar forlanger eder for en Tid af mig, og jeg paa min Side synes ikke gierne at ville afslaae ham denne Fornøielse. Naadige Herre! svarede Fazel, det er min Pligt at giøre, hvad Eders Majestæt befaler. Som jeg nu hertil tav stille, saa kunde man af min Taushed let slutte, at denne Reise ikke stod mig an, hvorfor Kongen og strax spurgte, om det, der forlangtes af mig, foraarsagede mig nogen Bekymring.

Jeg gav da Kongen at forstaae, at jeg aldeles ingen Lyst havde til at reise, og at man giorde mig en Tieneste, om jeg maatte blive hiemme. Fazel begyndte herpaa at forestille

mig,

mig, hvad onde Svitter det kunde have i Følge med sig, i Fald man vægrede sig i at fyldestgiøre hans Begiering, og at han mueligt kunde ansee det, som et Beviis paa, at vi ikke var saa lærde som Ordet gik, ligesom han og kunde lade et eller andet udsprede i fremmede Lande til vores Forringelse. Denne Discurs giorde mig halv vred: I har, sagde jeg, en urimelig Frygt, og man skulde af eders Tale ikke merke, at I var en Philosophus. Ak hvorledes kan nogen Prints i Verden skade et Menneske, der besidder de Videnskaber, som jeg har? At jeg forbliver her ved Hoffet, skeer alene fordi jeg elsker Kongen, og dersom det ikke var, skulde jeg snart paa et andet Stæd i Verden sætte mig i fuldkommen Frihed. Hvad eder angaaer, da som I endnu ikke er saa lykkelig, at I kan undvære en Konges Forsvar og Beskiermelse, saa gior I ret i, at I insinuerer eder hos Kong Cutbeddin, som nok skal blive fornøiet med den Viisdom, I har samlet eder.

Man kunde læse i Fazels Ansigt, at han blev forbittret paa mig, endskiønt han tvang sig det meste mueligt var. Men da Kongen ogsaa merkede samme, søgte han at forekomme et mere levende Beviis derpaa, og derfor tiltalede mig saaledes: Avicenna! Lad eder bevæge til at følge med ham; Kongen, som forlanger eder, er selv en Elsker af Studeringer, og bær al til-

borlig Respect for Lærde-Mænd. Overalt var det mig aldeles ikke anstændig, at sende Gesandten tilbage med et benægtende Svar. Eders ædle Hoimodighed, i at holde eders Videnskaber vare, laster jeg aldeles ikke, men betænk at en Konge fortiener en Høiagtelse af en privat Person, og følgelig kan det ikke andet være, end at I jo maa lave eder til at reise. I har dog ikke nødig at opholde eder alt for længe ved hans Hof, men kan efter nogen Tids Forløb komme tilbage til mig igien.

Stormægtige Monark, svarede jeg, efterdi jeg kan giøre eder en Tieneste med at reise til Caschgar, saa vil jeg ikke mere være derimod; Thi jeg er altid pligtig at adlyde eder, og at opofre mit Liv for eder, i Fald I det forlanger. Herpaa blev Gesandten ifort en Brocades Kiortel, og sendt tilbage med Løfte, at Fazel og jeg snart skulde indfinde os.

Fazel var ungefær paa min Alder, og var temmelig lærd, men de Kiøbmænd, som havde berømmet ham for Kongen i Caschgar, havde dog lagt større Berømmelse paa ham end han kunde meritere. Denne Philosophus kom til mig, nogle Dage førend vi skulde reise og sagde: Fortreflige Avicenna! Efterdi man anseer os, som to Grund-Lærde Mænd, saa synes mig, at vi ikke vel kan reise som ordinaire

Folk

Folk. Vil I at vi skal reise imellem dette og Caschgar uden at æde eller drikke noget? Det er en ringe Sag, at foreslaae eder, som en stor Philosopho, der selv veed hvorledes det kan skee, endskiønt Veien er noget lang. Vi kan altsaa indkiøbe Proviant til vore Slaver, og lade dennem underveis være Vidne til vor Maadelighed i Mad og Drikke, da det ikke vil feile, at de jo til Caschgar vil fortælle det, som et stort Mirakel, og derved tilveie bringe os en stor Berømmelse.

Han giorde mig dette Forslag, for at berømme sig af et hemmelig Videnskab, som han var kommen efter, der bestod derudi, at han kunde giøre et vis slags Piller, hvoraf man ikke behovede mere end en om Dagen til sin Underholdning, og derfor vilde forsyne sig med saa mange Piller, som vi havde Dage at reise. Han tænkte vel, at jeg ikke skulle afslaae hans Begiering, for ei at synes mindre lærd end han, men han maatte dog bie i 15 til 16 Dage efter mig, inden jeg resolverede hvad jeg vilde. Imidlertid præparerede jeg mig en Latverge, der havde samme Kraft som hans Piller, og begav os dernæst paa Reisen uden at lade hinanden vide hvad vi havde taget med os.

De første tre eller fire Dage holdt vi det til Trods hemmelig for hinanden; Thi min Lat-

verge havde lige saa god Virkning, som hans Piller, skiønt enhver af os holdt sit for det beste. Vi gik hver Dag og saae paa hinanden om vi ikke blev forandret ved saadan Afhold, og jeg merkede omsider at, min Philosophus blev hver Dag magere, og jeg derimod federe. Han faldt derover i dybe Tanker, og saadant hialp til at han endelig kom i en stor Sygdom. Da jeg nu saae ham saa elendig faren, tilbød jeg ham noget af min Latverge, men han vilde ikke tage der imod. Thi det var hans Forsæt heller at doe, end bekiende, at han havde min Hielp fornøden, hvorudover han og døde.

Dette Dødsfald gik mig nær til Hierte, jeg vædede hans Legeme med mine salte Taare, og bar Omsorg for ved mine Slavers Hielp at begrave ham i Fieldene paa det Land Botom. Saasnart han var begravet, delede jeg de Penge som Kongen af Samarcande havde givet Fazel og mig paa Reisen med os, ud iblant hans Slaver, jeg gav dem tillige deres Frihed og sagde: Gaaer ikkun hvorhen i Lyster og lad mig ikkun blive alene her i Fieldene; Thi jeg behøver ikke eders Tieneste. Strax efter forfoiede nogle af dem sig til Tocarestan, andre til det Land Fergane, og atter andre, efterat de vare komne over det Bierg Imaus, til det Land Torkend. Jeg for min Part, da enhver af dem var gaaet sin Vei, blev endnu nogen

Tid

Tid ved Fazels Grav, at beklage denne Philosophi ulykkelige Skiebne, hvortil hans Uforsigtighed og Hovmod en stor Deel har contribueret. Dernæst overlagde jeg ved mig selv hvad jeg nu videre skulde foretage mig, da jeg hverken vilde fortsætte min Reise til Caschgar, eller igien vende tilbage til Samarcande. Jeg fik omsider i Sinde at reise ganske alene og saaledes vandre fra et Sted til et andet omkring i Verden. Først tog jeg til Uzkund, derfra til Cogende, og endelig, uden at følge nogen vis Vei efter mange Dages Reise, til Carizme.

Da jeg nu spadserede omkring i denne store Stad, hørte jeg strax et stor Bulder, og saae tillige Almuen i fuld Bevægelse. Haandverks-Folkene forlode deres Verksteder, og da de spurgte andre som dem mødte hvad der var paa Færde, fik de til Svar, at noget mærkværdig blev foretaget; Aarsagen til denne Uroligheid, var en Herold, som gik langs igiennem Byen og fire gange i hver Time med lydelig Røst udraabte: Vide maa enhver, som er Elskere af Videnskaber, at det i Morgen er Tid, at komme i Hulen.

Saasnart jeg hørte disse Ord, fandt jeg for got at efterfølge Herolden og i Enrom at tale med ham om denne Hules Beskaffenhed. Jeg gik derfor imod Aften, da han stod færdig at gaae hiem, hen til ham, og paa en høflig Maade

de begierede Underretning, om hvad det var for en Hule de Lærde skulle samles udi.

Herolden, som ansaae mig for en geistlig Person, svarede mig saaledes: Det kan ikke være eder, som en hellig Mand ubekiendt, at der ved Porten af denne Stad, ved Siden af det Cassianiske Hav, er et Bierg, som kaldes det røde Bierg, fordi det Aaret igiennem er bedekket med Græs-Torver. Neden ved dette Bierg er en Hule, vidtloftig af Begreb, i hvilken man kan gaae ind igiennem fire Døre, hvilke aabne sig ved en Talismans Kraft, og igien af sig tillukkes ved Begyndelsen af et hvert Aar. De som ere curieuse gaae derind i Dagningen forend Stiernerne forsvinde. Man finder der en forunderlig Mængde Bøger, af hvilke de udvælge hvilke de haver Lyst til at læse. Samme tage de bort med sig, og skynde sig igien at gaae ud af Hulen; Thi den lukker sig til igien tre Qvarteer efter den er bleven aabnet, og skulde da en af de Lærde, af Begierlighed til at læse i Bøgerne, til sin Ulykke forblive der over bemeldte Tid, hvilket adskillige gange er skeet, maa han der døe af Hunger, efterdi Døren ikke igien bliver aabnet forend et Aar derefter.

Man siger, sagde han fremdeles, at den kloge Cheo-Cheabeddin har ladet denne Hule ind-

indrette for derudi at forvare sine Bøger, saavel de han selv haver skreven, som han ellers i Verden havde samlet. Saa længe han selv levede, eller i det mindste i hans sidste Aar, haver han intet sparet paa at samle de rareste Bøger, og Nytten af saadan hans Umage er da denne, at han haver funden over 2000 Bøger, som handle om den Philosophiske Steen, og om Maaden at søge og finde liggende Fæ. Der findes iblant samme adskillige som at forandre Mennesker til Dyr og at giøre de Vexter, som findes paa Jorden, levende. Med faae Ord: Alle Naturens Hemmeligheder findes aabenbarede i disse Bøger, særdeles i dem som han selv haver skreven.

Jeg gav nu nøie Agt paa det som Heroldden fortalte mig, hvilken endnu lagde dette til, at den kloge Cheo-Cheabeddin til Sikkerhed for de kostbare Ting, som fandtes i denne Hule, havde giort en Talisman, ved hvis Kraft Dørene, endskiønt de ikkun vare giorde af slet Sandel-Træ, ikke kunde aabnes eller opbrydes, i hvad Konst eller Magt man end vilde bruge dertil.

Denne Forsigtighed, sagde jeg til Heroldden, synes mig temmelig unyttig; Thi efterdi enhver en gang om Aaret haver Frihed til at gaae ind i Hulen, saa kan man jo paa saadan

Maade

Maade tage alle Bogerne bort, og det undrer mig, at det ikke længe siden er skeet. I haver ret, svarede han mig smilende, til at tænke saaledes, siden jeg, tillige haver sagt eder, at de som tage Boger deraf, skulle bringe dem tilbage næste Aar efter og sætte dem paa sit Sted igien, hvilket, om forsømmes, blev haardt straffet. Der ere visselig Aander, som tage Vare paa Bogerne, og bære Omsorg for, at de Personer, som af Gierrighed vilde beholde nogen af Bogerne, grueligen blive piinte, ja ofte ihielslagen.

Da Herolden havde givet mig denne Efterretning tog jeg Afskeed fra ham med Taksigelse. Jeg lader enhver domme, om jeg ikke inderlig skulde have glædet mig over saadan Beskrivelse, og fattet den Resolution med andre Curieuze om Morgenen derefter at gaae ind i Hulen. Jeg resolverede derfor ei alene at gaae derhen, men end og med de andre at blive derinde og underkaste mig alt hvad mig derover maatte hændes.

Jeg var alt for forfaren udi de Cabalistiske Hemmeligheder, at jeg skulle have frygtet mig for Aanderne, gik derfor strax ud af Byen, og kom saaledes til det Cassiske Hav neden ved det røde Bierg. Jeg saae der de fire Dorre paa Hulen, som alle vare giorde af Sandel-

Træ,

Træ, ligesom Herolden havde beskreven dem, og fandt derpaa adskillige Dyrs ophævede Billeder, hvor udi Talismannen bestod. Jeg gik strax op paa Spidsen af Bierget, og lagde mig ned i en Deel Roser, som fandtes der i Mængde, og gav en behagelig Lugt fra sig, men var imidlertid saa begierlig efter at komme ind i Hulen, at jeg ikke kunde faae nogen Dieblik's Rolighed.

Da nu Dagen endelig ankom, som jeg saa meget længtes efter, bleve alle Curieuxe i Staden opmuntrede til at gaae derhen. Jeg horte den Tumult som de giorde i det de nærmede sig til Bierget, steeg derfore need af det Sted, hvor jeg havde ligget Natten over, for ikke at være den sidste der kom ind i Hulen. Stiernerne begyndte alt at forsvinde, da de fire Dore paa Bierget i et Dieblik aabnede sig med skrekkelig Bragen og Bulder. Den ganske Hob gik derind og spredte sig omkring i Hulen, om hvis Størrelse Herolden tilforn ikke uden Aarsag saa meget havde talet; Ei heller havde han uden Aarsag saa prægtig beskreven den forunderlige Mængde Boger, som der fandtes.

De vare alle meget zirligen hensatte langs med Muren paa Bog Reoler af Alloe-Træ, og vare prydede med Inscriptioner efter deres Orden, hvilke gave tilkiende, om hvad Materie

terie enhver handlede. Man fandt vel adskillige Pladser ledige, men samme blev strax opfyldte med de Bøger som de Lærde igien bragte der ind, hvilke de forrige Aar havde borttaget, hvorimod de toge andre med sig og skyndte sig at gaae bort. Nogle Øieblik derpaa hørte jeg det Buldren, som Dørene giorde, ved det de bleve tillukte, og jeg blev alene tilbage i Hulen, hvilken, efterdi den ikke havde andet Lys, end det som kom ind igiennem Dørene, blev derudover mørkere end den mørkeste Nat. Et Menneske, som ikke havde besiddet mine Videnskaber, maatte over dette Mørke blevet overmaade forskrækket. Men jeg derimod vidste nok Middel til at raade Bod derpaa. Jeg begyndte altsaa at mane Aanderne, som havde Opsigt med dette forunderlige Bibliotek, og befalede dem at skaffe mig Lys, saa at man kunde see over alt i Hulen.

Aanderne, som ere meget lydagtige naar et Menneske, som de bære Frygt for, befaler dem noget, gik strax bort, og kom i et Øieblik igien med flere Lys, end der behøvedes til ti saadanne Huler, omendskiønt denne var meget stor, saa man snart skulde tænke, at de havde røvet alle de Lamper, der fandtes i den Stad Carizme. Man havde snart aldrig seet en skiønnere Illumination end denne, som de for min Skyld indrettede. De hængte Lamper op paa

alle

alle Sider, satte en utallig Mængde langs hen ved Bog-Reollerne, ja de behængte Hvelvingen saa overflodig med Lamper, at den saae ud ligesom Himmelen. Med faa Ord, de opvartede mig mere end jeg forlangede. Jeg begyndte derpaa at læse i de rareste Bøger, iblant hvilke jeg fandt nogle, som handlede om de forunderlige Ting i Chymien, og de hemmelige Videnskaber; Men Talemaaderne derudi vare saa forblommede og Forklaringen saa uforstaaelig, at de ikke kunde begribes eller give nogen tilstrekkelig Hielp af de Videnskaber, som jeg allerede havde.

Da jeg nu vilde tegne noget ud af disse Bøger og ikke havde Pen, Blek og Papier ved Haanden, gav jeg saadant tilkiende for Aanderne, som strax forsynede mig dermed, ligesom de kunde have været mine underdanige Slaver. De bare og Omsorg for, at skaffe mig Levnets-Midler, da min Lavverge var bleven opbrugt, i det de dagligen bragte mig de delicateste Retter og Vine fra Schiras; Jeg havde ikkun behov at fordre hvad mig behagede, da jeg kunde være forsikret paa, at bekomme det om et Øieblik; Altsaa levede jeg en Tid lang ganske fornoielig i denne forunderlige Hule. Fandt jeg end undertiden nogle Bøger, i hvilke mig intet Nyt forekom, saa havde jeg derimod utallige andre, som jeg med stor Nytte kunde bruge;

og hvori jeg fandt de ypperligste Hemmeligheder i Naturen, saa jeg uden Kiedsomhed blev ved at læse det hele Aar igiennem.

Ved Begyndelsen af følgende Aar bleve Dørene efter Sædvane aabnede og de curieuse Folk indladte, men som de ikke der havde ventet nogen Illumination hvormed deres Øine nu blev forblendede, kastede de Begerne, som de havde bragt med sig, ind i Hulen og begave sig paa Flugten. Det var og mit Forsæt paa samme Tid at gaae ud af Hulen, hvorved jeg maa erindre, at som jeg det ganske Aar igiennem havde ladet mit Haar, Skieg og Øienbryne voxe, saa saae jeg meget fæl ud, hvorudover min Skikkelse satte dem alle i stor Frygt og Forundring. De skrege alle: See der er den Hexemester Mouk! Det er vist nok ham selv. Denne Troldmand, som de ansaae mig for, var et skarnagtig Menneske, som ikke fandt Fornøielse i andet, end at stifte Ulykke i Landet. Hans skammelige Videnskab anvendte han alene til at skade det menneskelige Kiøn, hvorudover alle hadede og forbandede ham, og Sultanen selv i Carizme havde, skiønt forgieves, udskikket Folk til at arretere ham formedelst de mange Klager, som allevegne fra bleve indgivet over ham. Han havde alletider vidst Leilighed til at bedrage dem, og at undgaae den Straf, som man havde tiltænkt ham.

Saa-

Saasnart jeg nu fornam at de 'ansaae mig for en Hexemester, tog jeg Mod til mig, og for at betage dem denne Vildfarelse, raabte saaledes til dem: Mine Brodre! Lader eder sige, at jeg ingenlunde er den Mouk, som I taler om, og haver ikke i Sinde at gjore eder nogen Skade: Til disse Ord tiede de stille, men kunde dog neppe tro hvad jeg sagde dem; De Dristigste iblant dem, som med deres Exempel opmuntrede de andre, omringede mig, og grebe med samled Magt fat paa mig.

Jeg havde med et eneste Ord kundet kaste dem alle til Jorden, og befriet mig af deres Hænder, men holdt det dog tienligere, uden at gjore ringeste Modstand, at lade dem blive ved deres Mening, og handle med mig som dem best syntes. De bandt mig og førte mig til deres Cady. O! sagde denne Dommer, da han saae mig, er du nu denne gang bleven fangen? Tænk nu ikke, du Skarn, at undgaae din fortiente Straf. Du har alt forlænge med dit skammelige Levnet besmittet det reene Dagens Lys. Lader hannem, raabte han fremdeles til sine Betientere, henføre til den offentlige Plads, hvor de groveste Misdæddere pleie at blive henrettet. Da han havde sagt disse Ord, overleverede han mig til sine Betientere, hvilke førde mig strax hen paa en stor og vid Plads, da Cady imidlertid gik hen til Sultanen for at give

ham Underretning om hvad der havde tildraget sig, og at hente Ordre paa hvad Maade jeg skulle henrettes.

Neppe havde Sultanen i Carizme faaet Kundskab om, at den Troldmand Mouk var paa Pladsen, hvor Misdædere blive henrettede, forend han selv strax lod sig i en Port-Chaise bære derhen. Han forlangede ved sin Ankomst at see mig, og strax alene for min Gestalt Skyld fordomte mig til at brændes. Denne Dom var ikke saasnart afsagt, at der jo paa Pladsen blev oprettet et Baal, som var saa stor, at tive Personer derved gierne kunde blevet opbrændt. Den blev og i et Øieblik færdig; Thi den ganske Almue hialp at slæbe Brende sammen, og vare begierlig efter at see mig i en Hast brændt til Aske.

Jeg lod mig med Taalmodighed binde fast paa Baalet, men saasnart den blev tændt talede jeg nogle Cabalistiske Ord, ved hvis Kraft de Baand hvormed jeg var bunden, brast i stykker; Hvorpaa jeg tog et stykke Træ af Baalet, forvandlede det til en Triumph-Vogn og satte mig derpaa, med hvilken jeg paa nogen Tid foer omkring i Luften, skiont Indbyggerne i Carizme heller havde seet mig brænde paa Baalet, end fare i saadan en prægtig Vogn. Jeg vendte mig omsider imod Sultanen og sagde

de til ham: Du har vildet ladet mig henrette, som et skarns Menneske og grov Misdædere, men vid, at jeg ikke er en Troldman, men derimod en Mand, som kan giøre mange andre Mirakler, end du her seer for dine Øine. Paa disse Ord skiød jeg mig bort i Luften, og Sultanen tillige med de andre Tilskuere bleve længe staaende i en stor Bestyrtelse.

Jeg har i ti Aar efter denne Hændelse reist omkring i Verden, og har hiulpen mange Personer frem, som jeg fattede Godhed for. Endelig er jeg nu ogsaa kommen til Astracan, hvor jeg fik Lyst til at signalisere mig ved noget, og til den Ende gik jeg uden for Byen, og skar mig Fyrgetive Grene af, alle paa en Længde, hvilke jeg i Kraft af nogle hemmelige Ord besielede, og befalede dem at paatage sig menneskelig Skikkelse, samt at bygge det Bad som Eders Majestæt har seet. Altsaa kan I heraf slutte, at jeg ikke uden Aarsag har sagt, at de vare allesammen af en Moder, efterdi de alle ere opvoxte af Jorden.

Beslutning

Af

Historien om Kong Hormoz, med Tilnavn uden Bekymring.

Da nu Avicenna saaledes havde fortalt mig sin Historie, sagde jeg fuld af Forundring til ham: O store Philosoph! Hvor lyksalig er dog ikke den, som har eder til sin Ven; Thi efter det I allerede har fortalt mig, maa jeg slutte, at ingen Ting er eder umuelig. Det falder mig altsaa ikke mere forunderligt, at eders Fyrgetive Slaver har kundet opbygge Baddet i saa kort Tid. Ja jeg bilder mig ogsaa ind, at de kan hendte mig Printsesse Rezia her hid, i Fald I befalede dem det. Ja, svarede Avicenna, det kan strax skee, og det saa meget desto snarere efterdi jeg derved tillige kan hevne mig paa Sultanen i Carizme.

Herpaa vendte han sig til en af sine Slaver, og befalede ham i mueligste Hast at hente Printsesse Rezia. Slaven forsvandt med et stor Bulder og kom inden faa Øieblik tilbage med Printsessen. Hendes Ankomst foraarsagede mig saa stor Glæde, at jeg neppe kunde tro

mine

mine egne Øine. Den Maade, paa hvilken hun blev mig hentet, hindrede mig stedse i at udlade mig med de Glædes-Tegn, som jeg gierne vilde, men min Philosoph betog mig snart denne Tvil, i det han forsikrede mig med dyre Eder, at det var Printsesse Rezia selv.

Paa denne Forsikring kastede jeg mig ned for hendes Fødder, og sagde: Ak jeg tvilede paa, nogen Tider mere at betragte eders mange Deiligheder, men at det dog er skeet, har jeg denne store Philosoph for at takke, der for min Skyld har vildet betiene sig af sin Magt og Myndighed. Eders hastige Bortførsel er en Virkning af hans Videnskab, eller rettere, af min Kierlighed til eder. See paa mig, og kiend i mig det Menneske, som udi en Gartner-Drengs Habit lod sig see af eder. I veed selv med hvad for en Forbittrelse I lod mig udjage af eders Kammer, og ved hvad Lykke jeg undgik den Døds-Dom der var fældet over mig. Men saadan eders Strenghed har dog ikke kundet formaae at udslukke den Kierlighed jeg bær til eder. Fortryd ikke paa, at være skilt ved en Elskere, der med Magt ville tvinge eder til at blive sin Gemal, og betænk, at det er mig, som ordentligen af eders Fader har forlangt at sætte eder paa den Circassiske Trone.

Printsesse Rezia var paa sin Side ikke mindre bestyrtset end jeg, efterdi hun ikke kunde begribe, hvorledes hun paa et Øieblik kunde forflyttes til et ubekiendt Stæd, jeg havde altsaa Aarsag til at vente, at hun med haarde Ord skulde have besværet sig over min Opførsel imod hende, men det faldt dog noget bedre ud; Thi da hun af sin Bestyrtelse var kommen til sig selv igien, tiltalede hun mig saaledes: Min Prints! jeg havde paa en anden Tid maaskee kunde forbittres over eders Forvovenhed, men har for nærværende Tid intet derimod at sige; Thi som jeg skulde giftes med en Prints, for hvilken jeg bar en dødelig Afsky, saa har jeg ikke Aarsag at besvære mig over den Magt, med hvilken I ligesom har revet mig ud af Hænderne paa ham.

Ak min Printsesse! raabte jeg, er I da ikke Kongens Gemal til Gazna? Nei, langt fra naadige Herre, svarede hun; Thi da eders Gesandt var reist bort fra Carizme, tildrog sig en anden Hændelse, som I ikke veed af. Efter den Seier som Kongen i Candahar fik over min Faders Tropper, har begge Printserne ordentlig beleiret Carizme, hvorudover min Fader sluttede en Freds-Tractat med dem, i hvilken den fornemste Articul var mig angaaende. Men den selvsamme Dag, som jeg skulde have bortreist fra Carizme, kom der en Gesandt fra Kongen i Candahar, og forlangede mig af

Beh-

Behramicha, over hvilket begge Kongerne kom i Uenighed med hinanden. Det kom virkelig til en Bataille imellem dem, og derudi fik Kongen i Candahar en fuldkommen Seier; Hvor paa han ved en Officer forlangede mig af min Fader, som da ikke heller blev ham nægted, endskiont jeg ikke forglemte at berette Officeren, hvor stor Affky jeg bar for hans Principal.

Det kom da omsider dertil, at jeg ved min Bortreise evig skulde see mig skilt ved min Fader, og leveres i dens Hænder, som jeg hver Time paa Dagen onskede Forbandelse over. Ja jeg stod endnu i fuld Begreb med at beklage mig over denne Sag for mine Fruentimmer, da jeg af et Menneske blev antastet og paa et Øieblik fort her hid.

Jeg kunde heraf til min store Glæde fornemme, at Rezia endnu ikke var bleven gift, og derfore faldt hende ind i Talen, med disse Ord: Ak min Printsesse! er det da mueligt, at I udi dette Øieblik skulle været samlet med en Prints, som I ikke kunde elske; Saa fremt jeg ei ved min Magt havde afværget samme? Ak disse Omstændigheder forringer ikke Forseelsen. Nei sagde Printsessen, det forringer ikke Forseelsen i sig selv, men det betager mig al Aarsag til at besvære mig derover. Got Madame! svarede jeg, saa forlad mig da saadan Forseelse,

og forsmaae ikke den Circassiske Krone, hvilken jeg tillige med mit Hierte giver eder.

De forelskte Samtaler, som ved denne Leilighed passerede imellem os, vil jeg for sine Aarsagers Skyld forbigaae, og alene sige, at hun omsider erklærede sig til min Fordeel, og gav sit Minde til en Ægte-Forbindelse, saa fremt hendes Fader, Sultanen i Carizme, ikke var der imod. Avicenna raadede mig, at jeg skulde sende en Gesandt til Sultanen, for at berette ham hans Datters Skiebne, og begiere hende med det samme til min Gemal; Det ovrige skulde jeg ikkun lade ham sørge for. I saadan Henseende lod jeg Hussein anden gang reise til Carizme, og imidlertid indrommede jeg Rezia de prægtigste Gemakker i Serrailet, hvor hun nod alle de Værdigheder, som hun allerede kunde have været Dronning. Hvad nu Avicenna angaaer, saa bad jeg ham at forblive ved mit Hof, og leve efter sit eget Behag, saaledes som han selv lystede. Jeg vil ikke, sagde jeg til ham, besvære eder med min fornemste Ministres Charge; Thi I er mere værd, og altsaa vil vi være hinandens Venner, og dele Regieringen imellem os. Avicenna forsikrede, at han ikke bedre kunde vorde aflagt end med en Konges Venskab, og altsaa var vel fornøiet med mig i alle Maader.

For-

Forend Hussein ankom til Carizme, havde man allerede faaet at vide at Printsessen var borttaget; Derfor lod Sultanen i Carizme sit Raad kalde tilsammen, og raadslog med dem, hvad man udi denne Sag skulle resolvere til. De vare alle enige derudi, at man skulle anmelde sig hos en forstandig Astrologus, som boede i Schehereстan, og denne fik det virkelig ved sine Observationer udpuncteret, at Rezia befandt sig udi mit Serrail, hvorudover man i en Hast sendte en Courier til Candaher for at berætte Kongen denne overordentlige Hændelse, og forlangede af ham, at lade sine Tropper conjungere sig med de Carizmiers, paa det de kunde fordre mig til Regnskab for Printsessens Borttagelse.

Sultanen var af Naturen noget hidsig, hvorudover han strax lod Hussein anholde, saa snart han ved sin Ankomst lod sig anmelde. Jeg kan vel tænke, sagde han, hvad der er Aarsag til din Komme. Du vil maaskee berette mig, at din troløse Herre imod al Ret og Billighed holder min Datter indsluttet i sit Serrail; men det skal snart fortryde ham; Thi inden kort Tid skal hele Circassien vorde til en Aske-Hob, og dit Hoved frem for alles legges for dine Fødder.

Saa-

Saaledes maatte Hussein strax bringes frem paa Retter-Pladsen, for at blive Hovedløs, men der blev denne gang ikke noget af, thi i det Skarpretteren hævede Armen i Veiret, for at kappe Hovedet af ham, blev han paa et Øieblik ført op i Luften, og forsvandt i en Hast for alle deres Øine. Da nu Sultanen ikke kunde komme til at hævne sig paa Hussein, resolverede han til at fuldføre det paa hans Følgeskab, men disse vare ogsaa paa samme Tid af Avicennæ Slaver bortført, saa at man ikke kunde finde en af dem til Carizme.

Jeg vidste denne hele Passage nogle faa Øieblik efter den var skeet; Thi Hussein fortalte mig det selv, og berettede derhos, hvorledes Sultanen tillige med Kongen i Candahar af al Magt udrustede sig for at ødelegge mit hele Rige. Avicenna kunde tillige med os andre ikke holde sig for Latter, da man talede om den Forskrækkelse som paakom de Carizmier ved Husseins Bortførsel. Imidlertid var jeg dog noget bange for de Truser man truede mig med, hvilket Avicenna mærkede, og derfor adskillige gange satte mig til rette. Naadige Herre! sagde han, hvad har I vel at frygte for, saa længe jeg er hos eder? Det skal blive alle Potentater umuelig at giøre eder nogen Skade, saa længe jeg tager mig eders Sag an. Sultanen i Carizme og Kongen i Candahar vil foretage

sig

sig at ødelegge eders Kongerige, vel an, lad dem ikkuns komme, jeg vil paatage mig at beskierme eders Grændser, og jeg skal forrette det bedre end alle eders Generaler.

Jeg takkede Avicenna for hans gode Løfte, og ønskede at det ikkun snart maatte blive opfyldt. Det varede ikke heller længe inden man saae et ønskelig Udfald paa denne Krig; Thi Sultanen satte i Land ved det Caspiske Hav, og som man ikke giorde nogen Modstand, avancerede han uden Sværdslag lige for min Residents Stad, i Tanke at legge den i Aske og vende tilbage med et herlig Bytte. Nu var det Tid at stekke Vingerne paa dem, altsaa lod Avicenna og jeg sætte os tillige med vor liden Armee over Volga og posterede os omtrent to Mile fra den Fiendtlige Armee. Avicenna magede det her saaledes, at der kom Splid og Uenighed imellem Sultanen og Kongen af Candahar, hvilket faldt ud til en blodig Bataille hvori Kongen med alle sine Folk totaliter blev slaget. Sultanen var da vel saa lykkelig at beholde Seier, men han havde dog ikke Aarsag til at Glæde sig meget derover; Thi hans Tropper vare saaledes bortsmeltede, at han ikke saae sig i Stand til at attaqvere os. Vi omringede ham paa alle Sider, saa at han maatte nødes til at give sig tabt, og overlevere sig i vore Hænder, som da straxt førte ham til Astracan.

Han

Han havde dog ikke Aarsag til at være misfornøiet med den Maade, paa hvilken vi tractere-de ham; Thi jeg giorde ham al den Ære, som kunde formaae at stille hans Vrede, hvilket altsammen havde den forønsked Virkning. Han erklærede mig omsider for sin Sviger-Søn, og mit Brollup blev derpaa med stor Pragt celebreret. Mit Hof saavelsom den ganske Stad har siden den Tid været ligesom Fornøielsers Sæde, og det synes ligesom man til evig Tid vilde celebrere denne Brollups-Fest. Hvad Sultanen angaaer, saa tilgav han ikke alene Avicenna det begangene Rov, men end-og forsikrede ham om sit Venskab, og reiste derefter med Fornøielse hiem til sit eget Rige.

Saaledes levede da Printsessen og jeg i den sødeste Forstaaelse, og der var intet som mang-lede os i vores fælles Lyksalighed, forend den, der havde været Aarsag i vor Sammenkomst, selv fandt Behag i at forstyrre vores Rolig-hed og styrte os i den Elendighed, hvri vi nu befinde os.

Avicenna var vel en lærd Philosoph, men han kunde dog med al sin Philosophie ikke dæm-pe en utidig Kierlighed, som blev opvakt hos ham til min Gemal. Den Ærbødighed jeg bar for ham var saa stor, at jeg endog tillod ham en fri Adgang til min Gemal, saa at han kun-

kunde besøge og tale med hende naar han lyste-de, men denne Samtale forøgede ikkun hans fatale Kierlighed, saa at han omsider ikke var mere Herre over sig selv, men aabenbarede Rezia sine Tanker. Hun fandt sig vel ved saadan ublue Bekiendelse ganske fornærmet, men som hun frygtede for hans store Magt, saa modererede hun sig det meste hun kunde, sigende: Avicenna! gaae i eder selv, og betænk hvor vel I gior om I demper saadan eders Begierlighed, der ikkun lidet kommer overens med det Venskab som er imellem min Gemal og eder. Kan I ikke udvelge eder et andet Fruentimmer, som er ubunden; I veed, at min Gemal elsker mig, og at jeg igien oprigtig og heftig elsker hannem. Kiere lad dog af at forurolige den Enighed, som I selv har stiftet.

Saadanne venlige Erindringer giorde ham mere og mere forvoven; Ja han blev omsider saa uforskammet, at han med sine lumpne Talemaader opvakte Rezia til Vrede, og nødte hende til med haarde og trodsige Svar at reprimandere hans Opførsel. Som han nu af Naturen var meget hidsig, saa forvandledes hans Kierlighed til Had. Utaknemmelige, sagde han til hende, tænk ikke at du forgieves skal have foragtet min Kierlighed, nei du skal i lang Tid erindre dig at have forsmaaet samme. Jeg skal slaae dig paa det allerempfindtligste Sted:

Du

Du elsker din Gemal, og just deri skal din Straf bestaae. Paa disse Ord blæste han paa hende, og forsvandt i samme Øieblik, efterat han først havde talet nogle hemmelige Ord. Rezia blev forskrækket over disse Trueser, men som hun ingen Forandring merkede paa sig, bildte hun sig ind, at Avicenna havde giort det for at alterere hende; Imidlertid har hun siden erfaret, at saasnart jeg kommer til hende, gaaer hun fra Forstanden, og følgelig har de smerteligste Prøver paa Avicennæ Magt. Hendes Sygdom bestaaer i en Fortryllelse, som forstyrrer min Rolighed, og den eneste Trøst, jeg i alt dette har, er at han ikke tog min Rezia bort med sig.

Continuation

Af

Historien om Bedreddin Lolo, hans Vizier og Favorit.

Efterat Kongen i Astracan, saaledes havde fuldfort sin Historie, takkede Bedreddin ham for den derudi beviste Tieneste, og forsikrede,

rede, at hans ufordragelige Skiebne gik ham nær til Hiertet. Disse tvende Konger tog derpaa Afskeed med hinanden og Bedreddin, tillige med Atalmulc og Seyf el Mulouk, reiste tilbage til Damasco.

Underveis havde de nok at tale om denne Historie. Naadige Herre sagde Favoritten til Kong Bedreddin, man maa tilstaae, at Printsesse Rezia besidder en fuldkommen Deilighed, og er begavet med alle de Yndigheder, som formaae at sætte en Mands-Person i Brand. Imidlertid merker jeg dog ikke at nogen af os er gaaet fra Forstanden, jeg vil saa vidt ikke tale om mig selv, efterdi Bedy al Jemals Skilderie forhindrer mig at tænke paa andre Personer. Og jeg, svarede Viziren, har nok at bestille med at tænke paa min Zelica, hun er saa dybt indgravet i mit Hierte, at der ikke er Rum for andre. Det som man derfor skulde undre over, er, at Kongen ligesaa lidet som vi er bleven rørt af hendes Deilighed, endskiønt han dog endnu ikke har engageret sig hos nogen Printsesse.

I tager merkelig Feil, svarede Bedreddin, dersom I tænker, at jeg ikke er forelsket, fordi jeg ingen Gemal har; Men for at betage eder denne Vildfarelse, saa kan jeg sige eder, at jeg ligesaa vel har nogen at elske, som I, og

at min Kierlighed ligeledes forhindrer min Lykſalighed. Det er ingen Printseſſe ſom herſker over mit Hierte, men et Fruentimmer af nedrig Stand. Jeg havde vel ikke i Sinde at aabenbare eder ſaadant, men da denne Leilighed indlober, kan jeg ikke undlade, jeg jo maa fortælle eder min Hiſtorie.

Hiſtorie

Om

Den deilige Arouya.

Der boede i forrige Tider en gammel Kiobmand til Damaſco, ved Navn Banou, ſom havde et ſmukt Land-Gods temmelig nær ved Staden. Han havde desuden i Damaſco tvende Boder med Indianiſk Toi og alle Slags Guld-Brocade ſamt andet Silke-Toi; Men over alt dette havde Lykken ſkienket ham en ung Kone, ſom i Deilighed gierne kunde ſtaae i Parallel med Dronningen i Aſtracan. Bemelte Banou var en meget lyſtig Mand, og bod ikke alene ſine Venner ofte til Gieſt hos ſig, men end og forſtrakte dem med Penge naar de

træng-

trængte. Saadan hans gode Hiertelav gik omsider noget forvidt, saa at han tilsidst maatte sælge sit Land-Gods, og geraadede kort derefter uformerkt selv i den yderste Armod.

Han tog vel sin Tilflugt til sine Venner, og forlangede i det mindste det tilbage, som han havde laant dem i sin Velmagt, men nogle benægtede hans Fordring, og andre var ikke i Stand til at betale ham, hvilket foraarsagede den gode Banou saa stor Bekymring, at han deraf faldt i en stor Sygdom. I denne Sygdom erindrede han sig, at have laant en vis Doctor Tusende Zeqviner Guld, hvorudover han kaldede sin Kone til sig, og sagde: min elskelige Arouya! vi tor endnu ikke ved at forsage. Jeg erindrer mig at have laant Doctor Damischmende Tusende Zeqviner, gak derfor til ham og bed ham at giore Anstalt til ders Afbetaling.

Arouya tog strax sit Slør paa og forfoiede sig til bemelte Doctor, sigende: Min Hr. Doctor! min Mand lader eder flittig helse, og beder indstændig, at I nu vilde have den Godhed for ham og betale de Tusende Zeqviner, som han haver laant eder. Som hun nu tillige havde taget sit Slør af, og derved givet Docteren Leilighed til at see hendes smukke Ansigt, saa blev han saa indtaget af denne Deilighed, at

han strax svarede: Deilige Dame! Jeg vil hiertelig gierne give eder det, som I forlanger, ei alene som en Gield, jeg er eders Mand skyldig, men endog som en Skyldighed, i Henseende til eder selv, efterdi I har vildet vise mig den Godhed, at komme til mig. Jeg merker, at Glandsen af eders Deilighed allerede har sat mig uden for mig selv, og det staaer til eder, at giøre mig lyksalig, dersom I viser eder føielig imod mig, hvilket er en Sag af Muelighed, efterdi eders Mand er gammel, saa forpligter jeg mig til i Stæden for Tusende at give eder To Tusende Zeqviner, og jeg sværer eder til ved mit Hoved og mine Øine (*), at jeg min Livs-Tid vil være eders Slave.

I det han saaledes talede, gik den forelskte Doctor nærmere hen til hende, og i Gierningen vilde vise, at han elskede hende, men den dydige Arouya stødte ham fra sig, med en spodsk Mine, sigende: Holdt inde uforskammede! og tænk ikke eders Kierlighed finder Sted hos mig; Nei, om I tilbød mig alle de Penge, der var i hele Egypten, saa var dog samme alt for ringe til, at legge et Skiul over min Forstand, og formaae mig til at handle imod den Troskab, som jeg er min Mand skyldig. Skynd eder derfor at betale de Tusende Zeqviner, at jeg kan gaae hiem igien.

Den

(*) Det er en meget brugelig Eed hos Musselmændene.

Den geile Doctor var ikke saa taabelig, at han jo let kunde slutte, hvor affkyelig hans Forslag var i hendes Øine, hvorudover han begyndte at sadle om igien, og med vredagtige Ord svarede hende saaledes: Du maa selv være meget uforskammet, efterdi du vil fordre Penge af mig, da jeg dog ikke er din Mand det mindste skyldig, og om den gamle Nar haver ruineret sig selv, saa er jeg ikke saa gal, at jeg ved mine Midler skulle hielpe ham paa Fode igien. Paa disse Ord viste han hende Døren, og der fattedes ikke meget udi, at hun jo havde faaet Hug til.

Den dydige Kone kom altsaa grædende tilbage, og sagde: At Doctor Danischmende var ligesaa ærlig som hele Resten, efterdi han paastod, at han ikke var noget skyldig. Ak utaknemmelige! raabte den gamle Kiøbmand, er det mueligt, at han ogsaa udi min Nød vil forlade mig. O den Bedrager, han kom mig altid saa ærlig for, og jeg havde paa hans ærlige Ansigt gierne laant ham ti gange saa meget som han fik. Ak hvem skal man nu tro i disse Tider? Men skal jeg lade det beroe derved, nei du maa forføie dig til Cady, og fortælle ham Doctorens Troløshed, saa forbarmer han sig over os og skaffer os Ret; Thi han er en streng Dommer og en edsøren Fiende af Uretfærdighed.

Den dydige Kone gik strax til bemeldte Cady, og begierede Audience, hvilket hun og erlangede saa meget destosnarere, efterdi han af Naturen var en Elsker af Fruentimmer. Han havde neppe seet hende forend han jo gik til, tog hende ved Haanden og førte hende ind i sit Kabinet, hvor han fik hende til at tage sit Sloer af, og at sætte sig ned paa en Sofa; Men han havde neppe seet hende i Ansigtet, forend han blev lige saa forelsket som Doctoren. O! mit Sukker-Rør, min Rosens-Blomme! raabte han, sig mig hvad du forlanger af mig, og vær vis paa at du skal faae hvad du forlanger. Hun fortalte ham derpaa, hvorledes Doctor Danischmende havde undslaaet sig for at betale de tusende Zeqviner han var dem skyldig. Hvad svarede Cady, jeg skal vel lære ham at betale; Thi dersom han ikke vil finde sig i Billighed, skal jeg lade Tarmene rive ud af Livet paa ham. Men allerelskværdige Hurey, betænk derhos, hvorledes mit Hierte, ligesom en Fugl, ligger indviklet i din Deilighedes Garn. Forund mig det, som du har nægtet Doctoren, og vær vis paa, at jeg des foruden skal forære dig fire tusende Zeqviner.

Ved disse Ord smeltede hun ligesom hen i Taarer, ak Himmel, raabte hun, er der da ingen Dyd mere at finde hos Mands-Personerne? Er der dog ingen af dem, som i Sandhed

hed er ædelmodig? Ak! de, som skulde straffe Udyd, gior sig selv ingen Samvittighed over at begaae den.

Cadis giorde sig vel Umage at stille hendes Taare, og blev ved at holde an hos hende om den forlangte Douceur, uden hvilken hun ikke kunde vente nogen Hielp af ham, men den dydige Arouya gav ham stedse et frimodig Afslag, og for at undgaae videre Allarm forfoiede hun sig strax hiem. Banou kunde af hendes hastige Tilbagekomst let slutte, at hun ikke bragte nogen god Tidende. Hun fortalte, at man ikke kunde vente sig nogen Ret af Cady, og altsaa havde giort sig forgieves Umage. Hvad skal vi nu gribe til, svarede Banou, man faaer at addressere sig til Gouverneuren i Damasco, han har selv taget Toi paa Credit hos mig, og er mig endnu noget skyldig, maaskee han tør hielpe os til rette i denne Sag.

Dagen derefter gik hun hen til Gouverneuren, men han blev endnu mere forelsket end de andre tvende; Ak hvilken Deilighed, raabte han, hvormed kan man tienne saa smuk et Fruentimmer? Min Herre, svarede Arouya, min Mands Navn er Banou, og han har undertiden haft den Ære at sælge eder Vare. Ak jeg kiender ham ganske got, sagde Gouverneuren, han er en brav Mand, men jeg mis-

under ham dog sin Lykke i at besidde saa stor en Deilighed. Da er han, svarede Konen, mere at ynke end misunde; Thi I veed ei hvad Tilstand han nu er geraadet udi, hvorpaa hun fortalte ham Aarsagen til sin Komme.

Gouverneuren forsikrede at han skulle skaffe hende al den Ret, som hun forlangede, men foreholdt hende derhos hvorledes hun strax maatte vise sig erkientlig for hans Umage; Thi naar han saae sig forud betalt, giorde han sig desto større Umage. Af dette kunde hun nu let slutte, hvad der var at vente hos ham, hvorudover hun gik hiem og beklagede sig for sin Mand saaledes: O! Banou, vi kan ikke giore os Regning paa at faae noget; Der er ingen som vil tage sig vor Nød an. Disse Ord satte den gamle ganske i Fortvilelse, saa at han forbandede den Troloshed, som der fandtes hos saa mange Mennesker. Men Arouya bad ham ikkun at holde Continence, og forestillede ham, hvor lidet det kunde hielpe, at stille sig saa utaalmodig an. Man maa, sagde hun, finde paa et andet Middel, som kan bringe os Penge ind. Mahomed har allerede indgivet mig et, som jeg dog for sine Aarsagers Skyld ikke vil sige eder, men det kan være eder nok, at vi derved bliver hiulpen, og tillige faaer Hevnet os paa Doctoren, Cady og Gouverneuren.

Paa

Paa disse Ord gik hun hen til en Snedker og kiøbte sig tre Kister saa store, som et Menneske vel kunde ligge udi, hvilke hun lod bære hiem, og dernæst iføre sig sine beste Klæder, og de Juveler, som hun endnu havde i Behold, hvorpaa hun forføiede sig hen til Doctoren, sigende: Hr. Doctor, vil I nu betale mig de Tusende Zeqviner som I er min Mand skyldig, saa kan I være vis paa at nyde de forlangte Douceurer hos mig. Doctoren svarede strax at han paa saadanne Vilkor gierne vilde i Stæden for et, give hende to tusende Zeqviner, og efterat han af Glæde havde kysset hendes hvide Hænder, bad hun ham at vilde komme til sig Klokken ti om Aftenen, da hendes Slavinde strax skulde lukke op, og føre ham ind udi hendes Senge-Kammer, hvor de Natten over vilde fornøie sig paa beste Maade.

Hun gik derpaa hen til Cady for at giøre ham samme Tilbud. Min Herre! sagde hun til ham: Jeg har betænkt mig, og kan ikke nægte saa elskværdig en Person det han har forlanget af mig. Cady blev over dette saa fornøiet, at han strax vilde giøre hende til den fornemste Dame udi sit Serrail, men Arouya foreholdt ham, at hun for at skye et ont Skin alene ville leve i hemmelig Forstaaelse med ham, bad ham derhos, at han om Aftenen Klokken elleve vilde komme til hende, uden at tage nogen af sine Domestiqver med sig, efterdi hun ikke gier-

ne vilde have dem til Beviis paa hendes Skrøbelighed.

Hun lod sig ikke noie med, at have bedraget disse tvende Elskere, med et falsk Haab, men gik endog strax derpaa hen til Gouverneuren, og bad ham ganske alene at komme til sig om Aftenen Klokken tolv, hvilket han med største Fornoielse lovede hende. At nu hendes Foretagende desto bedre kunde lykkes for hende, giorde hun ved sin Bortgang følgende Bon: Store Prophete Mahomed! De Troende Muselmænds store Beskytter, du seer need af Himmelen, og giver agt paa alle mine Veie, du kiender det inderste af mit Hierte, lad mit forehavende lykkes for mig, og hielp mig at undgaae den Fare, som jeg derved underkaster mig.

Derpaa gik hun hen og indkiøbte adskillige Slags Frugter og Confiturer, hvilke hun bar hiem med sig, og gav en gammel tro Slavinde Ordre, hvorledes hun i denne Sag skulle opføre sig. Hun lavede dernæst et Kammer til og meublerede det saa net og prægtig, at hun ikke kunde have giort sig mere Umage, i Fald det virkelig havde været hendes Forsæt, at giøre sine Elskere lykkelige.

Efter-

Efterat alting saaledes var foranstaltet, kom Doctor Danischimende paa den aftalte tiende Time. Han bankede paa Døren, og blev af den gamle Slavinde indført i det pyntede Kammer, med Begiering, at han skulle være ganske sagte, paa det Kiøbmanden ikke skulle høre ham.

Arouya, som imidlertid havde ført sig sin beste Stats, blev strax leveret de to tusende Zeqviner, som han havde lovet hende, og som Doctoren tillige forsikrede hende, at den Lykke, han nød, ikke nokſom kunde betales, saa stak hun i at lee ganske høit, og bad ham derhos at han vilde tage sin Turban og Belte af, og stille sig an ligesom han havde hiemme der i Huset. Da dette var skeet, satte de sig Begge til Tafels, og havde neppe afspiist forend man hørte en Tummel i Huset, hvorudover Arouya syntes ganske bestyrtset, ligesom hun ikke vidste hvad det var. Slavinden gik altsaa efter hendes Ordre ud at erkyndige sig derom, og kom i et Øieblik tilbage med disse Ord. Madame! vi er om en Hals, eders Broder er just i dette Øieblik kommen fra Cairo og er for nærværende Tid hos eders Mand, som har i Sinde at føre ham her ind til eder. O fatale Ankomst! raabte Arouya, det er ikke nok, at man forstyrrer min Lyst, men man vil endog gribe mig hos min Elsker, og det første Trin jeg giør for

at

at vige fra min Skyldighed, vil føre mig i et ont Rygte. Ak Himmel! Hvorledes vil dette løbe af for mig, og hvorledes vil man undgaae den Skam, hvormed man truer mig.

Madame, sagde Slavinden, I er mere forvirret end I haver nødig; I kan jo lade Doctor Danischmende krybe i en af disse tre Kister. Dette Raad blev strax bifaldet, og Doctoren var ikke seen inden han betiente sig deraf, efter at man havde lovet igien at lukke ham ud, saa snart hendes Mand og Broder var bortgaaet.

Det Haab, som Doctoren giorde sig, om snart at blive udladt af sit Fængsel, hindrede ham fra, at frygte for nogen ubehagelig Følge, saa at han i Steden for at fatte nogen Mistanke til Damen, fornøiede sig selv i Haabet med de allerfødeste Forestillinger. Da nu Arouya havde faaet Docteren i sit Garn, gik hun, for at lukke Cady op, hvilken hun ligeledes bragte ind i Kammeret. O min Dronning, raabte Cady! Jeg kan ikke sige, med hvad Utaalmodighed jeg har ventet paa dette lykkalige Øieblik. Naadige Herre, svarede Kiøbmands Konen, det er mig kiert, at I bærer Kierlighed til mig; Thi I er den første Mands-Person, som foruden min Mand har opvakt de søde Passioner hos mig. Min gamle Slavinde kan best sige eder, hvorledes jeg, siden vores sidste Samtale, ikke

har

har giort andet end grædt og sukket; Jeg har stedse talet med hende om eder, og min brændende Kierlighed har ikke ladet mig noget Øieblik have nogen Rolighed.

Da Cady horte hende tale saaledes, fattedes der lidet udi, at han jo var gaaet fra sig selv: Høie Cypresse, sagde han: Levende Billede af Mahomeds allerdeiligste Jomfruer! I opvækker, formedelst eders venlige Ord, en heftig Begierlighed hos mig til at faae mit Ønske opfyldt, tov derfor ikke længe, min Printsesse, men giv mig de sødeste og eftertrykkeligste Beviser paa, at I elsker mig. Det glæder mig ikke lidet, sagde Damen, at see eder saa forelsket, det er noget, som vel kommer overeens med mit eget Hiertelav, og intet skal være mig kierere, end at opfylde eders Ønske. Jeg havde vel tillavet nogen Forfriskning, som vi med hinanden først ville have fornøiet os med, men da eders Længsel og Begierlighed er saa overmaade heftig, saa er det best, at jeg først faaer samme dempet; Klæd eder derfor i en Hast af og gaae til Engs. Jeg vil imidlertid gaae ind i min Mands-Kammer, og see, om den gamle Knark er gaaet i Seng, da jeg strax skal komme tilbage, og legge mig hos eder.

Som nu Dommeren bildte sig ind, at Alting snart skulle faae sin Rigtighed, saa kom han

han med en utrolig Hastighed til Sengs; Men saadant var dog neppe skeedt, forend Damen igien ganske bestyrtset kom lobende ind til ham, og sagde: I kan ikke giette, hvad der har tildraget sig: Vi har en gammel Slave, som jeg ikke har vildet aabenbare noget af denne Sag, efterdi han synes at være min Mand alt for tro. Denne Slave har seet eder gaaet her ind i Huset, og som han strax har berretter sin Herre samme, saa har han strax skikket Bud efter mine Forældre, og vil at de skulle være Vidne til min Utroskab. De kommer nu strax herind i Kammeret til mig, saa at jeg maa ansee mig selv for det ulykkaligste Menneske i Verden. Ved disse Ord stak hun i at græde, og det med saa stor Konst, at Cady ikke vidste andet, end at hun jo virkelig var bedrovet. Giv eder kun tilfreds min Engel, I veed jo, at jeg er Dommere her paa Stedet, og formaaer at paalegge saavel eders Mand som eders Forældre Taushed. Jeg tviler ikke derpaa, svarede Damen, og i den Henseende frygter jeg ikke heller for deres Vrede, saa længe jeg er under eders Beskiermelse, men man vil destoverre dog holde mig uærlig, og min Opforsel vil sætte en Klik paa min Familie. Hvad Smerte er det ikke for en ærlig Kone, som hidindtil ikke har givet Anledning til den allerringeste Mistanke. Jeg har tilforn passeret for et Mynster iblant fornuftige Koner, og denne Berommelse forsvinder

der i et Øieblik. Disse Ord ledsagede hun med saa mange Suk og Taare, at Cady inderlig blev bevæget til Medlidenhed.

O mine Øines Glants! Din Bedrovelse gaaer mig nær til Hiertet, men hvad hielper det at sørge, og hvad nytter det at begræde en Ulykke, som man ikke kan undgaae? Paa disse Ord faldt den gamle Slavinde ham ind i Talen, og tiltalede dem begge saaledes: Jeg har i Kierligheds Sager ikke liden Erfarenhed, jeg har mange gange gaaet forvirrede Elskere til Haande, og maa derfor sige eder, at I i Steden for at qvæle hinanden med Bedrovelse, skulle anvende Tiden paa at opvække et Middel, hvorved I kunde befri eder selv fra den Forvirring I er udi, og dersom eder saa synes, saa kan vi mage det saaledes, at baade Hr. Banou og min Dames Forældre kan blive bedraget; Hvorledes skulle man da bære sig ad? sagde Dommeren, naadige Herre, svarede Slavinden: I kunde ikkun strax krybe i en af disse Kister, og da er jeg forsikret paa, at ingen skal finde eder, naar de komme, som I frygte for, hiertelig gierne, sagde Cady, hvorpaa han forføiede sig i Kisten, efterat Damen først havde forsikret ham om, strax igien at blive udladt, saasnart Allarmen var overstaaet.

Nu

Nu var der ingen anden tilbage end Gouverneuren, og denne indfandt sig efter Aftale, Klokken tolv om Natten. Den gamle Slavinde forte ham ligeledes ind i Kammeret, og Damen imodtog ham paa det allerkierligste. Hun viste ham adskillige Caresser, men som hun merkede, at saadant giorde Gouverneuren alt for hidsig, gav hun Slavinden uformerkt et Vink, som strax derpaa forfoiede sig ud fra dem. Et Øieblik derefter horte man nogen meget hart banke paa Gade-Doren, og strax derpaa kom Slavinden ganske forskrækket ind i Kammeret, med disse Ord: Ak Madame, hvilken ubeleilig Tid har i dog udvalt til eders Forlystelse! Cady tillige med eders Mand kommer nu strax herind i eders Kammer. Ak Himmel, hvilken en fatal Streg? Min kiere sagde hun fremdeles, list eder ind og hor, hvad de taler med hinanden og kom strax igien, for at give os Efterretning derom. Imidlertid spurgte Gouverneuren, hvad Cady paa den Tid om Natten havde at bestille med Banou, om han havde en Sag, som han skulde hielpe ham tilrette udi, eller hvad der var Aarsag til hans Ankomst? Damen forsikrede, at hun ikke vidste det, og at denne Uvidenhed foraarsagede hende lige saa stor Forundring og Bestyrtelse som ham.

Slav-

Slavinden kom strax tilbage, og sagde: Jeg har flittig givet Agt paa hvad de talede med hinanden, og deraf merket, at Cady kommer for at holde et Forhør over eder i Cadischmendes Overværelse. Denne Doctor vil paastaae, at han har betalt eders Mand de Zeqviner I fordre af ham. Stor-Vizirен, som har faaet denne Sag at vide, har befalet Cady i denne Nat flittig at efterforske Sagen, og i Morgen tilig berette ham hvad han derudi har faaet oplyst.

Arouya stak ved disse Ord i at græde, og bad Gouverneuren at krybe i Skiul, sigende: Naadige Herre! hav Medlidenhed med mig, og spar mig for den Skam hvormed man truer mig, i det man vil gribe mig i Utroskab. Alt dette kan I forekomme, saafremt I paa et Øieblik vil krybe i denne Kiste. Gouverneuren nægtede vel i Begyndelsen saadant, men som hun kastede sig ned for hans Fødder, og paa veemodigste Maade holdte an derom, saa føiede han hende endelig derudi.

Da de nu alle tre laae i god Fovaring, gik hun ind til hendes Mand, og fortalte ham alt hvad der var passeret; Og Dagen derefter, sagde Kongen fremdeles, kom hun virkelig op paa mit Pallads i en Sal hvor jeg gav Audience. Jeg havde neppe seet hende førend jeg

jo bad min Stor-Vizier tillige med mig at betragte denne Deilighed, og omsider befalede, at hun skulde komme frem for min Throne. Dette skeedte, og efterat hun havde aflagt den sædvanlige Reverents, tiltalede hun mig saaledes: Stormægtige Monark! Gud lade Eders Majestæts Dage blive evige, eller i det mindste vare i hundrede Aar! Behager det Eders Majestæt at høre mig, skal jeg fortælle en Historie som skal sætte eder i en stor Forundring. Jeg er en Kiøbmands Kone, og min Mand ved Navn Banou har den Ære at være eders Undersaat; Han har for nogle Aar siden laant Doctor Danischmende Tusende Zeqviner, og nu vil han paastaae at han ikke har faaet dem. Jeg har været hos ham for at fordre dem betalt, men fik til Svar, at han vel ikke var min Mand noget skyldig, vilde dog give mig To Tusende Zeqviner, i Fald jeg vilde giøre det han forlangede af mig. Jeg besværede mig over saadan hans Troloshed hos Cady, men han nægtede mig Rettens Bistand, saafremt jeg ei vilde vise ham de Douceurer, som jeg havde afslaaet Doctoren. Saadant uformodentlig Svar giorde mig saa vred og bestyrtset, at jeg strax forlod ham og forfoiede mig til Gouverneuren, men han var ikke ærligere end de andre; Thi han giorde sig al den Umage, som han kunde, for at forføre mig.

Som

Som jeg nu svarede hende, at jeg umuelig kunde tro denne Sag, efterdi jeg bildte mig ind, at de af Skerts havde forlanget disse Douceurer af hende, saa forsikrede hun mig om Sagens Vished, og beraabte sig paa at ville bevise det med Vidner. Jeg befalede hende derpaa, at hun skulde fremstille sine Vidner, og det varede ikke længe inden hun kom tilbage med trende Kister, som af mine Soldater blev baaren. Hun tog strax derpaa Nøglen frem og lukkede Kisterne op, men tænk engang hvor forundret og bestyrtset vi blev, da vi fandt Gouverneuren, Cady og Doctoren alle tre fast Nogne krybe ud af Kisterne. De skammede sig som Hunde over denne Hændelse, og jeg kunde i Begyndelsen ikke holde mig for at lee, naar jeg saae dem i denne Positur, hvilket gav alle de andre Nærværende Aarsag til at efterfølge mit Exempel. Jeg blev dog strax igien alvorlig, og efterat jeg havde sat dem til rette for deres Uforskammenhed, befalede jeg Doctoren, at han skulde betale Banou fire tusende Zeqviner i Guld. Cady blev derpaa affat fra sit Dommer-Embede, og Statholderiet blev betroet til en anden Herre ved mit Hof. Da alt dette var forrettet og Kisterne igien bort baaren, befalede jeg hende at tage sit Sløer af, for at see, om hendes Lineamenter ogsaa var saa farlige at see, at de saa strax kunde blive forelsket i hende.

Dette skeete, og jeg forsikrer, at jeg aldrig havde seet saa stor Deilighed hos noget Fruentimmer. Jeg fornam strax saadanne Bevægelser hos mig, at jeg ikke mere undrede over den Daarlighed de tre Forelskte havde begaaet. Ja det var ikke mig alene, som forundrede sig over hendes Deilighed; Thi enhver som var tilstæde raabte af Forundring; Ak hvilket et smuk Fruentimmer! Jeg forlangede derpaa, at hun mere omstændelig skulde fortælle mig sin Historie, hvilket hun og med saa stor Forstand og Belevenhed giorde, at den ene med den anden lagde Berommelse paa hende, og prisede Banou lykkalig i det han havde saa smuk en Kone.

Efterat hun saaledes havde fortalt mig sin Historie og takket mig for den Ret, jeg lod hende vederfares, forfoiede hun sig hiem igien, men endskiont hun derved nægtede mine Øine at fornøie sig med at see paa hende, saa var hun dog stedse i mine Tanker. Jeg var saa indtaget af hendes Dyd og Deilighed, at jeg ikke nogen Øieblik havde Rolighed, hvilket foraarsagede, at jeg kort derefter lod hendes Mand kalde til mig, og tiltalede ham saaledes: Banou, jeg veed i hvad Tilstand I er geraadet, og jeg har foresat mig igien at sætte eder i den Stand, at I prægtigere end tilforn kan begave eders Venner, uden at frygte for igien at geraade i Fattigdom. Med faa Ord, jeg vil overvælde eder

med

med Rigdom, saafremt J paa eders Side vil vise mig en Tieneste. Jeg er forelsket i eders Kone, forskyd hende og send hende hid til mig; J maa igien udvælge eder det deiligste Fruentimmer i mit Serrail, og viid at jeg i alle optænkelige Maader skal vide at skionne paa den Tieneste, som J derudi viser mig.

Store Konge, svarede Banou, den Lyksalighed, som J lover mig, maa være saa stor, som den være vil, saa er den dog ikke at ligne imod den Ulyksalighed, der ramte mig, i Fald jeg skulle miste min Kone; Thi hun er mig kierere end al Verdens Liggende-Fæ; Ikke destomindre er dog min Kierlighed til hende saaledes beskaffen, at jeg altid mere søger at fornøie hende end mig selv. Jeg vil derfor gaae hiem og fortælle hende, hvorledes Eders Majestæt er bleven forelsket i hende, samt forestille hende de store Tilbud, som J har giort mig, mueligt hun derved kan lade see en hemmelig Lyst til at blive eders Deel, og saa fremt jeg fornemmer saadant, sværger jeg eder til, at jeg uden Betænkning skal forskyde hende, i hvor nær saadant end maatte gaae mig til Hierte.

Banou gik derpaa hiem, og fortalte sin Kone, hvad der var passeret imellem ham og mig. Han foreholdt hende den Lykke hun derved kunde nyde, og derimod de Fortredelighe-

der hun maatte udstaae hos ham, men hun gav ham strax saadan Svar: Min allerkiereste Mand! bild eder ikke ind, at dette Tilbud skulle opvække nogen Glæde hos mig, men tro langt heller, at jeg i al vores Modgang mere elsker at blive hos eder, end hos den største Prints i Verden. Banou blev ganske bevæget over denne Tale, og berømmede hendes Bestandighed, men glemte derhos ikke at sætte ydermere Prøver derpaa, i det han forestillede hende sin Ælderdom, som forhindrede ham fra at omgaaes hende saa kierlig, som han burde, men hun var ved alt dette ubevægelig, hvorudover han tilsidst saaledes talede til hende: O min søde Skat! jeg seer nok at J ikke elsker nogen Forandring, men hvad skal jeg svare Kongen? Han venter paa mit Svar, og har det Haab, at J ikke skulle nægte det han har forlanget af mig. Naar jeg nu ved eders Benægtelse kuldkaster hans Haab, saa underkaster vi os hans Vrede: Betænk derfor, at han er en mægtig Herre, og at han mueligt kan falde paa at tage det med Magt, som man ikke vil give ham med det Gode, og hvorledes kan jeg beskierme eller frelse os af denne Fare? Jeg seer meget vel, svarede Arouya, den Ulykke, som vi trues med, men det er dog ikke umuelig at undgaae samme. I Steden for, at gaae tilbage med Svar til Kongen, vil vi i en Hast giøre vort Gods under Haanden i Penge, og tage

vores

vores Flugt til et andet Konge-Rige. Dette Raad befalt Banou, og altsaa reiste de om anden Dagen til stor Cairo.

Den fortrolige Slavinde, som de efterlod sig i Damasco, gav mig vel betids Efterretning om deres Bortreise, men det haver aldrig været min Maade, at twinge nogen til at elske mig, hvorudover jeg i Steden for at lade hende indhente, giorde mig Umage at forglemme hende, hvilket dog hidindtil har været et forgieves Arbeid; Thi min Kierlighed er endnu den samme, og den deilige Arouya er mig altid i mine Tanker. Hendes Dyd og Deilighed har ligesom naglet hende til mit Hierte, og den Heftighed, med hvilken jeg elsker hende, har dempet al den Fornoielse, jeg fandt udi at omgaaes mine andre Fruentimmer, hvilken Følesløshed nu paa tive Aar har vedvaret.

Her besluttede Bedreddin Lolo sin Historie, hvorudover Viziren Atalmulc, og Prints Seyf el Mulouk begge spurgte ham, om han ikke vidste hvor den deilige Arouya siden var afbleven? Hvortil Kongen svarte nei: Saa maa vi tilstaae, sagde Favoriten, at vi alle tre ere nogle besynderlige og underlige Elskere. Eders Majestæt elsker et ordinair Fruentimmer, som I udi tive Aar ikke har seet for Øine, jeg selv er indtaget af Kierlighed til en Printsesse, som

levede i den store Prophete Salomons Tid, og Viziren, dog det er sandt, sagde han fremdeles, hvad Hr. Atalmulc angaaer, saa tilstaaer jeg, at han giorde Uret, om han forglemte Printsesse Zelica; Thi hun har omgaaet ham alt for redelig til, at han skulde glemme hende.

Kongen i Damasco kunde ikke holde sig, at han jo maatte lee af Favoritens Indfald, ja han loe endnu deraf, da han uformodentlig fik et stort Antal Camele og Heste at see, som gik og beede der i Egnen. Han saae og samme Tid en Deel opslagne Telte, hvor under der sad Folk, som drak og spisede. Dette opvakte Kongens Nysgierrighed, hvorudover de alle tre gav deres Heste af Sporene, og kom i en Hast hen til disse Telte.

De fornam ved deres Ankomst, at bemælte Telte vare meget prægtige, af hvilke en i Særdeleshed var af Guld-Blommet Silke-Tøi, hvorunder sad et Menneske, som meget kostbar var iklædt, og blev opvartet af tive til tredive Officerer. Ved Indgangen til dette Telt stod tvende bevæbnede Slaver, som havde Vagt, af hvilke den ene strax blev skikket hen til Kongen i Damasco, for at spørge ham, hvo de var? Min Ven, sagde Bedreddin, vi ere Klenodie-Handlere, og kommer fra det Circassiske Hof, og vi har i Sinde at reise til

Bag-

Bagdad; Men kiere, siig os eders Herres Navn; Thi han maa uden Tvil være en mægtig Prints der af Lyst reiser Udenlands. Nei langt fra, min Herre, svarede Vagten, han berømmer sig ikke af nogen Kongelig Herkomst, men alene af et tappert og høit Mod. Hans Navn er Aboulfaouaris, med Til-Navn, den berømmelige Vandrings-Mand, og fortiener virkelig at være en fød Prints. Han boer egentlig til Basra, hvor han har ladet sig et Pallads opbygge af rent Marmor; Hans Bord er ligesom et aaben Taffel for de fornemste Herrer der ved Hoffet, og Kongen selv finder saa stor Fornøielse i hans Compagnie, at han tit skikker Bud efter ham, for at fordrive ham Tiden. Der maa da, sagde Bedreddin, være ham noget besynderlig begegnet? Ja visselig, svarede Vagten, intet kan være mere forunderlig at høre paa, og det kan ikke andet være, efterdi han har været over alt paa det Indiske Hav, saa at han kiender alle Øerne og har seet mange besynderlige Ting.

Efterat nu Aboulfaouaris havde faaet at vide at de vare Kiøbmænd, gik han selv ud af sin Telt for at tage imod dem. Der skeedte mange Complimenter paa begge Sider, og han nødte dem omsider til at gaae ind udi sit Telt, hvor han overmaade prægtig tracterede dem. Over Maaltidet gav han dem ved sin Discours

saa store Prøver paa sin Forstand og Skarpsindighed, at de alle tre maatte forundre sig derover. Bedreddin var ikke lidet fornøiet over, at have paa sin Reise troffen saa forstandig en Person, hvorudover han begierede, at maatte reise med dem, hvilket Aboulfaouaris strax tilstædte. Man begyndte derpaa strax at pakke Teltene ind, og det ganske Følgeskab, som bestod af mere end 200 Personer, kom efter faa Dages Reise til Basra.

Aboulfaouaris fik uformerkt en Slags Fortrolighed til Bedreddin, ventelig formedelst denne Konge med stor Agtsomhed anhørte hans Discourser, og holt ham ligesom for et stor Oracul, hvilket ofte bevægede ham til at tale med ham: Der er, sagde han faa Mennesker af min Alder, der har reiset saa meget som jeg. Kysterne af det Indiske Hav er mig langt bedre bekiendte end mit eget Fæderne-Land. Jeg har paa mine Reiser seet saa forunderlige Ting, at jeg ikke tor fortælle dem alle, paa det man ei skulle ansee det for utroligt; Thi det, som er hændet mig, kan umulig troes af andre, end dem der kiender mig, og veed, at jeg er den største Hadere af at fortælle Løgn.

Dette opvakte en Begierlighed hos Kongen i Damasco efter at høre hans Historie, hvorudover

udover de forlangede af ham, at han vilde fortælle samme, hvilket han ikke heller vægrede sig udi, men begyndte den strax saaledes:

Historie

Om

Aboulfaouaris, med Tilnavn den berømte Vandrings-Mand, hans besynderlige Hendelser paa sin første Reise.

Jeg er en Skippers Søn i Basra, og mit Navn er Aboulfaouaris. Min Fader har stedse fra min Ungdom af nødet mig til at følge sig paa sine Reiser, som han giorde paa det Indiske Hav, saa at jeg i mit tolvte Aar allerede var de fleste Øer bekiendt, som findes udi bemældte Hav. Han var saa lykkelig med sin Seilads og Kiøbmandskab, at han paa en Tid af ti Aar blev en af de rigeste Kiøbmænd udi Basra.

En Dag foreholdt han mig, hvorledes han paa den Øe Serendib havde med sine Correspon-

spondenter nogle vigtige Regnskaber at afgiø-re, og at han havde besluttet at sende mig der hen, for at afgiøre samme. Denne Commis-sion paatog jeg mig med Glæde, og reiste alt-saa kort Tid derefter til Skibs fra Basra. Vi seilede over det Hav, som er over 300 Mile lang, og 50 Mile bred, det strækker sig fra den Orientaliske Spids af det lykkelige Arabien til det Meridionaliske Persien, hvilke begge stode sammen ved Ormus. Vi satte derefter vores Cours ud paa den Persianske Sø og vente os Østen imod Surate, hvor vi lykkelig ankom, og altsaa seilede strax til den Ø Serendib. Det første som jeg giorde paa denne Ø, var at spørge hvor min Faders Correspondent boede, og man viste mig strax derhen, efterdi enhver kiente Hr. Habib. Han var en af de rigeste Kiøbmænd der paa Stæden, og tillige en me-get ærlig Mand. Han tog meget venlig imod mig, og forbandt mig til at tage Logemente hos sig.

Vi fik i faa Dage vores Regnskab afgiort, og altsaa gik jeg omkring i Staden, for at be-see de Rariteter, som findes der i Mængde, ligesom jeg og erkyndigede mig om Landets Love, Sæder og Regiering, hvilket jeg paa en Tid af fem Uger altsammen fik forrettet, saa at jeg igien paa den Tid giorde mig færdig til min Bortreise.

Dagen

Dagen for min Bortreise mødte jeg imod Middag, da jeg gik hiem, en Dame som var meget smuk og desuden meget prægtig iklædt; Denne Dame havde en Slave efter sig, som bar nogle indkiøbte Vare under Armen. Hun havde vel et Sløer over Ansigtet, men hendes Majestætiske Gebærder, hendes fortreflige Taille og nette Been var nok til at opvække de sødeste Bevægelser hos mig. Jeg blev staaende stille for ret at betragte hende, og min Forundring tog saaledes overhaand, at jeg strax raabte: O yndige Skabning! Hun maa uden Tvil være Kongens Favoritinde! Disse Ord talede jeg saa høit, at hun lettelig kunde høre dem, hvorudover hun blev lidet staaende stille, for at see paa mig, og derefter igien gik sin Vei. Hvad mig angaaer, saa efterlod dette Syn mig i saadan Urolighed, som jeg hidindtil ikke havde fornummet hos mig.

Jeg stod endnu i dybe Tanker, da bemeldte Dames Slave kom tilbage til mig, og bad mig følge med sig hen til et vis Sted: Hvortil jeg svarede, at dersom det var hans Herskerindes Ordre, saa var jeg ganske villig til at efterleve samme. Dette erklærede han strax og tillige forsikrede mig, at jeg ikke skulle fortryde min Gang, hvorudover jeg besluttede at følge med ham, endskiønt jeg havde foresat mig at reise næste Dagen derefter.

Sla-

Slaven forte mig altsaa til et stort Pallads, hvis Prægtighed ved første Øiekast satte mig i største Forundring, og da jeg der var bleven indledt udi en stor og smuk meubliereret Sal, bad han mig tove noget, indtil man lod mig afhente. Kort efter kom en stor Mængde Damer ind paa Salen, men ihvorvel de alle vare meget kionne, saa kom de dog aldeles ikke imod [illegible]n Dame, hvis Ankomst jeg saa inderlig længtes efter. Endelig indfandt hun sig ogsaa, og som hun samme Tid ingen Sloer havde paa, og var desuden med utallige Perler og Diamanter udziret, hvis Glands dog ikke nær havde den Virkning hos mig, som den Deilighed Naturen havde begavet hendes Ansigt med. Hun merkede strax, at jeg ligesom blev henrykt af at see paa hende, og derfor gav sig til at lee af mig, sættende sig paa en liden Throne, og tiltalede mig saaledes: Min Ven! en anden kunde muelig have bleven fortornet over eders Opførsel, men I synes mig at være fremmet, og altsaa maa man bære over med eder, allerhelst da jeg uformodentlig har fattet Godhed for eder. Dersom I ved eders Oprigtighed gior eder værdig til denne Godhed, saa skal det være eder tilladt at stræbe efter min Besiddelse. **En Naade som endnu ikke har været nogen tilladt.**

Disse

Disse Ord, som med ret Majestætiske Gebærder bleve udtalte, giorde mig saa fornøiet, at jeg strax kastede mig need for hendes Fødder, og sagde: Ak min Sultaninde! har jeg ogsaa forstaaet eder ret? Til hvad for en Lykksalighed vil eders Ædelmodighed ophøie mig, der ikke har andre Meriter, end en Høiagtelse for eders Person? Saa meget destobedre sagde Damen; Thi Naade bliver altid større hos den, som ingen Meriter har at forevise, siig mig derfor, hvor I er fra, af hvem I er fød, og af hvad Aarsag I er kommen til Serendib.

Jeg fortalte hende alt dette, men der jeg derhos berettede, at jeg Dagen derefter vilde reise bort igien, blev hun ganske urolig i Sindet, og sagde: Hvad er det Aboulfaouaris, vil I forlade os saa hastig? Har den deiligste Øe, som findes i det Indiske Hav, ikke Herligheder nok til at holde eder hos os? Min Printsesse, svarede jeg, den Stad Serendib har alene nok af det der kunde holde mig tilbage, men jeg har for nærværende Tid det for mine Øine, som er langt kraftigere, til at hindre min Reise. Det Haab, I har giort mig, om at befordre min Lykksalighed, tillader mig ikke at giøre noget, som strider imod eders Villie. Ak saa seer jeg da, raabte hun, at I skiønner paa den Kierlighed jeg bær til eder, og jeg fortryder aldeles ikke det Val jeg i saa maade har giort.

giort. Hun fortalte mig dernæst, at hun var en Datter af Stor-Viziren der i Serendib, som for nogle Aar siden var ved Døden afgaaet; At hendes Navn var Canzade, og at hun med Fornøielse vilde dele den store Rigdom med mig, som hendes Fader havde efterladt hende. Hun fortalte ogsaa hvorledes hendes Fader ofte vilde have giftet hende med fornemme Herrer der ved Hoffet, men at hun dog stedse havde afslaaet de tilbudne Partier, og ikke fundet Kierlighed til nogen forend til mig, just da hun paa Gaden havde mødet mig.

Jeg takkede hende paa det allerkierligste for den Godhed hun viste mig, og den Discours vi vexlede med hinanden var mig et Beviis paa, at Dyd, Fornuft og Deilighed var i lige høi Grad at finde hos hende. Efterat vi derpaa havde holdet Taffel, diverterede man os med en Instrumental- og Vocal-Musike, ligesom og Dantsere og Dantserinder, med største Omhyggelighed, søgte at fordrive os Tiden. Omsider skienkede Canzade et Glas Viin, og imedens hun endnu holdt det udi Haanden, sang hun følgende Aria:

Melodie:

Phillis var saa fix en Pige, ꝛc.

Vinen ved sin søde Hede
Varme kan et Jomfru Blod,

At

At hun ei skal længe lede
Efter Heliconis Flod.
Af sig selv hver Ord da flyder,
Intet Tungen binde kan
Man sin Kierlighed udgyder
Til sin søde Fæstemand.

Efterat Taffelet var til Ende, og det begyndte at blive noget sildig ud paa Natten, vilde jeg have taget Afskeed med Canzade, men jeg havde neppe begyndt derpaa, forend hun tiltalede mig saaledes: Hvad er dette? Vil I nu gaae bort? Ak jeg havde langt fra ikke ventet saadan Compliment, allerhelst da I har forsikret mig om, at eders Villie evig skulle være forenet med min! Maaskee den Maade, paa hvilken jeg har taget imod eder, ikke er saa god at den fortiener fremdeles eders angenemme Nærværelse. I foregiver at Kierlighed har faaet Magt over eder, og dog frygter I ligesaa meget for Natten, som andre længes efter den.

Ak Madame! svarede jeg: I kiender endnu ikke Grunden af mit Hierte; Jeg var bange at skulle misbruge eders Godhed, endskiont jeg heller havde ønsket, at kunde blive hos eder, hvilket syntes mig dog at skulle bleven fortrydelig optagen, i Fald jeg havde lader mig merke dermed. Ak hvilke underlige Tanker, raabte Damen, jeg merker at der i eders Væ-

sen findes et slags Lunkenhed, som ikke kommer overeens med eders muntre Sind.

Jeg efterlod vel ikke ved adskillige kierlige Discourser at betage hende den Mistanke, hun i saa Maade havde fattet til mig, men foreslillede hende dog tillige, hvor got min Vert havde taget imod mig, og hvor bekymret han nu maatte være for mig i Fald jeg ei kom hiem om Natten. Canzade lod sig endelig overtale til at tro mig, men vilde dog ikke at jeg selv maatte gaae bort for at lade min Vert vide hvor jeg var, endskiønt jeg med dyre Eder forsikrede rigtig at komme tilbage til hende igien, hvorudover hun alene tillod mig at skrive ham et Brev til, dog uden derudi endnu at melde hvad der var hendet mig, eller hvor jeg var, og som hun endog i denne Post ikke ret trode mig, saa dicterede hun mig selv hvad jeg skulde skrive. Alt det min Vert derfor fik at vide, var at en vigtig Aarsag foranledigede mig endnu at opsætte min Reise paa nogen Tid, og at han ei skulle være bekymret for mig.

Efterat Brevet ved hendes Foranstaltning var bleven bortbaaren, viste hun mig omkring i Gemakkerne, og lod mig see den Riigdom hendes Fader havde efterladt sig, hvorefter hun anviste mig mit Sove-Gemak og tog Afskeed fra mig, ved hendes Bortgang indfandt endeel Slaver sig, som skulde hielpe mig af Klæderne, og da de herudi havde forrettet hvad de skulle, lod jeg

dem

dem gaae, og begav mig til Sengs. Da jeg nu var alene, overveiede jeg ganske alvorlig hvad der havde hendet mig; Hvorledes vil dette løbe af, sagde jeg ved mig selv, hvilken en artig Lykke er mig overkommen? Ak hvilke store Rigdomme findes ikke her paa Palladset? Skal jeg ogsaa haabe, snart at blive Besidder af denne deilige Dame? Nei Aboulfaouaris, alt dette er ikke giort for dig, haab ikke saadant, men tro heller, at det er Snarer, som Skiebnen har opsat for dig, og mueligt, al denne Herlighed snart vil forsvinde ligesom en Drom.

Snart foreſtillede jeg mig, at jeg giorde Damen Uret, i Fald jeg kaldede hendes Oprigtighed i Tvil; Hvad skulde, sagde jeg, bevæge hende til at giøre mig saa meget tilgode, dersom hun ei mente noget dermed? Ak jeg kunde jo let læse i hendes Øine at hun elsker mig: Saaledes laae jeg den ganske Nat og overveiede denne Sag, uden at faae mindste Søvn i mine Øine. Dagen overfaldt mig uformodentlig, og den Glands som Solens Straaler skiød ind i mit Gemak giorde alle Meublerne saa glimrende, at jeg betragtede denne Herlighed, som noget, der var en Virkning af de sorte Konster. De Slaver, som Afrenen tilforn havde hiulpen mig, kom nu med kostbare Klæder til mig, og hialp mig at klæde mig paa. Jeg var neppe bleven paaklædt, førend Damen selv indfandt sig hos mig, med Spørsmaal, hvor-

ledes jeg havde sovet? Og at den Længsel, som hun havde efter igien at see mig, ikke tillod hende at bie saa længe til jeg kom ind til hende. Jeg svarede, at jeg havde tilbragt Natten paa en Maade, som fortiente at hun i samme Øieblik befordrede min Lykke. Hertil svarede hun med en mild Mine, at hun først maatte være fuldkommen overbeviist om mine Ords Oprigtighed, forend hun torde gisre saa farlig et Skrit til sin Roligheds Eriangelse.

I otte Dage omgikkes vi hinanden paa Palladset, og jeg kan sige, at hun ikke afslog nogen af de Kierligheds-Kiendetegn, som jeg lod see imod hende, undtagen den besynderlige Gunst, som er de Forelskedes høieste Lykkalighed. En Dag spatserede vi med hinanden i Haven og da tiltalede hun mig saaledes: Jeg gior mig det Haab, Aboulfaouaris, at I elsker mig, og i den Henseende har jeg endelig besluttet at opfylde eders Ønske. Tak den Kierlighed, som har brekket eder Rosen af. See engang, hvad jeg gior for eders Skyld? Jeg overlader eder ikke alene min store Rigdom, men giver eder ogsaa min egen Person til fuldkommen Besiddelse, og dette fortiener Høiagtelse, saafremt I er forelsket. Er det derfor mueligt, at I kan negte mig den Tieneste, som jeg forlanger af eder? Ak Madame! svarede jeg, siig ikkun frit ud hvad det er; Thi om det end var mit eget Liv, saa vilde jeg giore mig en Ære af at op-

opofre det for det mindste Ord. Det som jeg vil begiere af eder, svarede Damen, er en Naade for eder selv, saafremt I elsker mig saa meget, som jeg haaber.

Erklærer eder da Madame hvad det er, I gior mig Tiden alt for lang, og intet skal være mig kierere, end at fyldestgiore eders Villie. Det er en Sag, som er min Rolighed og min Ære anbetreffende, lov mig, og svær mig en evig Bestandighed! Spar mig for den Kummer, som der vil møde mig, i Fald vi blev skilt fra hinanden, og i det I giver mig eders Haand saa giver mig tillige eders Hierte. Dersom nu Begyndelsen af hendes Discours havde opfyldt mit Sind med Glæde, saa giorde disse sidste Ord en ganske ulige Virkning; Thi som hun var af de gamle Persers Religion, der tilbad Ilden, og jeg derimod en Mahomedaner, saa bilte jeg mig ind, at hun alene vilde leve i en hemmelig Forstaaelse med mig, og at vores Religions Ulighed forhindrede hende paa anden Maade at befordre min Lyksalighed, ja hun satte mig virkelig i en stor Forundring, da hun aabenbarede mig sine Tanker, saa at jeg snart blev bleeg og snart blev rød i Ansigtet.

Saasnart Damen merkede saadant, kunde hun lettelig giette sig til Aarsagen. Jeg troer ikke sagde hun, at mit Forslag skulle være eder saa ubehagelig; Holder I det da for en Skam at have mig til Kone? Madame svarede jeg:

Jeg kiender den Lyksalighed, som eders Godhed vil ophøie mig udi, men Himmelen legger mig en uovervindelig Hindring i Veien, saa at jeg inderlig begræder min Ulyksalighed, og ikke kan antage eders gode Tilbud, der uden denne Hinder befordrede min Lykke.

Jeg bildede mig ind, svarede hun, at min høie Stand alene skulle giøre eder bestandig, og at min dybe Fornedrelse skulle have ophævet alle Vanskeligheder; Siig mig derfore, hvad det er for en Hindring, som I anseer for uovervindelig. Det er min Religion, svarede jeg; Thi Lovene forbyde strengelig, at man ikke maa gifte sig med nogen, som ei bekiender sig til den Mahomedanske Religion. Det samme kan jeg ogsaa indvende paa min Side, svarede Damen, og jeg vilde ikke forene mig med en Mahomedaner, om jeg end derved kunde vinde et heelt Keiserdom. Hvorudover der var min Hensigt at faae eder til at forandre, og tillige med os at tilbede Ilden og Solen. Jeg tilstaaer at jeg derved kunde giøre mig fortient hos Solen, i Fald jeg fik et Menneske paa dens Side, som jeg bar saa stor Kierlighed for, og giorde til Besiddere af min store Rigdom. Men jeg merker, at I ikke vil unde mig denne Fordeel, og at I heller foragter saa høi en Lykke, end tager imod min oprigtige Kierlighed, hvorudover jeg maa anseе eder for det utaknemmeligste af alle Mennesker.

Disse

Disse sidste Ord giorde mig ganske forvirret, og hun foreholdt mig meget andet, som tillige med hendes Taarer gik mig nær til Hierte. Den Smerte, som jeg selv fandt, og den jeg fornam hos hende, satte mig ligesom uden for mig selv, saa der fattedes lidet udi, at jeg jo havde opofret alle ting, saafremt Mahomed ikke havde styrket mig imod saadan Anfald.

Canzade kunde ikke noksom forundre sig, at en Bestandighed i min Religion kunde bringe mig til at foragte saa stor en Høihed, hvorudover hun blev ganske bedrøvet, dog havde hun endnu nogen Haab, og tænkte omsider at bevæge mig. Eders ubillige Strenghed, sagde hun, skulde allerede have betaget mig al Utaalmodighed, men jeg har dog et godt Haab, og derfor vil give eder otte Dage til at betænke eder udi. Jeg vil ikke at I skal have Aarsag til at beskylde mig, for ei at have givet eder Tid til at betænke eder. Men dersom I ikke resolverer at tage mig, saa maa I vente al den Uleilighed, som et beskiemmet Fruentimmer kan tilveie bringe.

Disse Ord blev udtalt saa alvorlig, at jeg ikke kunde tvile paa, hun jo vilde skride til saadan Resolution, som hun sagde, hvorudover jeg var overmaade bedrøvet, efterdi jeg ingen Middel saae, til at befordre min Lyksalighed, med mindre jeg vilde forsvære min Religion. Ak deilige Canzade, raabte jeg grædende, vil Skiebnen hindre mig fra at nyde eder, saa kan

den dog ikke hindre mig fra at elske eder; Thi om jeg end kom aldrig saa langt bort i Verden, saa skal jeg dog stedse bære eder i mit Hierte.

De otte Dage, som var givet mig til min Betænkning, anvendte jeg alene til at beklage min ulyksalige Skiebne, men i hvor megen Møie jeg giorde mig, for ikke at afsige det Gode mig blev tilbuden, saa blev jeg dog bestandig i mit Forsæt. Da nu Canzade merkede at jeg ikke havde forandret mine Tanker, gav hun mig endnu andre otte Dage, som dog var altsammen forgieves, hvorudover hun lod mig hente til sig, og tilspurgte mig, om jeg endnu vilde erklære mig til hendes Fordeel. Hun lod dem alle gaae ud, som stod omkring hende, for at kunde tale desto friere med mig, og derpaa tiltalede mig fremdeles saaledes: Er det da ikke mueligt, at bringe eder paa mere fornuftige Tanker? Disse Ord udtalede hun paa saa igiennemtrængende en Maade, at de indtog mig aldeles saa at den Ulyst, med hvilken jeg maatte afsige saa stor Lyksalighed, giorde mig saa urolig og forvirret i Sindet, at jeg uformerkt faldt ned for hendes Fødder og besvimede.

Min Tilstand var saa ynkelig, at Canzade ikke kunde see paa mig uden at bevæges til Medlidenhed, hvorudover hun steg ned af sin Throne for at hielpe mig tilrette. Da jeg fornam saadant, lukkede jeg mine Øine op, og saae hende stivt i Ansigtet. Lad af, Madame, sag-

jeg

eg med en svag Røst, at bære Omsorg for en Ulykkalig, som ikke er det værd. Det er vel sandt, svarede hun, at jeg har Aarsag til at beklage mig over eder, men det staaer dog i eders Magt ved en sand Omvendelse at fortiene min Kierlighed. Forglem derfor eders ubillige Hindring, og tag min Person i fuldkommen Besiddelse, som I ikke kan elske for meget.

Ak hvorledes kan jeg dog, raabte jeg, betiene mig af eders Godhed, naar det alene kan skee med saa haarde Vilkor? Naar det angaaer min Besiddelse, svarede Damen, saa bør intet overtale eder til at forsage; Thi ellers vil I dermed give mig at forstaae, at der er noget, som I elsker høiere end mig. Madame, sagde jeg, var jeg da værd at nyde eder, naar jeg havde den Frihed at besudle og besmitte min Ære, med at apostasere. Tie stille, du Troløse! falt hun mig med en heftig Vrede ind i min Tale. Sæt ikke dine indstændige Ansøgninger imod nogle falske og ugrundede Raisons, som slet intet kan ængste dig, uden naar du aldrig vilde elske mig. Gak bort! du est ikke min Godhed værd, og jeg bliver ganske skamfuld ved, længere at nøde saadan en utaknemmelig, som du est; Jeg tænker ikke mere derpaa, men overlader dig i din egen Utaknemmelighed og Uskionsomhed.

Paa disse Ord, som giorde mig bange, blev hun strax ganske taus og stum. Derefter be-

gyndte hun at tale igien med en koldsindig Mine, hvoraf man kunde merke hendes Vrede; Aboulfaouaris, sagde hun, kom ikke mere for mit Ansigt, men bi efter min Ordre: saa skal I strax faae at fornemme, hvad jeg vil giøre for Anstalter i Henseende til eders Skiebne. Imedens hun saaledes talede, gik hun af Gemakket, og lod som alt det, jeg tilforn havde forebragt, var hende ligegieldende; Men vi vare begge foruroligede af adskillige og diverse Tanker. Jeg formerkte paa Tiden, hvad jeg havde at frygte for af denne Slags Beskaffenhed, som jeg saae for mine Øine. Og dersom jeg giorde mig, som en inderlig brændende Elskere, i et Øieblik en Plaiser og Fornøielse af at døe, ved minste yndig Forestilling af et forelsket Syn; Saa gav den Kierlighed, som man naturligviis har til at leve, mig paa anden Side Anledning til at være betænkt paa Raad og Midel til at opholde Livet. Men hvorledes kunde jeg naae mit Maal? man holdte offentlig Vagt over mig, og jeg kunde ikke engang faae Leilighed til at berette min Herr de Omstændigheder jeg var geraaden udi. Jeg gik daglig som en Fange og ventede paa min Dom, men der gik dog tre Uger forbi forend jeg fik at høre hvorledes det ville gaae mig, og jeg kan ikke udsige hvor lang og urolig denne Tid var mig.

Ende paa den Tredie Deel.

Tusende
Og
En Dag,

Fierde og sidste Deel.

Ein Lied

von

Schiller.

Sieche da liebe Dorf.

Continuation

Af

Aboulfaonaris Første Reise.

Endelig kom det Øieblik, da jeg blev forkyndet den Dom man havde fældet over mig; Thi en Morgen ganske tilig kom fem til sex Slaver ind i Kammeret til mig, hvilke havde en Commando Soldater med sig, og befalede mig at følge dem. Da vi nu kom til Porten af Palladset, spurgte jeg en af mine Ledsagere hvor de skulde bringe mig hen, han svarede, at jeg nok skulle faae det at vide siden; Thi det var dem udtrykkelig forbuden endun at sige mig det. De bragte mig omsider ned til Stranden hvor vi stoeg udi et Skib, som strax derpaa gik til Segls.

Saasnart vi var kommen noget ud paa Soen, berettede Skibs-Capitainen mig, at han

var

var fra det Kongerige Golconde, og at Canzade havde foræret mig bort, som en Slave, til ham, samt forbudet ham at lade mig nogen Tider komme til Basra. Videre sagde han mig ikke, ei heller spurgte han mig noget om bemelte Dame, hvoraf jeg strax sluttede, at hun ikke havde fortalt Capitainen hvad der var passeret imellem os.

Dette var den Hevn, som hun havde beslutter over mig, og jeg har ikke Aarsag til at beskylde hende for nogen Haardhed. Imidlertid var det mig dog tungt nok, ved et bestandig Slaverie, at see mig skilt fra mit kiere Fædrene-Land, men som Skiebnen fandt Behag udi at sætte mig i disse Omstændigheder, saa beflittede jeg mig paa Taalmodighed, og lagde Vind paa, ved Troskab og Flittighed at insinuere mig hos min Patron, hvilket jeg ogsaa var lykkelig udi, saa at jeg paa kort Tid kom udi stor Yndest hos ham.

Da vi nu var kommen nær ved Golconda, reiste der sig en stor Storm, hvis lige ingen kunde mindes at have været. Vinden var os desuden ganske imod, saa vi maatte stryge vore Segl, og lade Vinden drive os hvorhen den vilde; Hvilket varede i femten Dage, og førte os sex Hundrede Mile af vor Vei, indtil vi omsider fik Øiden af den Melukiske Øe, som ligger

ligger Syden for den Philippiniske, hvor vore Skibs-Folk vare ganske ubekiendte.

Noget derefter fik vi Osten Vind, og som det var denne vi fornemmelig behøvede, saa vendte Skibs-Folkene med Glæde tilbage igien; Men denne Glæde varede ikke længe; Thi da vi kom ved den østre Side af Java, saae vi et ganske nogen Menneske i Søen, som holt sig ved et lidet Bret, og gav os et Tegn til, at vi skulle komme ham til Hielp. Hans Tilstand var saa elendig, at Capitainen strax blev bevæget til Medlidenhed, og endskiønt samme Kierlighed er meget lovlig, saa er det dog ofte meget farlig, hvilket I siden skal faae at høre.

Vi fik ham omsider om Bord til os, men befandt tillige at han havde en heslig Skabning. Han kunde ungefær være Fyrgetive Aar gammel, hans Hoved var af en umaadelig Storelse, Haaret tykt, kort og Aske-farved, og naar han lukkede sin store og brede Flab op, viste han Tænder frem, der saae ud lige Svine Tænder. Hans Hænder vare meget brede, og han havde paa hver Finger en lang krum Negl. Hans Øine lignede et Tiger-Dyrs, og Næsen var ligesom den kunde være banket flad, saa at den vi i Begyndelsen bar Medlidenhed med, satte os udi største Skræk og Bestyrtelse.

Saa-

Saasnart han var kommen i Skibet, kastede han sig ned for Capitainens Fødder, og sagde: Min Herre! Jeg maa takke eder for mit Liv; Thi dersom I ikke havde kommet mig til Hielp, havde jeg maattet crepere, dog ikke for Vandets Skyld, efterdi jeg gierne kunde holdt det ud i et heel Aar, men formedelst Hunger; Thi jeg har i tolv Timer ikke faaet noget at spise, hvilket er noget længe for et Menneske, der har saa god Appetit som jeg; vil derfor bede, at I saasnart mueligt er vil give mig noget at æde.

Capitainen tænkte, at dette Menneske formedelst den Fare, han nylig havde været udi, var gaaet fra Forstanden, hvorudover han satte saa meget Mad for ham, som sex Mennesker gierne kunde spise sig mæt af, ligesom han og gav ham nogle Klæder at ifore sig, hvilke han igien leverede fra sig, og sagde, at han ikke havde Klæder fornoden, efterdi han altid var nøgen. Capitainen foreholdt ham derpaa, at Erbarhed ikke tillod ham at blive hos os i den Stand han var, men han loe kuns deraf, og svarede ganske trodsig, at vi nok skulle faae Tid at venne os dertil. Dette hans grove Svar bestyrkede os i den Tanke, at han ei var ved sin rette Forstand, allerhelst da han begyndte at knurre fordi han ikke fik Maden snart nok, ja han stampede imod Gulvet, skar Tænder, vendte

te

te Dine og bar sig ad som et assindigt Menneske. Endelig blev Maden indbaaren, hvilken han i en Hast ganske opaad, og raabte at man skulle bringe ham mere. Som nu Capitainen vilde forsøge hvor meget han kunde æde, saa gav han Befaling, at man skulde give ham saa meget han vilde have. Altsaa fik han ligesaa meget Mad, som første gang, men det stod ikke længe paa, forend det ligeledes var opædt. Vi tænkte han skulle nu ladet sig noie, men vi bedrog os i vore Tanker; Thi han befalede strax at man skulle give ham mere Mad. Den Stolthed, med hvilken han begierede samme, giorde en Slave forbittret i Sindet, der stod i Beredskab at ville prygle ham af, men som den nogne mærkede saadant, sprang han imod ham og med et sønderrev ham. Dette var neppe skeet, forend alle vi andre med blotte Sabler gik los paa ham, men vi fornam til vor store Forundring, at vor Fiendes Hud var ligesaa haard som en Diamant, saa at vore Sabler sprang i stykker naar vi slog paa ham. Den iblant os, som attaqverede ham med meest Forbittrelse, tog han fat paa, og knuste for vore Dine, uden at vi kunde hindre det mindste derudi.

Som vi nu saae, at vore Sabler ikke vare os nyttige, saa faldt vi allesammen an paa ham, og vilde skyde ham ud i Søen. Men vi formaaede ikke engang at rokke ham; Thi han slog

Negterne i Skibet og holdte sig saa fast, at det var umuligt, at faae ham udstødt. Imidlertid vi saaledes attaqverede ham, loe han af os, og sagde: Mine Venner! I tager et slet Partie, og giorde langt bedre, om I adlydde mig. Jeg har bragt mange til Lydighed, som har været mere ulærvillige end I, og jeg siger reent ud, at det ikke skal gaae eder bedre end eders Kamerater, saa fremt I fremdeles begynder imod mig.

Disse Ord jog en Skrek i os, og ingen torde giøre ham nogen ydermere Modstand, men lagde derimod Vind paa at skaffe hannem mere Mad, og vi fornam til vor store Forundring, at hans Appetit blev immer større og ikke mindre. Saasnart han nu merkede, at vi ikke længer satte os til Modstand, viste han sig meget lystig, og ønskede, at vi maatte møde et andet Skib, som han kunde begive sig paa, saa at dersom vi havde været i Stand til at fornøie os, havde vi i ham et overmaade lystig Menneske.

Endeligen maatte man fierde gang give hannem Mad, og da han med sin sædvanlige Hastighed havde fortæret samme, holdt han neppe i to Timer op, hvilken Tid han anvendte paa at tale med os, og at udspørge enhver af os, om vor Lands Beskaffenhed, og hvad der havde hændet os. Vi haabede dog stedse, at den store Mængde Mad, som han havde spiist, skulle

engang

engang befordre nogen Søvn hos ham, paa det vi imedens han sov kunde faae ham kasted over Borde. Dette var ogsaa vores eneste Haab; Thi endskiont vi havde en anseelig Mængde Proviant inden Borde, saa kunde det dog snart faaet Fødder at gaae paa, men vi giorde os herudi et falsk Haab; Thi han berettede os, at han aldrig sov, og at den megen Mad, som han havde faaet i sig, styrkede ham saa meget, at han ingen Søvn behøvede. Vi erfarede med Smerte Sandheden af hans Ord, og Skibs-Capitainen tvilede paa nogen Tider at see Golconde, da Luften i det samme begyndte at blive mørk over os. Vi tænkte i Begyndelsen, at det var en Storm som drog op, hvilken vi glædede os ved, efterdi vi heller saae at vor Skib stødte an imod en Klippe, end beholde denne Vanskabning hos os, som ventelig vilde æde os op tilsidst, naar vi ingen mere Proviant havde.

Men det faldt anderledes ud; Thi det, vi holdt for at blive en stor Storm, var en af de største Rokker, som nogen Tid har været seet der paa Havet. Denne grumme Fugl, som lettelig kan borttage den største Oxe, skiød sig lige need mod vor Skib, og greeb vores Fiende i sine Kløer, samt fløi med saadan en Hurtighed igien i Veiret, at vi ikke vidste det, førend

vi nogle Øieblik derefter saae ham i Luften med sit Rov.

Der blev omsider en stor Strid udi Luften imellem dem, vores Fiende, som havde sine Hænder fri, slog sine krumme Negle i Fuglens Liv, og begyndte at plukke Federne af den, samt at æde dens Kiød, hvoraf den fandt en stor Smerte, og skreeg overmaade høit, ja den reev ham omsider begge Øinene ud af Hovedet, endskiønt han dog ikke derfor lod Modet falde, men aad saa længe af Kiødet indtil han naaede Hiertet. Da nu Fuglen mærkede, at den maatte døe, gav han sin Fiende et sterk Slag i Hovedet med sin Snabel, saa at de begge faldt døde need i Havet.

Da vi nu saaledes saae os befriede fra vores farlige Fiende, blev der en stor Glæde over hele Skibet, endskiønt vi tillige beklagede Fuglens Død, efterdi den havde været Aarsag til vor Befrielse. Vi blev længe ved at tale om denne Hændelse med hinanden, og var imidlertid saa lykkelige, at vi fik Land i Sigte, og ved vores Observationer mærkede, at vi var ved den østre Ende af den Ø Java, som tillige med den Ø Sumatra, støder imod den Sondiske Ø, der ligger strax ved den Stad Bantam; Altsaa satte vi alle vore Seigl til, og med en god Vind ankom lykkelig til denne Stad.

Efter-

Efterat vi her havde forsynet os med Proviant, seiglede vi til Batavia, som ligger 15 til 20 Mile derfra, hvor Capitainen havde noget at forrette, hvilket var mig meget kiert, efterdi samme Stad er meget prægtig, og indbefatter al den Herlighed, som det Chinesiske Rige kan berømme sig af. Efter en Maaneds lykkelig Seilads ankom vi endelig til det Kongerige Golconda, hvor Capitainen i Hoved-Staden, hvor han boede, af sine Venner blev kierligen imodtaget. Hans Kone og Datter kunde i Særdeleshed ikke blive tret af at kysse og omfavne ham, og han paa sin Side var ligesaa kierlig imod dennem.

Efter saadanne aflagde Caresser, præsenterede han mig som en Slave, den han havde Godhed for, og bad sin Kone at benytte sig af min Tieneste. Jeg insinuerede mig ogsaa saaledes hos dem, at jeg paa en kort Tid kom i største Yndest. Dette tog saa merkelig til, at han en Dag tiltalede mig saaledes: Aboulfaouaris! I har vel fornummen, at jeg stedse har baaren større Godhed for eder end mine andre Slaver; Men jeg skal endnu give eder et langt større Kiendetegn paa min Kierlighed imod eder. I har seet min Datter, og jeg troer ikke, at I finder deiligere Fruentimmer i Golconda; Hende vil jeg gifte eder med; Thi jeg har allerede merket, at I staaer hverandre an.

Dette raisonable Tilbud satte mig i en yderlig Forvirring, hvor af han sluttede, at jeg ingen Lyst havde til at indgaae den proponerede Forening. Hvorledes, sagde han fremdeles, kan mit Tilbud foraarsage eder saa stor Bekymring? Den Fordeel, at være min Arving, og at besidde min Datter Facrinnisa, er jo ikke saa ringe, at den jo nok kan opvække en Slaves Begierlighed? Min Herre! svarede jeg: Det var ikke muelig at afsige den tilbudne Ære. Dersom I tillige med mig bekiente eder til den Muselmanske Religion; O raabte han, er der intet andet i Veien end dette, saa skal vi snart blive enige; Thi baade jeg og min Datter har besluttet at antage den Mahomedanske Religion. Jeg er kied nok af at bevise Oxer og Kior guddommelig Ære, og jeg veed at der er et Væsen til, som regierer over alle Ting, hvorudover I vilde ikkun antage mit Tilbud uden nogen videre Modstand eller Opsættelse.

Om nu endskiondt Facrinnisa var meget yndig og deilig, saa fandt jeg dog en hemmelig Afsky til at ægte hende, naar jeg betænkte den Kierlighed der havde været imellem Canzade og mig. Imidlertid lod jeg mig dog ikke merke noget der med, saa at min Patron ikke vidste andet end jeg jo virkelig samtykte Partiet. Jeg havde strax derefter en Samtale med hans Datter, og hun kom mig saa lystig og fornøiet for,

at

at jeg nødvendig deraf maatte domme, at hun elskede mig. Aboulfaouaris! sagde hun til mig, jeg er glad ved, at min Fader har udvalt mig eder til Mand; Thi jeg tviler ikke paa, at I jo er hoimodig nok til at befordre min Lyksalighed ved eders egen Forliis. I bedrager eder ikke, deilige Dame, svarede jeg; Thi der er intet som jeg jo for eders Skyld vilde giøre. Viis mig da den Tieneste, sagde hun fremdeles, som jeg vil begiere af eder. Her er en Kiøbmands Søn i Byen, som jeg er forlovet med; Han har ofte begiert mig af min Fader, men vi har ikke været saa lykkelig at erholde hans Minde. Nu kan I gifte eder med mig, og Dagen efter vores Brøllup kan I ligesom af Vrede igien forskyde mig. Derefter skal I stille eder an ligesom I fortrød saadant, og vilde have mig igien, samt udvælge bemeldte min forlovede Kiereste til eders Hulla. Got Madame, sagde jeg, jeg forstaaer hele Sagen, og vil gierne giøre det, endskiønt det vil falde noget vanskelig at overlevere saa elskværdig en Siel i en andens Arme. Men hvad vil eders Fader sige til saadant? I veed hvor høilig jeg er ham forbunden. Bekymre eder ikke derom, svarede hun, men giør ikkun trolig, hvad jeg beder eder om; Thi hvad min Fader angaaer, saa forsikrer jeg, at han udi alleting skal blive fornøiet med eder.

Paa disse Ord lovede jeg at udrette alt hvad hun vilde have, og altsaa skyndede hun saa hastig paa vores Brollup, at allering inden faa Dage blev til ende, efterat hun først med en Eed havde antaget den Mahomedanske Religion. Al den Fordeel, som jeg havde ved dette Egteskab, var at faae hende omvent fra det Hedenske Afguderie, som hun hidindtil havde levet udi. Saa yndig og elskværdig, som hun var, saa villig var jeg dog til at holde mit Løfte, nemlig, at overlevere hende reen og urørt i sin rette Elskers Hænder, hvilket skeedte paa saadan Maade: Nogle Dage efter vores Brollup forskiod jeg hende igien, og hendes Fader kom des Aarsag ganske bestyrtet til mig, og spurgte, hvorfor jeg havde giort samme? Jeg svarede strax, at jeg lettelig kunde merke, hvorledes hun bar større Kierlighed til en anden end til mig, og derfor hverken ville tvinge hende eller noget andet Fruentimmer til at elske mig. Han stak i at lee over dette mit Indfald, og sagde, at hun Tid efter anden nok skulle vende sig til at elske mig alene; Og som han derhos søgte at overtale mig til at antage hende igien, saa lod jeg ligesom jeg ikke var derimod. Jeg vil, sagde jeg, gaae strax ud i Byen og opsøge mig en Hulla og bringe ham tillige med Cady Nayb hiem til mig. I Morgen naar han igien har forskudt hende, vil jeg kom-

komme og fornye vores Brollup med sterkere Vidner.

Han gik derpaa forneiet bort, og overlod Sagen i min egen Omsorg, hvorudover jeg strax forfoiede mig til hendes rette Kiereste, som i Cady Naybs Overværelse tog hende til ægte. De laae sammen i mit Huus om Natten, og da han om Morgen vægrede sig i at forskyde hende, gik jeg hen til hendes Fader og med en forstilt Graad berettede ham samme: Han svarede strax, at man først maatte see efter hvo denne Hulla var; Thi dersom han ikkun var et ringe Menneske, saa mente han at have Penge nok til at faae ham skilt ved hende. Men imidlertid kom Cady Nayb derind til ham, og sagde: Min Herre! Jeg kommer for at sige eder at den Hulla, som eders forrige Sviger-Søn har udvalt, er Kiobmand Amers Søn, og følgelig kan eders Datter ikke faae sin forrige Mand igien, efterdi den hun nu har, ikke vil afstaae hende. Jeg veed vel at Amer og I ikke ere gode Venner, men jeg vil raade eder, at I nu vil forliges med hinanden, og aldeles ophøre med det forrige Had. Han tilbod sig ogsaa at ville tale med Amer derom, og mage det saaledes, at de igien kunde blive gode Venner.

Min Patron villigede strax i dette Forslag, og det stod ikke længe paa, inden disse tvende Familier igien bleve forenede med hinanden. Men det, som var det artigste i denne Leg, var at min Patron ligesom ansaae mig som et Offer for denne Forening, og beklagede mig saa inderlig, at han for nogenledes at oprette min Skade forærede mig en stor Summa Penge, og tillod mig at reise til Basra naar jeg selv lystede.

Nogle Dage derefter begav jeg mig med nogle andre paa Veien til Surate, hvor vi endelig ankom, og som der ikke strax var nogen Skibs-Leilighed forhaanden, maatte vi opholde os der nogen Tid. Denne Stad er saa behagelig at være udi, at man ikke lettelig kan blive kied af den. Jeg gik her ofte i Bad og spadserede snart hver Dag i Haverne, som stode aaben for enhver. En Dag da jeg spadserede i disse Haver, kom jeg i Compagnie med en gammelagtig Mand, som mødte mig i en af Alleerne. Han forekom mig meget ærlig, og saadant overtalede mig til, at omgaaes ham med saa megen desto større Fortrolighed. Iblant anden Discours fortalte han mig, at han var en Hedning, og havde et Skib liggende der paa Rheden, som han hver Aar giorde en liden Reise med. Jeg paa min Side berettede ham igien, at jeg var en Mahomedaner, og fortalte derhos

op-

oprigtig hvad der hidindtil havde hændet mig, over hvilket han viste sig meget bevæget. Som han nu merkede, at jeg forundrede mig over hans Medlidenhed, saa sagde han: Jeg seer nok, min Søn, at min Bekymring kommer eder noget underlig for, men foruden at jeg af Naturen er meget medlidende, saa kan jeg berette, at jeg bær stor Godhed for eder, endskiønt I ikke er af min Religion. Den Fare, som I derfor har været underkastet, gaaer mig nær til Hierte, og eders egen Fader kunde ikke blive mere vort deraf end jeg.

Det er naturlig og billig, at man gior sig værdig til det Venskab, som en eller anden kan fatte til os, og følgelig indrettede jeg stedse mine Svar saaledes, at han var fornøiet med dem. Min Søn, raabte han, jeg er ret glad ved at have funden eder her, og I kan ikke forestille eder, hvor stor Fornøielse jeg finder i eders Væsen. Min Kierlighed til eder bliver hver Øieblik større, og dersom det behager eder, saa vil vi gaae ind i Byen; I kan logere hos mig, og som jeg er en gammel Mand, er riig, og haver ingen Børn, saa skal I være min Arving.

Jeg betakkede mig for hans Godhed, og forsikrede at jeg ikke med nogen Uskionsomhed skulle oppebære samme. Hvorpaa vi forlod

Haven.

Haven. Hans Huus var ikkuns lidet, men endskiont det ikke kunde berømme sig af nogen Pragt, saa var det dog over alt meget nætt meubleret. Ved vores Ankomst nødte den Gamle mig strax til, at bade mig med sig i et stort Steen-Bekken, som var fyldet med klart og reent Vand, hvilket han betienede sig af, deels som en Forfriskelse, og deels som en Skyldighed i Henseende til Religionen. Efterat Baddet var til ende, gik vi ind i en Sal, og satte os til Taffels, som med adskillige Slags Spise var forsynet. De Malaciske Moskat-Nødder, Negelkerne af Macassar, og Canelen af Serendib, gav af disse Retter den behageligste Lugt fra sig, og da vi deraf havde spiset saa meget, som vi lystede, betiente vi os af Palme-Viin, som ellers kaldes Tary, hvilken var meget delicat.

Da nu Maaltidet var til ende, sagde min gamle Vert til mig: Jeg vil i Fortrolighed sige eder noget, hvoraf I kan slutte, hvorvit min Kierlighed strækker sig til eder. Jeg maa paa en fiorten Dages Tid giore en Reise til en Øe, som jeg hver Aar pleier at giore, og jeg har besluttet denne gang at tage eder med mig. Paa denne Øe, som er ubeboed, formedelst de mange Tiger-Dyr der opholder sig, findes over to hundrede Bronde, hvoraf man i Mængde kan tage store Perler, og dette veed ingen uden jeg

alene.

alene. En gammel Skibs-Capitain, hvis fortrolige Slave jeg var, har aabenbaret mig denne Skat, og undervist mig hvorledes jeg uden Fare for de vilde Dyr kan komme til disse Brønde. Denne Capitain, svarede jeg, har giort vel i det han har lært eder denne Hemmelighed; thi ellers kunde ingen komme paa denne Øe. Ak ja, sagde han, men nu er det en let Sag, efterdi man med brendende Buske kan jage Dyrene paa Flugten.

Det blev derpaa aftalt, at vi skulle reise, og for at overbevise mig om, at jeg ei reisede forgieves, førte han mig ind i et Kammer, hvor han viste mig en stor Mængde Penge, som han for bemeldte Perler havde indløst, med Forsikring, at det altsammen skulle være mig til Deel. Efterat jeg altsaa med hans Tilladelse havde skrevet til min Fader, og den gamle giorde sig Umage at befordre Brevet, giorde vi Anstalt til vores Reise. Vi kom ogsaa efter tre Ugers lykkelig Seilads til bemelte Øe, og da vi der havde kastet Anker, lod Hyzoum; Thi saa var min Vertes Navn, alle Skibs-Folkene blive ved Skibet, og han tog mig alene ind paa Øen med sig. Vi tog strax hver en brendende Busk i Haanden, og forsynede os med andre under Armene, som vi kunde bruge naar de første udbrendte, ligesom vi og havde store Poser med os til at forvare Perlerne udi. Vi fandt

strax

strax en Brønd, som jeg steeg need udi, men som Perlerne ikke endnu vare store nok, sagde den Gamle, at jeg skulde kaste nogen Jord oven paa dem, og lade dem ligge til et andet Aar, paa det de kunde voxe større.

Vi gik derpaa hen til en anden Brønd, hvor han med en Linie hidsede mig ned, og som der i samme fandtes Mængde af store Perler, saa fyldede jeg Posen med samme, og lod den gamle Hyzoum trekke den saa ofte til sig, indtil han havde faaet saa mange som han kunde bære. Da dette var skeet, takkede han mig for min Tieneste, og bad mig leve vel; Men som jeg merkede, at han vilde gaae bort, og lade mig blive i Brønden, bad jeg ham at han igien vilde hidse mig op; Hvortil han svarede: Du er vel opskiortet; Thi det beste, som jeg veed at raade dig, er at du legger dig need, som du staaer. Jeg har den Maade, at jeg hver Aar tager en Musselmand med mig til dette Sted, og efter forretted Sag lader ham blive her paa Den. Du kan jo raabe til Mahomed, saa forlader han dig ikke, saafremt han kan giøre Mirakler. Paa disse Ord forlod han mig, og min Graad og Hylen kunde ikke bevæge ham til Medlidenhed.

O, elendige Aboulfaouaris! raabte jeg, hvad ont har du giort, at du skal udstaae saa meget

meget ont? Dog hvad vil jeg besvære mig over en Ulykke, som jeg selv har paadraget mig? skulde jeg ikke langt heller have kaldet hans Oprigtighed i Tvil, og foragtet hans falske Tilbud? Imidlertid forhindrede dog mine fornuftige Betragtninger, at jeg ikke ganske fortvilede i denne Mod. Jeg gik den ganske Nat omkring i Bronden, som var af et temmelig vidt Begreb, og fornam omsider, at der laae mange Menneske-Been omkring derudi, hvoraf jeg sluttede, at andre for mig maatte være der elendig omkommet, ikke-destomindre fattede jeg dog et frit Mod, og blev saa længe ved at gaae omkring i Hulen, indtil jeg endelig fandt en liden Aabning, hvor jeg blev noget staaende, for at give agt paa en Tummel, som kom mig her for Øre. Jeg fornam strax, at det var Vand, som fra adskillige Render i Bierget styrtede sig ud i Havet, hvorudover jeg besluttede at skyde mig ud i dette Vand-Fald, for af Vandet at føres ud igiennem Bierget. Dette lykkedes ogsaa for mig, endskiønt jeg under værende Tid var betaget alle mine Sandsers Brug; Imidlertid var jeg overmaade glad, da jeg laae ved Bredden af det vide Hav; Jeg faldt strax ned paa mine Knæ og takkede Mahomed for sin Hielp og Bistand, men foreholdt ham derhos at den Frelse, han herudi havde viist mig, var ikke nok, efterdi jeg enten maatte doe af Hunger, eller opædes af de vilde Dyr i Fald han ikke fremdeles

deles hialp mig af denne Ø. Jeg gik derpaa omkring ved Strand-Bredden, for at søge efter Hyzoums Skib, men denne Forræder var allerede gaaet til Seigls. Dog var Lykken mig saa gunstig, at jeg strax derefter fik et Skib i Syne, som jeg gav et Tegn, at nærme sig til Øen for at tage mig om Bord til sig. Tænk nu engang hvor glad jeg blev, da jeg i dette Skibs Capitain fandt en af min Faders gode Venner fra Basra, ligesom og en deel af Skibs-Folkene hiemme der paa Stæden. Jeg fortalte dem hvorledes jeg var kommen paa Øen, og dernæst bespurgte hos Capitainen, hvorledes det stod sig med min Fader? Da man nu hertil havde svaret, at alting var vel, saa begyndte vi at tale om den gamle Forræder Hyzoum, og alle Folkene blev enige, at man skulle stige i Land paa Øen, og efterspge de Bronde eller Huler, som der forefandtes. Vi slog os sammen i saa stor Mængde, og udrustede os med saa mange Sabler at Dyrene ikke kunde skade os, og den Gamle havde ikke nodig at betiene sig af sine Blus, dersom hans Begierlighed ikke havde hindret ham at giøre andre deelagtige i sin Fordeel. I tre Dage samlede vi Perler sammen og førte dem ind i Skibet, hvilke vi delede saa lige, at ingen havde Aarsag at besvære sig over nogen Fornærmelse.

Vi

Vi gik derpaa til Seigls, og satte vores Cours lige til Serendib, men der paakom os underveis en sterk Storm, som forte os af vor Vei, saa at vi i sex Dage drev omkring paa Havet uden at vide hvor vi var. Den syvende Dag blev det got Veir, men som vi samme Tid fik et høit og steilt Bierg i Syne, saa begyndte Styrmanden at raabe: Ak vi er forloren; Thi det Bierg, som vi seer for os, vil befordre vores Undergang, efterdi alle de Skibe, som komme det nær, drages ligesom ved Hexerie dertil, og kan vi ikke med al vor Magt slide os igien los derfra.

Dette foraarsagede en almindelig Bedrøvelse over hele Skibet. Ak hvad hielper det os nu, sagde een, at vi have samlet saa mange Perler! kunde da ingen af os, sagde en anden, merke den Fare forud, som nu er os over Hovedet; Kort sagt, enhver havde noget at beklage sig over, og vi faldt allesammen ned paa vore Knæ, for at anraabe Mahomed om Hielp udi denne vores Nød. Hvad mig angaaer, saa bevægede deres Hylen mig langt mere end Faren selv, hvorudover jeg tiltalede Capitainen saaledes: Min Herre! hvortil nytter det at lade vores Bedrøvelse tage Overhaand? Er det ikke langt bedre, at udsøge sig et Middel, hvorved man kunde undgaae Faren? Jeg skal ikke just sige om jeg af Naturen er haardfoer

eller Mahomed i dette Øieblik indgiver mig et frit Mod, men det veed jeg, at jeg er ikke bange; Imidlertid vil vi forsøge at klavre op paa Bierget, i Fald vi skulle hænge fast ved det med vores Skib, maaskee vi siden kan finde Leilighed til at bestride alle Vanskeligheder.

Det stod derefter ikke længe paa førend vi befandt os neden under Bierget, og som Skibet sad saa fast derved, som det kunde været naglet fast, saa giorde Capitainen og jeg os Umage for at klavre derop, hvilket vi og med megen Moisommelighed naaedte. Vi blev ved vores Ankomst en stor Gevelvt vaer, hvilken vi gik nærmere til, og fandt en Stolte ti Alen lang deroven paa. Neden ved Enden af denne Stolte laae en liden Tromme af Sandel-Træ, som var giort fast i en Guld-Kiede, og oven over bemeldte Tromme hængte en Tavle af Ivenholdt, hvorpaa følgende Ord med forgyldte Bogstaver vare optegnede: Skulde nogen være saa ulykkelig, at blive dreven imod dette Bierg, saa skal det ikke mere komme til at seile paa Soen, saa fremt man ei betiener sig af følgende Maade: En af Skibs-Folkene maa stige op og slaae trende Slag paa denne Tromme: Ved det første Slag skyder Skibet saa langt fra Bierget, som et Pile-Skud, ved det andet Slag kommer det saa langt bort, at man ikke mere kan øine det, og naar man tredie gang slaaer

der-

derpaa, saa befinder det sig igien paa den rette Vei, hvorfra det var forvildet. Men den, som vil slaae disse Slag paa Trommen, maa finde sig i at blive her, og uden Fortrydelse see paa at hans andre Kamerater reiser fra ham.

Saasnart vi havde læst denne Overskrift, forfoiede vi os igien ned i Skibet for at berette vore Folk hvorledes vi var faren. Enhver var glad, at man havde funden et Middel til vor Befrielse, men ingen vilde være Offer. Som nu endog den ringeste vægrede sig derudi, saa tog jeg strax Ordet og sagde: Velan! efterdi ingen har Lyst at blive her, saa vil jeg, og der er intet som skal afholde mig fra at blive et Offer for eders Frelse, saafremt I vil love mig strax at begive eder hiem til Basra og berette min Fader hvor jeg er afbleven, samt redelig levere ham de Perler, som mig er bleven tildeelt.

De raabte alle ja hertil, og bad Himmelen, at den vilde lade dem alle omkomme paa Havet, saafremt de ikke trolig udrettede alt hvad jeg havde forlanget af dem. De viiste vel et Slags Bedrovelse at de ved min Fordervelse skulle befordre deres Frelse, men som jeg havde et got Haab, saa gik jeg Faren frimodig i Møde, og steeg op paa Bierget, efterat jeg først havde taget Afskeed med dem. Neppe var jeg igien kommen op paa Bierget, førend jeg slog paa

Trommen, og saae tillige Skibet med en utrolig Hastighed at skyde sig ud i Søen. Ved det andet Slag kunde jeg ikke mere see det, og da jeg havde slaaet det tredie Slag, lagde jeg mig ned i Gevelsten og underkastede mig alt hvad Skiebnen havde besluttet over mig.

Jeg efterlod dog ikke i mine Bønner at anraabe den store Prophete om sin Bistand, og saadant skaffede mig et frit Mod, saa at jeg gik omkring paa Bierget, som var over to Mile i Omkreds. Efter en Times Forløb traf jeg en gammel Mand, som var ganske skaldet paa sit Hoved, havde et langt hvidt Skiæg, og sad paa en Steen, ligesom han kunde hige efter Veiret, han havde en Stav i Haanden, og der stod et lidet Huus ved Siden af ham, som var opbygt af Jord og Træ. Jeg gik hen til ham og spurgte, hvorledes det kom sig, at dette Bierg kunde drage de forbiseiglende Skibe til sig, og ved hvad Kraft det igien kunde skyde dem saa langt fra sig?

Paa disse Ord stod den Gamle op, støttende sig ved sin Stav, og sagde, at Bolgerne drev Skibene ind paa Bierget, og hvad Trommen angik, saa vidste han ikke hvo der havde giort den, men dersom jeg endelig vilde have Oplysning om denne Sag, kunde jeg ikkun gaae videre frem indtil jeg traf hans Broder, som

var

var langt ældre end han, og altsaa kunde bedre fortælle mig det jeg spurgte om. Jeg tog altsaa strax Afskeed, og fandt kort derefter den Gamles Broder, som ligeledes bad mig gaae bedre frem til sin ældre Broder, endskiønt denne syntes mig yngre end de Andre. Jeg befandt at han gik og pløiede, nærmede mig derfor til ham, og bad ham give mig Oplysning om bemeldte Sag, forglemte derhos ikke at berette hvorledes de andre som skulde være yngre, kom mig ældre for end han.

Hertil svarede han mig saaledes: Man kalder os de tre Gamle paa Bierget. Den første, som I talede med er den yngste, han er 50 Aar gammel, og seer saa gammel ud, fordi han er udlevet og har havt en ond Kone og onde Børn. Den anden er 75 Aar gammel, og er lidt mere munter, efterdi han har haft en from Kone og ingen Børn, og endskiønt jeg paa min Side er sterkere end de andre, saa er jeg dog allerede 100 Aar gammel; Og min Styrke kommer deraf, at jeg aldrig har været gift.

Hvad ellers det omspurgte angaaer, da bestaaer Trommens Kraft i en Talismand, som jeg i min Opvext har hørt sige at skal være giort af en stor Cabalist i Indien. Jeg spurgte ham fremdeles, om der var noget beboet Land i Nærværelsen? Hvortil han svarede ja, og bad mig

ikkun at gaae ligefrem, saa skulde jeg snart finde det. Han erindrede mig tillige at naar jeg kom til det Sted, hvor jeg saae to Veie for mig, af hvilke den ene var ved den venstre Side og den anden ved den høire. Denne sidste skulde jeg betiene mig af, og vel tage mig vare, at jeg ikke kom paa den Vei, som laae paa min venstre Side, efterdi samme forte mig ind i en stor Skov, hvor der opholdt sig mange skarns Mennesker, hvis Forretning egentlig var at syde Sæbe, men gjorde sig ingen Samvittighed over, at kaste alle de Mennesker, som faldt dem i Hænderne, i deres Sæbesyderie. De foregive, at deres Sæbe derved bliver bedre end ellers, og det er vist, at den Sæbe, som de tillave bliver holden for den beste, man kan faae i hele Verden.

Jeg takkede den Gamle for sin Undervisning og begav mig videre paa Veien, saa at jeg omsider kom til en stor Folkerig Stad. Den Mængde af Skibe, som der laae i Havnen, gav mig Anledning at slutte, at der maatte drives en stor Handel, og jeg dømte herudi ikke Feil; Thi jeg fandt adskillige Skibe som vare ladte med Peber fra de Kongeriger Canara og Vispara, andre med Cartomome fra Cananor, og atter andre med Caneel; Saa at man der kunde finde mangfoldige Kiøbmænd af alle Slags Nationer.

Imid-

Imidlertid jeg saaledes gik og saae mig om i Havnen, fik jeg uformodentlig Øie paa Habib, som var min Faders Correspondent fra Serendib. Vi kiendte hinanden strax, og efter at vi altsaa paa det venligste havde omfavnet hverandre, raabte han, og spurgte ved hvad Fatalitet jeg var kommen fra Serendib, uden at tage Afskeed med ham. Jeg fortalte ham derpaa hvad der var hendet mig hos Canzade, og hvor mange Farer jeg siden den Tid havde overvundet. Han paa sin Side berettede mig, at han havde et Skib liggende der i Havnen som om 24 Timer blev seiglfærdig, og bad mig at følge med sig paa samme til Serendib, hvilket jeg med Fornøielse giorde; Og som vi derhos havde god staaende Vind, saa ankom vi paa en kort Tid lykkelig til Serendib.

Ved min Ankomst havde jeg en inderlig Længsel efter at faae nogen Efterretning om Canzade, omendskiønt jeg ikke havde Aarsag at længes efter en der saa slet havde handlet med mig. Imidlertid gik jeg dog ud paa Gaden i det Forsæt, at giøre mig Umage for at faae fat paa nogen, som kunde derom give mig den fornødne Oplysning. Jeg fik den ogsaa; Thi der kom en Slave til mig, som nævnte mig ved Navn, og spurgte om jeg kiendte ham? Da jeg hertil svarede Nei, sagde han, at det var ham, som efter Canzades Ordre havde overle-

veret mig til den bevidste Capitain. Han fortalte mig ogsaa, hvorledes Canzade efter Kongens Ordre havde for to Maaneder siden maatte gifted sig med en vis Herre der ved Hoffet.

Den Smerte jeg fandt ved denne Tidende bevægede ham til Medlidenhed, endskiont han derhos bebreidede mig, at det var min egen Skyld, efterdi jeg ikke vilde changere Religion og afsige Mahomed. Jeg for min Part, sagde han fremdeles, skulde ikke længe have betænkt mig paa at giøre det, og jeg forsikrer, at I havde spart baade eder selv og hende fra megen Bekymring; Thi hvad Canzade angaaer, saa har hun siden den Tid ikke havt Helbreds Time, og man har mange gange ikke havt Haab om at hun skulde leve. Jeg veed og ikke, sagde han fremdeles, om jeg skal berette hende eders Ankomst; Thi jeg maatte ventelig derved opvække nogle Fortredeligheder hos hende, som den gamle Herre, hun har ægtet, ikke er bequem nok til at befri hende fra. Imidlertid seer jeg dog eder paa den anden Side fuld af Bekymrign, og følgelig kan jeg ikke overtale mig til at nægte eder al Trøst, men lover at jeg endnu i Dag skal lade min Herskerinde vide, at jeg har seet eder, og derhos berette, at I hiertelig fortryder eders forrige Modstand, samt at I nu er ganske villig til at forlade Mahomed.

Ak nei, raabte jeg her til, tag dig vel i agt, at du ikke melder hende saadant, som aldrig var eller er mine Tanker; Thi det er mig ikke muelig, paa saadanne Vilkor at tragte efter hendes Besiddelse; Men siig alene, at jeg falt i Fortvilelse over at have mist hende, og at jeg nær havde mist Forstanden, da jeg horde hvorledes hun ei var fornoiet med hendes Tilstand. Slaven giorde mig strax sin Eed paa, at han noie skulle efterleve min Begiering, og desuden forsikrede mig, at Canzade endnu elskede mig saa heftig, at hun ei lod mig længe blive udi min Bedrovelse. Da jeg derpaa havde berettet ham mit Logemente, gik han bort, og jeg ventede hver Dag paa at faae Bud fra min elskværdige Canzade. Men som der gik en heel Maaned forbi, og jeg ingen Bud fik, saa domte jeg at hun nu ingen mere Kierlighed maatte have for mig, og derfor af Kiedsommelighed begav mig ud paa et Hollænderie, som tilhorte min Faders Correspondent, og laae tre Fierding Vei fra Serendib.

En Dag da jeg her gik og spadserede blev jeg med Forundring vaer, at en Deel hedenske Præster ved Bredden af en Flod var i Begreb med at oprette en liden Hytte af saadanne Materier, som let kunde brænde. Dette bevægede mig at gaae hen til dem for at sporge, hvad de tog sig for. De svarede mig strax, at jeg

maatte være fremmet, siden jeg ikke vidste, at dette Sted var beskikket til det hedenske Folkes Begravelse. Man brænder her, sagde de fremdeles, de Afdødes Legemer i Aske, og de Koner, som opofre Livet for deres Mænd, indlegge sig her en udødelig Berømmelse. Der er ved Hoffet til Serendib en fornemme Herre død, hvis Legeme om fem eller sex Timer skal forbrændes, og hans efterladte Enke har i Sinde at lade sig fortære af samme Lue, paa det deres Aske kunde strax blive mænget iblant hinanden.

Som jeg nu aldrig havde seet denne Ceremonie, endskiønt jeg vel vidste, at den paa sine Stæder var brugelig, saa besluttede jeg at blive tilstæde, deels for at betragte samme, og deels for at beklage deres store Blindhed, og de afgudiske Præsters Raserie, som stedse søger at holde dem i deres Blindhed. Omsider gik Acten for sig, og det stod ikke længe paa, inden der blev en Forsamling af Tredive Tusende Mennesker; Men da jeg ikke vilde at nogen Omstændighed skulde undgaae min Opmerksomhed, saa trængte jeg mig ind igiennem Folket, og kom saa nær Liget som jeg kunde. Jeg talte over tive Præster, som hver havde en Bog i Haanden, og giorde deres Bon indtil Offeret ankom.

Om-

Omsider da det lakkede imod Natten, saae jeg den afdødes Dame komme ridende paa en hvid Hest med en Blomster-Krants paa Hovedet, og bag efter hende følgede Liget, som af sex Personer blev baaren paa en prægtig Palanqvin (*). Rundt omkring Damen, der reed paa Hesten, reed tolv Fruentimmer, som alle prægtig vare iklædte, og bag efter Liget følgede alle Damens Slavinder, hvilke spillede paa adskillige Instrumenter. Efter disse kom Damens Venner, som sang og hoppede af Glæde, fordi de havde en Dame i deres Familie, der var saa høimodig at opofre sit Liv af Kierlighed til sin døde Mand.

Der var to Præster, som hialp hende ned af Hesten og ledsagede hende hen til det Sted, hvor hendes Mands Legeme var henbaaren, og da hun havde afvisket hans Legeme fra det øverste til det nederste, leverede hun det igien til Præsterne, som strax bar det ind i Hytten og lagde det paa en lang Stoel, som af Straae og Svovel var forfærdiget. Herpaa gik Damen hen og betragtede det Baal hvorpaa hun skulde ofres, og efterat hun havde taget Afskeed med sine Venner, og uddelet sine Klenodier og Prydelser iblant sine Slavinder, samt givet dennem deres fuldkomne Frihed, tog hun sit Skiul

(*) Denne er nesten giort ligesom en Seng, der gemeenlig forsynes med et Teppe af kostbar Tøi.

Skiul fra Ansigtet; Men ak hvor bestyrtset blev jeg ikke, da jeg saae, at denne Dame var Canzade. Store Gud! sagde jeg ved mig selv, kan jeg ogsaa tro min egne Øine? Vil Canzade saaledes gaae sin egen Fordervelse i Møde? Den Smerte jeg derover fandt, var saa stor, at jeg umuelig kunde see paa det øvrige af denne Act; Thi da Præsterne gav hende en brændende Fakkel i Haanden, med hvilken hun skulde gaae ind i Hytten og selv tænde Baalet an, saa trængte jeg mig ud igiennem Folket, og begav mig fuld af Bekymring tilbage til Habibs Hollænderie, ja min Forvirring var saa stor, at jeg ikke selv vidste hvad jeg giorde; Undertiden vente jeg mig og saae tilbage, men det er ikke at udsige hvor stor en Pine jeg fandt, da jeg saae Luen af bemelte Baal stige op i Luften.

Saasnart jeg kom til den gode Habib, spurgte han mig, hvorfor jeg sørgede. Jeg fortalte ham samme, og han kunde ikke nokſom forundre sig over at Canzade vilde give sig til et Offer for en gammel Herre, som hun dog efter al Anseelse ikke elskede. Jeg spurgte ham derpaa, om den efterlevende Enke ikke var pligtig at lade sig brænde tillige med hendes Mands døde Legeme; Hvortil han svarede nei, og fortalte derhos, at Gouverneuren der i Staden lod paa Kongens Befaling saadanne Koner kalde for sig, for at raade dem derfra, saa at

de

de alene af deres egne fri Villie overgiver sig til Døden.

Nu har Canzade, sagde han fremdeles, ventelig været af den almindelige Mening, at hun ved en frivillig og berømmelig Død kunde forskaffe sig en evig Lykke. Mueligt hun har ladet sig forblinde af den Ære, som man viser disse ulykkelige Offere efter deres Død; Thi man gior dem virkelig stor Ære, og man opretter dem en Deel Ære-Støtter udi deres Pagode, saa at deres Ihukommelse aldrig kan uddøe hos Efterkommerne. Med faa Ord at sige, deres Aske bliver anseet, som noget Guddommeligt, og saadant bevæger uden Tvil Fruentimmeret til dette Raserie; Thi som de i levende Live er vant at tilbedes, saa er de saa ærgierrige at de og vil tilbedes efter Døden.

Denne Beretning bragte mig paa andre Tanker, og jeg stillede mig for, at dersom Canzade havde elsket mig saa høit, som jeg hende, saa havde hun ikke været saa villig til at lade sig brænde; Thi hun maatte i det mindste have først foreslaaet mig, om jeg vilde indgaae de Vilkor, som jeg tilforn havde afslaaet, og jeg tilstaaer, at saadan Forslag havde bragt mig i en yderlig Forvirring. Jeg havde altsaa Aarsag nok til at glemme denne Dame, men det var mig dog ikke mueligt at tænke paa hende,

uden

uden tillige at forny min Smerte, hvorudover jeg aabenbarede det for Habib, og bad ham om Tilladelse at reise hiem til Basra, hvilket han strax tillod. Der kom og samme Dag et Skib fra Surate, som om faa Dage skulde tage derfra igien, hvilken Leilighed jeg besluttede at betiene mig af. Som jeg nu stedse gik ganske bedrøved, saa giorde Habib sig Umage for ved adskillige Leiligheder at opmuntre mig; Der gik snart ingen Time forbi, at han jo tilveiebragte mig en ny Forlystelse, og hver gang vi spiisede havde han Sangerster og Danserinder tilstæde, som ved deres behagelige Konster skulde forlyste mig.

Han udvalte altid de deiligste Dantserinder, som vare under Gouverneurens Beskiermelse (*), og bleve leiede for Betaling af privat Personer, af hvilke han haabede der i det mindste skulde være en som stod mig an, og følgelig faae

(*) Der er paa mange Steder udi Indien et Selskab af Fruentimmer, som til de store Herres Forlystelse ere beskikkede, og følgelig nyde Gouverneurens Beskyttelse. Disse Fruentimmer lode sig ogsaa leie for Penge til at dantse udi privat Personers Huse. De ere prægtige iklædte, og som de gemenlig ere meget løse paa Traaden, saa sige de ikke gierne nei, naar nogen vil caressere dem. Imidlertid maa dog ingen beskæmme dem, og den som heri forseer sig, bliver haardelig straffet. Deres Dantse ere meget lystige, dog vare de mere behagelige om de vare mindre kaade.

saae mig til at ophøre med min Kierlighed til Canzade. Imidlertid dette passerede kom Canzades Slave ind til mig, og sagde: Min Herre! at I ikke har seet mig før, er ei min Skyld; Thi min Herskerinde forbød mig strængelig at tale om eder, og jeg turde ikke vise mig ulydig. Hun havde engang besluttet ingen mere Gemenskab at have med eder, og var fornøiet med at være den Mand tro, som hun ikke elskede. Men vi vil ikke mere tale derom; Lad hende ikkun nu nyde den Lykke, som hun saa dyre har tilkiøbt sig; Thi hvad eder angaaer, saa har jeg et andet Forslag at giøre eder: Jeg er for nærværende Tid en anden Dames Slave, og denne Dame er ligesaa deilig, som Canzade. Vel har jeg hørt at I har i Sinde at reise til Surate, men jeg raader eder endnu paa nogen Tid at opsætte eders Reise, for at betiene eder af den Lykke, som Leilighederne byder.

Jeg blev mere bestyrtset end glad over dette Tilbud, og altsaa svarede jeg ham saaledes: Min Ven! det gior mig ont, at jeg skal vise mig saa utaknemmelig imod denne ny Elskerinde. Canzade staaer endnu ligesom levende afskildret for mine Øine, og det er mig ikke muelig at forglemme hende. Din Dame maa forlade mig, at jeg ikke kan engagere mig med hende, og det var ubillig om hun vilde regne mig det til Onde, efterdi jeg aldrig har seet hende.

de. Da er jeg, svarede Slaven, ganske ulykkelig i min Commission; Imidlertid er jeg vis paa, at J blev forelsket i hende, saasnart J fik hende at see, i hvor meget J end er fordybet i Canzade: Tillad derfor, at jeg i Nat kommer at afhente eder. Jeg svarede strax nei at der var en Ting, som jeg ei kunde bequemme mig til, efterdi jeg alt for vel kiendte de gode Fruentimmer, og derfor ikke havde Lyst til at sætte mig selv i Fare.

Slaven gik vel bort ved denne Afvisning, men kom dog imod Aften igien med et Brev, af saadan Indhold: „ Den Samtale, som „ J har havt med min Slave, har mere glæ„ det end bedrøvet mig. Den har formeret „ min Længsel, som jeg havde, efter at see „ eder, og dersom J virkeligen, som det synes, „ er indtaget af Canzade, saa skal vi to snart „ blive enige med hinanden om Resten.

Disse dybsindige Ord giorde mig adskillige Betænkninger, og jeg fik en uformodentlig Lyst til at erkyndige mig nærmere derom, hvorudover jeg følgede med Slaven, som førte mig ind i et lidet Huus, hvor han bad mig blive i et ordinair Kammer, medens han meldede mig hos Damen. Nu maa J selv domme hvor bestyrtset jeg blev, da Canzade, som efter mine

Tan-

Tanker allerede var brændt i Aske, kom selv Personlig til mig i Kammeret.

I Begyndelsen meente jeg, at det var en Aabenbaring, saa at jeg blev ligesaa bange for hende, som hun virkelig kunde have været et Spøgelse. Dette fornam hun strax, hvorudover hun begyndte at lee, og søgte derhos at betegne mig min Vildfarelse. Aboulfaouaris! sagde hun, jeg har ikke forlanget at see eder, for at giøre eder bange. Det er jo ikke Canzades Geist som I seer for Øien, men det er virkelig hende selv i egen Person og Skikkelse. Vel er eders Banghed ikke uden Grund, efterdi I ei har vidst andet, end jeg var død, men jeg skal snart lede eder ud af denne Drøm, ved at fortælle eder hvorledes alle Ting er tilgaaet. Jeg fik vore Præster med en Summa Penge bestukken, at de grov en stor Hule inden i Hytten, som jeg krøb need udi imedens Baalet brendte min Mands Legeme. Om Natten derpaa ledsagede de mig her til dette Huus, som min Slave forud havde leiet til mig, og det saa hemmelig, at ingen vidste andet end jeg jo virkelig var død. Men hvad kunde bevæge eder, Printsesse, svarede jeg, til at bedrage Folk med denne falske Lig-Processsion, efterdi ingen tvang eder til at giøre det? Det er noget, sagde hun, som jeg virkelig fandt fornøden, og I skal snart sande med mig, naar jeg fortæller eder, at det

skedte for desto bedre at kunde forene min Skiebne med eders, affige mit Afguderie og ubehindret reise til Basra med eder. Eders Prophete maa uden Tvil selv have givet mig dette ind, paa det jeg uden at frygte for nogen Straf, kunde bekiende mig til hans Partie. Som nu mine Venner og Paarørende holder mig for død, saa er der aldeles ingen, som hindrer mig fra at reise bort med eder, saasnart I lyster. Mahomed skal selv være mit Vidne til, at jeg ikke elskede min forrige Mand, og at jeg af Kongen blev tvungen til imod min Villie at ægte ham. Man mener at en urimelig Ære har bevæget mig til at doe, men I seer nu selv hvor lidet jeg har været indtaget af saadanne Tanker. Ak min Dronning, raabte jeg, har I da for min Skyld betient eder af denne List? Er det eders Forsæt at reise bort med mig og antage vor store Prophetes Lærdom? Ak min uskatterlige Siel! I giør mig i dette Øieblik til det allerlykseligste Menneske. Ved disse Ord faldt jeg need og tog hendes Knæ i Favn, hvilket bevægede hende til at sige: Staae op min søde Siel; Thi jeg veed ikke om I ogsaa virkelig har Aarsag til at berømme eder af nogen Lykke. Canzade er nu ikke mere saa riig som for. Hendes Midler, som hun for viste eder, er nu desvere borte.

Ak

Ak min Deilige! svarede jeg, I gior mig Uret, om I beskylder mig for nogen Letsindighed; Thi da jeg havde den Naade at logere hos eder paa Palladset, kan dyre Eder forsikre, at jeg ikke var det mindste indtaget af den Herlighed, der var omkring mig, men alene af eders Person; Og Himmelen skal være mit Vidne, at jeg ikke elsker noget andet Fruentimmer end eder. Med denne min oprigtige Bekiendelse var hun endelig fornoiet, og altsaa tilstod, at hun endnu havde sig saa mange Ædel-Stene forbeholden, som hun til sin Brude-Udstyr kunde have nodig. Hun forsikrede derhos at hun ved sin Smerte dyrt nok havde betalet de Ulejligheder, som hun tilforn havde foraarsaget mig, og bad mig, at jeg altsaa ikke mere vilde tænke paa det.

Nogle Dage derefter tog jeg Afskeed med Habib, og begav mig derpaa tillige med Canzade til Skibs. Vi ankom lykkelig til Surate, hvor vi strax traf et Skib, som vi kom med til Basra, uden at foruleiliges af det allerringeste.

Det er visseligen ikke at beskrive, hvor glad min Fader blev da han igien saae mig, og det Partie jeg havde giort, var ham ikke det mindste imod. Canzades overmaade Deilighed indtog ham saa aldeles, at han strax fattede en

Faderlig Kierlighed til hende. Jeg fortalte ham derpaa vores Historie, som han med Forundring anhørte, og derefter berettede mig, at han rigtig havde bekommet de Juveler, som Capitainen havde i Commission at levere ham.

Nogle Dage efter vores Ankomst førte vi Canzade frem for Cady og lod hende offentlig bekiende sig til den Mahomedanske Lærdom, hvopaa vi havde Brollup med hinanden, og min Fader giorde os et stort Gieste-Bud, som varede i fiorten Dage.

See, dette er min første Reise, og jeg skal i Morgen fortælle eder hvad der er hændet mig paa den anden, hvorpaa de igien fortsatte deres Reise, indtil de om anden Aften atter slog deres Telte op, for at hvile sig og nyde nogen Forfriskning, da Aboulfaouaris fortsatte sin Historie saaledes:

Continuation
Af
Aboulfaouaris, med Tilnavn den berømte Vandrings-Mand, hans besynderlige Hendelser paa sin anden Reise.

Nu havde jeg da, som I har hørt, faaet Canzade til fuldkommen Besiddelse, saa at

at vi begge nod de Sødheder, som ægte Forening kan tilveiebringe. Alt det vi forlangede af Himmelen, var at vi maatte længe leve med hinanden og nyde en bestandig Lykfalighed. Men ak hvor bedrager man sig ikke, naar man vil stole paa Lykken, vore Dage ere jo en Blanding af Medgang og Modgang, og naar man synes man er allerbest faren, møder der snart noget, som forandrer vores Lykke.

Nogle Maaneder efter vores Brollup blev min Fader syg, og maatte han udi denne Sygdom forlade Verden. Hans efterladte Midler delede jeg med min Broder, ved Navn Hour, som med sin Part vilde drive Kiøbmandskab. Han kiøbte sig strax et Skib, som han ladte med Vare, i Tanke at selge dem i Malabar, men han var neppe ankommen ved Ormus, førend han leed Skibbrud, og frelste ikke det allerringeste uden sin egen Person. Han kom halv nøgen hiem til mig, og det var mig ikke mueligt at see ham uden at bevæges til Medlidenhed, hvorudover jeg hialp ham igien paa Fode, saa at han anden gang kom til at forsøge Lykken, men det gik ham ikke bedre paa denne Reise; Thi han leed igien Skibbrud, og kom ligesaa elendig hiem, som første gang.

Han var visselig meget bedrøvet, hvorudover jeg søgte at troste ham, og tillige fik ham

overtalt til at forlade Handlingen, og blive hos mig, hvor han siden levede ganske fornoiet. Jeg paa min Side bekymrede mig alene om, at befalde Canzade, men som vore Midler omsider merkelig formindskedes, saa frygtede jeg for onde Øyner og derfor resolverede at drive Kiøbmandskab paa Golconda.

Det var mig vel vanskelig, at faae min Kones Tilladelse, men hun lod sig dog omsider overtale, i det Haab, at jeg snart skulde komme tilbage til Basra med en Anseelig Fordeel, og siden stedse blive hiemme hos hende. Jeg begav mig altsaa i Compagnie med nogle Kiøbmænd, og foresatte os, først at afsætte vores Vare i Surate, og bringe igien en Ladning til Golconda. Efterat jeg derpaa havde bedet min Broder, i min Fraværelse, at have Opsyn med mit Huus og i alle optænkelige Maader at see paa mit Beste, tog jeg Affeed med Canzade, og begav mig tillige med mine Kamerater under Segl. Vi havde stedse god Vind og følgelig stod det ikke længe paa, inden vi ankom til Surate, hvor vi med største Fordeel afsatte vore Vare, og i en Hast med andre igien blev forsynet, som vi agtede at bringe til Golconda.

Vi gik strax under Segl, og endskiønt vi under Veis havde en besværlig Reise, saa kom vi dog omsider lykkelig dertil, og afsatte vores

Vare

Vare med god Profit. Som nu mine Kamerater forstod sig got paa Ædelstene, saa satte vi vores fleste Penge derudi i Tanke at sælge dem igien i Bagdad med stor Fordeel. Den Lykke vi hidindtil havde havt i vor Kiøbmandskab giorde os begierlig efter mere, og altsaa giorde vi os strax færdige til at reise hiem til Basra.

I Begyndelsen havde vi vel god Vind, men efter nogle Dages Forløb reiste der sig saa stærk en Storm, at vi maatte lade Skibet drive for Vinden hvor det vilde, indtil vi omsider løb imod en Klippe med saadan Force, at Skibet skildtes fra hinanden, og alle Mand paa samme omkom, undtagen jeg og de andre Kiøbmænd, som var saa lykkelig at redde os af denne Fare. Men vi vare dog neppe kommen op paa Landet førend vi saae os underkast en ny Fare; i det en overmaade stor Crocodill kom løbende imod os, og fik i en Hast fat paa mine Kamerater, men imidlertid den var i Begreeb med at opæde dennem, betienede jeg mig af Leiligheden og kom i en Hast langt ind paa Øen. Jeg fandt der en Brønd, hvis Vand var saa hvidt som Melk, hvoraf jeg drak en god Portion, og befant, at det havde en meget deilig Smag. Der stod ogsaa nogle Urter omkring Brønden, hvilke jeg samlede og spiste med en god Appetit; Imidlertid var jeg dog endnu u-

rolig udi Sindet, og frygtede stedse at skulle blive et Rov for de Vilde Dyr.

Jeg forfoiede mig derpaa ind udi en stor Skov, som bestod alene af Aloe og Sandel-Træer, og havde ungefær gaaet tre Hundrede Skridt, da jeg fik Die paa en stor Plads, som overalt var begroed med utallige Slags Blomster. Midt paa denne Plads stod et stor Træ, som i det mindste var Hundrede Alen høit, og udbredede sine Grene meget vidt. Under samme Træ var et Telt, hvori der laae et Menneske paa en Seng, som syntes at sove, og havde en stor Drage liggende ved Siden af sig, som havde en Deel Balsam i sine Klor, hvilken han undertiden holdt ham for Næsen. Dette Syn jog mig straxt en Skræk ind; Ak, sagde jeg ved mig selv: Hvad nytter det mig nu, at have undgaaet Crocodillen, efterdi denne Drage nu vil opsluge mig levende? Jeg var ikke seen inden jeg løb her fra, og fik mig forstukken i en tyk Busk, hvor jeg magelig kunde betragte dem, uden at blive seet. Lidet derefter saae jeg Dragen fare ud af Telten, og flye med en utrolig Hurtighed op i Luften.

Dette skaffede mig igien Mod i Brøstet, og som jeg var meget begierlig efter at vide hvad det var for et Menneske der laae under Telten, saa gik jeg hen til ham, for at erkyndige mig der-

derom, og fik at vide, at det var en Mand paa ungefær 120 Aar, han saae ud ligesom han kunde være levende, endskiont han dog for længe siden var bortdød. Ved den høire Side af denne Døde stod et lidet Skrin, hvilket jeg resolverede til at aabne, og fandt i samme et Patent, hvorpaa disse Ord stod optegnet: Den som hviler under dette Telt, har været Salomons Stor-Vizier, og hans Navn var Asef, Barchia Søn. Da denne Minister fornam, at han ikke havde lang Tid tilbage at leve udi, har han udvalt denne ubeboede Øe til sit Hvile-Sted. Han har midt paa Øen ladet denne Telt oprette, og derefter nedlagt sig udi denne Seng, hvor han ogsaa kort efter døde, da han først havde skrevet disse faa Linier, som i dette Skrin er forvaret: De som kommer paa denne Øe, maa vide, at de ikke mere faaer deres Fæderne-Land at see, efterdi de snart maa omkomme, saafremt de ikke sporrer et uforfærdet Mod hos sig til at gaae de Farligheder i Møde som de her haver at udstaae. Men dersom de ei er bange, saa skal de imod Aften gaae bort, og blive ved at gaae indtil de kommer til et Bierg hvor de finder en Aabning for sig, igiennem hvilken de skal krybe, og siden uforstøvet videre fortsætte deres Vei, indtil de kommer paa et øde Sted, hvis Deilighed vil opvække en Forundring hos dem. Paa denne Maade kan de alene opnaae deres Ønske.

Efterat jeg havde læst disse Ord, kyssede jeg med Ærbødighed Asefs Skrift, og takkede Himmelen, at den havde forbarmet sig over mig, og ikke vilde, at jeg skulde omkomme der paa Øen. Imod Aften forfviede jeg mig derfra og traf rigtig en Aabning igiennem det aftalte Bierg, hvis Fælhed ikke afskrekkede mig fra, at gaae der igiennem. Men som denne mørke Gang varede over femten til tive Timer, saa sluttede jeg ved mig selv at jeg virkelig maatte være paa Veien til Jord-Aandernes Boliger. Omsider fik jeg igien Dagens Lys at see, og jeg befandt mig uformodentlig paa en Egn, som med tusende Slags ubekiendte Blomster og Frugter var forsynet. Jeg gik strax hen og aad nogle af disse Frugter og lagde mig derefter ned paa Græsset at sove. Da jeg igien vaagnede, saae jeg med Forskrækkelse tolv til femten sorte og magre Aander staae omkring mig, hvilke alle havde glinsende Øine, men ellers i deres Ansigter saae ud, ligesom Mennesker. Dog havde nogle et Horn i Panden, og en Hale ligesom en Hund.

Ak mit Adams Barn, sagde en af dem til mig, ved hvad for en Lykke er du kommen iblant Jordens Aander? Jeg fortalte dem herpaa min Historie, og da jeg dermed var til Ende, bad en mig at blive hos dem, og forsikrede mig, at mig intet Ont skulle vederfares. Der-

som

som du, sagde han fremdeles, vil blive hos os i nogle Aar, saa skal vi til Erkiendtlighed bringe dig hen paa hvad Sted du vil i Verden; og da jeg derudi havde villiget, tog en af dem fat paa mig, og bragte mig igiennem Luften over Bierge og Dale hen til deres Boliger.

Et heel Aar forblev jeg hos disse Aander, og nærede mig imidlertid med Urter. De paa deres Side spisede de Been, som Menneskene havde pillet Kiødet af, hvilket var dem et delicat Maaltid. Jeg erindrede mig ogsaa at de undertiden forundrede sig over Menneskens Smag, i det de heller aad Kiødet end Benene, og paa det de ikke skulle have Mangel paa nogen Ting, saa var der visse Aander, som skulle bære Omsorg for hvad de havde fornøden. Det som meest smertede mig, var den Foragt, som de kastede paa Alcoranen, hvilken gik saa vidt, at de forbød mig Bønnen, Afvaskningen og Tectir (*); Imidlertid forsømte jeg dog ikke hemmelig at forrette saadant. Da jeg nu engang var alene, hørte jeg i Luften et Fryde-Skrig til den Allerhøieste Priis, og ved Eftersyn fornam, at det var nogle hvid-klædte Aander, som var i Strid med andre Aander. De hvide vandt Seier over dem, bandt nogle i Kieder, og joge de andre paa Flugten; Hvilket

(*) Tectir er, naar man siger, at Gud er Allabou-Acbar over alle Ting.

ket Syn bevægede mig til at raabe ganske høit: Lovet være GUD og Mahomed hans Prophete!

Da de hvide Aander hørte mig saaledes tale, omringede de mig strax og sagde: Hvo er du? Og hvo har lært dig de Ord, som du nylig talede? Vi vidste ikke, at her var nogen Muselmand paa dette Sted, hvor er du fra og hvorledes er du kommen her? Da jeg hertil noiagtig havde svaret, bragte de mig frem for den Geist, som de ærede for deres Konge. Denne spurgte mig strax om min Religion, og jeg havde neppe sagt, at jeg var en Mahomedaner, førend han prisede mig lykkalig, at jeg nu kunde see mig befried fra de onde Aander, som jeg havde været iblant og visselig engang tilsidst havde taget Livet af mig. Tak derfor GUD, sagde han fremdeles, at I nu befinder eder hos saadanne Aander, der lige saa vel som I bekiende sig til den Mahomedanske Tro.

Denne Konge fattede uformerkt en stor Godhed for mig, og som jeg giorde god Reede for mig udi alt hvad min Religion vedkom, saa giorde han mig strax til Imam, og i dette Embede forrettede jeg alt hvad en Imam kunde tilkomme. Imidlertid jeg var i denne Station, dromte jeg om Natten, at jeg var til Medina i Raouza (*), og saae Canzade ved Mahomeds Grav

(*) Saaledes kaldes den Have, hvor Mahomed er bleven begravet.

Grav med et bleg Ansigt at giøre følgende Bøn: O du store Prophete Mahomed! Du, for hvis Skyld jeg har opofret alle mine forrige Guder, forbarme dig over en Kone, som troligen efterlever dine Lærdomme, og giv hende sin elskelige Mand igien, hvis Fraværelse hun ikke længer kan fordrage, lad ham komme tilbage til Basra, for at beskierme et Hierte, som jeg har givet ham alene, men nu bliver efterstræbet af en anden.

Jeg vaagnede ved disse Ord i en ubeskrivelig Urolighed, og som den Udtydning, jeg derpaa giorde, gik min Ære an, saa kunde jeg umuelig andet end blive inderlig bedrøvet. Dette mærkede Aandernes Konge, og derfor strax spurgte hvad mig skadte? Store Konge, svarede jeg, da jeg har nydet saa mange store Godheder, og staaer i saa stor Yndest hos de Muselmændske Aander, saa kunde jeg umuelig forlade deres Selskab, uden tillige at ansees for uskionsom og utaknemmelig. Men der er noget andet, som hindrer min Fornøielse, hvorpaa jeg fortalte dem min Drøm, og tilstod at det var samme, som var Aarsag til min Bedrøvelse.

Det kan man ikke, svarede Kongen, regne eder til Onde, efterdi I har en Kone, som I elsker, og derfor ønsker, at I var hos hende. Men hvor langt mener I vi har her fra og til

Basra

Basra? I maa vide, at der behovedes 90 Aar til denne Reise, dog skal dette ikke mistroste eder; Thi den Allerhoieste har giort os de længst bortliggende Steder nærværende, og altsaa skal jeg strax ved en Aand lade eder bringe til Basra, eders Fode-Sted, hvor I virkelig skal see den Canzade, som I har dromt om. Han tog mig derpaa og forte mig hen til en De, hvor de Trolose og Rebelske Aander sad i Fængsel. Af disse udvaldte han en som skulle bringe mig hiem, sigende til ham: Jeg skienker dig din Frihed, dog med de Vilkor, at du, for det forste, ikke gior dennem noget Ont, som følger Mahomeds Lærdom, og at du for det andet bringer mig denne Muselmand udi en Hast til Basra. Jeg skal, svarede Geisten, i en ganske kort Tid udrette eders Befaling. Herpaa vendte han sig til mig, og sagde: I maa vide min Ven at denne Aand er en stor Skielm, en Bedrager og en igiennemgaaet Skalk; Jeg tor snart ikke sætte nogen Tro til hans Løfter, men langt heller frygter, at han vil spille eder et slemt Puds; I hvilken Henseende jeg vil lære eder en Bon, som I kan betiene eder af, i Fald han vil giøre eder nogen Skade. Bonnen bestod i disse Ord: O du Allerhoieste! vær lovet, ligesom Himmelen love dig! O du Allerhoieste! vær lovet, ligesom Jorden og Havet lover dig! O du Allerhoieste! vær lovet, ligesom dine Engle og Propheter love dig.

Saa-

Saasnart jeg havde lært denne Bøn, giorde han Aanden los, og derpaa sagde til mig: Aboulfaouaris! Saasnart I kommer til Basra, saa beder jeg eder, at I paa mine Vegne forfoier eder til Omar, hvor I vilde gaae til de Troendes Commandeur, og Aly Bon Aby, Taleb, Mahomeds Sviger-Søn, og fortælle dem, at der paa Jorden ogsaa ere Muselmandske Aander, som aldrig æder uden at sige Bismillah (*), og som aldrig forsømmer Afvaskningen eller Bønnen, og derforuden maa stride baade Dag og Nat imod en anden Sect Aander, der sætte sig imod Mahomed.

Jeg svor ham til troligen at efterleve hans Befaling, og da han igien havde formanet mig ofte at repetere den Bøn han havde lært mig, overleverede han mig til den onde Aand, som strax tog mig paa sin Ryg og fløi bort med mig. Det var ikke uden Aarsag, at Aandernes Konge formanede mig bestandig at repetere Bønnen; Thi jeg fornam, at naar jeg undertiden holdt op, gav han et stort Skriig af sig, var snart høit og snart igien nedrig, og opvakte derhos en stor Storm, i Tanke at forskrække mig. Iblant andet hørte jeg et Skrig i Lusten af mange diverse Stemmer, hvilket giorde mig saa nysgierrig, at jeg af Uforsigtighed forsømte

Bøn

(*) Det er: I Guds Navn, hvilket er en Bøn som Mahomedanerne bruge for Maaltidet.

Bonnen for at see efter, hvad det var. Jeg blev vel ogsaa vaer, at det var en Deel Aander af ulige Gestalt, som stridede med hinanden, men jeg maatte betale denne Nysgierrighed, efterdi Aanden som bar mig, lod mig i det samme falde ned i Havet; Dog var det ikke saa langt fra Landjorden, at jeg jo efter en kort Tids Forlob kom paa Land igien.

Nu havde jeg vel udi al min Ulykke den Trost at være udreven af Havets Bolger, men naar jeg betragtede, at jeg befandt mig paa et ode og ubekiendt Land, hvor jeg ingen Haab kunde giore mig mere at samles med min Canzade, saa begyndte min Bedrovelse at tage Overhaand. I denne Tilstand kom en liden Fugl flyvende imod mig, hvis Lige jeg aldrig tilforn havde seet; Den havde et blaae Hoved, rode Øine, gule Vinger og et grønt Liv. Denne deilige Fugl stak sit Neb ind i min Mund, og fyldede samme med en kostelig kiolende Saft, hvornæst den tiltalede mig saaledes: Gode Muselmand! lad ikke Modet falde! Du har været udvaldt til et Exempel for dine Brødre, og man forlanger af dig at du skal fortælle dennem din Historie. O min elskelige Fugl! raabte jeg, ved hvad for et Mirakel er du kommen til at tale? Jeg er, svarede den, Prophetens Jsaos Fugl, og er beskikket til at være over dette Hav, for at hielpe de Ulykkelige til rette, og i Særdeles-

deleshed de troende Muselmænd. Vær derfor ved et got Mod, og tvil ikke paa, at jo den Allerhøieste giver Agt paa alt hvad en troende Muselmand maa udstaae her i Verden. Han viste mig derpaa hvad Vei jeg skulle tage, og jeg betienede mig af samme i Fyrgetive Dage uden at incommoderes af Hunger eller Sult; Thi den Saft, som den gav mig udi Munden, hindrede samme.

Omsider kom jeg til et stort Bierg, hvor jeg stigede op paa, og strax fik Øie paa et prægtig Palais, som af huggende Stene var opbygt. Der var ikke et Vindue at see paa den ganske Bygning, men alene en Meral-Dør, som var tilsluttet. Her lagde jeg mig need udi Græsset at hvile mig, og var nylig falden udi Søvn, da en raabte mig disse Ord i Øret: Mit Adams Barn, du er kommen her ret tilpas baade for mig og dig. Jeg vendte mig altsaa om, og fornam at det var en Aand, som endnu var større og forskrækkeligere, end den, der kastede mig i Havet. Han havde en Snabel som en Elephant, og det høire Øie var Blod-rødt, i Steden for det venstre ganske blaat. Kom og sæt dig ned hos mig, sagde han fremdeles, og frygt ikke.

Jeg havde al min Dristighed fornøden til at give mig i Compagnie med saa forskrækkelig

en Aand, men som jeg saae ingen Udveie til at undflye, saa satte jeg mig ned ved Siden af ham, og lod det komme an paa Skiebnen, hvad mig skulde vederfares. Han spurgte mig strax af hvad Religion jeg var? Og da jeg hertil svarede, at jeg var en Mahomedaner, forsikrede han mig at intet var ham kierere, efterdi han just havde en Forretning for, hvortil han behøvede min Hielp; Du kan, sagde han fremdeles, giøre dig Regning paa at blive aflagt med stor Riigdom og Ære, saafremt mit Forehavende lykkes for mig. Jeg har i Sinde at indtage alle Verdens Konge-Riger, og naar samme er skeet, vil jeg forære dig et deraf. Min Hielp, svarede jeg, skal jeg ikke nægte eder, men jeg maa derhos sige, at jeg ikke forlanger nogen Krone for min Umage; Thi alt hvad jeg derfor vil begiere, er, at I skaffer mig med en Hast til Basra. Dette lovede han mig paa sin Eed, og altsaa forlangede jeg at vide hvorudi jeg kunde være ham til Tieneste.

Imidlertid havde jeg dog stedse et vaaget Øie over alt, hvad han tog sig for, efterdi jeg frygtede, at han skulle lønne mig ilde, hvorudover jeg og bestandig brugte den Bøn, som Aandernes Konge havde lært mig. Han tog derpaa en Haandfuld smaa Bly-Kugler frem, hvilke han befalede mig at kaste paa ham, naar jeg saae at han falbt om og var uden Bevægelse.

se. Selv beholdte han ogsaa sin Haand fuld af Kugler, og befalede mig at følge med sig lige til Palladset. Ved vores Ankomst kastede han en Kugle med sterk Magt lige imod Metal-Porten, som strax aabnede sig, saa at vi kom ind i en stor med broged Marmor belagt Gaard, hvor vi saae to Løver, som begyndte forskrækkelig at brøle, saasnart de saae os. Vi kom derefter til en anden Metal-Port, med en Sølv-Laas for, hvilken ligeledes ved et Kugle-Kast aabnede sig for os. Her præsenterede sig en dyb og fæl Hule for Øinene, igiennem hvilken Hule der løb en Flod, hvorudi Vandet var ganske sort, og ved Bredden af denne Flod stod tvende Drager af en umaadelig Størrelse, som bestandig spyede Ild af sig og hvinede saa forskrækkelig, at jeg neppe kunde høre derpaa uden at gyse. Men de bleve ligesom døde, da Aanden kastede en af sine Kugler paa dem, saa at vi uden Ophold kunde gaae videre.

Endeligen kom vi ind i en anden Gaard, i hvis Midte stod en rund Krone paa sex Støtter af Chinesisk Staal, og under samme en Sofa af massif Guld, hvorpaa der stod en kostbar Steen-Kiste, som gav en Glands fra sig, der ligesom forblendede vore Øine. Da vi nu vilde nærme os til denne Kiste, kom to Griffe løbende imod os, hvilke visselig havde sønderrevet os, saafremt Aanden ikke i det sam-

me havde med sine Kugler holdet dem tilbage. Vi gik altsaa ubehindret hen til Kisten, og fik at see, at der laae en gammel ærværdig Mand derudi, som syntes endnu ligesom at drage Aanden, og det var ligesom Døden af Respect for hans graa Haar ikke vilde gisre Ende paa hans Liv. Han havde mange Ringe paa sine Fingre og iblant andre en, hvorpaa den store Guds Navn var udgravet; Denne stod Aanden i Begreb med at tage ham af Fingeren, da en Slange i samme Øieblik kom farende ned og blæste ham saa sterk i Ansigtet, at han faldt omkring paa Gulvet uden Bevægelse og Sands. Da jeg saae dette, kastede jeg strax en Kugle paa ham, hvoraf han i samme Øieblik kom til rette igien. Du giorde ret, sagde han derpaa til mig, og dette er al den Tieneste jeg forlanger af dig, bliv ikkun ved at kaste en Kugle paa mig, naar du seer jeg falder om. Herpaa gik han anden gang at forsøge, om han kunde faae Ringen af, og som Slangen atter berøvede ham sine Sandser, saa hialp jeg ham igien til rette med mine Kugler.

O min Ven! raabte Aanden, den Døde, som ligger her i Kisten, er den store Prophete Salomon; jeg vilde gierne bemægtige mig hans Seigl, efterdi jeg ved samme lettelig kunde blive Herre over den ganske Verden. Hvorfor bruger I da ikke eders Kugler, sagde jeg, imod

denne

denne Slange? Ak han estimerer dem ikke, svarede Aanden, hvorpaa han tredie gang gav sig i færd med Ringen, men faldt ligesom tilforn omkring paa Gulvet. Jeg lavede mig altsaa til at hielpe ham til rette igien, og stod færdig at kaste Kuglen paa ham da Slangen vendte sig imod mig, og tiltalede mig saaledes: Ak Musselmand, lad af at tiene denne forbandede Aand. Han er en af de syv Afriter eller onde Aander som haver rebelleret imod Salomon, og derfor holdes indsluttede i Jordens Middelpunct. Han tragter efter at blive Eier af bemelte Prophetes Ring, og til den Ende i lang Tid har opholdt sig her ved Bierget, men han gior sig forgieves Umage, efterdi samme Ring er under min Forvaring; Jeg er en af de Aander, som alletider haver været Salomon tro, og jeg besidder større Styrke end denne Aand og alle hans sex Kamerater. Lad ham derfor ikkuns blive i den Stand han er, indtil Verdens Ende, og begiv eder strax fra denne Grav, paa det jeg ikke skal nødes til at slaae eder ihiel, hvilket jeg allerede havde giort, saafremt I ei havde været en Mahomedaner.

Jeg svarede Slangen aldeles intet hertil men gik min Vei, uden at hindres af de vilde Dyr som tilforn attaqverede os: Dog maatte jeg siden gaae forbi en Hule, hvor der stod en sterk Ild udaf, ligesom jeg og kunde høre en

forfærdelig Skrigen og Hylen derinde. Ved Indgangen af denne Hule stod en forskrekkelig Vanskabning, som med Kieder var bunden til en Klippe, hvilken jeg sluttede at maatte være en Afrite, efterdi han med en tordende Røst tiltalede mig saaledes: Staae stille, mit Menneske, og sig mig hvorfra du er, og hvad Religion du haver? Jeg svarede strax, at jeg var fra Basra og bekiendte mig til Mahomeds Lærdomme; Og da jeg desuden havde svaret ham paa andre Spørsmaal, spaaede han, at det Menneskelige Kiøn skulle falde hen til adskillige Laster, man skulle uden Undseelse besmitte den ægte Seng, dagligen giøre falske Eder, æde Svine Kiød, og offentlig drikke Viin. Ak denne Tid, sagde jeg, er desværre ikke langt borte; Thi man seer dagligen disse Laster gaae i Svang.

Disse Ord foraarsagede ham stor Glæde, at han strax rev sig los af sine Kieder, sigende, at han var den Antichrist, som skulle komme i Verden, men der indfandt sig i det samme tvende Aander udi grønne Klæder, af hvilke den ene igien bandt ham, og den anden slog ham med en Jern-Kolle, befalende ham at bie indtil det blev hans Tid.

Jeg var ikke meget forlegen for at see paa denne Act, hvorudover jeg med mueligste Hastighed

stighed forføiede mig derfra, og kom omsider til et stor Slot, hvis Mure var af Guld, og Spiret rigelig besat med Ædelstene. Porten som man skulle gaae igiennem var massif Solf, og Laasen paa samme var giort af Smaragder. Jeg stod længe og forundrede mig over denne Bygning, og da jeg omsider gik nærmere hen til den, fandt jeg over Porten følgende Inscription: Hvo der kommer og vil aabne denne Port, han maa vide, at der er ingen anden Nøgel dertil end disse Ord: Der er ingen anden Gud end Gud alene, og Mahomed er hans Prophete. Der er ingen anden Gud end Gud, og Adam er Guds Udvaldte. Der er ingen anden Gud end Gud, og Ismael er Guds Offer.

Jeg havde ikke saasnart læst disse Ord, forend Porten virkelig aabnede sig: Ak hvilken Herlighed præsenterede sig ikke her for mine Øine! Det er mig ikke mueligt at beskrive samme, og der er visselig intet, som kan lignes derimod. Allerførst fik jeg indvendig et Pallads at see, som var opbygt af blaa Metal, og overmaade prægtig udarbeidet. Indretningen af denne Bygning havde aldeles ingen Liighed med vores, og jeg kunde umuelig anse det for nogen Menneskes Arbeid. Gemakkerne vare med de rareste Meubler, Malinger og Skilderier beprydede, og der fandtes iblant andet en Forestillelse af de Krige, som vor store Prophete

Mahomed har maattet udstaae, imedens han forplantede sin Lærdom; Hvilken var saa konstig giort, at den berømte Many selv har maattet give den et Fortrin for sine.

Jeg gik igiennem mangfoldige Gemakker uden at treffe noget Menneske, og kom omsider ud i en stor og overmaade prægtig Have, hvor jeg mødte en Cavallier som ikke havde Skæg paa Hagen. Han kom ridende paa en Rosenfarved Hest, og havde en Klædning paa, som skinnede af Diamanter. Hans Turban var i sig selv grøn og rigelig besat med Rubiner, og hvad hans Person angik, saa var han baade deilig og Majestætisk.

Jeg sluttede strax af hans Equipage, at han maatte være den, som horte Palladset til, og derfor var bange, at skulle have forseet mig med at gaae derind. Men i det vi mødte hinanden, betog han mig min Frygt, i det han saaledes talede til mig: Min Ven! er du ikke fra Basra? Og da jeg dertil svarede ja, bad han mig være velkommen her, men sig mig, har du ogsaa ret betragtet denne Bolig, og nydet noget at spise? Jeg svarede, at jeg havde seet mange forunderlige Ting, men hvad Spisning angaaer, saa veed jeg ikke hvorledes den er. Saa gak da bedre frem, sagde han, og da træffer du en, som kan tiene dig til Veivisere.

Jeg

Jeg gik derpaa min Vei fra ham, og kom omsider til et Sted, hvor der var et Mihrabs (*), over hvilket disse Ord var at læse: Der er ingen anden Gud, end Gud, og Mahomed er hans Prophete. Som der nu laae et Menneske paa sine Knæ og giorde sin Bøn, saa blev jeg staaende, indtil han dermed var til Ende. Saasnart han var færdig hilsede jeg ham paa det allerydmygste, hvilket han takkede mig for, og sagde, at Mahomed maatte have mig meget kier, siden jeg kunde komme dertil. Veed du vel, sagde han fremdeles, hvor du er? Du maa vide at dette Sted er bestikket for Mahomeds Venner og Paarørende. Der er allerede et stor Antal af dem, og jeg skal vise dig samme. Han førte mig derpaa hen til en Melk-Flod hvor der sad mangfoldige Mennesker til Taffels, iblant hvilke jeg saae Scherifs af Mahomeds Stamme og Sahabas eller Mahomeds Discipler.

Saasnart disse blev mig vaer, bad de mig at komme nærmere og sætte mig ned hos dem, efterdi det havde behaget Mahomed at lade mig see dette Sted. Jeg giorde det ogsaa, og efterat Maaltidet var til Ende, førte min forrige Ledsagere mig hen til et andet Sted, hvor der var over Tusende Jomfruer forsamlede, af hvilke nogle spillede og andre dantsede. De

(*) Er de Mahomedaners Alter, i Form af et Hul.

vare allesammen prægtig klædte, endskiønt deres naturlige Deilighed gav en langt større Glands fra sig end de største Ædelstene. Her kan I, sagde min Ledsager, see Mahomeds Houris. Disse Himmelske Substantier giør Scherifs og Sahabas lykkelige. Det er eder tilladt at see dem langt fra men ikke nær hos, og det er eder forbuden at tale med dem, efterdi Dodens Engel endnu ikke har taget eder ud af Verden.

Omsider førte han mig ud til Enden af Haven hvor der var en Hule, som han boede udi. Den Mand uden Skæg, sagde han her til mig, som modte eder paa den Rosen-farvede Hest, er Propheten Elias, og han boer ved den anden Ende af Haven. Hvad mig selv angaaer, saa er jeg den Prophete Kheder og har min Residence her. Skulde det behage eder at blive hos mig, saa er det eder gierne tilladt, og jeg er vis paa at I ikke skal fortryde det, efterdi der ikke er nogen Stæder i Verden, som kan lignes her imod. Dette Tilbud vægrede jeg mig ikke ved at tage imod, men endskiont jeg nod al den Lyksalighed, som nogen kunde forlange, saa var jeg dog under det altsammen intet mindre end fornøiet.

Canzades Ihukommelse hindrede mig stedse fra at smage Sodheden af min Lyksalighed, og erindrede mig om, at jeg endnu var i Verden.

den. Den Længsel, som jeg havde efter at see hende, forstyrrede min Rolighed, og jeg troer ikke, at jeg havde glemt hende, om man havde tilbuden mig en af Mahomeds Jomfruer til Besiddelse. Propheten Kheder, som strax merkede saadan Misfortrydelse hos mig, tilbod sig at ville fore mig til Basra, efterdi jeg ikke havde Lyst til at blive hos ham.

Dagen derefter saae vi en tyk Skye drive forbi os, hvilken Kheder raabte til og befalede den at bringe mig til Basra. Det var en Aand, som skiulte sig i Skyen, og den havde neppe faaet Prophetens Ordre forend den kom ned og tog mig paa sin Ryg. Jeg takkede den gode Prophete for sin bevisste Tieneste, og efter at han derpaa havde lært mig en liden Bon, som jeg skulle bruge imod alle fiendtlige Anfald, foer Aanden bort med mig.

Jeg læste bemælte Bon over hundrede gange underveis, ikke af Frygt for Aanden; Thi det var en af de gode Aander, men for at lære den ret uden ad, paa det jeg siden i Nødsfald kunde betiene mig af den. Efter tre til fire Timers Forløb var vi allerede i Basra, og som han der nedsatte mig ved min Dor, saa bankede jeg strax paa, men da en Slave med en Fakkel kom og lukkede mig op, havde han neppe seet mig i Ansigtet forend han igien med en

Hast

Hast slog Dørren til. Jeg raabte altsaa at han ikkun skulle lade mig ind, og lod ham vide, at jeg var den som hørte Huset til, men alt dette uagtet lod han mig dog staae imedens han gik ind og meldte det.

Canzade kom derpaa selv ud, men jeg maatte med Forundring erfare at hun ikke vilde kiende sig ved mig. Da jeg mærkede dette, bad jeg min Broder maatte komme ud til mig, men det var ligesaa nær med ham. I kan umuelig, sagde han, være Aboulfaouaris; Thi han er smuk og I derimod heslig, han var feed og fyldig og I derimod saa mager og tør som et Sif, bild eder derfor ikke ind, at I vil bedrage os. Det er vel syv Aar siden vi saae ham, men vi veed dog derfor hvorledes han saae ud, og desuden troer vi ikke paa, at han jo underveis til Golconda er omkommet.

Det er ikke at udsige hvor bestyrtset jeg blev ved disse Ord: Jeg maatte vel tilstaae, at jeg var noget forandret, men at min egen Broder ikke kiendte mig, var det som jeg mest undrede over. Ak min deilige, raabte jeg til Canzade, disputeer mig ikke at være Aboulfaouaris, som I har elsket, og saa inderlig er bleven elsket af, uagtet alle de Trængseler der er mødt ham. Ak hvor umild er mig ikke Skiebnen! Jeg havde langt fra ikke ventet ved min Tilbagekomst saaledes

ledes at imodtages. Ak at jeg havde blevet under Jorden, og befriet mig selv fra den Belønning, som min Længsel efter eder nu bliver aflagt med.

Ved disse Ord blev Canzade bevæget, og sagde: Jeg kan nok høre paa Rosten, at I skulle være min Mand, men om saa er, saa sig mig hvor det kommer sig, at I nu ikke mere seer eder selv lig.

Jeg fortalte hende derpaa min ganske Reise, uden at glemme den ringeste Omstændighed, men som der tillige var et ungt Menneske tilstæde, som mængede sig i vor Samtale, og havde samme Dag havt Brøllup med Canzade, saa raabte han strax at jeg var en Bedrager og befalede mig at gaae min Vei.

Da jeg hørde dette, bebreidede jeg Canzade sin Ubestandighed, den jeg havde haabet, at være ligesaa oprigtig, som min, og vilde desuden have talet mere, saafremt jeg ikke i det samme havde falder hen i Afmagt. Natten tilbragte vi med at Disputere om denne Sag, men som vi ikke kunde blive enige om Sagen, saa forføiede vi os alle fire om Morgenen til Cadis. Min Herre, sagde min Rival til ham, I har i Gaar giftet mig med Canzade, men vores Brøllup er ikke bleven fuldbyrdet. Thi den-

denne Fremmede, som I her seer, er i Aftes ankommen her til Byen og udgivet sig for at være Aboulfaouaris.

Cadis saae til mig, rystede med Hovedet og sagde, at jeg ikke lignede Aboulfaouaris, hvorpaa han vendte sig til Canzade, og spurgte hende, hvad hun dertil sagde. Min Herre, svarede hun, hvad hans Skikkelse angaaer, saa kan jeg ikke kiende mig ved ham, saa at alt hvad jeg kan sige, er, at Rosten er Aboulfaouaris. O store Dommer! raabte jeg, tag eder vel i Agt at I ikke for tilig dommer i denne Sag. Dersom min Skikkelse er forandret, saa er det alene en Virkning af mine sidste Hændelser, den lange Tid jeg har opholdt mig under Jorden er Aarsag derudi. Som nu Dommeren forundrede sig over dette, saa fortalte jeg ham alt hvad der var hændet mig, hvorpaa han vendte sig til de andre, og sagde at det var en Sag af Vigtighed, mueligt han lyver, og mueligt det kan være Sandhed hvad han siger. Gaaer derfor alle fire til Medina til Aly Ben Aby, Mahomeds SvigerSon, og til Omar de troendes Commandeur; Thi det er værd at de herudi fælde Dommen.

I følge af denne Ordre reiste vi strax til Medina, hvor vi først forfoiede os til Omars Pallads, men denne Herre vilde ikke tro mig, hvor-

hvorudover han tog os med sig til Mahomeds Sviger-Søn, for at indhendte hans Erklæring derom. Saasnart Commandeuren havde fortalt ham Sagen, og faaet mit Navn at vide, løftede han sine Øine op imod Himmelen, og raabte af Glæde! O du store Guds Prophete, Mahomed, min Sviger-Fader! Nu seer jeg du har talet Sandhed. Min Herre, sagde han til Omar, dette Menneske er ingen Løgner, som I bilder eder ind; Thi Mahomed har for lang Tid siden sagt mig, at en ved Navn Aboulfaouaris, skulde komme til mig, og fortælle mig Ting, som vare ligesaa sande som vigtige. Denne Dag er nu kommen, og den kiere Aboulfaouaris vil snart fyldestgiøre min Længsel.

Herpaa maatte jeg igien fortælle min Historie, og beskrev i Særdeleshed det vidløftig, som angik de Muselmandske Aander, og det som deres Konge havde befalet mig at mælde for de Troendes Commandeur og Mahomeds Sviger-Søn; Over hvilket de begge bleve ligesom henrykte. De omarmede mig den ene efter den anden, og prisede mig for det allerlykseligste Menneske i Verden, efterdi jeg for min Død havde seet de Boliger, som efter dette Liv er bereed for Mahomeds Venner og Paarørende.

Min

Min Rival blev derpaa befalet, at skulle pakke sig, og Canzade blev mig derpaa igien leveret til fuldkommen Besiddelse. Omar forærede mig desuden en Summa af 200000 Zequiner, Hundrede Cameler og ligesaa mange Slaver, med hvilke jeg vendte tilbage til Basra, hvor jeg kiøbte mig et prægtig Huus og levede udi største Fornøielse med Canzade. Jeg bebreidede hende ikke sin Forseelse; Thi jeg kunde nokſom merke at hun inderlig fortrød det. Min Broder havde i min Fraværelse holdt slet Huus, og som han havde forødt alt mit Gods, saa fik han Canzade til at gifte sig med bemeldte Person, som var en riig Mands Søn der i Byen. Imidlertid betalede jeg dog ikke Ont med Ont, men opførte mig imod dem begge, ligesom de aldrig havde giort mig imod. Siden den Tid har jeg stedse levet rolig og fornøiet; Thi foruden den store Forøring, som jeg fik af Omar, fandt jeg en forborgen Skat i det Huus jeg kiøbte mig, som er saa stor, at jeg min Livs Tid ikke kan forøde samme.

Beslutning
Af
Historien om Bedreddin Lolo, hans Vizier og Favorit.

Efterat atAboulfaouaris saaledes havde fortalt sin Historie til Ende, tog Bedreddin Lolo,

Lolo, Kongen i Damasco, Ordet og sagde: Jeg maa tilstaae, at jeg aldrig har hørt saa sælsomme Ting. Imidlertid fornemmer jeg, at J nu efter eders mange Fataliteter endelig lever et fornøiet og lyksalig Liv. Jeg har i lang Tid søgt efter saadan et Menneske, og derfor desto mere glæder mig at have funden det i eder, allerhelst da mine tvende Kamerater altid har paastaaet, at jeg ikke fant noget Menneske paa Jorden, som var fuldkommen fornøiet og lyksalig.

Forlad mig, svarede Vandrings-Manden, at jeg tager deres Partie; Thi hvad mig angaaer, saa tager J Feil, i Fald J holder mig for saadan et lyksalig Menneske. J skal befinde det, naar jeg fortæller eder, hvad jeg med Flid for har udeladt af min Historie, som er, at Canzade hemmelig elsker bemelte Kiøbmands Søn. Jeg har mere end engang merket det, og saadant foraarsager mig en ubeskrivelig Smerte, efterdi jeg stedse elsker hende lige høit; Dom nu selv hvad Pine det er at have en Rival, og om det er muelig at leve lyksalig, naar man har en Kone, som deler sin Kierlighed med en anden.

Kongen i Damasco havde aldeles intet at indvende derimod, men maatte bekiende, at hans Vizier og Favorit endnu havde Ret i de-

res Paastand. De fortsatte derefter deres Reise til Bagdad, og som Aboulfaouaris her havde noget at forrette, saa tog de Afskeed med ham og ankom efter nogen Tids Forlob lykkelig igien til Damasco. Viziren, som imidlertid havde forestaaet Regieringen, havde i sit Embede opfort sig saa fornuftig, at der ikke var en eneste, som klagede paa ham. Kongen befalede altsaa Stor-Viziren og Printsen, at de igien skulle betræde den Charge de tilforn havde, og forsikrede at han nu var af samme Mening, som de; nemlig, at der var intet Menneske til i Verden, som var fuldkommen lykkalig, men at de Lykkaligste vare de, hvis Bekymringer vare meest taalelige. Vi vil, sagde han fremdeles, nu slaae os til Rolighed, og om vi end ikke er fuldkommen lykkalige, saa vil vi dog troste os derved, at vi ikke heller kan regnes iblant de Ulykkaligste.

Med disse Ord besluttede Sutlumene Bedreddins Historie, og Printsesse Farruchnazes Kammer-Jomfruer lagde efter deres Sædvane storste Berommelse derpaa. De kunde ikke nokkom prise de Elskeres Bestandighed, hvis Historie derudi var indbefattet, men Printsessen havde derimod nok at sætte ud paa dem. Imidlertid lod dog Sutlumene ikke Modet falde, men bad om hendes Tilladelse endnu atfortælle en anden Historie, og som samme blev

hende

hende bevilget, giorde hun den følgende Dag ved Bade-Tiden saadan en Begyndelse:

En Dag, da de Troendes Commandeur var alene med sin Favoritinde i et Gemak, som vendte ud imod Tiger-Floden, blev han tvende Mands Personer vaer, af hvilke den ene syntes gammel og den anden ung. Som nu denne Herre var nysgierrig for at vide hvo de vare, saa lod han dem ved en af sine Officerer hente ind til sig, og spurgte dem hvad Got de havde for, siden de saae saa milde ud, da de gik og spadserede ved Floden. Den Gamle svarede strax, at de havde fortalt hinanden en Historie, og det var deraf de maatte lee. Det skulde, sagde Commandeuren, være mig og denne Dame en Fornøielse, i Fald I ville fortælle os samme, hvorpaa den Gamle først begyndte at fortælle dem sin saaledes:

Historie

Om

Tvende Aander, som vare Brødre, nemlig Adis og Dahy.

I Nærværelsen af den Stad Masulipatan, i det Kongerige Golconda, imod Coroman-

dal, boede en Bonde-Kone, som havde to artige Døttre. Den ældstes Navn var Fatime og var 17 Aar gammel, og den yngste ved Navn Cadige var endnu ikke 12 Aar gammel. De boede i en liden Straae-Hytte, som laae afsides fra de andre Lands-Byer, og nærede sig med deres Hænders Arbeid. De havde ved deres Huus indrettet sig en liden Bleeg-Dam, hvor de blegede Linned for nogle visse Folk udi Kisbstæden, og de vidste meget artig at omgaaes med denne Handel. Naar de havde bleget noget, bestrødte de det gemeenlig med saadanne Blomster, hvoraf det kunde faae en god Lugt.

En Dag da Moderen var i Begreb med at plukke disse Blomster af, rørte hun uafvidende ved en Snog, som laae skiult under en Hyacinth Busk, hvilket giftige Dyr stak hende med sin Braad saa sterk, at hun maatte give et stor Skrig af sig. Hendes Døttre kom strax løbende til hende, og fornam at hendes ene Finger allerede var overmaade opsvollen, og det stod ingen Qvarteer paa, førend Giften havde udbredet sig over hendes hele Legeme. Som nu denne stakkels Kone intet ventede paa andet end Døden, saa tiltalede hun sine Døttre paa følgende Maade: Mine kiere Børn! det gior mig Ont, at jeg skal forlade eder paa en Tid da I meest havde min Hielp fornøden. Min Tid er kom-

kommen, og det, som er min eneste Trøst, er, at jeg har givet eder en god Optugtelse, og at I ikke er hengiven til nogen onde Tilbøielighe-der. Lev nu stedse saaledes som jeg har lært eder, og lad den store Prophetes Lærdom be-standig være eders Rette-Snoer. Tag eder for alle Ting vel i agt, at falde hen til de hedenske Secter, og ernær eder paa den Maade som vi hidindtil har næret os, saa kan I være vis paa, at Himmelen nok skal sørge for eder. Og hvad dig udi Særdeleshed angaaer, sagde hun til den yngste, da som du endnu er et Barn, saa vær din Søster hørig og lydig; Thi jeg veed, at hun ikke skal raade dig dit Verste.

Paa disse Ord tog hun dem i Favn, og døde bort i deres Arme, men det er ikke at be-skrive hvor bedrøvede de bleve over dette Døds-Fald. De maatte selv grave en Grav til hen-de, hvori de lagde hendes døde Legeme, og fyl-dede den igien med Jord og Blomster, hvor-efter de gik hiem, og bortdrev den ganske Dag med Graad og Sorrig.

Den følgende Dag formanede den ældste sin Søster, at hun nu igien maatte begynde paa sit forrige Arbeide, og som de just havde en Kurv Linned, som var bleget, saa befalede hun Cadige, at hun skulle bære samme ind til Sta-den. De følgedes begge ad og traf underveis

en gammel Mand, som var halt, men ikke destomindre prægtig klædt, hvilken blev staaende stille, for at betragte dem. Han saae ud til at have opnaaet sine hundrede Aar, endskiønt man ikke skulle sige det paa hans Gang, efterdi han kunde gaae temmelig fast.

Denne Gamle fandt dem efter sit Behag, og spurgte dem hvor de agtede sig hen. Vi vil, svarede den ældste, til Musalipatan; Maatte jeg da, sagde den Gamle fremdeles, spørge hvad I lever af? Vi ere, svarede Fatime, enfoldige Bonder-Børn, og haver hverken Fader eller Moder. Hun fortalte ham derhos, hvorledes hendes Moder i Gaar var bortdød, og da han dette hørte, ønskede han at have været tilstæde, da han nok skulle have lært hende en Hemmelighed, hvormed hun kunde have fordrevet Giften, saa at hun paa to Dage skulle have bleven frisk igien. Mine kiære Børn, sagde han fremdeles, eders Bedrøvelse gaaer mig nær til Hierte, og jeg erbyder mig at staae eder i Faders Sted, dersom I ellers har Fortrolighed til mig. Jeg maa tilstaae, at jeg finder en Tilbøielighed hos mig til Cadige, som jeg ikke kan imodstaae. Skulde det behage eder begge at følge med mig, saa lover jeg at forskaffe eder en Lykke, som er langt over eders Stand, og I skal ikke faae Aarsag til at fortryde det i Fald I resolverer dertil.

Den

Den Gamle ventede med Længsel efter deres Svar, men som han saae meget gammel ud, saa er det let at slutte at tvende unge Pige-Børn ikke kunde faae stor Lyst til ham. Ikke desto mindre tænkte dog Fatime længer ind udi Tingen, og begreb lettelig, at det Partie, som hendes Søster blev tilbuden, ikke var aldeles at foragte. Da den Gamle merkede, at de vog der i Betænkning, foreholdt han dem fremdeles, hvor farlig det var for deres Kydskhed, at boe paa saa eenlig et Sted; Thi om de endskiønt elskede Dyden, og havde det Forsæt at conservere deres Ære, saa stod den dog for Vind og Vove, efterdi de maatte see sig nød til at vige for Overmagten, i Fald nogen Mands Person kom til dem, der i Kræfter var dem overlegen. Alt dette, sagde han, har I hos mig ikke at frygte for; Thi hvad mig selv angaaer, da er jeg saa gammel, at jeg nok lader eder gaae i Roe, og desuden har jeg Erfarenhed nok til at beskierme eder for andre.

Omsider blev Fatime saa got som overtalt. Min Herre! sagde hun: Jeg skal ikke findes uvillig til at betiene mig af eders gode Forslag, men som det fornemmelig angaaer min Søster, saa maa jeg først tale med hende, førend jeg herudi kan resolvere til noget vist. Hun vendte sig derpaa til Cadige, sigende: Min Søster, er I sindet at erkiende denne gode Herre for

eders ægte Mand. Thi jeg anseer ham alt for fornuftig, at begiere eder paa andre Vilkor. Nei langt fra, svarede Cadige, og blev i det samme ganske rød i Ansigtet, han er alt for gammel, og er desuden intet mindre end smuk.

Denne enfoldige Bekiendelse fandt Fatime aldeles ingen Smag udi, og som hun af den Gamles Løfter særdeles var indtaget, saa tiltalede hun sin Søster fremdeles saaledes: Jeg merker nok, at J endnu ikke er i den Alder, at J bruger den fornødne Eftertanke, efterdi J saasnart afslaaer den Ære, som man byder eder. J burde langt heller prise eder lyksalig, at saa stor en Herre vilde tragte efter en Forening med eder. Ak nei, svarede Cadige, det er en Sag af Vigtighed, og jeg veed ikke om det var nogen Ære for mig, i Fald jeg tog ham, men det veed jeg, at det ikke var nogen Fornøielse for et Fruentimmer stedse at have saa gammel en Mand for Øine. Og siden J er saa meget paa hans Parti, hvorfor søger han da ikke det hos eder, som jeg nægter ham, efterdi J baade er ældre og forstandigere end jeg.

Den Gamle, som blev ganske bedrøvet over dette Afslag, raabte strax, at han nu i saa mange Aar havde levet, og seet mangt et deilig Fruentimmer i Orienten, men havde aldrig funden de Slags Bevægelser hos sig, som Cadige

dige nu saa uformodentlig havde opvakt. Jeg merker nok, sagde han fremdeles, at I bærer Afsky for mig, men det er mig ikke muelig at dæmpe en Ild, som Skiebnen har behaget at antænde i mit Bryst. Disse Ord udtalede han paa saa bevægelig en Maade, at Latime, som af Naturen var meget blødhiertet, ynkedes inderlig over ham. Tab ikke aldeles Modet, sagde hun til ham; Thi min Søster er endnu saa got som et Barn, og følgelig ikke veed, hvad der tiener til hendes eget Beste. Men det er en Sag, som nok skal finde sig, og til den Ende vil vi følge med eder.

Ak min Søster, svarede Cadige, vil man da tvinge mig til at elske ham? Og mon det ikke staaer i min Magt at løbe fra ham i saa Fald? O nei, min søde Cadige, I skal aldeles ikke blive tvungen til nogen Ting, men derimod raade over alt hvad jeg har og eier, hvad Stats I ikkun vil pege paa, skal eder strax anskaffes, og jeg skal stedse anse det for min Skyldighed, at fyldestgiøre eders Forlangende. Ja end mere, falder det eder undertiden ind, at I ei vil see mig i Ansigtet, saa skal I derfor blive forskaanet. Med saa Ord, den Gamle giorde hende saa mange Løfter, at hun gierne kunde faaet ham til at krybe i en Tønde, saafremt hun havde været for at giøre Nar af ham.

Fatime blev ved at troste ham, endskiønt hendes Søster ingen Kierlighed kunde fatte for ham, og som de skulle af med det Linned, som de havde bleget, saa foreslog hun for ham, at de begge vilde gaae ind til Staden for at levere samme, og siden komme til ham igien. Dette befaldt ham ikke, efterdi han frygtede, at de da med et skulle blive borte, hvilket vilde giøre ham saa ont, at han maatte døe af Længsel, hvorudover han bad, at Cadige maatte blive hos ham imedens Fatime gik ind i Staden, men Cadige stod heftig derimod, og sagde, at hun absolut vilde gaae med sin Søster. Men som Fatime stedse søgte at raade hende dertil, saa lod hun sig omsider overtale; Hvorpaa Fatime tog Kurven og gik sin Vei, efterat hun først havde formanet den Gamle, at han, i hendes Fraværelse, ikke skulle foretage noget uanstændigt imod hendes Søster.

Hun lovede dem vel at komme snart tilbage, men de maatte dog imod Forhaabning erfare, at den ganske Dag gik bort med et forgieves Haab. Imod Natten begyndte Cadige at blive utaalmodig; og beraabte sig immer paa, at den Gamle var Skyld i denne Passage; og at hun endnu havde været samlet med sin Søster, saafremt den Gamle ikke havde mødet dem paa Veien, og foraarsaget deres Skilsmisse. Han giorde sig vel Umage at undskylde sig

sig og troste hende, men i Staden for at naae sit Diemerke, giorde han hende ikkun dermed mere utaalmodig, og forbittred paa ham; Thi hun resolverede til endnu selv samme Nat at forfoie sig til Staden, deels for ikke at blive saa ene hos den Gamle om Natten, og deels for at faae nogen Efterretning om sin Soster Men den Gamle fik hende dog afvendt fra dette Forsæt, i det han forestillede hende at hun enten af nogen maatte være bleven opholdt, eller og det onde Veier havde hindret hende fra at begive sig paa Veien; Ligesom han ogsaa bad hende at gaae hiem med ham til deres Huus, og lovede, at han Morgenen derefter vilde følge med hende, for at opsøge hendes Soster.

I saadan Henseende gik de tilbage til den liden Bonde-Hytte, og forsomte ikke Morgenen derefter at forfoie sig til Musalipatan. Ved deres Ankomst her til Staden, gik de først til de Folk, som Fatime skulle levere Lærredet til, men de fik til Svar, at hun ikke havde været der, hvorudover de søgte over alt i Byen efter hende, men de erfarede med Forundring, at deres Umage var forgieves. Cadige blev over denne Hændelse ligesom fortvilet, og det smertede den Gamle, at han ei paa nogen Slags Maade kunde troste hende.

I syv

I syv eller otte Dage gik de med hinanden der omkring i Egnen, og der var ikke et Huus de jo besøgte det, skiønt med liden Nytte; Thi de maatte omsider med uforretet Sag forføie sig til den liden Bonde-Hytte igien. Min allerkiereste Cadige! sagde den Gamle til hende: Lad eders Bedrøvelse dog ikke tage Overhaand, men tænk at det altsammen kan blive got, og forestil eder derhos, hvor usikker I er paa dette enlige Sted. Jeg frygter at eders Deilighed vil foraarsage eder onde Følger, kunde da en gammel Mand, som jeg contribuere noget til eders Befrielse? Overalt dette har I ikkun lidet til eders Ophold; Tag saadant i Betænkning, og resolver at følge ind til Staden med mig, hvor jeg har min ordentlige Boepæl, og er forsynet med alt hvad vi behover.

Det faldt ham vel besværlig at overtale hende hertil, men det lykkedes ham dog omsider, saa at de med hinanden forføiede sig til Staden, efterat han først i Hytten havde skrevet med et Kul over Døren, hvor Cadige var afbleven, til et Tegn for Fatime, i Fald hun skulle komme tilbage. Staden, som de skulle gaae til laae alene tre Dages Reise borte, men en Mand paa hundrede Aar og en liden Pige paa tolv Aar kunde snart blive trette, saa at de til denne Reise maatte have syv Dage, og var ved deres Ankomst temmelig svage og udmattede. Det første,

ste, som Daby (thi saa var den gamles Navn) havde at besørge, var at faae et got Taffel anrettet, og da de havde stillet deres Hunger, anviste han Cadige et prægtig Kammer, hvor hun kunde tage den fornødne Hvile, ligesom han og selv forføiede sig i et andet Kammer for at hvile sig.

Dagen derefter forskaffede han hende prægtige Klæder, og tilkiobte hende en gammel Slavinde, som forstod sig got paa Damernes Hoved-Zirater, saa at Cadige i en Hast blev saa forandret, at hun faldt i Forundring over sig selv. Nu kunde hun vel merke den Gamles Hensigt, men det var en Politesse hos hende, at hun ikke ville forstaae det, og endskiønt den Gamle ikke forsomte hver Dag, at give hende ny Forærninger af Klæder og rare Juveler, saa var hun dog stedse ubevægelig, og ikke viste ham den ringeste Douceur, som kunde smage af Kierlighed.

I de første tre Maaneder var hun stedse bedrøvet for hendes Søster; og den Herlighed, som dagligen skinnede hende udi Øinene, formaaedte ikke det ringeste at trøste hende; Men siden begyndte hun efter Haanden at forglemme det, og man kan ikke sige, om samme var en Virkning af Skiebnens Forandring, eller det

gik

gik her, som det pleier, at Tidens Længde giorde hende kied af at sørge.

En Dag var hun ved Spadsere-Gang bleven noget træt, og altsaa gik tiligere til Sengs end hun pleiede. Denne Nat havde hun en Drom, som foraarsagede hende ikke liden Forskrekkelse. Hun syntes, at der stod en ung frisk Karl ved hendes Side, som saae overmaade got ud, og desuden var meget prægtig klædt, hvilken hun blev forelsket udi. Hun syntes stedse at holde Die med ham, og da hun noget havde betragtet ham, tiltalede han hende saaledes: Ak Cadige! hvad tænker J? Har J dog saasnart kundet forglemme Fatime? Mener J at de prægtige Klæder, som den gamle Dahy har beprydet eder med, kan befri eder fra eders Skyldighed at søge efter hende? Nei langt fra, og i saadan Henseende vil jeg berette eder, at J ikke kan være lykkelig, med mindre J reiser til Sumatra, for der at treffe hende. See engang paa mig, og vær vis paa, at J faaer den at see, som af Himmelen er bestikket til eders Kiereste. Ved disse Ord forsvandt den unge Karl, og Cadige vaagnede udi en kold Sveed. Hun laae længe og overveiede denne Sag, og ansaae det mere for en Aabenbaring end en los Drom.

Hun

Hun besluttede altsaa at giøre en Reise til den Øe Sumatra, og til den Ende bad Daby om hans Tilladelse, samt fortalte ham den Drom hun om Natten havde havt. Dette satte ham i en ugemeen Forundring, efterdi denne Drom syntes ham alt for ordentlig til, at den skulle være en blot Virkning af Phantasien; Ak min Deilige! sagde han til Cadige: Det er vel ikke saa vist at vi udi Sumatra skulde finde eders Søster, imidlertid har dog eders Drom ikke lidet forskrækket mig, og jeg skal ikke nægte eder, at følges med.

De giorde altsaa strax Anstalt til deres Reise, og besluttede underveis at tage ind i den liden Bonde-Hytte, for at erfare om Fatime i deres Fraværelse ikke havde været der, og i Fald de ingen Efterretning der fik om hende, vilde de forføie sig til Musalipatan, for der at gaae til Skibs til Sumatra. Den gamle Daby indkiøbte sig til den Ende tre Heste, og indsyede en stor Mængde Guld-Stykker samt nogle faa Ædel-Stene i det Belte, han gemenlig bar om Livet; Hans øvrige Midler gav han sine nærmeste Venner i Forvaring, og bad dem, i Fald Fatime udi hans Fraværelse skulle komme og spørge om ham, de da vilde formaae hende til at blive hos dem indtil han kom tilbage. Han satte sig derpaa til Hest og lod Cadige sidde bag paa hos sig. De andre tvende

Heste

Heste betienede den gamle Slavinde og en fort Slave sig af, som skulde følge dem. Saaledes tog de deres Cours lige til den liden Bonde-Hytte, og som de der ikke fandt det mindste Tegn til, at Fatime havde været der, saa begav de sig strax derfra til Musalipatan, hvor de fandt Skibs Leilighed til Achem, hvilken de ogsaa betienede sig af, efterat de først havde forsynet sig med den fornødne Proviant paa Reisen.

Det stakkels Pige-Barn Cadige var meget utaalmodig paa denne Reise, deels over den Uleilighed, som de rasende Bølger foraarsager, og deels af Længsel efter igien at finde sin kiere Søster. Den Gamle giorde sig derfor al Umage for at opmuntre hende; snart ved at fortælle hende en og anden lystig Historie, og snart ved at forsikre hende om sin Bistand i det Ærende de var taget, hvorved han ogsaa omsider naaede sit Ønske. Da han nu saae, at hun gav sig got tilfreds, holt han det for raadelig, ei længer at lade hende være uvidende om, hvem han var, og hvorledes det var beskaffen med ham. Hun havde vel merket, at der maatte være noget besynderligt hos ham, men det var hende ikke mueligt, at giette hvori det bestod, hvilket var let at see af den Bestyrtelse, som hende paakom da han saaledes begyndte at tale til hende:

Min

Min Deilige! saa gammel og affældig som jeg synes for eder, saa ung er jeg dog; Thi I maa vide, at jeg ei kan doe. Her tav han igien stille for at see, hvorledes hun ville blive tilmode ved disse Ord; Hun tænkte i Begyndelsen, at det ikke var hans Alvor, men naar hun derimod betragtede hans sædvanlige Alvorlighed, saa domte hun, at han havde talet Sandhed, og derfor svarede ham saaledes: Min Herre! jo mere jeg er eder forbunden for eders bevisste Godhed, jo mindre har jeg Aarsag til at glæde mig over denne Tidende; Thi som I stedse kommer mig meget svag og afmægtig for, saa synes mig, at eders Udødelighed ikke kan ansees for nogen Fordeel. I har derudi Ret, svarte den Gamle, saafremt jeg virkelig var saa elendig, som I seer mig an, men I skal snart fatte andre Tanker om mig, naar I seer mig i en anden Skikkelse; Thi Naturen har begavet mig med saadanne Lineamenter, at der ikke findes nogen Fruentimmer, som jo derved kan bevæges til at fatte Godhed for mig, efterdi Tiden og Alderen ikke formaaer at giøre nogen Anteignelser i mit Ansigt.

Ak! raabte Cadige, hvorfor har I da ikke vildet paatage eder denne Skikkelse? I har jo mere end engang hørt, at jeg ingen Kierlighed kunde fatte for et gammel og heslig Ansigt. Jeg veed det vel, svarede Daby, men det er en

Forandring, som ikke staaer i min Magt men alene I eders. I kan heraf let begribe, at jeg er en Aand og ingen Menneske. Vi ere to Tvilling-Brødre lige deilige og lige mægtige, mit Navn er Dahy og min Broders Adis, imidlertid har vi dog med al vores Magt ikke kundet hindre, at vi jo er bleven underlagt en vis Brakmanes Herredømme, tillige med vor ganske Familie. Mig og min Broder havde han dog i Særdeleshed Godhed for, og til et Tegn paa, at han havde meest Fortrolighed til os, brugte han os stedse til at holde Vagt over en Maitresse, som han frygtede for, at skulle lade sig bruge af andre.

I denne Forretning vare vi særdeles aarvaagne, og det var en lang Tid, at vi ikke fornam det mindste nanstændigt hos hende. Nogen Tid derefter blev hun ganske dybsindig, og dette tog efterhaanden saaledes Overhaand, at Brakmanens sødeste Caresser ikke kunde opmuntre hende. Det var os ikke muelig at giette hvad der var Aarsag til hendes Bedrøvelse, forend vi omsider fik at vide, at vores store Deilighed havde giort hende forelsket i os.

Da Cadige hørte dette, tænkte hun paa sin Drøm, og længtes efter at høre mere af denne Materie. Saasnart, sagde Dahy fremdeles, vi kunde merke hvad hendes Hensigt var, holt

holt vi an hos hende, at hun absolut maatte bekiende, hvad hun skadte. Dette foretog vi os en Dag, da Brakmanen var reist ud paa Grendserne af det store Tartarie, for at præsidere i en Forsamling af Sandsigerinder, som der skulle holdes.

Hun undsaae sig vel i Begyndelsen for at aabenbare det, men kom dog omsider ud med det, da vi forsikrede hende at ville være hende tro, og bevise hende al den Tieneste, som vi kunde. Farzana (saaledes hedte Damen) begyndte derpaa saaledes at tale: Jeg fattes ikke noget paa min Sundhed, ikke heller har Brakmanen givet mig den mindste Aarsag til at beklage mig over ham, og dog alligevel lider jeg en stor Pine, hvilken I, min kiere Dahy, alene formaaer at lindre. Ak Madame! svarede min Broder, hav ikke saa slette Tanker om os, at vi skulle nægte eder den Hielp, som vi kan og formaaer at vise eder. I maa da vide, sagde hun fremdeles, at det er eder selv, som foraarsager mig det Onde jeg lider; Hvorpaa hun med de meest levende Farver begyndte at afmale den Kierlighed, som jeg havde opvakt hos hende, og bekiendte at den indvortes Striid, som hun i denne Tilfælde har haft, var alene Aarsag til den Bedrovelse og Afmægtighed, som tog Overhaand hos hende. Ak er det mueligt, raabte jeg, at den Pligt, I som Maitresse,

er Brakmanen skyldig, ei har kundet afholde eder fra saadanne Tanker? Og da hun hertil svarede Nei, gjorde vi os al den Umage vi kunde, for at dæmpe hendes Begierlighed, men det var altsammen forgieves; Thi den havde allerede fæsted for dybe Rødder i Hiertet.

Hun syntes at finde en Lettelse ved det, hun fik sagt os hvad der laae hende om Hiertet; Thi hun haabede at vi skulle lade os bevæge til at elske hende, men der gik en temmelig Tid forbi, uden at see det mindste Tegn til at faae sit Haab opfyldt; Thi falt hun igien hen til forrige Melancolie, hvilket foraarsagede os ikke liden Forvirring, efterdi vi ikke torde forlade hende, men maatte daglig høre hendes Begrædelser og Declamationer imod os. O grumme Hierter, sagde hun tit til os, vil I da paa saa ubarmhiertig en Maade lade mig døe. Deilige Farzana! svarede jeg: Det er os ikke muelig at raade Bod paa eders Onde. Vil I, at vi skal forraade Brakmanen, som slaaer sin Lid til vores Aarvaagenhed? Og hvorledes kan I faae i Sinde selv at begaae nogen Forræderie imod ham, da han dog har giort saa meget for eders Skyld? Han har jo ikke taget eder med Magt fra eders Forældre, som handlede saa haardt med eder; Det var jo deres egen Villie, at han førte eder bort; Stræb derfor at overvinde denne Svaghed.

Dette

Dette Svar havde hun ikke ventet, og altsaa blev hun over samme ganske utaalmodig. Er det da, sagde hun, saa stor en Misgierning, at fatte Kierlighed til to Brodre, som man ikke kan see paa, uden tillige at elske dem? Hvorfor har I hver Dag fremstillet eder for mit Diesyn? Og sig mig engang hos hvad for et Folk paa Jorden denne Sag ikke er at forlade, som I fordømmer? Vil man, at jeg skal være forelsket i en gammel Knark, hvis Kierlighed jeg hidindtil har taalet, dog ikke for andet, end at vederlegge det, som han for min Skyld har giort. Men er det derfor sagt, at jeg evig skal være et Offer for saadan min Erkiendtlighed?

Madame, sagde Adis til hende, den Svaghed, som I søger at undskylde, gaaer alt for vidt, efterdi baade jeg og min Broder skal være en Hensigt for eders Kierlighed. Jeg tilstaaer det gierne, svarede hun med et Slags Undseelse, at der er noget besynderlig i min Kierlighed, men jeg kan ikke ændre det; Thi som I begge ere lige deilige, og lige artige, saa kan jeg ikke udvælge den ene, uden at sukke efter den anden, og der er mig ikke muelig, at faae mit Sind i Rolighed, uden I begge gior min Kierlighed fyldest.

Jeg foreholdt hende at jeg og min Broder ikke kunde bequemme os til nogen Deling, men

hun svarede, at som hun elskede os begge lige heit, og gav den ene af os ikke nogen Fortrin for den anden, saa var der intet, som kunde foraarsage nogen Splid imellem os. Tilmed havde Skiebnen saaledes foruroliget hendes Sind, at hun absolute maatte ende sine Dage saafremt vi ikke forbarmede os over hende. Al hendes Tale gik ud paa denne Materie, og endskiont hun fik min Broder til at elske sig, saa kunde hun dog ikke give sig tilfreds, med mindre jeg ligeledes vilde erklære mig til hendes Fordeel. Hun bebreidede mig mit haarde Hierte, og berømmede derimod min Broder, at han havde ladet sig bevæge af hendes veemodige Taare.

Ak Farzana! raabte jeg: Hvorledes kan I sige at elske Adis, naar I sukker efter hans ulyksalige Broder? Jo visselig, svarede hun, elsker jeg ham oprigtig, og er villig for hans Skyld vel hundrede gange, om det var mueligt, at opofre mit Liv. Imidlertid kan jeg endnu ikke prise mig lyksalig, saalænge jeg ikke tillige har vundet eders Hierte. Jeg finder eder begge i alle Ting saa lige, at hvilken jeg seer af eder, saa efterlade I mig de heftigste Bevægelser. Med saa Ord, jeg maa doe, saafremt I ikke elsker mig, ak skamme maa I eder, om I ikke folger eders Broders Exempel! thi hvad Ære kan I have deraf, at jeg for eders Dine igien-

igiennemborer det Hierte, som I har holdt uværdig at besidde.

Ved det hun talede disse Ord, brast hun ud i en bitter Graad, kastede sig ned for mine Fødder, og stillede sig an, ligesom hun virkelig vilde taget Livet af sig selv, dersom jeg fremdeles vilde blive ved at staae hendes Kierlighed imod. Ak hvad kan dog et smuk Fruentimmer med sine Suk og Taare ikke udvirke hos Mand-Folk? Hvad skal jeg sige? Jeg blev ligesaa skrobelig, som min Broder, og accorderede hende alt hvad hun vilde have. Da hun nu saaledes havde faaet os begge overvunden, saa fik hun i en Hast sin forrige Deilighed og Munterhed igien, hvilket jeg og min Broder ikke lidet fornoiede os over. Dog maa jeg tilstaae, at saadant ikke satte nogen Misforstaaelse imellem min Broder og mig, hvilket er noget usædvanligt og rart at finde.

Det Forræderie, som vi altsaa herudi havde begaaet, giorde os temmelig Angest, endskiønt det ikke gik saa vidt, som det kunde gaae, men den listige Maitresse søgte at betage os saadan Sinds Urolighed ved adskillige Leiligheder. Dog er det vist at vi ikke havde nogen sand Kierlighed til hende, endskiønt vi i mange Ting lagde Vind paa, at foie os efter hende, hvilket paa-

drog os den Ulempe som I siden skal faae at høre.

Brakmanen havde en sort Slave, som tiente ham, hvis egentlige Forretning var at krylle Manken paa en Hoppe, som Farzana skulde ride paa. Denne heslige Slave var saa forvoven, at han ved Leilighed lod Farzana vide, at han var forelsket i hende, hvilket han let kunde komme til, efterdi vi i andre Forretninger vare beskæftige. Han fulgede hende stedse ved Siden af Hoppen, og fortalte hende adskillige Historier, som hun fandt behag i at høre paa. Iblant andet fortalte han hende engang, hvor mange smukke Jomfruer han havde nydet noget got hos; Hvilket Farzana forundrede sig over, og spurgte ham, hvorledes det var muelig, at saa heslig et Menneske, som han, kunde have saa god en Lykke? Hvorfor ikke? sagde han, er jeg ikke skabt ligesom andre Mandfolk? Og mon jeg ikke skulle fornøie eder ligesaa got som en anden, i Fald jeg kunde regne eder iblant mine Coqvetter?

Ved disse Ord maatte Farzana lee, efterdi hun bildede sig ind, at han alene sagde det, for at fornøie hende. Det er got, sagde hun, at du siger mig det forud; Thi saa kan jeg destobedre tage mig vare for dig. Hun tænkte dog umuelig, at det var hans Alvor, og folgelig

gelig lod hun ham have Frihed til at snakke saa meget han vilde, hvilket gav ham Anledning til at gaae saa vidt, at hun omsider kunde tage og føle paa hvad hans Mening var. Efter den Tid førte hun sig mere alvorlig op, og med et slags Forbittrelse viste ham af, naar han begyndte med sine forrige Discourser, og truede ham, at hun vilde give det an for Brakmanen. Men denne Irettelse og Afviisning giorde ikke den Virkning, som hun ventede; Thi saa heslig som han saae ud, saa stort et Haab giorde han sig dog, at Farzana ikke skulle undslaae sig for at tage imod den Tieneste han tilbod hende. Da han nu omsider merkede, at hun bar Godhed for mig og min Broder; Og altsaa tabte den Forhaabning han havde om at nyde nogen Gunst hos hende, saa besluttede han at hevne sig paa os; Hvilket han og giorde i det han kort Tid derefter gav det an for Brakmanen, og lagde mere til end han vidste, for desto bedre at drage os hans Unaade paa Halsen.

Brakmanen blev over denne Tidende ganske bestyrtset, men vilde dog ikke lade sig merke med nogen Ting førend han bedre havde erkyndiget sig om Sagen. I saadan Henseende foregav han at ville paa nogle Dage giøre en Reise deromkring i Egnen, og i denne hans opdigtede Fraværelse søgte han Leilighed til at angribe os. Som nu Farzana havde tilladt min Bro-

der og mig at gaae i Bad med hende, saa var vi den Gang alle tre i Bade-Kammeret, og havde lukket Dørren til for os. Men i hvad Forsigtighed vi brugte saa hialp det os dog ikke; Thi Brakmanens Videnskaber giorde vores Anslag til intet. Dørren sprang ved hans Ankomst af sig selv op, og vi stod alle tre nogne for hans Ansigt. Og da vi ikke i denne Tilstand kunde kaste os need for hans Fødder, saa bukkede vi os ned under Vandet for at skiule vor Forbrydelse, men det havde været got for os, i Fald dette Element ligesaa vel kunde skiult vor Misgierning, som vore Legemer.

Farzana var langt dristigere end vi andre, hun stigede strax igien op af Vandet, og søgte at undskylde sig, eller i det mindste, at formindske hendes Forseelse, hvilket dog ikkun giorde ham mere rasende. I troløse! sagde han til mig og min Broder, den allergrummeste Marter er alt for let en Straf for eder; Men som I ikke kan dø, saa skal jeg sætte eder i saadan Tilstand, der skal være eder hundrede gange saa smertelig som Døden. Og du ulykkalige! sagde han til Farzana, efterdi min Godhed imod dig ikke har kundet bringe dig til at være mig tro, saa skal du ogsaa tilborligen blive afstraffet. Paa disse Ord begyndte han paa sine Besværelser, og i samme Øieblik blev der et forskrækkeligt Mørke; Vi hørte og saae en stærk Storm

og

og Jorden, som tog saa grumt affted, at Jorden rystede under vore Fødder. Da det igien blev lyst befandt jeg og min Broder os paa en øde Mark i to gamle Mænds Skikkelse, saaledes, som I min deilige Cadige nu seer mig for eders Øine.

Saaledes blev vi da i en Hast sat i saadan Tilstand, at vi paa engang tabte al den Magt og Viidenskab, som vi tilforn havde, og derimod saae os underkast alle menneskelige Skrøbeligheder, undtagen denne ene, at vi ei kan døe. Da nu Brakmanen saaledes havde afstraffet os, forlangede han, at vi skulle give ham en nøie Underretning om vores Forræderie imod ham. Vi fortalte ogsaa hvorledes Jarzana havde bevæget os til at giøre hvad vi havde giort, og forglemte derhos ikke den Modstand vi bestandig viste hende, hvilket bevægede hannem til Medlidenhed, efterdi han deraf sluttede, at vi mere havde giort det af Skrøbelighed end af Ondskab. Mine Børn, sagde han til os, den Besværing, jeg har giort, er alt for sterk til, at jeg igien skulle kunde give eder eders forrige Skikkelse, dog skal jeg lindre eders Skiebne, og I maa vide, at saafremt I kan faae en ung Jomfrue til at elske eder, som endnu ikke er tive Aar gammel, saa skal I igien bekomme eders forrige Skikkelse, Ak Herre! raabte min Broder, hvad for et Haab giver

Jos?

I os? Og hvilken ung Pige skulde vel være saa gal, at faae Lyst til os.

Det er ikke umueligt, svarede han, lev ikkun i Haabet, og forsøi eder hver til sin Sted for at stræbe derefter; Herpaa gav han os hver 50000 Zegviner, og lod os isøre prægtige Klæder, paa det vi ikke skulle lide nogen Mangel. Hvad Farzana angik, saa var han i Henseende til hende ubevægelig. Han forvandlede hende til et fælt Dyr, og som den sorte Slave havde angivet hende, af Fortrydelse fordi han ei kunde komme til Accord med hende, saa forvandlede han samme til ligesaadan et fælt Dyr, og lod dem saaledes tilbringe deres øvrige Dage.

Saasnart vi havde taget Afskeed med Brakmanen, forføiede vi os hver til sin Sted, i det Forsæt, ikke at see hverandre, førend vi igien blev sat i vores forrige Tilstand. Hvad mig angaaer, saa har jeg siden den Tid levet ganske sparsommelig, paa det jeg ikke skulle komme til at mangle Penge, førend jeg opnaaedte mit Ønske; Jeg gav mig til at drive Kiøbmandskab, og har stedse derudi været saa lykkelig, at min Capital endnu er i god Behold. Imidlertid forsømte jeg dog ikke, at giøre mig bekiendt med de unge Damer, i det jeg adskillige gange indbød dem til Lystighed hos mig; Men end-

endskiont enhver berømmede mig, saa var det mig dog ikke muelig at faae nogen til at elske mig, hvorudover jeg giorde adskillige Reiser, og har nu i 200 Aar forgieves søgt at opfylde mit Ønske; I hvilken Tid jeg alene har tient andre Mennesker til Forundring i det jeg altid var ligedan, og der var ingen Forandring at fornemme hos mig. De kaldede mig gemeenlig den Evigheds Gamle, og de Lærde kaldede mig Nestor af Tiden. Omsider vidste jeg ikke hvad jeg skulde gribe til, hvorudover jeg faldt paa at begive mig til Musalipatan, hvor jeg paa nogen Tid har opholdt mig, indtil jeg endelig var saa lykkelig at treffe eder og eders Søster uden for bemeldte Stad. Den Samtale jeg der havde med eder, deilige Cadige, gav eder vel tydelig nok tilkiende, at jeg elskede eder; men ak! jeg maatte derhos erfare hvor stor Afskye I havde for at erklære eder til min Fordeel.

Da nu Dahy saaledes havde fuldendt sin Historie, og med de ynkeligste Ord beklaget sin slette Skiebne, lod Cadige sig bevæge til Medlidenhed, og sagde: Tappere Dahy, det gior mig ont for eder; dog I vil maaskee sige, at det staaer i min Magt, at giøre en Ende derpaa, men kiere, kan jeg da disponere over mit eget Hierte? Ak min deilige, raabte Dahy, er dette al den Trøst I vil give mig? Ja visselig, svarede Cadige; Thi det er mig ikke mueligt

ligt at fatte nogen Kierlighed til en Person der kommer mig saa afskyelig og heslig for. Ak saa maa jeg da, sagde Dahy, forlise alt Haab om at faae min egen Skikkelse igien. Nei, hvorfor det? svarede Cadige, Brakmanen har jo spaaet eder, at det skal skee, hav derfor ikkun et got Haab, maaskee en anden Jomfru kan være mindre delicat end jeg.

I ovrigt beklagede hun ham inderlig, og ønskede at han dog engang maatte treffe et Fruentimmer der vilde elske ham; Thi hvad hende selv angik, saa tænkte hun stedse paa sin Drom, og længtes inderlig efter at faa den unge Karl at see, som i Dromme præsenterede sig for hende.

Imidlertid seilede Skibet fort, og efter femten Dages Forlob, var de allerede avanceret over Fem Hundrede Mile, men der paakom dem i det samme en stor Storm, som drev dem saa vidt af deres Cours, at de ikke mere vidste hvor de var. De fik omsider en Øe i Sigte, men der var ikke en paa det hele Skib, som vidste hvad det var for en Øe. Ikke destomindre lob de dog ind i Havnen, og fik der en stor Stad at see; De gik i Land strax med deres Baad, og det er ikke at udsige hvor stor en Mængde Mennesker der omringede dem, men jeg maa derhos sige, at deres Gebærder og La-

der

der vare saa forunderlige, saa man snart ikke kunde anse dem for at være Mennesker. Deres Klæde-Dragt var og meget besynderlig; Thi de havde lange Bomulds-Kiorteler, paa hvilke Dievelen med adskillige Coleurer stod aftegnet, ligesom de og havde en hoi spids Papirs Hue paa, som og med adskillige slags Farver var overstryget.

Da de siden kom om Bord igien, kom der en utallig Mængde Chalouper ud til os, og efterat de var kommen op paa Skibet stillede de vore Folk i to Radder, og betragtede en efter anden fra det øverste til det nederste, besynderlig deres Tænder og Haar, samt giorde sig Umage for at tælle hvor mange Rynker de havde i Ansigtet.

Som nu Skibs-Folket ikke saae sig i Stand til at giøre nogen Modstand, saa længtes de efter hvad Udgang det vilde faae med denne Examen. Øens beboere separerede dem derpaa fra hinanden, og lod de ældste Matroser staae ved en Side for sig selv. Imidlertid fik Commendanten hos hans Eilandiske Majestæt Øie paa Dahy, Cadige og hendes gamle Slavinde, hvilket satte ham i en ugemeen Forundring. Han havde fornemmelig Øie paa den gamle Slavinde, og som han blev forelsket i hende, saa kastede han sig ned for hendes Fod-

der,

der, og gav hende tilkiende, at han vilde antage hende i sit Serrail og giøre hende til sin Favoritinde, hvilket hun strax bevilgede, efterdi hun let saae, at det ikke nyttede hende at sige nei, hvorudover hun og strax blev leveret til eens Opsyn, som han havde Fortrolighed til, med Befaling, at han ikke maatte tillade nogen at røre hende.

Den gamle Dahy forundrede sig over denne fordervede Smag, og sluttede at der ingen Fruentimmer maatte være der i Lander, efterdi Commendanten kunde blive saa forelsket i en gammel runken Kierling, der saae ligesaa heslig ud, som Dahy selv. Dette satte ham i en stor Angest; Thi han frygtede, at en skulle ogsaa blive forelsket i Cadige, og tage hende fra ham, men det faldt anderledes ud; Thi da Commendanten noget havde seet paa hende befalede han en af sine Folk, at de skulle tage hendes smukke Klæder af hende, som var alt for gode for saa heslig en Skikkelse, og derimod skulle de føre hende hiem i hans Kiøkken, hvor hun var god nok til det ringeste Arbeid.

Dette smertede Cadige, og som hun undertiden kastede et Øie til Dahy, for ligesom at forlange hans Hielp, saa blev han saa aldeles indtaget af Smerte at han ikke kunde holde sig for bitterlig at græde, hvilket gav Commendanten

danten Anledning til desto noiere at betragte ham. Alt det, som andre Nationer holder for hesligt hos et Menneske, var her hos disse Folk anseet som en Deilighed, og altsaa blev den gamle Dahy med desto større Fornoielse betragtet. Commendanten kastede sig ned for hans Fodder, berømmede hans Deilighed og bad ham at ville følge med ham til Palladset, da han ikke tvilede paa, at jo deres allernaadigste Printsesse vilde tage vel imod ham. Men Dahy raabte, at dersom han bar nogen Credit og Estime for ham, saa vilde han ubesværget give ham den liden Pige igien, som han havde taget fra ham. Dette forundrede Commendanten sig over, og bad ham indstændig, intet at tænke paa andet end at behage deres Printsesse Scheherbanou. Paa disse Ord kom en Lieutenant af hans Folk frem, som tillige med Commendanten tog ham under Armene, og førte ham imod hans Villie til det Kongel. Pallads. Dahy giorde sig over denne Medfart adskillige Betragtninger. Hvorledes er det fat med mig? sagde han ved sig selv, hvo skulle tro at en Aand kunde blive saa afmægtig som jeg er bleven?

Omsider kom de paa Palladset, og Printsessen Scheherbanou havde ikke saasnart faaet ham at see førend hun blev forelsket i ham. Hun vendte sig strax til sine fornemste Ministre og bad dem alle tage Deel i den Glæde hun havde faaet

og den Ære som deres Fæderne-Land derved var vederfaret. Hvorpaa enhver klappede i Hænderne, ønskende ham et langt Liv, og bad at den gamle Abe, som de dyrkede, vilde holde sin Haand over ham.

Dahy blev omsider indført i et prægtig Gemak, men hans Sind var under alt dette saa indtaget af Bekymring, at han aldeles intet gav sig Tid at betragte den Herlighed, der var omkring ham. Lidet derefter kom Printsessen ind til ham og sagde: Forlad mig at jeg nogle faa Øieblik har ladet eder her alene. Ak ja, svarede Dahy med en suur Mine, jeg vilde ønske, I min Livstid lod mig blive alene. O du Utaknemmelige, sagde Printsessen, skal du saaledes svare mig, da jeg dog bær saa stor Kierlighed for dig? Ak raabte Dahy fremdeles, lad dog af at spotte mig; Tænker I maaskee jeg skulde bilde mig ind, at I kunde blive forelsket i mig; Nei jeg veed meget vel, at min heslige Skikkelse langt heller kunde bevæge eder til Foragt end Kierlighed. Jeg kan ikke nok-som, svarede Printsessen, forundre mig over eder, efterdi I ikke selv veed, at eders deilige Ansigt formaaer at triumphere over et Fruentimmers Hierte. Herpaa gav hun ham en lang Beskrivelse paa alle de Yndigheder, som hun fandt hos ham, hvilket hun paa saa kier-

lig

lig en Maade forrettede, at Dahy ikke længer kunde tvile paa, det jo var hendes Alvor.

Den Heftighed, med hvilken hun søgte at vise sin Kierlighed, opvakte omsider Dahy til Forbittrelse, og bevægede ham til at dadle hendes fordervede og forvendte Smag. Han lod hende derhos vide, at han ikke var hendes Undersaat, og derfor ubillig blev tracteret som en Slave; Ligesom han og forlangede, at man skulle give ham sin elskelige Cadige igien, og tillade dem begge at reise hvor de vilde. Som nu Printsessen blev ved at opmuntre ham til Kierlighed, saa tog han Bladet fra Munden og sagde hende reent ud, at hun stillede sig an ligesom hun kunde være gal.

Printsessen vilde dog endnu ikke vise nogen Vrede imod ham, men søgte alt med det gode at vinde ham, indtil hun omsider merkede at det var forgieves, da hun besluttede at tvinge ham dertil med Magt, i hvilken Henseende hun befalede Capitainen ved sin Guarde, at han skulle tage ham og sætte ham i Taarnet, hvor den anden Gamle sad, som ei vilde bequemme sig til at elske Printsessens Søster Mulkara. Lad dem der, sagde hun, giøre Poenitense, og i det samme kastede hun med Nakken, og gik bort.

Som nu Dahy mere var fornøiet med Printsessens Strenghed end hendes Godhed, saa lod han sig med en god Villie henbringe i Arresten. Det han trøstede sig ved, var at der sad en anden gammel i Taarnet, som han kunde have Compagnie af, men dom engang hvor bestyrtset han blev, da han ved sin Ankomst fornam, at det var hans Broder Adis, som sad i Taarnet. De havde ikke saasnart seet hverandre, at de jo tog hinanden om Halsen, og spurgte, hvorledes det kom sig, at de saa uformodentlig skulle samles? Men kan vi vel ogsaa, sagde Dahy, have Aarsag at takke Himmelen for denne Sammenkomst, efterdi vi paa begge Sider seer os i et evig Fængsel? Ak ja, svarede Adis; Thi jeg tviler ikke paa, at jo vores Skiebne snart skal forandre sig, efterdi Folkene paa denne Oe har i Kierligheds Affairer saa forvendt en Smag. Jeg paa min Side, sagde Dahy, kan ikke vente det, efterdi Printsessen ei er af den Alder, at hun kan forskaffe mig min forrige Skikkelse.

De spurgte hinanden derpaa, hvad dem var arriveret; Og Dahy fortalte, hvorledes han havde begegnet Cadige uden for Musalipatan, samt alt hvad ham siden den Tid med hende var vederfaret. Dette, sagde Adis, er os jo et nyt Bevis paa, at vi igien bekommer vores forrige Skikkelse, og I skal ikke mere

tvile

vile derpaa, naar I har hørt hvad jeg har at sige eder.

Jeg har fra den Tid, vi skildtes ad, stedse forgieves søgt efter at faae en ung Jomfru til at elske mig, indtil jeg engang om Natten i Drømme saae en Bonde-Pige paa 17 eller 18 Aar staaende hos mig, og sagde, at jeg der hvor jeg opholdt mig ikke kunde blive lykkelig i mit Forehavende, men skulle forføie mig til Sumatra, hun bad mig tillige at see paa sig, og sagde, jeg engang skulde blive indtaget af hende. Jeg syntes at ville holde ved i en videre Discours med hende, men hun forsvandt udi det samme, og jeg vaagnede i en kold Sveed.

Denne Drøm ansaae jeg for at betyde noget virkelig, og altsaa begav jeg mig strax paa Reisen til Sumatra, hvor Printsesse Mulkara udi sin Søsters Fraværelse blev forelsket i mig, men da jeg ikke kunde bequemme mig til at elske hende, efterdi hun var over den Alder, at det kunde nytte mig noget, saa blev hun saa forbittret, at hun strax lod mig fængsle her udi dette Taarn. Imidlertid har vi dog paa begge Sider den Trøst, at vi ere hos hinanden.

Jeg kan, sagde Dahy ikke nokſom forundre mig over det I har fortalt; Thi Cadige har havt lige saadan en Drøm, der har været

Aarsag til at vi reiste her til Øen. Ak Himmel! raabte Adis, maaskee det er den deilige Cadige som er bestikket til min Frelse.

Imidlertid de saaledes talede med hinanden, kom Capitainen ind til dem, og sagde: Uartige Gamle! I har begge Aarsag til at forundre eder over Printsessens og hendes Søsters Godhed; Thi i Steden for tilborligen at lade eder afstraffe, saa har de ikke alene aldeles pardoneret eder, men endog besluttet at vise eder Guddommelig Ære. Capitainen vilde have dem strax ud af Arresten, for efter Ordre at henføre dem i deres Pagode, men de stod der imod, og sagde, at de heller ville blive, som de var, hvorudover han ved sine Soldater med Magt maatte føre dem derhen.

Ved deres Ankomst bleve de imodtaget af de tvende Ypperste Præster, som dennem til Ære sang en Arie, hvorudi de opløftede de Gamle til Skyerne, og tilbød dem at tage deres Boepæl der paa Øen, Nationen til Ære. Ved enhver Arie der blev siungen, bukkede Præsterne sig for de Gamle, som med Taalmodighed stod og besaae alle deres Ceremonier og Ofringer. Men de blev denne gang ikke lidet forstyrret i deres Andagt; Thi imedens de unge Jomfruer dantsede omkring Alteret, andre sang, og Præsterne vare i Begreb med deres

Regel-

Rogelser og Offringer, fik de tvende Gamle deres forrige Skikkelse igien, hvilket foraarsagede den samtlige Forsamling en ugemeen Bestyrtelse, saa at de allesammen løb ud af Pagoden og lod Dahy og Adis sidde der alene. Som de nu havde faaet deres forrige Qvaliteter igien saa erkiendte de strax, at der iblant de unge Jomfruer, som dantsede omkring Alteret, vare tvende, som havde forelsket sig i dem, men siden renoncered paa deres Kierlighed, da de saae, at de bleve saa forandrede, hvorudover de og tillige med de andre tog Flugten.

Da nu Dahy og Adis sad og glædede sig med hinanden over den lyksalige Forandring, som dennem var vederfaret, kom Brakmanen uformodentlig ind i Pagoden til dem, og havde Fatime med sig, sigende: At han for deres Skyld havde i Dromme advaret dem om at reise til Surate, for der at nyde deres Frihed, og tillige at blive Besiddere af to Deilighedder, som var værd at elske. Saasnart Brakmanen saaledes havde erklæret dem fri, tog den ene Fatime og den anden Cadige og begav sig til en Øe, som af bare Geister blev beboed, hvor de siden levede i al optænkelig Lyksalighed.

De Troendes Commandeur og hans Favoritinde fandt udi denne Historie en stor Fornoielse, og som han ventede, at den unge Per-

son ligeledes maatte have fortalt noget, som var værd at høre, saa befalede han at han skulle repetere sin Historie, hvilket han og paa følgende Maade giorde:

Historie

Om

Nasiraddole, Kongen i Mousſel; Abderramane, en Kiøbmand til Bagdad; og den Deilige Zeineb.

Der var til Bagdad en ung Kiøbmand, ved Navn Abderramane, som havde umaadelig stor Rigdom, og derfor stedse førte sig op som en stor Herre. Han havde hver Dag Califes fornemste Herrer til Bords hos sig, og var særdeles raisonable i alle Ting.

En Dag var han gaaet hen til en Fyagua-Handler, og som han der fandt et fremmet Menneske sidde til Bords alene, gik han hen og giorde ham Compagnie. Den Discours, de ved denne Leilighed kom udi, stod dem begge saavel an, at de Dagen derfter samledes med hin-

hinanden igien paa samme Sted. De blev omsider saa bekiendt og fortrolig med hinanden, at de gierne havde ønsket alle Tider at boe sammen, men som den Fremmede skulde Dagen derefter reise til Mousſel, saa blev Abderramane ganske bedrøvet og vilde absolute, at han for sin Bortreise skulle sige ham hans Navn, paa det han siden kunde spørge til ham, og engang ved Leilighed besøge ham. Skulde det hænde sig, svarede den Fremmede, at I nogen Tid kom til Mousſel, saa kan I ikkuns spørge efter det Kongelige Pallads, og der skal I strax finde mig. Tvil ikke paa, at jeg jo skal tage vel imod eder, og giøre mig en Ære af at befæste det Venskab, som i Bagdad er stifted imellem os.

Nogen Tid efter hans Bortreise, begav Abderramane sig til Mousſel, og da han ved sin Ankomst forføiede sig til Slottet, fornam han, at det var Kongen Naſiraddole selv, som han var bleven en Ven af. Han kom ham strax i Møde, og Abderramane forsømte ikke paa ærbødigste Maade at opføre sig; Han kastede sig ned for Kongens Fødder, og undskyldte sig at have hidindtil af Uvidenhed ikke viist ham sin tilbørlige Reſpect, men Kongen hialp ham selv i en Hast op, tog ham i Favn, og derefter ledte ham ind i sit Kabinet, hvilket de tilstædeværende Miniſtre høiligen forundrede

sig over. De, som allerede stode i Naade, anſaae det med misundelige Øine, og de, som ventede at nyde nogen Naade, besluttede at insinuere sig hos ham, som den der formaaedte best at recommendere dem.

Da de var kommen ind i Kabinettet, giorde Kongen ham de dyreste Forsikringer paa sit Venskab; Thi, sagde han, efterdi I elskede mig da I ikke vidste hvo jeg var, saa kan jeg sikker lide paa at have en Ven i eder, som er trofast, og værd at omgaaes.

Den unge Kiøbmand vidste ikke hvad Ord han skulle bruge, for at vise hvor erkiendtlig han var, men Kongen bad ham at sætte Complimenter til side, og at de nu kunde høste sig en fælleds Fornøielse af deres Sammenkomst, bad han ham ogsaa at ville forblive der ved Slottet, og lovede ham, at han af hans egne Officerer skulle blive opvartet. Dette Tilbud tog Kiøbmanden imod, og levede hver Dag i største Herlighed og Glæde.

Efter et Aars Forløb fik han Bud fra Bagdad, at han absolute maatte komme hiem, for at raade Bod paa den Forvirring som hans Fraværelse havde foraarsaget, hvorudover han med Kongens Tilladelse begav sig igien til Bagdad. Ved hans Hiemkomst søgte han at sætte

sine

fine Ting igien paa en god Fod, og som dette i en Hast lykkedes ham, saa begyndte han igien paa sin forrige Leve-Maade, havde altid Fremmede til Bords hos sig, og kiøbte sig mangfoldige Slavinder af allehaande Nationer.

Iblant andre tilhandlede han sig en Circassisk Slavinde, ved Navn Zeineb, for 6000 Zeqviner, men om han endog havde givet 8000 Zeqviner for hende, saa havde han endda ikke forkiøbt sig; Thi hun saae ikke alene overmaade got ud, men besad endogsaa saa stor Forstand, at man med Billighed maatte forundre sig over hende. Altsaa er det let at slutte, at Kiøbmanden med en Hast blev forelsket i hende, og det kostede ham ikke megen Umage at vinde hendes Hierte.

Imidlertid de saaledes nød de søde Virkninger af deres Kierlighed til hinanden, hændte det sig, at Kongen i Moussel uden Følgeskab ankom til Bagdad, og steeg af hos den unge Kiøbmand. Abderramane, sagde han, jeg har faaet Lyst til endnu engang ubekiendt at besee Califes Hof, og jeg har i saadan Hensеende taget ind til eder, i Haab at I med ligesaa stor Glæde skal tage imod mig, som jeg forhen paa mit Pallads tog imod eder. Kiøbmanden vilde herpaa kaste sig ned for Kongens Fødder, men han bad ham at han for denne

Tid

Tid ikke vilde anſee ham for Konge i Mouſſel, men ſom en Ven, der vilde beſøge ham. Vi vil, ſagde han, leve utvungen; Thi intet er ſaa behagelig, ſom et frit Levnet, og i den Henſeende forlader jeg ofte mit Hof, og reiſer ſom en privat Perſon, efterdi den Tid er den lykſaligſte i mine Tanker.

Kiøbmanden maatte altſaa omgaaes ham, ſom en civil Ven, og i alle Ting føre ſig op ligeſom han var hans Ligemand. Engang da de ſad til Taffels og diverterede ſig med et Glas Viin, faldt de paa at tale om ſmukke Fruentimmer, og Kongen lagde i Særdeleshed Berømmelſe paa nogle faa Slavinder, ſom han havde i ſit Serrail, hvilke han paaſtod at være ſmukkere end alle andre Fruentimmer i Verden. Den Kierlighed, ſom Kiøbmanden bar for Zeineb, og den Varme, ſom Vinen havde foraarſaget ham i Blodet, kunde ikke tillade ham her at tie. Naadige Herre! ſagde han, jeg tviler ikke paa, at I jo har ſmukke Fruentimmer, men jeg troer dog ikke, at de ere ſaa ſmukke, ſom mine. Jeg har en Deel Slavinder, hvilke man ikke uden Forundring kan anſee, og iblant dem alle har jeg i Særdeleshed en, ſom overgaaer dem alle.

Jeg kan deraf høre, ſvarede Kongen, at I maa være forelſket i ſamme, men vild, at Kier-

Kierlighed ofte anseer det for Deiligheder, som Naturen har været meest skiødeslos i at danne, og altsaa er det ingen afgiort Sag, at hun er smukkere end mine. Ak det er en let Sag, sagde Kiøbmanden, at overbevise eder derom, hvorpaa han befalede en af sine Gildinger, at han skulde lade alle hans Slavinder ifore sig deres beste Prydelse og forsamle sig i det prægtigste Kammer.

Saasnart Gildingen bragte Raport, at det var skeet, ledsagede han Kongen ind i Gemakket, hvor de fandt 30 velskabte og prægtig klædte Slavinder for sig. Nogle af dem spillede paa Instrumenter, andre slog paa Pauker, og andre igien sang adskillige Arier, men saasnart de saae deres Herre ankomme, var alting stille, indtil de fik Befaling paa ny igien at begynde deres Musik. Kongen i Mousſel betragtede den ene af dem efter den anden, og maatte endelig ved sig selv tilstaae, at han i sit Serrail ikke havde dem deiligere. Omsider fik han Øie paa en, som i Særdeleshed stod ham an, ak hvilken Deilighed! raabte han, det er maaskee hende som I har saa meget berømt for mig. Ja visselig, svarede Kiøbmanden; Og nu kan I selv see, at jeg ikke har flatteret; Thi jeg troer ikke, at I har nogen Tid seet deiligere Fruentimmer.

Kon-

Kongen stod ligesom henrykt ved disse Ord, og man kunde læse i hans Ansigt, at han hemmelig fortrød paa, at han ei havde saa smukke Fruentimmer i sit Serrail, som denne Kiøbmand; Hvorudover han aldeles intet svarede, men bad at maatte begive sig til Rolighed.

Morgenen derefter gik Kiøbmanden ind til Kongen, og fandt ham ved sin Ankomst ganske bedrøvet og dybsindig, hvilket gik ham meget nær til Hierte. Ak naadige Herre, sagde han, hvad skader eder? Jeg maa, svarede han, i Dag reise hiem til Moussel. Kiøbmanden spurgte fremdeles, hvori han havde forseet sig imod ham, efterdi han saa uformodentlig vilde forlade ham; Men Kongen svarede, at han ikke havde det ringeste at besværge sig over i Henseende til ham, men alene over sin egen onde Skiebne; Og bad ham derhos, at han ikke vilde fremdeles giøre nogen Spørsmaal til ham hvad han skadte.

Imidlertid kunde dog Kiøbmanden ikke holde sig, at han jo indstændig bad ham at sige Aarsagen til sin Bedrøvelse, og endskiønt denne Herre ganske fast havde besluttet ikke at aabenbare ham det, blev han dog omsider overtalt til at sige det med disse Ord: Vel an, Abderramane, siden J endelig nøder mig til at tale, saa maa J vide, at jeg er forelsket i Zeineb.

Jeg

Jeg har ikke kundet see hende, uden at indtages af hendes Deilighed, og dette er Aarsagen til min Bedrøvelse; Hvorpaa han tog Afskeed og begav sig paa Veien til Mousſel.

Kiøbmanden blev ikke lidet Bestyrtset over denne Bekiendelse, og han kunde i lang Tid derefter ikke recolligere sig igien. Ak hvor ulyksalig er jeg ikke, raabte han ved sig selv, at jeg skulle lade Kongen see den dyrebareste Skat jeg haver? Kunde jeg ikke let have foreſtillet mig, at det vilde have et bedrøvet Følge? Ak hvor vil det nu gaae Naſiraddole? De deiligſte Fruentimmer, han selv haver, formaa ikke at udslukke den Ild, som Zeineb har antænt i hans Hierte. Hans Dage vil blive ham besværlige og kummerfulde, og hvo er Aarsag derudi uden jeg? Ak jeg er bered til at opofre mit Liv for ham, og det skal ikke falde mig vanskelig at afstaae hende til ham. Herpaa lod han giøre en Porto-Chaise færdig, og sagde til Zeineb: I hører ikke mere mig til, men Kongen i Mousſel; Det er ham, som I for nogen Tid saae, han elsker eder, og er i sig selv en Person, som er værd at elskes, altsaa vil det ikke falde eder vanskelig, at gaae til ham med en god Villie.

Ved disse Ord braſt Slavinden ud i en bitter Graad, og sagde: Ak! er det muelig at Ab-

Abderramane ikke mere elsker mig, da han dog ved Eed har lovet mig en evig Kierlighed? Ak hvilken Letsindighed! en ny Deilighed har maaskee vunden Seier over eders Hierte, og I vil derfor have mig af Veien, for at befri eder fra mine daglige Bebreidelser.

Nei langt fra, svarede Kiøbmanden, der er aldeles ingen Fruentimmer, som jeg elsker saa høit, som eder, men jeg kan ikke taale, at en Konge, som jeg saa høilig er forbunden, skulle leve saa ulykkalig et Liv, saa længe jeg paa nogen Maade veed at forekomme det; Thi saa snart det gielder hans Rolighed, saa seer jeg ikke mere paa mig selv, men er færdig for hans Skyld at opofre det kiereste jeg haver. Han befalede derpaa, at man i mueligste Hastighed skulde bære hende til Mousel.

Ved deres Ankomst til Mousel lod de sig anmælde hos Kongen, at de fra Abdarramane havde en Slavinde til ham; Ak Hoimodige Ven! raabte Kongen ved denne Tidende, var jeg ikke allerede nokſom forsikret om, at du var den allerfuldkommeste Ven i Verden, saa kunde jeg dog nu ikke mere tvile derpaa, efterdi du mere seer paa min, end din egen Lykkalighed.

Han

Han lod Slavinden strax ved Obersten over Gildingerne afhente, og indrommede hende det allerprægtigste Gemak paa sit Pallads, hvor hun var neppe indkommen, førend Kongen besøgte hende og sagde: Deilige Zeineb! det er ikke ventelig, at J med eders gode Villie har underkastet eder denne Forandring. Jeg veed vel, at J mere bedrøves over det J har forliset, end glædes over at være bleven en Konge til Deel, som uden eder var ulykkalig. Naadige Herre! svarede Zeineb: Det er jo billigt, at jeg retter mit Sind efter min nærværende Tilstand, og glæder mig ved at kunde giøre saa stor en Konge lykkalig; Thi hvori skulde jeg forsee mig, naar jeg glemmer en utaknemmelig, og indrommer den et Sted i mit Hierte, som mener mig det mere oprigtig. Havde jeg ikke Aarsag til at hævne mig paa saa troløs en Elsker? Men ak, jeg befinder at mit Hierte endnu alt formeget er indtaget af Kierlighed til ham.

Som nu Zeineb i det samme brast ud i en bitter Graad, saa tiltalede Kongen hende saaledes: Min Elskværdige! Græd ikke, men giv mig den Forhaabning, at J herefter vil glemme hvad der er passeret, og derimod bære en bestandig Kierlighed til mig. Herpaa kastede han sig ned for hendes Fødder, og paa allerbevægeligste Maade søgte at troste hende, men det var

alt forgieves, hvorudover han denne gang maatte forlade hende med største Misfornøielse.

Hvad den unge Kiøbmand angaaer, saa var Zeineb neppe kommen af hans Øiesyn, førend han faldt hen til en sterk Melancholie, saa at ingen slags Forlystelse formaade at opmuntre ham. Ak hvor ulyksalig er jeg dog ikke? raabte han, at jeg skildte mig ved det, som jeg ei kan undvære. Var det ikke bedre, at have ophævet Kongens Venskab, end at holde det ved lige, og gior mig selv ulyksalig? Mon ogsaa Kongen skulde have giort det for min Skyld? Ak nei, jeg troer ikke engang, at han ret kiender, hvor meget jeg derudi har tient ham. Han bilder sig maaskee ind, at det var en Slavinde, som jeg ikke havde nogen synderlig stor Kierlighed for, efterdi jeg gav ham hende, uden at være anmodet derom. Naar har nogen for været saa troskyldig, at han har overladt sin Maitresse til en anden? Imidlertid elsker jeg dog Zeineb, saa meget, som nogen kan og formaaer at elske. Dog hvad nytter det, jeg fordommer mig selv, det er jo noget, som er alt forbi, og om det end ikke var skeet, giorde jeg det dog endnu, i hvad jeg end derfor skulle lide.

Saaledes giorde det ham ont at han havde skildt sig ved sin Slavinde, og fortrød dog ikke paa, at Kongen havde faaet hende. Tre

Maa-

Maaneder derefter kom Stor-Vizieren uformodentlig ind til ham og forkyndede ham Arrest. Man har, sagde han, angivet eder for de Troendes Commendeur, at I ved et Gieste-Bud skal have talet noget Erroragt om hans Person, Kiøbmanden protesterede vel derimod og nægtede, at han aldrig havde talt noget, som kunde fornærme Commendeuren, men det hialp ikke; Thi Stor-Vizieren havde udtrykkelig Ordre, ikke alene at arrestere hans Person, men endog confisqvere hans Gods, og sleife det Huus, hvori han boede. Han fik siden at vide at to fornemme Herrer der ved Hoffet, som vare hans Fiender, havde bragt dette for Commendeuren for at befordre hans Fald, samt at han Dagen derefter skulde miste sit Hoved paa Chafottet, som til den Ende uden for Califes Pallads var oprettet.

Om Natten kom Stok-Mesteren ind i Fængselet til ham, og sagde: Min Hr. Abderramane! jeg tager stor Deel i eders slette Skiebne, efterdi jeg for tvende Tings Skyld er eder uendelig forbunden; Og da jeg nu seer Leilighed til at tiene eder, saa staaer Dorren aaben, gak og frels Livet, og see til, at man ikke attraperer eder igien. Stok-Mesteren spurgte ham dog først, om han virkelig havde talet noget uanstændig om Calife, hvilket han med Eed benægtede og derpaa gik ud af Fængslet.

Da nu Stor-Vizieren Dagen derefter fik at vide at Abderramane var undviget af sit Fængsel, lod han Stok-Mesteren kalde til sig og sagde: Du Skarn! hvorledes passer du paa dit Embede? Du har jo ladet en Misdæder undvige, eller rettere, selv hiulpen ham paa Flugten. Men dersom du ikke inden 24 Timer skaffer ham igien tilstæde skal du sidde der i hans Sted. Naadige Herre! svarede Stok-Mesteren: Jeg tilstaaer reent ud at have givet hannem los; Thi jeg kunde ikke taale, at han skulle omkomme, kan det derfor ikke være andet end jeg i hans Sted skal dø, saa staaer jeg til eders Tieneste; Thi det var ubillig, at den ærligste, ja uskyldigste Mand i hele Bagdad skulde miste Livet for en Forseelse, som ham urettelig bliver tillagt. Hvoraf veed du, svarede Stor-Vizieren, at han er uskyldig? Det veed jeg, sagde Stok-Mesteren af hans egen Beretning, og han er alt for sandrue en Mand til at skulle kunde lyve. Men sig mig, naadige Herre! sagde han fremdeles, hvorledes I kan være saa letroende? kiender I ogsaa den unge Kiøbmands Anklagere? Er I ogsaa forsikret om deres Oprigtighed, at I kan tro deres Angivende? Mon de ikke meget mere være den Anklagedes Fiender, og har giort dette for at styrte ham. Men vogt eder fra at ugyde uskyldigt Blod, og betænk at I engang skal giøre Regnskab for det.

Stor-

Stor-Vizieren blev ikke lidet bestyrtset ved disse Ord, dog lod han Stok-Mesteren indtil videre arrestere, og besluttede nøiere at examinere Sagen. Som nu Huset allerede var gleifet og hans Gods confisqveret saa befalede han Cadis at skulle søge efter Abderramane overalt. Imidlertid opholdt han sig hos sine Venner, men da han hørte, at man flittig søgte efter ham, resolverede han at begive sig til Mousel; Men der han der ankom og lod sig anmelde, befalede Kongen, at man skulle give ham 200 Zeqviner Guld, og derhos befale ham at anvende samme paa Kiøbmandskab, samt ikke at lade sig see der paa Slottet i sex Maaneder.

Denne Afviisning kom den unge Kiøbmand noget underlig for, og han havde langt fra ikke ventet samme, ak, raabte han, handler Kongen i Mousel saaledes med sine beste Venner? hvori mon jeg har forseet mig imod ham, imedens han saa haanligen viser mig fra sig? Vær ikke saa bedrøvet, sagde Skat-Mesteren; Thi Kongen elsker eder endnu lige saa høit som før, og om han end denne gang ikke tager bedre imod eder, saa maa han dog dertil have sine gyldige Aarsager. Kiøbmanden maatte altsaa lade sig nøie med sin Skiebne og forføiede sig strax hen i det Verts-Huus hvor han var taget ind. Her sad han og overveiede Sagen, og vidste ikke

hvad han skulde domme om Kongens Opførsel. Han haabede, at han hos ham skulle have haft en sikker Tilflugt for sine Fiender, og naar han mælder sig an bliver han afvist som en Betler. Hvad mon de 200 Zeqviner skulle nytte til? sagde han ved sig selv, havde han endda givet mig 1000de saa kunde jeg slaaet mig i Compagnie med andre Kiobmænd, og mueligt Himmelen kunde ladet det lykkes for mig, men hvad skal jeg nu giore? Jeg faaer med Taalmodighed oppebie de sex Maaneder for at see hvad der siden vil blive af.

Da nu denne Tid var til Ende lod han sig igien anmælde ved Hoffet, men fik endnu ingen Audience. Man gav ham 50 Zeqviner og befalede ham derhos, at han endnu i sex Maaneder ikke maatte lade sig see paa Palladset, hvilket han ikke noksom kunde forundre sig over; Imidlertid var der intet andet for, end med Taalmodighed at bære sin Skiebne, hvorudover han gik bort og resolverede at anvende de Penge han havde faaet paa smaa Kiobmandskab, hvilket ogsaa lykkedes ham saa vel, at han i de sex paafolgende Maaneder forogede sine Penge til 300 Zeqviner.

Efter den Tids-Forlob lod han sig igien anmælde, og var denne Gang saa lykkelig at blive indledt til Kongen, som strax tog ham i

Favn

Favn, og sagde: Min gode Ven, jeg tviler ingenlunde paa, at I jo har forundret eder over min Opførsel, men vid, at jeg har været tvungen dertil, for ei at paadrage mig selv en Ulejlighed, som hverken I eller jeg selv kunde være tient med. Jeg har ved en Kiøbmand fra Bagdad fornummen eders slette Skiebne, og dersom jeg i denne Tilstand havde taget eder til mig paa mit Pallads, saa havde det ventelig tilsidst gaaet ud over mig, saa at jeg ei siden kunde vise eder den Tieneste jeg var eder skyldig, men nu da Stormen har lagt sig, og man ikke mere efterstræber eder, saa er der intet som hindrer mig fra at tage imod eder. I kan nu i Fremtiden forblive hos mig, og jeg vil giøre mit Beste at raade Bod paa den Bekymring, I hidindtil har været underkast.

Kongen lod ham derefter et prægtig Gemak indrømme og sparede intet, som formaaede at tilveiebringe ham nogen Fornøielse. Han lovede ogsaa, at han en Nat vilde skikke en af hans beste og kiereste Slavinder til ham, dog paa de Vilkor at han skulle ægte hende; Men Kiøbmanden undslog sig for denne Godhed, og svarede, at det ikke var ham mueligt, at finde Fornøielse hos noget Fruentimmer, siden han skildte sig ved sin deilige Zeineb. Imidlertid fik dog Kongen ham overtalt til at see og tale med hende, og saafremt hun ikke kunde opvæk-

ke nogen Kierlighed hos ham, skulde han ikke blive nødet til at ægte hende.

Om Aftenen da han var færdig at gaae til Sengs kom bemelte Slavinde i Kammeret til ham. Han bad hende sætte sig ned paa en Sofa, og efter at han selv havde sat sig hos hende, tiltalede han hende saaledes: Jeg bilder mig ind, at Kongens Forehavende har giordt eder urolig i Sindet, og I frygter maaskee for, at jeg ved et uopløselig Baand skal giøre eder deelagtige i min Skiebne, men frygt ikke; Thi jeg elsker Nasiraddole alt for meget, at jeg skulle berøve ham et Obiect, som han selv tilbeder, allerhelst da det Offer, som mig tilbydes ikke kan bevæge mig, og dette skal ikke fortryde eder; efterdi jeg endnu aldrig har seet eders Deilighed.

Her tav han stille for at høre hvad hun dertil ville svare, men som hun i det samme tog sit Sløer af, saae han, at det var den deilige Zeineb, som Kongen havde sendt ham, hvorudover han fuld af Forundring raabte: Ak min Deilige! er det eder, som jeg seer? Ja visselig, svarede Zeineb, Kongen i Mousel er ikke mindre hoimodig end J. Da han merkede, at jeg ikke kunde fatte nogen Kierlighed for ham, har han til ingen anden Ende beholdt mig hos sig, end for at levere mig igien udi eders Hænder.

Det

Det er ikke at beskrive hvor stor en Glæde der paakom disse unge Folk, i det de saa uformodentlig igien blev samlet, ja de bortdrev den ganske Nat med at tale om det som dennem begge var ariveret, saa at de lidet eller intet fik sovet. Om Morgenen derefter, da Kongen kom ind til dem, kastede de sig begge ned for hans Fodder, og takkede ham for den Godhed han lod see imod dem, men han hialp dem i en Hast op igien, og sagde, at han nærmere vilde forbinde dem med hinanden, i det han inden faae Dage vilde giøre Anstalt til deres Brollup.

Dette skeedte ogsaa, og han lod sig ikke noie med at giøre dem et prægtig Brollup, men gav dem end ogsaa saa anseelig en Pension, at dem aldeles intet fattedes paa nogen Ting. Kort Tid derefter fik han Tidende fra Bagdad, at en af hans Anklagere havde selv angivet for Stor-Viziren, hvorledes han falskelig havde beskyldt Abderramane, hvorudover han giorde en Reise til Bagdad, og fik det meste af sit confisqverede Gods tilbage, hvilket han dog ikke tog med sig, men forærede det til Stok-Mesteren, til en Erkiendtlighed for den Tieneste han havde viist ham, hvorefter han begav sig til Moussel og der med sin deilige Zeineb tilbragte sine ovrige Dage.

Som nu Calife og hans Favoritinde berømmede denne Historie, saa blev den Gamle, der havde fortalt Historien om de tvende Aander, deraf bevæget til at fortælle en anden, hvilken han med Califes Tilladelse begyndte saaledes:

Historie
Om Repsima.

Der var en Kiøbmand i Basra ved Navn Dukin, som forlod sit Kiøbmandskab for at slaae sig til Hellighed. Han havde allerider været meget conscientieux, og følgelig ikke giort sig Fordeel ved sit Kiøbmandskab. Han boede ved Enden af Staden, og havde en eneste Datter, hvilken han i den Musselmandske Lærdom havde opdraget. De holdt mange Faste-Dage, og deres daglige Forretning var at læse Alcoranen.

Denne hans Datter, ved Navn Repsima, giorde sig vel al optænkelig Umage for at skiule sig for Mands-Personerne, at hun desto bedre kunde slaae sit Sind fra Verden, men hun blev dog imod Forhaabning snart forstyrret i sin

i sin Eenlighed; Thi som der gik et sterk Rye af hendes store Dyder, saa kom der en stor Mængde Mand-Folk i deres Huus og forlangede hende af hendes Fader, ja Huset havde endnu faaet flere af saadanne Besøgelser, saafremt man havde vidst, at hun var ligesaa deilig, som dydig.

Som nu Dukin var en fattig Mand, saa saae han gierne, at naar hans Datter skulle giftes, hun da maatte faae en rig Kiøbmand, men hvad hende angik, saa bar hun største Afskye for Ægtestanden, og hendes Fader torde neppe tale til hende derom, hvorudover de levede hen i nogle Aar uden Forandring. Omsider døde Faderen, og Repsima blev ved dette Dødsfald ganske bedrøvet, hun løftede sine Øine og Hænder imod Himmelen, og bad den at frelse hende fra alle de Farligheder, som hendes Uskyldighed blev truet med.

Efterat Dukin var begravet, tog hans Venner Repsima for sig og foreholdt hende, at hun ikke kunde leve saa enlig men skulle gifte sig. Man slog hende tillige et Partie for med en ung Kiøbmand ved Navn Temim, som formedelst sin Forstand og hellige Levnet havde indlagt sig stor Berømmelse, og endskiønt hun i Begyndelsen var meget derimod, saa lod hun sig dog tilsidst

sidst bequemme dertil, efterat hun først i sine Bønner havde gaaet i Raad med Mahomed.

Hun havde kort Tid derefter Brollup med bemelte Kiøbmand, og de elskede hinanden meget heftig, saa at hun siden maatte tilstaae, at hun aldrig havde forestillet sig Ægtestanden saa sød, som hun nu befandt den. Hvad Temim angik, saa prisede han sig selv lyksalig, i det han havde faaet en Kone med saa stor Dyd og Deilighed; Men hans Lykke varede ikke længe; Thi et Aar efter hans Brollup maatte han giøre en Reise til de Indianske Kyster, og imidlertid bad sin Broder at have Opsyn med hans Gods og Handling. Han gik med et Skib fra Basra til Surate, og hans Broder begav sig strax hen at efterkomme sit Løfte, men til al Ulykke blev han sterk forelsket i sin Broders Kone, hvilket han i Begyndelsen ikke torde lade sig merke med, men kunde dog ikke holde sig, at han jo omsider aabenbarede det for hende. Hun blev vel ganske forbittred over saadan en frek Bekiendelse, men stillede sig dog sagtmodig an, og søgte ved fornuftige Forestillinger at dempe en Ild, som ikkun sigtede til deres fælles Spot og Vanære.

Hendes Sagtmodighed gav ham Anledning til at blive grovere, saa at han baade tilig og sildig gik om Borde med hende for at faae hende overtalt, hvorudover hun til sidst maatte

tage

tage Bladet fra Munden og sige ham reent ud, hvor skarnagtig han opførte sig baade imod Himmelen og sin egen Broder. Da nu Repsima saaledes bestandig stod ham imod, og han ingen Udveie saae til at faae sit Ønske opfyldt, saa besluttede han at hevne sig paa hende, hvilket han og paa følgende Maade udøvede: Han kiøbte en Mands-Person til om Aftenen at snige sig ind i hendes Kammer, naar hun efter Sædvane giorde sin Bøn, og da samme var kommen ind i Kammeret, tog han fire Vidner med sig og beskyldte hende for at have været hendes Mand utro, samt giorde saadan en Allarm i Huset, at alle Naboerne i Hobetal kom stimlende ind ad Dørren.

Han lod det ikke blive derved alene, men tog strax de fire Vidner med sig, og falskelig anklagede hende for Cadis, samt forlangede Straf over hende; Hvorpaa Cadis befalede Betientere at de skulle tage Repsima i Arrest, indtil man Dagen derefter kunde examinere Sagen.

Om anden Dagen blev hun stillet frem for Cadis, og som de fire Vidner bekræftede hans falske Angivende, saa blev hun dømt at skulle levende nedgraves i Jorden midt paa Lande-Veien. Man førte altsaa dette uskyldige Offer en Miil uden for Byen, og det er ikke at udsige hvor stor en Mængde Mennesker der løb baade

de for og efter, for at bivaane denne sørgelige Execution. Der blev strax giort en Hule i Jorden, som var saa dyb, at hun ikke havde mere over Jorden end Armene og Hovedet, og i denne Positur lod de hende staae, efterat de først havde pakket Jorden saa tet tilsammen omkring hende, at hun ikke det mindste kunde røre sig.

Om Natten hændte det sig at en Arabisk Rover kom ridende forbi hende, hvilken hun raabte af, og bad ham frelse hendes Liv; Roveren lod sig ogsaa bevæge til Medlidenhed, og da han havde faaet hende op af Jorden, spurgte hun, hvor han vilde føre hende hen? Jeg vil, svarede han, føre eder til min Telt, som ikke er langt herfra, I kan der være i Sikkerhed, og min Kone skal tage vel imod eder. Han tog hende derpaa til sig paa sin Hest og bragte hende hen til Telten, hvor hans Kone, som var et meget artig Fruentimmer, tog imod hende, og bad hende at fortælle hvorledes det var gaaet hende, hvilket hun og paa saa bevægelig en Maade giorde, at Roverens Kone tog største Deel i hendes Skiebne og giorde hende alt det Gode hun formaaede.

Dette var en stor Trøst for Repsima; hun forsømte og ikke at takke Himmelen for den Bistand, den havde ladet see imod hende; Men

ak!

ak! hendes Bekymringer havde dog endnu ikke Ende; Der forestod hende endnu mere Ont at udstaae; Thi denne Rovere, som hun var hos, havde en sort Slave, som blev forelsket i hende, og endskiont der ikke var det mindste hos ham, som man kalder Smukhed, saa giorde han sig dog Haab om at faae hende til at elske sig, og altsaa besluttede ved første Leilighed at aabne sine Tanker for hende.

Dette lykkedes ogsaa for ham, men hun afviste ham med Haanhed, sigende: Hvorledes har du skarnagtige Slave kundet giore dig saadanne Indbildinger; Nei om du var den deiligste Mands-Person der var til i Verden, saa var dog dit Forslag forgieves, gak derfor bort fra mig, og tal ikke mere om denne Materie, paa det jeg ikke skal nodes til at anklage dig for din Herre. Dette Svar blev Slaven saa forbittret over, at han besluttede at hevne sig paa hende, og fik samme paa en forunderlig Maade i Verk sat.

Roveren havde en Son, som endnu laae i Vuggen, og samme Barn holt Forældrene meget af. Dette Barn hug han Hovedet af en Aften, da Roveren og hans Kone ei var hiemme. Dolken hvormed han forrettede dette forskrekkelige Mord, sneeg han sig til at faae lagt under Repsimæ Seng, lige saa blodig som den var;

var; Ligesom han og imedens hun sov, giorde hendes Klæder blodige, for desto bedre at faae hende bragt i Ulykke.

Da nu Roveren og hans Kone Morgenen derefter saae deres Barn i denne Tilstand, gav de et stort Skrig af sig, hvorved Slaven kom løbende, og spurgte hvad dem skadte, ligesom han ikke vidste det. De viste ham derpaa hvorledes deres Barn var medhandlet, og han stillede sig an, ligesom han inderlig blev bedrøved derover; O hvilket Forræderie! raabte han: havde jeg Giernings-Manden fat, skulle jeg slide ham udi tusende Stykker; Mueligt, sagde han fremdeles, man kan kiende hans blodige Fodspor, og følgelig deraf see hvad Vei vi skal tage, hvorpaa de gav agt paa det Blod som var drypped ned paa Jorden, og kom med det samme ind i Repsimæ Kammer, hvor han under Sengen fremtog den blodige Dolk. Ak utaknemmelige, raabte Roveren, hvorfor haver du vildet udgyde et uskyldigt Blod? Den Tieneste, jeg har giort dig, fortiente en bedre Belønning, og i det han talede disse Ord flod Taarene ham strømmevis ned af Øinene. Som nu den sorte Slave syntes at Roveren alt for lemfældig talede til hende, saa bad han om Tilladelse med Dolken at igiennembore hendes Hierte. Ja, han havde virkelig strax myrdet hende, saafremt Roveren ikke havde draget hans Arm tilbage,

for

for at høre hvad hun til sin Undskyldning havde at fremføre. Hun svarede, at hun var uviende udi det Mord, som var begaaet, og ledsagede denne sin Bekiendelse med saa mange salte Taarer, at Roveren blev bevæget til Medlidenhed. Slaven vilde atter tvert imod sin Herres Befaling myrde hende, og denne Nidkierhed mishagede Roveren, gak din Vei, sagde han; Thi jeg vil ikke, at man tager Livet af hende, førend man veed om hun er skyldig.

Roverens Kone kunde ikke heller bilde sig ind, at Repsima var skyldig i det Mord, som man beskyldte hende for, hvorudover de besluttede at skille sig ved hende, uden at giøre hende noget Ont. Men kiære, sagde derpaa Roveren til hende, I maa nu være skyldig eller ikke, saa kan jeg dog ei overtale mig til at beholde eder længer i mit Huus; Pak eder derfor herfra, og paa det I ikke skal have Aarsag at besværge eder over mig, saa skal det ikke komme derpaa an, at jeg jo selv skal give eder Reise-Penge, hvorpaa han gav hende en Pung med 100 Zeqviner.

Saasnart Repsima havde faaet denne Ordre, takkede hun Roveren for den Godhed han og hans Kone havde viist hende, og begav sig paa Reisen. Hun gik den ganske Dag, uden at hvile sig, og kom imod Aften til en stor Stad

som laae tæt ved Soe-Kanten. Her kom hun ind i et lidet Huus, hvor der boede en gammelagtig Kone, som ikke var uvillig til at laane hende Huus. Hun gav den Gamle en Zeqvin og bad hende at kiøbe dem noget til et Aftens-Maaltid, hvilket hun og i en Hast forrettede, og da de havde spiset fortalte Repsima hende sin Historie, den hun med særdeles Agtsomhed anhørte. Dagen derefter folgede de med hinanden i Bad, og som de underveis saae et ungt Menneske komme gaaende med en Strikke om Halsen, saa spurgte Repsima, hvad han havde forseet sig? Den Gamle svarede, at han skulde hænges fordi han ei kunde betale sin Gield. Ak! hvor meget er han da skyldig, sagde Repsima, det er, svarede den Gamle 60 Zeqviner, og dersom nogen vil betale dem for ham, saa slipper han fri; Hvorpaa Repsima tilbød sig at betale dem, hvilket hun og giorde, men denne ædelmodige Gierning opvakte Folkes Nysgierrighed, saa at enhver giorde sig Umage for at faae at vide hvo hun var, hvorudover hun maatte forlade Staden, for ikke at paadrage sig selv en slags Uleilighed i Fremtiden.

Den unge Person, som hun havde frelst fra Galgen, spurgte og søgte hemmelig om hende, og da han fik at vide, at hun alt var bortgaaet, gik han efter hende og traf hende ved en Brønd at hvile sig. Han takkede hende for hen-

des

des Godhed og tilbød sig at være hendes Slave, men hun afslog hans Tilbud, og sagde at det ikke saameget var giort af Kierlighed til ham, som for Guds Skyld, der finder Behag i det Gode. Den Leilighed, han imidlertid havde at betragte hendes Deilighed, giorde ham heftig forelsket i hende, og han var saa forvoven, at han strax aabnede sine Tanker, hvilke Repsima fortornedes over, og viiste ham fra sig med ligesaa stor Forbittrelse, som den Sorte; Jeg har sagde hun, nylig frelst dig af Bødelens Hænder, og nu er du saa uforskammet at tragte efter min Ære. Den unge Person søgte vel at undskylde sig, men Repsima bad ham, at han ved sin uforskammede Opførsel ikke skulle give hende Aarsag til at fortryde den Velgierning hun havde giort ham.

Da han nu saae, at der var intet for ham at vente, forlod han hende og forfoiede sig need ad imod Søen, hvor han i det samme saae et Skib anlægge, hvis Folk steeg i Land. Det vare Kiøbmænd fra Basra, som havde i Sinde at seigle til Serendib, og som Capitainen paa Skibet ligeledes var i Land, saa spurgte han ham, om han ikke for 300 Zeqviner vilde tilkiøbe sig en Slavinde, som han nogle faa Skrit derfra havde siddende ved en Brønd. Hun er ung og seer got ud, sagde han fremdeles, men som hun ikke vil elske mig, saa har jeg sat mig

for at sælge hende; Hvorpaa Capitainen fulgtes med ham, og han havde neppe seet hende, forend han udbetalte ham de forlangte 300 Zegviner, men han skyndte sig at komme ind i Staden.

Capitainen vilde derpaa tage hende ved Haanden og føre hende ud paa sit Skib, men hun raabte, at hun aldrig havde været nogens Slavinde, og følgelig ikke heller af nogen kunde bortsælges, hvorudover Capitainen med Magt tog og bragte hende bort; Og gik derefter strax til Seigls. I nogle Dage lod han hende have Rolighed, for at give hende Tid til at betænke sig, men da hun ikke vilde accordere Capitainen det mindste af det, man kalder Kierlighed, saa blev han omsider ikke lidet forbittred paa hende; Thi der reiste sig i det samme en stærk Storm, som i en Hast slog deres Mast af, og kort derefter blev Skibet saa fuld af Vand at det maatte synke.

Alle Folkene paa Skibet druknede undtagen Repsima og Capitainen, hvilke paa en liden Planke bleve reddede, og Landede hver paa sit Sted. Hvad Repsima angaaer, saa kom hun i Land paa en meget folkerig Øe, som af en Dronning blev regieret. Ved hendes Ankomst stimledes der mangfoldige Mennesker omkring hende, og som enhver vilde vide hvo hun

var

var, og hvorfra hun var kommet, saa fortalte hun dem sin Historie, og bad dem, at maatte tage sin Tilflugt hos dem der paa Landet. Hendes Dyd og Deilighed indtog dem saaledes, at den ene heller vilde hielpe hende end den anden. De skiød altsaa sammen og gav hende et lidet Huus, hvori hun tilbragte nogle Aar med Bøn og Faste, hvilket strænge Levnet Indbyggerne der paa Stæden ikke nokſom kunde forundre sig over. Man talede snart ikke om andet end om den Fremmede og hendes besynderlige Levemaade. Vilde nogen giøre en lang Reise, eller foretage sig noget andet som var vigtig, saa spurgte de altid hende til Raads, og hun sagde dem forud hvorledes det vilde afløbe.

Omsider erlangede hun dette Folkes fuldkomne Høiagtelse, og blev anseet der paa Øen ligesom en Gudinde. Ja Dronningen selv bar saa stor Credit for hende, at hun udvalte hende til at efterfølge sig i Regieringen, hvilket af alle Indbyggerne enstemmig blev bekræftet. Som nu Dronningen var temmelig til Aarene, saa døde hun kort Tid derefter, og Repsima maatte imod sin Villie føie Folket i at antage Regieringen.

Saasnart hun var bleven sat paa denne Kongelige Throne, lod hun sig Regieringen særdeles være angelegen. Hun udvaldte sig tro

og forstandige Vizirer, og havde et vaaget Øie over Justitien, saa at enhver vederfaredes den Ret ham kunde tilkomme. Al den Tid hun havde tilovers anvendte hun paa Bøn og Faste, og jo mere Undersaatterne ærede hende, jo mere ydmygede hun sig for den Allerhøieste. Var der nogen syge, som tog deres Tilflugt til hende, saa hialp hun dem ved sine Bønner, saa at Undersaatterne ikke kunde imodstaae de Mirakler de saae for Øine, men viiste sig villig i at afsige den Dyrkelse de hidindtil havde ladet see imod Solen, og derimod antog den Mahomedanske Tro. Hun stiftede altsaa meget hellige Love, byggede Mosqveer, og oprettede Hospitaler for Fattige og Syge af alle slags Nationer, hvilke i Hobetal kom der til Den for at blive hiulpen.

En Dag berettede man hende, at der i et Herberg var sex fremmede Personer ankommen, som forlangede Audience. En af dem var Blind, en anden Verkbruden, og atter en anden havde Vattersoet. Hun befalede at de skulde indlades, efterat hun først havde sat sig paa sin Throne; Og man saae dem i en Hast at nedkaste sig for hendes Fødder. Herpaa spurgte hun dem hvad deres Begiering var, og en af dem, som førte Ordet for de andre, svarede strax saaledes: Stormægtige Dronning! Vi ere ulykkalige Syndere, og kommer for at søge

Eders

Eders Majestæts Forbon til den Allerhoieste, at han vil forlade os vore Synder. I maa, svarede Dronningen, tale tydeligere; Jeg er, sagde han fremdeles en Kiobmand fra Basra, og blev giftet med en Jomfrue, som den Tid ikke havde sin Lige i hele Verden, men som jeg udi mine Forretninger maatte giøre en Reise langveis bort, betroede jeg min Broder, som er den Blinde, der her staaer hos mig, Opsyn med mit Huus, og blev af ham ved min Tilbagekomst underrettet om, at han havde attraperet min Kone i Utroskab, hvorudover hun levende var bleven begravet. Denne Hændelse har paa mine Vegne giort ham saa ont, at han omsider formedelst sin megen Graad haver mist sit Syn. I saadan Henseende beder jeg underdanigst at hielpe bemelte min Broder til sit Syn igien.

Repsima blev ikke lidet bestyrtset, da hun saae sin Mand staaende for sig, og det var neppe hun kunde svare, saa forvirret var hun. Er det ogsaa fandt, sagde hun, at din Kone, som levende er begravet, har begaaet nogen Utroskab imod dig? Jeg troer det vel ikke, svarede Temim, naar jeg betænker hendes dydefulde Væsen, men jeg maa dog tilstaae, at den blinde Fortrolighed, som jeg har til min Broder, sætter mig i Tvil derom.

Alt nok, sagde Dronningen; Thi jeg veed bedre end I om eders Kone retmæssig er dømt til at begraves levende. Jeg skal i Morgen sige eder det, og da vil det give sig om eders Broder kan faae sit Syn igien eller ikke. Herpaa begyndte en af de andre saaledes at tale: Allernaadigste Dronning! Jeg har en sort Slave, som jeg har kiøbt mig og opdraget fra Barns Been af; denne er bleven ganske Verkbruden, og ingen Medicus er god for at curere ham. Jeg har altsaa bragt ham her hid med mig, for at anholde om Eders Majestæts Forbon for ham.

Heraf kunde Repsima let slutte at det var den Arabiske Rover og hans forte Slave, hvorudover hun svarede, at hun allerede var vel underrettet om Sagen, og vilde Dagen derefter nærmere oplyse samme. Derpaa vendte hun sig til den anden, og spurgte hvorfor han havde faaet Vattersoet? Store Dronning! svarede han, jeg veed ikke, hvem jeg skal tilskrive min Sygdom, om jeg ikke har faaet den, fordi jeg vilde bruge Magten imod en smuk Slavinde, som jeg for nogle Aar kiøbte af en ung Person.

Ved disse Ord saae Dronningen noiere paa ham, og erkiendte ham strax for Capitainen paa det Skib, som forgik i Soen. Og imidlertid tog en anden Ordet, og sagde: Store

re Dronning, det var mig, som solgte denne Slavinde til ham, som her tales om, og jeg har siden den Tid saa got som været fra Forstanden; Thi det var ingen Slavinde, men en Fribaaren som jeg solgte, og just den jeg havde at takke for at jeg endnu lever. Repsima kunde heraf strax høre, at det var den Person, som hun med 60 Zeqviner havde frelst fra Døden, og altsaa tiltalede hun dem alle saaledes: Det skal ikke mangle, at jeg jo skal bede for eder, og giøre mit Beste at see eder hiulpen. Gaae ikkun for denne gang i eders Herberg, og kom i Morgen ved denne Tid igien. Den Blinde og Verkbrudne kan vel blive cureret, saafremt de oprigtig bekiender deres Misgierninger; Thi dersom de fortæller noget, som er usandfærdig, saa vil de visselig fortryde det, efterdi jeg i saa Fald ikke alene nægter dem min Hielp, men endog vedbørligen afstraffer dem. Hvad de andre angaaer, saa vil jeg fra dette Øieblik af giøre Bøn for dem, efterdi de allerede har bekient Sandhed.

Disse gik altsaa fornøiede bort, men den Blinde og den sorte Slave vare ikke vel til Mode, efterdi de skammede sig ved at bekiende deres begangne Forræderie saa offentlig. Imidlertid maatte de dog Dagen derefter tillige med de andre indfinde sig paa hendes Pallads. Ved deres Ankomst blev de strax tilspurgt, om de vil-

de bekiende Sandhed, hvorpaa den Sorte fuld af Undseelse traade frem, og bekiendte, at han var bleven forelsket i en Dame, som var i hans Herres Huus, og da hun nægtede ham det han tragtede efter, dræbte han sin Herres eneste Søn, for at faae bemældte Dame denne Misgierning tilregnet.

Da den Arabiske Rover hørte dette, blev han saa forbittred at han strax bad om Tilladelse at myrde Slaven, men Dronningen forbød ham saadant, og sagde, at han burde hielpes, siden han fortrød sin Misgierning, hvorpaa man i en Hast saae ham at blive frisk igien, hvilket alle Tilskuerne forundrede sig over, og bad at hun ligeledes vilde hielpe den Rasende og Vattersottige, hvilket strax skeedte. Den Blinde traade derpaa frem, og bekiendte, hvorledes han havde tragtet efter at bedrive Utugt med sin Broders Kone, og da hun nægtede ham sin Begiering, hvorledes han da ved en falsk Angivelse for Øvrigheden havde faaet hende dømt at begraves levende.

Saasnart han havde udtalt, sagde Dronningen at han havde bekient Sandhed, hvorpaa Temim hendes Mand gav et stor Skrig af sig, og faldt hen i Afmagt. Nogle af Dronningens Officerer løb til at hielpe ham, og da han derefter kom til sig selv igien, nedkastede

han

han sig for hendes Throne, og sagde: Store Dronning! tillad mig at føre min Broder hiem med mig igien saaledes som han er; Thi jeg forlanger ikke, at han skal helbredes. Kiere! raabte Dronningen, lad eders Vrede ikke tage Overhaand: Eders Broder har vel begaaet en stor Misgierning, men som han offentlig har bekiendt og fortrydt samme, saa maa I som hans Broder forlade ham det.

Temim svarede, at han var fornøiet med hvad Hendes Majestæt derudi vilde resolvere til, hvorudover hun strax ved sin Bøn skaffede den Blinde sit Syn igien, og befalede dem dernæst allesammen, at de Dagen derefter igien skulde indfinde sig, da de skulle faae det at høre som de endnu mere skulle forundre sig over.

Dagen derefter indfandt de sig efter Ordre, og Dronningen nødte Temim til at nedsætte sig paa en gylden Lehne-Stol, som hun til den Ende havde ladet sætte ved Siden af sin Throne. Kiere Kiøbmand, sagde hun derpaa til ham, du har vel udstaaet megen Bekymring, men tak den Allerhøieste at det nu har Ende; Thi jeg har besluttet at give dig den deiligste Jomfrue, jeg har, til ægte, og du skal i Fremtiden blive ved mit Hof, om du saa behager. Temim brast ved disse Ord ud i en bitter Graad, og bad at maatte blive forskaanet for

dette

dette Tilbud, efterdi han ikke kunde elske andre, end sin dyrebare Repsima.

Repsima glædede sig over at hendes Mand var hende saa tro og oprigtig, og altsaa spurgte hun, om han kunde kiende hende i Fald hun bad Himmelen igien at skaffe hende tilstæde. Da han hertil svarede ja, tog hun Sløret af sit Ansigt og Temim kunde strax kiende, at det var Repsima. Dette foraarsagede en almindelig Forundring; Thi enhver kiendte, at det var hende, som de saa ubarmhiertig havde medhandlet. Repsima steg derpaa ned af sin Throne, tog sin Mand om Halsen, og fortalte sin Historie; Og da hun dermed var til Ende, forærede hun den Arabiske Rover 10000 Ducater, samt en Brocades Klædning. Capitainen fik 1000 Ducater, og den unge Person, som havde solgt hende, lige saa meget. Temim erklærede hun for sin Gemal, og bad ham forblive ved Hoffet hos hende, hvor hun efter Rigets Love selv maatte forestaae Regieringen. Temims Broder blev giort til hendes fornemste Minister, og de levede derefter i største Lyksalighed.

Da den Gamle saaledes hermed havde endet sin Historie, lod Calife ham ved sin Skat-Mester udbetale 1000 Zeqviner, til et Tegn, at han med hans Historie var fornøiet, ligesom

som han og viiste sig lige saa genereux imod den unge Person, saa at de begge havde Aarsag til at berømme Califes Gavmildhed for alle dem de derefter kom til.

Beslutning

Af

Historien om Printsessen til Caschmire.

Nu var det allerede Tusende og en Dag siden Hovmesterinden Surlumene begyndte at fortælle disse Historier for Printsesse Farrukraz; Og som hendes Broder Prints Farrukrouz samme Tid blev overfaldet af en heftig Sygdom, saa vilde Printsessen ikke høre flere Historier fortælle. Printsens Sygdom foraarsagede en almindelig Forvirring ved Hoffet, og som alle Medici havde forladt den Syge, saa var der intet andet for Kongen tilbage at gribe til, end tage sin Tilflugt til den ypperste Præst der i Riget. Denne lovede ogsaa ved sine Bønner at anraabe Himmelen om Hielp for Printsen og lod Kongen Dagen derefter vide, at han i sine Bøn-

Bønner havde et got Haab, hvorudover han blev ledet ind til Patienten, hvor han ved en Bøn fik Printsen til at tale, som i lang Tid havde været maallos. Dette foraarsagede en almindelig Forundring, og som man overalt berømmede denne Præstes Hellighed, saa fik Printsesse Farruknaz Lyst til at see og tale med ham. Hvorudover hun, ledsaget af sine Hof-Fruentimmer, forfoiede sig til Templen, men hun blev ikke lidet bestyrtset da man formeente hende at komme ind, og besluttede at besværge sig derover for hendes Fader, for at faae at vide, af hvad Aarsag man havde formeent hende at komme ind i Templet. Præsten blev strax derpaa opkaldet, og svarede, at det ikke var ham tilladt at tale med Printsessen saa længe hun var ulydig imod den Allerhøieste. Hun skyer, sagde han, alle Mands-Personer, anseer dem som sine Fiender, og gaaer hver Dag paa Ledigheds Veie. Dersom hun derfor ikke omvender sig, saa er det mig umuelig at tale med hende.

Nogle faa Dage derefter kom Præsten igien til Kongen Togrul-Bey, og berettede, at han nu af den store Kesaya havde faaet Tilladelse at tale med Printsessen, i det Haab at han ved hans Prædiken skulde befordre hendes evige Beste. Kongen blev glad over denne Tidende, og befalede Printsessen, at hun ufortøvet skulle begive

give sig til Templen. Ved hendes Ankomst ledte man hende ind i en stor Sal, hvor man bad hende tove nogle faa Øieblik. Hun saae imidlertid adskillige Malinger der omkring paa Veggen, og iblant andet en Hind, som havde snæret sig selv i en Strikke, samt en Hiort, som anvendte alle sine Kræfter paa at redde Hinden. Og paa et andet Sted stod en Hiort indviklet i et Garn, og en Hind stod og saae derpaa uden at hielpe ham det allerringeste.

Retfærdige Himmel, sagde Printsessen ved sig selv, dette er jo tvertimod min Drom, jeg seer at Hiorten stræber efter at skaffe Hinden los, og Hinden derimod lader Hiorten blive i sit Garn; Hvad skal jeg domme herom? Jeg har uden Tvil bedraget mig selv i de Tanker jeg har havt om Mands Personerne; Thi jeg seer heraf, at de ere oprigtigere end jeg tænkte; Ak hvor fortryder det mig nu at have været saa ubillig i mine Domme!

Imidlertid Printsessen saaledes overveiede denne Sag, kom den ypperste Præst ind i Salen til hende, sigende: O ulykkalige Printsesse! I er under den onde Fiendes Magt. Det er ham, som har indgivet eder de slette Tanker, I har om Mand-Folkene. Jeg har vel bedet den store Kesaya at forbarme sig over eder, men tænk

dog

dog ikke, at han kan hielpe eder, saafremt I ikke selv vil afstaae eders Had til Mandfolkene.

Ved disse Ord brast Printsessen ud i en bitter Graad, hvorudover Præsten lovede hende al den Bistand, hun kunde forlange, saafremt hun vilde følge hans Raad. Dette lovede Printsessen, og efterat hun derpaa havde taget Afskeed med ham, begav hun sig tilbage til Palladset.

Dagen derefter indfandt hun sig igien hos Præsten, som berettede hende, at hun nu ikke mere var forhadt hos den Allerhoieste, efterdi hun havde forandret sine Tanker. Men der stod endnu en Ting tilbage, nemlig at hun maatte forbarme sig over en ung Prints, som baade Dag og Nat brændte af Kierlighed til hende. Ak hvorledes kan jeg, svarede hun, erklære mig til en Printses Fordeel, som jeg ikke kiender? Imidlertid, sagde Præsten, har dog den almægtige optegnet det paa sin Forsyns-Tavle, at I skal være hans Gemal, og den store Kesaya har aabenbaret mig, at det er Printsen i Persien, ved Navn Farrukschad, en Herre hvis Dyd og Deilighed er ubeskrivelig. Ak! raabte Printsessen, hvorledes kan en Prints, som aldrig har seet mig, blive forelsket i min Person. Dette skal jeg sige eder, sagde Præsten: Han har i Drømme seet eder, og er bleven ind-

indtaget af eders Deilighed, men som han syntes at I gav ham et haanlig Svar, og sagde at alle Mandfolk vare Forrædere, saa har han siden den Tid ikke havt noget rolig Øieblik.

Ak er det muelig, raabte Printsessen, at denne Prints har haft saadan Drom? Jeg maa tilstaae, at den har en Lighed med den Drom, som jeg har haft, endskiønt der fattes noget derudi; Thi mig syntes at tale med ham paa en Eng som stod fuld med Blomster, og denne Drom foraarsagede mig en anden, som de nærværende Malinger har imodsagt. Imidlertid vil jeg fra denne Time af elske ham, saafremt Himmelen har besluttet, at det saa skal være.

Præsten glædede sig over denne favorable Erklæring, og lovede at han Dagen derefter nærmere skulle tale med hende om denne Sag, naar han først havde gaaet i Raad med den store Kesaya; Hvorpaa Printsessen forlod ham og indfandt sig efter Aftale om anden Dagen, for at faae at vide hvad Himmelen havde besluttet hun skulle giøre. Præsten gav hende strax tilkiende, Kesaya havde befalet ham at tage hendes Eed, at hun trolig vilde efterleve hans Befaling, hvilket hun uden Vanskelighed indgik, men blev derefter ikke lidet bestyrtset, da hun hørde, at han Natten derpaa vilde bortføre

hende; Thi hun kunde ikke finde sig i at forlade sin Faders Hof, uden først at tale med ham og indhente hans Tilladelse. Præsten svarede, at det var en Sag, som hun ikkun skulde lade ham sørge for; Thi han skulle nok mage det saaledes, at hendes Fader med alle Ting var fornøiet. Det maa ogsaa være, sagde Printsessen, efterdi jeg uden hans Minde aldrig resolverer dertil, hvorpaa Præsten lovede, at han strax derom skulle gjøre den fornødne Anstalt.

Saasnart Printsessen var bortgaaet for at lave sig til Reisen, forfoiede Præsten sig op til Kongen, som tog meget venlig imod ham, og takkede ham for den gode Forandring han havde foraarsaget hos hans Datter. I har, sagde han, med en eneste Prædiken udretted langt mere, end Sutlumene med alle sine Historier. Naadige Herre, svarede Præsten, jeg har bragt det videre, end Eders Majestæt veed, hun er forelsket i Printsen af Persien, og det er aftalt imellem mig og hende, at hun i Nat skal begive sig paa Reisen. Kongen blev i Begyndelsen noget forstrydelig over hans Datters hastige Bortreise, men da han hørte, at Kesaya saaledes havde befalet det, vilde han ikke sætte sig derimod. Altsaa tog Printsessen tillige med hendes Hovmesterinde og den ypperste Præst om Natten deres Vei lige til Persien.

De

De vare alle tre til Hest, og kom imod Morgenstunden til en Eng, som var prydet med en stor Mængde deilige Blomster; ved denne Eng var en stor Have, omkring hvilken var en Muur af hvid Marmor, og ved Enden af samme Muur var et Kabinet af rød Sandeltræ opbygt, under hvilket der var en liden Bæk af det deiligste Vand man vilde see for Øinene.

Her satte de sig need for at hvile sig, og imedens de forundrede sig over dette behagelige Sted, mærkede Printsessen, at Præsten skiftede Farver i sit Ansigt, hvorudover hun spurgte ham hvad der var Aarsag til saadan Forandring? Ak min Printsesse, raabte han, hvad for en Aand har fort os her hid? Alt det vi seer for vore Øine er intet andet end en Virkning af Troldom, og jeg kan see paa alting, at det er her den store Troldqvinde Mehrefza boer. Bliver hun os vaer, saa ere vi forloren; Dog vidste jeg hvad jeg skulle giøre i Fald jeg var alene. Ak sagde Printsessen, I kan jo bilde eder ind at I er alene, vil Skiebnen, at vi her skal omkomme, saa er det jo forgieves at stride derimod.

Deilige Printsesse, svarede Præsten, eders uforfærdede Mod opmuntrer mig ikke lidet, og jeg har besluttet enten at indlegge mig en udødelig Berømmelse, eller og at døe. Bliv ikkun

begge to paa dette Sted, og dersom jeg ei om en Time kommer til eder igien, saa er det et vis Tegn til at jeg bliver ganske borte.

Timen var neppe til Ende, forend han smilende kom tilbage, og sagde at Mehrefza nu ikke mere formaadte at skade dem, men at derimod den Boelig, som hun formedelst sin Troldom havde giort afskyelig, skulle tiene dem til deres Forlystelse. Dog maa jeg først, sagde han fremdeles, berette eder hvo jeg er; I maa ikke mere anse mig for den ypperste Præst, men som den Persiske Printses fortroligste Ven; Og jeg skal med faa Ord fortælle eder baade hans og min Historie:

Kongen i Persien har ikkun en eneste Søn, hvis Navn er Farrukschad; Denne deilige Prints faldt i en stor Sygdom, og alle Medici vare enstemmige i at sige, at hans Sygdom var af saadan Beskaffenhed, at ingen andre end han selv kunde sige Aarsagen dertil. Som nu Kongen elskede ham meget høit, og dog ikke kunde faae ham til, at bekiende hvoraf hans Sygdom reiste sig, saa lod han mig kalde til sig og befalede mig paa alle optænkelige Maader at udforske det.

Ved min Ankomst til Printsen, syntes det ligesom der blev letter en Steen fra hans Hierte, efter-

efterdi han havde stor Fortrolighed til mig, og derfor længtes efter at tale med mig. Han bekiendte strax aabenhiertet, at han havde for nogen Tid siden havt en Drom, som efterlod saa smertefuld en Virkning hos ham. Mig syntes, sagde han, at jeg var i en meget deilig Blomster-Eng, hvor der kom en Dame til mig, som var deiligere end en Houri, og som jeg strax blev indtaget og forelsket i hende, saa kastede jeg mig ned for hendes Fødder, for at aabenbare hende hvad der laae mig om Hiertet, men i Steden for at høre mig, raabte hun med høi Røst: Gak din Vei! alle Mand-Folk er Forrædere, og derpaa beraabte sig paa en Drom, som hun havde haft om en Hiort og en Hind. Jeg vilde, sagde Printsen fremdeles, taget Mandfolkenes Partie, men hun viiste mig fra sig, og forsvandt i det samme for mine Øine.

Dette er Drommen, og min Sygdom reiser sig alene deraf; Thi da jeg vaagnede, fandt jeg mit Sind fuld af Uro hvilken dagligen tiltog; Ikke desto mindre har jeg dog ikke vildet aabenbare det for nogen, uden for eder alene, efterdi enhver med Billighed vilde ansee det for en stor Daarlighed af mig i Fald jeg lod dem vide det.

Nei min Prints, sagde jeg, det er ingen Daarlighed? Thi uden Tvil har Himmelen

vildet vise eder den Printsesse, som den har beskikked eder til Gemal, lad os derfor reise fra Kongerige til Kongerige, og ikke lade af forend vi finder det Livsalige Object, som i Sovne haver præsenteret sig for eder. Jeg skal snart der til faae eders Hr. Faders Tilladelse, og bilde ham ind, at eders Sygdom intet bestaaer i andet, end en umaadelig Lyst til at reise.

Printsen samtykkede mit Forslag, og efter at Kongen havde givet os Tilladelse begav vi os strax paa Reisen. Vi giorde vores Tour til den Stad Gaznine hvor en gammel Konge regierer. Denne Konge tog meget venlig imod os, og var i Særdeleshed forelsket i Printsen, fordi han saae hans Son lig, som for kort Tid siden var bortdød; Man spurgte ham hvad hans Printses Sygdom havde været, og han fortalte os strax, at han blev forelsket i Printsessen af Caschmire, og som denne Printsesse formedelst en Drom havde fatted et Had til alle Mands-Personer, saa fik hans Son en Refus, som var Aarsag til hans Sygdom og paafølgende Død.

Prints Farrukschad kunde ikke anhøre dette uden et slags Urolighed i Sinder, og kunde ikke holde sig at han jo aabenbarede samme for Kongen i Caznine, som der ved fik en ny Bekymring paa Halsen. Da jeg derefter befandt

mig

mig hos Printsen alene, trøstede jeg ham med et got Haab, efterdi vi allerede havde faaet at vide hvad for en Printsesse det var; jeg bad ham ikkun at forblive ved Hoffet til Caznine, og lade mig alene giore en Reise til Caschmire, for at hente ham Printsessen; Hvilket han strax bevilgede, og altsaa begav jeg mig den følgende Dag paa Reisen.

Underveis hvilede jeg mig paa denne Eng, og imidlertid saae jeg 5 til 6 Hinder komme løbende imod mig, som alle havde blaa Atlaskes Dekkener over sig, og Guld-Ringe paa Benene. De stod lige som de vilde caressere mig, men som Taarene randt dem ned af Øinene, saa blev jeg derover ganske bestyrtset, og vidste ikke hvad jeg derom skulde domme, da jeg i samme Øieblik fik Øie paa en meget net Dame, som stod i Vinduet af Palladset, og vinkede af mig, at jeg skulle komme nærmere, hvilket jeg og strax resolverede til, endskiønt bemelte Hinder beed mig i min Kiortel, og holdt mig ligesom de vilde forhindre mig fra mit Forsæt. Ved min Ankomst paa Palladset, tog den smukke Dame mig ved Haanden og førte mig ind i et prægtig Kammer, hvor hun bad mig sidde ned, og tracterede mig med adskillige slags Frugter; Hun søgte selv et Eble ud til mig, og præsenterede mig samme, men jeg havde neppe spist en Mundfuld deraf, førend hun skiftede Farver i sit Ansigt og raabte:

Forvovne Fremmede, tag imod den Straf, som er beskikket for alle dem, der understaaer sig at komme ind paa Mehrefzæ Pallads. Forlad din naturlige Skikkelse og bliv en Hiort. Din Tunge være bunden, at du ei kan tale, men behold din Forstand, at du bestandig kan føle din ulykkelige Skiebne.

Disse Ord vare neppe udtalte forend jeg saae mig forvandlet til en Hiort, og efterat man havde givet mig et grønt Atlaskes Dekken paa, førte man mig udi en Skov hvor der gik over 200 som ligeledes til Hiorter og Hinder vare forvandlede. Det meste, som smertede mig i denne Tilstand, var at jeg ikke kunde udrette det Ærende, som jeg for Printsen havde paataget mig. Nogen Tid derefter kom otte til ti Damer gaaende ind i Skoven, hvor iblant var Mehrefzæ Søster, som i Særdeleshed besværgede sig over hendes umenneskelige Foretagende. Hun befalede dernæst sin Hofmesterinde, at hun skulle bringe en af Hiortene hen til hende, hvilket hun giorde og traf just paa mig. Da jeg var kommen hen til hende, tog hun en vis Urt, som hun trykkede Safren af og fyldede udi mig, hvilket havde den Virkning, at jeg strax befandt mig igien i min forrige Skikkelse. Jeg maatte siden fortælle hende hvo jeg var, og ved hvad Anledning jeg var kommen til hendes Søsters Pallads; hvorpaa hun lovede at vilde assistere

stere mig i alt hvad hun formaadte i min Commission for Primtsen; hvilken hun sagde at være meget vanskelig, og ikke kunde lykkes med mindre jeg gav mig ud for en hellig Person.

Hun gav mig derpaa en Præste-Habit og en liden Buddike med noget udi, som jeg skulde smørre mig med over mit ganske Legeme. Ved min Ankomst til Staden skulde jeg strax for Vagten anmælde at jeg var en Præst, kommen fra det yderste til Occidenten for at besøge den store Kesaya. Bemelte Dame, sagde mig ogsaa, at Pagoden, hvor Kesaya opholdt sig, var en meget prægtig Bygning, men tillige omgivet med en Grav, som var tive Alen dyb, hvis Vand stedse knagede ligesom der var Ild under. Paa hin Side af denne Grav var et Bolverk af Staal, hvilket jeg ikkun frit skulle gaae paa, naar man befalede mig det, uden at frygte for at brænde mig, hvilket Smørelsen, som jeg var smurt med, præcaverede mig for. Naar jeg derpaa kom ind til den store Kesaya, og en Dag havde giort Tieneste hos ham, kom jeg igien ind til den ypperste Præst, hos hvem jeg i 14 Dage skulle forblive; Den 15de Dag skulde jeg, naar han sov, rive ham under Næsen med et hvidt Pulver, som hun ligeledes gav mig, hvoraf han strax skulle døe, og da kunde jeg vente i hans Sted at blive antaget til ypperste Præst. I denne Station skulde jeg signa-

lisere mig med at curere Printsen ved en Bøn, og ved den Leilighed erlange saa stor Berømmelse, at Printsessen skulle blive begierlig efter at tale med mig, da jeg let kunde bilde hende ind hvad jeg vilde. Alt dette har jeg, deiligste Farrukaz, med en ønskelig Fremgang forrettet, og I er selv et vienssynlig Vidne til det der angaaer eder selv. Forlad mig den List, som jeg har betient mig af for at betage eder det falske Begreb, I havde fattet om Mands-Personerne.

Printsessen blev vel temmelig bestyrtset over dette artige Bedragerie, men som hun elskede den Persiske Prints, saa blev hun ved det Forsæt hun nu var overtalet til, og spurgte sin Ledsagere, hvad han havde udrettet paa Troldqvindens Pallads? Deiligste Printsesse, sagde han, jeg fandt Dørrene paa Palladset aaben, og som jeg ingen Mennesker saae, men alene hørte at en ynkelig jamrede sig, saa gik jeg ind og blev vaer, at det var den Dame, som havde frelst mig. Hendes Søster Mehrefza var bleven forbittret paa hende fordi hun hialp mig, at hun havde bunden hende fast med en Jern-Kiede om Halsen og Benene, og stukken hendes Arme i en leder Pose, samt snøret saa hart for den, at hun ikke kunde bevæge sig. Denne Dame havde ikke saasnart seet mig, at hun jo bad mig retirere, paa det jeg ikke igien skulle

blive

blive et Offer for hendes Søsters Grumhed: Men jeg svarede, at jeg ikke saa hastig kunde forlade en Dame, der for min Skyld maatte udstaae saa meget ont, saa at dersom det endog skulde koste mit Liv, naar jeg kunde tiene hende, saa var det ikke mere end min Skyldighed at giøre. Vel an da, sagde Damen, efterdi I er saa behiertet, saa beroer min Frihed paa eder. I kan gaae ud i Haven, og der finder I min Søster paa den venstre Side at ligge paa en Seng og sove, og har under sit Hoved en Silke-Pude, i hvilken hun har Nøglen til mine Klæder liggende; kan I tage den ud uden at vogne hende, saa bliver jeg derved sat i Frihed; Men dersom hun i det samme vogner, saa er I Dødsens Mand.

Jeg gik altsaa ud i Haven og fandt Mehrefza, rigtig liggende i en dyb Søvn, hvorudover jeg lidet blev staaende stille, for at betænke mig hvad jeg i denne Sag skulde gribe til. Den Frygt jeg havde for at vække hende, i Fald jeg rørte Puden under hendes Hoved, bragte mig omsider til den Resolution, at hugge Hovedet af hende, hvilket jeg strax i Verk satte; Thi jeg fik i en Hast min Sabel udtrakt, og med et eneste Hug giorde hende Hoved-løs; hvorpaa jeg tog Puden med mig, og forføiede mig til hendes Søster, som jeg strax satte i Frihed

og

og fortalte, hvorledes jeg havde faaet min Commission fuldbragt.

Saaledes er der da, deiligste Printsesse, intet som kan hindre os fra at gaae ind paa Palladset; Hvor paa han tog hende ved Haanden og forte hende ind til Ghulnaze, som ved deres Ankomst kastede sig ned for Printsessens Fodder, men hun hialp hende strax op igien, og sagde, at det var hende kiert, at hendes Ledsagere saa brav havde staaet hende bi. Han var og, sagde hun fremdeles, forbunden til heller at underkaste sig den storste Fare, end lade eder ligge i den Tilstand han fandt eder. Ja min Printsesse, raabte Ghulnaze, nu kan I see, at en Hiort ikke forlader Hinden, naar den har hans Hielp fornoden.

Efterat de siden paa Palladset havde beseet sig, gik de ud i Skoven, hvor Ghulnaze i en Hast gav de, til Hiorte forvandlede, deres forste Skikkelse, og det er ikke at beskrive hvor bestyrtset Printsesse Farruknazes Ledsagere blev, da han saae den Persiske Prints iblant den Mængde Cavaillerer, som der fremkom. Han faldt ham strax om Halsen, og sagde, at han havde Printsessen i Caschmire med sig, og i det samme forte hannem hen til hende, som strax kiendte, at det var den selvsamme Prints, hun i Dromme havde seet, ligesom og Printsen i hende

hende saae den selvsamme Printsesse, som i Dromme havde præsenteret sig for ham.

Imidlertid disse forelskede Personer caresserede hinanden, gik Ghulnaze uden for Palladset paa den anden Side, og hialp de til Hinder forvandlede Fruentimmer, igien til deres rette Skikkelse, og førte dem frem for Printsesse Farruknaz, for hvem de og maatte fortælle deres Historie.

Efterat nu alt dette var til Ende, aflagde de deres Taksigelse for den Frelse man havde viist dem, og enhver gik sin Vei for at komme hiem til deres eget Fæderne-Land. Printsessen og hendes Hovmesterinde tillige med Ghulnaze og Printsessens Ledsagere og den Persiske Prints forblev nogle Dage paa Palladset, og reiste siden allesammen til det Kongerige Gaznine. Kongen tog meget venlig imod dem, og lod anrette Fryds-Fæste for at celebrere deres lykkelige Ankomst; ja det blev ikke derved alene; Thi kort Tid derefter havde den Persiske Prints virkelig Brollup med Printsessen i Caschmire; Og Symorgue, som havde ledsaget Printsessen, holdt strax derpaa Brollup med Ghulnaze, saa alle Ting faldt ud til en almindelig Glæde.

Imidlertid Hoffet til Gaznine, formedelst disse Brolluper, var i fuld Bevægelse, vilde denne

denne Monark vide Printsesse Farruknazes ganske Historie, hvorudover Symorgue fortalte hvorledes han havde vunden hendes Fortrolighed; og Farrukschad hvorledes han var geraadet under Mehrefzæ Magt.

Nogen Tid derefter blev Kongen i Gaznine syg, og som han saae han ikke havde lang Tid at leve udi, saa erklærede han den Persiske Prints til sin Successor, som og virkelig efter hans Død antog Regieringen. Men da han omsider hav de Lyst at reise tilbage til Persien, saa overdrog han, med Ministernes og Undersaatternes Minde, Regieringen til Symorgue; Og reiste derpaa med Printsesse Farruknaze til Persien, hvor han kort Tid derefter succederede sin Fader, saa at det syntes ligesom denne Monark havde biet med at doe indtil hans Søn kom tilbage.

Ende paa den fierde og sidste Deel.

Re-

Register
Over
Historierne i disse fire Dele.

	Pag.
Hoved Historien om Farukkaz	3
Historie om Abulcasem Bafry	12
Historie om Kong Ruzvanschad og Printsesse Cheheristany.	112
Historie om Kong Thebet og Printsessen af Naiman.	125
Historie om Vizieren Caverscha.	139
Continuation af den Historie om Kong Ruzvanschad og Cheheristany.	165
Historie om Culuf og den deilige Dilara.	187
Continuation af Culufs og den deilige Dilaræ Historie.	241
Historie om Prints Calaf og Printsessen af China.	265
Historie om Prints Fadlallah, Kong Bin-Ortocs Søn.	280
Continuation af Historien om Prints Calaf og Printsessen af China.	332
Historie om Kong Bedredin Lolo, og hans Vizier Atalmulc med Tilnavn den sørgelige Vizier.	410
Historie om Atalmulc med Tilnavn den sørgelige Vizier, og Printsesse Zelica Beyume.	413
Continuation af Historien om Kong Bedreddin Lolo.	468
Historie om Prints Seyf el Mulouk.	473
Continuation af Historien om Kong Bedreddin Lolo og hans Vizier.	509
Historie om Malek og Printsesse Schirine.	512
Continuation af Bedreddin Lolo og hans Vizier Atalmulcs Historie.	542
Historie om Kong Hormoz, med Tilnavn uden Bekymring.	561

Hi-

Pag.

Historie om Avicenna. , , , 594
Beslutning af Historien om Kong Hormoz med Tilnavn uden Bekymring. , 614
Continuation af Kong Bedreddin Lolo, hans Vizier og Favorits Historie. , 624
Historie om den deilige Arouya. , , 626
Historie om Aboulfaouaris, med Tilnavn den berømte Vandrings-Mand, hans besyndelige Hændelse paa sin første Reise. 651
Continuation af Aboulfaouaris første Reise. 669
Continuation af Aboulfaouaris paa sin anden Reise. 708
Beslutning af Historien om Bedreddin Lolo, hans Vizier og Favorit. , 736
Historie om tvende Aander, som var Brødre, nemlig Adis og Dahy. , , 739
Historie om Nasiraddole, Knogen i Moussel, Abderramane, en Kiøbmand i Bagdad og den deilige Zeineb. , , 776
Historie om Repsima. , , 794
Beslutning af Historien om Printsessen til Caschmire. , , , 813